

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2002-2003

4 oktober 2002

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)

	Blz.
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering	1
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	2
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	38
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking	74
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	77
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	85
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	109
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	123
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening	201
Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid	237
Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting	249
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering	259
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	282
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	308
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	309

Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	311
Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting	318

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Nihil

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	321
----------------	-----

Op 3 juli 2002 werden de bevoegdheden van een aantal ministers gewijzigd.

De vragen worden gepubliceerd onder de minister aan wie ze zijn gesteld, en met diens op dat ogenblik geldende titel.

In verwijzingen wordt de titel van de minister gebruikt die gold op datum van die verwijzing.

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING

**Vraag nr. 31
van 24 mei 2002
van mevrouw SONJA BECQ**

Zorgverzekering – Uitgaven

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
van 24 mei 2002
van mevrouw Sonja Becq
Blz. 50

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 35
van 9 juli 2002
van de heer ANDRE-EMIEL BOGAERT**

Begroting – Inflatiegraad

Het is al te gemakkelijk om te stellen dat de problematiek inzake inflatie, de invoering van de euro, het verminderd consumentenvertrouwen en de verminderde koopbereidheid, het uitsluitende beleidsdomein is of zou zijn van het federale niveau. Immers, ook de Vlaamse regering gaat bij het opstellen van haar begrotingen uit van voorafgaande parameters, waaronder de geraamde inflatiegraad. Hieromtrent werden en worden door de Vlaamse regering en haar leden verklaringen afgelegd en/of prognoses gemaakt. In dit referentiekader behandelt deze vraag dan ook een materie die eveneens tot de Vlaamse bevoegdheden behoort.

In de initiële begroting 2002 ging de Vlaamse regering uit van een stijging van het bruto nationaal in-

komen (BNI) met 2 % en een inflatiegraad van 1,8 %. In de begrotingscontrole 2002 gaat de Vlaamse regering echter uit van een stijging van het BNI met slechts 1 % (dus een halvering van de prognose) en een inflatiegraad van 1,6 % (zeer opvallend dus 0,2 % lager dan eerst geraamd).

Dit laatste komt echter hoegenaamd niet overeen met de realiteit, namelijk met de inflatiecijfers en met ramingen vanuit het economische middenveld. Het staat nu al vast dat de inflatie een stuk hoger zal liggen dan de thans door de Vlaamse regering bijgestuurde prognose van 1,6 %.

1. Op grond van welke parameters heeft de Vlaamse regering de prognose van de inflatie voor 2002 teruggebracht van 1,8 % naar 1,6 % ?
2. In welke mate houdt de Vlaamse regering ook rekening met de reële inflatie en de prognoses waarvan de economische actoren uitgaan ?
3. Weet de Vlaamse regering in hoeverre de invoering van de euro de inflatie in de hand heeft gewerkt ? Beschikt de Vlaamse regering over cijfermateriaal hieromtrent ?

Heeft de Vlaamse regering in het kader van de invoering van de euro, zowel in de voorbereidende fase in 2001, als in de uitvoerende fase in 2002, terzake onderzoek laten verrichten ?

4. Kan de Vlaamse regering binnen haar minimalistisch bevoegdheidsbeleid maatregelen uitwerken om de inflatie terug te dringen, het consumentenvertrouwen te doen toenemen, de koopbereidheid te doen stijgen en de spaargraad te nivelleren ?

Of gaat de Vlaamse regering ervan uit dat het hier, behalve dan het vastleggen van begrotingsparameters, om louter federale materies en/of bevoegdheden gaat ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan minister-president Dewael (vraag nr. 35) en aan minister Van Mechelen (nr. 149).

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 36
van 9 juli 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Taalgebruik in bestuurszaken – VCT-adviezen

Krachtens artikel 61, § 2 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken raadplegen de ministers de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) over alle zaken van algemene aard die de toepassing van deze wetten betreffen.

Kan de minister meedelen hoeveel keer hij tijdens deze legislatuur advies heeft gevraagd aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht ?

Kan voor elk van deze vragen om advies worden gepreciseerd :

- a) welk onderwerp, specifiek probleem of vraag zij tot voorwerp hadden ;
- b) hoe het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht luidde ;
- c) of dit advies met eenparigheid van stemmen door de Commissie werd genomen en zo neen, wat het stemgedrag van de leden van de VCT dan wel was ;
- d) welk gevolg de minister aan dit advies heeft gegeven ;
- e) indien er door de minister van bepaalde adviezen werd afgeweken, om welke reden dat dan was ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers (vraagnummers : Dewael nr. 36, Stevaert nr. 335, Vogels nr. 219, Vanderpoorten nr. 118, Landuyt nr. 81, Dua nr. 274, Van Mechelen nr. 154, Van Grembergen nr. 118, Gabriels nr. 101, Vanhengel nr. 1).

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
 VAN DE VLAAMSE REGERING,
 VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
 OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 274
van 25 april 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

N16 Bornem – Snelheidsbeperking en inhaalverbod

Het gemeentebestuur van Bornem heeft aan de minister vice-president gesuggereerd om de snelheidsbeperking op de N16 over heel de lengte te handhaven op 90 km/uur.

Het gemeentebestuur vraagt evenwel dat er vierentwintig uur op vierentwintig een inhaalverbod voor vrachtwagens zou gelden.

Werd er al een beslissing terzake genomen ?

Antwoord

De huidige maximum toegelaten snelheid op de gewestweg N16 is nog steeds gehandhaafd op 90 km/uur.

Een inhaalverbod voor vrachtwagens is niet realistisch, gezien de korte opeenvolging van kruispunten en het vele linksafslaande vrachtverkeer.

Vraag nr. 275
van 25 april 2002
van de heer DIDIER RAMOUDT

N34 Kust – Mobiliteit

Zoals de minister vice-president weet, is de ontsluiting van de kust al jaren een probleem. Onlangs kwam hij zelfs naar Oostende om de fouten bij de heraanleg van het knooppunt De Bolle recht te trekken.

Het mobiliteitsprobleem aan de kust gaat echter veel verder dan enkel het knooppunt De Bolle. De voor het toerisme belangrijkste verbindingsweg tussen de badplaatsen, de zogenaamde Kustbaan, komt steeds meer onder druk te staan door de uitbreiding van zowel de haven van Zeebrugge als

die van Oostende. We stellen ook vast dat vooral Nederlandse en Duitse vrachtwagens deze Kustbaan gebruiken als kortere route om naar hun bestemming te rijden in Frankrijk, Nederland of Duitsland.

De staat waarin de Kustbaan zich intussen bevindt, is allesbehalve ideaal, bij slecht weer zelfs ronduit gevaarlijk en alleszins toeristisch weinig aantrekkelijk. Daarnaast is er ook de signalisatie, vooral rond Oostende, die zowel voor het vrachtverkeer als voor het toeristisch verkeer weinig duidelijkheid schept. Een sprekend voorbeeld : wanneer de bruggen opengaan, wordt het verkeer via bord F41 (oranje bord voor wegomlegging) naar een andere weg gestuurd.

1. Is de minister vice-president op de hoogte van de staat waarin de Kustbaan zich bevindt ?

Werden reeds maatregelen genomen om dit te verhelpen ?

2. Bestaan er plannen om deze baan van zwaar vervoer te vrijwaren ?
3. Is er overleg tussen de minister van Toerisme en de minister vice-president over de aanpak van de mobiliteit aan de kust en het toeristische verkeer ?
4. Is er overleg met de toeristische sector en de kustburgemeesters m.b.t. de mobiliteitsproblematiek aan de kust ?
5. De gemeente Knokke-Heist laat zwaar verkeer op de Kustbaan enkel nog toe wanneer het om lokale leveringen gaat.

Wordt een veralgemeende toepassing van deze regeling ook aan de orde gesteld tijdens het overleg met de kustburgemeesters ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Landuyt (vraag nr. 63).

Antwoord

1. De staat van de gewestweg N34 is bij de administratie Wegen en Verkeer voldoende bekend. In deze weg werd de afgelopen jaren onafgebroken geïnvesteerd met het oog op het verhogen van de verkeersveiligheid, het verbeteren van de leefbaarheid in de diverse doortochten en het garanderen van de vlotte doorstroming van de kusttram.

In zoverre het hierbij gaat om convenantgebonden projecten, is de uitvoering ervan afhankelijk van de opmaak van een gemeentelijk mobiliteitsplan. De meeste kustgemeenten beschikken op dit ogenblik over dergelijk plan of zijn bijna klaar met de voorbereiding ervan.

Het is evenwel verkeerd de N34 over zijn volledige lengte als één en dezelfde weg te benaderen. Zo is de functie ervan voor de toeristische ontsluiting van de kustzone niet in elke kustgemeente dezelfde. Er mag zelfs gesteld worden dat de doorgaande verbindingfunctie van de N34 grotendeels vervangen werd door een veel meer verzamelende en ontsluitende functie. Voor de eigenlijke ontsluiting van het kustgebied naar het hinterland kan de autoerist terugvallen op een netwerk van hoofdwegen en primaire wegen.

- 2 en 5. Ook de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger geschetste problematiek van doorgaand vrachtverkeer langs de N34 is zeker geen algemeen probleem. Het is logisch dat in Oostende en Zeebrugge, waar de N34 dwars door belangrijke havengebieden loopt, meer vrachtverkeer van de N34 gebruikmaakt. Ook tussen beide havens wordt wel meer vrachtverkeer vastgesteld dan elders. De bewering als zou de N34 als alternatieve internationale verbindingsweg gebruikt worden, is echter weinig gefundeerd.

Inzake de tweede vraag kan ik dan ook meedelen dat er thans geen plannen bestaan om zwaar vervoer te weren. Dit zou ook niet logisch zijn : het goedgekeurde provinciaal ruimtelijk structuurplan heeft immers de N34 over zijn volledige lengte geselecteerd als secundaire weg (hetzij categorie I, hetzij categorie II). Enkel op het grondgebied van Knokke-Heist is de N34 gedeeltelijk niet meer geselecteerd.

- 3 en 4. Het mobiliteitsoverleg tussen het Vlaams Gewest en de lokale overheden gebeurt in het kader van de opmaak van de gemeentelijke mobiliteitsplannen. In de fase van de opmaak van de oriëntatienota is bepaald dat de verschillende maatschappelijke en economische actoren hun visie op de mobiliteit kenbaar kunnen maken. Een aantal gemeenten kunnen onderling op vrijwillige basis overeenkomen om een bovengemeentelijk mobiliteitsplan op te maken, maar dit wordt hun niet opgelegd door het Vlaams Gewest.

Het is niet de bedoeling om andere parallelle overlegstructuren op te zetten die het mobiliteitsoverleg zoals bepaald in het convenantenbeleid van het Vlaams Gewest doorkruisen.

(Antwoord Renaat Landuyt : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 20 september 2002, blz. 1984 – red.).

Vraag nr. 282
van 3 mei 2002
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

N116 Ranst – Verkeersveiligheid

Het kruispunt Schawijkstraat-Kempelaan in Ranst is gelegen op een gewestweg (N116). Vooral tijdens de spitsuren is dit kruispunt zeer gevaarlijk voor de zwakke weggebruiker. Het gaat dan hoofdzakelijk over schoolgaande jeugd die door het ontbreken van enige vorm van signalisatie zeer moeilijk het kruispunt kan oversteken.

Het plaatsen van verkeerslichten op dit kruispunt zou een mogelijke oplossing zijn, maar het gemeentebestuur zegt dat het hiervoor geen toestemming krijgt van het Vlaams Gewest.

1. Zijn de diensten van de minister vice-president op de hoogte van de gevaarlijke toestand voor de zwakke weggebruiker op dit kruispunt ?
2. Werd er in het verleden door het gemeentebestuur van Ranst contact opgenomen met deze diensten om een oplossing uit te werken ?
3. Welke initiatieven worden genomen om dit kruispunt verkeersveiliger te maken ?

Antwoord

De onveiligheid van de aansluiting is zowel de afdeling Wegen en Verkeer als het gemeentebestuur van Ranst bekend. Het probleem wordt veroorzaakt door het gebrek aan zichtbaarheid ten gevolge van een bocht in de N116 ter hoogte van het kruispunt.

Recentelijk werd hierover met het college van burgemeester en schepenen van Ranst overlegd. Het gemeentebestuur zal een aanvraag indienen voor de aanleg van vrijliggende fietspaden tussen het centrum en de gemeentegrens met Wommelgem, in het kader van de zogenaamde subsidieregeling voor de aanleg van fietspaden langs gewestwegen

(module 13). Het betrokken kruispunt is in dit vak gelegen.

De aanpassing van dit kruispunt zal met het oog op de beveiliging van de fietsers in datzelfde dossier worden opgenomen.

Vraag nr. 283
van 8 mei 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Autosnelwegvoorzieningen – Rolstoelgebruikers

In een aantal van de ons omringende landen wordt een specifiek pictogram gebruikt m.b.t. gehandicapten, op borden die verwijzen naar diverse voorzieningen langs autosnelwegen. Het bedoelde symbool verwijst naar de toegankelijkheid ervan voor rolstoelgebruikers, zodat zij niet voor verrassingen staan wanneer een toilet of horecazaak niet toegankelijk is. Het bedoelde symbool is hetzelfde als het symbool dat reeds wordt gebruikt om parkeerplaatsen voor personen met een handicap aan te duiden.

Volgens mijn informatie zou dit pictogram door de wegbeheerders aangebracht kunnen worden op de borden die verwijzen naar de voorzieningen langs de autosnelwegen.

1. Zijn alle voorzieningen gelegen langs de Vlaamse autosnelwegen momenteel toegankelijk voor rolstoelgebruikers ? Hoeveel procent wel, hoeveel niet ?
2. Waarom wordt dit specifieke pictogram momenteel niet gebruikt op de aanwijzingsborden langs de autosnelwegen ?
3. Werden reeds stappen gedaan opdat dit pictogram daarop kan worden aangebracht ?

Antwoord

Alle voorzieningen langs de Vlaamse autosnelwegen zijn toegankelijk voor rolstoelgebruikers. Bovendien zijn er parkeerplaatsen voorbehouden voor rolstoelgebruikers, in de onmiddellijke omgeving van de gebouwen.

Vermits alle voorzieningen toegankelijk zijn voor rolstoelgebruikers, is er geen reden om dit te vermelden op de aanwijzingsborden. Deze borden bevatten immers pictogrammen die faciliteiten aanduiden die kunnen verschillen van stopplaats tot

stopplaats. Er zijn derhalve ook geen plannen om een dergelijk pictogram aan te brengen op de aanwijzingsborden van de nevenbedrijven langs de autosnelwegen.

**Vraag nr. 284
van 16 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE**

Borden langs gewestwegen – Verbaliseringsbeleid

De afdeling Wegen en Verkeer Limburg verbaliseert blijkbaar m.b.t. "publiciteitsborden" met de merknamen van landbouwgewassen in proefvelden van maïs.

Bij navraag blijkt dit in de andere afdelingen niet te gebeuren.

1. Welke richtlijnen worden gebruikt als basis om te verbaliseren ?

Hoeveel overtredingen werden reeds vastgesteld ?

2. Is het zinvol om met het bestaande personeelsgebrek tijd te spenderen aan verbaliseringsm.b.t. dergelijke "publiciteitsborden" ?

Antwoord

1. De publiciteitsborden waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, werden geplaatst in strijd met de reglementering inzake aanplakken en reclame maken. Het optreden van de administratie Wegen en Verkeer tegen deze publiciteitsborden past echter in een algemeen handhavingsbeleid, gericht op de bevordering van de verkeersveiligheid en de vrijwaring van het straatbeeld tegen visuele vervuiling.

De praktische uitvoering is gesteund op een concreet actieplan dat uitgewerkt en opgevolgd wordt door een specifieke werkgroep. Statistieken met betrekking tot dergelijke inbreuken worden niet opgemaakt, om zo het personeel niet te belasten met dergelijke administratieve taken en meer werk op het terrein te kunnen uitvoeren.

Vele weggebruikers en gemeentebesturen ondersteunen alleszins dit beleid. De specifieke

(wan)toestand met publiciteitsborden op de proefvelden met maïs werd bovendien reeds aangeklaagd vanuit de sector zelf.

2. De vraag of het zinvol is om met het bestaande personeelseffectief tijd te spenderen aan het verbaliseren van onwettig geplaatste publiciteitsborden, kan worden gesteld bij alle acties ondernomen door de wegbeheerder.

Ik wens erop te wijzen dat het hier gaat om veiligheid en leefomgeving. Reclame kan immers de aandacht van de weggebruiker afleiden, zodat de aanwezige verkeerssignalisatie aan zijn aandacht ontsnapt.

Een werkgroep binnen de administratie Wegen en Verkeer is al een aantal jaren bezig met acties inzake het opruimen van onwettig aangebrachte reclame. Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger verzekeren dat, mocht dit niet gebeurd zijn, men een absolute wildgroei van reclame langs gewestwegen zou vaststellen, waaraan de publieke opinie zich zou storen en die de verkeersveiligheid niet ten goede zou komen.

De actie die nu wordt ondernomen en die vooraf werd aangekondigd, heeft ondertussen al geleid tot de vrijwillige verwijdering van een groot aantal onwettig geplaatste borden door betrokkenen, en kan dus een succes worden genoemd.

**Vraag nr. 285
van 16 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE**

R8 Kortrijk – Wateroverlast

Op de R8 in Kortrijk is er, ter hoogte van de Leibrug, richting E17, bij hevige regen ernstige en gevaarlijke wateroverlast.

Geruime tijd na de regenbuien blijven er grote waterplassen achter, die een gevaarlijke verkeerssituatie vormen.

1. Wat is de oorzaak van de wateroverlast ?
2. Welke maatregelen dienen er genomen te worden om de wateroverlast weg te werken ?

Wat is de geraamde kostprijs en wat is de timing voor deze werken ?

Antwoord

1. De oorzaak is een horizontaal vlak in de wegverharding (snelle rijstrook) waar inderdaad bij hevige regen het water stagneert.
2. Binnenkort wordt bij middel van een asfalt-freesmachine de wegverharding lokaal afgefreesd, zodat er meer helling wordt verkregen en het water naar de langsgreppel kan vloeien, waar ook een waterontvanger is.

Indien deze ingreep niet volstaat (kan pas na een regenbui worden vastgesteld), wordt overwogen op de plaats van deze stagnatie de bestaande asfaltlaag te vervangen door een zeer open asfaltverharding (ZOA).

Kostprijs eerste oplossing : 2.000 euro ; kostprijs tweede oplossing : 7.000 euro.

**Vraag nr. 286
van 16 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE**

Basismobiliteit – Prioriteitenlijst

Elk jaar wordt de lijst van prioritaire invulling van de basismobiliteit op grond van de analyse van het bestaande openbaar vervoer, van inwonersaantallen van een gemeente en dergelijke.

Deze lijst zou in de loop van 2002 worden herzien. Naar verluidt wordt daarbij rekening gehouden met de spoorwegstations.

1. Wanneer wordt deze lijst aangepast ?

Wat zijn de relevante verschuivingen uit beleidsoogpunt ?

2. Op welke basis worden de NMBS-stations in rekening gebracht ?

Antwoord

1. De administratie werkt de volgende weken de aangepaste prioriteitenlijst van de basismobiliteit verder af.

Bij de actualisatie van de prioriteitenlijst wordt, naast het aanbod van De Lijn, ook het aanbod van de andere openbaarvervoeraanbieders – NMBS, TEC en MIVB – in rekening gebracht (*TEC : Transport en Commun ; MIVB : Maat-*

schappij voor Intercommunaal Vervoer Brussel – red.).

2. Bij de opmaak van de prioriteitenlijst maakt elk vertrek van een trein deel uit van het huidige openbaarvervoeraanbod.

In de oorspronkelijke prioriteitenlijst werd enkel het aanbod van De Lijn opgenomen om de prioriteit te bepalen.

**Vraag nr. 287
van 16 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE**

Kruispunt N8-N319 Alveringem – Heraanleg

Een zwart punt dat dringend aangepakt dient te worden, is het kruispunt N8-N319 (Nieuwe Herberg) op het grondgebied van Alveringem.

Het betrokken kruispunt komt in aanmerking om heringericht te worden, aldus de minister vice-president (cf. zijn antwoord in de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie van 5 maart 2002 op mijn vraag om uitleg over de verbindingsweg Ieper-Veurne ; Handelingen Commissievergadering nr. 148, blz. 10-12).

1. Is er reeds een herinrichtingsvoorstel van bovenvermeld kruispunt uitgewerkt ?
2. Welke concrete timing wordt vooropgesteld ?
3. Welke middelen worden hiervoor uitgetrokken ?

Antwoord

De bespreking van de herinrichting van het kruispunt N8-N319 (Nieuwe Herberg) op het grondgebied van de gemeente Alveringem werd inmiddels geagendeerd op de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid van West-Vlaanderen van 4 juni 2002.

Op basis van een verkeerskundige analyse van het kruispunt (intensiteitstelling, kruispunttelling, ongevallenanalyse, enz.) worden twee mogelijke alternatieven voor herinrichting voorgesteld die moeten bijdragen tot een betere verkeersveiligheid op dit kruispunt, namelijk de aanleg van een rotonde of de herinrichting van de rijstroken.

Afhankelijk van de kruispuntoplossing (eventueel via de convenantprocedure) dienen nog een timing en een raming opgesteld te worden.

Vraag nr. 288
van 16 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE

Europalaan Veurne – Heraanleg

Sinds geruime tijd is er sprake van de heraanleg van het kruispunt N8-N35 en het kruispunt N8-N390 in Veurne. Tevens zou er langs het tracé tussen voormelde kruispunten (Europalaan) fluis-terasfalt worden aangebracht en zou een midden-berm worden aangelegd.

1. Wat is de stand van zaken in bovenvermeld dossier ?
2. Wanneer wordt dit project effectief gerealiseerd ?
3. Wat is de geraamde kostprijs ervan ?

Antwoord

Inzake de meerjarenplanning van werken verwijs ik naar het indicatief meerjarenprogramma dat ik jaarlijks in het Vlaams Parlement neerleg.

Op termijn is het wel degelijk de bedoeling om de kruispunten N8-N35 en N8-N390 herin te richten, alsook de Europalaan te moderniseren met de aanleg van geluidsarm asfalt, een middenberm en fietspaden. Dit project moet echter grondig onderbouwd zijn in het mobiliteitsplan van Veurne, dat momenteel nog niet volledig afgerond is.

Vraag nr. 289
van 16 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE

Campagne spoorvorming – West-Vlaanderen

De afdeling Wegen en Verkeer (AWV) Limburg voert een campagne "Onze wegeninspecteurs pakken spoorvorming aan".

In dat kader zijn er voor 2002 zes grote projecten gepland in Limburg. Op plaatsen waar er meer dan 16 millimeter spoorvorming is, wordt de bovenste asfaltlaag hersteld.

1. Loopt er een gelijkaardige campagne in West-Vlaanderen ?
2. Zo ja, welke wegen worden in 2002 aangepakt en welke budgetten zijn daarvoor uitgetrokken?

Zo neen, wanneer start AWV West-Vlaanderen de campagne ?

Antwoord

1. De toestand van het wegennet wordt continu opgevolgd aan de hand van geregelde metingen op het terrein en de visuele vaststellingen van de wegenwachters.

Het is dus geen tijdelijke, maar een continue campagne, die momenteel via aankondigingsborden wel bijzondere aandacht krijgt. De verkeersveiligheid moet immers op elk ogenblik verzekerd blijven.

2. De projecten die de spoorvorming wegwerken, zijn in het investeringsprogramma opgenomen in de rubriek "structureel onderhoud".

Projecten voor het wegwerken van spoorvorming die voor 2002 gepland zijn in West-Vlaanderen :

- A17 ter hoogte van de verkeerswisselaar met de E40 over een afstand van 2,5 kilometer in beide richtingen en de parallelweg richting Kortrijk ;
- E40 vak complex Jabbeke tot A17-E40 rijrichting Brussel ;
- A18 : wegwerken spoorvorming en herprofielen rijweg met aanleg van een nieuwe slijtlaag tussen Gistel-Jabbeke ;
- A17 vak Roeselare-Kortrijk : wegwerken van spoorvorming.

Vraag nr. 290
van 16 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE

Ring Oostende – Aanpassingswerken

Het sluitstuk van de Oostendse Ring, met name Kennedyrotonde-De Bolle, werd vorig jaar geopend. Het zware wegtransport naar en van de haven en het verkeer richting oostkust werden zo

weggehouden uit het stadscentrum, en dit vormt een aanzienlijke meerwaarde voor de stad.

Deze verbinding heeft echter te kampen met enkele problemen, waaronder ergerlijke files tijdens de ochtend- en avondspitsen en verschillende knelpunten voor voetgangers en fietsers. Er is naar verluidd een definitieve oplossing voorgesteld om de files aan te pakken, namelijk aanpassingswerken aan deze verbindingsweg, die vermoedelijk starten na de zomer van 2002.

De bestaande knelpunten voor de zwakke weggebruikers zouden kunnen worden verbeterd door volgende ingrepen :

- door in een dubbel fietspad aan de linkerzijde van de Ringlaan te voorzien, zouden vijf oversteekplaatsen vervangen worden door één oversteekplaats met verkeerslichten ;
 - door een voetgangersbrug en fietsbrug over de Conterdamkaai te realiseren, zou een gevaarlijke oversteekplaats voor voetgangers en fietsers vermeden worden;
 - door een voetgangers- en fietsbrug over de Stapelhuisstraat aan te leggen, worden twee gevaarlijke oversteekplaatsen voor voetgangers en fietsers vermeden.
1. Welke concrete aanpassingswerken voor het najaar zijn gepland langs de Oostendse Ring tussen de Kennedyrotonde en De Bolle ?
 2. Zijn er reeds initiatieven genomen, eventueel in bovenvermelde zin, om de veiligheid van de zwakke weggebruikers daar te verbeteren ?
 3. Worden er extra middelen uitgetrokken voor eventuele bijsturingen in het voordeel van voetgangers en fietsers ?

Antwoord

Na de openstelling van de verbinding Kennedy-De Bolle in oktober 2001 werden inderdaad files vastgesteld tijdens de spitsuren. De verbinding was dan ook een heel nieuwe gewaarwording, met heel wat opvallende facetten (een rotonde, een tunnel, twee imposante bruggen). Het betekende een wijziging in de traditionele verkeerspatronen, zodat het voor de Oostendenaar in het begin wat "zoeken" was. Veel had te maken met de typische problemen van een inrijperiode, en de klachten verdwenen dan ook naarmate men de situatie wat gewoon werd.

De verkeersafwikkeling ter hoogte van het kruispunt De Bolle blijkt wel een structureel probleem te zijn, dat dan ook verder onderzocht wordt door de administratie Wegen en Verkeer samen met de politie, de stadsdiensten en De Lijn.

De verkeerslichten aan het kruispunt moeten in de eerste plaats zorgen voor een veilige afwikkeling van het verkeer. Dit is op een complex kruispunt waar zowat alle verkeersvormen passeren, zeker geen sinecure. Omwille van de verkeersveiligheid werd er van in het begin voor geopteerd om het kruispunt zoveel mogelijk conflictvrij te regelen. Dat betekent onder andere dat links afslaand verkeer niet tegelijk groen krijgt met doorgaand verkeer uit de andere richting. Deze keuze werd bewust gemaakt om te vermijden dat zich op het kruispunt ongevallen zouden voordoen. Deze keuze heeft echter tot gevolg dat voor het verkeer komende van Bredene op de Voorhavenbrug een aparte afslagzone moest worden gecreëerd. Hoewel deze verkeersstroom beperkt is, betekent dit toch dat de capaciteit op de brug vaak slechts gedeeltelijk kan worden gebruikt. Hierdoor ontstaat tijdens de spitsuren congestie op de brug voor het verkeer komende uit de richting Blankenberge.

Oorspronkelijk was het de bedoeling de trambedding uit de Slijkensesteenweg te verwijderen en over te brengen naar de Godetiastraat. Ondertussen heeft overleg tussen de verschillende partijen geleid tot een nieuwe visie, waarbij het openbaar vervoer ook in de toekomst de Slijkensesteenweg verder blijft gebruiken. Dit betekent dat extra ruimte beschikbaar komt in de middenberm voor de aanleg van opstelstroken, met een betere verkeersafwikkeling als resultaat.

Ondertussen werd door de administratie Wegen en Verkeer een voorstel tot aanpassing van het kruispunt De Bolle voorgesteld aan de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid West-Vlaanderen. Uitgangspunt van dit plan is het aaneenkoppelen van de kruispunten Vergunningenstraat en Prins Albertlaan in een eivormig circuit. Tegelijk wordt ook de fietsoversteekplaats verplaatst. Alle fietsers zullen dan voorbij het kruispunt de rijweg kunnen dwarsen, waardoor het potentieel conflict met uitrijdend verkeer uit de N9 Prins Albertlaan zal verdwijnen. Van deze aanpassing wordt op korte termijn veel verwacht : het verkeer op de Voorhavenbrug zal de twee rijstroken ten volle kunnen gebruiken en niet langer gehinderd worden door linksafslaand autoverkeer. Ook de 25 % auto's die van de tunnel rechtsaf naar de N9 gaan, zullen dit in de toekomst niet gehinderd door verkeerslichten kunnen doen via een bypass.

De voorgestelde aanpassingen werden door de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid goedgekeurd en zijn door de administratie Wegen en Verkeer ondertussen verder in detail uitgewerkt. De uitvoering is gepland voor na het zomerseizoen (aanbesteding op 27 juni 2002). Na deze aanpassingswerken zal de verkeerssituatie opnieuw worden geëvalueerd.

**Vraag nr. 291
van 16 mei 2002
van de heer JAN LOONES**

Wetswijziging beloodsing zeevaartuigen – Financiële gevolgen

De federale Kamer van Volksvertegenwoordigers keurde in plenaire zitting van 8 mei 2002 het wetsontwerp goed "houdende wijziging van artikel 3bis van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen, gewijzigd bij de wet van 30 augustus 1988" (Doc 50 1372/001 d.d. 19 juli 2001).

Het wetsontwerp moet de Belgische wetgeving in overeenstemming brengen met de verplichtingen die voortvloeien uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, als gevolg van het arrest (d.d. 20 november 1995) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Pressos Compania Naviera NV en anderen tegen België*.

Ongetwijfeld zullen er financiële kosten voortvloeien uit dit wetsontwerp.

Uit de bespreking in de federale Commissie voor Justitie (Verslag Commissie voor Justitie d.d. 24 april 2002, Doc 50 1372/002) blijkt dat er onduidelijkheid bestaat zowel over hoe hoog deze kosten zullen oplopen, als over wie ze zal moeten dragen: de federale of de Vlaamse overheid.

Er wordt in dit verband verwezen naar de Vlaamse minister-president, volgens wie de betrokken diensten een inventaris hebben opgemaakt van de verschillende, nog aanhangige klachten betreffende het loodsen van zeevaartuigen. Op basis daarvan zou een algemene financiële raming kunnen worden gemaakt.

Verder citeer ik letterlijk uit het commissieverslag: "Overigens moet worden gepreciseerd dat de financiële gevolgen van het ontwerp niet ten laste komen van de federale begroting, maar zullen worden gedragen door de gewesten (in casu het Vlaams Gewest)".

1. Gaat de minister vice-president ervan uit dat deze financiële kosten volledig en uitsluitend ten laste vallen van de Vlaamse overheid ?

Werden daarover onderhandelingen gevoerd met de federale overheid ? Met welk resultaat ?

2. Kan de minister vice-president het resultaat meedelen van het onderzoek van zijn administratie in verband met aanhangige klachten betreffende het loodsen van zeevaartuigen ?

3. Beschikt hij reeds over een raming van de financiële gevolgen voor Vlaanderen van het wetsontwerp ?

Antwoord

Vooreerst wil ik erop wijzen dat de betrokken wetswijziging een regularisering is van de federale wetgeving, conform het arrest van 20 november 1995 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de huidige rechtspraak wordt nu reeds door de rechtbanken met dit vonnis rekening gehouden. Dit wetsontwerp heeft dus geen directe financiële weerslag. Kosten vloeien eventueel voort uit mogelijke vonnissen en arresten die in deze zaken door de rechtbanken worden geveld.

1. De financiële kosten die voortvloeien uit mogelijke vonnissen en arresten vallen volledig ten laste van de Vlaamse overheid, zoals bepaald in artikel 61, § 1 van de bijzondere wet op de financiering van de gemeenschappen en de gewesten van 16 januari 1989.

Dit werd post factum niet meer ter discussie gesteld.

2. Er waren destijds in 1989, toen de gewesten bevoegd werden voor de loodsen, een zestigtal zaken aanhangig betreffende het loodsen van zeevaartuigen. Hiervan zijn er reeds ongeveer twaalf afgehandeld en een vijftiental geactiveerd (voornamelijk van partijen die betrokken waren in de procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens).

Het merendeel van de zaken ligt stil sinds 1988 en werd totnogtoe niet geactiveerd.

3. Het is onmogelijk een raming te geven van de financiële gevolgen, omdat de geveld vonnissen en arresten door de betrokken rechtbanken

waar de zaken aanhangig werden gemaakt, hiervoor bepalend zullen zijn.

Vraag, nr. 292
van 16 mei 2002
van de heer ERIK MATTHIJS

N49 Meetjesland – Op- en afritten

In het kader van de op te stellen mobiliteitsplannen en de te ontwikkelen visie over de toegangswegen van en naar de vele dorpen die het Meetjesland telt, is er terecht vraag naar duidelijkheid over de overgangen en op- en afrittencomplexen in het kader van de omvorming van de N49 tot autosnelweg.

Zo was er sprake van een op- en afrit in Zelzate – wijk De Katte, een op- en afrit in Kaprijke, een op- en afrit in Eeklo.

Over een op- en afrittencomplex in Kaprijke bestaat de meeste onzekerheid. Dit is namelijk afhankelijk van een milieueffectrapport (MER).

1. Is het MER-rapport over een mogelijke op- en afrit in Kaprijke ondertussen afgewerkt? Wat is het besluit van het MER-rapport?
2. Waar zijn er overgangen (bruggen of tunnels) gepland in de gemeenten Assenede, Kaprijke, Eeklo en Maldegem?
3. Waar en wanneer kunnen de betrokken gemeentebesturen een stand van zaken verkrijgen van dit dossier?

Antwoord

Op 25 september 2000 werd aan alle gemeenten gelegen langs de N49, vak Zelzate-Knokke-Heist, een exemplaar opgestuurd van de studie "Ontwerpstreefbeeld N49/A11 – juli 2000". Deze studie is dus eveneens in het bezit van de stad Eeklo.

Het streefbeeld formuleert een ruimtelijke visie en ruimtelijke concepten over de gewenste ruimtelijke rol van de hoofdweg A11. Op basis van het "Ontwerpstreefbeeld N49/A11" werd inmiddels de stopgezette MER-procedure opnieuw hervat. Na de conformverklaring van het MER-rapport, wat verwacht wordt tegen einde 2002, kan het streefbeeld voor de N49/A11 definitief worden vastgesteld.

Mede op basis van het MER-rapport zal uitsluitel worden gegeven over het al dan niet verwezenlijken van een toegangscomplex in Kaprijke.

Vraag nr. 293
van 16 mei 2002
van de heer FRANCIS VERMEIREN

N5 St.-Genesius-Rode – Wegdek

Een van de drukst bereden wegen in het zuidelijk randgebied van Brussel is de Steenweg op Waterloo, grotendeels gelegen op het grondgebied van de gemeente Sint-Genesius-Rode, een van de faciliteitengemeenten. Het wegdek ligt er in een erbarmelijke staat bij en het zwaar verkeer veroorzaakt grote schade aan de aanpalende woningen.

Nadat bewoners daarover hun beklag deden bij de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant, werd het wegdek over een lengte van een honderdtal meter hersteld. Zonder veel resultaat overigens, want het aanbrengen van een nieuwe betonlaag heeft de trillingen niet kunnen wegwerken.

Metingen wijzen uit dat de Steenweg op Waterloo dagelijks gebruikt wordt door ruim 30.000 voertuigen, auto's en vrachtwagens. Grondige herstellingen werden de jongste twintig jaar nooit uitgevoerd, ondanks het steeds drukkere verkeer. Slechts één kilometer werd vernieuwd, een paar jaar geleden.

Wegens de schade aan het wegdek loopt de realisatie van het mobiliteitsplan ook veel vertraging op.

1. Wat is de reden voor het uitblijven van een grondige vernieuwing van de Steenweg op Waterloo in Sint-Genesius-Rode, een belangrijke invalsweg op Vlaams grondgebied naar de agglomeratie Brussel?
2. Wordt een degelijke asfaltering van het wegdek als een tussentijdse oplossing vooropgesteld?
3. Heeft men een idee van de kostprijs voor de herstelling van deze verbindingsweg?

Antwoord

De afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant is met de gemeente Sint-Genesius-Rode de besprekingen gestart in het kader van de opmaak van het gemeentelijk mobiliteitsplan. Aangezien de herinrichting van de gewestweg N5 convenantgebonden

is en dus een afgewerkt mobiliteitsplan vereist, zijn er op dit ogenblik nog geen projecten ingeschreven op het indicatief driejarenprogramma.

Beweren dat de schade aan het wegdek vertraging veroorzaakt ten aanzien van de realisatie van het mobiliteitsplan klopt niet, vermits er nog geen mobiliteitsplan is en gewone onderhoudswerken zelfs niet convenantgebonden zijn.

Na voltooiing van het mobiliteitsplan zal dus blijken welke herinrichtingswerken aangewezen zijn. De kostprijs voor de herinrichtingswerken kan op dit ogenblik nog niet begroot worden, aangezien deze het resultaat zijn van het mobiliteitsplan.

Intussen werden er reeds onderhoudswerken uitgevoerd op de N5. In 1999 werd de asfaltlaag tussen de Ridderhoflaan en de Golfiaan vernieuwd. Hetzelfde gebeurde met de strook tussen de Golfiaan en de Grote Hutsesteenweg.

Rekening houdende met de toekomstige herinrichtingswerken van de N5 worden enkel de meest noodzakelijke onderhoudswerken uitgevoerd.

**Vraag nr. 294
van 16 mei 2002
van de heer LUDWIG CALUWE**

N16 Scheldebrug Temse – Files

De gemeentebesturen van Bornem en Temse hebben in een motie aan de minister vice-president hun nood geklaagd over de problemen die dagelijks rijzen aan de Scheldebrug. Zij dringen aan op een spoedige oplossing voor het immense dagelijkse fileprobleem, zowel richting Willebroek als richting Temse. Tevens legt de CO₂-uitstoot van de wachtende auto's een zware hypotheek op de leefomgeving van Klein-Brabant en het Waasland (CO₂ : koolstofdioxide).

De N16 was bedoeld als verbindingsweg tussen de industriële ontwikkelingspolen Sint-Niklaas, Temse, Bornem, Puurs en Willebroek. Deze vlotte verbinding kan op dit ogenblik bijna niet meer gegarandeerd worden. De bedrijfswereld en de gemeentebesturen zijn hierover meer dan bekommerd. Zij wensen geen autosnelweg, maar wel een weg met vlot verkeer tussen de industriezones van de N16.

Wat is de reactie van de minister vice-president op deze motie ?

Antwoord

De doorstromingsproblemen ter hoogte van de Scheldebrug zijn goed bekend bij de bevoegde diensten.

Dergelijke problemen moeten worden benaderd vanuit een gecoördineerde en multidisciplinaire aanpak op lokaal, regionaal en Vlaams niveau en met aandacht voor diverse aspecten zoals mobiliteit, stedenbouw, milieu, verkeersveiligheid en -afwikkeling, enzovoort. Pas nadat vanuit die methode en in overleg met alle betrokken actoren een coherente visie is ontwikkeld, kunnen voorstellen worden geformuleerd voor infrastructurele maatregelen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de verkeersproblematiek ter hoogte van Temse geen losstaand gegeven is en verbonden is met de verkeersdoorstroming ter hoogte van de Ring rond Antwerpen. Ik heb dit reeds meermaals gesteld.

Begin 2002 werd de studie voor het opmaken van een streefbeeld voor de N16 tussen Mechelen en Sint-Niklaas aangevat. Dit wegvak werd in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen bindend geselecteerd als primaire weg 1, dit is een weg met als hoofdfunctie verbinden op Vlaams niveau en als aanvullende functie verzamelen op Vlaams niveau. De studieopdracht heeft tot doel de gewestweg N16 met bovenlokale of regionale verbindingfunctie te bestuderen en in te passen in zijn ruimtelijke omgeving, en vervolgens een geïntegreerd concept (streefbeeld) uit te werken van duurzame mobiliteit over het bedoelde traject van de gewestweg. Hierbij staat de bevordering van een multimodale en verkeersveilige verbindingfunctie centraal. Concreet betekent dit het verminderen van het aantal potentiële conflictpunten, het beveiligen van de potentiële conflictpunten en het bereiken van de beoogde doorstroming voor primaire wegen type 1.

Tegen het einde van dit jaar wordt verwacht dat het eindverslag van deze studie zal worden voorgelegd, waarna de nodige maatregelen kunnen worden geprogrammeerd.

**Vraag nr. 295
van 16 mei 2002
van de heer ELOI GLORIEUX**

Vrije tram- en busbanen – Ongevallen

Dankzij het systeem van vrije tram- en busbanen verloopt de doorstroming van bussen en trams vlotter en zullen ook meer pendelaars overtuigd

worden van de voordelen van het openbaar vervoer.

Soms veroorzaakt deze veranderde wegingdeling wel een extra risico. Op 2 april 2002 gebeurde in Asse een dodelijk ongeval dat daaraan te wijten was.

Vermits het wenselijk is dat het systeem van de vrije bus- en trambanen verder wordt uitgebreid, is het aangewezen ook de nodige aandacht te schenken aan het veiligheidsaspect.

1. Beschikt De Lijn over cijfers van ongevallen die specifiek te maken hebben met de situatie van een vrije busbaan ?
2. Is er een verschil merkbaar in frequentie van ongevallen afhankelijk van de ligging van de rijstrook – in het midden van de weg of langs de zijkant – die als vrije busbaan werd ingericht ?
3. Welke maatregelen werden en worden genomen om het specifieke veiligheidsprobleem van vrije busbanen te verhelpen ?

Antwoord

1. In 2001 waren er op vrije tram- en busbanen 23 ongevallen met autobussen van De Lijn en 1 met trams.

Vrijwel alle ongevallen met autobussen waren te wijten aan voertuigen van derden die, naargelang de situatie, links of rechts afsloegen. De ongevallen met trams hadden als oorzaak ofwel eveneens het afslaan, ofwel het te dicht naderen van de tram.

In 2001 gebeurde er op vrije tram- en busbanen geen enkel zwaar ongeval (met doden, zwaar gekwetsten of zware materiële schade).

2. Van de 23 ongevallen met autobussen gebeurden er acht op vrije busbanen langs de rechterkant en vijftien op vrije busbanen in het midden van de weg.

De 21 tramongevallen gebeurden alle in het midden van de weg.

3. De Lijn Vlaams-Brabant heeft bij de ingebruikname van de busbanen op de N9 in Asse en op de N2 in Diest folders aan de automobilisten en omwonenden uitgedeeld. Deze folders gaven in het kort uitleg over de bepalingen uit het ver-

keersreglement m.b.t. de "bijzonder overrijdbare bedding" en over waar de bijzonder overrijdbare bedding gelegen is. De gemeente Asse heeft haar inwoners bijkomend over deze busbanen geïnformeerd via het gemeenteblad.

Bij de ingebruikname van de busbanen wordt er steeds een bord "Opgelet, gewijzigde verkeerssituatie !" geplaatst door de administratie Wegen en Verkeer om de automobilisten te waarschuwen. Deze borden blijven gedurende twee maanden staan.

Momenteel wordt erover nagedacht om de busbanen in een specifieke kleur uit te voeren, zoals de fietspaden. Op die manier is er een duidelijk visueel signaal voor de andere weggebruikers (voetgangers, fietsers, automobilisten, ...) dat deze rijbaan voor de bussen is gereserveerd. Ook worden er bij de plannen die momenteel worden opgesteld voor bijzonder overrijdbare beddingen op de N6 in Halle, beveiligde voetgangersoversteekplaatsen gepland op plaatsen waar veel voetgangers oversteken (scholen, veelgebruikte oversteekplaatsen, ...). Deze oversteekplaatsen zijn gepland tussen de twee rijbanen in, zodat de voetgangers een rustpunt hebben in het midden. Dit verhoogt sterk de veiligheid van de voetgangers.

In de marge kan nog worden opgemerkt dat het spijtige ongeval in Asse niet te wijten is aan de bijzonder overrijdbare bedding. Het betreft hier een verstrooide voetganger die dagelijks op die plaats een krant kocht en die bovendien in Asse woonde. Hij was dus zeer goed op de hoogte van de verkeerssituatie ter plaatse. Deze persoon is tussen de wachtende auto's (voor de gesloten spoorwegovergang) zonder uitkijken de rijbaan overgestoken. Onachtzaamheid van voetgangers zal een oorzaak van ongevallen blijven, alle maatregelen ten spijt.

Vraag nr. 296
van 24 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Kruispunt N12 Wijnegem – Verkeersveiligheid

Vlaanderen heeft helaas nog vele zwarte punten op het gebied van de verkeersveiligheid.

Eén van deze zwarte punten is het kruispunt op de N12 in Antwerpen, gemeente Wijnegem, ter hoogte van de 's Gravenwezelsesteenweg. Hier gebeuren

wekelijks talrijke ongevallen, vaak met licht- of zelfs ernstig gewonden en helaas ook met dodelijke slachtoffers. Een oplossing is hier dringend noodzakelijk.

1. Hoeveel ongevallen gebeurden op dit kruispunt in 1999, 2000 en 2001 ? Hoeveel gewonden en hoeveel dodelijke slachtoffers vielen hierbij ?
2. De veiligheid op dit kruispunt laat erg te wensen over en vereist dringend ingrijpende maatregelen.

Welke dringende maatregelen werden reeds gepland ? Wanneer worden ze uitgevoerd ?

Hoeveel financiële middelen worden hiervoor vrijgemaakt ?

3. Heeft de minister vice-president overleg gepleegd met de plaatselijke overheid ? Wat is het resultaat ervan ?

Antwoord

1. Aantal ongevallen

Jaar	Aanrijdingen met doden of gewonden	Aantal doden en gewonden	Aanrijdingen met stoffelijke schade
tot 31/7/2001	14	2 doden + 5 zwaar + 8 licht	8
2000	10	3 zwaar + 7 licht	7
1999	5	4 zwaar + 4 licht	8
1998	16	1 dode + 5 zwaar + 10 licht	23
1997	5	5 licht	13
1996	6	1 dode + 2 zwaar + 3 licht	9
1995	2	?	5
1994	4	1 dode + 4 licht	0

2. Betrokken problematiek werd geagendeerd op de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid van 11 september 2001.

De problematiek werd ontegensprekelijk erkend en gaf, samengevat, aanleiding tot volgende voorstellen om het kruispunt verkeersveiliger te maken :

- extra bypass rechtsaf, zowel komende van Schilde als komende van Antwerpen ;
- aanpassen van de bestaande bypass rechtsaf richting Antwerpen ;
- installeren van verkeerslichten met conflict-vrije regeling.

Als gevolg hiervan verrichtte de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen en Verkeer Antwerpen) reeds de nodige opmetingen. De bijbehorende uitvoeringsplannen worden op korte termijn voltooid. De uitvoering kan starten in de tweede helft van 2002 in het kader van

lopende aannemingen ter verbetering van de verkeersveiligheid.

3. De Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid is een overlegforum in de schoot van het Vlaams Gewest waarin, naast de federale overheid, de openbare vervoermaatschappij en de politiediensten, te allen tijde eveneens de lokale overheid aanwezig is.

Vraag nr. 297
van 24 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

N121 Schilde-'s Gravenwezel – Fietspaden

Verkeersveiligheid is voor deze regering een prioriteit. Belangrijk hierbij is de aandacht voor de verkeersveiligheid van de zwakke weggebruiker, in het bijzonder de fietser.

De N121 in de provincie Antwerpen is de drukke verbindingsweg tussen Schilde en 's Gravenwezel en verder naar Schoten en Brasschaat. Deze weg is een belangrijke verbindingsweg, die ook vaak gebruikt wordt door fietsende jongeren op weg naar school. Nochtans is het hier voor fietsers bijzonder onveilig en zelfs levensgevaarlijk.

Ondanks de jarenlange beloften van de verschillende overheden blijft de aanleg van de dringend noodzakelijke veilige fietspaden uit.

1. Er is voldoende ruimte om behoorlijke en veilige fietspaden aan te leggen.

Waarom blijft de aanleg ervan uit? Welke hindernissen maken het onmogelijk deze fietspaden in versneld tempo aan te leggen?

2. Reeds jaren wordt gesteld dat deze fietspaden er komen.

Tegen wanneer mag de bevolking deze dringend noodzakelijke fietspaden verwachten?

3. Zijn er reeds financiële middelen uitgetrokken voor de aanleg ervan?
4. Heeft er reeds overleg plaatsgevonden met het gemeentebestuur van Schilde? Met welk resultaat?

Antwoord

De aanleg van een fietspad langs de gewestweg N121 in Schilde (tussen de P. Kenislaan en de Dreef van Duyvendael) maakt het voorwerp uit van een module 13 in het kader van de convenantenprocedure.

Er zal een dubbelrichtingsfietspad langs de kant van de onpare huisnummers worden aangelegd. Door het gemeentebestuur werd een project opge maakt dat door alle betrokken partijen wordt gedragen. Over de volledige lengte dienen er evenwel nog gronden te worden verworven. Teneinde de administratieve goedkeuring te verkrijgen voor het onteigeningsplan, dienen vier gemeentelijke BPA's te worden aangepast. (*BPA : bijzonder plan van aanleg – red.*)

Deze procedure inzake ruimtelijke ordening wordt binnenkort opgestart en zal zeker een jaar in beslag nemen. Pas daarna kunnen de werken worden aangevat.

Vraag nr. 298 van 24 mei 2002 van de heer JAN PENRIS

Waaslandtunnel Antwerpen – Signalisatie tijdelijke sluitingen

Bij werkzaamheden aan de Waaslandtunnel ("Konijnenpijp") in Antwerpen die het afsluiten van deze tunnel vergen, laat de signalisatie het dikwijls afweten. Dat melden mij verschillende gebruikers van deze tunnel.

Chauffeurs die van de E17 naar de Antwerpse binnenstad willen en daarvoor gebruik willen maken van de Waaslandtunnel, stellen vaak pas aan de tunnelmond zelf vast dat deze tijdelijk werd afgesloten, waardoor ze rechtsomkeer moeten maken om de Kennedytunnel te nemen.

Nochtans staat er een signalisatiebord ter hoogte van de Carrefour-supermarkt in Burcht, ruim voor de afslag naar Linkeroever (richting Waaslandtunnel). Vroeger werd dit bord effectief gebruikt voor meldingen in verband met een tijdelijke afsluiting van de Konijnenpijp.

Waarom blijven sluitingsmeldingen nu achterwege?

Antwoord

Op basis van de beschrijving van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreft het vermoedelijk het inwendig verlicht bord met bovenaan een vrij programmeerbaar alfanumeriek gedeelte dat tot begin dit jaar op de autosnelweg E17 ter hoogte van Burcht stond.

Dit bord werd aangestuurd door de provinciale verkeers eenheid van de federale politie en verdween in het kader van de installatie van de informatieborden en de aanpassingen van de inwendig verlichte signalisatie van het hoofdwegennet Antwerpen.

Er werd echter wel een informatiebord geplaatst op ongeveer dezelfde locatie. Er wordt verwacht dat de aansturing van deze borden in de loop van juli 2002 operationeel zal zijn. Vanaf dat ogenblik zal dit bord dan ook kunnen aankondigen dat de Waaslandtunnel gesloten is.

Vraag nr. 299
van 24 mei 2002
van de heer JAN PENRIS

Alternatieve energie – Getijdenwerking

In het debat omtrent duurzame energie werd tot op heden niet veel gesproken over het winnen van energie uit getijdenverschillen. Het moet immers mogelijk zijn om op onze getijgevoelige stromen turbines te plaatsen die meerdere malen per dag (bij eb en vloed) en bijna constant kunnen draaien en energie opwekken.

Werd hieromtrent door de bevoegde diensten, de elektriciteitsproducenten of het Waterbouwkundig Laboratorium in Borgerhout reeds onderzoek verricht ?

Zo ja, wat was het resultaat van dit onderzoek ?

Zo neen, wordt dergelijk onderzoek in het vooruitzicht gesteld ?

Antwoord

Voor het winnen van getijdenenergie met behulp van turbines of molens is het noodzakelijk dat er een behoorlijk verschil in waterstand is tussen de opwaartse en afwaartse zijde van de installatie. In Vlaanderen zou dit in theorie kunnen aan de kust en de volledige Zeeschelde, waar een getij optreedt van normaal 4 à 5 meter.

Daarnaast kan ook een kunstmatig verschil in waterstand worden gecreëerd. Als men namelijk in een aangesloten opvangbekken langs de kust of de Schelde het hoogste waterpeil blokkeert door de ingang van het opvangbekken op het juiste ogenblik af te sluiten, krijgt men bij eb een kunstmatig verschil in waterstand dat gedurende enige tijd toelaat een turbine aan te drijven voor het opwekken van energie. Het verschil in waterstand dient ook hier echter voldoende groot te zijn en voldoende lang op te treden om rendabele energie te kunnen creëren. Een dergelijke installatie werd totnogtoe alleen in Frankrijk gebouwd, op een kustplaats waar men langs de kust 19 meter verschil in waterstand per getij heeft.

Voor de gebieden onderhevig aan getij is aan de spuikom in Oostende gedacht, met als mogelijke finaliteit de bouw van een turbine in de uitwateringsconstructie. De rendabiliteit van dergelijk project lag onvoldoende hoog. Mede gezien de andere

bestemmingen van de spuikom, werd het project opgeschort.

In het kader van de opmaak van de conceptnota "Hernieuwbare energie: energie uit waterkracht" van 24 februari 2000 van de administratie Waterwegen en Zeewezen, de Dienst voor de Scheepvaart en de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen, werden acties gepland voor de energiewinning op de niet-getijdenrivieren. Hiervoor zijn gunstige locaties geselecteerd en in een concessie aangeboden aan de energieproducenten.

Een andere manier om energie op te wekken met water is door gebruik te maken van de wrijvingsweerstand die een stroming uitoefent op een vast lichaam. Indien dit lichaam een soort van schoepenrad- of windmolenachtig profiel heeft, dan kan dit rond zijn as draaien en op die manier energie opwekken. Hiervoor is het voldoende dit lichaam in een snelstromend gedeelte van een rivier of zee op te stellen, zonder dat daarbij een kunstmatig waterstandsverschil moet worden geschapen.

Een tiental jaar geleden werd in de vakpers bericht dat met een dergelijk rad, met een diameter van 20 meter, proeven gedaan werden in het Engels Kanaal, waar sterke zeestromingen optreden.

In 1997 werd aan het Waterbouwkundig Laboratorium door de Nederlandse Machinefabriek Aarding BV gevraagd een gelijkaardig, maar veel kleiner schoepenrad op basis van het octrooi van de heer L. Worms te onderzoeken. De resultaten werden gerapporteerd in "Model 555-Vermogensopbrengst Schoepenrad". Hieruit blijkt dat het maximaal rendement 14 à 17 procent is, wat bijzonder laag is.

Sinds 1997 is bij het Waterbouwkundig Laboratorium geen verder onderzoek in dat verband meer verricht.

Dit alles toont aan dat getijdenenergie in Vlaanderen in eerste instantie wordt bemoeilijkt door het vlakke Vlaamse land, waar slechts een beperkt verschil in waterstand kan worden verkregen. Onderzoek met een alternatieve techniek, waarbij niet noodzakelijk een verschil in waterstand is vereist, bleek slechts een zeer beperkt rendement te halen.

Gezien het beperkte potentieel in Vlaanderen is evenmin specifieke expertise terzake aanwezig.

Ten slotte wil ik erop wijzen dat ik er wel voor geopteerd heb om het waterkrachtpotentieel in Vlaanderen maximaal in te vullen. Onder mijn impuls werd een inventaris gemaakt van de locaties in gewestbeheer die gelegen zijn aan bestaande sluisen en dammen op de bevaarbare waterwegen, geschikt voor het plaatsen van waterkrachtinstallaties. De concessietoewijzingen van de meest optimale plaatsen zijn lopende.

Vraag nr. 300
van 24 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE

N8 Koksijde-Ieper – Verkeersdrukte

De verkeersdrukte op de N8 tussen Koksijde en Ieper neemt elke dag toe. Dit leidt tot gevaarlijke toestanden.

Dit geldt onder meer voor het kruispunt N8-N319 (Nieuwe Herberg).

1. Beschikt de minister vice-president over recente cijfers m.b.t. de verkeersintensiteit op de N8 tussen Koksijde en Ieper ?

Hoe is de evolutie ten opzichte van de vorige jaren ?

2. Werden deze meetresultaten reeds geïnterpreteerd ? Zo ja, wat zijn de bevindingen ? Tot welke maatregelen geven ze aanleiding ?

Antwoord

De administratie Ondersteunende Studies en Opdrachten heeft op de gewestweg N8, tussen Ieper en Koksijde, een viertal permanente telposten die, op vaste plaatsen (Woesten, kmp. 126,6, Lo-Reninge, kmp. 135,5 en 135,7 en Beauvoorde, kmp. 141,8), 24 uur op 24 uur, de verkeersintensiteiten registreren en doorsturen naar een centrale computer (*kmp. kilometerpunt – red.*). De resultaten van deze registratie worden jaarlijks gepubliceerd door de afdeling Verkeerskunde van de administratie Wegen en Verkeer in het rapport "Verkeersstellingen in Vlaanderen met automatische telposten".

De daaruit beschikbare gegevens werden aan de Vlaamse volksvertegenwoordiger reeds bezorgd door de afdeling Wegen en Verkeer West-Vlaanderen per brief van 6 mei 2002. Deze gegevens vormen enkel een permanente reeks voor de telpost Beauvoorde tussen 1992 en 2000 (de cijfers voor

2001 zijn nog niet beschikbaar). Hieruit blijkt een stijgende trend van de intensiteiten, met wel een kleine daling in 1996 en 1998. Dit laatste is wellicht afhankelijk van seizoensgebonden omstandigheden (bv. weersomstandigheden).

De telpost in Lo-Reninge werd pas in werking gesteld in 1999, zodat hier nog geen relevante reeks beschikbaar is voor eventuele conclusies. Hetzelfde geldt voor de telpost in Woesten, waar geen cijfers beschikbaar zijn voor 1997 en 1998. De gegevens 1999-2001 voor Woesten vertonen een licht stijgende trend.

Daarnaast worden door de afdeling Wegen en Verkeer West-Vlaanderen occasionele tellingen gehouden met het oog op bepaalde projecten. Het gaat hier echter niet om continue reeksen (noch naar locatie, noch naar tijdstip), zodat hieruit geen relevante conclusies kunnen worden getrokken.

De stelling dat de toenemende verkeersdrukte automatisch leidt tot gevaarlijke toestanden is evenwel een verkeerde redenering. De belangrijkste oorzaak is immers een onaangepaste rijsnelheid. De analyse van de evolutie van de verkeersintensiteiten heeft dan ook enkel tot doel om de juiste conclusies te trekken bij de bespreking van herinrichtingsvoorstellen voor het kruispunt N8-N319 (Nieuwe Herberg).

Vraag nr. 301
van 24 mei 2002
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

E313 Ranst – Dienstuitgang

In zijn antwoord op mijn vraag om uitleg betreffende de dienstuitgang aan de E313 in Ranst deelde de minister vice-president mee dat de administratie Wegen en Verkeer aan een oplossing werkt (Handelingen Commissievergadering nr. 223 van 14 mei 2002, blz. 5-6).

Wat is de timing voor de uitvoering ervan ?

Antwoord

Er is tot op heden nog geen concrete timing vastgesteld voor de uitvoering van de werken zoals beschreven in het vorige antwoord.

In eerste instantie kan de aanpassing van de toegangswegen (afsluiten van verbinding met dienstwegen en aanleg parkings voor dienstpersoneel)

worden gepland in combinatie met het noodzakelijke structurele onderhoud van de parking zelf. Hiervoor dient nog de nodige ruimte te worden gereserveerd op de begroting. Deze werken kunnen in de loop van 2003 worden uitgevoerd.

De realisatie van een gesloten circuit tussen beide zijden van het nevenbedrijf dient echter nog grondig te worden bestudeerd vooraleer tot de realisatie overgegaan kan worden. Deze werken zijn echter ook niet strikt noodzakelijk, aangezien dergelijke verbinding alleen nodig is voor de bereikbaarheid vanaf beide zijden van de autosnelweg van een aan één zijde op te richten motel, en dus eigenlijk losstaat van de problematiek van sluipverkeer.

Deze voorziening is echter voorlopig nog niet gepland. Een en ander zal verder met de concessiehouder worden besproken. Zodra een akkoord is bereikt met de betrokken partijen (gemeenten en concessionaris), zal worden nagegaan op welke wijze de werken geprogrammeerd en uitgevoerd zullen worden.

**Vraag nr. 302
van 24 mei 2002
van de heer JAN PENRIS**

Buslijn 33 Antwerpen – Frequentie

Het decreet "basismobiliteit" bepaalt dat een vast minimumaanbod van openbaar vervoer dient te worden gegarandeerd aan elke bewoner in een bepaald gebied. Daarbij worden onder meer de frequentie van de ritten, de amplitude en de afstand tot de dichtstbijgelegen halte geregeld.

Gebruikers van de Antwerpse lijn 33 (Cockerill Yards – Hoboken / Volkstuinlei – Merksem) beklagen zich over de onregelmatige en ondermaatse bediening op deze verbinding, zeker aan het begin en het eindpunt ervan (uitgerekend twee wijken waar weinig winkelvoorzieningen zijn, wat de bewoners noodgedwongen aanzet tot verplaatsingen). De uren van bediening variëren sterk naargelang het een school-, werk- of weekenddag is en naargelang het een spits- of daluur betreft. De decretaal bepaalde frequentie van vier bedieningen per uur wordt dikwijls niet gehaald.

De gebruikers van lijn 33 overhandigden in de loop van de maand maart een petitie met 1.500 handtekeningen aan De Lijn, met het verzoek deze misstanden te verhelpen.

Welke maatregelen worden genomen om de bediening van lijn 33 te verbeteren ?

Antwoord

De Lijn is op de hoogte van het probleem en bevestigt onlangs het resultaat van de handtekeningactie in ontvangst te hebben genomen.

Wat de opmerking betreft inzake ondermaatse bediening vooral aan de eindhalten van deze lijn, dient vooreerst te worden vermeld dat over de gehele lijnlengte :

- voor het aanbod, binnen de amplitude zoals vermeld in het decreet "personenvervoer", in een twintigminutenfrequentie is voorzien, die tijdens ochtend- en avondspits functioneel wordt versterkt ;
- de halteafstanden in het stedelijk gebied Antwerpen op minder dan 500 meter van elkaar verwijderd zijn en steeds zijn gepositioneerd in de onmiddellijke omgeving van woonkernen en attractiepolen. Indien van dit principe werd afgeweken, dan is dit steeds op verantwoorde wijze gebeurd.

Rekening houdende met de bekende randvoorwaarden staat De Lijn steeds open voor suggesties.

Het volgende wordt gepland.

1. Initiatief tot opwaardering van buslijn 33 "binnen de woonzone van het stedelijk gebied vier vervoerdiensten per uur".

Wat de toepassing van het decreet "personenvervoer", norm "basismobiliteit", betreft, wordt verwezen naar de prioriteitenlijst, opgesteld volgens objectieve criteria. De entiteit Antwerpen plant de realisatie hiervan vanaf 2005.

Bij het opmaken van een nieuw exploitatieplan voor deze lijn zal rekening worden gehouden met alle op dat ogenblik beschikbare gegevens, zoals vragen en suggesties van de gebruikers, opmerkingen van het personeel, visie van de beleidsverantwoordelijken, ...

2. Verbetering van het aanbod

Lijn 33 komt alleszins in aanmerking voor een verdere ontwikkeling tot stedelijke tangentiële lijn. Dit is enkel mogelijk indien de stad in af-

doende doorstromingsmaatregelen voorziet. Het mobiliteitsplan van de stad Antwerpen is echter nog niet ver genoeg gevorderd om definitieve uitspraken te doen betreffende de categorisering van de wegen wat de prioriteit voor het openbaar vervoer betreft. Dit is noodzakelijk voor de verdere ontwikkeling van deze stedelijke tangentiële lijn.

De prioriteit van het openbaar vervoer over het volledig traject is alleszins noodzakelijk om tot een kwalitatieve toegankelijkheid te komen en een vaste cadans te realiseren, waarbij gelijktijdig de regelmaat kan worden gegarandeerd. Een snellere realisatie van doorstromingsfaciliteiten voor het openbaar vervoer kan eventueel leiden tot het sneller uitvoeren van dit project.

Vraag nr. 303
van 24 mei 2002
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Kruispunt A12 Londerzeel – Heraanleg

De beslissing om de vele gevaarlijke verkeersknooppunten in Vlaanderen veiliger te maken, zal door vele weggebruikers als een stap in de goede richting worden beschouwd, vooral op de wegen die reeds vele slachtoffers hebben geleverd.

Eens te meer heeft de A12 Brussel-Antwerpen aan de afrit Londerzeel zijn tol geëist. De beelden die op de televisie werden getoond, liegen er niet om. Onlangs nog werden door de administratie Wegen en Verkeer van het departement Leefmilieu en Infrastructuur van Vlaams-Brabant aan genoemd verkeersknooppunt, na het zoveelste ongeval met dodelijke slachtoffers, aanpassingswerken uitgevoerd. Blijkbaar zonder enig effect.

Reeds lang is men zich bij de bevoegde administratie ervan bewust dat een herinrichting van dit kruispunt, met aanleg van een brug, de enige valabele oplossing biedt. Plannen in die zin bestaan reeds meer dan twintig jaar. De aanleg van de brug werd – en wordt nog steeds – gekoppeld aan de realisatie van een bedrijvzone in Westrode (Wolvertem). Aangezien dit laatste niet werd opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV), blijft ook de brug achterwege, vallen er telkens weer doden en loopt de stoffelijke schade steeds hoger op.

1. Is er op dit ogenblik nog een andere reden – het RSV dus buiten beschouwing gelaten – om geen uitvoering te geven aan de bestaande plan-

nen voor herinrichting van bovenvermeld kruispunt, met aanleg van een brug ?

2. Werd bij de administratie Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant reeds een kostenraming gemaakt m.b.t. deze herinrichting afzonderlijk ?

Antwoord

Binnenkort wordt gestart met de opmaak van een streefbeeldstudie voor de verdere omvorming van de A12 op het grondgebied van Vlaams-Brabant.

De opmaak van deze streefbeeldstudie is een noodzakelijke stap ter voorbereiding van de opmaak van een RUP (ruimtelijk uitvoeringsplan). Op basis van dit streefbeeld zal worden bepaald welke infrastructuurwerken al dan niet noodzakelijk zijn om de A12 aan te passen aan zijn wegcategorie van primair I.

Eens bepaald werd welke werken noodzakelijk zijn, kan ook de kostprijs geraamd worden.

Momenteel zijn er dan ook nog geen werken opgenomen in het indicatief driejarenprogramma.

Vraag nr. 304
van 24 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE

Ringwegen Middelkerke en Slijpe – Stand van zaken

Er is sprake van een nieuwe ontsluitingsweg naar Middelkerke om het verkeer vanaf de snelweg A18 vlotter naar Middelkerke te leiden. Deze nieuwe weg zou passen in de kamstructuur voor de kust.

Daarbij zou de ringlaan rond Slijpe worden opgenomen, om het verkeer uit de dorpskom Slijpe weg te houden. De ringlaan rond Slijpe staat ingeschreven op het indicatief driejarenprogramma 2002-2004.

1. Wat is de stand van zaken in bovenvermeld dossier ?

Wanneer worden deze projecten allebei effectief gerealiseerd ?

Worden deze projecten gefaseerd aangepakt ?

2. Wat is het exacte ingetekende tracé van de ringlaan rond Slijpe en de nieuwe ontsluitingsweg naar Middelkerke ?
3. Wat is de geraamde kostprijs van beide projecten ?

Antwoord

Momenteel is enkel de westelijke ringweg rond Slijpe opgenomen in het meerjarenprogramma 2002-2004, voor het jaar 2004 en voor een bedrag van 2,5 miljoen euro. De aanleg van een westelijke ringweg rond Middelkerke is nog niet opgenomen in het prioritair driejarenprogramma en er is hiervoor nog geen kostprijsraming opgemaakt.

De programmatie van de westelijke ringweg rond Middelkerke zal worden bepaald na afronding van de aanleg van de ring rond Slijpe. De omleiding van Slijpe, die momenteel in studiefase is, zal exact binnen het tracé opgenomen op het gewestplan worden aangelegd. Dit traject ligt niet in Vogelrichtlijngebied noch in Habitatgebied.

De opmetingen op het terrein zullen in het najaar worden opgestart.

Vraag nr. 305 van 24 mei 2002 van de heer JOHAN MALCORPS

Werkplaatsboten – Controle

Op de Schotense Vaart en het Albertkanaal liggen enkele werkplatforms en drijvende scheepswrakken waarop afval wordt gestockeerd, onderhoudswerkzaamheden worden uitgevoerd voor derden, enzovoort. Dit wordt des te storender als het klaarblijkelijk gaat om "afvalboten" (in feite veeleer drijvende scheepswrakken) waarop afval (schroot e.a.) wordt gestockeerd en verwerkt.

Vermits de boten op elk moment kunnen wegvaren of kunnen worden weggesleept, kunnen ze als mobiele inrichtingen worden beschouwd. Evenwel blijkt uit het antwoord op een schriftelijke vraag aan de minister van Leefmilieu (vraag nr. 7 van 26 september 2001 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7-8-9 van februari-maart 2002, blz. 893) dat Vlarem op deze vaartuigen niet van toepassing is en dat ze niet vallen onder de notie "verplaatsbare inrichtingen" bedoeld in artikel 2, 6° van het milieuvergunningendecreet. Dit betekent dat enkel

de beheerder van de waterloop terzake bevoegd is en de volledige controletaak heeft.

Omwonenden hebben echter de stellige indruk dat de Dienst voor de Scheepvaart, die de aanmeertoe-latingen verstrekt, wat dit betreft nauwelijks een handhavingsbeleid voert. Volgens de dienst kan men enkel optreden wanneer een schip een gevaar vormt voor het reguliere scheepsverkeer of effectief begint te zinken. Uit het antwoord van minister Dua blijkt dat de bevoegdheid van de dienst echter veel ruimer is. Wel wordt door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) sporadisch opgetreden tegen vormen van tussenopslag of verwerking van "landafvalstoffen" op boten, en dit met de hulp van de scheepvaartpolitie.

1. Welke taak is terzake weggelegd voor de Dienst voor de Scheepvaart of andere beheerders van bevaarbare waterlopen onder de bevoegdheid van de minister vice-president ?
2. Wordt er samengewerkt met bijvoorbeeld OVAM of de scheepvaartpolitie ?
3. Is er een planning voor een structurele aanpak van dergelijke wanpraktijken ?

Antwoord

1. Het meren van allerhande vaartuigen op de bevaarbare waterwegen werd in het verleden geregeld door het besluit van de Vlaamse regering van 16 maart 1994 betreffende het toekennen van vergunningen, het vaststellen en innen van retributies voor het private gebruik van het domein van de waterwegen en van hun aanhorigheden, de zeewering en de dijken (Belgisch Staatsblad d.d. 04.10.1994), genomen in uitvoering van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen van de begroting 1993.

Op basis van artikel 32 van het besluit kan de beheerder van de betrokken waterweg afgeven voor het meren van onder andere vaartuigen gebruikt voor commerciële activiteiten, magazijn- of werkschepen, baggerschepen en schuiten of vloten die tijdelijk of definitief buiten gebruik zijn of wachten op sloop. Een vergunning is verplicht vanaf het ogenblik dat het vaartuig twee maanden op dezelfde plaats blijft liggen.

Wat de toepassing van deze reglementering op het Kanaal Dessel-Turnhout-Schoten betreft,

heeft de Dienst voor de Scheepvaart, onder andere in samenwerking met de gemeentebesturen van Schoten en Brecht, een regeling uitgewerkt m.b.t. het meren van vaartuigen in deze gemeenten. Er werd onderzocht welke zones in aanmerking komen voor het permanent afmeren om onder andere hinder voor de omwonenden te voorkomen, en de vergunningsvoorwaarden voor het verkrijgen van een vergunning werden bepaald. De vaartuigen die niet beantwoorden aan deze voorwaarden (staat, uitzicht, enz.) komen niet in aanmerking voor een vergunning.

Ondertussen werden op basis van deze regeling vooral vergunningen afgegeven aan eigenaars die reeds tientallen jaren hun vaartuig hebben afgemeerd. Aan enkele eigenaars van vaartuigen werd deze vergunning geweigerd omdat ze niet voldoen aan de vergunningsvoorwaarden. De Dienst voor de Scheepvaart zal binnenkort de gepaste procedure aanvatten om deze vaartuigen ambtshalve te kunnen laten verwijderen. De procedure m.b.t. de ambtshalve verwijdering zal wellicht enige tijd in beslag nemen. Deze situatie doet zich eveneens voor, maar uitzonderlijk, op het Albertkanaal.

De Dienst voor de Scheepvaart wijst erop dat het besluit van de Vlaamse regering van 16 maart 1994 door het besluit van de Vlaamse regering van 29 maart 2002 werd vervangen. Het besluit van 29 maart 2002 werd op 30 mei 2002 in het Staatsblad gepubliceerd en treedt in werking op 1 juni 2002. Artikel 32 van het besluit van 16 maart 1994 werd, wat het afmeren van vaartuigen betreft, grotendeels overgenomen in het nieuwe besluit van 29 maart 2002.

2. Zoals aangegeven in het antwoord op vraag 1, wordt er op meer continue wijze samengewerkt met de betrokken gemeenten.

Naargelang de dossiervereisten wordt contact opgenomen met OVAM of de scheepvaartpolitie of nemen deze diensten contact op met het bevoegde personeel van de Dienst voor de Scheepvaart (o.a. bij milieuovertredingen of overtredingen van het scheepvaartreglement).

3. De Dienst voor de Scheepvaart tracht de wanpraktijken tegen te gaan op basis van de wettelijke middelen waarover hij kan beschikken, met name in hoofdzaak het besluit van de Vlaamse regering van 16 maart 1994, gewijzigd door het besluit van 29 maart 2002.

Zoals reeds aangegeven, wordt gestreefd naar een samenwerking op permanente basis met de betrokken gemeentebesturen voor de behandeling van de aanvragen voor het verkrijgen van vergunningen voor het meren van vaartuigen.

**Vraag nr. 306
van 30 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE**

Fietssuggestiestroken – Vorm en kleur

De fietssuggestiestrook is een relatief recent verkeersconcept. Deze stroken zijn een ondersteunende maatregel bij gemengd verkeer. Gemotoriseerd verkeer en fietsers delen samen een rijbaan en de strook dient de fietser comfort te bieden en de andere weggebruikers te attenderen op de mogelijke aanwezigheid van fietsers.

Het enige kenmerk dat we nagenoeg overal terugvinden, is de rode kleur, en die wordt nu in vraag gesteld in het vademecum "Fietsvoorzieningen", en de adviesgroep Verkeer en Vervoer stelde voor om niet langer de rode kleur te gebruiken. Deze kleur zou de automobilisten te veel doen denken aan een fietspad, waardoor zij niet meer durven rijden op de fietssuggestiestroken.

Nochtans ondersteunt het gebruik van rode kleur het begrip "gevaar", maant ze de automobilist aan tot voorzichtigheid en is ze in het straatbeeld goed herkenbaar.

Wat gebeurde met de verkeersdrempel, staat nu de fietssuggestiestroken te wachten.

1. Fietssuggestiestroken zijn reeds algemeen verspreid en zijn merendeels rood.

Is het niet te laat om dit gegeven (de rode kleur) terug te schroeven? Waarom wordt deze rode kleur niet wettelijk vastgelegd?

2. Hoe komt het dat nu ook fietspaden in toeneemende mate in rode beton worden aangelegd?

3. Wordt er gewerkt aan een uniforme herkenbaarheid van de fietssuggestiestroken, zowel op gemeentelijk, provinciaal als gewestelijk vlak?

Wordt hierbij eveneens de breedte van de strook vastgelegd?

Antwoord

1. De administratie Wegen en Verkeer heeft nooit de rode kleur voor fietssuggestiestroken gepropageerd. Een rode fietssuggestiestrook refereert immers al te zeer aan een fietspad en moet dan worden vermeden.

Een fietssuggestiestrook maakt deel uit van de rijbaan en heeft dus een heel ander statuut dan een fietspad. Het is in overeenstemming met een algemeen gehanteerde regel dat aan fietspaden enerzijds en fietssuggestiestroken anderzijds een verschillend uitzicht wordt gegeven. Dit vermijdt verwarring en onveilige situaties.

Het lijkt mij dan ook niet wenselijk om rood als kleur voor suggestiestroken wettelijk vast te leggen.

2. De administratie Wegen en Verkeer heeft voor rood gekozen om aanliggende fietspaden aan te leggen.

Dit bevordert voor automobilisten de herkenbaarheid van fietspaden. Ook vrijliggende fietspaden worden soms in rood materiaal uitgevoerd.

3. Het vademecum "Fietsvoorzieningen" dat door de administratie Wegen en Verkeer werd uitgegeven, bevat richtlijnen, normen en aanbevelingen voor de aanleg van onder andere fietssuggestiestroken. Voor gewestwegen zijn dit richtlijnen en normen. Voor provincies en gemeenten zijn dit aanbevelingen. Er kan derhalve worden verwacht dat de huidige rode fietssuggestiestroken geleidelijk aan zullen verdwijnen.

Het herkenbaar maken van fietssuggestiestroken kan gebeuren door gebruik te maken van een afwijkende kleur en/of materiaal.

De breedte van fietssuggestiestroken is afhankelijk van de breedte van de rijloper (d.i. het centraal gedeelte van de rijbaan tussen de fietssuggestiestroken). De gewenste breedte van de fietssuggestiestrook varieert van 1,20 tot 1,50 meter. Een breedte van minder van 1,20 meter geeft te weinig bewegingsvrijheid aan de fietser, terwijl een breedte van meer dan 1,50 meter al vlug kan worden geïnterpreteerd als een mogelijke parkeerstrook. De breedte van de fietssuggestiestrook dient dan ook per geval te worden vastgelegd.

Vraag nr. 307
van 30 mei 2002
van de heer LUDWIG CALUWE

Nachtbus – Noorderkempen

De Antwerpse Noorderkempen zijn op het vlak van busvervoer van De Lijn niet erg goed bedeed. Nochtans bestaat er hier een potentieel belangrijke klantenmarkt, vermits het sociale, culturele en ontspanningsleven van de bevolking in grote mate op de stad Antwerpen gericht is.

Door de ACV-afdeling Essen (Algemeen Christelijk Vakverbond) wordt dan ook een pleidooi gehouden voor het inleggen van een nachtbus. Meer dan vierhonderd Essenaren steunen deze vraag.

Werd de mogelijkheid daartoe reeds onderzocht ?

Antwoord

Verschillende gemeenten in de omgeving van Antwerpen hebben reeds eerder een soortgelijke vraag gesteld. De Lijn Antwerpen zoekt dan steeds naar een financiële oplossing in overleg met de lokale overheid. Als voorbeeld kan worden verwezen naar de gemeente Kapellen.

In het najaar van 2002 wordt de basismobiliteit gerealiseerd in de regio Essen-Kalmthout. Het aanbod volgens de norm "basismobiliteit" spreekt niet over nachtvervoer.

Vraag nr. 308
van 30 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Personenvervoer te water – Project Schelde

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 239 van 14 maart 2002 deelde de minister vice-president mee dat de opgedane ervaringen bij de proefvaart op het Kanaal van Willebroek tussen Zemst en Brussel, voor een gelijkaardige proef op de Schelde benut zouden worden (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 12 juli 2002, blz. 1755).

Werd er reeds beslist wanneer deze proef zal plaatsvinden ?

Antwoord

Er werd een haalbaarheidsstudie uitgevoerd over de mogelijkheden van vervoer te water op de Schelde tussen Temse en Antwerpen. Op basis van de ervaringen met de draagvleugelboot op het Zeekanaal tussen Zemst en Brussel, en gelet op de verschillen tussen het Zeekanaal en de Schelde, is het wenselijk op de Schelde een proefvaart te doen met twee verschillende vaartuigen: een catamaran en een draagvleugelboot.

De nodige contacten hiervoor werden gelegd met rederijen, zonder dat reeds praktische afspraken gemaakt zijn. De proefvaarten worden verwacht in de loop van dit jaar.

**Vraag nr. 309
van 6 juni 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER**

Gratis openbaar vervoer – Gehandicapten

Met ingang van 1 januari 2001 kunnen personen met een handicap gratis met de bus rijden. Personen met een handicap ingeschreven in het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) of personen die een tegemoetkoming ontvangen van het Ministerie van Sociale Zaken ouder dan 6 jaar en jonger dan 65, hebben recht op een gratis netabonnement, een papieren magnetische kaart die geldig is tot eind 2002.

Ondertussen genieten personen met een handicap reeds anderhalf jaar deze maatregel. Uit contacten met personen met een handicap en diensten werkzaam met deze doelgroep blijkt dat een groot deel van deze doelgroep nog steeds geen netabonnement ontving. Dit blijkt vooral het geval te zijn voor personen die ingeschreven zijn in het vroegere Rijksfonds 81. Anderen ontvingen het netabonnement dan weer meerdere keren.

In vele gevallen blijkt deze kaart bovendien reeds te zijn gescheurd of stuk geraakt.

1. Wordt de maatregel inzake het gratis netabonnement voor personen met een handicap, nu geldig tot eind 2002, verlengd ?
2. Zo ja, gaat dit dan gepaard met een systeem van uitreiking waardoor alle gerechtigden bereikt worden ?
3. Wordt er eveneens aan gedacht om de magnetische kaart een duurzamere uitvoering te geven ?

4. Eind 2001 was reeds 54,25 % van de bussen voorzien van een lage vloer.

Is dit aantal ondertussen verder opgedreven ?

Antwoord

Ingeschrevenen bij het vroegere Rijksfonds 81 ontvangen hun gratis netabonnement van De Lijn op basis van de adresgegevens die maandelijks worden megedeeld door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap. Volgens een overeengekomen tijdschema maakt de mailingfirma in opdracht van De Lijn met deze databestanden de netabonnementen aan en zorgt voor de verzending ervan.

Gevallen van niet ontvangen of meermaals ontvangen abonnementen zijn te wijten aan de adresgegevens van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

1. De maatregel inzake het gratis netabonnement van De Lijn voor de rechthebbenden wordt einde 2002 verlengd.
 2. Alle rechthebbenden worden aangeschreven op basis van de adressenbestanden die door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap en door het Ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu worden megedeeld aan de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, die één bestand aanmaakt.
 3. De Lijn onderzoekt de mogelijkheid om de huidige kartonnen kaart met magneetstrip te vervangen door een kaart van duurzamere kwaliteit.
 4. Einde 2001 was 45% van het voertuigenpark voorzien van een lage vloer. Ondertussen zijn er nog bijkomende bestellingen van voertuigen gepland en geplaatst. Na deze leveringen zal het park voor bijna 60% uit voertuigen met een lage vloer bestaan. De laatste van deze voertuigen mogen worden verwacht einde 2003 tot begin 2004.
- Ondertussen worden verder vernieuwingen van het voertuigenpark gepland en besteld. De Lijn bestelt sinds 2001 alleen nog autobussen met een lage vloer, zodat het aantal steeds toeneemt. Verwacht wordt dat tegen 2010 hoofdzakelijk enkel nog autobussen met een lage vloer zullen worden ingezet.

Vraag nr. 310
van 6 juni 2002
van de heer ANDRE-EMIEL BOGAERT

Maritieme toegangswegen – Onderhoud

Het dichtslibben en verzanden van de maritieme toegangswegen tot de Vlaamse zeehavens, alsmede van de Schelde en aanverwante waterlopen, is een bekend probleem, waaraan tot voor kort gedurende jaren weinig of geen aandacht werd besteed. De toestand wordt echter steeds ernstiger, zoals onder meer blijkt uit de nota "Baggerproblematiek : vragen aan overheid en milieubeweging" vanwege de economische sectoren, de nota "Diepgangbeperkingen op de Vlaamse waterwegen" van Promotie Binnenvaart Vlaanderen en de nota "Knelpuntennota bagger- en ruimingsspecieproblematiek" van de betrokken administratie van de Vlaamse Gemeenschap.

De bevoegdheden over bedoelde materie zijn momenteel verspreid over de afdelingen Maritieme Toegang, Zeeschelde en Bovenschelde van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Op 15 januari 2002 bracht ik de problematiek ter kennis van de administratie Waterwegen en Zeewezen. Inmiddels mocht ik zowel vanwege de afdeling Maritieme Toegang, als vanwege de afdeling Bovenschelde een aantal gegevens ontvangen. De aan de afdeling Zeeschelde gevraagde gegevens heb ik nog niet in mijn bezit.

Volgende situatieschets is van belang.

Maritieme Toegang

Deze afdeling is bevoegd voor het takenpakket van de vroegere afdeling Maritieme Schelde, uitgebreid tot alle maritieme toegangswegen tot de Vlaamse zeehavens. Blijkbaar behoren vanaf 1 februari 2002 ook taken inzake de haven van Antwerpen, de implementatie van het havendecreet en bijkomende taken ter uitvoering van het sociaal begeleidingsplan Doel en de wet-Chabert tot haar opdracht.

Wat het onderhoud van de Schelde betreft, maken deze werken het voorwerp uit van een overheidsopdracht, uitgevoerd in het kader van het bestek 16 EF/1/98 en totstandgekomen via een procedure van beperkte offerteaanvraag in Europees verband (met aanvang op 01/04/99 en eindigend op 31/03/06). De uitvoerder is de "Tijdelijke Vereniging Zeeschelde" (Dredging International NV, Ondernemingen Jan De Nul NV en Baggerwerken De Cloedt en Zoon NV).

Het initiële inschrijvingsbedrag bedroeg 63.768.307,51 euro. Volgens de administratie werd voor het pachtjaar 2002-2003 (01/04/02 t/m 31/03/03) een bedrag van 80 miljoen euro in de begrotingsvoorstellen 2002 ingeschreven, rekening houdende met de herziening en de evolutie van de stroom (dus eigenlijk veel meer dan het initiële inschrijvingsbedrag). Of er, behalve dit betreffende het onderhoud van de Schelde, nog andere ruimings- en baggercontracten lopen, is moeilijk te zeggen wegens gebrek aan voldoende gegevens.

Bovenschelde

Deze afdeling beheert de Schelde en aanverwante rivieren vanaf de grens met het Waalse gewest tot Gent. Jaren geleden bestonden er weinig of geen toeslibbings- en verzandingsproblemen. Door verbredingswerken aan de Bovenschelde en de Leie in de periode eind jaren '60 – begin jaren '70 ontstond er in de waterhuishouding een nieuwe dynamiek met sterk verhoogde sedimentatie. Eind jaren '80, begin jaren '90 was de toestand dramatisch geworden en diende men dringend over te gaan tot verhoogd baggeren en het aanleggen van stortterreinen. Wat dit laatste betreft, kwam er een zware kink in de kabel, doordat het geplande stort in Oudenaarde in de loop van 1998 gerechtelijk verviel.

Het probleem is dat er eigenlijk sinds eind 1995 geen onderhoudsbaggerwerken meer werden uitgevoerd, waardoor de toestand op de Bovenschelde en aanverwante waterlopen stilaan dramatisch werd (zie ook de hierboven reeds opgesomde nota's). In de loop van 2001 werd derhalve overgegaan tot planning en gunning van dringende baggerwerken. Deze opdrachten hebben betrekking op de Ringvaart rond Gent en de Bovenschelde. De eerste opdracht omvat de baggerwerken zelf en het transport naar de plaats van afname : in 2002 op de Ringvaart en in 2003 op de Bovenschelde. De opdracht werd na openbare aanbesteding toevertrouwd aan de Tijdelijke Vereniging Dredging International NV – Ondernemingen Jan De Nul NV, en dit voor een bedrag van 5.455.000 euro, waarvan 40 % voor de Bovenschelde is.

De tweede en belangrijkste opdracht omvat de afname van 450.000 ton droge stof baggerspecie en werd na een onderhandelingsprocedure met bekendmaking toevertrouwd aan de Tijdelijke Vereniging Dredging International NV – DEC NV. De opdracht bedraagt 25.285.000 euro, waarvan 40 % toegewezen wordt aan de afname in 2003 van de baggerspecie uit de Bovenschelde. De baggerspecie wordt geborgen op een terrein in Zwijnaarde, eigendom van de Tijdelijke Vereniging. Per bagger-

bak worden 23 speciemonsters genomen om de kwaliteit van het slib te bepalen en zo ook de tonnage aan te factureren droge stof (300 à 400 ton stof per bak).

Overeengekomen werd dat de Tijdelijke Vereniging (TV) de eerste 250.000 ton mag factureren tegen een prijs van boven de 2.000 frank en de volgende 200.000 ton tegen een prijs van boven de 1.000 frank. Dit is eigenlijk een gunst, omdat het de aannemer moet toelaten zijn globale investeringen in de eerste werkperiode te financieren.

In globo

Normaliter zal de doorlichting in het kader van Beter Bestuurlijk Beleid uiteindelijk leiden tot een samenvoeging van de verschillende afdelingen om de waterhuishouding in Vlaanderen adequater te beheren. Verder blijft er ook een spanningsveld tussen enerzijds het aspect openbare werken en anderzijds het aspect leefmilieu. Wat dit laatste betreft, werd door minister Vera Dua een onderzoek ingesteld omtrent de ruimings- en baggerspecieproblematiek. Indien er naar de toekomst geen oplossing kan worden gevonden voor het storten van baggerspecie, dan zijn de economische gevolgen voor de betrokken sectoren niet te overzien. Nu reeds diende de diepgang van de Ringvaart van 3,5 meter naar 2,5 meter te worden teruggebracht, met alle gevolgen van dien. Voor de Leie werd voor de komende tien tot vijftien jaar een oplossing gevonden in de aanleg van stortterreinen in Nazareth. Voor de Dender werd of wordt hoegenaamd niets gepland, terwijl de toestand in Dendermonde penibel wordt. Ook wat de Bovenschelde betreft, moet zeer dringend in stort terreinen worden voorzien.

In het betrokken dossier gaat het dus niet alleen om begrotingsposten, contracten met derden-aannemers, maar ook en vooral om het vinden van een haalbaar evenwicht tussen economie en ecologie.

1. Beschikt Vlaanderen over voldoende middelen om alle maritieme toegangswegen tot de Vlaamse zeehavens economisch en ecologisch te vrijwaren ?
2. Kan de afdeling Maritieme Toegang de bevoegdheidsuitbreidingen aan die ingaan vanaf 1 februari 2002 ?
3. Wat is de stand van zaken van de lopende overheidsopdracht in het kader van het bestek 16 EF/1/98, normaliter tot 31 maart 2006 ?
4. Waarom wordt voor het pachtjaar 2002-2003 in de begrotingsvoorstellen 2002 een bedrag van

80 miljoen euro ingeschreven en wat wordt bedoeld met de motivering "herziening van het dossier en evolutie van de rivier" ?

5. Waarom werden er sinds eind 1995 geen onderhoudsbaggerwerken op de Bovenschelde uitgevoerd ?

Ging het hierbij om technische, dan wel om financiële oorzaken ?

6. Wat is de stand van zaken van de lopende overheidsopdrachten in het kader van de voor 2002 en 2003 vergunde werken op de Ringvaart om Gent en de Bovenschelde ?
7. Waarom werd voor de eerste opdracht, namelijk het baggeren zelf, gekozen voor een openbare aanbesteding (5,5 miljoen euro) en voor de tweede en grotere opdracht, namelijk de afname van baggerspecie, voor een onderhandelingsprocedure met bekendmaking (25,3 miljoen euro) ?
8. Welk onderdeel van de waterhuishouding wordt beheerd door de afdeling Zeeschelde ?
9. In hoeverre houdt de Vlaamse regering rekening met de opmerkingen van het Rekenhof m.b.t. de diverse contracten en dan vooral deze in verband met de tweede opdracht in het dossier van de Bovenschelde ?
10. Zijn er reeds resultaten bekend van de speciale studie inzake de ruimings- en baggerspecieproblematiek, zoals aangekondigd door minister Vera Dua ?
11. Ten slotte, werkt de Vlaamse regering voor de toekomst aan een masterplan wat de globale waterhuishouding van Vlaanderen betreft, vanaf de Zeeschelde tot en met de andere bevaarbare waterlopen ?

Antwoord

1. In tegenspraak met de bewering van de Vlaamse volksvertegenwoordiger moet ik meedelen dat de maritieme toegangswegen steeds op een correcte wijze onderhouden zijn.

Het zal noodzakelijk zijn om de huidige ingeschreven bedragen aan te passen om de maritieme toegangswegen tot de Vlaamse zeehavens economisch en ecologisch te vrijwaren. De ervaring met de huidige milieuwetgeving, zowel federaal als gewestelijk, en de verleende vergun-

ningen terzake zullen uitwijzen in welke mate de onderhoudsbedragen verhoogd moeten worden. Heden beschikken wij enkel over een raming.

Bovendien zitten we in een overgangperiode voor de baggerwerken achter de zeesluizen, die voor het in werking treden van het havende-creet ten laste waren van de havenautoriteiten.

2. De afdeling Maritieme Toegang kan de bevoegdheidsuitbreiding aan, aangezien hiertoe de opdrachten gehergroepeerd werden. In de komende maanden zal het personeelsbestand versterkt worden.
3. De lopende overheidsopdracht bevindt zich in haar vierde pachtjaar en kent een normaal verloop.
4. Het inschrijvingsbedrag bedraagt 2.572.407.148 frank (incl. BTW) of 63.768.307,50 euro.

Ik merk op dat de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde bedragen een pachtjaar behelzen. Een pachtjaar komt in dit geval niet overeen met een begrotingsjaar, dat loopt van 1 januari tot 31 december. De bedragen door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermeld over de kosten voor het pachtjaar, zijn ramingen. Door het verschil van een trimester tussen pachtjaar en begrotingsjaar is het noodzakelijk de benodigde kredieten in te schrijven voor het begrotingsjaar.

De onderhoudsbaggerwerken worden aangerekend op basisallocatie 1405 van programma 64.20 Havens, waarop in 2002 een bedrag is ingeschreven van 133.534.000 euro. Op deze basisallocatie worden zowel de onderhoudsbaggerwerken in de maritieme toegang als andere onderhoudswerken aangerekend. In de begroting zelf is geen afzonderlijk krediet opgenomen voor onderhoudsbaggerwerken.

De totale kosten voor de onderhoudsbaggerwerken zijn in grote mate afhankelijk van de slibimpact, die op zijn beurt afhankelijk is van de meteorologische omstandigheden evenals van de vaarafstanden naar de stortplaatsen. Er wordt echter naar een optimalisatie van de baggerwerken gestreefd door een verhoogd toezicht bij middel van het aanwerven van een aantal bijkomende toezichters voor de baggerwerken, door onderzoek te doen naar optimalisatie van de baggerwerken en door het functioneel onderbrengen van deze werken in eenzelfde af-

deling, waardoor zowel de uniformiteit van de controles als de responsabilisering van de betrokken ambtenaren verhogen.

Al deze maatregelen moeten ertoe leiden dat de kosten voor de onderhoudsbaggerwerken in de maritieme toegangswegen onder controle gehouden worden.

5. Het niet-uitvoeren van onderhoudsbaggerwerken op de Bovenschelde in de periode 1995-2000 had geen financiële oorzaken, maar was te wijten aan het ontbreken van stortterreinen om de baggerspecie te bergen. In 1995 was het stort Bolveertput in Semmerzake volledig vol. Toen was het project reeds opgestart om de Donckvijver in Oudenaarde in te richten als stortterrein. De vergunningen voor dit project zijn geweigerd, ook in administratief beroep.

Pas door het afsluiten in 2000 van een contract voor afname van baggerspecie door derden (met de TV Dredging International – DEC) is het opnieuw mogelijk geworden om vanaf 2001 te baggeren op de Bovenschelde.

6. De lopende opdracht voor afname en verwerking van baggerspecie voorziet in de afname van 450.000 ton droge stof baggerspecie. Op datum van 1 juni 2002 bedroeg de afgenomen hoeveelheid ongeveer 110.000 ton droge stof.

Het initieel contract van afname liep tot 31 december 2002, maar zal worden verlengd tot 31 december 2003. Dit vanwege het langdurig stilleggen van de afname dat in 2001 is opgetreden door een juridische procedure van een natuurvereniging.

7. Voor de afname en verwerking van de baggerspecie is gekozen voor een onderhandelingsprocedure met bekendmaking. De reden hiervoor is dat het voorwerp van de opdracht niet duidelijk kon worden afgebakend.

Het bestuur had onder meer geen zicht op de volgende zaken :

- de capaciteit van afname die zou worden aangeboden door de markt (minimale en maximale hoeveelheden en rendementen) ;
- de voorwaarden van de afname ;
- grondmechanisch : densiteiten, wijzen van afname (lossen met kraan, hydraulisch, ...) ;

- de milieutechnische acceptatiecriteria : welke grenzen worden gesteld ; wordt specie geaccepteerd boven deze grenzen (lokale spots) ; wat gebeurt er dan met deze specie ? Het antwoord hierop is gerelateerd aan de voorwaarden van de milieuvergunningen van de afnemer ;
- de losmodaliteiten (uren, voorwaarden gesteld aan het materieel waarmee de aanvoer gebeurt) ;
- de impact van verontreinigingen als breukstenen, plastics, zwerfvuil op het proces van verwerking en afname.

De afgesloten overeenkomst is het eerste groot-schalige en innoverende project voor afname en verwerking van baggerspecie in Vlaanderen. Er waren geen referentieprojecten voorhanden.

8. De afdeling Zeeschelde beheert de Bovenschelde vanaf Rupelmonde tot Gent en verder de bijrivieren Durme en Rupel, die gevormd wordt door de Benedennete met Kleine en Grote Nete en het bijbehorende Netekanaal, de Benedendijle, de Dijleafleiding, de Bovendijle, de Demer, evenals de Zenne tot aan de grens met het Brusselse gewest. Met uitzondering van het Netekanaal vormen deze waterlopen het aan tijdwerking onderhevige deel van het Scheldebekken en enkele als bevaarbaar geklasseerde bovenpanden gekoppeld aan dat getijdengebied, met name de Grote Nete van Itegem tot Oosterlo, de Demer van Werchter tot Diest en het bovenpand van de Zenne met zijn verschillende armen.

Inzake de Zeeschelde tussen Rupelmonde en de Nederlandse grens beheert de afdeling Zeeschelde de oeverstroken en de jachthaven van Antwerpen-Linkeroever en staat in de regel ook in voor alle infrastructuurvergunningen en watergebonden bedrijvigheid langs de oevers, met uitzondering van de havengebonden containerterminals.

De rivierbedding op dit vak en zodoende de bevaarbaarheid en de baggerproblematiek vallen onder het beheer van de afdeling Maritieme Toegang.

9. De administratie Waterwegen en Zeewezen onderschrijft de vaststelling van het Rekenhof dat de principes van het projectmanagement onvoldoende gevolgd zijn geweest.

Naar mijn oordeel wordt een dergelijk project het best aangepakt met een multidisciplinair team. Dit multidisciplinair team moet, in overeenstemming met de principes van het projectmanagement, werken met duidelijk afgebakende verantwoordelijkheden en moet worden belast met het opstellen van strikte en zeer concrete plannings en de opvolging hiervan. De plannings dienen zich te manifesteren op verschillende niveaus, rekening houdende met de verschillende aspecten van het project en met de risico's die zich in elke fase kunnen voordoen. Voor deze manier van werken zijn twee elementen essentieel : voldoende vorming en ondersteuning om projecten op deze wijze aan te pakken en voldoende personeel.

Wat het eerste aspect betreft, heeft de administratie Waterwegen en Zeewezen tweemaal een tweedaagse georganiseerd rond projectmanagement (op 2 en 3 oktober 2001 en op 12 en 13 december 2001). Met behulp van een externe consultant en aan de hand van concrete voorbeelden werd training gegeven in het aanpakken van projecten volgens de methodiek van het projectmanagement.

Voor de projecten van het "fysisch programma" 2002 werden de projectleiders van de administratieve Waterwegen en Zeewezen verplicht een planning op te maken van hun verschillende projecten, met aanduiding van de belangrijkste mijlpalen en de mogelijke risico's die deze timing in gevaar kunnen brengen. Deze verplichting ondersteunt eveneens de toepassing van het projectmanagement.

10. Er zijn nog geen resultaten beschikbaar van het strategisch project "Ruimings- en baggerspecie".

De timing opgelegd door het kabinet van mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu, bepaalt dat tegen eind 2002 het afvalstoffenplan voor de bagger- en ruimingsspecie zal worden voorgelegd aan de Vlaamse regering.

Op dit ogenblik zijn twee deelstudies aan de gang :

- de Vlaamse Milieumaatschappij begroot de hoeveelheden en de kwaliteit van de bagger- en ruimingsspecie ;
- de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) onderzoekt de moge-

lijkheden voor verwerking en hergebruik van de specie.

11. In mijn strategisch project "Afstemmen van het waterpeil op de waterlopen en van het veiligheidsniveau van de zeekering op de principes van integraal waterbeheer en integraal kustzonebeheer" zijn verschillende acties ondernomen met betrekking tot het waterpeilbeheer in Vlaanderen. De uitvoering van deze acties is momenteel volop bezig.

Het Hydrologisch Informatiecentrum HIC is operationeel en staat in voor de verdere uitbouw en modernisering van het hydrologisch meetnet. In 2001 en 2002 werd via verschillende algemene offertevragen voor meer dan 1 miljoen euro in het meetnet geïnvesteerd. Op basis van de recente meetgegevens stelt het HIC in hoogwaterperiodes meermaals per dag hoogwaterberichten op. Deze berichten beschrijven de actuele toestand op de waterlopen, evenals kwalitatieve voorspellingen van waterstanden en afvoeren. De berichten worden conform verspreid naar allerlei instanties via de Rivier Informatieservice RIS.

12. Het HIC investeert, conform de vooropgestelde planning, sinds 2000 jaarlijks in gegevensinwinning van ruimtelijke data, zoals de opmaak van nauwkeurige en gedetailleerde digitale hoogtemodellen (Zeeschelde-, Demer-, Leie-, Maas-, Dender-, Bovenschelde- en Netebekken) en een nauwkeurige opmeting van de dwarsdoorsneden van de waterlopen (Leie en Bovenschelde).

Met behulp van deze data heeft het HIC vorig jaar hydrologische en hydraulische modellen van de Dender, Demer, Maas en Barbierbeek opgesteld. Deze modellen zullen in de toekomst gebruikt worden voor het berekenen van voorspellingen en het actualiseren van waterbeheersingsplannen.

Vraag nr. 311
van 6 juni 2002
van de heer CARL DECALUWE

N43-N8 Kortrijk – Verkeerslichten

De wegenwerken voor de heraanleg van de gewestweg N43 Pottelberg in Kortrijk werden uitgevoerd in maart en april 2001. Door deze wegenwerken diende de infrastructuur van de verkeerslich-

ten ter hoogte van het op- en afrittencomplex met de R8 aangepast te worden. De lichten werden uitgerust met apparatuur voor verkeersbeïnvloeding door het openbaar vervoer.

Tot op vandaag zijn deze verkeerslichten echter nog steeds niet in gebruik. Uit het antwoord op mijn eerdere schriftelijke vraag vorig jaar bleek dat deze indienststelling had moeten gebeuren tijdens de verkeersluwe vakantieperiode 2001 (vraag nr. 282 van 8 augustus 2001 ; Bulletin Vragen en Antwoorden nr. 2 van 19 oktober 2001, blz. 254). De verkeerslichten hebben begin september 2001 echter slechts één dag gewerkt. Er bleken opnieuw problemen met de onderlinge afstemming, waardoor ellenlange files ontstonden.

1. Wanneer worden de verkeerslichten ter hoogte van de Pottelberg aan het op- en afrittencomplex in werking gesteld ?
2. Waarom functioneren deze verkeerslichten tot op vandaag nog steeds niet ?
3. Wat is de kostprijs voor de indienststelling ervan ?

Antwoord

Bij de indienststelling van de verkeerslichten in september 2001 werd een abnormaal grote file vastgesteld. Daarom werd beslist om nieuwe verkeersstellingen uit te voeren op het op- en afrittencomplex van de R8 met de N43 en het nabijgelegen kruispunt van de N43 met de Engelse Wandeling.

Bij de uitvoering van de verkeersstellingen werd vastgesteld dat het linksafslaand verkeer komende uit de richting Aalbeke naar de Engelse Wandeling nu reeds filevorming veroorzaakt in de ochtendspits. Door deze specifieke verkeerssituatie is een goede verkeersafwikkeling ter hoogte van het complex R8 nooit mogelijk zonder een voorafgaande aanpassing van het kruispunt van de N43 met de Engelse Wandeling. Om deze reden blijven de verkeerslichten ter hoogte van het complex R8 momenteel dan ook buiten dienst.

De herinrichting van het kruispunt N43 met de Engelse Wandeling is opgenomen op het indicatief drijjarenprogramma voor het jaar 2003. Na uitvoering van deze werken kunnen de verkeerslichten ter hoogte van het complex R8 opnieuw in dienst gesteld worden. De werkingscyclus en de wegindeling van het kruispunt zullen dan afgestemd wor-

den op de nieuwe verkeerssituatie ter hoogte van het kruispunt met de Engelse Wandeling.

De kosten voor deze aanpassingen kunnen nog niet geraamd worden. De indienststelling van de verkeerslichten op zich kost niets.

Vraag nr. 312
van 6 juni 2002
van de heer ERIK MATTHIJS

Leopoldkanaal – Afwatering

Sedert vele jaren is de uitmonding van het Leopoldkanaal en het Afleidingskanaal ingekokerd in Zeebrugge. Bij de uitmonding van het Leopoldkanaal blijken nog resten te zitten van de vroegere uitmonding die de uitwatering naar de zee aanzienlijk zouden belemmeren.

Het wegnemen van die oude restanten zal het debiet van het kanaal merkkelijk verbeteren. Bovendien zal in probleemperioden de uitwatering van waterlopen in het Leopoldkanaal ook verbeteren. Daardoor zouden bepaalde crisissituaties kunnen worden voorkomen.

1. Is het verwijderen van de restanten van de vroegere uitmonding van het Leopoldkanaal opgenomen in de planning en de budgetten van het departement Leefmilieu en infrastructuur ?
2. Zo ja, voor wanneer is de verwijdering gepland, en hoeveel bedraagt het daartoe bestemde budget ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Dua (vraag nr. 242).

Antwoord

1. Het verwijderen van hinderlijke restanten bij de uitmonding van het Schipdonk- en het Leopoldkanaal is opgenomen in het "fysisch programma" 2002, basisallocatie 73.01-64.6 : Integraal waterbeheer.
2. Het uitgetrokken budget bedraagt 620.000 euro. De werken zullen worden aanbesteed in het jaar 2002 en de uitvoering is gepland voor de zomer 2003.

(Antwoord Vera Dua : blz. 180 – red.)

Vraag nr. 313
van 6 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Meerjarenprogramma gewestwegen – Tongeren

In het meerjarenprogramma voor de gewestwegen dat door de Vlaamse regering vastgesteld werd, is Tongeren niet vergeten. Het bevat onder andere volgende grote projecten : aanleg ring tussen Maastrichtersteenweg en Luikersteenweg ; nieuwe spoorondertunneling ; heraanleg Maastrichtersteenweg vanaf de E313 tot de Eerste Meistraat ; nieuwe slijtlaag op de Ringlaan, Luikersteenweg en Maastrichtersteenweg ; aanleg fietspaden Sint-Truidersteenweg en herinrichting kruispunt Piringen ; heraanleg Ringlaan tot Groene Boulevard.

Volgens de lokale media is er "eindelijk een duidelijke doorbraak en zullen de plannen waar al zoveel jaren over gesproken wordt nu werkelijk gerealiseerd kunnen worden".

1. Wat is de concrete stand van zaken van de aanleg van de ring tussen de Maastrichtersteenweg en de Luikersteenweg : in welke fase bevindt dit project zich ?

Welke instantie moet nog gunstig advies verlenen alvorens het licht op groen te zetten ?

Wie is de hoofdverantwoordelijke ?

Wie is verantwoordelijk voor welke financiën ?

2. Waar bevindt zich deze nieuwe spoorwegondertunneling ?
3. Wat houdt de heraanleg van de Maastrichtersteenweg vanaf de E313 tot de Eerste Meistraat concreet in ?

Wat is de stand van zaken ?

Wie is de hoofdverantwoordelijke ?

Hoe gebeurt de subsidiëring ?

4. Wat is de concrete stand van zaken wat de nieuwe slijtlaag op de Ringlaan, Luikersteenweg en Maastrichtersteenweg betreft ?
5. Wat houdt de heraanleg van de Ringlaan tot Groene Boulevard precies in ?

Wat is de stand van zaken van dit project ?

Wie is de hoofdverantwoordelijke ?

Hoe gebeurt de subsidiëring ?

Antwoord

De dossiers die de Vlaamse volksvertegenwoordiger ter sprake brengt, maken deel uit van één totaalstudie voor het opmaken van een streefbeeld voor de ontsluitingsstructuur van Tongeren.

De planning van deze studie is de volgende. De studie is aangevat op 18 januari 2002. De normale duur van de studie bedraagt twaalf maanden, te vermeerderen met de bouwvakantie, en zou volgens de initiële planning dus in het voorjaar van 2003 afgerond zijn. De studie omvat drie delen, achtereenvolgens af te werken. Het eerste deel omvat een onderzoek waarvan de duurtijd vastgesteld werd op vier maanden. Het normaal vooropgestelde einde van deel 1 was vastgesteld op 18 mei 2002, maar heeft vertraging opgelopen wegens een vertraging in het veldonderzoek. Het veldonderzoek wordt uitgevoerd met personeel van de stad, de politie en de afdeling Wegen en Verkeer Limburg. De redenen van de vertraging zijn de weeromstandigheden, de paasvakantie en de werken op de N20, waardoor de N20 onderbroken werd en er op dat ogenblik dus geen sprake was van een representatieve verkeerssituatie. De streefbeeldstudie eindigt volgens de nieuwe planning halverwege 2003, waarna het ontwerp van de onderscheiden projecten aangevat kan worden.

De exacte locatie van de nieuwe spoorwegonder-tunneling volgt uit het streefbeeld. Wat de heraanleg van de Ringlaan precies inhoudt, dient ook het streefbeeld nog uit te wijzen. In elk geval zal een nieuwe slijtlaag op het resterende gedeelte van de Ringlaan R72 aanbesteed worden in 2002 en uitgevoerd worden in de loop van 2003.

De trekker van deze projecten, tevens de hoofdverantwoordelijke, is de afdeling Wegen en Verkeer Limburg.

De financiering van de onderscheiden projecten is geregeld in de respectieve modules van het mobiliteitsconvenant die met de stad afgesloten zullen worden naarmate de projecten concreter vorm krijgen.

**Vraag nr. 314
van 6 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Voeren – Wegwijzers

Voeren is voor Vlaanderen belangrijk, niet alleen politiek en psychologisch, maar ook toeristisch.

Een praktisch probleem is dat men, om Voeren te bereiken vanuit Vlaanderen (Riemst of Tongeren), via Nederland of Wallonië moet rijden. Maar wegwijzers vanuit het centrum van Riemst of het centrum van Tongeren naar Voeren zijn er niet, wel in de kleinere dorpen.

1. Is het in het kader van het beleid inzake Voeren niet aangewezen de bewegwijzering vanuit Tongeren, Bilzen en Riemst naar Voeren te verbeteren ?
2. Werden hiervoor reeds voorbereidende stappen gedaan ?

Antwoord

De richtingssignalisatie naar Voeren werd gerealiseerd zoals aangegeven in het Structuurplan Vlaanderen.

Hierbij diende rekening te worden gehouden met het feit dat :

- Voeren een hoofddorp betreft ;
- er geen hoofd- of primaire wegen vanuit de andere provincieplaatsen naar of over Voeren lopen.

Gezien deze situatie werd Voeren bewegwijzerd vanaf het kruispunt van de gewestwegen N79/N754/N671 in Riemst en dit over de N671.

Om dezelfde redenen als boven vermeld, kan Voeren niet bewegwijzerd worden vanuit Bilzen of Tongeren.

**Vraag nr. 315
van 6 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Kruispunt N79/N618 Tongeren – Heraanleg

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag terzake van één jaar geleden (nr. 267 van 4 juli 2001 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 19 oktober 2001, blz. 243) vermeldde de minister vice-president dat de afdeling Verkeerskunde van de administratie Wegen en Verkeer een plan opgemaakt had voor de heraanleg van het kruispunt N79/N618 met plaatsing van driekleurig lichtsignalisatie.

Dit bevestigde het antwoord van de minister vice-president op mijn schriftelijke vraag nr. 438 van 22 september 2000 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 15 december 2000, blz. 592). Na drie kleine onteigeningen in 2001 zouden de werken in de eerste helft van 2002 worden uitgevoerd.

Tot op vandaag is hiervan nog weinig te zien.

1. Zijn de geplande onteigeningen voltooid ?
2. Wanneer wordt het kruispunt nu heringericht ?

Antwoord

Voor de aanpassing van het kruispunt van de gewestwegen N79 en N618 waren onteigeningen noodzakelijk. Eind april 2002 werden alle gronden verworven. Er moest evenwel nog gewacht worden op de bouwvergunning.

Deze werd inmiddels afgeleverd op 12 juni 2002.

De aanpassingswerken aan het kruispunt zullen worden uitgevoerd in de loop van augustus en september 2002.

Vraag nr. 316 van 6 juni 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

N108 Lierse Ring – Verkeersveiligheid

De bocht die de gewestweg N108 (Waverssesteenweg) maakt onder de brug van de Lierse Ring is een erg gevaarlijke plek. Geregeld verliezen bestuurders er de controle over hun voertuig en komen terecht op de omliggende woningen.

Ongetwijfeld is dit het gevolg van een te hoge snelheid. Weliswaar geldt er een snelheidsbeperking, maar de signalisatie is niet echt afdoende. Bovendien lijken snelheidsremmende ingrepen zeker aangewezen.

De omwonenden zijn erg bekommerd. Ze houden hun hart vast voor de spelende kinderen, fietsers, enzovoort in de omgeving.

1. Zijn de diensten van de minister vice-president op de hoogte van dit probleem ?
2. Bestaan er al concrete plannen om die toestand te verhelpen ?

Antwoord

Het probleem van de bocht in de Waverssesteenweg ter hoogte van de brug onder de Ring van Lier is bekend bij de afdeling Wegen en Verkeer Antwerpen. Het is inderdaad ingevolge te hoge snelheden dat sommige automobilisten de bocht missen.

Momenteel wordt een betonnen veiligheidsstootband (type New Jersey) geplaatst tussen de rijbaan en het vrijliggende fietspad. De betonelementen zullen, teneinde de zichtbaarheid te verhogen, nog worden geschilderd met witte wegverf.

Ik hoop dat hiermede de problemen verholpen zullen zijn.

Vraag nr. 317 van 6 juni 2002 van de heer JOS DE MEYER

E17 Beervelde – Signalisatie wegenwerken

Naar aanleiding van de reeks zware verkeersongevallen op de autosnelweg E17 bij de structurele onderhoudswerken ter hoogte van Sint-Niklaas – Kruibeke heb ik de minister vice-president onderzocht in de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie op 16 april 2002.

De minister vice-president stelde toen een reeks maatregelen voor die kunnen bijdragen tot een hogere verkeersveiligheid. Er werd onder meer een bijkomend dynamisch filedetectiesysteem in werking gesteld. De minister vice-president gelooft zelf nogal sterk in het systeem van rammelstroken. De signalisatie moet op een duidelijke manier de aandacht van de weggebruikers vestigen op de aankomende files als gevolg van wegenwerken, zodat het rijgedrag en de snelheid aangepast worden aan de omstandigheden (Handelingen Commissievergadering nr. 191 van 16 april 2002, blz. 15-17).

Bij de werkzaamheden aan diezelfde E17 ter hoogte van Beervelde stellen we vast dat opnieuw een reeks van zware verkeersongevallen gebeurde. De signalisatie was naar verluidt nog niet volledig aangebracht of in werking bij de aanvang van de werken.

Bezorgd om de verkeersveiligheid zou ik de minister vice-president volgende vragen willen stellen.

1. Welke bijkomende maatregelen om de verkeersveiligheid te bevorderen werden, naast de

federale reglementering, genomen bij het begin van de werken aan de E17 in Beervelde ?

Was de signalisatie volledig aangebracht en in werking bij de aanvang van de werken ?

2. Welke bijkomende maatregelen werden in Beervelde genomen, in vergelijking met de werken ter hoogte van Sint-Niklaas – Kruibeke, om de verkeersveiligheid te bevorderen ?
3. De minister vice-president gelooft sterk in het systeem van rammelstroken.

Is er ondertussen werk van gemaakt om dit systeem in praktijk te brengen ?

Antwoord

1. De eerste fase van de werken in Beervelde omvatte het aanleggen van ter plaatse gestorte betonnen veiligheidsstootbanden langs de middenberm, inclusief de volledige aanpassing van de waterafvoerinrichtingen om waterstagnatie op het wegdek te vermijden. Om deze veiligheidsvoorzieningen te realiseren, was een inname van maximaal de linkerrijstrook voldoende. De te verwachten hinder was dan ook minimaal.

Bij de aanvang van de asfaltwerken waarbij het verkeer slechts beschikte over twee versmalde rijstroken, werd bijkomend aan de signalisatie conform het ministerieel besluit van 7 mei 1999 ook het filedectiesysteem in werking gesteld.

Ter verbetering van de geleiding van het verkeer langs de werfzone werden, analoog met werf in Kruibeke, extra markeringen aangebracht langs de bakens. Door bijkomend groenonderhoud werden de pechstroken tot veilige bereidbare zones omgebouwd en de zichtbaarheid van de signalisatieborden bevorderd.

2. Gelet op de soms specifieke situatie is het in het algemeen moeilijk om werven onderling te gaan vergelijken. Rammelstroken voor het waarschuwen van naderende files voor vrachtverkeer werden bijvoorbeeld in Beervelde niet gebruikt wegens de snel opeenvolgende wijzigingen in de verkeerssituatie als gevolg van de impact van de werken op het verkeer.

Verder kan ik nog meedelen dat de signalisatie volledig uitgewerkt werd naar de specifieke om-

standigheden ter hoogte van de verschillende complexen en gecoördineerd werd met de signalisatie en de omleidingsroutes van de werken aan het Scheldeviaduct in Ledeberg.

3. Het systeem van rammelstroken werd reeds enkele malen bij grote wegenwerken in verschillende provincies in de vorm van een proef in praktijk gebracht, zij het wel in verscheidene vormen.

Evaluaties bij dergelijke werken zullen uitmaken welk systeem van rammelstroken het meest efficiënt de voorbedachte functie vervult.

Vraag nr. 318 van 6 juni 2002 van de heer JOHAN DE ROO

N60 Gent-Oudenaarde – Signalisatie wegenwerken

Begin juni zijn de werkzaamheden gestart aan de N60 Gent-Oudenaarde over een afstand van verschillende kilometer.

1. Omwonenden spreken van een zeer onduidelijke signalisatie (geen aankondiging van start van de werken, geen vermelding dat de afrit langs de snelweg werd afgesloten, enzovoort).

Welke maatregelen werden genomen om een degelijke signalisatie op te zetten ?

2. Worden er verkeersveiligheidsmaatregelen genomen voor het schoolgaande verkeer naar het Don Boscollege, dat volop in de zone van de werken gelegen is ?
3. Waarom worden deze werken over zo'n lange afstand uitgevoerd ?
4. Hoe ziet de fasering van de werken eruit ?

Antwoord

1. Alle bewoners en de omliggende bedrijven hebben voorafgaandelijk een bewonersbrief gekregen met een folder over de werken en de schikkingen voor het verkeer tijdens de eerste fase. Op de autosnelweg werd de afsluiting van de afritten wel voorafgaandelijk aangekondigd door middel van een onderbord "vanaf 31 mei" op de blijvende signalisatieborden.

Het signalisatieplan werd opgemaakt in overleg met de verkeerstechnische afdeling van de politie, die de signalatievergunning heeft afgeleverd.

Het opstellen van de signalisatie is gebeurd op zaterdag 1 juni. Het was niet mogelijk de volledige installatie met alle borden op te stellen op één dag. Daarom was gepland de aanvullende minder cruciale borden op te stellen in de week van 3 juni. Na evaluatie werden nog een aantal aanpassingen gedaan in overleg met de politie.

Bijgevolg werd wel het nodige gedaan om een degelijke signalisatie op te zetten. Bij dergelijke ingrepen loopt de verkeersafwikkeling altijd moeilijk de eerste dagen, maar ondertussen is de toestand gestabiliseerd.

2. Het Don Boscollege is geïnformeerd over de geplande werken en de schikkingen voor het verkeer in de eerste fase.

Alle leerlingen hebben een folder meegekregen met deze schikkingen, in het bijzonder deze voor het fietsverkeer.

3. De werken worden zo uitgevoerd dat steeds één rijstrook in elke richting open blijft.

De capaciteitsvermindering van de weg voor het doorgaand verkeer wordt bepaald door de reductie van 2 x 2 naar 2 x 1 rijstroken, en niet door de lengte van de werfzone. Indien over kortere vakken zou worden gewerkt, zou de totale uitvoeringstermijn beduidend langer worden.

4. De werken gebeuren in twee hoofdfasen waarbij de helft van de rijweg wordt ingenomen voor de werken en de andere beschikbaar blijft voor het verkeer. De eerste fase, waarin tevens belangrijke rioleringswerken moeten gebeuren, zal duren tot vermoedelijk eind november. De tweede fase zal vermoedelijk duren tot mei 2003, afhankelijk van de weersomstandigheden.

Tijdens de werken zullen de woningen en handelszaken zo goed als mogelijk bereikbaar worden gehouden.

Vraag nr. 319
van 6 juni 2002
van mevrouw NIKI DE GRYZE

Toeristische borden – Gent

Aan het begin van de jaren '80 werden vier grote toeristische borden geplaatst bij het binnenkomen van Gent. Dit gebeurde gelijktijdig met het bouwen van Flanders Expo en het lanceren van Flanders Technology. Vandaar dat Gent als pictogrammen koos voor de drie torens, een bloem en de handdruk van Flanders Technology. Dit waren de drie symbolen waaraan de automobilisten het toeristische karakter van Gent konden herkennen.

Dit laatste symbool is echter al een hele tijd achterhaald.

Bovendien zijn de borden in een nogal belabberde staat en zijn ze dringend aan vervanging toe.

De stad Gent en de Federatie voor Toerisme Oost-Vlaanderen gaan ermee akkoord om daar iets aan te doen. In 2002 is er 1 miljoen frank op de begroting voor Toerisme Oost-Vlaanderen ingeschreven voor de vernieuwing van de borden in de provincie. De stad Gent staat zelf in voor een nieuwe afbeelding. Er werd geopteerd voor een globaal beeld waarin de torenrij, het Gravensteen en enkele gildenhuisen in elkaar overvloeien.

Maar blijkbaar is het de afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen die instaat voor het plaatsen van vernieuwde borden (in dit geval enkel herbeplakken). Bovendien is het ook deze administratie die de definitieve vergunning voor het plaatsen toekent en bevoegd is voor het manipuleren van deze borden.

Werd er reeds een vergunning afgeleverd voor het herbeplakken van de borden ?

Zo ja, zijn er reeds onderhandelingen gevoerd met de Federatie voor Toerisme Oost-Vlaanderen, die blijkbaar instaat voor de coördinatie van de vernieuwing van alle borden, zowel langs de autosnelwegen als langs de gewestwegen ?

Welke timing wordt door de afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen gehanteerd om deze borden te herbeplakken ?

Antwoord

De administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen) verleent gunstig advies voor het vernieuwen van de bestaande toeristische borden langs autosnelwegen. Er werd door de afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen nog geen vergunning terzake afgeleverd, daar nog geen aanvraag daartoe werd ingediend.

De afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen zal instaan voor het plaatsn van de vernieuwde borden. Het herbeplakken van de bestaande toeristische borden is af te raden, daar deze bestaande borden aan vernieuwing toe zijn.

De levering van de nieuwe toeristische borden dient door Toerisme Vlaanderen te gebeuren. De afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen zal instaan voor de plaatsing ervan.

**Vraag nr. 320
van 14 juni 2002
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Buslijnen Vlaams-Brabant – Doorstroming

De uitbreiding vanaf 1 juni van buslijn 221 van het Algemeen Ziekenhuis (AZ) in Jette naar Vilvoorde en twee dagen later van de semi-directe busverbinding 270 Brussel-Noord – Keiberg (Zaventem) zijn beslist bijzonder interessante initiatieven van De Lijn in de regio ten noorden en noordwesten van Brussel.

Het succes zal nochtans grotendeels afhangen van de passende begeleidende maatregelen, die noodzakelijk zijn om het oponthoud van de bussen in de ontstane en vaak niet te ontwijken files tot een minimum te herleiden.

Dit zal uiteraard ingrepen vergen in de wegeninfrastructuur, door het aanleggen van uitwijkplaatsen en door het reserveren van bepaalde wegvakken voor het busverkeer of wagens met meer dan drie personen, zoals dit reeds in andere landen (o.m. de Verenigde Staten) in sommige steden wordt toegepast.

Elders zijn nog andere maatregelen nodig, onder meer aan de uitritten van de bedrijvzones en m.b.t. het meer intens gebruik van de carpooling met onder meer bushaltes vlakbij carpoolparkings. Ook zal de communicatie naar het publiek beslist aandacht moeten krijgen.

Welke specifieke maatregelen werden door De Lijn genomen naar aanleiding van het opstarten van de nieuwe buslijnen 221 en 270 ?

Werd in dit verband, en meer bepaald voor laatstgenoemde verbinding, contact opgenomen met de verantwoordelijken van het openbaar vervoer in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest, die er toch zullen moeten voor zorgen dat de semi-directe lijn

vlot door het verkeer geraakt en zo ten volle zijn rol van snelle verbinding kan spelen ?

Antwoord

Er werden door De Lijn Vlaams-Brabant reeds ernstige inspanningen geleverd om de doorstroming op de reiswegen van haar bussen te verbeteren.

Wat lijn 221 (Jette, AZ VUB – Vilvoorde – Zaventem) betreft, worden in de nabije toekomst op de Luchthavenlaan in Vilvoorde doorstromingsmaatregelen genomen. Tevens wordt er binnen Brucargo (Machelen) prioriteit gegeven aan het openbaar busvervoer door het gebruik van de dienstweg. Daarnaast is er ook een principiële beslissing voor de aanleg van een busbaan op de Vuurkruisenlaan (N211) in Vilvoorde.

Lijn 270 (Brussel-Noord – Keiberg) heeft een busbaan op de Hector Henneaulaan in Zaventem. Voor de nabije toekomst is een busbaan gepland op de Grensstraat in Machelen. Op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke gewest werden er eveneens maatregelen genomen voor de Hermeslaan/Bourgetlaan.

In het kader van het principiële akkoord van 10 juni 1998 tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ter regeling van de samenwerking inzake gemeenschappelijke mobiliteitsproblemen, is een haalbaarheidsstudie afgerond voor doorstromingsmaatregelen voor de busverbinding Haacht – Brussel, op het grondgebied van zowel het Vlaamse als het Brusselse Hoofdstedelijke gewest. De uitvoering van deze maatregelen zal ten goede komen aan de nieuwe buslijn 270.

Voor de projecten van zowel lijn 221 als lijn 270 werden informatiecampagnes opgezet. Deze houden onder meer het organiseren van een persconferentie, de verspreiding van folders, informatiever-schaffing in kranten en via internet, huis-aan-huisbedeling van de dienstregeling en infosessies in.

**Vraag nr. 321
van 14 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Vlaamse statistieken – Allochtonen

Hoewel iedereen overtuigd is van de zwakkere positie van allochtonen in onze maatschappij, is accu-

raat cijfermateriaal hieromtrent niet altijd aanwezig. Nationaliteit is vaak de enige beschikbare variabele voor afbakening van deze doelgroep. Een registratiesysteem op basis van herkomst bestaat immers niet. Dit maakt het uitermate moeilijk voor het beleid om te werken zonder accurate en betrouwbare cijfers over allochtonen, migranten, nieuwkomers. Zelfs deze begrippen werden in verschillende situaties anders ingevuld.

Terecht staat in de Beleidsbrief Planning en Statistiek, Beleidsprioriteiten 2001-2002, van de minister vice-president dat hij afspraken wil maken met gemeenten en het Rijksregister over de registratie van nieuwkomers en genaturaliseerde allochtonen (Stuk 895 (2001-2002) – Nr.1).

Welke concrete stappen werden reeds gedaan met gemeenten en met het Rijksregister m.b.t. de registratie van nieuwkomers en allochtonen ?

Is dit systeem ook in andere administraties toepasbaar ?

Antwoord

Ter realisatie van de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde taakstelling heeft de administratie Planning en Statistiek (APS) in samenwerking met de cel Inburgering in 2001 een project opgezet voor de realisatie van betrouwbare statistieken omtrent de nieuwkomers in het Vlaamse gewest. Sinds februari 2002 beschikken de gemeenten en het Vlaams Gewest maandelijks over aangepaste cijfers omtrent het aantal nieuwkomers.

A. Begrip nieuwkomer en aantal nieuwkomers

Als **bijlage 2** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een omstandige juridisch-technische omschrijving en definitie van "nieuwkomer". Het begrip "nieuwkomer" zoals in deze statistiek aangeemaakt, refereert aan de definities van het Vlaamse inburgeringsbeleid. Daarbij worden vier groepen onderscheiden.

Groep 1 : ontvankelijk verklaarde asielzoekers

Groep 2 : erkende vluchtelingen

Groep 3 : geregulariseerden

Groep 4 : volgmigranten

Bij dit concept nieuwkomer en de erbijhorende definities moeten drie kanttekeningen geplaatst worden :

- deze statistiek geeft geenszins invulling aan begrippen zoals migrant, allochtonen, nieuwe Belgen, ... ;
- de kwalificatie "nieuwkomer" is een relatief begrip, want men kan hoogstens één jaar nieuwkomer zijn ;
- deze kwalificatie komt voor één jaar bovenop de initiële kwalificatie van ontvankelijk verklaarde asielzoeker, erkende vluchteling, geregulariseerde, volgmigrant, maar heft deze geenszins op.

De statistieken van nieuwkomers, politieke vluchtelingen, geregulariseerden, volgmigranten, erkende vluchtelingen, ... moeten blijvend van elkaar onderscheiden worden en geven aanleiding tot de aanmaak van even zoveel verschillende en best te onderscheiden statistische reeksen.

Volgende tabel geeft een overzicht van het aantal "nieuwkomers" op 1 januari 2002 :

Aantal nieuwkomers per groep	Groep				Eind-totaal
	1	2	3	4	
Provincie Brabant	502	19	1.327	935	2.783
Provincie Limburg	281	18	510	845	1.654
Provincie West-Vl.	531	41	662	772	2.006
Provincie Antwerpen zonder stad Antwerpen	332	33	668	798	1.831
Stad Antwerpen	1.327	166	2.787	25	4.305
Provincie Oost-Vl. zonder stad Gent	333	26	454	675	1.488
Stad Gent	249	1	809	655	1.714
Eindtotaal	3.555	304	7.217	4.705	15.781

De resultaten moeten met de nodige voorzichtigheid gehanteerd worden. De nieuwkomers uit de categorieën "ontvankelijk verklaarde asielzoekers" en "erkende vluchtelingen" worden vrij correct in cijfers gevat. De groep volgmigranten is momenteel nog niet volledig correct in te schatten. Enerzijds zit er "ruis = teveel" op de verkregen resultaten door beperkingen als gevolg van de wijze waarop de selectiecriteria worden opgesteld. Anderzijds zijn de gegevens van de stad Antwerpen er niet in opgenomen, omdat Antwerpen haar gegevens (nog) niet met het Rijksregister uitwisselt. (Telepo-

lis Antwerpen meldde aan de cel Inburgering dat in het najaar 2002 het protocol zal worden ondertekent, zodat dit probleem zal worden opgelost). De stad Antwerpen geeft zelf aan dat jaarlijks ongeveer 1.650 volgmigranten instromen. Dit is heel wat meer dan de 25 zoals uit de RR-gegevens kon worden opgemaakt. Als we hiermee rekening houden, kunnen we stellen dat ongeveer 6.300 volgmigranten instroomden in 2001 in plaats van 4.705. Bij de groep geregulariseerden is de foutmarge momenteel nog vrij groot. Vermits deze groep "uitdovend" is, is het best hem als aparte categorie te beschouwen en buiten de statistiek te houden.

Als met deze elementen rekening wordt gehouden, dan is het aantal nieuwkomers op 1 januari niet 15.781 (som van 3.555+304+7.217+4.705), maar 10.159 (som van 3.555+304+6.300). Daarnaast zijn er nog – op dat ogenblik – 6.000 geregulariseerden.

B. Het procesverloop

1. Het project is tot een goed einde gebracht dankzij de professionele samenwerking tussen de diensten van het Rijksregister, de cel Inburgering van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur (WVC), de administratie Planning en Statistiek, CEVI NV, de colleges van de vijf proefgemeenten en de overige gemeenten. De projectleiding werd opgenomen door APS.
2. De technische complexiteit enerzijds en de administratieve reglementeringen die dienden te worden gevolgd anderzijds, zijn oorzaak van het feit dat het ontwikkelingstraject ongeveer negen maanden tijd in beslag genomen heeft.
3. De cofinanciering tussen APS en cel Inburgering is gebaseerd op de verschillende gebruiksfinaliteit. De gemeenten dienden in dit project niet financieel bij te dragen.
4. Het betreft momenteel enkel een statistiek van de gemeenten in Vlaanderen, exclusief Brussel. Voor de Brusselse gemeenten dient de procedure voor de goedkeuring van de gemeenten nog te worden opgestart. Het is de bedoeling om in het najaar van 2002 Brussel in de statistiek te kunnen opnemen alsook, indien mogelijk, de adressenlijsten van de doelgroepnieuwkomers met het oog op de werving voor het primaire inburgeringstraject.

C. Meerwaarde

Kunnen beschikken over een accurate statistiek van de nieuwkomers is ongetwijfeld belangrijk op

zich. Het biedt mogelijkheden om de instrumenten die voor de integratie van die doelgroepen opgezet worden en de budgettaire inspanningen die daarvoor nodig zijn, met kennis van de gegevens te programmeren.

Tijdens het proces is gebleken dat dit initiatief voor de gemeenten een belangrijke budgettaire winst genereert. Door het feit dat nu veel exacter de doelgroep kan worden geselecteerd, kunnen ook meer exacte adressenlijsten aangemaakt worden. Dit laat toe dat de plaatselijke organisatie van het inburgeringsbeleid efficiënter en zuiniger georganiseerd wordt. Enkele proefgemeenten konden berekenen dat deze betere lijsten ervoor zorgden dat door direct de juiste doelgroep personen en -gezinnen te kunnen aanschrijven en uitnodigen voor intakegesprekken, een winst van 40 % verkregen werd. Personeelsleden kunnen zo meteen voor inburgeringsactiviteiten ingezet worden.

(Bijlagen : bijlage 1 : Overzicht van het procesverloop van het project "Aanmaak van een statistiek van de nieuwkomers in Vlaanderen" ; bijlage 2 : De functie van de nieuwkomer in de experimentele fase van het inburgeringsbeleid. Deze bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 322 van 14 juni 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

NV Zeekanaal – Fort Sint-Margriet Bornem

Naar verluidt wil de NV Zeekanaal een soort van evocatie maken van het oude Fort Sint-Margriet op het grondgebied van Bornem en in de omgeving van de sluis van Hingene.

1. Is de minister vice-president hiervan op de hoogte ?
2. Wat behelst dit project exact ?
3. Komt de Vlaamse regering hierin tegemoet ?

Antwoord

1. Naar aanleiding van de viering 450 jaar Zeekanaal Brussel-Schelde in het jaar 2000 ontving de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen van het Boerenkrijgcomité Klein-Brabant en de toeristische VZW De Notelaer de suggestie om het historisch belangrijke Fort Sint-Margriet en zijn geschiedenis in herinnering te brengen.

Het betreft een ongetwijfeld waardevol project dat doet terugdenken aan het rijke Vlaamse verleden, inzonderheid de Spaanse periode. Het werd ook mee opgenomen in de voorstellen voor het Interreg II-programma inzake waterrecreatie.

2. Het project behelst het plaatsen van een maquette van het fort in de omgeving waar het zich destijds bevond en waar thans de Nieuwe Zeesluis Wintam is gelegen.

De maquette zal een blijvend aandenken aan het fort vormen, verbonden aan de nieuwe Zeesluis.

3. Gezien voornoemde integratie van het project in de installatie van de Zeesluis en haar omgeving, komt het project in aanmerking voor investeringsdotaties.

Het opnemen in het Europees Interregprogramma laat toe om, mits goedkeuring door de bevoegde overheid, een subsidie van maximum 50 % te verkrijgen. Het deelproject Fort Sint-Margriet wordt geraamd op 93.632 euro. De gemeente Bornem heeft principiële bereidheid getoond om het project ook mee te ondersteunen.

Vraag nr. 323
van 14 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

A12 Puurs – Sluipverkeer

Op de A12 op het grondgebied van Puurs werden ter hoogte van Inkart de betonblokken weggenomen.

Daardoor wordt opnieuw van de sluipteg Sint-Katerinastraat/Ooievaarsnest gebruikgemaakt.

1. Waarom werden die blokken weggehaald ?
2. Zijn er plannen om de sluipteg op één of andere manier af te sluiten ?

Antwoord

De blokken werden destijds aangebracht als tijdelijke maatregel na uitvoering van werken waarbij het Ooievaarsnest aangesloten was op de A12. Omdat men de blokken zeer geregeld verschoof

om de toegang tot de A12 te forceren, werden ze weggenomen en werd de gronddijk opnieuw gedicht.

1. De gronddijk is voldoende om het normale sluipteg te weren. Een beperkt aantal 4 x 4-rijders blijkt evenwel tijdens de avond of tijdens de nacht de dijk over te rijden.
2. De administratie Wegen en Verkeer kan bijkomend een verbodsbord aanbrengen. Het probleem is evenwel niet technisch van aard. Het betreft hier een ongeoorloofd gedrag van een bepaalde groep van mensen waartegen streng dient te worden opgetreden door de bevoegde politiediensten.

Vraag nr. 325
van 21 juni 2002
van de heer ANDRE MOREAU

Veiligheid schoolomgevingen – Stand van zaken

De veiligheid van schoolomgevingen is een belangrijk aandachtspunt. Toch gebeurt er op dat vlak nog veel te weinig. Schoolkinderen zijn immers als het ware de zwakke weggebruikers onder de zwakke weggebruikers.

1. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de projecten voor heraanleg van schoolomgevingen via de mobiliteitsconvenants ?

Omstreeks april 2001 had blijkbaar alleen Hasselt de betrokken module ondertekend. Zijn er sedertdien projecten bijgekomen ? Welke ?

Zo niet : vanwaar de geringe belangstelling ?

2. Wat zijn bij de bestaande projecten de meest voorkomende veiligheidsingrepen ?
3. Van 1 juni 2000 tot september 2001 liep het gesubsidieerde project "Schoolomgeving op kindermaat" van de ouderverenigingen van het officieel onderwijs.

Werd het al geëvalueerd ? Wat zijn de bevindingen ? Wat zijn de belangrijkste realisaties ?

4. De indruk bestaat dat bovenvermelde mogelijkheden of projecten niet echt volstaan.

Wat is de evaluatie vanuit het beleid met betrekking tot de veiligheid van schoolomgevingen ?

Lijkt een meer doorgedreven aanpak, gezien het belang van de problematiek, niet aangewezen ?

Antwoord

1. Wat de heraanleg van de schoolomgevingen betreft, wordt gewerkt met module 10. Momenteel zijn er reeds negen startnota's m.b.t. module 10 door de Provinciale Auditcommissie goedgekeurd. Het zijn Herentals, Hasselt, Zonhoven, Gistel, De Panne, Diest, Bertem, Bierbeek en Hoegaarden. Twee andere dossiers, met name Merksplas en Neerpelt, werden door de Provinciale Auditcommissie conform verklaard, zodat hier tot aanbesteding kan worden overgegaan, terwijl zowel in Herk-de-Stad als in Kortemark reeds begonnen is met de uitvoering van de werken.

Eén van de centrale kenmerken van module 10 is dat zowel het gewest, de lokale overheid als de betrokken school verbintenissen dienen op te nemen. Zo dient de betrokken school een schoolvervoersplan op te stellen. In meer dan twintig gemeenten worden momenteel door verschillende scholen schoolvervoersplannen opgesteld.

2. Er wordt zeer sterk de nadruk gelegd op het verbeteren van de verkeersveiligheid voor de schoolgaande jeugd.

Infrastructurele ingrepen op dit vlak zijn de verkeersveilige inrichting van oversteekvoorzieningen en verbetering van de bestaande, het aanleggen van fietspaden en fietsoversteekplaatsen (ook bescherming en betere oversteekbaarheid van deze fietsoversteekplaatsen) en de verbetering van de veiligheid ter hoogte van bushaltes van schoolbus of lijnbus. Ook het invoeren van zone 30 en het creëren van asverschuivingen komen terug.

3. Zoals reeds vermeld, dient ook de betrokken school een zekere verantwoordelijkheid op te nemen in het kader van module 10. Ook de ouderverenigingen kunnen hier een belangrijke rol opnemen (artikel 5 van module 10 handelt over de verbintenissen van de ouders). Positief is het feit dat het project een tachtigtal scholen in kennis stelde van het bestaan van module 10,

dat de scholen informatie werd verstrekt inzake mobiliteit, infrastructuur, verkeersgedrag rond schoolomgeving, enzovoort. Deze zaken zijn ook bij de opmaak van een schoolvervoersplan essentieel.

4. In het jaar 2001 kon men inderdaad de indruk krijgen dat de module 10 niet veel succes oogstte bij de gemeenten. Voor alle duidelijkheid, de module 10 laat een gemeente toe om subsidies aan te vragen bij het Vlaams Gewest om de schoolomgeving heraan te leggen. Het initiatief wordt door de gemeenten genomen en niet door het gewest.

De oorzaak van de ogenschijnlijk trage start was waarschijnlijk het uitzonderlijke karakter van deze module.

- De gemeente moet beschikken over een conform verklaard mobiliteitsplan. Steeds meer gemeenten zijn nu in dit geval : zo beschikte 41 % van de gemeenten in juni 2002 over een conform verklaard mobiliteitsplan. 82 % van de gemeenten beschikt over een oriëntatienota en is dus goed op weg naar een afgerond mobiliteitsplan.
- De module 10 is niet enkel en alleen een infrastructuurmodule. Zij speelt ook in op het gedrag van de verschillende verkeersdeelnemers. De belangrijkste doelstellingen zijn de verkeersveiligheid van de schoolgaande jeugd te verhogen en de alternatieve vervoersvormen te bevorderen. Daarom moet de school een schoolvervoersplan opstellen dat behalve de knelpunten ook een actieplan bevat. Dit vergt enige voorbereiding. Dit schoolvervoersplan dient dan als basis voor de infrastructurale heraanleg. Er wordt dus veel overlegd alvorens de infrastructuur aan te passen. Dit overleg waarborgt anderzijds wel een succesvolle realisatie. In opdracht van het Vlaams Gewest werd een soort type-schoolvervoersplan ontwikkeld, zodat de scholen zich hierop kunnen inspireren en enige houvast hebben.

Het is evenwel zo dat meer en meer gemeenten en scholen interesse krijgen in module 10. Uiteraard zullen ook in de toekomst initiatieven genomen worden om deze module 10 nog meer bekendheid in het Vlaamse gewest te laten krijgen : zo plant de Vlaamse Stichting Verkeerskunde voor het najaar van 2002 de organisatie van verschillende provinciale studiedagen rond deze module.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 159
van 3 mei 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kind en Gezin – Vaccinatiedatabank

Eind januari 2002 linkten 60 artsen uit de regio Pajottenland – Zennevallei en Vilvoorde, evenals de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB) van Limburg zich via internet aan de vaccinatiedatabank die door Kind en Gezin werd ontwikkeld. Dit gebeurt in samenwerking met de LOGO's (lokaal gezondheidsoverleg) van deze regio's en is ondersteund door de provincie Vlaams-Brabant.

Om snel en doeltreffend een volledig beeld te krijgen van het aantal gevaccineerde kinderen en om de nodige continuïteit te kunnen garanderen, is het belangrijk dat de vaccinatiegegevens door de vaccinatoren zelf kunnen worden aangevuld en doorgestuurd naar de andere partners in de gezondheidszorg, zoals artsen. Alleen zo is er een effectieve en volledige vaccinatiedatabank.

1. Welke stappen zijn er reeds gedaan om het model van CLB Limburg en de artsen uit het Pajottenland mogelijk te maken in heel Vlaanderen ?

Welke timing en middelen worden hiervoor gehanteerd ?

2. Welke stappen zijn reeds gedaan om de inbreng van andere partners, zoals artsen, hierbij mogelijk te maken ?

Antwoord

1. Eind januari is inderdaad het project gestart waarbij 60 artsen (huisartsen en kinderartsen) van LOGO Pajottenland-Zennevallei en van het Centrum-LOGO toegang krijgen tot de vaccinatiedatabank van Kind en Gezin. De bedoeling van het project is vooral om te evalueren in welke mate dergelijke databank een meerwaarde betekent voor de huisartsen- en kinderartsenpraktijk. Na de evaluatie van alle aspecten hiervan zal worden gekeken of dit initiatief al dan niet kan of moet worden uitgebreid.

Het systeem van Kind en Gezin is niet geschikt om duizenden artsen toegang te geven tot de databank. Anderzijds moet worden opgemerkt dat de databank van Kind en Gezin enkel de vaccinaties van de zuigelingen en kleine kinderen bevat, en niet van de hele jongerenbevolking, laat staan de hele bevolking.

Aangezien de centra voor leerlingenbegeleiding en belangrijke opdracht hebben inzake vaccinaties, zal het zeker nodig zijn om een vlotte doorstroming te creëren van de gegevens uit de vaccinatiedatabank van Kind en Gezin naar de CLB's. Het informatiseringsproject van de CLB's (NICO) wordt momenteel voorbereid. Hiervoor is al overleg gepleegd met het departement Onderwijs. Momenteel hebben de CLB's in Limburg de mogelijkheid de vaccinatiegegevens van de vaccinatiedatabank van Kind en Gezin te raadplegen om de vaccinatiegegevens van hun schoolgaande kinderen aan te vullen. Dit betekent nog niet dat die gegevens automatisch elektronisch kunnen worden gebruikt in hun dossiers.

In het kader van het streven naar een eenvormig bestel- en distributiesysteem voor alle vaccins die door de overheid gratis ter beschikking gesteld worden van de vaccinatoren, worden voor het ogenblik de mogelijkheden bestudeerd om hierbij gebruik te maken van een databank van geregistreerde vaccinaties. Dit zal worden getoetst met de verschillende vaccinatoren. De bedoeling is om tegen juli over een duidelijk concept hiervoor te beschikken en zo spoedig mogelijk een eerste fase operationeel te maken.

2. Bij beide projecten worden artsen betrokken. In het project in Vlaams-Brabant de huisartsen en pediaters, in het project in Limburg de CLB-artsen.

Naar de toekomst wordt, zoals vermeld bij de eerste vraag, gewerkt aan een nieuw bestel- en distributiesysteem voor vaccins. Het is de bedoeling het bestellen van vaccins te koppelen aan het registreren. Hierdoor ontstaat een vaccinatiedatabank op basis van geregistreerde vaccinatiegegevens en een koppeling aan of uitwisseling van gegevens van en met de databanken van Kind en Gezin en de CLB's. Hierbij worden zeker ook organisaties van huisartsen en kinderartsen betrokken en verder ook van de bedrijfsgeneeskundige diensten. In een verdere fase wordt ook gedacht aan een rechtstreekse communicatie met het elektronisch dossier van de huisarts.

Het bestel- en distributiesysteem komt ook geregeld aan bod op de Vlaamse Vaccinatiekoppel, waar vertegenwoordigers van de verschillende vaccinatoren groepen aanwezig zijn.

Vraag nr. 164
van 8 mei 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Onthaalbeleid allochtonen – Hogergeschoolden

Vrouwen van allochtonen die als bruid naar België komen, verkeren vaak in een moeilijke situatie. Ze ervaren een groot cultuurverschil tussen hun land van herkomst en België, daar de cultuur in het land van herkomst sterker geëvolueerd kan zijn dan in België. De emancipatie staat er verder dan in het milieu waar ze hier terecht komen. Bovendien verwachten ze hier, meer dan in hun oorspronkelijk land, onafhankelijk te kunnen leven.

Vele inwijkelingen zijn daarenboven beter opgeleid dan de partner van hun etnische afkomst die in België is opgegroeid. De meerderheid van de nieuwkomers die deelnemen aan bestaande onthaalprojecten heeft reeds meer dan tien jaar opleiding genoten. Hun diploma's worden hier niet altijd erkend of als gelijkwaardig erkend. Opleidingen kunnen niet worden voortgezet, omdat ze eerst de Nederlandse taal moeten leren.

Een vrij groot conflict ontstaat zo in vele gevallen ten gevolge van gezinshereniging, wat dan weer aanleiding geeft tot scheidingen. Dit voedt de vreemdelingenhaat, omdat buitenstaanders menen dat er sprake is van het sluiten van schijnhuwelijken om een verblijfsvergunning te verkrijgen. In werkelijkheid zorgt het cultuurverschil en de emancipatie van de vrouwen in het land van herkomst voor onoverkomelijke problemen.

Het lijkt me belangrijk dat het beleid deze ontwikkelingen opvolgt en het onthaalbeleid op hogergeschoolden richt. Dit betekent dat aangepaste cursussen moeten worden georganiseerd, afhankelijk van de leerbehoefte, motivatie, scholingsgraad en doelstelling van de nieuwkomer, en dit op verschillende niveaus. Alleszins vraagt de grote verscheidenheid in het opleidingsniveau van de nieuwkomer om een gediversifieerd aanbod. Basiseducatie staat echter vaak voor onderwijs- en opleidingsaanbod voor laaggeschoolde volwassenen. Een grote groep nieuwkomers – vooral vrouwen – voelt zich niet erkend in hun mogelijkheden door dit te beperkte aanbod om kennis te maken met de Nederlandse taal en de Vlaamse maatschappij.

Toch is de huidige organisatie van het onderwijs voor sociale promotie niet aangepast aan de specifieke voorwaarden waaraan een educatieaanbod voor nieuwkomers zou moeten voldoen. Zo wordt er gepleit voor meerdere instapmomenten per jaar, zodat nieuwkomers zo snel mogelijk na hun aankomst de mogelijkheid krijgen in het onthaalproject te stappen. Ook dient het leertraject zo kort en intensief mogelijk te zijn en moet de financiële drempel tot het educatief aanbod voor de nieuwkomer zo laag mogelijk gehouden worden. Het tekort in het NT2-aanbod voor hooggeschoolde nieuwkomers wordt dan ook door meerdere projectwerkingen als knelpunt naar voren geschoven (NT2 : Nederlands Tweede Taal).

1. Heeft de minister reeds suggesties gekregen van de organisaties die zich bezighouden met de problematiek van de nieuwkomers voor een aanpassing van het integratiebeleid in bovenvermelde zin ?

Zo ja, wanneer en hoe kunnen deze operationeel gemaakt worden ?

2. Zijn er reeds inspanningen gedaan om de financiële drempel voor taalcursussen aangeboden door universiteiten te verlagen ?

Antwoord

1. Reeds vanaf de start van het inburgeringsbeleid kreeg mijn administratie signalen van de onthaalbureaus over het knelpunt NT2 voor hooggeschoolden.

Voor hooggeschoolde nieuwkomers is een aangepaste basis cursus NT2 voorhanden aan de Talencentra van onze universiteiten. De cursus is intensiever (ca. 15 uren per week) en er zijn vijf niveaus. De universitaire talencentra bereiken jaarlijks ongeveer 3.000 cursisten. De universitaire talencentra gaan verder dan het voorgeschreven basisniveau. Ze noteren een vrij hoog slaagpercentage.

Het inschrijvingsgeld bedraagt tussen 82 euro en 248 euro, afhankelijk van het universitair talencentrum.

Vanuit de werkgroep "inburgering" in de schoot van de rondetafelconferentie NT2 werd m.b.t. het knelpunt NT2 voor hooggeschoolden een aanbeveling geformuleerd om een toereikend en betaalbaar aanbod basisniveau NT2 te orga-

niseren gericht op de doelgroep van hooggeschoolde nieuwkomers.

2. Teneinde hooggeschoolde nieuwkomers niet aan hun lot over te laten, is afgesproken dat onthaalbureaus hooggeschoolde nieuwkomers kunnen doorverwijzen naar een talencentrum en dat zij de toegekende inburgeringssubsidies kunnen aanwenden voor het terugbetalen van het inschrijvingsgeld.

Vraag nr. 167
van 8 mei 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kinderopvang – Gezinsondersteunende functie

In het strategisch plan 2001-2004 van Kind en Gezin staat vermeld dat er gewerkt zal worden aan de concretisering en versterking van de opvoedings- en gezinsondersteunende functie die kinderopvang heeft.

Verhogen van de ouderparticipatie en betrekken van vaders bij het kinderopvanggebeuren zijn andere geformuleerde doelstellingen die hierbij toch ook aansluiten.

1. Is de concretisering van de doelstellingen opvoedings- en gezinsondersteuning in de kinderopvang reeds gebeurd? Zo ja, op welke wijze?
2. Zijn ouders vragende partij om te participeren in het beleid van de kinderopvang?

Worden hierbij vooral moeders, vaders, ouders samen, alleenstaande ouders bereikt?

3. Welke acties gebeurden er om meer mannen als professionelen naar de kinderopvangsector te trekken?

Hoeveel mannen werken er? In welke functies?

Antwoord

1. In het strategisch plan kinderopvang van Kind en Gezin zijn inderdaad een aantal projecten opgenomen die de opvoedings- en gezinsondersteunende functie van de kinderopvang moeten concretiseren en versterken. Terzake is het zo dat een concepttekst over opvoedings- en ge-

zinsondersteuning in de kinderopvang werd gefinaliseerd.

Afhankelijk van de begrotingsbespreking 2003, zullen een aantal concrete maatregelen verder uitgewerkt worden. Welke dat zullen zijn en de mate waarin ze kunnen worden geïnitieerd, hangt af van de omvang van de middelen die kunnen worden vrijgemaakt.

2. Of ouders al dan niet vragende partij zijn om te participeren in het beleid van de kinderopvang is tot op heden nog niet onderzocht. Het is een van de strategische doelstellingen van Kind en Gezin om de participatie van ouders in de kinderopvangvoorzieningen te bevorderen, zodat ouders meer erkend worden als volwaardige partners binnen de kinderopvang. Deze optie wordt momenteel opgenomen en uitgewerkt door een werkgroep met verschillende actoren uit het werkveld en Kind en Gezin. Daarbij wordt rekening gehouden met alle doelgroepen van ouders.

De werkgroep in kwestie vindt het in elk geval essentieel om via diverse kanalen ouders te ondersteunen in hun zoektocht naar de voor hen geschikte opvangvorm. De webstek kinderopvang van Kind en Gezin is in deze context één van de concrete realisaties.

3. Wat het aantrekken van mannen in de kinderopvang betreft, geef ik aan dat Kind en Gezin het project "Mannen in de kinderopvang" van het VBJK (Vormingscentrum voor de Begeleiding van het Jonge Kind) ondersteunt. Dit project werd eind 2001 opgestart met de steun van het Europees Sociaal Fonds, doelstelling V, zwaartepunt 2 (gelijke kansen). Het project loopt tot einde 2003 en heeft als doel de toegang van mannen enerzijds tot opleidingstrajecten, anderzijds tot tewerkstelling in de kinderopvang te vergroten door het gendersensitief maken van zowel de opleidingen als de tewerkstelling.

In 1995 waren er welgeteld 81 mannen op een totaal van 14.560 mensen die in Vlaanderen een job in de kinderopvang tussen 0 en 3 jaar uitoefenden. Dit is 0,55 %, of één man op 200 vrouwen. Dit geringe aantal omvat niet alleen de verzorgers of begeleiders, maar ook de directies. Over de sector van de buitenschoolse opvang zijn er geen cijfers voorhanden, maar ook hier zijn de mannen schaars, zoals blijkt uit het aantal mannelijke deelnemers op studiedagen voor begeleiders buitenschoolse kinderopvang.

Vraag nr. 168
van 16 mei 2002
van de heer DIDIER RAMOUDT

Rookgedrag – Preventiecampagnes

In het antwoord op mijn schriftelijke vraag (vraag nr. 1824 – Senaat) aan de federale minister van Volksgezondheid en Leefmilieu aangaande de evolutie in het rookgedrag van de Belgen, vernam ik dat het percentage rokende volwassenen rond de 30 % bedraagt en dat vooral de jongeren meer roken.

Aangezien uit voornoemd antwoord ook blijkt dat de gemeenschappen bevoegd zijn voor de antitabakscampagnes en het beleid van preventieve gezondheidszorg, kon de federale collega van de minister geen antwoord verschaffen op mijn vraag naar de efficiëntie van de gevoerde campagnes (Bulletin van Vragen en Antwoorden Senaat – Nr. 2-50 van 5 maart 2002, blz. 2626).

1. Hoe evolueert het rookgedrag van de Vlamingen in het licht van de in de afgelopen jaren gevoerde campagnes ?
2. Is er een evaluatie gebeurd van de effectiviteit van de gevoerde campagnes ?

Zo ja, wat is daarvan het resultaat ?

Zo neen, waarom gebeurde dit niet en, in voorkomend geval, welke initiatieven neemt de minister om na te gaan hoe efficiënt de gevoerde campagnes zijn ?

Antwoord

1. Het Onderzoeks- en Informatiecentrum van de Verbruikersorganisatie (OIVO) voert jaarlijks een bevraging uit naar het tabaksgebruik in België bij een steekproef van ongeveer 2.000 personen. Uit de resultaten blijkt dat in de periode 1982-1993 het percentage dagelijkse rokers sterk daalde, van 40% naar 25%. Sindsdien schommelt het percentage *volwassen dagelijkse rokers* rond 25% à 30% en wordt geen daling vastgesteld. Mannen roken nog steeds meer dan vrouwen, maar het verschil tussen mannen en vrouwen is de laatste jaren kleiner geworden.

Uit een nieuw onderzoek van het OIVO, dat in december 2001 werd uitgevoerd en steunt op een enquête die TNS Dimarso bij 1.982 personen (van 15 jaar en ouder) gehouden heeft, is

gebleken dat er in België op dat moment 28% dagelijkse rokers waren. Opgesplitst volgens het gewest waren er in 2001 in Vlaanderen 28%, in Brussel 26% en in Wallonië 29% dagelijkse rokers.

Het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid – Louis Pasteur verzamelde in 1997 eveneens gegevens over het rookgedrag bij de Belgische volwassen bevolking in de vorm van de Gezondheidsenquête. De Gezondheidsenquête geeft vergelijkbare percentages : 29% van de Vlamingen en 33% van de Brusselaars roken. Momenteel gebeurt een nieuwe dataverzameling en -verwerking, waarvan de resultaten in 2003 verwacht worden.

Het rookgedrag van *jongeren* wordt in Vlaanderen geregeld bevraagd in het kader van de studie naar het gezondheidsgedrag van jongeren "Health Behaviour of School Aged Children" onder auspiciën van de Wereldgezondheidsorganisatie. Het onderzoek toont aan dat in de periode 1990-1998 jongeren steeds meer en steeds jonger begonnen te roken. Tussen 1990 en 1996 steeg het dagelijks roken zowel bij jongens als bij meisjes. Tussen 1996 en 1998 daalde het dagelijks roken bij jongens, maar steeg het sterk bij meisjes. Het dagelijks roken was significant van af 13-14 jaar en werd opmerkelijk op 15-16-jarige leeftijd. Op 15-16-jarige leeftijd rookte al één op vijf jongeren, op 17-18-jarige leeftijd rookte bijna één op drie jongeren. Het verschil in tabaksgebruik tussen jongens en meisjes verdween. De studie toont een verschil aan in rookgedrag naargelang de studierichting. Het beroepssecundair onderwijs kende het grootst aantal rokers, gevolgd door het algemeen secundair onderwijs.

2. In de voorbije jaren hebben in Vlaanderen heel wat organisaties initiatieven van tabakspreventie ontwikkeld en/of geïmplementeerd teneinde de Vlaamse gezondheidsdoelstelling met betrekking tot het verminderen van het tabaksgebruik te helpen realiseren.

De Dienst Tabakspreventie van het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie (VIG), het vroegere Koördinatiecomitee Algemene Tabakspreventie (KKAT), is de enige organisatie die tabakspreventie als einddoel heeft. Daarnaast bestaan er diverse gezondheidszorgorganisaties die in de context van hun eigen werking tabakspreventie tot neven doel hebben. Zo zijn er de diensten GVO en gezondheidspromotie van de ziekenfondsen, Kind en Gezin, het

OIVO, de Vlaamse Liga tegen Kanker, de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen, de Vlaamse Werkgroep Gezonde Tandem, de Wetenschappelijke Vereniging van Vlaamse Huisartsen en zo verder. (*GVO : gezondheidsvoorlichting en -opvoeding – red.*)

Naast deze organisaties bestaat er een structureel netwerk van LOGO's (samenwerkingsverbanden voor gezondheidsoverleg en -organisatie op loco-regionaal vlak). De LOGO's organiseren het overleg tussen de lokale actoren en openbare besturen en ondersteunen de uitvoering van preventie- en gezondheidsbevorderende initiatieven. De LOGO's verzorgen mee de acties die aansluiten bij de Vlaamse gezondheidsdoelstellingen. Daarnaast voeren de LOGO's ook regiogebonden programma's uit, mits daarbij de nodige methodische en kwaliteitsvereisten in acht te nemen.

De activiteiten van tabakspreventie, door deze organisaties ontwikkeld en/of geïmplementeerd in Vlaanderen, omvatten zowel informatie- en sensibilisatieacties (via folders, affiches en dergelijke) als educatieve programma's, die via het beïnvloeden van de determinanten van tabaksgebruik het rookgedrag van individuen trachten te veranderen. Massamediacampagnes inzake tabakspreventie blijven beperkt tot de tweejaarlijkse communicatiecampagnes van Kom op tegen Kanker (samenwerkingsverband van de Vlaamse Liga tegen Kanker, de VRT en de Kredietbank). In de afgelopen jaren stond tabak meerdere malen centraal : in 1991 lag de klemtoon op stoppen met roken, in 1993 stond leefstijlbenadering met inbegrip van tabaksgebruik voorop, in 1995 stonden jongeren en roken centraal en in 1999 lag de nadruk op passief roken en kinderen.

Voor tabakspreventie is de enige interventie op Vlaams niveau de "Wedstrijd rookvrije klassen : just be smokefree", die het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie in samenwerking met de LOGO's ontwikkelt en implementeert. Dit project ontvangt bijkomende financiële ondersteuning van de Europese Commissie in het kader van het programma "Europa tegen Kanker".

Naast de campagne van Kom op tegen Kanker zijn er de laatste jaren weinig grootschalige initiatieven inzake tabakspreventie ontwikkeld en geïmplementeerd. Zoals blijkt, gaat het meestal om geïsoleerde informatie- en sensibilisatieacties en educatieve programma's, die niet inge-

past zijn in een globale strategie rond tabakspreventie. Hierdoor hebben deze programma's weinig tot geen effecten op het vlak van gedragsverandering.

Effectieve tabakspreventie betekent echter het realiseren van een volledige en continue strategie, met elkaar aanvullende en ondersteunende maatregelen, zowel op vlak van gezondheidsbevordering als op het niveau van de sociale, fysieke en economische omgeving. Deze visie vertaalt het huidige preventieve gezondheidsbeleid, waarbij gestreefd wordt naar een structureel verankerde preventie en gecoördineerde preventie- en gezondheidsbevorderende initiatieven. Het VIG stimuleert de organisaties om vanuit deze globale strategie aan tabakspreventie te werken, en een meer algemeen preventiebeleid op maat van de organisatie te ontwikkelen en te implementeren. Hiertoe ontwikkelt het VIG methodieken zoals het "draaiboek voor een tabakspreventiebeleid in gezondheidsinstellingen" en het "stappenplan voor een tabakspreventiebeleid op school" en ondersteunt het de implementatie ervan. De LOGO's vervullen een sensibiliserende taak naar het lokale niveau om de methodieken te implementeren binnen de verschillende sectoren (zoals onderwijs, arbeid, gezondheidszorg), en een stimulerende en ondersteunende taak om een globaal preventiebeleid te ontwikkelen en structureel in te bouwen.

Evaluatie maakt echter nog geen geïntegreerd onderdeel uit van de preventie- en gezondheidsbevorderende initiatieven. Hierdoor kan geen eenduidig antwoord gegeven worden op de vraag naar de effecten van deze initiatieven.

Met de groeiende aandacht voor kwaliteit in de preventieve gezondheidszorg wordt steeds meer verwacht dat evaluatie plaatsvindt als een geïntegreerd onderdeel van initiatieven voor gezondheidsbevordering. Het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie gaf hierin het voorbeeld door een grootschalige proces- en effectevaluatie van de "wedstrijd rookvrije klassen" van het schooljaar 1998-1999. Hieruit kon besloten worden dat de interventie erg zinvol is, omdat het een relatief eenvoudig uit te voeren interventie is, die scholen kunnen gebruiken als een stap naar andere initiatieven inzake tabakspreventie, hetgeen een impact kan hebben op het rookgedrag van de jongeren. Ook de LOGO's bouwen in hun werking een evaluatie in van hun activiteiten.

Het gebrek aan evaluatie van de effectiviteit van de preventie- en gezondheidsbevorderende initiatieven kan worden verklaard door een aantal elementen.

Vooreerst zijn de effecten die gezondheidsbevordering nastreeft zelden op korte termijn te behalen en dus ook moeilijk aantoonbaar. Daarenboven dient gezondheidsbevordering rekening te houden met verschillende determinanten. Dit betekent dat interventies die bepaalde determinanten aanpakken, niet zomaar kunnen worden overgenomen in een andere context. De effecten ervan kunnen dus ook niet van tevoren worden voorspeld. Daarbij komt dat gezondheidsbevordering weinig effect sorteert wanneer het niet ingebed wordt in een globale preventiestrategie. Het bevorderen van het maken van gezonde keuzes moet via de sociale, fysische en economische omgeving ook mogelijk gemaakt worden. Het is dus van belang aan de verandering van deze omgeving aandacht te schenken binnen de gezondheidsbevorderende initiatieven, wat niet enkel kan worden gerealiseerd met gezondheidsbevorderende initiatieven.

Wat het opzetten van evaluatie betreft, worden vaak een aantal denkfouten gemaakt, waardoor het zichtbaar maken van de effecten niet bereikt wordt. Een eerste fout betreft het hantieren van epidemiologische indicatoren als maat voor het bepalen van de effecten van interventies. Daarbij wordt echter de multicausaliteit van gezondheid over het hoofd gezien : gezondheidsbevordering is slechts één van de vele factoren die mee de evolutie in epidemiologische variabelen bepaalt. Een tweede denkfout kan veeleer opgevat worden als een tekort en houdt verband met het ontbreken van indicatoren en instrumenten om veranderingen in de omgeving te meten. Dit tekort vormt een reële drempel om evaluatie uit te voeren. Een andere denkfout is het gevolg van een eenzijdige visie op de functie van evaluatie. Evaluatie wordt gelijkgeschakeld met een kwantitatieve beoordeling (in aantallen) van een activiteit of als verantwoording voor de bestede uitgaven, veeleer dan een kwalitatieve beoordeling van de effecten.

Om de evaluatie van gezondheidsbevorderende initiatieven op hun effectiviteit te integreren in de ontwikkeling en implementatie ervan, en zodoende ook de kwaliteit te bevorderen, krijgt het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie de opdracht, geformuleerd in het nieuwe convenant (2002-2005), dit proces te stimuleren

en te ondersteunen. Het VIG ontwikkelt hiertoe een aanbod voor kwaliteitstoetsing van acties voor de LOGO's en de verschillende voorzieningen. Door dit aanbod krijgen de organisaties de gelegenheid om de kwaliteit van hun projecten na te gaan. De organisaties worden hiermee namelijk gestimuleerd om aan kritische zelfevaluatie te doen. Van het VIG ontvangen zij feedback aangaande de acties die ze plannen. Dit stelt ze in de gelegenheid de projectdoelstellingen, -plannen, -methoden en/of evaluatie te optimaliseren of bij te sturen. De kwaliteitstoetsing biedt met andere woorden de garantie om te komen tot meer kwaliteitsvolle projecten voor gezondheidsbevordering.

Vraag nr. 169
van 16 mei 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Toegankelijkheid – Zwembaden

De toegankelijkheid van gebouwen is voor personen met een handicap van essentieel belang. Zo ook onder meer de toegankelijkheid van sportinfrastructuur en specifiek openbare zwembaden.

Tijdens een inleefnamiddag als motorisch gehandicapte stelde ik aan den lijve vast dat noch de toegang tot het zwembad (Hogeschoolplein – Leuven), noch de infrastructuur in het zwembad aangepast waren voor rolstoelgebruikers.

Binnen een Vlaams sportbeleid neem ik aan dat er inspanningen geleverd worden om de toegankelijkheid en de infrastructuur (bv. zwembadlift) van openbare zwembaden te verhogen.

1. Heeft de minister zicht op het aantal openbare zwembaden dat toegankelijk is voor rolstoelgebruikers enerzijds, en het aantal met specifieke infrastructuur zoals een zwembadlift anderzijds ?

Bestaan daar eventueel overzichtslijsten van ?
 Zo ja, kan de minister een exemplaar bezorgen of aangeven waar ze te vinden zijn ?

2. Welke initiatieven werden er door de minister reeds genomen op het vlak van het beter toegankelijk maken van openbare zwembaden en het aanbrengen van specifieke infrastructuur ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Anciaux (vraag nr. 98).

Gecoördineerd antwoord

1. *Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking*

Het Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openlucht recreatie (Blos) bezit informatie over bijna 19.000 publieke sportaccommodaties in Vlaanderen. Deze gegevens worden driejaarlijks geactualiseerd.

Dit sportinfrastructuurbestand geeft een duidelijk inzicht in bepaalde situaties en evoluties inzake publieke sportaccommodaties in Vlaanderen. Specifiek inzake overdekte zwembaden telde Vlaanderen op 1 januari 2000 307 publieke zwembaden. Volgens de aan het Blos door de gemeentebesturen verstrekte informatie is iets meer dan de helft van deze zwembaden toegankelijk voor gehandicapten, zoals omschreven in het KB van 9 mei 1977, genomen in uitvoering van de wet van 17 juli 1975 betreffende de toegang van gehandicapten tot gebouwen toegankelijk voor het publiek. Een lijst van deze overdekte zwembaden is bij het Blos ter beschikking.

Over het aantal zwembaden dat beschikt over een zwembadlift is evenwel geen aparte informatie beschikbaar, omdat een dergelijke voorziening slechts een onderdeel uitmaakt van de globale toegankelijkheidsproblematiek voor gehandicapten. Over de opportuniteit van een zwembadlift bestaat trouwens geen enkele wettelijke regeling. De toegankelijkheid van zwembaden voor gehandicapten dient trouwens niet alleen benaderd te worden vanuit het perspectief van personen met een motorische handicap, maar evenzeer vanuit de invalshoek van blinden, slechtzienden, gehoorgestoorden en psychisch gehandicapte personen.

Het ISB (Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid = gesubsidieerde VZW) heeft in opdracht van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) een inventarisatie uitgevoerd inzake sportinfrastructuur in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest. Hierbij was de toegankelijkheid van de sportinfrastructuur een aandachtspunt. Dit zal ook door het ISB voor de VGC verder opgevolgd worden.

Het gaat hier om aanpassingen op infrastructuurniveau (bv. helling rolstoelgebruikers) of om aanpassingen op accommodatieniveau (bv. lift

in het zwembad). In deze databank kan je dus op twee algemene niveaus zoeken, maar niet m.b.t. één welbepaalde aanpassing (bv. zwembadlift). Ook uit deze databank m.b.t. het Brusselse Hoofdstedelijke gewest kan een algemene lijst van sportinfrastructuren met toegankelijkheid op "infrastructuurniveau" opgevraagd worden.

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

In opdracht van de provincie Limburg werd door de VZW Toegankelijkheidsbureaus de provinciale en gemeentelijke sportinfrastructuur op haar toegankelijkheid gescreend. In totaal werden 49 sporthallen en veertien zwembaden gecheckt. De resultaten van deze screening werden gebundeld in een brochure die verkrijgbaar is bij het Provinciaal Steunpunt Toegankelijkheid – Limburg. Iedere sportliefhebber kan, afhankelijk van zijn mogelijkheden, aan de hand van deze brochure nagaan of een bepaalde sportaccommodatie tegemoetkomt aan zijn specifieke noden.

Er werd bewust voor gekozen om de sportaccommodatie niet in zijn geheel al dan niet toegankelijk te verklaren, maar wel om de informatie te nuanceren en aan ieder onderdeel van de accommodatie een toegankelijkheidsniveau toe te kennen (met gedetailleerde afmetingen als bijkomende informatie). Hierbij werd niet de vigerende wetgeving op de toegankelijkheid van publieke gebouwen als maatstaf genomen, aangezien hierin enkel de toegankelijkheidsnormen worden opgenomen die voor ieder publiek gebouw van toepassing zijn en er geen differentiatie is naar de karakteristieke eigenschappen van, in dit geval, bijvoorbeeld een zwembad.

Info omtrent de aanwezigheid van een rolstoellift kan in deze brochure worden geraadpleegd.

Vanuit de provincie Antwerpen worden sinds 2001 jaarlijks een achttal sportcentra waaronder ook zwembaden, geïnventariseerd inzake bereikbaarheid en toegankelijkheid. De voorkeur gaan hierbij in eerste instantie uit naar centra die verbouwingswerken hebben gepland. Tot nu toe werd het zwembad van Heist-op-den-Berg geïnventariseerd en is advies gegeven voor het Netepark in Herentals. De informatie is te verkrijgen bij het Provinciaal Steunpunt Toegankelijkheid – Antwerpen.

2. *Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking*

In overleg met de verschillende gehandicapten-sportfederaties plant het Bloso, in samenwerking met het stadsbestuur van Blankenberge, een volledige renovatie van het overdekte zwembad in het Bloso-centrum in Blankenberge.

Het Bloso heeft de intentie om dit centrum in de toekomst uit te bouwen tot hét gehandicapten-sportcentrum in Vlaanderen. Het te renoveren zwembad zal optimaal worden aangepast en uitgerust voor het gebruik door verschillende doelgroepen van sportieve gehandicapten.

De werken zullen in het najaar 2002 starten.

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Sedert begin dit jaar wordt binnen iedere provincie een Provinciaal Steunpunt Toegankelijkheid uitgebouwd. Ik sloot hiertoe een convenant af met de vijf besturen. Eén van de basisdoelstellingen van deze steunpunten is het vergaren en publiek maken van informatie omtrent de fysieke toegankelijkheid van de publieke leefomgeving. Ieder steunpunt heeft de vrijheid om zelf de prioritaire thema's waarrond zal worden gewerkt uit te kiezen, maar daarnaast zullen vanuit het overkoepelend netwerk ook gezamenlijke acties worden opgezet.

De screening van sportaccomodaties is reeds een actiepoint binnen de provincies Antwerpen en Limburg. Ook het Steunpunt Brabant plant een doorlichting van de openbare zwembaden in 2002; voor 2003 wordt een doorlichting van de sporthallen gepland. Deze inventarissen leveren niet alleen informatie op naar de gebruiker. Er wordt ook een analyse gemaakt van de knelpunten inzake toegankelijkheid per sportgebouw, om via die weg de eigenaars en beheerders te stimuleren om de toegankelijkheid van hun infrastructuur te verbeteren. Deze inventarisaties worden uitgevoerd in samenwerking met de technische adviesbureaus die aan elk steunpunt verbonden zijn.

Binnen het overkoepelende netwerk zal worden nagegaan in hoeverre deze thematische screenings, in het kader van een gezamenlijke actie, kunnen worden doorgetrokken binnen de twee provincies, om aldus op termijn te komen tot

een volledig en uniform overzicht m.b.t. de toegankelijkheid van sportinfrastructuur in geheel Vlaanderen. Ook een eventuele integratie van acties die vanuit Bloso worden genomen, zal in dit licht worden bekeken.

Bovendien wordt vanuit het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid, in samenwerking met VZW Toegankelijkheidsbureau, een brochure verspreid met een aantal concrete richtlijnen en praktische tips die kunnen helpen bij het verbeteren van de toegankelijkheid van sporthallen en zwembaden. Deze brochure wordt ruim verspreid naar ontwerpers, beleidsverantwoordelijken, overheidsbesturen, eigenaars, enzovoort, en heeft tot doel om rond het toegankelijkheidsthema een gerichte sensibilisering en responsabilisering van een ruim publiek op gang te brengen.

De normen die hierin worden opgenomen, wijken af van de vigerende regelgeving, aangezien deze geen maximaal comfort garandeert en, zoals boven reeds werd aangegeven, geen aparte passage opneemt met betrekking tot de specifieke infrastructuur van een zwembad of sporthal.

Coördinaten

- Bloso
- ISB
- Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid
 - Gelijke Kansen in Vlaanderen, Boudevijnlaan 30, 1000 Brussel
- Provinciale Steunpunten
 - Provincie Antwerpen, Boomgaardstraat 22 bus 101, 2600 Antwerpen
 - Provincie Limburg, Universiteitslaan 1, 3500 Hasselt
 - Provincie Vlaams-Brabant, Diestsesteenweg 52, 3010 Leuven
 - Provincie Oost-Vlaanderen, Gouvernementstraat 1, 9000 Gent
 - Provincie West-Vlaanderen, Koning Leopold III-laan 41, 8200 Brugge

Vraag nr. 170
van 16 mei 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Media en allochtonen – Beleid

Zie :

Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening
 Vraag nr. 125
 van 16 mei 2002
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 202

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 174
van 24 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Kinderen met overgewicht – Preventiebeleid

Steeds meer kinderen in Vlaanderen kampen met gewichtsproblemen. De minister heeft een belangrijke verantwoordelijkheid voor het voeren van een doeltreffend preventiebeleid terzake.

Belangrijk hierbij zijn campagnes gericht op gezonde voeding, beweging en gewichtscontrole.

1. Welke structurele maatregelen heeft de minister reeds genomen sinds het begin van de legislatuur in het kader van een doeltreffend preventiebeleid terzake ?

Wat is de concrete inhoud van deze maatregelen en welke doelgroepen worden vooropgesteld ?

Hoeveel financiële middelen worden voor die belangrijke aspecten van preventie op jaarbasis vrijgemaakt ?

2. Omdat preventie van overgewicht reeds start op jonge leeftijd is het belangrijk dat Kind en Gezin voor deze problematiek bijzondere aandacht heeft.

Op welke wijze gebeurt hier de samenwerking met Kind en Gezin ?

Welke campagnes zijn terzake reeds uitgewerkt en gevoerd ?

3. Ook het Vlaams Instituut voor Gezondheids-promotie (VIG) heeft hierbij een belangrijke opdracht.

Welke campagnes zijn er de laatste drie jaar gevoerd specifiek gericht op bovenvermelde problematiek ?

Wat is de concrete inhoud ervan ?

Op welke wijze was dit gestructureerd ?

4. Is er in deze materie samenwerking tussen Kind en Gezin, VIG, eventueel de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB) ?

Zo ja, op welke wijze wordt deze samenwerking georganiseerd en gestructureerd ?

Antwoord

1. Preventie met overgewicht moet zich richten op voeding en beweging. Het gedrag moet veranderen zowel op het vlak van voeding als wat lichaamsbeweging betreft. In het begin van de jaren tachtig trachtte men het gedrag te veranderen door informatiecampagnes. Als snel bleek echter dat kennis onvoldoende is voor gedragsverandering. Het impliceert ook dat men het individu vaardigheden bijbrengt en de omgeving tracht te veranderen. Dit vergt inderdaad structurele maatregelen.

Er wordt gekozen voor het inpassen van de preventie in de bestaande structuren, veeleer dan het oprichten van nieuwe structuren. Bij het identificeren van de actoren die een belangrijke rol spelen in de preventie van overgewicht, wordt onmiddellijk duidelijk welke structuren in de preventie een specifieke opdracht te vervullen hebben.

Ten eerste zijn er de *huisartsen* die worden geconfronteerd met personen met overgewicht. De eerstelijnszorg zal met andere woorden een cruciale rol te vervullen hebben.

Daarnaast wordt de *school* sterk benaderd als onmisbare partner in de preventie. Wanneer we spreken over het aanleren van vaardigheden en het bijbrengen van kennis, komt de school op de eerste plaats in het bereiken van de kinderen en jongeren. Voor het bereiken van de leerkrach-

ten en de leerlingen vormen de *centra voor leerlingenbegeleiding* een belangrijke schakel.

De CLB's hebben opdrachten in verband met preventieve Gezondheidszorg. Binnen de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR) bestaat er een commissie Gezondheidseducatie, die bepaalde activiteiten in goede banen leidt. Gezondheidsbevordering in het onderwijs kreeg een nieuw elan door de invoering van eindtermen en ontwikkelingsdoelen voor gezondheidseducatie in het basisonderwijs en in de eerste graad van het secundair onderwijs. Recentelijk, op 9 januari 2002, werden door het Vlaams Parlement ook de eindtermen voor de tweede en derde graad van het secundair onderwijs goedgekeurd. Gezondheidsbevorderende scholen integreren individuele en omgevingsstrategieën en werken aan een gezondescholencultuur. Hierdoor wordt het mogelijk dat het hele schoolmilieu en de omgeving leerlingen aanzetten tot bewegen en om een gezond eetgedrag te ontwikkelen.

De thuisomgeving kan met betrekking tot de preventie van overgewicht worden benaderd vanuit *Kind en Gezin* en de ziekenfondsen.

Door Kind en Gezin wordt het belang onderstreept van het bewust maken van de ouders van wat voor hun kind een gezonde voeding en een actieve levensstijl kan inhouden en hoe (verder) overgewicht kan worden voorkomen. Preventie van overgewicht start dus bij jonge ouders. De ziekenfondsen werken via de diensten Gezondheidsvoorlichting en -opvoeding aan de promotie van gezonde voeding en de preventie van overgewicht.

Ten slotte is er het grote belang van de omgevingsfactoren. Rond promotie en sensibilisatie inzake gezonde voeding op bovenlokaal vlak zijn de *LOGO's* werkzaam, daar dit thema deel uitmaakt van de Vlaamse gezondheidsdoelstellingen en als dusdanig in het takenpakket van de *LOGO's* vervat zit (*LOGO: lokaal gezondheidsoverleg – red.*). Het *Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie* vormt de partner op het vlak van gezondheidspromotie, is werkzaam als expertisecentrum rond gezonde voeding en kan een centrale coördinerende rol spelen. Deze opdracht vormt een deel van het convenant dat tussen de Vlaamse Gemeenschap en het VIG werd afgesloten.

Concreet gaat het over *afzonderlijke initiatieven* van de actoren binnen deze structuren. Deze initiatieven gaan van het verstrekken van infor-

matie, over advies op maat, tot het ontwikkelen en implementeren van educatief materiaal, vorming en opleiding aan en voor de betrokken actoren, specifieke projecten en acties.

De *doelgroepen* variëren naargelang de structuur waarvan de initiatieven uitgaan. Zo kunnen zowel het algemene publiek als de bevolking in verschillende leeftijdscategorieën en in verschillende rollen (volwassene als ouder, leerkracht, huisarts, ...) aangesproken worden.

De keuze om de preventie te verankeren in de werking van de bestaande structuren laat niet toe te achterhalen hoeveel *financiële middelen* hieraan besteed worden. De jaarlijkse subsidiëring van deze structuren wordt aangewend voor het opzetten en uitvoeren van diverse preventieactiviteiten.

Op de hoorzitting over gewichtsproblemen in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, en Gelijke Kansen van 7 en 8 maart laatstleden werd een voorstel gedaan tot oprichting van een *steunpunt* in verband met gewichtsproblematiek. Dit steunpunt zou zich kunnen bezighouden met de preventie en behandeling van overgewicht, de koppeling van voeding en beweging en het ontwikkelen, evalueren en implementeren van interventies (*Stuk 1128 (2001-2002) – Nr. 1 – red.*).

Misschien moet het thema "overgewicht" en de preventie ervan een onderwerp vormen van een volgende gezondheidsconferentie.

Midden mei werd door de Vlaamse Gemeenschap overleg gepleegd met het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie inzake voeding en beweging. De vraag werd gesteld naar het inhoudelijk opzetten van een terreincampagne, in aansluiting op de huidige campagne "Ik ben zoals ik ben", die de boodschap van "het zich goed voelen in zijn vel" beoogt. Naast een project rond eetstoornissen sluit het thema "voeding en beweging" hier immers nauw op aan.

Vanuit het VIG wordt, in antwoord op de vraag, een inventaris voorbereid van alle reeds bestaande acties op deze gebieden. Deze inventaris moet leiden tot een "menu" van goede acties. "Goede acties" kunnen worden omschreven als projecten van hoge kwaliteit in combinatie met een leuke uitstraling. Nu reeds is een eerste ontwerp tekst in voorbereiding, waarin de doelstellingen, doelgroep en criteria voor "goede acties" uiteengezet zijn. Daarnaast zal

worden gewerkt aan de sensibilisatie van het brede domein van actoren werkzaam rond voeding en beweging. De relevante actoren worden aangesproken op hun engagement en concrete participatie aan de terreincampagne. Deze participatie kan worden verankerd in collectieve gezondheidsovereenkomsten, zoals bepaald in het ontwerp van decreet op de preventieve gezondheidszorg. De inhoudelijke relevante actoren (deskundigen, onderzoekers, dus geen uitvoerende actoren) ontvangen eerstdaags een uitnodiging voor een eerste bijeenkomst (op 2 juli 2002), waarop van gedachten kan worden gewisseld.

Doel is te komen tot een breed maatschappelijk verankerde eet- en bewegingscultuur, gedragen door alle relevante actoren in de gezondheidszorg (eerstelijnszorg, LOGO's, ...).

2. Kind en Gezin is een Vlaamse openbare instelling, die door de Vlaamse Gemeenschap wordt gesubsidieerd. Deze instantie besteedt momenteel aandacht aan de gewichtsproblematiek.

Het belang van voeding begint heel vroeg, van bij de geboorte. Studies tonen aan dat borstvoeding beschermend werkt tegen zwaarlijvigheid op latere leeftijd. Daarom worden vanuit de Vlaamse Gemeenschap financiële middelen ter beschikking gesteld om de *campagne voor borstvoeding* te ondersteunen en te stimuleren.

Daarnaast worden de ouders tijdens de raadplegingen voor het jonge kind door de verpleegkundigen begeleid in het zoeken naar de juiste verzorging en voeding van het kind.

3. Het bevorderen van gezonde voeding is één van de vijf Vlaamse gezondheidsdoelstellingen. Deze doelstelling vormt een belangrijk onderdeel van de opdracht van het VIG, in het kader van het convenant.

De voorbije drie jaar werden geen massacampagnes omtrent gezonde voeding en beweging opgezet. Vanuit het Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing (VLAM) werd wel een campagne gevoerd, waarbij het accent lag op de promotie van landbouwproducten.

Het VIG ontwikkelt *methodieken en werkinstrumenten* om gezonde voeding te promoten (zie ook de volgende vraag en de **bijlage**). Tevens biedt het ondersteuning aan de actoren op het werkveld om deze methodieken en werkinstrumenten te implementeren in de sectoren en zo-

doende de doelgroep daadwerkelijk te bereiken. Zowel voor het kleuter- en basisonderwijs als voor het secundair onderwijs worden materialen en acties ontwikkeld.

Naast het ontwikkelen van eigen materiaal werkt het VIG ook samen met andere instanties die projecten, materialen en acties willen ontwikkelen en implementeren. Als **bijlage** wordt een overzicht gegeven van alle reeds genomen initiatieven en ontwikkelde materialen.

4. Samenwerking met andere organisaties met betrekking tot het ontwikkelen en opzetten van initiatieven ter bevordering van evenwichtige voeding (en beweging) is essentieel voor het VIG. *Intersectorale samenwerking en participatie* zijn immers belangrijke kenmerken van gezondheidspromotie. In de afgelopen jaren werd samenwerking met andere organisaties opgezet vanuit de gezondheidsdoelstelling "voeding". Het VIG heeft met betrekking tot gezond bewegen geen expliciete opdracht, er zijn wel vele contacten.

In de afgelopen drie jaar werd heel vaak samengewerkt met verschillende instanties rond gezonde voeding.

- De *voedingsdriehoek* werd ontwikkeld op het VIG in samenwerking met vertegenwoordigers van organisaties en scholen werkzaam rond voeding.

Het model werd voorgelegd aan de VLOR en de Nationale Raad voor de Voeding, die de verspreiding van het model ondersteunt. De voedingsdriehoek brengt in heel Vlaanderen een uniforme boodschap over wat evenwichtig eten is. De implementatie van het model gebeurt in samenwerking met de LOGO's, CLB's, voorzieningen uit de preventieve gezondheidssector, diëtisten, ...

- Met de geregelde organisatie van *expertenfora* vervulde het VIG een coördinerende rol binnen de sector, waarbij gemeenschappelijk krachtlijnen werden uitgezet.

Ondersteuning van intermediairen (diëtisten, LOGO's, ...) en scholen gebeurde ook via advies op maat en informatieverspreiding. Er werd meegewerkt aan diverse activiteiten naar jongeren om de thematiek van evenwichtige voeding in de belangstelling te plaatsen (themadagen, beurzen, promotieacties grootwarenhuizen, tijdschriftartikels in

o.a. Klasse, ...). Ten slotte ontwikkelde het Instituut nieuw educatief materiaal voor het secundair onderwijs (cd-rom "(W)eet je alles?"). Hierbij is vertrokken van een integrale aanpak van de thematiek. Vanuit het gezondheidsbevorderend werken in het onderwijs wordt dit vertaald naar een gedifferentieerd stappenplan waarmee op basis van de specifieke schoolsituatie een voedingsbeleid op maat kan worden uitgewerkt. Hieraan kan een concrete invulling van gezondheidseducatie rond gezonde voeding verbonden worden.

Het VIG werkt dus samen met alle sectoren en geeft de voorkeur aan het opzetten van gezamenlijke intersectorale acties. Een kerngroep van experts voor voeding is samengebracht in de expertengroep "voeding en gezondheid". Deze *expertengroep* wordt uitgebreid naargelang het behandelde thema. Experts terzake worden ook individueel gecontacteerd. Een werkgroep vanuit het veld is gegroepeerd in de werkgroep "voedingsdriehoek".

Met betrekking tot de vraag naar *samenwerking met Kind en Gezin* kan worden vermeld dat er geregeld contact en overleg bestaat met Kind en Gezin. Momenteel wordt samen met Kind en Gezin een fiche omtrent peuter- en kleutervoeding uitgewerkt op basis van de voedingsdriehoek met vooral veel praktische tips en een voorbeeld van een dagmenu. Deze fiche kan worden gehanteerd door alle actoren die rechtstreeks of onrechtstreeks te maken hebben met de problematiek of de preventie ervan, zoals onder andere diëtisten, verpleegkundigen, LOGO-medewerkers en (huis)artsen.

Met de *CLB's* wordt samengewerkt in de VLOR-commissie Gezondheidsbevordering en de werkgroep Kwaliteitslabel van de VLOR, via de samenwerking met de LOGO's en door het geven van trainingen aan CLB's omtrent het gezondescholencconcept en het aanbod van advies en materialen.

De taken van het VIG bestaan erin om zich te richten naar intermediairen en niet rechtstreeks naar het algemeen publiek. Actoren zoals LOGO-medewerkers, CLB's, artsen en diëtisten brengen de boodschap naar hun doelgroep (leerlingen, leerkrachten, algemeen publiek, enzovoort). Zo wordt er op het VIG *training* gegeven omtrent het werken met de voedingsdriehoek en worden er opleidingen georganiseerd rond het gezondescholencconcept, waarbij onder

andere apart aandacht wordt besteed aan voeding. Voor advies kunnen de actoren steeds bij het VIG terecht.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 175
van 24 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Kinderen met overgewicht – Multidisciplinaire interventies

Uit verschillende studies blijkt dat er voor deze kinderen multidisciplinaire interventies bestaan die doeltreffend zijn. In ons land zijn deze weinig of niet beschikbaar.

1. Heeft de minister kennis van deze multidisciplinaire interventies en de resultaten ervan ?

Zo ja, welke initiatieven zijn er terzake reeds genomen ? Zo neen, worden er studies en/of onderzoeken uitgevoerd naar het nut en de noodzaak van deze interventies, vooral met het oog op preventie ?

2. Er is duidelijk nood aan een gecoördineerde implementatie van deze interventies verspreid over de provincies.

Bestaan er terzake reeds initiatieven die door de Vlaamse regering financieel en/of materieel worden gesteund ? Zo ja, welke ?

Hoeveel middelen worden hiervoor vrijgemaakt ?

3. Belangrijk hierbij is samenwerking met de verschillende betrokken actoren, zoals centra voor leerlingenbegeleiding (CLB), centra voor geestelijke gezondheidszorg (CGG), lokaal gezondheidsoverleg (LOGO), enzovoort. Bestaat deze samenwerking ?

Zijn er initiatieven om deze samenwerking te structureren en op permanente wijze te organiseren ? Zo ja, welke ?

4. Eén van de redenen waarom deze interventies amper beschikbaar zijn, is de kostprijs.

Heeft er reeds overleg plaatsgehad met de federale minister van Volksgezondheid om hiervoor de nodige middelen vrij te maken ?

Antwoord

1. De multidisciplinaire interventies en de resultaten ervan werden voorgesteld naar aanleiding van de hoorzitting over gewichtsproblemen in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen op 7 en 8 maart laatstleden (*Stuk 1128 (2001-2002) – Nr. 1 – red.*).

Momenteel worden deze interventies uitgevoerd binnen de universitaire centra. De evaluatie van de toepasbaarheid zal plaatsvinden in perifere settings.

Op dit ogenblik worden geen studies of onderzoeken uitgevoerd naar het nut en de noodzaak van deze interventies. De oprichting van een steunpunt rond gewichtsproblematiek wordt door sommigen sterk aanbevolen. Dit steunpunt zou de organisatie van de zorg voor obese kinderen kunnen uitbouwen en tevens meewerken aan een preventiebeleid. Dit voorstel dient grondig onderzocht te worden.

2. Als minister bevoegd voor het preventief gezondheidsbeleid ligt het zwaartepunt van de initiatieven op de preventie van overgewicht via de promotie van gezonde voeding en beweging.

Het opzetten en implementeren van multidisciplinaire interventies betreft voornamelijk een federale bevoegdheid, namelijk de behandeling van obese kinderen. Hieromtrent zijn, bij mijn weten, door de bevoegde overheid nog geen initiatieven genomen.

3. Samenwerking met en tussen de verschillende betrokken actoren is een interessante denkpiste, die zeker zal worden verkend.

Op dit ogenblik vindt reeds geregeld overleg plaats tussen de verschillende actoren van de eerstelijnsgezondheidszorg in het kader van de LOGO-werking.

Bij kinderen die licht overgewicht vertonen, kunnen de CLB's toenadering zoeken tot de ouders. Momenteel loopt een proefproject in samenwerking met de CLB's en LOGO Brugge, waarbij de ouders deelnemen aan een zesdelige groepscursus en ingelicht worden over voeding, beweging en opvoeding.

Met de CGG's kunnen, als instellingen op de tweede lijn, gerichte afspraken gemaakt worden in verband met doorverwijzingen.

Het opzetten en uitvoeren van multidisciplinaire interventies maakt geen deel uit van de opdracht van de LOGO's. Wel kunnen zij vanuit preventief oogpunt instaan voor de stimulering van de lokale actoren om vroegtijdige interventie mogelijk te maken.

4. De therapeutische interventies worden gefinancierd door het Riziv (*Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering – red.*).

Tot hiertoe werd met federaal minister van Sociale Zaken Frank Vandenbroucke nog geen overleg gepleegd over het vrijmaken van middelen.

Een grondige evaluatie en follow-up van dit type van interventies kan ertoe bijdragen dat via RIZIV-conventies de multidisciplinaire interventies in de toekomst terugbetaalbaar worden.

Vraag nr. 176 van 24 mei 2002 van mevrouw SONJA BECQ

Zorgverzekering – Uitgaven

Naar aanleiding van de begrotingscontrole 2002 en de cijfers over de uitgaven van de zorgverzekering stelt de minister-president de dubbele vergoeding voor mantelzorg en professionele zorg in vraag. Hij verwijst naar de "responsabilisering" van de ziekenfondsen als "besparingsmaatregel".

1. Gaat de minister akkoord met het standpunt van de minister-president wat het afschaffen van de combinatie mantelzorg-professionele zorg betreft ?
2. Wat verstaat de minister zelf onder responsabilisering van de zorgkassen ?

Immers, de Vlaamse overheid zorgt voor terugbetaling van de gemaakte kosten en de mantelzorg, terwijl voor de werking van alle zorgkassen in een gelijkaardig budget is voorzien. De door de Vlaamse overheid opgerichte Vlaamse Zorgkas krijgt een hoger bedrag.

3. Een aantal zorgkassen heeft proportioneel een groot aantal aangeslotenen (dus groot aantal

bijdragen) in vergelijking met het aantal aanvragen tot tenlasteneming of toekenningen. Andere zorgkassen hebben verhoudingsgewijze meer aanvragen.

In welke mate wordt voor de toekenning van de middelen uit het Zorgfonds rekening gehouden met deze financiële situatie ?

Wordt één en ander doorgestort naar het Zorgfonds of op een andere wijze gecompenseerd tussen de verschillende zorgkassen ?

Zorgkassen van de ene categorie kunnen immers interessen uit hun bijdragen genereren, eventueel van die bijdragen middelen overhouden, terwijl dit niet kan voor zorgkassen van de tweede categorie.

NB. Een vraag over deze problematiek werd eveneens gesteld aan minister-president Patrick Dewael (vraag nr. 31).

Gecoördineerd antwoord

1. De zorgverzekering is sinds 1 oktober 2001 opgestart. De financiering van de zorgverzekering zal binnenkort grondig geëvalueerd worden, zowel op het vlak van de inkomsten als van de uitgaven.

Op dat ogenblik kan ook het debat gevoerd worden over de bedragen die aan de verschillende zorgvormen gekoppeld zijn.

2. De subsidiëring van de erkende zorgkassen wordt op dit ogenblik geregeld door het besluit van de Vlaamse regering van 19 oktober 2001 houdende de voorwaarden van de vaststelling, de uitbetaling en de terugvordering van de subsidies van de zorgkassen in het kader van de zorgverzekering voor de jaren 2001 en 2002.

In dit besluit is bepaald dat de zorgkassen een subsidie krijgen voor de opstartkosten in het jaar 2001 en een werkingssubsidie voor het jaar 2002. Tevens wordt in hetzelfde besluit bepaald dat het Vlaams Zorgfonds de tenlastenemingen van het boekjaar 2002 volledig zal terugbetalen aan de zorgkassen.

In het kader van voormelde evaluatie van de financiering van de zorgverzekering zal ook de invoering van financiële verantwoordelijkheid van de zorgkassen besproken worden. Alvorens

terzake een standpunt in te nemen, wens ik de resultaten van deze besprekingen af te wachten.

3. In het bovenvermeld besluit is bepaald dat het terugbetaalbaar bedrag voor de tenlastenemingen verminderd wordt met het totaal van de ledenbijdragen die een zorgkas effectief ontvangen heeft. Deze werkwijze wordt eveneens toegepast vooraleer wordt overgegaan tot de uitbetaling van het trimestrieel voorschot, zodat kan worden gesteld dat het Vlaams Zorgfonds geen subsidie voor tenlastenemingen uitbetaalt zolang de zorgkassen deze uitgaven kunnen financieren met de ontvangen ledenbijdragen.

Als gevolg van deze werkwijze werd er tot op heden aan geen enkele zorgkas een voorschot uitbetaald. Indien blijkt dat sommige zorgkassen op het ogenblik dat de voorschotten voor het derde en/of het vierde trimester worden uitbetaald nog over voldoende ledenbijdragen beschikken om de tenlastenemingen te dekken, zullen de betrokken zorgkassen op dat ogenblik evenmin een voorschot krijgen.

In het kader van de evaluatie van de financiering van de zorgverzekering zal tevens onderzocht worden of regels uitgewerkt dienen te worden met betrekking tot de bestemming van intresten die verworven werden ten gevolge van niet-bestedbare geldoverschotten.

**Vraag nr. 177
van 24 mei 2002
van de heer JOHAN SAUWENS**

Drugpreventiewerkers – Stand van zaken

In de Beleidsbrief Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, Beleidsprioriteiten 2001-2002 werd ervoor geopteerd om het aantal preventiewerkers inzake alcohol- en drugproblematiek te verdubbelen (Stuk 874 (2001-2002) – Nr. 1).

1. Is deze beslissing al in de praktijk gebracht ?
2. Hoe is de verdeling over de verschillende provincies ?

Antwoord

Binnen de begroting 2002 werden middelen gealloceerd voor het ontwikkelen van bijkomende activiteiten in het kader van de drugpreventie in Vlaanderen.

Uitgangspunt was het verhogen van de preventiecapaciteit binnen de sector van de geestelijke gezondheidszorg in Vlaanderen. Deze middelen werden dus toegekend op sectorniveau.

Vanuit deze visie heb ik ervoor gekozen om de bijkomende werkingsmiddelen gelijk te verdelen over de tien fusiecentra voor geestelijke gezondheidszorg met één of meer preventiewerkers. Het resultaat zal een verdubbeling betekenen van het aantal preventiewerkers, gespreid over heel Vlaanderen.

Er is gekozen voor een bijkomende stimulans van het preventiewerk op het niveau van de sector.

Hierbij werd geen rekening gehouden met het aantal aanwezige preventiewerkers in elk centrum afzonderlijk of met verdeelsleutels van vorige regeringen.

De bedoeling bij de toewijzing van deze middelen is om daar waar reeds preventieactiviteit aanwezig is, deze te versterken.

Vraag nr. 182
van 30 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Drugpreventieproject Voetbalbond – Betrokkenheid

Zie :

Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

Vraag nr. 100

van 30 mei 2002

van mevrouw Marijke Dillen

Blz. 81

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Vraag nr. 183
van 30 mei 2002
van de heer JACKY MAES

Dagcentrum Mozaïek (Ieper) – Capaciteitsuitbreiding

De erkenning door de Vlaamse Gemeenschap van het Dagcentrum Mozaïek in Ieper is er nog steeds niet.

Ondanks de geplande bijkomende kredieten kreeg de nieuwe aanvraag van Mozaïek om een erkenning te krijgen voor meer dan het huidige aantal jongeren, een negatieve beslissing.

Tegen deze negatieve beslissing werd bij de beroepscommissie beroep aangetekend. Dit beroep bleek gunstig, maar niettemin is er nog steeds geen erkenning voor meer dan vijf jongeren.

1. Waarom kreeg het Ieperse Dagcentrum Mozaïek, verbonden aan de instelling voor bijzondere jeugdzorg De Walhoeve, tot op heden geen erkenning voor een groter aantal jongeren ?

2. Gebeurt dit alsnog en zo ja, wanneer ?

Antwoord

1. Het Dagcentrum Mozaïek tekende bij de Adviserende Beroepscommissie bezwaar aan tegen mijn weigering om de capaciteit van de voorziening met vijf te verhogen.

De Adviserende Beroepscommissie heeft het bezwaar positief geadviseerd.

De argumentatie waarop de commissie haar advies steunde, kon ik niet onderschrijven en wel om volgende redenen.

De commissie constateerde dat de omzendbrief van 20 april 2000 (zie **bijlage 1**) wel stelt dat bij de beoordeling van erkenningsaanvragen rekening gehouden zou worden met de programmatische normen, maar dat die omzendbrief tegelijkertijd expliciet stelt dat de minister principieel bereid was om het beperkt aantal (semi-)ambulante voorzieningen die nog niet erkend waren voor de in de regelgeving bepaalde minimumcapaciteit, te erkennen tot die minimumcapaciteit, evenwel voorzover zij hun aanvraag ook konden motiveren vanuit de zes in de omzendbrief vermelde positief discriminerende indicatoren. De commissie meende dat de omzendbrief verwachtingen heeft gecreëerd die niet werden gehonoreerd : enerzijds stelde men een erkenning tot de minimumcapaciteit in het vooruitzicht, voorzover de aanvraag vanuit de positief discriminerende indicatoren kon worden gemotiveerd, maar anderzijds werd het criterium van de programmatie met 120 % bovengrens inge-

roepen om een negatieve beslissing te verantwoorden.

Tussen beide gegevens, met name enerzijds het rekening houden met de programmienormen en anderzijds de bedoelde principiële bereidheid, is er evenwel geen tegenspraak.

De omzendbrief van 20 april 2000 stelt letterlijk :

"Uiteraard zal bij het verlenen van nieuwe of het uitbreiden van bestaande erkenningen rekening gehouden worden met de programmienormen. Ik ben wel principieel bereid om het beperkt aantal (semi)ambulante voorzieningen die thans niet erkend zijn voor de in de regelgeving voorziene minimumcapaciteit, te erkennen tot die minimumcapaciteit, evenwel voorzover zij hun aanvraag ook kunnen motiveren vanuit de positief discriminerende indicatoren."

De omzendbrief stelt niet dat er helemaal geen rekening gehouden zou worden met de programmatie om de (semi-)ambulante voorzieningen die niet erkend waren voor de in de regelgeving bepaalde minimumcapaciteit, te erkennen tot de minimumcapaciteit. De omzendbrief stelt alleen een positieve discriminatie van de betrokken voorzieningen in het vooruitzicht, in die zin dat hun aanvragen tot uitbreiding van hun erkenning voorrang – zij het niet onvoorwaardelijk – konden krijgen op de aanvragen van voorzieningen die op basis van de programmatie eerder in aanmerking kwamen om gehonoreerd te worden.

De aangekondigde voorrang was inderdaad niet onvoorwaardelijk. De voorwaarde was het kunnen motiveren van de aanvraag vanuit de positief discriminerende indicatoren.

De Adviserende Beroepscommissie stelde vast dat de aanvraag slechts aan één van de zes indicatoren werd getoetst, namelijk indicator 3 : "de mate waarin dit nieuw/bijkomend initiatief aantoonbaar het resultaat is/wordt van een sectoraal/intersectoraal samenwerkingsverband", terwijl met de verantwoording van de vijf andere indicatoren geen rekening werd gehouden.

De aanvraag werd echter, net zoals de andere aanvragen, wel degelijk aan de zes indicatoren getoetst. De conclusie van de toetsing was dat de aanvraag manifest niet voldeed aan indicator 3. Dit betekent echter niet dat hieruit besloten mocht worden dat de aanvraag volledig beantwoordde aan de overige indicatoren. De aanvra-

gen van de verschillende (semi-)ambulante diensten die hun minimumcapaciteit niet hadden, beantwoordden overigens deels en niet volledig aan de criteria.

Vanuit deze vaststelling werd nagekeken of in combinatie met een verantwoorde toepassing van het ministerieel besluit betreffende de programmatie van de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, de capaciteit van de betrokken (semi-)ambulante voorzieningen kon worden uitgebreid tot de reguliere minimumcapaciteit.

Wat Dagcentrum Mozaïek betreft, kon de conclusie niet anders zijn dan dat een uitbreiding op geen manier te verantwoorden was. De uitbreiding van de capaciteit van de andere betrokken (semi-) ambulante voorzieningen kon echter wel verantwoord worden. De voorzieningen BZW Centrum Gezins- en Jongerenbegeleiding Turnhout, BZW Amber Leuven, BZW De Kering Hasselt en Dagcentrum Abelia Dendermonde waren wel opgenomen in de lijst van de arrondissementen met relatieve overbezetting, maar ze behoorden tot arrondissementen die op basis van de "vork" tussen residentieel en (semi-)ambulant die in het programmatiebesluit was opgenomen (zie kolom 4 en **bijlage 2**), met name niet meer dan 70 % versus niet minder dan 30 %, wel nog (semi-)ambulante capaciteit konden opbouwen (*BZW : begeleid zelfstandig wonen – red.*). Dat kon het arrondissement Ieper niet. Alle erkenningsaanvragen – dus niet alleen de aanvragen van de (semi-)ambulante voorzieningen die een capaciteit hadden lager dan de reguliere minimumcapaciteit – werden ook getoetst aan de kloof die er op arrondissementeel vlak bestond tussen de reële erkende capaciteit en het aandeel van die capaciteit in de maximum te erkennen capaciteit. Aan arrondissementen met een reële erkende capaciteit die 120 % en meer bedroeg van de in de programmatie bepaalde capaciteit, werd geen bijkomende capaciteit verleend. Voor het arrondissement Ieper bedroeg die verhouding 207 %.

Om deze redenen handhaafde ik mijn beslissing om de gevraagde uitbreiding van de erkende capaciteit van het Dagcentrum Mozaïek niet toe te staan.

2. Momenteel zijn er geen vooruitzichten om de erkende capaciteit van Mozaïek uit te breiden. De initiatiefnemers gingen tegen mijn weigering in beroep bij de Raad van State.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 187
van 30 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Gesubsidieerde kinderopvang

Vorig jaar verklaarde de minister in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand dat vijf procent van de bijkomende plaatsen in de gesubsidieerde kinderopvang aan Brussel is toegewezen.

Wat de Vlaamse Rand betreft, stelde de minister dat er misschien ook criteria ingesteld moesten worden. Ze verwees daarbij naar een aantal witte vlekken in de Vlaamse Rand (Stuk 1089 (2001-2002) – Nr. 1-A).

Werden er terzake al beslissingen genomen ?

Antwoord

Bij de uitbreiding van de erkende kinderdagopvang wordt uitgegaan van een jaarlijkse programmatieoefening over de vijf Vlaamse provincies. Deze programmatieoefening berekent op basis van de verwachte vraag en het verwachte beschikbare kinderopvangaanbod, het aantal kinderen per provincie waarvoor in 2005 bijkomende dagopvangplaatsen zullen nodig zijn, rekening houdende met beleidsopties van de Vlaamse regering. Aldus wordt bepaald welk procentueel aandeel van het totaalaantal bijkomende opvangplaatsen per provincie kan worden gerealiseerd. Vervolgens worden alle gemeenten per provincie gerangschikt in volgorde van het relatieve opvangtekort in iedere gemeente, wat leidt tot de zogenaamde "witte vlekkenlijst". Er wordt met andere woorden op basis van objectieve en over heel Vlaanderen beschikbare en vergelijkbare parameters een verdeelsleutel opgebouwd.

Voor het Brusselse Hoofdstedelijke gewest (Brussel en de 19 gemeenten) is deze benadering evenwel niet evident. De Brusselse bevolking is divers, de voor het Vlaamse gewest gebruikte parameters kunnen geen uitgezuiverde gegevens genereren over de behoefte aan Nederlandstalige kinderopvang. Daarom werd geopteerd voor een voorafname van 5% op het geheel der middelen, uitgaande van het gegeven dat op het totale aantal Vlamin-

gen, het aantal Brusselse Vlamingen ongeveer 5% bedraagt.

Wat de Vlaamse Rand rond Brussel betreft, wordt evenwel geen afwijkende procedure gevolgd. Deze regio maakt integraal deel uit van de provincie Vlaams-Brabant. Het zou bijzonder moeilijk zijn om voor al te veel regio's, elk met hun eigen gerechtvaardigde vragen, een afwijkende aanpak te hanteren. Het zou de haalbaarheid van de globaal gevolgde methodiek uithollen.

Op basis van de programmatieoefening over de provincies blijkt Vlaams-Brabant met 38% overigens de provincie met de grootste noden. Meerderre gemeenten uit de Vlaamse Rand komen hierbij naar voor als witte vlek gemeente. De beperking van de budgetten maakt evenwel dat niet aan alle witte vlek gemeenten nieuwe plaatsen kunnen worden toegekend. Op 15 mei 2002 nam de raad van bestuur van Kind en Gezin beslissingen inzake de toekenning van principiële akkoorden.

Voor de Brusselse Rand betreft het :

- een nieuwe dienst voor opvanggezinnen in de gemeenten Linkebeek, Drogenbos en Sint-Genesius-Rode (56 plaatsen),
- een nieuwe vestigingsplaats van kinderdagverblijf Brenta in Vilvoorde (23 plaatsen),
- een uitbreiding van kinderdagverblijf Pagadderke in Halle (21 plaatsen).

Voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest konden in 2002 20 nieuwe kinderdagverblijfplaatsen worden toegekend. Deze werden, verspreid over het grondgebied van het Gewest, principieel toegekend aan vijf kinderdagverblijven die elk met vier plaatsen kunnen uitbreiden :

KDV Prutske in Ukkel

KDV 't Hemeltje in Schaarbeek

KDV Mallemuis in Vorst

KDV Zonnebloem in Anderlecht

KDV Windekind in Jette

De 30 beschikbare nieuwe plaatsen voor de diensten voor opvanggezinnen in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest konden niet worden toegekend, omdat de enige in deze regio werkzame dienst geen mogelijkheden tot uitbreiding heeft. Ditzelfde probleem doet zich overigens ook voor in Vlaams-Brabant, waar door een tekort aan op-

vanggezinnen bij de diensten voor opvanggezinnen 144 van de 228 beschikbare uitbreidingsplaatsen niet konden worden ingevuld.

Onderzocht wordt of en hoe de toewijzingsmethodiek in 2003 kan worden bijgestuurd, zodat vermeden kan worden dat voor minder uitbreidingsplaatsen dan geprogrammeerd een principieel akkoord kan worden gerealiseerd. Dit geldt vooral voor het Brusselse Hoofdstedelijke gewest, maar ook voor de provincie Vlaams-Brabant.

Vraag nr. 188
van 30 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Inburgering – NT2-erkenningen Brussel

Tijdens de gedachtewisseling die de minister vorig jaar met de leden van de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand had, wees zij erop m.b.t. het inburgeringsbeleid in Brussel dat er twee instellingen waren die cursussen Nederlands als Tweede Taal (NT2) organiseerden (Stuk 1089 (2001-2002) Nr. 1-A).

In dat verband deelde zij mee dat er met het kabinet van de minister van Onderwijs onderhandelingen aan de gang waren om de twee instellingen op vrij korte termijn volwaardig te erkennen, alhoewel ze niet beantwoorden aan alle voorwaarden die in het besluit houdende de inburgering zijn vermeld.

Kan de minister een stand van zaken meedelen ?

Antwoord

Het schooljaar 2001-2002 is een overgangsjaar. VZW NT2 Brussel en VZW Taallessen Nederlands aan Jonge Migranten fungeren reeds als vestigingsplaats van een centrum voor volwassenenonderwijs, maar worden daarvoor nog niet door het departement Onderwijs gesubsidieerd. In 2002 is er dus nog een subsidie vanuit de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn voor de taallessen Nederlands aan alloctonen in Brussel.

Vanaf het schooljaar 2002-2003 zullen VZW NT2 Brussel en VZW Taallessen Nederlands aan Jonge Migranten volledig geïntegreerd zijn binnen een bestaand centrum voor volwassenenonderwijs en aldus gesubsidieerd worden vanuit het departement Onderwijs.

NT2 Brussel wordt opgenomen binnen het centrum voor volwassenenonderwijs van Anderlecht. Taallessen Nederlands aan Jonge Migranten wordt opgenomen binnen het Centrum voor Volwassenenonderwijs Lethas in Ganshoren.

Vraag nr. 190
van 30 mei 2002
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Vlaams Fonds – Gehandicapte zelfstandigen

Het is de intentie van het beleid dat personen met een handicap bij voorkeur en indien mogelijk worden geïntegreerd in het normaal arbeidsproces. Het normaal arbeidsproces betekent in Vlaanderen enerzijds een tewerkstelling in ondergeschikt verband en anderzijds een tewerkstelling als zelfstandige.

Uiteraard heeft een persoon met een handicap die werkt als zelfstandige dezelfde problemen als een persoon met een handicap in loondienst. Hij wordt geconfronteerd met de noodzaak om het materiaal waarmee hij werkt aan te passen aan zijn handicap, hij wordt niet zelden geconfronteerd met een verlies aan rendement wegens zijn handicap.

1. Komt het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) tegemoet in het rendementsverlies van een persoon met een handicap die werkt als zelfstandige ?

Zo neen, wat is de ratio legis daarvan ? Wordt deze persoon niet geconfronteerd met dezelfde problemen als een persoon met een handicap in loondienst ?

2. In hoeveel gevallen is het Vlaams Fonds binnen deze legislatuur al tegemoetgekomen in de kosten van aangepast arbeidsmateriaal voor een persoon met een handicap die werkt als zelfstandige ?

Antwoord

1. Ten tijde van het Rijksfonds voor Sociale Reclassering van Mindervaliden won de gedachte veld dat incentives nodig waren om de werkgevers ertoe aan te zetten personen met een handicap tewerk te stellen, en dat deze incentives verder dienden te gaan dan een tijdelijke aanpassingspremie gedurende het eerste jaar na de

indienstneming van de gehandicapte werknemer.

Op 15 oktober 1975 werd in de Nationale Arbeidsraad de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 26 afgesloten "betreffende het bezoldigingspeil van de mindervaliden die in een normaal arbeidsregime zijn tewerkgesteld". Deze CAO werd bij koninklijk besluit van 11 maart 1977 algemeen bindend verklaard. Deze CAO 26 stelt als principe dat aan een werknemer met een handicap een loon moet worden uitbetaald dat minstens gelijk is aan het voor de bedrijfssector gebruikelijke minimumloon, maar dat aan de werkgever een loonsubsidie kan worden toegekend door de federale overheid (Rijksfonds of RVA), en dit ter compensatie van het individueel voor elke werknemer door de Sociale Inspectie vastgestelde rendementsverlies (*RVA : Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening – red.*). Deze taak van het Rijksfonds werd bij de opsplitsing ervan in 1991 door het Vlaams Fonds overgenomen.

Omdat er op Vlaams niveau geen CAO's kunnen worden afgesloten of geen regelgevingen kunnen worden opgesteld die de CAO's afgesloten in de Nationale Arbeidsraad vervangen, wijzigen of tenietdoen, werd bij besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998 een Vlaams alternatief geplaatst naast de federale CAO 26 (die onverkort in werking blijft). Het uitgangspunt bij de introductie einde 1998 van de zogenaamde Vlaamse inschakelingspremie (VIP) is aan de werkgever die een persoon met een handicap onder gewone arbeidsvoorwaarden tewerkstelt, een premie toe te kennen die de kosten compenseert die de werkgever moet dragen voor de aanpassing van de gehandicapte werknemer aan zijn tewerkstelling, voor de daarbij noodzakelijke extra professionele training en permanente begeleiding en voor het eventuele rendementsverlies.

Analoog met de CAO 269 wordt het toepassingsgebied van de inschakelingspremie beperkt tot de arbeidsovereenkomst in de privé-sector. De premie bedraagt 30 % van het referteloan, dit is het gebruikelijke minimumloon dat geldt voor de bedrijfssector waartoe het bedrijf behoort, verhoogd met de patronale lasten en verminderd met andere tewerkstellingsbevorderende subsidies. De beslissing omtrent het toekennen van de inschakelingspremie wordt genomen door het Vlaams Fonds, zodat de administratieve formaliteiten dienaangaande beperkt blijven tot de bestaande procedures inzake indicering,

inschrijving en tenlasteneming. De administratieve procedures, via de federale instanties, voor het beoordelen van het rendementsverlies worden bij de Vlaamse inschakelingspremie geheel verlaten.

Zowel de CAO26, als de Vlaamse inschakelingspremie zijn instrumenten die de overheid heeft ingesteld als incentive voor de aanwerving van personen met een handicap, en dit in het kader van de algemeen geldende CAO's afgesloten binnen de Nationale Arbeidsraad. Tot de belangrijkste behoren uiteraard de CAO's die betrekking hebben op het gewaarborgd minimumloon. De beide maatregelen (CAO26 en VIP) werden ingesteld ter compensatie van de extra kosten die de werkgever maakt om de persoon met een handicap te integreren in zijn bedrijf. De financiële incentive die in de beide stelsels aan de werkgever wordt toegekend, heeft tot doel te garanderen dat de werknemer met een handicap, ondanks de extra kosten voor zijn werkgever, toch ook een gewaarborgd loon krijgt uitbetaald.

Geen van beide maatregelen kan worden toegepast ingeval de persoon met een handicap zich vestigt als zelfstandige. De zelfstandige activiteit van de persoon met een handicap valt immers niet binnen het kader van de Nationale Arbeidsraad, noch binnen het toepassingsgebied van de algemeen bindende CAO's, waaronder de instelling van een gewaarborgd minimumloon. Om dezelfde reden zijn overigens ook de overige ondersteunende maatregelen voor de aanmoediging van de tewerkstelling van risicogroepen, zoals bijvoorbeeld de verlagingen van de sociale werkgeverslasten voor specifieke doelgroepen, niet van toepassing wanneer de persoon zich vestigt als zelfstandige.

- In deze legislatuur heeft het Vlaams Fonds subsidies voor aangepast arbeidsmateriaal aan zelfstandigen verleend aan :

1999 : 32 personen,
2000 : 48 personen,
2001 : 36 personen,
2002 : 27 (tot 31.05.2002) personen.

Vraag nr. 191
van 6 juni 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Delinquente jongeren – Vervolgopvang

In Zoersel werd in maart 2002 een project vervolggopvang opgestart voor jonge delinquenten die uit een gesloten instelling komen of voor jongeren die herhaaldelijk lichtere delicten plegen.

1. De opvang wordt aangeboden door de VZW Overstap.

Op welke wijze wordt deze vervolggopvang georganiseerd? Wie is hiervoor verantwoordelijk?

Hoeveel jongeren kunnen hier terecht?

Op welke wijze gebeurt de samenwerking met de jeugdrechtsbanken?

Welk budget wordt hieraan besteed?

Wanneer wordt dit project geëvalueerd? Door wie?

2. In Mechelen wordt eveneens een dergelijk vervolggopvangproject georganiseerd.

Wie is hier verantwoordelijk voor de organisatie?

Wat is de stand van zaken van de onderhandelingen?

Welk budget wordt hiervoor vrijgemaakt?

Antwoord

1. VZW Overstap organiseert voor minderjarigen een aanbod van intensieve trajectbegeleiding. Het project richt zich tot jongens en meisjes tussen 12 en 18 jaar die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en daarom door de jeugdrechter aan een gemeenschapsinstelling toevertrouwd zijn alvorens hen intensieve trajectbegeleiding op te leggen. De gedwongen intensieve trajectbegeleiding betekent bijgevolg dat deze vorm van begeleiding door de jeugdrechter aan de minderjarige opgelegd wordt bij beschikking of vonnis.

De thuisbasis van de minderjarige moet in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen gesitueerd zijn.

Intensieve trajectbegeleiding is een individuele hulpverlening waarbij de contacten tussen de minderjarige en de begeleider, vooral in de startfase, heel veelvuldig en intensief verlopen, teneinde met de minderjarige een effectieve

dagbesteding uit te werken via integrale en contextuele hulpverlening en motivatieverhogende tussenkomsten (reële doe-activiteiten i.p.v. alleen maar verbale tussenkomsten) om de zelfredzaamheid en de zelfstandigheid van de minderjarige te verhogen, met als uiteindelijke doelstelling de (re)integratie van de minderjarige in de reguliere samenleving effectief te bevorderen en te realiseren, recidive te vermijden en jeugddelinquentie te verminderen.

De minderjarige wordt als individu begeleid, binnen zijn integrale context en sociaal netwerk. De hulpverlening gaat uit van de nood en de behoefte van de minderjarige en er moet in samenspraak met de minderjarige gewerkt worden. De hulpverlening is bijgevolg participatief en emancipatorisch en wordt beschreven in een handelingsplan, in de vorm van een contract dat door de minderjarige en de trajectbegeleider ondertekend wordt waarin duidelijk het stappenplan en de resultaten die de trajectbegeleider en de minderjarige effectief willen boeken, vermeld worden.

Het plan bevat:

- een plan van trajectbegeleiding,
- duidelijke werkafspraken met te bereiken resultaten,
- de consequenties bij het niet-nakomen van de afspraken,
- de evaluatiemomenten.

Een exemplaar van het contract wordt naar de jeugdrechter en de consulent van de minderjarige opgestuurd.

Het contract kan door de jeugdrechter vroegtijdig afgebroken worden op voorstel van de trajectbegeleider, na samenspraak met de consulent van de minderjarige.

De maximumduur van de trajectbegeleiding is zes maanden.

VZW Overstap ontvangt voor de uitvoering van dit project 74.368,06 euro (66.931,25 euro voor personeelskosten en 7.436,81 euro voor de werkingskosten) en begeleidt op jaarbasis minstens zestien minderjarigen.

Het project loopt van 1 januari 2002 tot en met 31 december 2002 en zal in het najaar door de administratie geëvalueerd worden.

2. Momenteel wordt in Mechelen geen dergelijk project georganiseerd, noch voorbereid.

Vraag nr. 192
van 6 juni 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Dag van het Gezin – Initiatieven

15 mei is sinds 1994 door de Verenigde Naties (VN) uitgeroepen tot Dag van het Gezin. Een samenleving – ook de overheid – heeft er alle belang bij voluit te investeren in het gezin als basisbouwsteen.

1. Op welke wijze is door de Vlaamse regering aandacht besteed aan deze Dag van het Gezin ?

Welke initiatieven zijn er genomen of op een bepaalde wijze ondersteund ?

Wat is de omvang en concrete inhoud van deze ondersteuning ?

2. Werd er in het verleden aan deze dag aandacht besteed ? Zo ja, op welke wijze ?

Antwoord

Sinds de afkondiging van de wereldwijde Dag van het Gezin door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 september 1993, wordt de aandacht van overheden, middenveld en individuen jaarlijks extra gevestigd op de belangrijke rol die het gezin als micro- en basiseenheid binnen de samenleving heeft.

Dit jaar werd het thema "Gezinnen en ouder worden" ("Families and ageing") door de Verenigde Naties voorgesteld. In haar motivering verwijst de organisatie daarbij naar bekende demografische veranderingen als de toenemende levensverwachting, de vergrijzing en de controle op vruchtbaarheid – veranderingen die op vele wijzen hun impact op gezin en samenleving hebben.

Sinds 1997 organiseren het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen (HIG) en het Vlaams Centrum voor Kinderen en Gezinnen (VCKG) jaarlijks een forumdag ter gelegenheid van de Dag van het Gezin rond een thema dat aansluit bij het inter-

ationale thema dat door de Verenigde Naties werd vastgesteld, waarop onderzoekers, vertegenwoordigers van het beleid en het middenveld elkaar treffen.

Geïnspireerd door het centrale thema van dit jaar werden op deze forumdag diverse aspecten van het relatieleven van ouderen onder de aandacht gebracht. Naast een algemene inleiding en duiding van het uitgediepte thema in het kader van het internationale thema, kwamen in het bijzonder op deze dag volgende onderwerpen aan bod:

- socio-demografische schets van de samenlevingsvormen bij ouderen in Vlaanderen ;
- gezinsontbinding bij ouderen in Vlaanderen ;
- nieuwe relaties op oudere leeftijd en het familiaal vermogensrecht ;
- ervaringen uit de hulpverlening inzake relaties bij ouderen ;
- veranderingen in intergenerationele relaties (van patriliniaire naar ad hoc familieverband).

Aan deze studiedag werd deelgenomen door de verantwoordelijke van het VN-informatiecentrum in België, Vlaamse en buitenlandse onderzoekers, het middenveld en een vertegenwoordiging van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn.

Vraag nr. 194
van 6 juni 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Armoedebeleid – Samenwerkingsakkoord

Op 25 januari 2002 heeft de Vlaamse regering beslist, in het kader van de wijziging van het samenwerkingsakkoord betreffende de besteding van het armoedebeleid, de permanente en structurele samenwerking tussen het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting te concretiseren door het geven van een aantal opdrachten aan de bevoegde administratie.

1. Op welke wijze is er reeds meegewerkt aan het definiëren van bruikbare kwantitatieve en kwalitatieve armoede-indicatoren ?

Wat is de stand van zaken ?

Welke planning is terzake reeds uitgewerkt voor het volgende jaar ?

2. Een andere opdracht bestaat erin deel te nemen aan de voorbereiding en opvolging van thematische dialooggroepen die betrekking hebben op materies die minstens gedeeltelijk tot de bevoegdheden van de gemeenschappen en/of gewesten behoren.

Aan welke thematische doelgroepen werd tot op heden deelgenomen ?

Wie is hiervoor verantwoordelijk ?

Wat is de stand van zaken, enerzijds wat de voorbereiding en anderzijds wat de opvolging betreft ?

Antwoord

1. De Verenigen Partners van het Algemeen Verslag over de Armoede hebben samen met het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting een werkgroep "armoede-indicatoren" opgericht.

Binnen deze werkgroep werd een voorstel uitgewerkt inzake een nieuwe vorm van onderzoek betreffende de armoede-indicatoren in België. De doelstelling van dit project is een proces op gang te brengen dat toelaat verschillende vormen van kennis over armoede te kruisen en nieuwe indicatoren op te stellen waardoor armoede op een betere manier kan aangeduid en gemeten worden. De bronnen van deze verschillende vormen van kennis over armoede zijn : mensen in armoede, de wetenschappelijke wereld, administraties en instellingen en de sociale partners.

Dit project werd gedurende twee jaar voorbereid en trad in uitvoeringsfase op 15 april 2002. Het project loopt over veertien maanden. De federale en gefedereerde overheden zijn bij dit project betrokken. Voor de Vlaamse administratie zal een vertegenwoordiger van de administratie Planning en Statistiek (domein welzijngezondheid) aan dit indicatorenproject deelnemen. Gezien de specificiteit van deze dialooggroep werd hij hiervoor aangesproken en geëngageerd.

Van deelnemers uit de administratie wordt verwacht dat zij hun kennis over de werking van de diensten inbrengen en creatief meezoeken hoe bepaalde oorzaken van ontoegankelijkheid zichtbaar en meetbaar kunnen worden gemaakt. De investering in het project is intenser

volgens bepaalde fasen, maar algemeen wordt gerekend op een bijdrage van gemiddeld drie dagen per maand. Deelname van de administratie wordt, in overleg met het pedagogisch team van het indicatorenproject, nauwkeurig bepaald.

2. Binnen het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting functioneren voor het ogenblik volgende thematische dialooggroepen : "armoede-indicatoren", "gezondheid" en "OCMW's". De dialooggroep "plaatsing van kinderen" is momenteel op het niveau van de Franse Gemeenschap gesitueerd. Afhankelijk van de personeelssterkte van het Steunpunt enerzijds en de participatiemogelijkheden van de verenigen waar armen het woord nemen en van andere partners anderzijds, kunnen nieuwe dialooggroepen worden opgezet. In de programmatienota van het Steunpunt van januari 2002 werden hieromtrent een aantal suggesties opgenomen.

Administraties vervullen een brugfunctie tussen de gemeenschappen en de gewesten enerzijds en het Steunpunt anderzijds. Vanuit deze specifieke positie wordt dan ook een inbreng van de administratie verwacht. De concrete invulling wordt door een aantal factoren beïnvloed (thema en ontwikkelingsfase van de dialooggroep, de verwachtingen en complementaire inbreng van andere deelnemers zoals de verenigen waar armen het woord nemen, sociale partners, ...) en kan aldus fluctueren, gaande van een zoeken van informatie naar een actieve deelname aan een dialooggroep. IN het verleden was een actieve deelname aan een dialooggroep door personeelsgebrek onmogelijk. Sinds enkele maanden is het Armoedeteam van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn (afdeling Algemeen Welzijnsbeleid) echter uitgebreid met twee voltijdse equivalenten. De werking van het Steunpunt wordt door één van hen van nabij opgevolgd. Hij is voor de Vlaamse administratie ook de contactpersoon die, indien dit opportuun wordt geacht, kan deelnemen aan de verschillende thematische dialooggroepen. Tot op heden heeft deze deelname zich enkel beperkt tot het zoeken van de gevraagde informatie rond een welbepaald onderwerp.

De voorbereiding en de opvolging van de thematische dialooggroepen gebeuren in een geregeld ambtenarenoverleg, waar de vertegenwoordigers van de verschillende administraties de werking van de dialooggroepen opvolgen en waar hun gevraagd wordt om informatie in te

winnen inzake problematieken die in deze groepen naar boven komen.

**Vraag nr. 195
van 6 juni 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Consultatiebureaus voor het jonge kind – Kwaliteitscontrole

Naar aanleiding van het besluit van de Vlaamse regering van 1 maart 2002 dat de voorwaarden regelt voor de erkenning en subsidiëring van de consultatiebureaus voor het jonge kind, zijn er ook een aantal organisatorische wijzigingen doorgevoerd die de organiserende besturen responsabiliseren en een betere en kwaliteitsvollere werking mogelijk moeten maken.

1. Op welke wijze worden de organiserende besturen in dit opzicht geresponsabiliseerd ?

Welke criteria worden gehanteerd om deze betere en kwaliteitsvollere werking te beoordelen ?

2. Op welke wijze gebeurt de controle ?

Zijn er reeds resultaten bekend van deze betere en kwaliteitsvollere werking ?

3. Kan de minister een overzicht geven van het aantal consultatiebureaus per provincie ?

Antwoord

1. *Op welke wijze worden de organiserende besturen geresponsabiliseerd ?*

- Met het oog op het bevorderen van de doelmatigheid wordt een minimale gemiddelde bezetting van de zittingen in de consultatiebureaus vastgelegd. Dit zal de organiserende besturen toelaten het optimale aantal zittingen in elk consultatiebureau te bepalen en bij te sturen.

Het aantal zittingen per consultatiebureau (en vandaar zo men wil per gemeente of regio) wordt een meer variabel gegeven en er kan een afstemming gebeuren op de aanwezige noden.

Het behoort expliciet tot de verantwoordelijkheid van de organiserende besturen om deze organisatorische doelmatigheid na te streven en te realiseren.

- Het jaarlijks aantal zittingen per consultatiebureau kan door het organiserend bestuur in hoge mate autonoom worden gepland.

Er blijft weliswaar een minimum van twee zittingen per week vooropgesteld, juist zoals ook het organiseren van zowel avondzittingen als zittingen overdag verplicht blijft, maar voor het overige zijn er in de reglementering over de planning van de zittingen door de week of door het jaar heen geen bepalingen meer opgenomen.

Hierdoor wordt het plannen van de zittingen een meer flexibel gebeuren en kan er (opnieuw) een hogere mate van afstemming gebeuren op de gebruikers en potentiële gebruikers.

Zowel grotere gebruikersgerichtheid als betere doelmatigheid worden met de nieuwe reglementering dus mogelijk gemaakt. Het behoort expliciet tot de verantwoordelijkheid van de organiserende besturen om de grotere flexibiliteit constructief te gebruiken.

- In het nieuwe erkennings- en subsidiëringsbesluit zijn een aantal erkenningsvoorwaarden opgenomen waarbij de formulering doelbewust veeleer algemeen en richtinggevend is gehouden. Het gaat daarbij onder meer over de lokalen, de klachtenbehandeling, de opvolging, vorming en bijscholing van de vrijwilligers, het interne overleg en de omgang met de gebruikers.

Bij al deze fundamentele kwaliteitseisen wordt de verantwoordelijkheid voor het realiseren van een dagdagelijkse praktijk die in overeenstemming is met de bepalingen, bij de consultatiebureaus gelegd. Zij kunnen en moeten met andere woorden bepalen wat nodig is en op welke wijze de dienstverlening wordt uitgewerkt, om conform bedoelde erkenningsvoorwaarden te zijn en te blijven.

- Dit laatste krijgt fundamenteel zijn beslag in de bepaling dat de consultatiebureaus kwaliteitszorg in hun werking moeten inbouwen.

Aangaande deze kwaliteitszorg werden in een apart ministerieel besluit weliswaar de vereiste elementen vastgelegd, maar het behoort tot de verantwoordelijkheid van de organiserende besturen om voor het eigen consultatiebureau een specifieke invulling te geven aan de minimale elementen. Zij moeten zorgen voor het uitwerken van een eigen kwaliteitshandboek, waarin zij aangeven hoe zij ervoor zullen zorgen dat bij

de dienstverlening de vereiste kwaliteit wordt bereikt, kan worden gewaarborgd en waar mogelijk nog zal worden verbeterd.

Criteria om de werking te beoordelen

Via een sectoraal overleg, waaraan vertegenwoordigers van de organiserende besturen participeerden, werd het kwaliteitsdecreet geoperationaliseerd in een nieuwe regelgeving. Dit betekent dat de basisdimensies van een kwaliteitsvolle dienstverlening, met name gebruikersgerichtheid, doeltreffendheid, doelmatigheid, continuïteit en maatschappelijke aanvaardbaarheid, uiteindelijk de doorslaggevendende criteria worden om de werking van de consultatiebureaus te beoordelen.

Het zijn genoemde basisdimensies die een concrete invulling kregen in de nieuwe erkenningsvoorwaarden, welke op hun beurt werden opgenomen in het ministerieel besluit met de nadere bepalingen omtrent de vereiste elementen van de kwaliteitszorg in de consultatiebureaus.

Dit betekent uiteindelijk dat alle elementen en criteria om de werking te beoordelen in de aangepaste regelgeving zitten vervat, en dat de basis daarbij wordt gevormd door de vereisten van een "verantwoorde" dienstverlening.

2. Op welke wijze gebeurt de controle ?

De nieuwe regelgeving en de responsabilisering van de organiserende besturen maken dat de opvolging en controle van de werking van de consultatiebureaus op een aangepaste wijze moet worden opgevat. Het is duidelijk dat het klassieke inspectiegebeuren zal evolueren naar een auditmatige benadering.

Met betrekking tot de controle wordt van de consultatiebureaus in eerste instantie een systematische, jaarlijkse zelfevaluatie verwacht. Zoals al aangegeven, zal die gebeuren vanuit de regelgeving en bevat ze onder meer gegevens over de mate waarin de werkingsprocessen verlopen zoals beschreven in het kwaliteitshandboek, een analyse van eventuele klachten die door gebruikers werden geuit, gegevens met betrekking tot de tevredenheid van de gebruikers en gegevens over de tevredenheid van de medewerkers.

Vanuit deze gegevens, te integreren in het jaarlijkse activiteitenverslag dat de organiserende besturen moeten overleggen aan Kind en Gezin, kan een zogenaamde risicoanalyse gebeuren. Op deze wijze kunnen die consultatiebureaus worden geïdentifi-

ceerd die (tijdelijk) bijzondere aandacht of opvolging zouden vragen. De werking van deze voorzieningen kan door een inspectieambtenaar van Kind en Gezin worden doorgelicht, ofwel in zijn geheel, ofwel met betrekking tot bepaalde elementen van de werking. Basisinstrument bij deze doorlichting zal in eerste instantie het kwaliteitshandboek van de voorziening zijn.

Een soortgelijke doorlichting door de dienst Inspectie en Audit van Kind en Gezin wordt uitgevoerd enerzijds bij zogenaamde erkenningscontroles en anderzijds in de situatie waarbij (een) gebruiker(s) ernstige klachten heeft (hebben) geformuleerd zonder dat die door het organiserend bestuur zelf afdoende kunnen worden behandeld. Hierbij valt nog op te merken dat medische klachten steeds door de medische kwaliteitscoördinatoren (artsen in dienst van Kind en Gezin) worden opgevolgd en behandeld. De regioteamleden van Kind en Gezin die werkzaam zijn in de consultatiebureaus worden uiteraard aangestuurd, opgevolgd en geëvalueerd door hun lijnverantwoordelijken.

Via deze opvolgingsmethodiek, die overigens nog deels in ontwikkeling is, kunnen steeds daar waar nodig correctieve maatregelen worden genomen, ofwel op eigen initiatief van het organiserend bestuur vanuit zijn kwaliteitsplanning, ofwel opgelegd door de overheid vanuit vastgestelde non-conformiteiten.

Vanuit de responsabiliseringsgedachte wordt, naast aandacht voor correctieve maatregelen, echter ook zeer veel belang gehecht aan preventieve maatregelen die een kwaliteitsvolle werking moeten garanderen.

In dit verband wordt in eerste instantie veel aandacht besteed aan continue vorming en ontwikkeling van alle medewerkers die een functie vervullen in de consultatiebureaus.

Verder kunnen vanuit het registratiesysteem op regelde tijdstippen relevante kengetallen worden gegenereerd die belangrijke informatie opleveren voor het uitstippelen van het toekomstige beleid. Ten slotte kan ook Kind en Gezin als erkennende instantie bevragingen organiseren, bv. om bij de gebruikers na te gaan in hoeverre zij de werking van de consultatiebureaus ervaren als kwaliteitsvol. Zo leverde de laatste enquête naar de servicekwaliteit van de dienstverlening in 2001 een globaal positieve beoordeling op van de werking van de consultatiebureaus, maar tegelijk ook aanknopingspunten om de dienstverlening nog te optimaliseren.

Resultaten

Vermits de nieuwe regelgeving nog maar zeer recentelijk werd gepubliceerd en er in de slotbepalingen een overgangperiode van drie jaar is opgenomen, kunnen nu nog geen concrete resultaten worden vermeld die moeten wijzen op een betere en kwaliteitsvollere werking.

3. *Aantal consultatiebureaus (CB) per provincie (toestand op 1 juni '02)*

	Antwerpen	Brusselse Hoofdstedelijke gewest	Duitsland (BSD)	Limburg	Oost- Vlaanderen	Vlaams- Brabant	West- Vlaanderen
Aantal CB's	90	21	4	46	72	49	60

**Vraag nr. 196
van 6 juni 2002
van mevrouw SONJA BECQ**

Dagcentrum Mozaïek (Ieper) – Capaciteitsuitbreiding

In het raam van de omzendbrief van 20 april 2000 inzake erkenning van projecten en experimenten in de bijzondere jeugdbijstand diende de VZW De Walhoeve uit Westvleteren een vraag tot erkenning in voor de uitbreiding van de capaciteit van het Dagcentrum Mozaïek van vijf naar tien plaatsen. Zo kan de instelling haar capaciteit tot minimumcapaciteit uitbreiden zoals in de omzendbrief werd vooropgesteld, om een aantal anomalieën uit de wereld te helpen.

Deze vraag werd niet ingewilligd. Het bezwaarschrift bij de Adviserende Beroepscommissie werd positief geadviseerd.

Dit advies vermeldt : "Voor wat de dagcentra betreft waren er zes voorzieningen die in voorkomend geval verkeerden ... in het kader van de toepassing van deze omzendbrief kregen vijf van de zes voorzieningen een uitbreiding van hun capaciteit tot de minimumcapaciteit enkel de aanvraag van de VZW De Walhoeve werd niet gehonoreerd ... Enerzijds stelt men een erkenning tot de minimumcapaciteit in het vooruitzicht, voor zover de aanvraag vanuit de positief discriminerende indicatoren kan worden gemotiveerd (= het criterium waaraan moet worden voldaan), maar anderzijds wordt een ander criterium (programmationorm met 120 % bovengrens) ingeroepen om een negatieve beslissing te verantwoorden ... Bovendien werd de betrokken instelling veel te lang in het ongewisse gelaten."

Toch blijft de minister bij een weigering tot erkenning.

1. Waarom wordt voor de ene voorziening wel een afwijking of overbezetting toegestaan en voor de andere niet ?
2. Is hier geen sprake van discriminatie ?

Antwoord

1. Het Dagcentrum Mozaïek tekende bij de Adviserende Beroepscommissie bezwaar aan tegen mijn weigering om de capaciteit van de voorziening met vijf te verhogen.

De Adviserende Beroepscommissie heeft het bezwaar positief geadviseerd.

De argumentatie waarop de commissie haar advies steunde, kon ik niet onderschrijven en wel om volgende redenen.

De commissie constateerde dat de omzendbrief van 20 april 2000 wel stelt dat bij de beoordeling van erkenningsaanvragen rekening zou worden gehouden met de programmationormen, maar dat die omzendbrief tegelijkertijd expliciet stelt dat de minister principieel bereid was om het beperkt aantal (semi-)ambulante voorzieningen die nog niet erkend waren voor de in de regelgeving bepaalde minimumcapaciteit, te erkennen tot de minimumcapaciteit, evenwel voorzover zij hun aanvraag ook konden motiveren vanuit de zes in de omzendbrief vermelde positief discriminerende indicatoren. De commissie meende dat de omzendbrief verwachtingen heeft gecreëerd die niet werden gehonoreerd :

enerzijds stelde men een erkenning tot de minimumcapaciteit in het vooruitzicht, voorzover de aanvraag vanuit de positief discriminerende indicatoren kon worden gemotiveerd, maar anderzijds werd het criterium van de programma's met 120 % bovengrens ingeroepen om een negatieve beslissing te verantwoorden.

Tussen beide gegevens, met name enerzijds het rekening houden met de programmienormen en anderzijds de bedoelde principiële bereidheid, is er evenwel geen tegenspraak.

De omzendbrief van 20 april 2000 stelt letterlijk :

"Uiteraard zal bij het verlenen van nieuwe of het uitbreiden van bestaande erkenningen rekening gehouden worden met de programmienormen. Ik ben wel principieel bereid om het beperkt aantal (semi-)ambulante voorzieningen die thans niet erkend zijn voor de in de regelgeving voorziene minimumcapaciteit, te erkennen tot de minimumcapaciteit, evenwel voorzover zij hun aanvraag ook kunnen motiveren vanuit de positief discriminerende indicatoren."

De omzendbrief stelt niet dat er helemaal geen rekening gehouden zou worden met de programma's om de (semi-)ambulante voorzieningen die niet erkend waren voor de in de regelgeving bepaalde minimumcapaciteit, te erkennen tot de minimumcapaciteit. De omzendbrief stelt alleen een positieve discriminatie van de betrokken voorzieningen in het vooruitzicht, in die zin dat hun aanvragen tot uitbreiding van hun erkenning voorrang, zij het niet onvoorwaardelijk, konden krijgen op de aanvragen van voorzieningen die op basis van de programma's eerder in aanmerking kwamen om gehonoreerd te worden.

De aangekondigde voorrang was inderdaad niet onvoorwaardelijk. De voorwaarde was het kunnen motiveren van de aanvraag vanuit de positief discriminerende indicatoren.

De Adviserende Beroepscommissie stelde vast dat de aanvraag slechts aan één van de zes indicatoren werd getoetst, namelijk indicator 3 : "de mate waarin dit nieuw/bijkomend initiatief aantoonbaar het resultaat is/wordt van een sectoraal/intersectoraal samenwerkingsverband", terwijl met de verantwoording van de vijf andere indicatoren geen rekening werd gehouden.

De aanvraag werd echter, net zoals de andere aanvragen, wel degelijk aan de zes indicatoren

getoetst. De conclusie van de toetsing was dat de aanvraag manifest niet voldeed aan indicator 3. Dit betekent echter niet dat hieruit besloten mocht worden dat de aanvraag volledig beantwoordde aan de overige indicatoren. De aanvragen van de verschillende (semi-)ambulante diensten die hun minimumcapaciteit niet hadden, beantwoordden overigens deels en niet volledig aan de criteria.

Vanuit deze vaststelling werd nagekeken of in combinatie met een verantwoorde toepassing van het ministerieel besluit betreffende de programma's van de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, de capaciteit van de betrokken (semi-)ambulante voorzieningen uitgebreid kon worden tot de reguliere minimumcapaciteit.

Wat Dagcentrum Mozaïek betreft, kon de conclusie niet anders zijn dan dat een uitbreiding op geen manier te verantwoorden was. De uitbreiding van de capaciteit van de vijf andere betrokken (semi-)ambulante voorzieningen kon echter wel verantwoord worden. Deze voorzieningen BZW Centrum Gezins- en Jongerenbegeleiding Turnhout, BZW Amber Leuven, BZW De Kering Hasselt en Dagcentrum Abelia Dendermonde zijn weliswaar alle opgenomen in de lijst van de arrondissementen met relatieve overbezetting, maar ze behoren tot arrondissementen die op basis van de "vork" tussen residentiële en (semi-)ambulant die in het programma'sbesluit is opgenomen, met name niet meer dan 70 % versus niet minder dan 30 %, wel nog (semi-)ambulante capaciteit konden opbouwen (*BZW : begeleid zelfstandig wonen – red.*). Dat kon het arrondissement Ieper niet.

Alle erkenningsaanvragen – dus niet alleen de aanvragen van de (semi-)ambulante voorzieningen die een capaciteit hadden lager dan de reguliere minimumcapaciteit – werden ook getoetst aan de kloof die er op arrondissementeel vlak bestond tussen de reëel erkende capaciteit en het aandeel van die capaciteit in de maximum te erkennen capaciteit. Aan arrondissementen met een reële erkende capaciteit die 120 % en meer bedroeg van de in de programma's bepaalde capaciteit, werd geen bijkomende capaciteit verleend. Voor het arrondissement Ieper bedroeg die verhouding 207 %.

Om deze redenen handhaafde ik mijn beslissing om de gevraagde uitbreiding van de erkende capaciteit van het Dagcentrum Mozaïek niet toe te staan.

2. Nee, alle aanvragen tot (uitbreiding van) erkenning werden aan dezelfde, objectieve criteria getoetst.

De initiatiefnemers gingen tegen mijn weigering in beroep bij de Raad van State.

Vraag nr. 198
van 14 juni 2002
van mevrouw NIKI DE GRYZE

Yaba – Preventie

Enige tijd geleden maakte dokter Beaucourt gewag van de gevaarlijke drug Yaba. Onlangs was er op BBC ook een reportage te zien over deze drug, die blijkbaar XTC aan het vervangen is in het uitgaansmilieu.

Deze drug kan echter uiterst gevaarlijk zijn, aangezien men – door de waangedachte dat men in het nauw zit en aangevallen wordt – zelf mensen doodt. Ook denkt men onoverwinnelijk te zijn. Bijkomend probleem is dat deze drug gemakkelijk zelf te maken zou zijn.

1. Is die drug reeds in Vlaanderen gesignaleerd ?

Zo ja, waar, hoe vaak, ... ?

2. Geeft de situatie aanleiding tot specifieke preventie-initiatieven of tot bijsturing van meer algemene initiatieven ?

Antwoord

1. Yaba behoort tot de groep van de methamphetamines en wordt in tabletvorm aangeboden. Yaba betekent letterlijk "gek (crazy) medicijn" en is een straatnaam voor tabletten geproduceerd in Thailand.

Methamphetamine is een gevaarlijke, soms dodelijke en onvoorspelbare drug. Dit product kan gerookt, gesnoven, geïnjecteerd of oraal (in het geval van Yaba) ingenomen worden, het uitzicht is anders, afhankelijk van het gebruik. Methamphetamines versnellen het hartritme en verhogen de bloeddruk, de lichaamstemperatuur en het ademhalingsritme. In vele gevallen resulteert gebruik in gewelddadig gedrag. Hoge dosissen of chronisch gebruik geven aanleiding tot verhoogde zenuwachtigheid, prikkelbaarheid en paranoia. Plots stoppen met het gebruik (na hoge dosissen)

resulteert in zware depressies. Chronisch misbruik geeft aanleiding tot psychosen te vergelijken met schizofrenie en wordt gekenmerkt door onder andere paranoia, auditieve en visuele hallucinaties.

Methamphetamines zijn geen nieuw product; alleen de naam Yaba is van recente datum. Op 25 juli 2000 werd via het Early Warning System-netwerk informatie gegeven over Yaba. Op dat ogenblik werd vooral gesignaleerd dat de vraag naar Yaba bij drugdealers groot was als gevolg van een publicatie over dit product in het tijdschrift Teek.

Het product is afkomstig uit het Verre Oosten (Thailand e.a.) en is, volgens de bekende informatie, niet ruim verspreid in België. Signalen worden permanent opgevolgd via het Early Warning System-netwerk, het Belgische Focal Point en het Europees Drugsobservatorium.

2. In Vlaanderen beschikken we sinds enkele jaren over een volledig uitgebouwd Early Warning System.

Dit Early Warning System bestaat uit een netwerk van een 350-tal sleutelfiguren binnen preventie en hulpverlening die in contact komen met druggebruikers (spoedopnamediensten, eerstelijnsdiensten, straathoekwerkers, preventiewerkers, ...). Zij signaleren nieuwe producten en nieuwe trends in druggebruik aan de Druglijn van de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen (VAD). Daarnaast krijgt de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen informatie via het Europees Waarnemingscentrum voor Drugs en Drugverslaving EMCDDA (*European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction – red*). Zij bundelt al die informatie en verspreidt ze door middel van nieuwsbrieven en/of posters naar alle deelnemers van het Early Warning System-netwerk. Op deze wijze wordt een snelle communicatie tot stand gebracht waarbij de sleutelfiguren van het netwerk kennis krijgen over nieuwe producten. Zij kunnen de informatie op hun beurt gericht doorgeven en gebruiken in hun contacten met gebruikers of andere sleutelfiguren.

De Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen koos er expliciet voor om de informatie enkel te verspreiden via haar netwerk van contactpersonen (het Early Warning System-netwerk), en bijvoorbeeld niet via de media. Dit netwerk van contactpersonen is in staat gerichte informatie op maat te verspreiden. Ofschoon dit netwerk nog verder moet worden uitgebouwd,

heeft het zijn effectiviteit reeds bewezen. In de toekomst zal dan ook verder werk gemaakt worden van het uitbouwen van netwerken en contacten met gebruikersgroepen. Verschillende andere argumenten ondersteunen die keuze.

Aangezien de producten steeds andere vormen aannemen, is het bijzonder moeilijk om specifieke, bruikbare en actuele informatie over deze nieuwe producten te verspreiden. Daarbij komt dat de media niet het geschikte kanaal vormen om zulke informatie naar de algemene bevolking te verspreiden. Enerzijds zijn gebruikers weinig vatbaar voor informatie die via de media wordt verspreid. Anderzijds riskeren wij grote ongerustheid en paniek te veroorzaken bij ouders en opvoeders. Deze ongerustheid en paniek kunnen onvoldoende opgevangen worden. Daarom proberen wij beide groepen te benaderen met genuanceerde en op maat gesneden informatie van deskundigen.

Het publiek verspreiden van dit soort informatie kan bovendien een aantal ongewenste neveneffecten hebben. Die dienen te worden vermeden, omdat ze andere preventieve inspanningen hypothekeren. Zo riskeren wij, door de aandacht te vestigen op een nieuw product, er ongewild reclame voor te maken (voornamelijk voor sensatiezoekers). Te veel berichtgeving over nieuwe drugs veroorzaakt ook een oververzadiging, waardoor op termijn geen aandacht meer wordt geschonken aan de boodschap. Het is dan ook bijzonder moeilijk om het gepaste tijdstip vast te leggen waarop de informatie via de media verspreid kan worden. Zo kan je je afvragen of deze informatie best verspreid wordt bij een eerste melding ergens in het buitenland, of bij een eerste drugdode in België.

Een voorbeeld van een campagne was de sensibiliseringscampagne over synthetische drugs die de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen in het najaar van 2001 lanceerde naar aanleiding van "I Love Techno". Met de slogan "Bedrogen? Weet ik veel!" wou de VAD jongeren in het uitgaansmilieu bewustmaken van de risico's van synthetische drugs en hen stimuleren zich te informeren. Er is gekozen voor een gerichte verspreiding van materiaal in het uitgaansmilieu (advertenties in specifieke jongerentijdschriften, folders in discotheken, opname in activiteitenkalenders van fuiven, ...). In de eerste plaats richtte de VAD zich tot diegenen die het gebruik in overweging nemen en de occasionele gebruikers. Beide doelgroepen zijn (nog) gevoelig voor sensibiliserende boodschap-

pen over druggebruik. Voor de geregelde gebruikers bestaat de nood aan persoonlijke contacten en concrete, op maat gesneden informatie om over de risico's van hun druggebruik te praten. In deze campagne legt de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen niet de nadruk op één specifiek product. Door de steeds wisselende vormen van de producten kunnen de gebruikers een bepaald product niet herkennen.

Deze campagne wordt deze zomer voortgezet op een aantal zomerfestivals. Ondertussen worden contacten opgebouwd om de campagne bekend te maken tijdens grote manifestaties in het najaar.

De klemtoon wordt dus gelegd op de algemene boodschap dat "je nooit zeker weet wat je slikt". Die informatie wordt steeds gekoppeld aan een tweede boodschap, namelijk de noodzaak om informatie in te winnen. Hierbij wordt de Druglijn bekendgemaakt als het kanaal waarlangs jongeren (ook ouders, organisatoren, ...) informatie op maat en advies over de aanpak van drugproblemen kunnen krijgen.

Naast deze sensibiliseringscampagne gaat de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen een partnerschap aan met de organisatoren van grote evenementen, om samen met hen structurele maatregelen te bespreken die de veiligheid tijdens deze evenementen kunnen verbeteren.

**Vraag nr. 199
van 14 juni 2002
van mevrouw NIKI DE GRYZE**

Special K – Preventie

In maart 2000 werd melding gemaakt van een "nieuwe" gevaarlijke drug Special K. Blijkbaar was die toen vooral beschikbaar aan de kust.

Er werd gevreesd dat heel wat druggebruikers zouden gaan experimenteren met deze toenmalige nieuwkomer, die tot de dood kan leiden, omdat het een drugsoort is met een lage tolerantiegrens.

1. Wat is de stand van zaken m.b.t. de verspreiding van deze drug ?

Is intussen bekend waar hij vandaan kwam ?

2. Is intussen bekend of de vier drugdoden die toen vielen in het gerechtelijk arrondissement Brugge, namelijk in Zedelgem, Blankenberge, Bredene en Oostende, slachtoffer waren van Special K ?
3. Geeft de situatie aanleiding tot specifieke preventie-initiatieven of tot bijsturing van meer algemene initiatieven ?

Antwoord

1. Ketamine (2-methylaminocyclohexanon) is bekend onder de naam "Ketalar". Het wordt gebruikt als verdovingsmiddel bij kleine pijnlijke chirurgische ingrepen. Het wordt ook veel gebruikt in brandwondencentra bij het wisselen van verbanden bij kinderen. Tijdens de anesthesie is de patiënt wakker, maar gedissocieerd van zijn omgeving. Op die manier voelt hij de pijn niet.

Straattermen voor ketamine zijn "Special K" en "Super K". Ketamine tref je aan in poedervorm, als vloeistof en in tabletvorm.

Gebruikers zoeken de grens tussen bewustzijn en niet-bewustzijn. Op die manier proberen zij een intense trip te ervaren. Bij een te hoge dosis kan de gebruiker een tijdje buiten bewustzijn raken, daarna komt hij weer bij.

Ketamine veroorzaakt hallucinaties. Daar het een zware pijnstillert is, verliest de gebruiker ook elk pijngevoel, zodat hij zichzelf onbewust kan verwonden. De hartslag vertraagt en hogere doses leiden tot ernstig zuurstofgebrek in de hersenen en de spieren, verhoging van de bloeddruk of storing in de ademhaling. Een overdosis leidt tot een hartstilstand. Het lichaam went snel aan ketamine, zodat gebruikers steeds hogere doses moeten nemen. Het product is daarom erg verslavend.

Sinds de start van de Druglijn in 1995 worden periodiek oproepen en vragen over ketamine geregistreerd. Daaruit kan worden afgeleid dat ketamine zeker geen nieuw product is. Op 8 juni 2000 werd via het Early Warning System-netwerk informatie doorgegeven over ketamine. De registratie van gegevens over de verspreiding van deze drug en het gebruik ervan in België vormt de bevoegdheid van de federale overheid. Hierover zijn bij de Vlaamse Gemeenschap geen gegevens bekend.

2. Het Ministerie van Justitie verstrekt tot op heden geen inlichtingen over het aantal drugdoden en de specifieke doodsoorzaken. Bijgevolg is het niet mogelijk daar enig zicht op te krijgen.

Op dit ogenblik wordt echter de discussie gevoerd over wie de verantwoordelijkheid draagt om de algemene bevolking in te lichten en te waarschuwen over nieuwe drugs. Uitgangspunt van deze discussie is het totstandbrengen van een betere informatiedoorstroming. De federale minister van Volksgezondheid heeft een initiatief aangekondigd en wil in samenwerking met het Ministerie van Justitie tot duidelijke afspraken komen over de onderlinge informatiedoorstroming en -verstrekking aan de algemene bevolking.

3. In Vlaanderen beschikken we sinds enkele jaren over een volledig uitgebouwd Early Warning System.

Dit Early Warning System bestaat uit een netwerk van een 350-tal sleutelfiguren binnen preventie en hulpverlening die in contact komen met druggebruikers (spoedopnamediensten, eerstelijnsdiensten, straathoekwerkers, preventiewerkers, ...). Zij signaleren nieuwe producten en nieuwe trends in druggebruik aan de Druglijn van de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen (VAD). Daarnaast krijgt de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen informatie via het Europees Waarnemingscentrum voor Drugs en Drugverslaving EMCDDA (*European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction – red*). Zij bundelt al die informatie en verspreidt ze door middel van nieuwsbrieven en/of posters naar alle deelnemers van het Early Warning System-netwerk. Op deze wijze wordt een snelle communicatie tot stand gebracht waarbij de sleutelfiguren van het netwerk kennis krijgen over nieuwe producten. Zij kunnen de informatie op hun beurt gericht doorgeven en gebruiken in hun contacten met gebruikers of andere sleutelfiguren.

De Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen koos er expliciet voor om de informatie enkel te verspreiden via haar netwerk van contactpersonen (het Early Warning System-netwerk) en bijvoorbeeld niet via de media. Dit netwerk van contactpersonen is in staat gerichte informatie op maat te verspreiden. Ofschoon dit netwerk nog verder moet worden uitgebouwd, heeft het zijn effectiviteit reeds bewezen. In de toekomst zal dan ook verder werk gemaakt worden van het uitbouwen van netwerken en

contacten met gebruikersgroepen. Verschillende andere argumenten ondersteunen die keuze.

Aangezien de producten steeds andere vormen aannemen, is het bijzonder moeilijk om specifieke bruikbare en actuele informatie over deze nieuwe producten te verspreiden. Daarbij komt dat de media niet het geschikte kanaal vormen om zulke informatie naar de algemene bevolking te verspreiden. Enerzijds zijn gebruikers weinig vatbaar voor informatie die via de media wordt verspreid. Anderzijds riskeren wij grotere ongerustheid en paniek te veroorzaken bij ouders en opvoeders. Deze ongerustheid en paniek kunnen onvoldoende opgevangen worden. Daarom proberen wij beide groepen te benaderen met genuanceerde en op maat gesneden informatie van deskundigen.

Het publiek verspreiden van dit soort informatie kan bovendien een aantal ongewenste neveneffecten hebben. Die dienen te worden vermeden omdat ze andere preventieve inspanningen hypothekeren. Zo riskeren wij, door de aandacht te vestigen op een nieuw product, er ongewild reclame voor te maken (voornamelijk voor sensatiezoekers). Te veel berichtgeving over nieuwe drugs veroorzaakt ook een oververzadiging, waardoor op termijn geen aandacht meer wordt geschonken aan de boodschap. Het is dan ook bijzonder moeilijk om het gepaste tijdstip vast te leggen waarop de informatie via de media verspreid kan worden. Zo kan je je afvragen of deze informatie best verspreid wordt bij een eerste melding ergens in het buitenland, of bij een eerste drugdode in België.

Een voorbeeld van een campagne was de sensibiliseringscampagne over synthetische drugs die de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen in het najaar van 2001 lanceerde naar aanleiding van "I Love Techno". Met de slogan "Bedrogen ? Weet ik veel !" wou de VAD jongeren in het uitgaansmilieu bewustmaken van de risico's van synthetische drugs en hen stimuleren zich te informeren. Er is gekozen voor een gerichte verspreiding van materiaal in het uitgaansmilieu (advertenties in specifieke jongerentijdschriften, folders in discotheken, opname in activiteitenkalenders van furen, ...). In de eerste plaats richtte de VAD zich tot diegenen die het gebruik in overweging nemen en de occasionele gebruikers. Beide doelgroepen zijn (nog) gevoelig voor sensibiliserende boodschappen over druggebruik. Voor de geregelde gebruikers bestaat de nood aan persoonlijke contacten en concrete, op maat ge-

sneden informatie om over de risico's van hun druggebruik te praten. In deze campagne legt de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen niet de nadruk op één specifiek product. Door de steeds wisselende vormen van de producten kunnen de gebruikers een bepaald product niet herkennen.

Deze campagne wordt deze zomer voortgezet op een aantal zomerfestivals. Ondertussen worden contacten opgebouwd om de campagne bekend te maken tijdens grote manifestaties in het najaar.

De klemtoon wordt dus gelegd op de algemene boodschap dat "je nooit zeker weet wat je slikt". Dit informatie wordt steeds gekoppeld aan een tweede boodschap, namelijk de noodzaak informatie in te winnen. Hierbij wordt de Druglijn bekendgemaakt als het kanaal waarlangs jongeren (ook ouders, organisatoren, ...) informatie op maat en advies over de aanpak van drugproblemen kunnen krijgen.

Naast de sensibiliseringscampagne gaat de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen een partnerschap aan met de organisatoren van grote evenementen, om samen met hen structurele maatregelen te bespreken die de veiligheid tijdens deze evenementen kunnen verbeteren.

Vraag nr. 200
van 14 juni 2002
van mevrouw CLAUDINE DE SCHEPPER

Thuisverpleegkundigen – Gezondheidsrisico's

Voor vele mensen is thuisverpleging een redding die meer dan welkom is. Los van dit gegeven moeten we toch ook wel eens stilstaan bij de extreme toestanden waarmee de thuisverplegers worden geconfronteerd.

Naar aanleiding van een concreet dossier waarbij een patiënt ten gevolge van zijn persoonlijke constitutie in extreem onhygiënische omstandigheden leeft, rijst de vraag hoe de thuisverpleging zich in dergelijke context moet organiseren. In het betrokken geval gaat het zelfs zo ver dat de thuisverplegers de situatie niet meer aankunnen en er gevaar bestaat voor de eigen gezondheid, en dit terwijl dagelijkse medische verzorging van de patiënt absoluut noodzakelijk is.

1. Welke maatregelen zijn er inzake bescherming van de thuisverplegers op dit vlak, met respect voor de noden van de betrokken patiënten ? Hoe worden ze geëvalueerd ?
2. Hoe gebeurt de inschatting van dergelijke probleemsituaties en hoe worden de maatregelen gecoördineerd ?

Antwoord

Na raadpleging van verschillende vertegenwoordigers van thuisverpleegkundigen blijkt dat de geschetste situatie zelden voorkomt. Het betreft meestal zorgaanvragers die zich op de rand van het normaal functioneren of in marginale sociale omstandigheden bevinden. Waar vroeger extreem onhygiënische toestanden in rurale (achtergebleven) gebieden werden aangetroffen, zijn deze nu verplaatst naar de grootstad. Studies rond het voorkomen of de registratie van het probleem werden tot nu nog niet uitgevoerd.

Mijn collega de federale minister van Volksgezondheid is verantwoordelijk voor de uitoefening van de verpleegkunde. Tot nu toe bestaat er nog geen specifieke reglementering over het gezondheidstoezicht op beoefenaars van de verpleegkunde of paramedische beroepen.

Voor verpleegkundigen die als bediende werken, is de wetgeving betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk (wet van 4/8/1996) van toepassing. De werkgever is dan verantwoordelijk voor de werkomstandigheden waarin de werknemers tewerkgesteld worden. De externe (of interne) dienst voor preventie waarbij de werkgever aangesloten is, kan een risicoanalyse van de werkomgeving verrichten. Het medisch toezicht op de werknemer gebeurt door de arbeidsgeestesheer.

Een meerderheid van thuisverpleegkundigen werkt als zelfstandige. Voor hen is een aansluiting bij een dienst voor preventie niet verplicht.

Indien de hygiënische omstandigheden ondermaats zijn en ze een gevaar voor de omgeving betekenen, kan de burgemeester van de desbetreffende gemeente of de Gezondheidsinspectie verwittigd worden.

Probleemsituaties die zich voordoen bij verzorging van de patiënt kunnen aan bod komen op het mul-

tidisciplinair overleg, dat georganiseerd wordt binnen de SIT-werking Samenwerkingsinitiatieven inzake thuisgezondheidszorg hebben onder andere als opdracht het ondersteunen en stimuleren van de coördinatie van de zorg en hulpverlening rond de patiënt. Aan dat overleg nemen de zorgverleners deel die betrokken zijn bij de verzorging van de patiënt.

Vraag nr. 201 van 14 juni 2002 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Begeleid wonen – Proefregio's

Tijdens de hoorzitting van 6 juli 2001 over de studie "Begeleid wonen: van appendix naar ruggengraat van de thuislozenzorg ? Resultaten van de behoeftepeiling begeleid wonen in het algemeen welzijnswerk", werd gesteld dat deze nieuwe evoluties best uitgetoetst worden in proefregio's (Stuk 799 (2000-2001) -Nr. 1).

In november 2001 had op het kabinet van de minister een vergadering plaats met het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk en de bevoegde administratie. De inventaris met betrekking tot de samenwerkingsverbanden werd toegelicht en een aantal criteria voor de keuze van de proefregio's werden voor het eerst besproken.

In de begroting 2002 werden hiervoor middelen ingeschreven.

1. Zijn de proefregio's inmiddels geselecteerd ?

Zo ja, welke ? Wat wordt hun concrete taak ?

Zo neen, wat is de stand van zaken in de procedure ?

2. Welk bedrag heeft de minister nu gereserveerd voor de verdere uitbouw van het begeleid wonen ?

Antwoord

1. De proefregio's waarbinnen het begeleid wonen verder zal worden uitgebouwd en de hierbij betrokken centra voor algemeen welzijnswerk (CAW's) zijn de volgende :

Regio's	CAW's
Antwerpen	De Stroming
Turnhout	De Kempen
Leuven	Leuven
Gent	Artevelde
Kortrijk	Stimulans
Brussel	Archipel

De CAW's van de proefregio's dienen een gezamenlijk beleidsplan op te stellen inzake de verruiming van het begeleid wonen en de woonbegeleiding. Dit beleidsplan moet bestaan uit een samenwerkingspakket met lokale huisvestingsactoren en lokale besturen en omvat de volgende operationele doelstellingen :

- het totstandbrengen van een lokaal samenwerkingsmodel waarbij welzijnsorganisaties, huisvestingsactoren – zoals socialehuisvestingsmaatschappijen en sociale verhuurkantoren – en lokale besturen hun beleidsplanning beter op mekaar afstemmen ;
- het voorkomen van thuisloosheid via ambulante woonbegeleiding van sociale huurders ; hierbij kan ook onderzocht worden of socialehuisvestingsmaatschappijen bereid zijn tot cofinanciering van de woonbegeleiding (het zogenaamde inkopen van begeleiding bij een CAW) ;
- het verbeteren van de toegankelijkheid tot sociale huisvesting voor cliënten die zelfstandig kunnen wonen ;
- het huren buiten het sociale verhuurstelsel en het samenwerken met sociale verhuurkantoren teneinde in infrastructuur te voorzien voor verruiming van het begeleid wonen.

In dit kader dienen de betrokken CAW's zelf de volgende operationele doelstellingen te realiseren :

- de instroom naar het begeleid wonen prioritair richten op de opvangcentra en andere werkingen met thuislozen, teneinde de dichtslibbing ervan tegen te gaan ;
- de doorstroming in de opvangcentra bevorderen, bijvoorbeeld via verblijfsduurbepaling of het werken met individuele verblijfsduur.

Van de huisvestingsactoren daarentegen wordt verwacht dat zij :

- preventieve acties ontwikkelen die de instroom naar het begeleid wonen moeten beperken ;
- hun verantwoordelijkheid opnemen inzake het beperken van overlastproblemen ;
- en de mogelijkheid bieden aan de centra voor algemeen welzijnswerk om voldoende woningen te huren buiten het sociale verhuurstelsel.

Ook ten opzichte van de lokale besturen zijn enkele verwachtingen geformuleerd, met name :

- het voortzetten of heroriënteren van SIF-projecten in het kader van de uitbouw van het begeleid wonen ; (*SIF : Sociaal Impulsfonds – red.*)
- actieve inzet van het OCMW naar preventie van uithuiszetting ;
- mogelijke inzet van woningen.

De CAW's uit de proefregio's hebben met betrekking tot de uitbouw van het begeleid wonen volgende resultaatsverbintenissen onderschreven :

- er is een lokaal samenwerkingsverband tussen de CAW's, de huisvestingsactoren en de lokale besturen, waarbij ook andere actoren kunnen worden betrokken ;
- er is tegen 30 september 2002 een gemeenschappelijk beleidsplan per regio en een samenwerkingsovereenkomst met de huisvestingsactoren/lokale besturen waarin ook dient te zijn opgenomen dat men de beleidsplanning naar de toekomst op elkaar gaat afstemmen met het oog op het lenigen van lokale woonnoden. Op die manier zal een hecht netwerk inzake residentiële opvang en begeleid wonen ontstaan. In de samenwerkingsovereenkomst dient de betrokken huisvestingsmaatschappij/lokaal bestuur te worden vermeld, evenals het aantal woningen dat ter beschikking wordt gesteld van het CAW ;
- er is tegen 31 december 2002 een verruiming van het aanbod begeleid wonen en ambulante woonbegeleiding ;

- één voltijdse equivalent begeleidt minimum twaalf cliënten ;
 - er is registratie waaruit duidelijk het profiel blijkt van de doelgroep waarvoor het begeleid wonen wordt uitgebouwd.
2. Voor de verdere uitbouw van het begeleid wonen heb ik een recurrent bedrag op jaarbasis gereserveerd van 1.035.278,40 euro, wat neerkomt op een uitbreiding van 24 voltijdse equivalenten (VTE), en dit als volgt verdeeld :

Regio's	CAW's	VTE
Antwerpen	De Stroming	6
Turnhout	De Kempen	4
Leuven	Leuven	3
Gent	Artevelde	4
Kortrijk	Stimulans	4
Brussel	Archipel	3
Totaal		24

Ter ondersteuning van de uitbouw van het begeleid wonen in de respectieve proefregio's heb ik bovendien beslist een eenmalige subsidie van 42.923 euro toe te kennen aan het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk.

**Vraag nr. 202
van 14 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Strategisch plan gedetineerden – Proefregio's (2)

Eind april 2002 zou een beslissing genomen worden omtrent de uitbreiding van de proefregio's voor de implementatie van het Vlaams strategisch plan voor hulp- en dienstverlening aan gedetineerden. Dit antwoordde de minister althans op mijn schriftelijke vraag nr. 127 van 21 maart 2002 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 12 juli 2002, blz. 1777).

1. Wat is de stand van zaken van de uitbreiding ?
2. Welke concrete afspraken werden gemaakt met de andere Vlaamse bevoegde ministers over de implementatie in deze regio's ?

Over welke regio's gaat het ? Binnen welke tijdspanne ?

3. Welke afspraken werden hierover gemaakt met de federale minister van Justitie ?

Antwoord

In het overlegplatform Vlaamse Gemeenschap – Justitie dat de implementatie van het strategisch plan voor hulp- en dienstverlening aan gedetineerden opvolgt, werd afgesproken de start van de implementatie in de gevangenis van Brugge voor te bereiden. Een concreet startmoment werd voorlopig vastgesteld op 1 januari 2003.

Een uitbreiding naar andere gevangenissen is onder meer afhankelijk van de budgettaire mogelijkheden, van de evaluatie van de lopende projecten en van de instemming en medewerkingsbereidheid van de verschillende partners.

De ervaring is alleszins dat voldoende tijd moet worden besteed aan de communicatie over inhoud en draagwijdte van het strategisch plan, teneinde een stevig draagvlak te verkrijgen voor de implementatie ervan.

Tussen de bevoegde Vlaamse ministers en de minister van Justitie werden afspraken gemaakt over de invulling van de verschillende functies die de Vlaamse Gemeenschap in de gevangenissen van de proefregio zal vervullen (beleidsfunctie, coördinatiefunctie, trajectbegeleidingsfunctie, hulp- en dienstverleningsfunctie), over de principes en modaliteiten van samenwerking met de justitiële diensten en over de gedragsregels die van toepassing zijn op de personen die meewerken aan de uitbouw van de hulp- en dienstverlening.

Dit zogenaamde "operationeel model" zal eerlang het voorwerp uitmaken van bespreking en besluitvorming in de Vlaamse regering.

**Vraag nr. 210
van 27 juni 2002
van de heer SVEN GATZ**

Kinderdagverblijven – Financiering

De jongste sociale akkoorden die totstandkwamen na de "witte woede" hebben wellicht terecht de loonsituatie van de kinderverzorg(st)ers in de crèches aanzienlijk verbeterd. Deze akkoorden wegen anderzijds op het budget van de kinderdagverblijven. Gelijktijdig met deze verandering is er ook een nieuw financieringssysteem (een envelop-

pesysteem) voor de crèches ingevoerd door Kind en Gezin.

Een aantal Brusselse kinderdagverblijven zou hierdoor voor het huidige jaar en voor de komende jaren in financiële problemen raken en moeten overgaan tot het ontslag van één of meerdere kinderverzorg(st)ers.

1. Is dit probleem de minister bekend ?
2. Wat is de juiste oorzaak van de financiële problemen in een aantal Brusselse kinderdagverblijven ?
3. Om hoeveel kinderdagverblijven gaat het ?
4. Welke compensaties werden na de nieuwe loonvoorwaarden voor de kinderverzorg(st)ers, voor de crèches uitgewerkt ?
5. Is dit een probleem in heel Vlaanderen, of is dit gelinkt aan de Brusselse context ?

Antwoord

Met betrekking tot de vijf gestelde vragen wordt in wat volgt een globaal antwoord geformuleerd.

In de sector van de erkende en gesubsidieerde kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen is het inderdaad zo dat een aantal gelijktijdige evoluties voor veranderingen in het subsidiegebeuren zorgen. Met name het invoeren van een enveloppesysteem (dat geen besparing inhoudt, maar een herverdeling volgens objectieve parameters), het aanpassen van de indexprocedure en de consequenties van het Vlaams Intersectoraal Akkoord (VIA) maken dat opvangvoorzieningen geconfronteerd worden met wijzigingen in de subsidiëring.

Hoe de verschillende aspecten daarbij op elkaar inwerken, is zeer complex. Het resultaat verschilt ook van opvangvoorziening tot opvangvoorziening. Het is dus heel moeilijk aan te geven hoeveel kinderdagverblijven in Vlaanderen – want het is geen specifiek Brussels probleem – moeilijkheden hebben. In totaal zijn ongeveer 200 diensten voor opvanggezinnen en 300 kinderdagverblijven betrokken.

Teneinde alle opvangvoorzieningen tijd te geven om zich aan de nieuwe situatie aan te passen, heb ik recentelijk een overgangperiode ingevoerd. Deze beslaat twee jaar. Dit jaar kunnen erkende en gesubsidieerde opvangvoorzieningen een vraag tot

bijkomende subsidiëring indienen voor 2001. Hetzelfde kan in 2003 voor de enveloppe 2002. Ik beoog, na evaluatie van de dossiers die worden ingediend, een eenmalige bijkomende subsidie te kunnen toekennen aan die organiserende besturen welke ten gevolge van de nieuwe ontwikkelingen geconfronteerd worden met een situatie die fundamenteel verschilt met wat ze initieel voorzagen.

Om met betrekking tot de middellange termijn proactief te kunnen optreden, is er met de sector eveneens een overleg opgestart dat, binnen de beschikbare budgettaire marges, nagaat of de parameters die de enveloppe bepalen, kunnen worden gewijzigd, zodat de enveloppe (nog) meer op maat van het individuele kinderdagverblijf kan worden vastgelegd. Ik verwacht daarover nog voor het zomerreces een beleidsadvies van de raad van bestuur van Kind en Gezin.

Samenvattend geef ik aan dat:

- het gesignaleerde probleem mij bekend is en dat het een gevolg is van het gelijktijdig op elkaar inwerken van de invoering van een enveloppesysteem, het aanpassen van de index en het in uitvoering brengen van de VIA-akkoorden ;
- ik een overgangssituatie heb geïnstalleerd zodat opvangvoorzieningen de tijd krijgen zich aan de nieuwe situatie aan te passen. In deze overgangperiode van twee jaar beoog ik eenmalige bijpassingen te doen ;
- er overleg is tussen Kind en Gezin en de sector om na te gaan hoe de parameters die de enveloppe bepalen, optimaal vorm kunnen krijgen.

Vraag nr. 211 van 27 juni 2002 van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Zorgkassen – Rand- en faciliteitengemeenten

Artikel 4 van het decreet van 30 maart 1999 bepaalt dat alle personen die zich niet vrijwillig hebben aangesloten bij een zorgkas, automatisch bij de Vlaamse Zorgkas worden aangesloten binnen een door de regering te bepalen termijn.

1. Is deze termijn reeds bepaald ?
2. Zal de bijdrage van 10 euro voldoende zijn voor dit begrotingsjaar ?

3. Hoeveel personen hebben zich in de randgemeenten aangesloten bij een zorgkas ?
4. Zal de Vlaamse Zorgkas het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht nr. 33008 volgen betreffende het taalgebruik in de facilitengemeenten ?

Antwoord

1. In de bijlage bij het ministerieel besluit van 1 oktober 2001 houdende de goedkeuring van de handleiding zorgverzekering werd hieromtrent het volgende bepaald :

Personen die in Vlaanderen wonen :

geboortjaar	datum aansluiting	tijdstip ambtshalve aansluiting bij de Vlaamse zorgkas	inning ledenbijdragen van het jaar
voor 1977	1 oktober 2001	na 31 december 2002	2002 +2003
=1977	1 januari 2003	na 1 juli 2003	2003
Enz.			

Bij de ambtshalve aansluiting in 2003 krijgt de persoon een uitnodiging tot betaling van de bijdrage voor de jaren 2002 en 2003. Indien de persoon in hetzelfde jaar bij de Vlaamse zorgkas aansluit en de bijdrage voor de jaren 2002 en 2003 betaalt, dan wordt de persoon geen schorsing opgelegd.

De Vlaamse zorgkas zal de persoon die zich niet binnen de gestelde termijn bij een zorgkas aangesloten heeft, ambtshalve aansluiten en hem hiervan onmiddellijk en schriftelijk op de hoogte stellen. Deze brief zal naast een uitnodiging tot betaling van de ledenbijdrage aan de Vlaamse zorgkas ook de mededeling bevatten dat de betrokkene zich alsnog bij een erkende zorgkas van zijn keuze kan aansluiten. Indien de persoon zich bij een andere zorgkas alsnog aansluit, dan zal het Vlaams Zorgfonds de Vlaamse zorgkas hiervan op de hoogte brengen. In geval heft de Vlaamse zorgkas de ambtshalve aansluiting op."

2. Het is niet de bedoeling om de bijdrage voor 2002 nog te gaan optrekken.
3. De laatst bekende situatie dateert van eind maart 2002. Op dat moment waren in totaal

"De Vlaamse zorgkas moet alle personen die in Vlaanderen wonen en die zich niet binnen de gestelde termijnen aansluiten bij een erkende zorgkas, ambtshalve aansluiten :

- personen die in Vlaanderen wonen: zie tabel,
- personen die in Vlaanderen komen wonen: iedereen die 26 jaar wordt of ouder is en zich niet ingeschreven heeft binnen de zes maanden nadat hij in Vlaanderen is komen wonen.

35.785 personen die in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest wonen, aangesloten bij een zorgkas.

De situatie van eind april 2002 is momenteel nog in verwerking.

4. Het advies nr. 33008 van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht werd omgezet in bijkomende richtlijnen terzake. Zoals iedere andere zorgkas is ook de Vlaamse Zorgkas gehouden deze richtlijnen strikt na te leven.

Vraag nr. 213 van 27 juni 2002 van mevrouw INGRID VAN KESSEL

Thuisverpleging – Kwaliteitszorg

Momenteel legt de federale minister van Volksgezondheid Aelvoet de laatste hand aan een koninklijk besluit (KB) dat de verschillende types van thuisverpleging vaststelt en de erkenningscriteria ervan bepaalt. Hierdoor hoopt de federale minister de kwaliteitsbevorderende maatregelen (bijvoorbeeld verpleegkundig dossier, referentieverpleeg-

kunde, enzovoort) te kunnen veralgemenen, en uiteindelijk een adequate en kwalitatieve zorg binnen de context van een zorgcontinuüm te bewerkstelligen.

In antwoord op een interpellatie die hierover onlangs in de Kamer van Volksvertegenwoordigers werd gehouden, repliceerde de minister dat het hier gaat om een volledig federale bevoegdheid.

Niettegenstaande dat, is de kwaliteitsbewaking een van de fundamentele uitgangspunten van het Vlaams welzijns- en gezondheidsbeleid. Ik kan ermee volstaan hierbij te verwijzen naar onder meer het decreet van 29 april 1997 inzake de kwaliteitszorg in de welzijnsvoorzieningen.

Werd terzake overleg gepleegd tussen de federale en de Vlaamse minister op het vlak van de erkenningsprocedure en -criteria ?

Is het Vlaamse kwaliteitsbeleid van toepassing op deze samenwerkingsverbanden, groepspraktijken en diensten voor thuisverpleging ?

Antwoord

Het decreet van 25 februari 1997 betreffende de integrale kwaliteitszorg in de verzorgingsvoorzieningen bepaalt dat elke verzorgingsvoorziening, waartoe ook de huidige teams voor thuisverpleging en de SIT's (samenwerkingsinitiatieven inzake thuisverzorging) behoren, een integraal kwaliteitsbeleid moet ontwikkelen. De erkenning van de voorziening is afhankelijk van dit kwaliteitsbeleid. Elke verzorgingsvoorziening moet hiervoor een kwaliteitshandboek en een kwaliteitsplan opmaken.

Per soort verzorgingsvoorziening bepaalt de Vlaamse regering het aantal thema's dat in het kwaliteitsbeleid moet worden opgenomen.

Tot nu toe heeft de Vlaamse regering echter nog geen kwaliteitsthema's en kwaliteitsindicatoren vastgelegd voor bepaalde verzorgingsvoorzieningen, waaronder bovenvermelde teams voor thuisverpleging en SIT's.

In een rondschrijven werden deze voorzieningen ervan op de hoogte gebracht dat, zolang er geen kwaliteitsthema's en kwaliteitsindicatoren bepaald werden, hun erkenning niet afhangt van de toepassing van het decreet van 25 februari 1997.

Ondertussen werd één ontwerpdecreet betreffende de kwaliteit van gezondheids- en welzijnsvoorzie-

ningen opgesteld. Als dit decreet door de Vlaamse regering wordt goedgekeurd, zullen er geen afzonderlijke decreten meer bestaan voor gezondheids- en welzijnsvoorzieningen. Al de voorzieningen die een erkenning door de Vlaamse overheid wensen, zullen moeten voldoen aan de bepalingen van dit decreet.

Door de federale regering is een koninklijk besluit ontworpen om samenwerkingsverbanden, groepspraktijken en diensten thuisverpleging te erkennen in het kader van het KB nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidsberoepen. Dit KB betreft een loutere federale bevoegdheid. Ook de erkenningen die hieruit voortvloeien, zijn federaal. Het ontwerp-KB beoogt een kwaliteitsverbetering van de verpleegkundige praktijken.

Wat het aspect kwaliteitszorg in de gezondheidsvoorzieningen betreft, kan ik melden dat dit op de interministeriële conferenties aan bod komt. Het betreft een gedeelde bevoegdheid. Samenspraak hierover wordt georganiseerd.

De geïntegreerde diensten voor thuisverzorging (GDT) zullen naar aanleiding van het protocol van 25 juli 2001 gesloten tussen de federale regering en de overheden bedoeld in de artikelen 128, 130 en 135 van de Grondwet met betrekking tot de eerste lijnsgezondheidszorg, waarvoor door de federale overheid normen worden opgesteld, erkend worden door de gemeenschaps- en gewestoverheden. Deze diensten zullen ten minste samengesteld worden uit vertegenwoordigers van huisartsen en verpleegkundigen.

De Vlaamse overheid zal dus bij de erkenning van de GDT's ook rekening houden met de kwaliteit en de organisatie van deze gezondheidszorgverstrekkers.

Vraag nr. 214 van 27 juni 2002 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Zorgverzekering – Genderevenwicht

Om in aanmerking te komen voor de zorgverzekering werd beslist de BEL-schaal als meetinstrument voor de vaststelling van het verminderd zelfzorgvermogen te hanteren (BEL-schaal : basiseerstelijnschaal).

De BEL-profielschaal van de zorgverzekering peilt naar de zorgbehoefte van de gebruiker : 27 vragen

gerubriceerd in vier blokken verwijzen elk naar een welbepaalde invalshoek, waarbij huishoudelijke hulpverlening en fysieke functies twee blokken zijn. De gebruiker moet minstens 35 punten scoren op de BEL-profielschaal om beschouwd te worden als lijdende aan een ernstig en langdurig verminderd zelfzorgvermogen.

Bij het overlopen van de BEL-profielschaal valt op dat er ook gepeild wordt naar een aantal typische traditioneel vrouwelijke taken : onderhoud woning, was, strijk, boodschappen, maaltijden bereiden, organisatie huishoudelijk werk, hygiënische verzorging kinderen, opvang kinderen, ... (huishoudelijke activiteiten van het dagelijkse leven – ADL). Logisch is dat mannen op deze items beter scoren dan vrouwen, waardoor zij sneller aan 35 punten geraken - dit is alvast de ervaring van sommige betrokkenen.

1. Kan uit de resultaten afgeleid worden dat mannen in verhouding tot vrouwen gemiddeld hoger scoren op de BEL-schaal ?

Hoe hoog scoorden de aanvragen van mannen op de BEL-schaal huishoudelijke hulp ?

En de vrouwen ?

2. Is de BEL-profielschaal onderzocht op genderonevenwicht ?

Zo ja, wat waren de conclusies ?

Zo neen, is het niet aangewezen hiervoor een emancipatie-effectenrapport te maken ?

Antwoord

1. Het detailniveau van de gegevens die het Vlaams Zorgfonds bereiken, laat momenteel niet toe om deze analyses te maken. Een aanpassing van de gegevensstromen is evenwel in voorbereiding. Vanaf 2003 zullen we kunnen zien of de scores van mannen al dan niet gemiddeld hoger liggen dan de scores van vrouwen.

Het zal echter ook dan niet mogelijk zijn om een zicht te krijgen op de scores van de verschillende onderdelen van de BEL-schaal.

2. De BEL-schaal is bij mijn weten niet onderzocht op een eventueel genderonevenwicht. De BEL-schaal heeft de bedoeling de totale zorgbehoefte van een individueel persoon te meten. Voor de luiken "huishoudelijke ADL" en "so-

ciale ADL" kan worden gescoord in de volgende omstandigheden :

het fysiek niet kunnen,
het psychisch niet kunnen,
het niet geleerd hebben,
het niet (willen) doen.

Men kan veronderstellen dat de factor "het niet geleerd hebben" er inderdaad voor zorgt dat mannen gemiddeld hoger scoren dan vrouwen. Dan nog duidt dit enkel op een hogere zorgbehoefte en hogere zorgkosten.

Ik vindt het in die omstandigheden dan ook niet echt aangewezen hierop een emancipatie-effectenrapport te laten maken.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID,
GELIJKE KANSEN EN
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 219
van 9 juli 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Taalgebruik in bestuurszaken – VCT-adviezen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering
Vraag nr. 36
van 9 juli 2002
van de heer Luk Van Nieuwenhuysen
Blz. 2

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 220
van 9 juli 2002
van de heer FILIP DEWINTER

Dienstwagens – Processen-verbaal

Af en toe verschijnen berichten in de pers over dienstwagens van ministers die wegens overdreven snelheid worden geflitst.

Het is echter veelal onduidelijk wat de afloop van deze overtredingen is.

1. Werden er sinds het begin van deze legislatuur reeds één of meerdere processen-verbaal opge maakt wegens overtredingen begaan met de dienstwagen van de minister ?

2. In hoeveel van deze gevallen reed de minister zelf en in hoeveel van deze gevallen reed de chauffeur ?

Reed de minister/chauffeur hierbij ambtshalve of voor eigen rekening ?

3. Wat was het totale bedrag aan boetes ?

4. Werden deze boetes effectief betaald ?

5. Welk gedeelte van deze boetes nam de minister persoonlijk voor zijn rekening ?

N B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers (vraagnummers : Dewael nr. 37, Stevaert nr. 336, Vogels nr. 220, Vanderpoorten nr. 119, Landuyt nr. 82, Dua nr. 275, Van Mechelen nr. 155, Van Grembergen nr. 119, Gabriels nr. 102, Vanhengel nr. 2).

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering.

Vraag nr. 223 van 9 juli 2002 van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Kinderdagverblijven – Financiële consequenties ouderbijdrageregeling

Vanaf 1 juni 2002 wordt een nieuwe ouderbijdrageregeling van kracht. Deze regeling heeft onder andere als doel de administratie van de kinderdagverblijven te vereenvoudigen. Deze nieuwe regeling voorziet in :

– een verlaging van de opvangkosten voor gezinnen met een laag inkomen;

– een grotere korting voor gezinnen met meerdere kinderen ten laste ;

– een aanpassing van de ouderbijdrage voor gezinnen met midden- en hogere inkomens naar rato van hun inkomsten, maar wel in stijgende orde.

Budgettair werd gerekend op een nuloperatie. In deze nieuwe regeling gaat men ervan uit dat de verhoogde bijdrage van midden- en hogere inkomens zal volstaan om de daling van de ouderbijdrage voor gezinnen met lagere inkomens te dekken. Hierbij wordt verondersteld dat alle kinderdagverblijven een heel gemengd publiek aantrekken, zowel ouders die een laag inkomen genieten, als ouders met een midden- of hoog inkomen. Dit natuurlijk evenwicht zou dus zorgen voor de nodige compensatie.

Inderdaad, de studies van de professoren Kesteloot en Swyngedouw hebben aangetoond dat er in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest 178 achtergestelde buurten zijn. De sociale regressie, de fiscale verarming en de stijging van de armoede in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest wijzen er sterk op dat een evenwicht in de cijfers niet zal worden bereikt of gecompenseerd door een verhoging van de ouderbijdrage voor de ene categorie en een verlaging voor de andere.

Kinderdagverblijven die nu hun berekening maken volgens de nieuwe regelgeving stellen vast dat hun inkomsten sterk dalen. Het is profijtelijk voor de ouders met lage inkomens, maar het wordt in vele buurten helemaal niet gecompenseerd door ouders met midden- of hogere inkomens, want die zijn er gewoon niet.

1. Voor vele kinderdagverblijven kan deze maatregel nefaste financiële gevolgen hebben, die de goede werking van de crèche op de helling zetten. Deze nieuwe regeling zal als gevolg hebben dat besparingen moeten worden doorgevoerd in andere domeinen, waardoor eenzelfde kwaliteit moeilijk gewaarborgd kan blijven.

Wordt er in een compenserende maatregel voorzien voor de kinderdagverblijven waar minder of geen ouders behoren tot de categorie met hogere inkomens en waar men dus in geen geval kan rekenen op een nuloperatie qua inkomsten ?

Quid in de 178 achtergestelde wijken ?

2. Welk mechanisme is er opgezet om deze basisdienstverlening ook in achtergestelde wijken te waarborgen en verder uit te bouwen ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger gaat ervan uit dat de omvang van de ouderbijdrage die een erkend en gesubsidieerd kinderdagverblijf int, de inkomsten van deze voorziening bepaalt. Op grond van dit uitgangspunt wordt geïnformeerd naar de manier waarop de wijziging van de ouderbijdrage per 1 juli 2002 wordt opgevolgd en desnoods opgevangen.

Terzake kan ik enkel melden dat de vraag eigenlijk zonder voorwerp is. Het is immers zo dat erkende en gesubsidieerde kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen een enveloppe ontvangen op basis van hun capaciteit, de gemiddelde leeftijd van het personeel en de gerealiseerde bezetting. Dit is het bedrag waarop de ontvangen ouderbijdragen enkel worden verrekend.

Dit betekent dat wanneer er minder inkomsten zijn door de ouderbijdragen, er een grotere bijpassing is van Kind en Gezin. Zijn er meer inkomsten uit de ouderbijdragen, dan is er een lagere bijpassing van Kind en Gezin.

Het ouderbijdragegegeven is dan ook op geen enkele manier van invloed op de uiteindelijke inkomsten van een erkende en gesubsidieerde opvangvoorziening.

Vraag nr. 224 van 9 juli 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Actieplan Vlaamse Rand – Ouderenzorg

In het Actieplan 2001 van de Vlaamse regering voor de Vlaamse Rand wordt vermeld dat waar nodig acties zullen worden ondernomen voor het stimuleren van initiatieven inzake thuiszorg voor ouderen en het bouwen en exploiteren van rusthuizen en serviceflats, zodat de oorspronkelijke bewoners van de streek in hun regio kunnen blijven wonen.

Kan de minister een concreet overzicht geven van de initiatieven die terzake reeds werden genomen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Van Grembergen (nr. 123).

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering.

Vraag nr. 225 van 9 juli 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Brussel en Rand – Taalgebruik ziekenhuizen en urgentiediensten

In februari van dit jaar antwoordde toenmalig minister Anciaux, bevoegd voor Brussel en de Vlaamse Rand, op een vraag om uitleg inzake het taalgebruik in de Brusselse ziekenhuizen en bij de medische urgentiediensten in en rond Brussel, dat de uitwerking van de voorstellen inzake taalvoorwaarden bij dringende medische interventies en het klachtenmeldpunt inzake gezondheidszorg kunnen bijdragen tot het vinden van een efficiënt antwoord op de taalproblemen in de IRIS-ziekenhuizen (Handelingen Commissievergadering nr. 113 van 5 februari 2002, blz. 4-7). (*IRIS : Interhospitalenkoepe van de Regio voor Infrastructurele Samenwerking – red.*)

Tevens lag deze problematiek nog steeds ter tafel op de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid en Drugbeleid, aldus minister Anciaux.

Wat is de stand van zaken in dat verband ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de ministers Van Grembergen (nr. 129) en Vanhengel (nr. 4).

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD, SPORT,
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 93
van 3 mei 2002
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Actieplan Vlaamse Rand – Stand van zaken

In de Beleidsbrief Vlaamse Rand is er sprake van een nieuw actieplan voor de Vlaamse Rand (Stuk 877 (2001-2002) – Nr. 1).

Wat is de stand van zaken in dit dossier ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft reeds tijdens haar vergadering van 14 december 2001 haar goedkeuring gehecht aan een nieuw actieplan van de Vlaamse regering voor de Vlaamse Rand.

Dit actieplan zal zeer binnenkort besproken worden in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand van het Vlaams Parlement.

Vraag nr. 94
van 3 mei 2002
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Breughelprojecten 2002 – Stand van zaken

In de Beleidsbrief Vlaamse Rand werd meermaals het uitwerken van het Breughelproject benadrukt (Stuk 877 (2001-2002) - Nr. 1).

Wat zijn de concrete projecten voor 2002 ?

Antwoord

Het Breughelproject is een uniek ecologisch en cultureel verbindingsproject.

In het ontwerpstappenplan van het Breughelproject zijn met betrekking tot het luik "groenvoorziening" voor 2002 de volgende verwervingen opgenomen.

In de zone 1 : Breughelvallei

De Breughelvallei strekt zich uit vertrekkende van het kernpunt gevormd door het park van Gaasbeek en Groenenberg, via de Laarbeekvallei, de Molenbeekvallei en de watermolen van Sint-Anna-Pede tot de kerk van Sint-Anna-Pede, en verder via een uitgestrekt natuurgebied aan de Ninoofsesteenweg (omgeving Sint-Annakasteel).

Het is een aaneengesloten groenstructuur die in hoofdzaak natuur-, bos- en parkgebieden omvat, met een lengte van ongeveer 8 kilometer, aangevuld met een aantal groene stapstenen naar het omliggende landschap (domein de Neuf Courts in IJzeringen, de domeinen van Oplombeek en Kesterheide in Gooik).

Voor 2002 wordt hier voorzien in een verwerving van 115 hectare in deze zone.

In de zone 2 : zone Hallerbos-Zoniënwoud

De zone Hallerbos-Zoniënwoud, het grootste bos van Vlaanderen, is gesitueerd ten zuidoosten van Brussel. Er zijn historische uitlopers naar Zevenbronnen (Sint-Genesius-Rode). Vanuit Zevenbronnen wordt het Zoniënwoud opnieuw verbonden met het Hallerbos, om zo verder te gaan tot aan het Lembeekbos. Al deze ankerpunten vormen historisch gezien een eenheid, daar zij eertijds tot hetzelfde grote kolenwoud behoorden.

Het is een aaneengesloten groenstructuur die in hoofdzaak natuur-, bos- en parkgebieden omvat, met een lengte van ongeveer 22 kilometer.

Voor 2002 wordt hier voorzien in de verwerving van 125 hectare in deze zone.

In de zone 3 : zone Grimbergen-Bos van Aa

Zone 3 heeft als ankerpunt het vliegveld van Grimbergen en maakt verbindingen met het Tangebeekbos en Houtembos in Vilvoorde, met een uitloper tot in Sterrebeek (gebied ter Meren). Vanuit Grimbergen worden verder ook een aantal verbindingen en stapstenen gecreëerd naar het Bos van Aa en het gebied rond de visputten van Weerde.

De zone bestaat deels uit een aaneengesloten groenstructuur, die verder aangevuld wordt met een aantal stapstenen. Het geheel omvat in hoofdzaak natuur-, bos- en parkgebieden, met een lengte van ongeveer 7 kilometer.

Voor 2002 wordt hier voorzien in de verwerving van 35 hectare in deze zone.

Het Breughelproject wil tevens de culturele en cultuurhistorische meerwaarde die de groene rand rond Brussel te bieden heeft, beter en publieksgerichter valoriseren door het opzetten van samenwerkingsverbanden met de bestaande lokale culturele actoren.

Met betrekking tot de culturele programmatie voor 2002 vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger hieronder een actuele stand van zaken.

- "Bloeiende woorden" : 31 januari tot 3 februari : happening in CC Coloma in Sint-Pieters-Leeuw, een weekend van poëzie, bloemsierkunst, kalligrafie, concerten en een tentoonstelling.
- "Die Sieben Worte des Erlösers am Kreuze" van J. Haydn, concert op 4 maart in de basiliek van Grimbergen in samenwerking met CC Strombeek.
- "Theater Richard II" van Shakespeare in CC Westrand op 11 en 12 mei met eveneens begeleid bezoek aan het natuurgebied "Wolfspuuten".
- "Voorstelling kunstboek Volhart" : 24 mei in Kasteel van Gaasbeek met gedichten van Willie Verheghe en etsen van beeldhouwer Hubert Minnebo.
- "Tentoonstelling Leo Camps" : 26 mei tot september in parkdomein Groenenberg.
- "Herman Teirlinckhappening" : 26 mei in Beersel, literaire happening met muziek en straattheater.
- "Tentoonstelling Breughel & vandaag" : 26 mei tot 1 juli in tuin van Herman Teirlinckmuseum.
- "Stromingen II", openluchttentoonstelling in Grimbergen : juni tot september.
- "Klank- en lichtspel" in kasteeldomein Gaasbeek : juli-augustus met unieke muziekcompositie van Wim Mertens.
- "Historische evocatie 700 jaar Gaasbeek" : 20-21, 27-28 juli en 3-4 augustus.
- "Opening Rozenmuseum Coloma" in Sint-Pieters-Leeuw : 28 juni met tentoonstellingsproject en literaire happening.

- "Kinderanimatiefestival" in parkdomein Groenenberg op 7 juli.
- "12-delige concertcyclus" in de Rand in samenwerking met het Festival van Vlaanderen, afdeling Vlaams-Brabant.
- "Historische orgelconcerten" met Jozef Sluys in het "Breughelkerkje" van Onze-Lieve-Vrouw-Lombeek : september.
- "Bach omnipresent" : september, kamermuziek door ensemble II Gardellino in Kasteel van Gaasbeek.
- "Capella Strumentale del Duomo di Novara" : september in Kasteel van Gaasbeek met muzikanten uit het Italiaanse Arconati (de laatste bewoonster van het kasteel was gravin d'Arconati).

(CC : Cultureel Centrum – red.)

**Vraag nr. 96
van 8 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Zuid-Afrika-project – Subsidiëring

De Vlaamse regering besliste onlangs om de wijze waarop de subsidies voor het project "Literacy and numeracy for all" van het Zuid-Afrikaanse Free State Department of Education toegekend worden, aan te passen.

Kan de minister meer bijzonderheden verstrekken over de inhoud van het project en over de wijze waarop de subsidies aangepast worden ?

Antwoord

Op 8 december 2000 kende de Vlaamse regering een subsidie toe aan het Free State Department of Education als tegemoetkoming in de kosten voor het project "Early Literacy and numeracy for all".

De volledige Engelstalige titel van het project omschrijft duidelijk de doelstellingen: het betreft zowel de primaire vaardigheid aangeduid met "aanvankelijke gecijferdheid", als de vaardigheid aangeduid met "aanvankelijk lezen". De doelgroepen zijn zowel kinderen als analfabete volwassenen. Aanvankelijke gecijferdheid heeft te maken met kennis van getalbegrip, grootteorde, elementaire bewerkingen en dergelijke. Aanvankelijke ge-

letterdheid staat voor auditieve discriminatie, auditieve synthese, kennis van fonemen en grafemen, structuur van het klankwoord en dergelijke.

Het project is gericht op de vorming en bijscholing van leerkrachten lager onderwijs en volwassenen-onderwijs, met de bedoeling om hun didactisch handelen in deze twee basisvaardigheden te verbeteren. Vrijstaat heeft een achterstand ten aanzien van het gemiddelde niveau van Zuid-Afrika m.b.t. deze twee basisvaardigheden.

Aanvankelijk werd een project aangevraagd waarbij zowel gecijferdheid als geletterdheid een evenredige aandacht zouden krijgen. Slechts de helft van het projectbudget werd toegekend.

Op dit ogenblik wordt het project uitgevoerd. Doordat een gelijke klemtoon op de twee basisvaardigheden binnen het toegekende budget niet mogelijk bleek, wordt de klemtoon in dit project nu gelegd op geletterdheid.

Op vraag van de Zuid-Afrikaanse partner werd een Vlaamse coöperant ingezet bij de uitvoering van het project ; deze coöperant viel echter onder toezicht van de Vlaamse Gemeenschap (via VVOB) en dus onder het stelsel van de Belgische sociale zekerheid. Om de rechten van betrokkene in dit stelsel te behouden en een gerechtvaardigde aanpak, analoog met de andere VVOB-coöperanten, te verzekeren, werd het maximale bedrag van deze projectsubsidie opgesplitst en werd bij wijzigend besluit van 7 september 2001 een deel van deze subsidie (namelijk het bedrag voor de loonkosten van de coöperant) aan VVOB toegekend (*VVOB : Vlaamse Vereniging voor Opleidingsprogramma's in het Buitenland – red.*).

Omdat gewacht werd met de effectieve start van het project tot 1 oktober 2001 (datum waarop men zekerheid had m.b.t. de wijziging van het oorspronkelijke besluit) en omdat het project een looptijd had van 36 maanden, was een nieuw wijzigend besluit noodzakelijk om de looptijd van het project aan te passen en vooruit te schuiven in de tijd ; het project is dus gestart op 1 oktober 2001 en zal worden afgerond tegen 30 september 2004.

Vraag nr. 97
van 8 mei 2002
van de heer JOHAN SAUWENS

700 jaar Gulden Sporenslag – VZW Vlaanderen die Leu

In het kader van 700 jaar Gulden Sporenslag organiseert de VZW Vlaanderen die Leu een Groene Gordel – duatlon Vlaanderen.

Zij deed terzake een aanvraag voor subsidiëring.

Ondanks het uiterst gemotiveerde dossier en het bijzondere aspect van de Vlaams-Brabantse Groene Gordel in 2002, werd er geen subsidie toegekend. Het gevolg is dat deze topsportmanifestatie werd omgedoopt tot een recreatieve en toeristische kennismaking met het Pajottenland, maar dan noodgedwongen.

Wat is de motivering om terzake geen subsidiëring toe te kennen ?

Antwoord

Aan de VZW Vlaanderen die Leu werd voor de organisatie van een Groene Gordel – duatlon Vlaanderen geen subsidie toegekend omdat zij niet voldoet aan de normen die gesteld worden om een topsportmanifestatie financieel te laten ondersteunen door de Vlaamse overheid in het kader van Topsport Vlaanderen.

Teneinde tot meer eenvormigheid en objectivering inzake topsport te komen, werd een Vlaams Overlegplatform Topsport opgericht, dat advies versprekt over alle topsportaangelegenheden. Alle subsidieaanvragen m.b.t. het ondersteunen van (top)sportmanifestaties worden dus eerst aan het Vlaams Overlegplatform Topsport voor advies voorgelegd.

De aanvragen worden beoordeeld inzake topsportniveau. Criteria zijn de aanwezigheid van een internationaal topdeelnemersveld en de plaats van de manifestatie op de internationale topsportkalender in de betrokken discipline. Anderzijds wordt ook nagegaan of de manifestatie een uitzonderlijke promotionele waarde heeft voor Vlaanderen, in het bijzonder op het internationale vlak.

De aanvraag van de VZW Vlaanderen die Leu voor de Groene Gordel – duatlon Vlaanderen van 14 juli 2002 werd besproken tijdens de vergadering van het Overlegplatform van 18 december 2001. De manifestatie werd negatief beoordeeld aangaande het topsportniveau en de promotionele waarde. Bijgevolg werd beslist geen subsidie toe te kennen in 2002.

Vraag nr. 98
van 16 mei 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Toegankelijkheid – Zwembaden

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 169

van 16 mei 2002

van mevrouw Ann De Martelaer

Blz. 43

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 99
van 16 mei 2002
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

VZW Cultuur voor Bijzondere Doelgroepen – Werking

Met ingang van 2001 verleent de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheekwerk (VOB) van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap geen financiële steun en erkenning meer aan gezelschappen of projectdiensten voor optredens of vertoningen in verzorgingstehuizen, serviceflats, dienstencentra en instellingen voor gehandicapten of geestelijke gezondheidszorg.

Deze taken werden overgenomen door de VZW Cultuur voor Bijzondere Doelgroepen.

1. Waarom werd deze wijziging doorgevoerd ?
2. Hoe is de VZW Cultuur voor Bijzondere Doelgroepen samengesteld ?
3. Welke criteria hanteert de VZW ?

Welke gezelschappen en diensten vallen door de nieuwe regeling uit de boot ?

Antwoord

1. Terwijl in het verleden de ondersteuning voor culturele manifestaties in rusthuizen en psychiatrische instellingen rechtstreeks werd verleend

door de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheekwerk, werden deze opdrachten vanaf 1 januari 2001 toevertrouwd aan de VZW Cultuur voor Bijzondere Doelgroepen (Cubido). Deze VZW kreeg als opdracht een eigen specifiek aanbod voor deze doelgroepen samen te stellen, met als gevolg dat dit bijzonder aanbod verdween uit het algemeen aanbod dat door de afdeling VOB werd beheerd.

Tevens werden de bestaande initiatieven, zoals de uitgifte van de Plus 3-pas voor senioren, verder uitgebouwd.

Als dusdanig creëerde de VZW Cubido een aanbod van verschillende artiesten en gezelschappen, die voor elk optreden dit circuit een tegemoetkoming in de uitkoopsom ontvangen.

Naast deze realisaties kreeg de VZW Cubido vanaf het jaar 2002 de bijkomende taak om nieuwe initiatieven te ontwikkelen ter bevordering van circusoptredens voor bijzondere doelgroepen. Daarnaast werd vanaf 2002 de organisatie van culturele manifestaties voor de penitentiaire instellingen toevertrouwd aan deze VZW.

De rechtstreekse organisatie van dergelijke initiatieven behoort niet tot de kerntaken van de Vlaamse overheid, zeker gezien het specifieke karakter van deze bijzondere doelgroepen. Via deze vereniging kan directer en efficiënter worden ingespeeld op de noden en vragen van de doelgroepen, wat de participatie en spreiding van de doelgroepen alleen maar ten goede kan komen.

Ten slotte, even belangrijk is dat hierdoor een duidelijk onderscheid kan worden gemaakt tussen een algemeen aanbod (de zgn. culturele manifestaties) en een specifiek, drempelverlagend aanbod voor deze bijzondere doelgroepen. Dit maakt een gericht en kwaliteitsvoller spreidingsbeleid mogelijk.

2. De algemene vergadering van de VZW Cultuur voor Bijzondere Doelgroepen is als volgt samengesteld :

Anciaux Vic, voorzitter,
 Bosmans Paula,
 Debruyne Roland,
 D'Haene Filip,
 Gabriels Suzanne,
 Heremans Luc,
 Pirenne Christiaan,

Pirquin Myriam,
Vankeirsbilck Willy.

3. In de overeenkomst die de vereniging met de Vlaamse overheid afsloot, werd gestipuleerd dat de VZW Cubido haar aanbod jaarlijks ter goedkeuring dient voor te leggen aan de Vlaamse overheid.

Tevens werd in de begroting deze VZW nominatief ingeschreven. In deze beheersovereenkomst worden duidelijk en specifiek alle taken van deze VZW omschreven, met als doel de ondersteuning voor de cultuur voor bijzondere doelgroepen te blijven garanderen.

De selectie van nieuwe gezelschappen gebeurt door de VZW Cubido door middel van de organisatie van een aantal presentatiedagen (toonmomenten) waarop nieuwe gezelschappen zich kunnen voorstellen aan een jury, samengesteld uit verschillende belanghebbenden uit het werkveld. Er is dus geenszins sprake van een fundamentele wijziging, laat staan een vermindering, van de werking voor bijzondere doelgroepen.

Vraag nr. 100
van 30 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Drugpreventieproject Voetbalbond – Betrokkenheid

Het druggebruik bij jongeren is toegenomen. Ook de leeftijd waarop met druggebruik wordt geëxperimenteerd, is enorm verlaagd. Beide fenomenen worden ook vastgesteld in de marge van het voetbal.

De Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) voert preventieacties tegen druggebruik binnen het voetbal. Thans loopt er een proefproject in de gemeente Londerzeel.

1. Werd dit proefproject van de Belgische Voetbalbond georganiseerd in samenspraak met diensten van de minister ?

Zo ja, wat waren de inhoud van het overleg en het resultaat van de besprekingen ?

2. Wat is de inbreng vanuit de Vlaamse Gemeenschap in dit interessante project van de Belgische Voetbalbond ?

Worden hiervoor extra financiële middelen vrijgemaakt ? Zo ja, hoeveel ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Vogels (nr. 182).

Gecoördineerd antwoord

1. Er is geen overleg geweest met diensten van de Vlaamse minister van Sport betreffende het drugpreventieproject bij de KBVB.

De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen heeft voor haar preventief gezondheidsbeleid inzake middelengebruik gekozen voor een structurele samenwerking met de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen (VAD), als deskundige organisatie voor de uitvoering van het Vlaams middelenbeleid. Hiertoe werd een convenant afgesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VAD waarin resultaatsgebieden en doelstellingen duidelijk omschreven zijn. De VAD vormt dus een belangrijke partner voor de Vlaamse Gemeenschap op het vlak van het preventief gezondheidsbeleid inzake middelengebruik.

Binnen het resultaatsgebied "deskundigheidsbevordering (in de vorm van advies- en informatieverstrekking en vorming) en afstemming" van het convenant wordt de mogelijkheid opgenomen tot advies en ondersteuning van intermediairen (zijnde professionelen en vrijwilligers werkzaam in de maatschappelijke sectoren) bij de opzet en uitvoering van preventieprojecten en -activiteiten.

In uitvoering van dit resultaatsgebied wordt door de VAD nauw samengewerkt met de Koninklijke Belgische Voetbalbond. De VAD staat in voor de inhoudelijke uitwerking van het project en ook voor een deel van de organisatorische uitwerking, met het oog op een optimale afstemming tussen de preventiesector en de KBVB.

2. De Vlaamse Gemeenschap investeert in de realisatie van dit drugpreventieproject op het vlak van expertise, praktische kennis, overleg, concept- en materiaalontwikkeling (affichecampagne), uitwerking van een vormingsmodule voor bestuursleden en trainers van de lokale voetbalclubs, lancering van het proefproject in Londerzeel, organisatie en financiering van de opleiding "train de trainer" en latere implementatie van het project op grotere schaal. Zoals vermeld in het antwoord op de eerste vraag neemt de VAD, in uitvoering van het convenant, deze omvangrijke taak op zich.

De VAD ontvangt, in het kader van haar specifieke opdracht naar de preventie van middelengebruik, een jaarlijkse subsidie voor personeels- en werkingskosten van 1.983.148 euro. Deze subsidie wordt gedeeltelijk aangewend voor de inhoudelijke en organisatorische uitwerking van het drugpreventieproject van de KBVB. Het is echter niet mogelijk de juiste grootte van het bestede budget te achterhalen, daar de aard van de samenwerking (inhoudelijk, organisatorisch) raakvlakken vertoont met verschillende aspecten van de totale opdracht.

Vraag nr. 101
van 30 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Nederlandstalige literatuur – Franstalige markt

Deze legislatuur werd er reeds verschillende malen aandacht besteed aan de leescultuur van de Vlamingen.

Uit een aantal gegevens blijkt dat ook de Franstaligen in binnen- en buitenland bijzondere interesse aan de dag leggen voor de Nederlandstalige literatuur.

1. Dit jaar was er voor het eerst een aanzienlijke delegatie te gast op de Foire du Livre in Brussel. De belangstelling bleek aanzienlijk.

Wat is de inbreng van de Vlaamse regering in dit project ?

Werd hiervoor samengewerkt met Nederland ?

Heeft de Vlaamse regering financiële middelen uitgetrokken voor dit project ? Zo ja, wat is de omvang ervan en op welke wijze is dit bedrag besteed ?

2. Wat is de planning van de minister terzake voor de volgende twee jaren ?

Zijn er reeds nieuwe initiatieven uitgewerkt en gebudgetteerd ? Welke ?

3. Het is nuttig Franstalige uitgeverijen warm te maken voor de vertaling van Vlaamse auteurs, een duidelijke opdracht voor het Vlaams Fonds voor de Letteren (VFL).

Op welke wijze wordt deze opdracht uitgevoerd ?

Zijn er specifieke aanmoedigingsprogramma's ? Worden hiervoor specifieke budgettaire middelen vrijgemaakt en zo ja, hoeveel op jaarbasis en op welke wijze wordt dit verdeeld ?

Op welke wijze wordt het vertaalbeleid in Vlaanderen concreet ingevuld ?

4. In het voorjaar van 2003 is de Nederlandstalige literatuur de centrale gast op het Salon du Livre in Parijs.

Wat is de inbreng terzake vanuit de Vlaamse Gemeenschap ?

Wordt aan dit evenement bijzondere aandacht besteed ?

Welke specifieke projecten worden gepland ?

Hoeveel budgettaire middelen worden er vrijgemaakt ? Vindt hierbij samenwerking met Nederland plaats ?

Antwoord

Het is inderdaad zo dat er vanuit de Franse Gemeenschap van België en ook vanuit Frankrijk en Québec een groeiende aandacht is voor Nederlandstalige literatuur, met name ook voor Vlaamse auteurs.

1. Het thema van de Foire du Livre in Brussel was dit jaar "Le Métissage". Er werd voornamelijk gewezen op de rijkdom van het multiculturele in de literatuur. Opvallend was dat Kader Abdolah, die de eregast was op de opening van de Boekenbeurs in november 2001 in Antwerpen, ook op de Foire du Livre en tijdens Brugge 2002 op een enorm succes kon rekenen. Deze Iraanse auteur schrijft vijf jaar na zijn aankomst in Nederland zijn eerste boek in het Nederlands. Vandaag is hij in heel Europa ook een zeer gevraagd spreker.

De Vlaamse regering heeft geen directe inbreng in de Foire du Livre van Brussel van dit jaar. Het zou mogelijk zijn dat het Vlaams Fonds voor de Letteren en het Nederlands Fonds in de toekomst een initiatief nemen in deze richting. Maar de fondsen zijn autonoom.

2. Het Vlaams Fonds voor de Letteren is autonoom. De beheersovereenkomst regelt deze relatie, die op een decreet gebaseerd is.

Naast het VFL heb ik een initiatief genomen om via een vertaalprijs vertalingen naar het Nederlands van Franstalig werk en naar het Frans van origineel Nederlandstalige literatuur te stimuleren. Daarnaast wordt vanuit de afdeling Muziek, Letteren en Podiumkunsten (MLP) ook de aanwezigheid van Vlaamse boeken op de buitenlandse beurzen gesteund, onder andere in Frankfurt, Londen en Bologna (kinder- en jeugdboeken).

3. Het VFL zal eind deze maand een medewerker in dienst hebben die specifiek als taak heeft de buitenlandse zaken van het VFL te verzorgen. Dit betekent praktisch : naar buitenlandse (in casu Franse) uitgeverijen stappen om origineel Vlaams werk aan te bieden. Het VFL zal ook gericht vertaalsubsidies toekennen met het oog op de Parijse beurs.

Op dit ogenblik is er sprake van een extra vertaalbudget binnen het VFL van 100.000 euro.

4. De Vlaamse Gemeenschap en Nederland bundelen hun middelen voor de aanwezigheid in maart 2003 op het Salon du Livre. Het is de Stichting Frankfurter Buchmesse VZW (SFB) die de aanwezigheid in Parijs coördineert. Deze stichting heeft ervaring opgebouwd in analoge manifestaties in Frankfurt, Londen, Göteborg en Turijn. Het Vlaamse en Nederlandse literatuurveld zijn vertegenwoordigd in de SFB.

Het Beschrijf en de Vlaamse Uitgeversvereniging werken onder het toezicht van de Vlaamse voorzitter Hugo Weckx samen met hun Nederlandse homologen. Er zal bijzondere aandacht zijn voor een breed aanbod vertalingen van Nederlandstalige auteurs.

Vlaanderen en Nederland brengen voor deze manifestatie hetzelfde budget in. Over 2002 en 2003 wordt door Vlaanderen en Nederland samen ongeveer 450.000 euro ingebracht. Daarnaast zijn er nog de privé-middelen van de uitgevers.

**Vraag nr. 102
van 30 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Franstalige verenigingen – Subsidiëring via Frankrijk

In zijn antwoord op mijn interpellatie van 19 maart 2002 aangaande de mogelijke gevolgen voor de

Vlaamse Rand van het samenwerkingsakkoord met Frankrijk, beloofde de minister dat hij de ambassadeur van Frankrijk om uitleg zou vragen over de mogelijke subsidiëring van onder meer Carrefour via Frankrijk (Handelingen Commissievergadering nr. 71 van 19 maart 2002, blz. 1-7).

Kan de minister wat dat betreft een stand van zaken geven ?

Antwoord

Naar aanleiding van de interpellatie van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreffende dit onderwerp op 19 maart 2002 heeft Vlaams minister Van Grembergen de administratie Buitenlands Beleid gevraagd dit te onderzoeken en zou hij dit met de ambassadeur van Frankrijk bespreken.

Wat het onderzoek betreft, kan ik melden dat er geen bewijzen zijn van subsidiëring van Franstalige initiatieven in de Vlaamse rand rond Brussel door de Franse staat zelf. We kunnen dus aannemen dat deze vermeende subsidies verlopen via de intergouvernementele organisatie van de "francophonie", waar Frankrijk en de Franse Gemeenschap deel van uitmaken.

Zoals ik al meldde in mijn antwoord op bovenvermelde interpellatie, is het echter normaal dat de Franse overheid zelf acties in Vlaanderen organiseert of ondersteunt. Zo is er in Gent de Pedagogische en Culturele Delegatie van de Franse ambassade, die acties met betrekking tot onderwijs, taal en cultuur ondersteunt naar scholen en verenigingen in Vlaanderen. Ook kan de Franse overheid, al dan niet via de ambassade, allerlei promotionele acties ondernemen in Vlaanderen. Dit doet ieder land in het buitenland.

Bij sommige personen of groepen leeft hierrond een speciale gevoeligheid indien dit vanuit Franse hoek gebeurt. Maar men mag niet vergeten dat ook via het Goethe-instituut, de British Council, het Instituto Cervantes, het Deens of Fins cultureel centrum, enzovoort, diverse acties worden opgezet die hun respectieve landen, taal en cultuur onder de aandacht brengen. Het zal dan ook steeds moeilijk zijn om voor sommige activiteiten de afweging te kunnen maken of ze op een correcte wijze worden ontwikkeld in het kader van het normale internationale cultuur- en promotiebeleid van Frankrijk, dan wel of de Franse overheid of de francophonie wordt gebruikt voor veeleer anti-Vlaamse initiatieven in de Brusselse Rand.

Verder heeft de administratie Buitenlands Beleid deze problematiek besproken met de ambassadeur van Frankrijk op de voorbereidende vergadering van de Vaste Gemengde Commissie Vlaanderen – Frankrijk ter uitvoering van het Akkoord inzake samenwerking op het gebied van cultuur, taal, onderwijs en wetenschappen.

Zo werd er gewezen op het feit dat deze kwestie politiek bijzonder gevoelig ligt in Vlaanderen, aangezien dit indruist tegen onze taalwetgeving en de communautaire afspraken terzake. Wat de invulling van het verdrag zelf betreft, werd er gewezen op de vraag van het Vlaams Parlement om erover te waken dat dergelijke initiatieven geweerd worden uit het op te stellen werkprogramma.

De ambassadeur antwoordde dat de Franse ambassade niet alles kan controleren of verhinderen wat er op dit terrein gebeurt, maar dat ze waakzaam zal zijn en aandacht zal hebben voor dit probleem. Verder wist hij te vertellen dat de Franse ambassade op zeer transparante wijze werkt wat ondersteuning van acties en verenigingen betreft. Daarnaast zou de organisatie van de "francofonie" minder militant dan vroeger werken en is ze meer op meertaligheid en nabuurschap gericht dan op zui-vere promotie van het Frans.

**Vraag nr. 103
van 30 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

VZW De Stadskrant – Beheersovereenkomst

In zijn Beleidsbrief Brusselse Aangelegenheden van 25 oktober 2001 stelde de minister m.b.t. zijn promotie-, communicatie- en mediabeleid op blz. 10 het volgende:

In 2001 werd de basis gelegd voor de verdere setting van de partners van het communicatie- en mediabeleid. Het gevoerde overleg zal voor eind 2001 zijn beslag krijgen in beheersovereenkomsten met Onthaal en Promotie Brussel, VZW De Stadskrant en TV Brussel" (Stuk 879 (2001-2002) – Nr. 1).

1. Om welke redenen wenste de minister een beheersovereenkomst met de VZW De Stadskrant af te sluiten ?
2. Werde deze beheersovereenkomst inmiddels afgesloten en zo ja, wanneer gebeurde dit en wat is de inhoud ervan ?

Zo neen, wat zijn de oorzaken daarvan ? Wat zijn de knelpunten ?

Welke timing wordt gehanteerd voor het afronden van deze overeenkomst ?

Antwoord

In mijn Beleidsbrief Brusselse Aangelegenheden formuleer ik inderdaad mijn opzet om aan de hand van het afsluiten van convenants een meer doelgerichte en pragmatische uitvoering te geven aan de financiering van de communicatie- en mediapartners binnen mijn communicatiebeleid.

In tegenstelling tot het verleden, waarbij op een eenzijdige wijze en binnen een kort tijdsbestek (jaarlijks) subsidies werden toegekend aan de hand van een subsidiebesluit, opteer ik thans voor het voeren van een subsidiebeleid waarin het engagement van de overheid ten aanzien van de structureel gesubsidieerde organisaties en vice versa gedurende een langere termijn wordt geregeld. De Vlaamse Gemeenschap kan als subsidieverstrekker aan De Stadskrant subsidievoorwaarden opleggen en een gedragslijn afspreken. De werking kan jaarlijks op basis van zowel een kwalitatieve als kwantitatieve analyse worden geëvalueerd.

Het betreft hier dan ook een duurzaam samenwerkingsverband tussen twee partijen waarin de modaliteiten inzake de werking, de subsidiemiddelen en de opvolging ervan worden geregeld. Het betekent alleszins niet dat De Stadskrant "belast wordt met een openbare taak", of onder het administratief gezag van de Vlaamse Gemeenschap wordt geplaatst.

De relatie tussen de Vlaamse Gemeenschap enerzijds en De Stadskrant anderzijds blijft louter berusten op het toekennen van een ad nominatum subsidie om de structurele werking van deze organisatie te ondersteunen. Immers, de Vlaamse Gemeenschap is ook niet vertegenwoordigd in de beheersorganen van de VZW.

De gesprekken rond het afsluiten van dit convenant zijn nog niet afgerond.

De tekst wordt momenteel bijgewerkt om een aantal interpretatieverschillen uit te sluiten.

Daarnaast rijst ook nog de vraag van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) of het niet wenselijk zou zijn een convenant uit te werken waarbij

ook zij als subsidiërende overheid betrokken partij zou zijn.

De noodzaak om bij het opstellen van het convenant de VGC te betrekken is relevant, maar enkel aan de orde op basis van een gemeenschappelijke beleidsnota "communicatie" die als referentiekader geldt voor het communicatiebeleid in Brussel.

Ik verwacht voor het zomerreces duidelijkheid over een gemeenschappelijk communicatiebeleid met de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 104
van 6 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Samenwerkingsverband Brusselse kunstencentra – Subsidiëring

Naar verluidt heeft de minister destijds steun beloofd aan een samenwerkingsverband tussen het Brusselse Kaaithheater en de Bottelarij/KVS enerzijds, en de culturele centra van Dilbeek en Strombeek anderzijds.

Deze vier entiteiten hebben terzake een akkoord bereikt, maar blijkbaar komt de minister niet met financiële middelen over de brug.

1. Kan de minister dit bevestigen ?
2. Waarom weigert hij financiële steun toe te kennen aan dit project?

Antwoord

Die informatie klopt niet.

Ik besliste op 24 mei 2002 om 40.000 euro toe te kennen (25.000 euro via de begroting Brusselse Aangelegenheden en 15.000 euro via de begroting Vlaamse Rand) voor het project Kwartslag, een samenwerkingsverband tussen vier grote theaterhuizen in en rond Brussel.

Op 30 mei 2002 werd deze beslissing meegedeeld aan het Kaaithheater, initiatiefnemer van dit project. Het ministerieel besluit is ondertussen ondertekend.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 91
van 19 april 2002
van de heer LUDWIG CALUWE

"Master" en "bachelor" – Alternatieven

In het voorontwerp van decreet tot uitvoering van de Bolognaverklaring wordt gebruikgemaakt van de Engelstalige termen master en bachelor. Het gebruik van deze Engelstalige termen lijkt niet algemeen in Europa. Ze lijken bijvoorbeeld in het Franse taalgebied nauwelijks op te duiken.

Waarom werd in het voorontwerp toch gekozen voor deze Engelstalige termen, en niet voor bijvoorbeeld meester of magister en baccalaureaat of gezel ?

Antwoord

Het voorontwerp van structuurdecreet bepaalt dat studenten na het met succes afronden van een opleiding een diploma verkrijgen dat de graad van bachelor of master vermeldt en dat hun het recht geeft tot het voeren van de overeenkomstige titel. Naast de vermelding van de graad wordt er nog een kwalificatie aan toegevoegd die toelaat aan te geven op het einde van welke opleiding die graad behaald is. In de regel zal deze kwalificatie in het Nederlands gesteld zijn.

De internationale herkenbaarheid is de reden waarom ik in het voorontwerp voorstel de Engelstalige graden van bachelor en master in te schrijven in het decreet. De meeste landen in Europa en daarbuiten hanteren deze graden. Het is dan ook in het belang van de studenten en onze instellingen en in het kader van de toenemende mobiliteit in het hoger onderwijs dat de graden die op het diploma vermeld staan, herkenbaar zijn.

De Franse Gemeenschap is pas gestart met de hervorming van haar hoger onderwijs. Zij hebben nog niet uitgemaakt welke terminologie zij zullen aanwenden indien zij opteren voor de bachelor-masterstructuur. Nederland echter, waarmee Vlaanderen in eerste instantie een systeem van accreditatie

wenst uit te bouwen, gebruikt alleszins de termen bachelor en master. Ook Duitsland hanteert in de wet de benamingen bachelor en master voor de nieuwe opleidingen.

Het voorontwerp van decreet biedt ook de mogelijkheid voor het voeren van een bestaande titel na het behalen van een graad in een bepaald studiegebied, zoals licentiaat, arts, ingenieur, apotheker, enzovoort. Ik stel vast dat de begrippen bachelor en master in het dagelijks taalgebruik ingeburgerd zijn.

**Vraag nr. 92
van 16 mei 2002
van de heer JOS DE MEYER**

Schoolsanitair – Normen en middelen

Uit de inspectieverslagen van de schooldoorlichtingen blijkt dat de Onderwijsinspectie systematisch de bepalingen van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB) toepast op de sanitaire installaties van de scholen.

Deze bepalingen zijn van toepassing op werknemers. Nergens is bepaald dat deze normen ook van toepassing zouden zijn op leerlingen. Uiteraard moet in scholen aan een aantal eisen inzake hygiëne voldaan worden.

De gevolgen van het toepassen van de bepalingen van het ARAB op onderwijsinstellingen zijn zwaar. Dit leidt tot enorme voorzieningen, die niet realistisch zijn. De geviseerde scholen worden door de conclusies van het inspectieverslag verplicht zware investeringen te doen in sanitaire installaties, terwijl er op het terrein nooit enige wachtrij of klacht werd gemeld.

1. Welk normenstelsel hanteert de inspectie bij schooldoorlichtingen om de bewoonbaarheid (sanitaire installaties) van de schoolgebouwen te toetsen ?

Welke zijn de argumenten om dit stelsel te onderbouwen ?

2. Heeft men een vergelijkend inzicht in de specifieke onderwijsnormen in het buitenland hiervoor (andere Europese landen, Verenigde Staten, ...) ? Zo ja, welke zijn die ?
3. Nu worden de scholen gesanctioneerd als na de schooldoorlichting geen gevolg wordt gegeven aan opmerkingen van de inspectie.

Op welke extra werkings- en investeringsmiddelen kunnen de scholen een beroep doen om tegemoet te komen aan deze opmerkingen ?

4. Sommige scholen hebben een aanvraagdossier voor investeringen in infrastructuur ingediend bij de overheid. De wachttijden hiervoor blijven oplopen.

Moeten in de tussentijd de (tijdelijke) aanpassingen voor sanitair toch gebeuren ?

Welke initiatieven neemt de minister om de wachttijden voor dossiers van investeringsaanvragen terug te brengen tot aanvaardbare en normale termijnen ?

Antwoord

Voorafgaandelijk moet m.b.t. de gestelde vraag duidelijk gemaakt worden dat de Onderwijsinspectie geen separate onderzoeken voert m.b.t. de sanitaire voorzieningen in scholen. Bij gelegenheid van een doorlichting onderzoekt de inspectie wel – vanuit het principe van "marginale toetsing" – in welke mate de school inzake veiligheid, welzijn en hygiëne voldoende waarborgen biedt ten aanzien van onderwijsoverheid. De Onderwijsinspectie treedt niet in de plaats van andere verantwoordelijke overheden (naargelang de materie: lokale overheden, gemeenschapsoverheden, federale overheden).

1. De inspectie hanteert bij de schooldoorlichtingen inzake bewoonbaarheid (sanitaire installaties) van schoolgebouwen de criteria vastgelegd in de artikelen 92, 93, 94 en 96 van de gecoördineerde wetgeving op het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming.

De keuze voor dit normenstelsel ligt voor de hand: het betreft hier officieel vastgelegde normen die ook van toepassing zijn op scholen.

2. Er is geen vergelijkend inzicht m.b.t. analoge normen in het buitenland.
3. Scholen worden in principe geacht de eigen werkingsmiddelen ook aan te wenden voor elementaire onderhoudskosten, inclusief onderhoud van gebouwen. Wanneer fundamentele tekorten worden vastgesteld die slechts kunnen opgevangen worden door zware infrastructurele investeringen, dan kunnen scholen hiervoor een beroep doen op de specifieke middelen bij het Gemeenschapsonderwijs (voor de gemeen-

schapsscholen) of bij de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd (vrij en officieel) Onderwijs (DIGO).

Aan de DIGO worden jaarlijks vastleggingsmachtigingen toegekend; deze worden jaarlijks decretaal ingeschreven. In "extra" investeringsmiddelen voor sanitaire installaties wordt hierbij niet voorzien.

Aanvragen (= geschiktmakingswerken, moderniseringswerken en nieuwbouw) m.b.t. sanitaire installaties krijgen binnen de DIGO *altijd* een prioritaire behandeling. Een afwijking op de *chronologie van de wachtlijst* daardoor wordt gegeven (beslissing raad van bestuur).

Bij kleinere projecten (niet meer dan 125.000 euro – excl. BTW) wordt de verkorte procedure (enkel voor vrij gesubsidieerd onderwijs) aangewend.

4. In principe houdt de inspectie rekening met het feit dat de nodige stappen werden gedaan om een slechte toestand definitief te saneren. Intussen moeten wel de nodige minimale voorzieningen getroffen worden opdat leerlingen gebruik kunnen maken van aanvaardbare sanitaire installaties.

Binnen de procedure van de DIGO is ingeschreven dat reeds uitgevoerde werken niet meer in aanmerking kunnen komen voor subsidiëring, onder meer omdat de reglementering betreffende de overheidsopdrachten niet kan worden nagegaan. Dus is het beter onmiddellijk een aanvraagdossier in te dienen.

De middelen voor investeringsdossiers zijn – globaal voor alle onderwijsniveaus – sedert 1999 substantieel verhoogd met 52 miljoen euro of 2,1 miljard frank.

**Vraag nr. 93
van 16 mei 2002
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE**

Lager onderwijs Ronse – Vreemdelingen

Het is duidelijk dat de faciliteiten in Ronse worden misbruikt. De aanwezigheid van een groot aantal vreemdelingen in het Franstalig onderwijs in deze taalgrensstad geeft een vals beeld over de Franstalige aanwezigheid in Ronse.

Anderzijds vormen de faciliteiten in Ronse een belangrijke drempel voor de door de Vlaamse rege-

ring bepleite inpassing van de vreemdelingen in deze Vlaamse stad.

Kan de minister volgende informatie verstrekken over de huidige toestand van het lager onderwijs in Ronse ?

1. Hoeveel leerlingen zijn er in het Nederlandstalig onderwijs, met name in het gemeenschapsonderwijs en in het gesubsidieerd vrij onderwijs, onderverdeeld in leerlingen met Belgische nationaliteit, uit Vlaanderen en Wallonië, en vreemdelingen per nationaliteit ?
2. Hoeveel leerlingen zijn er in de faciliteitenklassen, met dezelfde onderverdeling als hierboven ?

Antwoord

Hierna vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het aantal leerlingen lager onderwijs in het Nederlandstalig onderwijs in de gemeente Ronse, evenals het aantal leerlingen in de Franstalige afdeling. Deze cijfers zijn gebaseerd op de telling van 1 februari 2002.

Nederlandstalig onderwijs

Nationaliteit	ARGO	Vrij	Totaal
Franse	7	4	11
Griekse		1	1
Portugese		1	1
Italiaanse	1		1
Nederlandse		3	3
Joegoslavische (Servië-Montenegro)	2	2	4
Rusland (Federatie van)		2	2
Belgische			
Vlaanderen	297	898	1.195
Wallonië	27	147	174
Iraanse		3	3
Turkse	2		2
Kongo (Kinshasa ; ex-Zaire)		1	1
Marokkaanse	21	19	40
Tunesische		4	4
Peruaanse		1	1
Vluchteling van Rus- sische herkomst	2		2
Vluchteling van Ar- meense herkomst	2		2
Vluchteling van Af- ghaanse herkomst		3	3
Totaal Nederlandstalig	361	1.089	1.450

Franstalige afdeling

Nationaliteit	ARGO	Vrij	Totaal
Franse	9	2	11
Joegoslavische (Servië-Montenegro)	5		5
Belgische Vlaanderen	109	32	141
Wallonië	4		4
Macao	2		2
Kongo (Kinshasa ; ex-Zaire)	5		5
Kongo (Brazzaville)		1	1
Rwandese		2	2
Algerijnse	2		2
Marokkaanse	7	16	23
Tunesische	1	4	5
Vluchteling van Rwandese herkomst	1		1
Totaal Franstalig	145	57	202

(ARGO : Autonome Raad voor het Gemeenschaps-
onderwijs – red.)

Vraag nr. 94
van 16 mei 2002
van mevrouw VEERLE HEEREN

Leerlingenvervoer – Organisatie

Onderwijs komt vandaag voor elk van zijn prioriteiten geld tekort.

Toch stellen we vast dat het aantal schoolbussen dat elke morgen en elke avond door de woonwijken rijdt, gigantisch hoog is.

1. Hoeveel wordt, in de gemeenten waar dit door de dienst Leerlingenvervoer wordt georganiseerd, aan die dienst bijgepast, bovenop de bijdrage van de ouders ? Gemiddeld per vervoerde leerling en in totaal voor Vlaanderen ?

2. Hoeveel leerplichtige leerlingen gebruiken de diensten van De Lijn ?

Hoeveel hebben een abonnement ?

3. Veel scholen van het gemeenschapsonderwijs (GO) beschikken over eigen bussen.

Over hoeveel scholen gaat het ?

Hoeveel procent van hun werkingsbudget wordt gebruikt voor leerlingenvervoer ? Hoeveel is dit in absolute cijfers ? Bestaan er cijfers over bedragen die via andere kanalen gefinancierd worden ?

4. Ook scholen in het vrij onderwijs beschikken soms over eigen vervoer.

Over hoeveel scholen gaat het ?

Hoeveel procent van hun werkingsbudget wordt gebruikt voor leerlingenvervoer ? Hoeveel is dit in absolute cijfers ? Bestaan er cijfers over bedragen die via andere kanalen gefinancierd worden ?

5. Daar waar de dienst Leerlingenvervoer actief is, worden de kinderen van alle netten in dezelfde voertuigen vervoerd. Dit is vaak de eerste vorm van concrete samenwerking in het werkveld, samenwerking die vaak uitbreiding krijgt.

Waarom wordt de werking van deze dienst niet stelselmatig uitgebreid ?

Werd reeds onderzocht in welke mate een voorcoming van het veelvuldig vervoersaanbod in dezelfde wijk besparend werkt ?

Antwoord

Vooreerst wens ik er de Vlaamse volksvertegenwoordiger op te wijzen dat de dienst Leerlingenvervoer en de organisatie ervan werden overgeheveld naar De Lijn op 1 september 2001.

Onze gegevens dateren van vorig schooljaar. Voor actuele gegevens wendt de Vlaamse volksvertegenwoordiger zich best tot mijn collega Steve Stevaert.

Verder wil ik toch even schetsen dat het collectief leerlingenvervoer dat De Lijn nu (vroeger het departement Onderwijs) organiseert, netoverschrijdend vervoer is. Dit vervoer omvat het overgrote deel van het leerlingenvervoer buitengewoon onderwijs en een segment gewoon onderwijs. Hierdoor wordt reeds een hoog percentage aan leerlingen van verschillende netten door dezelfde bus vervoerd. In het gewoon onderwijs zijn er natuurlijk een aantal leerlingen die niet met het openbaar vervoer naar school rijden, maar zijn het de individuele scholen die leerlingenvervoer organiseren (op eigen initiatief of via hun inrichtende macht).

Zoals ik in mijn beleidsverklaring heb gestipuleerd, moeten de middelen voor leerlingenvervoer optimaal worden aangewend voor de problematiek van het busvervoer van de leerlingen uit het buitengewoon onderwijs. Dit vervoer moet de overheid organiseren en financieren.

1. We gaan ervan uit dat deze vraag uitsluitend wordt gesteld voor het gewoon onderwijs. Voor het buitengewoon onderwijs wordt het vervoer door De Lijn georganiseerd en is het in de regel gratis. De kostprijs ervan is erg hoog en sterk variërend naargelang de handicap van de te vervoeren leerlingen, de af te leggen afstand en het aanbod aan scholen voor buitengewoon onderwijs.

De dienst organiseert slechts in een beperkt aantal gemeenten leerlingenvervoer binnen het gewoon onderwijs (het zogenaamde zonaal leerlingenvervoer gewoon onderwijs). Vorig schooljaar bedroeg dit aantal ritten 65. Voor deze ritten kan de kostprijs worden geraamd op : 2.410.000 euro. Daartegenover staan de bijdragen van de niet-rechthebbende leerlingen (150 euro per leerling ; in totaal 200.000 euro). De dienst past gemiddeld 289 euro bij voor deze niet-rechthebbende leerlingen. Voor een rechthebbende leerling bedraagt de kostprijs gemiddeld 439 euro (289 euro + de kostprijs van een Buzzy Pazz).

Deze gegevens zijn echter niet representatief voor Vlaanderen. Met de oprichting van de Nationale Dienst voor Leerlingenvervoer in 1983 kwamen in eerste instantie die zones aan bod waar er problemen waren inzake vervoer : uitgestrekte gebieden, gebieden verstoken van openbaar vervoer, ...

2. Voor deze gegevens verwijs ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger door naar mijn collega Steve Stevaert. Het departement Onderwijs beschikt niet over deze gegevens.
3. Het gemeenschapsonderwijs beschikt over een 440-tal voertuigen, die verdeeld zijn over de scholengroepen. De exacte verdeling over de scholen binnen die scholengroepen is momenteel niet beschikbaar op het centrale niveau, omdat met het invoeren van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het GO de scholengroepen hierover autonoom beslissen.

Een aantal scholengroepen doen ook een beroep op beroepsvervoerders voor het organiseren van leerlingenvervoer (een 80-tal contracten).

Het budget bedraagt 3.963.000 euro voor leerlingenvervoer en maakt deel uit van het werkingsbudget van een scholengroep. Dit is echter ontoereikend om alle kosten te dragen van het leerlingenvervoer. De 80-tal contracten alleen kosten al ± 2,2 miljoen euro. De overige kosten inzake busbegeleiding, brandstof, onderhoud en herstellingen, chauffeurs, verzekeringen, vervangingsinvesteringen, ... worden met de overige werkmiddelen betaald, teneinde de decretale plicht van keuzevrijheid te kunnen garanderen (overeenkomstig schoolpact).

Een deel van de kosten is niet altijd rechtstreeks traceerbaar, omdat bijvoorbeeld een aantal chauffeurs vastbenoemde MVD-personeelsleden zijn en anderen contractueel, omdat busbegeleiding uit noodzaak vaak partieel op "vrijwillige" basis gebeurt, ... (*MVD : meester-, vak- en dienstpersoneel – red.*)

Indien we alle kosten benaderend zouden bekijken, dan is dit te schatten op (gemiddeld binnen het GO) 8 à 10 % van de dotatie werking scholen GO.

4. Het departement Onderwijs heeft hierover geen gegevens ter beschikking.
5. De Nationale Dienst voor Leerlingenvervoer werd opgericht in 1983 en had als doel het organiseren van alle leerlingenvervoer in Vlaanderen. Dit zou gemeente per gemeente gebeuren, om zo het budget gradueel te laten stijgen.

Midden jaren '80 werden, in het kader van de grote besparingen op het vlak van onderwijs, de initiatieven terzake echter stopgezet. Midden jaren '90 is er binnen het "zonaal vervoer gewoon onderwijs" een rationalisatie doorgevoerd. Bussen zonder of met te weinig rechthebbende leerlingen werden op dat moment geschrapt. De middelen die hierdoor vrijkwamen, werden grotendeels geïnvesteerd in het buitengewoon onderwijs, waar er een ernstig probleem was inzake kwaliteit en duurtijd van ritten.

Voor de toekomstige evoluties verwijs ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger door naar mijn collega Steve Stevaert.

Vraag nr. 95
van 24 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Kinderen met overgewicht – Preventie op school

Steeds meer kinderen in Vlaanderen kampen met gewichtsproblemen. Overgewicht komt voor bij 11 tot 12 % van de kinderen. Gezien de enorme gevolgen verbonden aan obesitas in het algemeen en kinderobesitas in het bijzonder, is preventie erg belangrijk.

Ook de scholen kunnen een belangrijke taak op zich nemen.

1. Welke structurele maatregelen worden er in de scholen genomen om een omgeving te creëren waar obesitas weinig kans heeft ?

Besteedt de minister aandacht aan de problematiek van kinderobesitas vanuit haar bevoegdheid voor Onderwijs ? Op welke wijze ?

Hoeveel financiële middelen worden hiervoor vrijgemaakt ?

2. Talrijke acties zijn mogelijk, zoals de afschaffing van frisdranken en snoep in scholen en aandacht voor verantwoorde schoolmaaltijden, met meer groenten en fruit en minder vet.

Worden scholen in Vlaanderen die dergelijke (en andere) acties promoten en actief voeren, in de praktijk door de Vlaamse regering ondersteund ? Op welke wijze ?

Voert de minister terzake campagnes naar de scholen om dergelijke acties op permanente wijze te voeren ? Zo ja, welke ?

Wat is de respons vanuit de scholen ?

Antwoord

Op verschillende niveaus wordt er gewerkt rond gezondheidseducatie.

De problematiek van overgewicht wordt in de eindtermen (ET) behandeld als een streven naar kennis over en gebruik van gezonde voeding. Ook de relatie tussen voeding en beweging komt aan bod. Overgewicht heeft niet enkel met de manier van zich voeden te maken. Leerlingen met een slecht zelfbeeld gaan dit vaak compenseren door extra te snoepen of overmatig calorierijke drank te

gebruiken. Daarom werken alle eindtermen en ontwikkelingsdoelen die met het ontwikkelen van een realistisch zelfbeeld te maken hebben, als preventie voor obesitas.

We vermelden hieronder enkel de eindtermen (ET) die door het leerplichtonderwijs heen met voeding te maken hebben.

Basisonderwijs

- Lichamelijke opvoeding

ET 2.5 : De leerlingen kennen de basisregels voor een gezonde voeding en begrijpen het belang van gewichtscontrole.

- Wereldoriëntatie

ET 17 : De leerlingen kunnen de volgende gezonde levensgewoonten in verband brengen met wat ze weten over het functioneren van het eigen lichaam: voldoende beweging, rust en hygiëne, gezonde voeding, vermijden van overbelasting.

Secundair onderwijs

Eerste graad

- Gezondheidseducatie

ET 6 : De leerlingen kunnen aan de hand van een model een evenwichtige voeding samenstellen.

ET 7 : De leerlingen zien in hoe het voedingsgedrag beïnvloed wordt door reclame en sociale omgeving.

- Natuurwetenschappen

ET 10 : De leerlingen kunnen het verband aantonen tussen de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding en de gezondheid. Ze zien in dat ze hun eigen voedingsgewoonten kunnen bepalen en bijsturen.

Tweede graad

- Gezondheidseducatie

ET 2 : De leerlingen hanteren de richtlijnen voor een gezonde voeding, voor de aankoop en bewaring van voedingsmiddelen en de hygiënische bereiding van maaltijden.

Derde graad

– Gezondheidseducatie

ET 1 : De leerlingen nemen een kritische houding aan tegenover hun voedingspatroon en zijn bereid het aan te passen rekening houdende met criteria voor een evenwichtige voeding binnen diverse voedingsystemen.

ET 2 : De leerlingen benoemen risicofactoren voor eetstoornissen en de gevolgen daarvan.

De overheid investeert in het uitwerken van didactisch materiaal voor de implementatie van de eindtermen. Voor het basisonderwijs gebeurde dit via een detachering voor het uitschrijven van de map "Voeding" in de reeks "Gezondheid, je kunt er zelf iets aan doen".

Vanuit verschillende NGO's en het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie worden geregeld acties gevoerd (*NGO : niet-gouvernementele organisatie – red.*). Deze worden vaak gestuurd door de Interdepartementale Commissie Gezondheidsbevordering in de schoot van de VLOR (*Vlaamse Onderwijsraad – red.*).

Scholen ervaren de brochures als zeer verhelderend en bruikbaar bij hun leergebied- of vakoverschrijdend werken. De inspectie controleert via een geëigend instrument het vakoverschrijdend werken. De implementatie van gezondheidsbevordering in het basis- en secundair onderwijs werd in 2001 geëvalueerd door wetenschappelijk onderzoek van M. Somers en S. Van den Broucke in opdracht van de Vlaamse Onderwijsraad. Een ander onderzoek "Jongeren en gezondheid" liep van 1990 tot 2001. Het was een studie in opdracht van de Vlaamse Gemeenschap, departement Volksgezondheid, gevoerd door L. Maes, C. Vereecken en A. Hublet.

De **CLB's** spelen hierin ook een niet te onderschatten rol (*CLB : centrum voor leerlingenbegeleiding – red.*). Zij ondersteunen de scholen in hun opdracht wat gezondheidseducatie betreft, en richten zich tevens tot leerlingen zelf die te kampen hebben met zwaarlijvigheid of eventuele eetstoornissen. Ze moeten trachten zo vraaggestuurd mogelijk te werken. Een goede samenwerking met de school is essentieel. CLB's hebben een verplicht aanbod aan preventieve gezondheidszorg en kunnen een belangrijke schakel zijn in het sensibiliseren van scholen en individuele leerlingen inzake gezonde voeding en beweging. Een degelijke deskundigheid en eventuele nascholing inzake zwaar-

lijvigheid en de oplossingen die hiervoor kunnen worden aangereikt, zijn dan ook onontbeerlijk.

Scholen zijn in grote mate autonoom en kunnen er bijvoorbeeld uitdrukkelijk voor kiezen om zich als "gezonde school" naar buiten toe te profileren. De directie kan een belangrijke sturende kracht zijn om het concept van "gezonde school" uit te werken, waarbij het thema niet alleen in lessen of kleine projecten wordt geïmplementeerd, maar geïntegreerd wordt in de hele schoolcultuur.

Een mogelijkheid om via projectwerking aandacht te besteden aan gezonde voeding en een gezonde levensstijl is via de Dynamo2-catalogus van de Canon-cultuurcel van het departement Onderwijs. In deze catalogus kunnen scholen organisaties terugvinden die zich gespecialiseerd hebben in een bepaald thema (of meerdere thema's). Ze kunnen dan bij het departement een projectvoorstel indienen in samenwerking met een bepaalde organisatie. Eén van die thema's uit de catalogus is "gezonde school".

De instanties die in deze catalogus vermeld staan, werden geselecteerd op grond van een aantal criteria, waaronder de expertise die ze reeds hebben opgebouwd. In het momenteel lopende schooljaar (2001-2002) zijn er 54 aanvragen binnengekomen rond "gezonde school", zowat 10 % van het totaal van de aanvragen. 37 van de projectvoorstellen zijn ook goedgekeurd. Enkele dossiers handelden over verslavingen, waarbij ook de eetverslavingen uitgebreid aan bod komen; een ander deel ging over "je goed in je vel voelen" waarbij ook zwaarlijvigheid, als thema behandeld werd.

Wanneer de school zorgt voor warme maaltijden 's middags (hetgeen voor 1 jongere op 4 dan ook de hoofdmaaltijd van de dag is), heeft de school een extra verantwoordelijkheid inzake gezonde en gevarieerde voeding. Als scholen deze keuze maken, moeten zij zich ook bewust zijn van hun verantwoordelijkheid ten aanzien van de eetgewoonten van de leerlingen en moeten ze zorgen voor kwalitatieve en nutritieve maaltijden. De maaltijden moeten gevarieerd zijn en evenwichtig samengesteld.

Naast het aanbieden van volwaardige maaltijden, zijn er nog andere sectoren waar scholen rechtstreeks te maken krijgen met het eetgedrag/de eetgewoonten van de leerlingen. In tal van scholen, vooral secundaire, worden snoep en andere zoetigheden verkocht. Onderzoek heeft aangetoond dat in 95 procent van de scholen de leerlingen geen fruit kunnen kopen. Verder is frisdrank zeer ge-

makkelijk te verkrijgen op school. Volgens enquêtes die door het onderwijstijdschrift Klasse werden gehouden, zegt 60 % van de 11-12 jarigen dat ze op hun school frisdrank kunnen kopen. In ongeveer 80 tot 90 % van de secundaire scholen zou men volgens de leerlingen frisdrank kunnen kopen.

Ook maatregelen omtrent de verkoop van snoep of frisdrank op school maken integraal deel uit van het gezondheidseducatieproject van de school. Jongeren vertoeven immers de hele dag op school en consumeren er ook heel wat drank en voedsel.

Een participatieve schoolcultuur waarin leerlingen, leerkrachten en ouders kunnen meebeslissen over aangelegenheden als eten en drinken op school, vergroot de draagkracht van dergelijke beslissingen.

Om het thema van de gezondheidseducatie in lessen en vakken te integreren, moeten leerkrachten een beroep kunnen doen op degelijk lesmateriaal. Het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie (VIG) heeft een ruim aanbod lesmateriaal ontwikkeld. Deze instantie is ook terug te vinden in de Dynamo2-catalogus onder "gezonde school".

De overheid, de school en de CLB's spelen een belangrijke rol inzake gezondheidseducatie. Toch mag ook de opdracht van de **ouders** niet onderschat worden. Eetgewoontes van jongeren worden immers reeds aangeleerd en verder beïnvloed vanaf zeer jonge leeftijd. Ouders en leerlingen zelf zouden op school zoveel mogelijk moeten worden betrokken, via de bestaande participatiekanalen, bij het schoolbeleid rond gezonde voeding.

Vraag nr. 96
van 24 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Kinderen met overgewicht – Medisch schooltoezicht

Steeds meer kinderen in Vlaanderen kampen met gewichtsproblemen. Overgewicht komt voor bij 11 tot 12 % van de kinderen.

Om tijdig een oplossing te bieden aan deze problematiek is het belangrijk dat ouders van kinderen waarbij reeds een licht overgewicht wordt vastgesteld in het kader van het medisch schooltoezicht, door de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB) kunnen worden benaderd.

1. Wordt naar aanleiding van de verschillende medische schoolonderzoeken aandacht besteed

aan het probleem van licht en ernstig overgewicht ? Op welke wijze gebeurt dit ?

2. Belangrijk hierbij is het contact tussen de ouders en de CLB's. Hiervoor zijn vorming en opleiding nodig.

Bestaat dit in Vlaanderen ?

Op welke wijze wordt dit georganiseerd ?

Wie is verantwoordelijk voor de vorming en opleiding ?

3. In Brugge loopt een proefproject in samenwerking met het CLB en Lokaal Gezondheidsoverleg (LOGO) Brugge waarbij ouders daadwerkelijk worden betrokken.

Op welke wijze verloopt dit proefproject ?

Wat is de inhoud ervan ?

Krijgt dit project financiële ondersteuning ?

Is dit project reeds geëvalueerd ?

Wordt eraan gedacht om het uit te breiden over heel Vlaanderen bij positieve evaluatie ?

Antwoord

1. Bij de algemene, de gerichte en de bijzondere consulten is er telkens aandacht voor gewicht en groei. Gewicht én groei omdat vooral een toename van de Body Mass Index (BMI) een goede indicator is voor het eventueel ontstaan van een probleem van over- of ondergewicht.

Als het CLB tijdens één van dergelijke consulten aanwijzingen vindt voor een mogelijk gewichtsprobleem, kan het thema in een individueel gesprek met de leerling/ouders ter sprake worden gebracht. Indien nodig, kan er ook worden doorverwezen naar de huisarts of naar een diëtist.

2. De consulten worden door een arts en een paramedisch werker uitgevoerd, maar voor de communicatie met de ouders kan het CLB een beroep doen op een multidisciplinair team. Dat team bestaat, wat de technische ambten betreft, minimaal uit een directeur, een arts, een maatschappelijk werker, een paramedisch werker en een psycho-pedagogisch consultant.

Vanuit hun basisopleiding beschikken deze mensen over de nodige expertise en professionaliteit om in communicatie te treden met de leerling en/of de ouders. Inhoudelijk scholen ze zich geregeld bij, bijvoorbeeld via nascholing of studiedagen die specifiek het thema van de gewichtsproblematiek behandelen.

3. In Brugge loopt er inderdaad een proefproject om ouders van obese kinderen te trainen in de omgang met hun obese kind. Het project werd uitgewerkt in één regio, in samenwerking met het LOGO. Binnen hun doelstelling tot het promoten van gezonde voeding, fungeren zij als communicatiepartner tussen vijf participerende centra voor leerlingenbegeleiding (van de verschillende onderwijsnetten) en de jeugdobesitasonderzoeksgroep van de Universiteit Gent.

De selectie van de kinderen gebeurde binnen de reguliere schoolgeneeskundige praktijk, dit wil zeggen bij de medische schoolonderzoeken door het CLB. Een folder omtrent het ouderproject werd meegegeven aan ongeveer 100 kinderen tussen 8 en 12 jaar met minstens 30% overgewicht (d.w.z. kinderen wier gewicht hun referentiegewicht volgens hun lengte, leeftijd en geslacht met 30% overschrijdt). Geïnteresseerde ouders dienden zelf contact op te nemen met het LOGO, waarna zij door de onderzoeksgroep uitgenodigd werden voor een eerste gesprek en screening. De training omvat zes groepsbijeenkomsten van 2 uur, die gespreid worden over een periode van 2,5 maanden. De ouders worden in de eerste plaats geïnformeerd omtrent een effectieve aanpak van kinderen met overgewicht. De sessies worden geleid door een diëtiste en een psychologe.

Financieel wordt het project ondersteund door het Johnson & Johnsonfonds voor Gezondheid en Welzijn van de Koning Boudewijnstichting.

Het project wordt op 18 juni geëvalueerd.

Vraag nr. 97
van 24 mei 2002
van de heer LUDWIG CALUWE

VUB-vacatures – Engels

De Vrije Universiteit Brussel (VUB) heeft werkaanbiedingen voor "native English-speaking" stafmedewerkers.

De criteria "native speaker" en "mother tongue" zijn in strijd met het beginsel van non-discriminatie en van vrij verkeer van werknemers. Men kan immers een taal, ook het Engels, grondig beheersen, zonder het Engels als moedertaal te hebben of het sinds de geboorte te spreken.

Bestaat de mogelijkheid om eventueel via de regeringscommissaris tegen deze werkaanbiedingen en de benoemingen die eruit kunnen voortvloeien, op te treden ?

Zo ja, werd daartoe dan ook opdracht gegeven ?

Antwoord

Algemeen wordt aangenomen dat het gebruik van termen als "moedertaal" of "native speaker" in personeelsadvertenties discriminerend en onvereenigbaar is met het gemeenschapsrecht van de Europese Unie. In sommige situaties kan het wel gerechtvaardigd zijn dat een werkgever van een sollicitant een talenkennis van een zeer hoog niveau eist. Het is de taak van de nationale autoriteiten om na te gaan of er in een concrete situatie al dan niet een discriminatie of een schending van het gemeenschapsrecht is.

De regeringscommissaris heeft de taak erop toe te zien dat het universiteitsbestuur geen enkele beslissing neemt die strijdig is met het bij of krachtens de wet of decreet bepaalde. Wat werkaanbiedingen betreft, is het zo dat de regeringscommissaris enkel een bericht krijgt van de beslissing tot vacature, en niet van de formulering van de vacature die zal worden gepubliceerd. Daaruit volgt dat hij in principe niet kan optreden tegen onrechtmatig geformuleerde werkaanbiedingen.

De commissaris leest wel de vacatures die in het Staatsblad verschijnen. Als hij vaststelt dat er daarin sprake is van een schending van het non-discriminatiebeginsel, kan hij de universiteit daarop wijzen en vragen dit recht te zetten. De regeringscommissaris heeft gezegd daar met nog meer aandacht op te letten.

In dit geval wil ik ook opmerken dat de personeelsadvertenties het hebben over "native or equivalent English language speaker" en "native level English", wat genuanceerder is en verder gaat dan een loutere moedertaalvereiste. Het is nooit de bedoeling van de VUB geweest om met de vacatures mogelijke kandidaten te discrimineren.

Dat neemt niet weg dat de vereisten zeer ongelukkig geformuleerd zijn en dat de universiteit de taalvereisten naar de toekomst in neutralere bewoordingen moet formuleren. De VUB laat momenteel nagaan wat de beste formulering is om tot het gewenste resultaat te komen.

Vraag nr. 100
van 6 juni 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Ondersteuning leerkrachten – Initiatieven

Uit een onderzoek door de Katholieke Hogeschool Leuven rond het imago van leerkrachten, waarbij een steekproefgroep van 1.000 volwassenen en 150 kinderen uit het tweede tot en met zesde leerjaar werd ondervraagd, blijkt onder meer dat de ondervraagden de mening zijn toegedaan dat voor bijscholing van leerkrachten, het voorbereiden van lessen en het bijwerken van leerlingen met problemen, meer tijd dient te worden vrijgemaakt. Ook problemen thuis en op school detecteren, verdient volgens deze gegevens meer aandacht.

Dit zijn terechte bekommernissen.

1. Welke conclusies trekt de minister uit deze resultaten ?
2. Op welke wijze wordt er vanuit het departement bijzondere aandacht besteed aan deze twee bekommernissen die duidelijk leven bij de ondervraagden ?
3. Worden er door het departement van de minister speciale studiedagen en opleidingen georganiseerd ?
4. Wat zijn de thema's die de voorbije drie jaar aan bod zijn gekomen ?

Hoe is de respons vanuit de scholen ?

5. Krijgen de leerkrachten extra ondersteuning en bijkomende mogelijkheden om leerlingen met problemen extra bij te werken ?
6. Ook de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB) hebben hierbij een verantwoordelijkheid.

Wat is hun inbreng ?

Op welke wijze kunnen ze de leerkrachten en scholen extra ondersteunen ?

Antwoord

1. Allereerst zou ik willen opmerken dat het vermelde onderzoek van de Katholieke Hogeschool Leuven in de eerste plaats heeft uitgewezen dat de leerkracht bij de overgrote meerderheid van de bevroegden een positief imago heeft. Ongeveer 88% van de bevroegde volwassenen en kinderen evalueerden de leerkracht als kindgericht, geduldig, sociaal en geëngageerd. De vermelde problemen in verband met bijscholing, detecteren van problemen, ... vormden slechts een nevenfacet van het onderzoek.

Het spreekt uiteraard voor zich dat de gesignaleerde problemen onze aandacht verdienen. Momenteel loopt een wetenschappelijk onderzoek over de tijdsbesteding en taakbelasting van leerkrachten (OBPWO 00.07 "Tijdsbesteding en taakbelasting van leerkrachten". Promotor: E. Henderickx – Universiteit Antwerpen-RUCA). Dit onderzoek heeft als doel een geobjectiveerd en representatief beeld te verwerven van de omvang en samenstelling van de taken en tijdsbesteding van leerkrachten in het basis- en secundair onderwijs. Eens dit onderzoek afgerond is (eind 2002), kunnen we de resultaten van beide bevragingen met elkaar verbinden. (*OBPWO : Onderwijskundig, Beleids- en Praktijkgericht Wetenschappelijk Onderzoek – red.*)

- 2, 3 en 4. Vanuit het departement wordt getracht de scholen en leerkrachten de nodige flexibiliteit te bieden om in te spelen op de specifieke noden en behoeften. Door nascholingsmiddelen doelgericht en toekomstgericht in te zetten, krijgen alle leerkrachten de kans om zich te bekwalen in het begeleiden van leerlingengroepen die gekenmerkt zijn door verschillen.

Het departement ondersteunt sinds het decreet van 16 april 1996 betreffende de lerarenopleiding en de nascholing (art. 43 en verder) op drie verschillende manieren de nascholing van leerkrachten. Algemeen kan men stellen dat men met dit decreet wenste te evolueren van een aanbodgestuurde naar een vraaggestuurde nascholing.

Ten eerste is er de nascholing op initiatief van de scholen. De scholen krijgen een eigen nascholingsbudget dat ze kunnen besteden aan die nascholingsinitiatieven welke in hun nascholingsplan prioritair zijn.

Ten tweede is er de nascholing op initiatief van de representatieve groeperingen van inrichten-

de machten. Elk jaar krijgen deze groeperingen een bedrag ter beschikking voor het realiseren van nascholingsprojecten.

Ten derde is er de nascholing op initiatief van de Vlaamse regering. Hierbij stelt de Vlaamse regering beleidsprioriteiten vast voor nascholingsprojecten die noodzakelijk zijn om de implementatie van onderwijshervormingen te ondersteunen en om behoeften te dekken die ontstaan door marktdeficiënties. Via deze laatste projecten kan de aandacht gericht worden op bepaalde thema's.

Wat het voorbereiden van lessen en bijwerken van leerlingen met problemen betreft, zijn er de laatste drie jaar zeker nascholingsprojecten op initiatief van de Vlaamse regering geweest die daaraan aandacht gaven, onder andere via het thema "mentoren voor beginnende leerkrachten", "leren leren", "leerstoornissen en leerproblemen", "gelijke kansen", ... Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger alle thema's en de bijbehorende projecten van de laatste drie schooljaren.

De respons van de scholen op deze projecten is steeds groot geweest. Concrete gegevens zijn daarover niet beschikbaar, maar contacten met de nascholingsorganisaties laten zien dat de inschrijvingen vlot verlopen. Het departement organiseert geen studiedagen op structurele manier, wel om bepaalde beleidsmaatregelen of wetenschappelijke onderzoeken toe te lichten, bijvoorbeeld de "rondes van Vlaanderen", over het experiment modularisering, de participatieconferentie, ...

5. Basisscholen krijgen een aantal lestijden ter beschikking gesteld afhankelijk van het aantal leerlingen. Dit systeem geeft scholen de mogelijkheid om een optimaal lessenrooster op te stellen en de structuur van het onderwijsaanbod af te stemmen op de particuliere noden van de leerlingen. Het systeem van de "bijzondere pedagogische taken" stelt basis- en secundaire scholen in staat een percentage van het toegekende lestijden- en urenpakket te reserveren voor de optimalisatie van de pedagogisch-didactische organisatie. Dit kan onder meer gebeuren door het toekennen van welbepaalde coördinatieopdrachten aan personeelsleden. Scholen kunnen daarnaast de diensten inroepen van een taakleraar, wiens taak het is om door middel van specifieke en sterk geïndividualiseerde activiteiten leerlingen bij te staan die door een moeilijke periode van het leerproces gaan.

Via de projecten zorgverbreding en onderwijsvoorrangsbeleid kunnen scholen extra lestijden organiseren die een breder continuüm aan onderwijszorgen voor leerbedreigde en kansarme leerlingen tot stand brengen. Onder de naam "zorgbreedte" zijn sinds het schooljaar 1992-1993 een aantal projecten opgezet die de aanwending van knowhow uit het buitengewoon onderwijs toelaten in het gewoon onderwijs. Hierbij wordt er aandacht besteed aan vijf actievelen : preventie en remediëring van leer- en ontwikkelingsachterstanden, bekwaamheid in het Nederlands, intercultureel onderwijs (ICO), socio-emotionele ontwikkeling en betrokkenheid van de ouders. Het onderwijsvoorrangsbeleid heeft als doel de onderwijsachterstand van kinderen uit kansarme milieus in het basis- en het secundair onderwijs weg te werken en hun integratie te bevorderen.

Vanaf het schooljaar 2002-2003 zal er een geïntegreerd gelijkheidsbeleid worden geïmplementeerd. In dit geïntegreerd gelijkheidsbeleid zullen de maatregelen die nu bestaan in verband met de bijzondere begeleiding van leerlingen (zorgverbreding en onderwijsvoorrangsbeleid) worden samengebundeld. Scholen kunnen dan extra lestijden of uren leraar krijgen indien ze minstens 10 % leerlingen tellen die voldoen aan één of meerdere "gelijkheidsindicatoren". Deze zijn voor het basisonderwijs en de eerste graad van het secundair onderwijs :

- het gezin leeft van een vervangingsinkomen,
- de leerling is tijdelijk of permanent buiten het eigen gezinsverband opgenomen door een gezin of persoon, een voorziening of een sociale dienst,
- de ouders behoren tot de trekkende bevolking,
- de moeder is niet in het bezit van een diploma van het secundair onderwijs, een studiegetuigschrift van het tweede leerjaar van de derde graad van het beroepssecundair onderwijs of van een daarmee gelijkwaardig studiebewijs,
- de taal die gebruikt wordt voor de gangbare communicatie in het gezin is niet het Nederlands.

Voor de tweede en derde graad van het secundair onderwijs :

- de leerling heeft een schoolse achterstand van ten minste twee jaar,
 - de leerling is een neveninstromer,
 - de leerling volgde het voorafgaande schooljaar onthaalonderwijs.
6. Bijscholing van leerkrachten behoort niet tot het takenpakket van een CLB, daarvoor zijn er immers andere kanalen. Wanneer een leerkracht echter nood voelt aan ondersteuning betreffende een specifieke problematiek bij een leerling, kan hij/zij daarvoor wel bij zijn/haar CLB terecht. Voor systematische bijscholing rond bepaalde thema's kan de leerkracht dan weer niet bij het CLB terecht. Een voorbeeld maakt dit duidelijker : een leerkracht die ondersteuning wil bij het lesgeven aan een dyslectische leerling kan daarvoor een beroep doen op het CLB, voor systematische bijscholing rond dyslexie zal de leerkracht en/of de school daarentegen elders moeten aankloppen.

Voor het bijwerken van leerlingen met problemen kan de leerkracht eveneens een beroep doen op het CLB. Het centrum moet de leerkracht kunnen ondersteunen door hem (en de school) in de eerste plaats gevoeliger te maken voor eventuele signalen (signaaldetectie) die kunnen wijzen op problemen thuis of op school, en door hem te helpen die signalen te duiden. Verder moeten de leerkracht en de school bij het CLB terecht kunnen voor een eerste "screening en diagnose" en moet het CLB een eerste begeleiding kunnen aanbieden (motiverende gesprekken, consultatieve leerlingbegeleiding, ...). Eventueel moet het CLB de juiste doorverwijzing kunnen verzorgen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 101
van 6 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

VUB-vacatures – Engels

Naar verluidt publiceert de Vrije Universiteit Brussel (VUB) personeelsadvertenties waarin gevraagd wordt naar native English speakers.

Dit lijkt mij voor een Vlaamse universiteit niet alleen vrij eigenaardig, het komt me voor dat dit eventueel een discriminatie inhoudt ten aanzien van mogelijke Vlaamse kandidaten.

1. Is de minister op de hoogte van deze gang van zaken ?

Hoe reageert zij daarop ?

2. Heeft zij terzake reeds contact gehad met het bestuur van de universiteit ?
3. Heeft zij weet van andere instellingen uit het hoger onderwijs die dezelfde praktijken toepassen ?

Antwoord

Bij deze herhaal ik mijn antwoord op de schriftelijke vraag nr. 97 van de heer Ludwig Caluwé (*blz. 93 – red.*).

Algemeen wordt aangenomen dat het gebruik van termen als "moedertaal" of "native speaker" in personeelsadvertenties discriminerend en onverenigbaar is met het gemeenschapsrecht van de Europese Unie. In sommige situaties kan het wel gerechtvaardigd zijn dat een werkgever van een sollicitant een talenkennis van een zeer hoog niveau eist. Het is de taak van de nationale autoriteiten om na te gaan of er in een concrete situatie al dan niet een discriminatie of een schending van het gemeenschapsrecht is.

De regeringscommissaris bij de universiteit heeft de taak erop toe te zien dat het universiteitsbestuur geen enkele beslissing neemt die strijdig is met het bij of krachtens de wet of het decreet bepaalde. Wat werkaanbiedingen betreft, is het zo dat de regeringscommissaris bij de VUB enkel een bericht krijgt van de beslissing tot vacature, en niet van de formulering van de vacature die zal worden gepubliceerd. Daaruit volgt dat hij in principe niet kan optreden tegen onrechtmatig geformuleerde werkaanbiedingen.

De commissaris leest wel de vacatures die in het Staatsblad verschijnen. Als hij vaststelt dat er daarin sprake is van een schending van het non-discriminatiebeginsel kan hij de universiteit daarop wijzen en vragen dit recht te zetten.

De regeringscommissaris heeft gezegd daar in het vervolg met nog meer aandacht op te letten.

In dit geval wil ik ook opmerken dat de personeelsadvertenties het hebben over "native or equivalent English language speaker" en "native level English", wat genuanceerder is en verder gaat dan een loutere moedertaalvereiste. Het is nooit de bedoeling van de VUB geweest om met de vacatures mogelijke kandidaten te discrimineren. Dat neemt niet weg dat de vereisten zeer ongelukkig geformuleerd zijn en dat de universiteit de taalvereisten naar de toekomst in neutralere bewoordingen moet formuleren. De VUB laat momenteel nagaan wat de beste formulering is om tot het gewenste resultaat te komen.

Gelet op de bovenstaande gegevens was het niet nodig over de vacatures contact op te nemen met het bestuur van de universiteit.

Ik heb geen weet van andere instellingen die dezelfde praktijken toepassen.

Vraag nr. 103
van 6 juni 2002
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Hogescholen – Financiering

Verschillende hogescholen in Vlaanderen en in zijn hoofdstad Brussel hebben het moeilijk om het hoofd boven water te houden met het huidige gesloten HOBU-enveloppensysteem (HOBU : hoger onderwijs buiten de universiteit).

Het hogescholendecreet van 1994 voorziet in een lineaire financiering van hogescholen waarbij de financiering rechtstreeks afhangt van het aantal studenten.

1. Hoeveel bedroeg de jaarlijkse enveloppe die aan elke Vlaamse hogeschool werd toegekend voor de periode 1996-2001 ?
2. Hoeveel bedroeg het aantal financierbare studenten van elke Vlaamse hogeschool voor de periode 1996-2001 (per jaar) ?
3. Wat is de evolutie van het aantal onderwijsbelastingseenheden (OBE's) van elke hogeschool voor de periode 1996-2001 (per jaar) ?

Antwoord

Hierna vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de gevraagde cijfergegevens.

UITKERINGEN 1996

Hogeschool Antwerpen	1.490.440.572
Hogeschool van de Provincie Antwerpen	342.559.354
Karel de Grote-hogeschool	1.305.647.071
Katholieke Hogeschool Kempen	924.108.580
Katholieke Hogeschool Mechelen	548.296.304
Erasmushogeschool Brussel	947.829.828
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	166.773.239
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	1.370.359.840
Katholieke Hogeschool Brussel	225.236.955
Katholieke Hogeschool Leuven	771.881.711
Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool Brussel en Parnas Dilbeek	95.384.134
Hogeschool Gent	1.861.213.360
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	464.881.536
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs	220.621.657
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	861.017.257
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen	312.344.748
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	276.579.233
Hogeschool Limburg	435.594.872
Katholieke Hogeschool Limburg	855.009.418
Provinciale Hogeschool Limburg	655.665.413
Hogeschool West-Vlaanderen	488.019.219
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	596.809.596
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	739.519.215
Jesode-Hatora en Beth-Jacob Normaalschool	45.756
Normaalschool Sancta Maria	1.753.966
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	366.684.277
Pedagogische Hogeschool - Groep T Leuven	287.685.547
Sociale Hogeschool - Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk	132.836.750
Katholieke Vlaamse Hogeschool	244.674.007
Handelshogeschool Antwerpen	134.573.903
TOTAAL WERKINGSUITKERINGEN	17.124.049.402
Totaal centrale voorafnames	1.165.050.598
TOTALE HOGESCHOLENENVELOPPE 1996	18.289.100.000
Aantal OBE's	Geen
Aantal financierbare studenten	88.091,0

UITKERINGEN 1997

Hogeschool Antwerpen	1.479.817.305
Hogeschool van de Provincie Antwerpen	347.024.795
Karel de Grote-hogeschool	1.308.135.865
Katholieke Hogeschool Kempen	931.816.041
Katholieke Hogeschool Mechelen	579.944.840
Erasmushogeschool Brussel	951.502.526
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	194.665.576
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	1.387.819.391
Katholieke Hogeschool Brussel	223.703.139
Katholieke Hogeschool Leuven	809.615.383
Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool Brussel en Parnas Dilbeek	106.331.440
Hogeschool Gent	1.858.043.395
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	478.931.900
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs	232.707.952
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	876.138.480
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen	317.719.244
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	305.601.252
Hogeschool Limburg	409.203.914
Katholieke Hogeschool Limburg	875.345.717
Provinciale Hogeschool Limburg	686.404.300
Hogeschool West-Vlaanderen	488.057.124
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	599.954.251
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	761.541.532
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	398.723.019
Groep t-hogeschool Leuven	277.597.714
Sociale Hogeschool - Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk	147.977.765
Katholieke Vlaamse Hogeschool	270.777.317
Handelshogeschool Antwerpen	147.509.036
TOTAAL WERKINGSUITKERINGEN	17.452.610.208
Totaal centrale voorafnames	1.109.289.792
TOTALE HOGESCHOLENENVELOPPE 1997	18.561.900.000
Aantal OBE's	122.693,6
Aantal financierbare studenten	89.954,5

UITKERINGEN 1998

Hogeschool Antwerpen	1.463.589.684
Hogeschool van de Provincie Antwerpen	345.695.249
Karel de Grote-hogeschool	1.288.548.179
Katholieke Hogeschool Kempen	930.294.670
Katholieke Hogeschool Mechelen	603.867.564
Erasmushogeschool Brussel	949.049.177
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	214.766.981
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	1.353.320.813
Katholieke Hogeschool Brussel	224.296.212
Katholieke Hogeschool Leuven	845.476.470
Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool Brussel en Parnas Dilbeek	120.885.648
Hogeschool Gent	1.852.462.819
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	495.012.460
Hogeschool voor Economisch en Grafisch onderwijs	242.719.230
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	870.472.231
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen	331.701.909
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	340.809.570
Hogeschool Limburg	397.555.245
Katholieke Hogeschool Limburg	887.402.957
Provinciale Hogeschool Limburg	709.693.130
Hogeschool West-Vlaanderen	499.347.224
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	597.961.079
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	785.999.831
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	411.284.190
Groep t-hogeschool Leuven	268.533.819
Sociale Hogeschool - Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk	168.497.839
Katholieke Vlaamse Hogeschool	289.883.144
Handelshogeschool Antwerpen	152.746.700
TOTAAL WERKINGSUITKERINGEN	17.641.874.024
Totaal centrale voorafnames	1.041.025.976
TOTALE HOGESCHOLENENVELOPPE 1998	18.682.900.000
Aantal OBE's	124.139,2
Aantal financierbare studenten	92.757,5

UITKERINGEN 1999

Hogeschool Antwerpen	1.521.154.967
Hogeschool van de Provincie Antwerpen	366.298.668
Karel de Grote-hogeschool	1.338.505.445
Katholieke Hogeschool Kempen	985.939.459
Katholieke Hogeschool Mechelen	629.926.715
Erasmushogeschool Brussel	991.114.172
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	226.810.478
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	1.369.143.201
Katholieke Hogeschool Brussel	227.277.639
Katholieke Hogeschool Leuven	887.824.232
Iris Hogeschool	138.003.840
Hogeschool Gent	1.962.965.894
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	525.251.185
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs	262.141.887
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	914.128.724
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen	351.529.645
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	360.867.203
Hogeschool Limburg	429.440.422
Katholieke Hogeschool Limburg	911.517.984
Provinciale Hogeschool Limburg	743.138.677
Hogeschool West-Vlaanderen	531.655.115
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	630.992.755
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	842.958.184
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	423.543.880
Groep t-hogeschool Leuven	294.017.205
Sociale Hogeschool - Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk	186.050.968
Katholieke Vlaamse Hogeschool	305.803.197
Handelshogeschool Antwerpen	153.926.729
TOTAAL WERKINGSUITKERINGEN	18.511.928.471
Totaal centrale voorafnames	966.471.529
TOTALE HOGESCHOLENENVELOPPE 1999	19.478.400.000
Aantal OBE's	126.637,6
Aantal financierbare studenten	94.467,5

UITKERINGEN 2000

Hogeschool Antwerpen	1.536.308.662
Plantijn Hogeschool	386.928.174
Karel de Grote-hogeschool	1.382.059.584
Katholieke Hogeschool Kempen	1.044.329.990
Katholieke Hogeschool Mechelen	641.282.410
Erasmushogeschool Brussel	1.009.600.841
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	238.933.274
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	1.373.942.725
Katholieke Hogeschool Brussel	227.513.423
Katholieke Hogeschool Leuven	913.430.191
Iris Hogeschool	134.362.983
Hogeschool Gent	2.059.933.016
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	531.172.268
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs	278.587.946
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	935.101.389
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen	380.116.877
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	369.667.981
Hogeschool Limburg	465.675.804
Katholieke Hogeschool Limburg	935.927.809
Provinciale Hogeschool Limburg	757.879.012
Hogeschool West-Vlaanderen	556.631.009
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	650.977.874
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	882.521.292
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	422.985.322
Groep t-hogeschool Leuven	322.603.329
Sociale Hogeschool - Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk	194.639.681
Katholieke Vlaamse Hogeschool	312.355.364
Handelshogeschool Antwerpen	159.965.415
TOTAAL WERKINGSUITKERINGEN	19.105.433.647
Totaal centrale voorafnames	916.466.353
TOTALE HOGESCHOLENENVELOPPE 2000	20.021.900.000
Aantal OBE's	129.226,3
Aantal financierbare studenten	95.938,0

UITKERINGEN 2001

Hogeschool Antwerpen	1.496.449.539
Plantijn Hogeschool	401.211.156
Karel de Grote-hogeschool	1.389.240.594
Katholieke Hogeschool Kempen	1.080.250.644
Katholieke Hogeschool Mechelen	652.604.658
Erasmushogeschool Brussel	981.854.720
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	235.447.614
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	1.303.107.375
Katholieke Hogeschool Brussel	212.211.566
Katholieke Hogeschool Leuven	897.708.090
Iris Hogeschool	123.518.094
Hogeschool Gent	2.093.774.650
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	504.479.960
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	946.642.642
Hogeschool Limburg	491.599.687
Katholieke Hogeschool Limburg	923.484.054
Provinciale Hogeschool Limburg	743.700.727
Hogeschool West-Vlaanderen	597.342.282
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	625.456.025
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	889.225.861
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	409.299.835
Groep t-hogeschool Leuven	347.088.537
Lessius Hogeschool	465.576.791
Artevelde Hogeschool	1.253.227.593
TOTAAL WERKINGSUITKERINGEN	19.064.502.699
Totaal centrale voorafnames	849.997.301
TOTALE HOGESCHOLENENVELOPPE 2001	19.914.500.000
Aantal OBE's	131.799,6
Aantal financierbare studenten	96.420,5

OBE 1996-2001	1996	1997	1998	1999	2000	2001
Hogeschool Antwerpen		10.251,4	10.293,6	10.395,5	10.408,8	10.356,9
Hogeschool van de Provincie Antwerpen / Plantijn Hogeschool		2.329,7	2.324,9	2.406,3	2.550,7	2.720,0
Karel de Grote-hogeschool		8.873,2	8.792,1	8.888,4	9.112,9	9.461,6
Katholieke Hogeschool Kempen		6.350,8	6.342,5	6.579,1	7.065,3	7.601,0
Katholieke Hogeschool Mechelen		4.246,6	4.352,8	4.377,4	4.372,4	4.392,3
Erasmushogeschool Brussel		6.787,5	6.797,3	6.823,4	6.897,7	6.897,8
Hogeschool Sint-Lukas Brussel		1.774,6	1.780,2	1.793,4	1.847,5	1.883,1
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst		9.625,4	9.383,2	9.134,5	8.997,4	8.745,6
Katholieke Hogeschool Brussel		1.478,4	1.526,4	1.510,4	1.471,5	1.391,2
Katholieke Hogeschool Leuven		5.938,2	6.108,8	6.159,1	6.145,0	6.160,5
Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool Brussel en Parnas Dilbeek / Irishogeschool		882,1	982,7	1.071,8	991,4	872,7
Hogeschool Gent		12.713,6	12.900,5	13.414,7	14.053,4	14.643,5
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen		3.263,9	3.375,0	3.480,5	3.411,4	3.246,2
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs		1.617,9	1.683,1	1.795,3	1.903,5	
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven		6.123,5	6.067,0	6.161,1	6.292,5	6.544,3
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen		2.295,0	2.379,0	2.481,8	2.614,3	
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen		2.547,5	2.716,3	2.762,1	2.787,7	
Hogeschool Limburg		2.476,1	2.557,4	2.792,1	3.097,1	3.384,5
Katholieke Hogeschool Limburg		6.345,1	6.365,2	6.299,6	6.276,4	6.446,0
Provinciale Hogeschool Limburg		5.010,7	5.154,5	5.233,5	5.181,6	5.106,4
Hogeschool West-Vlaanderen		3.326,5	3.554,9	3.768,6	3.931,1	4.161,0
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende		4.092,8	4.151,5	4.256,3	4.322,6	4.258,5
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen		5.387,6	5.517,5	5.758,1	5.936,4	6.212,6
Economische Hogeschool Sint-Aloysius		2.773,8	2.721,2	2.679,3	2.592,5	2.590,3
Pedagogische Hogeschool - Groep t Leuven		1.757,9	1.781,8	1.992,6	2.281,3	2.529,1
Sociale Hogeschool - Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk		1.225,7	1.369,9	1.456,2	1.481,9	
Katholieke Vlaamse Hogeschool		2.121,6	2.173,3	2.221,2	2.232,5	
Handelshogeschool Antwerpen		1.076,5	986,8	944,0	968,8	
Lessius Hogeschool						3.201,6
Artevelde Hogeschool						8.993,0

EVOLUTIE VAN HET AANTAL FINANCIERBARE STUDENTEN PER HOGESCHOOL

	1/2/96	1/2/97	1/2/98	1/2/99	1/2/00	1/2/01
Hogeschool Antwerpen	6.245,5	6.233,0	6.129,5	6.148,0	6.031,0	6.008,0
Plantijn Hogeschool	2.063,5	2.077,0	2.270,0	2.400,0	2.494,5	2.433,5
Karel de Grote Hogeschool - Katholieke Hogeschool Antwerpen	6.248,0	6.437,5	6.802,5	7.067,5	7.162,5	7.250,0
Katholieke Hogeschool Kempen	4.680,5	4.811,5	5.268,0	5.779,5	6.017,5	5.768,0
Katholieke Hogeschool Mechelen	3.688,5	3.668,0	3.714,0	3.763,0	3.848,0	3.982,0
Erasmushogeschool Brussel	3.910,5	4.051,0	4.130,0	4.227,5	4.034,5	4.046,0
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	763,0	722,5	723,5	773,5	756,0	758,5
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	6.023,5	5.904,0	5.645,5	5.498,5	5.282,5	5.158,0
Katholieke Hogeschool Brussel	950,0	974,0	908,0	877,0	823,5	813,0
Katholieke Hogeschool Leuven	4.448,5	4.483,5	4.402,0	4.540,0	4.655,5	4.795,5
IRIS-hogeschool Brussel*	716,0	753,0	686,0	559,0	514,0	570,5
Hogeschool Gent**	8.688,5	8.981,5	9.826,5	10.253,0	10.367,5	10.574,0
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen (1)	3.144,5	3.311,0	3.237,5	2.900,0	2.787,0	2.489,0
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs (2)	1.576,5	1.735,0	1.825,5	1.920,5	1.977,0	
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	4.433,5	4.394,5	4.593,0	4.695,5	4.928,0	4.698,5
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement (2)	1.540,5	1.517,0	1.653,5	1.785,5	2.048,5	
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen (2)	1.690,5	1.801,0	1.687,5	1.738,5	1.558,5	
Hogeschool Limburg	2.031,5	2.254,5	2.615,0	2.792,5	2.951,5	3.038,5
Katholieke Hogeschool Limburg	4.040,5	3.955,0	4.000,0	4.104,5	4.405,5	4.595,0
Provinciale Hogeschool Limburg	3.735,0	3.901,5	3.878,5	3.686,0	3.725,5	3.687,0
Hogeschool West-Vlaanderen	2.770,5	2.928,0	3.104,5	3.206,5	3.553,0	3.765,5
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	2.975,0	3.160,5	3.158,0	3.128,0	3.019,5	2.959,5
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	4.192,0	4.250,0	4.542,5	4.614,0	4.848,0	4.935,5
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	2.808,0	2.626,5	2.603,5	2.547,5	2.620,0	2.667,5
Groep T- Hogeschool Leuven	1.148,0	1.340,5	1.610,0	1.727,5	1.838,5	1.935,0
Sociale HS Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk (2)	987,0	1.087,0	1.046,5	1.042,0	1.038,0	
Katholieke Vlaamse Hogeschool (3)	1.608,5	1.699,0	1.745,0	1.634,5	1.566,0	
Handelshogeschool (3)	983,5	897,0	951,5	1.058,0	1.086,5	
Lessius Hogeschool						2.710,5
Arteveldehogeschool						6.782,0
Totaal	88.091,0	89.954,5	92.757,5	94.467,5	95.938,0	96.420,5
Jesode-Hatora	1,0					
Normaalschool Sancta-Maria	34,0					
Hogere Zeevaartschool ***	354,0	263,0	236,0	194,0	212,0	224,0
Eindtotaal	88.480,0	90.217,5	92.993,5	94.661,5	96.150,0	96.644,5

* inclusief de studenten optiek en optometrie (artikel 66 decreet IX)

** exclusief de studenten van de afdeling "nursing" 34,0 41,0 48,0 64,0

*** inclusief de studenten van de Franstalige afdelingen 132,5 86,5 75,0 75,0 71,5 70,5

(1) De Mercatorhogeschool fuseerde op 24-9-2001 met Hogeschool Gent

(2) Deze hogescholen fuseerden op 1-1-2001 tot de Arteveldehogeschool

(3) Deze hogescholen fuseerden met ingang van het academiejaar 2000-2001 tot de Lessius Hogeschool

Vraag nr. 104
van 14 juni 2002
van de heer JAN PENRIS

Maritiem onderwijs – Promotie

Onlangs ontstond in binnenvaartmiddens enige commotie rond het mogelijke tekort van 150 matrozen voor de Rijnvaart.

Blijkbaar is matroos op de binnenvaart vandaag een knelpuntenberoep geworden.

1. Hoeveel leerling-matrozen zijn er nu in opleiding ?
2. Welke maatregelen neemt de minister om de opleiding tot matroos bij de Vlaamse jeugd opnieuw aantrekkelijk te maken ?

Antwoord

1. Het maritiem secundair onderwijs wordt georganiseerd door drie instellingen : het Provinciaal Maritiem Instituut Knokke-Heist, het KTA Zwijndrecht en het Koninklijk Werk Ibis Brede ne (*KTA : Koninklijk Technisch Atheneum – red.*).

Het totaal aantal leerlingen per 1 februari 2002 bedroeg in de respectieve richtingen :

– maritieme vorming (tweede leerjaar eerste graad) :	34
– Rijn- en binnenvaart (beroepsvoorbereidend leerjaar) :	19
– dek (tweede en derde graad TSO) :	71
– motoren (tweede en derde graad TSO) :	21
– Rijn- en binnenvaart (tweede en derde graad BSO) :	67
– matroos (tweede graad BSO) :	14
– beperkte kustvaart (specialisatiejaar BSO) :	10

(*TSO : technisch secundair onderwijs ; BSO : beroepssecundair onderwijs – red.*)

2. Het maritiem secundair onderwijs in Vlaanderen geniet reeds bepaalde voordelen, onder meer wat de rationalisatie- en de omkaderings-

normen betreft. Daarnaast investeert de Vlaamse onderwijsoverheid jaarlijks extra in didactische uitrusting en loopt er sedert 1 september 1998 een tussen Onderwijs en de sector gesloten convenant "maritieme opleidingen".

Samengevat mag worden gesteld dat de noodzakelijke structureel-organisatorische randvoorwaarden voor een kwaliteitsvol onderwijs zijn gecreëerd.

Het aantal leerlingen dat voor een bepaald studiegebied of opleiding kiest, is afhankelijk van uiteenlopende factoren. Zeker voor de maritieme richtingen, waaronder matroos, mag worden verondersteld dat de studiekeuze vrij gericht gebeurt, met kennis van de specifieke eigenschappen van de maritieme beroepswerelden en niet zelden wegens de sociale herkomst van de leerlingen. De Grondwet waarborgt hoe dan ook de vrijheid van studiekeuze.

Het departement Onderwijs heeft wel een reeks maatregelen genomen of gepland om het TSO en BSO in ruime zin te herwaarderen, doch neemt geen initiatieven om een bepaalde opleiding of groep van opleidingen te promoten. Indien vanuit de sector een dergelijke campagne wordt gelanceerd, dan zal het departement Onderwijs uiteraard alle mogelijke logistieke of andere steun verlenen. Ik verwijs hier bijvoorbeeld naar de maatregelen van het federale ministerie van Volksgezondheid om de aantrekkingskracht van het verpleegkundig beroep te bevorderen en naar de bijdrage daartoe vanuit Onderwijs.

Overigens heb ik vanuit de maritieme sector zelf nog geen signalen opgevangen dat er zich een al dan niet structureel tekort aan matrozen in de Belgische binnenvaart voordoet.

Vraag nr. 105
van 14 juni 2002
van de heer ANDRE VAN NIEUWKERKE

Opvoeders – Anciënniteit

De schaarste aan leraren veronderstelt ook het opruimen van allerlei obstakels die de aantrekkingskracht van de job ondermijnen.

Zo vernam ik onlangs dat opvoeders Al met een diploma van onderwijzer of kleuteronderwijzer die werkzaam waren in een privé-instelling en terug

willen keren naar het onderwijs, geen anciënniteit kunnen inbrengen. Met alle gevolgen van dien.

Opvoeders die vanuit een openbare instelling naar het onderwijs gaan, kunnen wel hun anciënniteit laten gelden.

Wordt dit euvel verholpen ?

Antwoord

Vooraf moet worden opgemerkt dat de berekening van de geldelijke anciënniteit gesteund is op de bepalingen van het koninklijk besluit van 15 april 1958 houdende bezoldigingsregeling van het onderwijzend, wetenschappelijk en daarmee gelijkgesteld personeel van het Ministerie van Openbaar Onderwijs.

Dit besluit legt de geldelijke anciënniteit vast en stelt dat, naast de onderwijsdiensten, ook nog de diensten in aanmerking kunnen worden genomen die het personeelslid hetzij in een andere openbare dienst dan de diensten van Afrika, hetzij in een andere openbare dienst dan de diensten van de staat of de diensten van Afrika heeft gepresteerd.

Deze diensten moeten zijn gepresteerd als burgerlijk of geestelijk titularis van een bezoldigd ambt met volledige prestaties. De diensten die werden gepresteerd in een bezoldigd ambt in bijvoorbeeld een gemeentelijke instelling worden in aanmerking genomen voor de anciënniteit. Diensten die gepresteerd zijn aan privé-instellingen kunnen echter niet in aanmerking worden genomen.

Het voorliggende probleem dateert dus al van 1958. Deze bezoldigingsregel is immers niet alleen van toepassing op de personeelsleden van het onderwijzend personeel, maar op alle personeelscategorieën. Aan deze principes van het besluit zijn tot op heden geen wijzigingen aangebracht.

Het is een terechte vraag of deze ongelijkheid haalbaar blijft in een situatie waarin het onderwijs alles in het werk moet stellen om het ambt van leraar of onderwijzer of enige andere tewerkstelling in het onderwijs aantrekkelijk te maken.

Uiteraard is een wijziging van de bedoelde regelgeving bespreekbaar. Mijn administratie heeft de opdracht gekregen dit te onderzoeken. Ik vestig er de aandacht op dat deze wijzigingen ernstige budgettaire implicaties tot gevolg hebben. Het invoeren van deze maatregel voor één personeelscategorie heeft immers een gelijkaardige en terechte vraag

van andere personeelscategorieën tot gevolg. Dit alles brengt ons tot de discussie over de kostprijs, de vraag hoever we daarin kunnen gaan en hoe we dit kunnen regelen ten opzichte van degenen die deze stap reeds vroeger deden.

De discussie over dit probleem moet dus niet alleen worden gevoerd in de werkgroep "elders verworven competenties", maar zal ook het voorwerp uitmaken van de tweede fase van de loonstudie.

Ik ben het in principe eens met het standpunt dat de problematiek een oplossing moet krijgen. We mogen echter het prijskaartje niet uit het oog verliezen. Een en ander moet worden afgewogen tegenover andere prioriteiten.

Vraag nr. 106 van 14 juni 2002 van de heer DIRK DE COCK

Ministerie van Onderwijs – Centrale Bibliotheek

Jaren geleden bestond er binnen het Ministerie van Onderwijs, Bestuur Gemeenschappelijke Diensten voor Onderwijs, een Centrale Bibliotheek, die gevestigd was aan de Leuvenseweg 27 Brussel. Deze bibliotheek bevatte een schat aan boeken en tijdschriften die voor de studie van onderwijszaken en voor de studie van de historische pedagogiek heel betekenisvol en dus van onschatbare waarde zijn.

Hopelijk zijn de schatten van deze bibliotheek niet verloren gegaan en werden ze eventueel geschonken aan een andere bibliotheek, zodat geïnteresseerde leerkrachten en onderzoekers de boeken en tijdschriften nog kunnen raadplegen.

Aangezien die bibliotheek blijkbaar geen activiteiten meer heeft, zou ik de minister volgende vragen willen stellen.

1. Waar bevinden zich de boeken en tijdschriften van die bibliotheek ? Kunnen ze nog worden geraadpleegd en hoe ?
2. Bestaat er een inventaris van de collectie van deze bibliotheek en kan die inventaris worden geraadpleegd ?

Antwoord

Toen in 1988 het gebouw aan de Leuvenseweg op zeer korte termijn moest worden ontruimd, is de collectie van de Centrale Bibliotheek verdeeld tus-

sen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap. De Vlaamse onderwijsbibliotheek bracht haar circa 300.000 banden deels onder in de nieuwe, veel kleinere huisvesting aan de Koningsstraat 150 in Brussel, en deels in een depot in Machelen.

In 1993 moest de bibliotheek opnieuw verhuizen, alweer naar een veel kleiner gebouw: Koningsstraat 71. Het overgrote deel van de collectie – alles van vóór 1990 – werd overgedragen aan de Stadsbibliotheek Antwerpen (SBA). Deze verbond zich er contractueel toe om dat deel van de collectie dat ze in haar verzameling opnam, te catalogiseren en daarnaast de bewaarplaats te registreren van het deel dat ze niet in haar collectie opnam.

De collectie van de onderwijsbibliotheek is thans opgebouwd en beheerd op maat van de interne doelgroep (personeelsleden en beleids mensen departement Onderwijs). Naast een beperkt aantal referentiewerken, bevat de collectie documentatie op volgende terreinen: algemene didactiek, pedagogie, studiebegeleiding en -voorlichting, onderwijsbeleid en -vernieuwing, onderwijsonderzoek, onderwijssystemen, statuut onderwijzend personeel en schoolmanagement. De bibliotheek omvat vandaag zo'n 4.000 banden en een 100-tal tijdschriften. De catalogus kan worden geraadpleegd via de ADIOV-databank op het internet (www.ond.vlaanderen.be/adiovwww) (*ADIOV : Automatisch Documentatie en Informatiesysteem voor het Onderwijs in Vlaanderen – red.*).

Vraag nr. 107
van 21 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Schoolenquête kinderrechten – Vragen

In bepaalde scholen wordt aan kinderen gevraagd om deel te nemen aan een enquête over kinderrechten in het gezin.

Daarbij wordt gevraagd om de vragenlijst in te vullen zonder medeweten van de ouders. Er worden vragen gesteld in de zin van: Heb jij thuis een plek van jou alleen, een geheime plek? Welke uitspraken van je moeder/vader vind je nogal kleinerend? Vertel eens een verhaal over de onaangename manier waarop jij en je ouders/broers/zussen met elkaar omgaan? Wat doen jij en je ouders samen in huis? Op welke manier laat je merken dat je het niet eens bent met je ouders? Aan wie zou jij iets "geheim" of iets "erg" durven vertellen over thuis?

Deze en andere vragen gaan over de privé-sfeer binnen het gezin. De kinderen worden er met andere woorden toe aangezet om zaken uit de privé-sfeer van het gezin – bij wijze van spreken – te verklikken aan mensen van buiten het gezin. Dat het ouderlijke gezag daarbij in vraag wordt gesteld, is blijkbaar geen bezwaar. Vooral het verzwijgen van het initiatief voor de ouders doet toch wel denken aan praktijken die men vooral bij totalitaire regimes terugvindt.

1. Is de minister op de hoogte van dit initiatief?
2. Heeft zij zicht op het aantal scholen van het gemeenschapsonderwijs dat eraan deelneemt?
3. Heeft zij al gereageerd op deze gang van zaken? Hoe staat zij ertegenover?

Antwoord

1 en 2. Het Kinderrechtencommissariaat voert van september 2002 tot februari 2003 een sensibiliseringscampagne over de rechten van kinderen in het gezin (**bijlage**). Deze campagne wil kinderen informeren over hun rechten in hun gezin en wil hen aanzetten om in open dialoog met hun ouders participatierechten te verkennen, te beleven en uit te oefenen. Het Kinderrechtencommissariaat wil ook ouders informeren over participatiemogelijkheden voor hun kinderen en wil hen aanzetten om in hun gezin aan kindere participatiekansen te geven.

Deze sensibiliseringscampagne wordt gevoerd via een aantal pistes. Op 21 september zal er naar jaarlijkse gewoonte een Kinderrechtenfestival "Kitsegem, waar kinderen thuis zijn" georganiseerd worden. Daarnaast zal er een publicatie Megafoon-gezin op grote schaal verspreid worden. Het boekje zal rechtsuitoefenings- en dialoogtips bevatten.

Naast het Kinderrechtenfestival en de publicatie heeft het Kinderrechtencommissariaat de opdracht gegeven aan de Kopergietery in Gent een theater- en expositietournee (van eind 2002 tot februari 2003) te organiseren. Deze tournee handelt over omgangsvormen in het gezin en is bedoeld voor kinderen (8 tot 12 jaar) én hun ouders. De bedoeling is om op een speelse, poëtische en humoristische manier gestalte te geven aan de ervaring in een gezin te leven, welke "regels" er gelden, hoe men die regels communiceert, hoe men steeds op zoek is naar een soort evenwicht tussen "erbij horen" en "zijn eigen leven leiden", tussen geborgenheid en het ver-

langen om alleen te zijn, tussen eigen belangen en de behoeftes van de andere huisgenoten.

Het is in de rand van deze theater- en expositietournee dat de Kopergietry op zeer kleinschalige wijze een bevraging heeft georganiseerd bij scholen en leerkrachten die bereid waren hieraan mee te werken. De vragen die in deze schriftelijke vraag worden vermeld, zijn vermoedelijk hierin te situeren. Het is enkel de bedoeling van de theatermaker zich creatief te laten inspireren. De antwoorden op de vragenlijst zullen niet systematisch wetenschappelijk verwerkt worden.

Hoeveel en welke scholen hieraan hebben meegewerkt, is mij niet bekend.

Ter vervollediging van de informatie rond de gevoerde campagne wil ik ook nog wijzen op een onderzoek waarvoor het Kinderrechtencommissariaat de medewerking zal vragen van ouders en kinderen (10-12 jaar) via de scholen. Uiteraard berust de medewerking volledig op vrijwilligheid.

Het kwalitatieve luik gebeurde in samenwerking met de vakgroep Pedagogiek van de UG en het onderzoeksbureau Significant (*UG : Universiteit Gent – red.*). De praktische uitvoering van het kwantitatieve luik gebeurt door Significant.

Via een wetenschappelijk onderbouwde vragenlijst – die zowel aan ouders als aan hun kinderen zal worden voorgelegd – wordt gepeild naar het overleg en het participatieproces in het gezin. Volgende vragen zullen hierbij aan bod komen : overleggen ouders en kinderen in hun gezin ; hebben ouders en kinderen het gevoel dat er met hun inbreng rekening gehouden wordt ; wie neemt de eindbeslissingen ; over welke thema's ; wat zijn – met betrekking tot overleg en beslissingen – de verschillen en overeenkomsten tussen de beleving van het kind in vergelijking met die van zijn ouders ?

De resultaten hiervan zullen worden bekendgemaakt in het najaar. Er zullen geen gegevens van individuele scholen of identiteitsgegevens van ouders of jongeren in de rapportering van het onderzoek publiek gemaakt worden. De gegevensverwerking gebeurt – zoals voor elk wetenschappelijk onderzoek het geval is – volstrekt anoniem.

3. Net zoals ik positief stond tegenover de vorig jaar gevoerde sensibiliseringscampagne m.b.t. kinderrechten in basisscholen, wil ik mij even-

zeer aansluiten bij de geplande acties van het Commissariaat voor volgend werkjaar.

De ombudsdienst van het Kinderrechtencommissariaat kreeg in de werkperiode 1 oktober 2000 tot en met 30 september 2001 meer dan duizend meldingen van minderjarigen en van volwassenen. Meer dan de helft van het totale aantal meldingen ging over de gezinssituatie. De belangrijkste conclusie uit dat ombudswerk is dat de informatiebehoefte van minderjarigen en ouders over vooral rechten in het gezin groot blijkt te zijn in Vlaanderen. Deze campagne wil inspelen op die behoefte.

Net zoals de samenleving de taak heeft stimulerend toe te kijken op de wijze waarop leerkrachten met kinderen omgaan, is het maatschappelijk evenzeer verantwoord een zicht te krijgen op de wijze waarop ouders met hun kinderen omgaan. We moeten immers de behoefte van kinderen om ten volle te participeren aan het gezinsleven en aan het schoolleven als een basisrecht beschouwen.

Ik ben mij ervan bewust dat de realisatie van participatieve rechten van kinderen in een spanningsveld van het ouderlijk gezag verloopt. Dit vraagt om een evenwichtsoefening tussen de empowerment van kinderen en de ouderlijke verantwoordelijkheid.

We kunnen de ouders en leerkrachten "slechts" maximaal aanzetten erover na te denken hoe deze de rechten van het kind omzet in concrete gespreks- en handelingsdaden.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 65
van 3 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Brugge 2002 – Nederlandstalige informatie

Ik ontving zonet de klacht van een bezoeker aan Brugge die op 13 april jongstleden op het toeristisch informatiebureau De Burg te horen kreeg dat men hem geen Nederlandstalige folders en geen

Nederlandstalige rondleiding door de stad kon aanbieden. De betrokken persoon kreeg het advies gebruik te maken van een Franstalige folder.

1. Is het normaal dat Nederlandstalige publiciteit en informatie over het evenement Brugge 2002 reeds uitgeput is en blijkbaar niet meer beschikbaar in het Nederlands ?
2. Werd dit intussen verholpen en zo ja, hoe ?

Antwoord

Brugge 2002 valt volledig onder de bevoegdheid van de organiserende VZW ; de werking van de dienst Toerisme op de Burg behoort tot de verantwoordelijkheid van de stad Brugge.

Mijn administratie vernam inzake de Nederlandstalige publiciteit en informatie over het evenement Brugge 2002 toch volgende gegevens :

1. de Nederlandstalige programmaboeken zijn nog in grote aantallen voorhanden (geraamd op meer dan 10.000). Dit materiaal geeft een volledig overzicht van het culturele jaar ;
2. er zijn zeker nog voldoende Nederlandstalige Jan Van Eyckfolders ter beschikking (geraamd op meer dan 5.000). Ook van de volgende top-tentoonstellingen worden door Brugge 2002 aan Toerisme Brugge het door hen gevraagde aantal folders geleverd;
3. tweemaandelijks worden er 10.000 Nederlandstalige exemplaren "Uur na Uur" geleverd bij Toerisme Brugge. Deze publicatie geeft een update van het programma ;
4. stadsplannetjes Brugge 2002 : plan van de binnenstad met aanduiding van alle Brugge 2002-locaties in drie talen : Nederlands-, Frans-, en Engelstalig, zijn in voldoende voorraad beschikbaar ;
5. Toerisme Brugge is op de hoogte van al het drukwerk dat door Brugge 2002 geproduceerd wordt. Indien opnieuw materiaal nodig is, neemt Toerisme Brugge rechtstreeks contact op met de toerismemedewerker van Brugge 2002, die het materiaal zo snel mogelijk bezorgt.

Het is dus zeer "vreemd" dat op 13 april jongstleden niets meer in het Nederlands beschikbaar geweest zou zijn, want uit het bovenvermelde blijkt

wel degelijk dat er nog voldoende goede info in het Nederlands voorhanden was en is.

Vraag nr. 66 van 3 mei 2002 van de heer JAN LOONES

Motorhomes – Standplaatsen

Tijdens het laatste paasweekend werd opnieuw het fenomeen van het parkeren van zwerfauto's vastgesteld langs de kust en in belangrijke steden en toeristische regio's (Recreamagazine april 2002 – vakblad van de Campingfederatie CKVB).

Op sommige (eersterangs)locaties kon men concentraties van meer dan honderd van deze zwerfwagens vaststellen, zodat men zich de vraag kan stellen of het hier nog om parkeren, dan wel om kamperen ging.

Sommige provincie- en gemeentebesturen hebben al speciale parkeerplaatsen aangelegd voor kampeerauto's. In feite kan men dan niet meer over parkeer-, maar wel over kampeerplaatsen spreken (zodra het over drie plaatsen gaat, vallen ze namelijk onder het kampeerdecreet).

Geen enkele van dergelijke door de overheid aangelegde plaatsen voldoet echter aan de kampeerwetgeving of aan de wetgeving inzake ruimtelijke ordening.

De verdedigers van deze vorm van toerisme stellen dat de Vlaamse campings geen interesse hebben of niet uitgerust zijn om kampeerauto's te ontvangen. Daarbij beroepen ze zich echter op de situatie in het verleden, toen de kampeersector in Vlaanderen nog in beperkte mate op deze vorm van kamperen inspeelde. Ondertussen hebben steeds meer campings geïnvesteerd in aangepaste voorzieningen voor kampeerauto's.

Volgens de sector erkent de minister dit probleem en stelt hij in zijn Beleidsbrief Toerisme, Beleidsprioriteiten 2001-2002, de nodige initiatieven te zullen nemen (Stuk 881 (2001-2002) – Nr. 1).

De VZW Campingfederatie CKVB is hoe dan ook vragende partij om inzake deze problematiek van "zwerfauto's" constructief mee te zoeken naar een wettelijke, en voor alle partijen aanvaardbare, regeling.

1. Welke initiatieven neemt de minister om voor het probleem van de "zwerfauto's" een oplossing te bieden ?
2. Wordt de sector actief betrokken bij het zoeken naar oplossingen ?

Antwoord

De problematiek van een gebrek aan plaatsen en voorzieningen voor zwerfwagens is niet nieuw en bestaat reeds sedert enige jaren. Vooral de kustgemeenten worden bezocht door motorhomegebruikers, wat op toeristische piekdagen leidt tot wildkamperen. Alhoewel motorhomes normaliter terecht kunnen op campings, blijken nogal wat motorhomegebruikers meestal te gaan staan langs de weg of op parkings van allerlei aard.

Met de uitvaardiging van het nieuwe kampeerdecreet in '93 werd de basis gelegd voor een nieuw kampeerbeleid in Vlaanderen. Samen met de stedenbouwwetgeving bepaalt deze nieuwe kampeerregelgeving op welke plaatsen er mag worden gekampeerd.

In dit decreet wordt het begrip "openlucht recreatief verblijf" gedefinieerd. Motorhomes, kampeerauto's, woonauto's of iedere andere verblijfsvorm die niet ontworpen is om als vaste woonplaats te dienen en waarvoor geen bouwvergunning vereist is, vallen tevens onder deze definitie. Het nieuwe kampeerdecreet bepaalt dat elk terrein waarop ten minste drie verblijven staan of kunnen staan en dat ingericht is met het oog op of bestemd voor openlucht recreatieve verblijven, slechts mag worden geëxploiteerd of gebruikt mits een vergunning.

De classificatienormen van het nieuwe kampeerdecreet voorzien thans in de verplichte aanwezigheid van een ingerichte stortplaats voor chemische wc's in alle categorieën. Vanaf vier sterren dient er tevens een speciaal ingerichte plaats voor drinkwaterbevoorrading en verwijdering van afvalwater van kampeer- of woonauto's aanwezig te zijn op het terrein.

Door vertegenwoordigers van de kampeersector en de kampeerverenigingen werd tijdens de vergaderingen van het technisch comité van de openlucht recreatieve verblijven reeds in het voorjaar van 1999 aandacht gevraagd voor het probleem van de zwerfwagens. Op de vergadering van de raad van bestuur van Toerisme Vlaanderen van februari 1999 werd beslist de mogelijkheden te on-

derzoeken voor het creëren van plaatsen en voorzieningen voor zwerfwagens.

In de schoot van dit technisch comité werd hiervoor een werkgroep opgericht, bestaande uit vertegenwoordigers van de beroepssector, de kampeerverenigingen en Toerisme Vlaanderen, die zich zou buigen over deze problematiek. Bedoeling was een consensus-standpunt voor te leggen aan het technisch comité, zodat een advies kon worden geformuleerd tot aanpak van de problematiek van de zwerfwagens. Wegens tijdsgebrek door de vele vergunningsdossiers in het najaar van 1999 werd het overleg binnen de werkgroep echter opgeschort.

Tijdens de vergadering van het technisch comité van de openlucht recreatieve verblijven van juni 2000 werd beslist de werkgroep opnieuw op te starten. Bedoeling was tot een uitgewerkt standpunt te komen tegen eind 2000. De standpunten van de belangrijkste rechtstreeks betrokken partners in deze problematiek, zoals de Campingfederatie CKVB VZW, de VKT VZW (afdeling Zwerfautoclub) en Vakantiegenoegens VZW, werden tijdens de vergaderingen van deze werkgroep besproken (*VKT : Vlaamse Kampeertoeristen – red.*). Aan elke partner werd gevraagd om zijn standpunten betreffende de zwerfwagenproblematiek op papier te zetten. Op basis van deze voorstellen werd een, door alle partners aanvaarde, synthesesetabel opgemaakt, die in december 2000 aan het technisch comité van de openlucht recreatieve verblijven werd voorgelegd.

Ondanks diverse pogingen vorig jaar en "diplomatie achter de schermen", kon er binnen het technisch comité en de sector omtrent dit voorstel geen consensus bereikt worden, ook al bestond de werkgroep voornamelijk uit leden van ditzelfde comité.

Vraag nr. 67 van 3 mei 2002 van de heer ANDRE MOREAU

Vergoeding voor sociale promotie – Leeftijdsgrens

In de wet van 1 juli 1963 houdende toekenning van een vergoeding voor sociale promotie is een leeftijdsgrens van veertig jaar bepaald.

Als men over "levenslang leren" spreekt, dan mag er toch wel worden verondersteld dat ieder mens het recht heeft om gedurende heel zijn/haar leven – ook na de leeftijd van veertig jaar – aan permanente vorming te doen, om levenslang te leren.

Deze leeftijdsdiscriminatie is in strijd met het Vlaamse non-discriminatiebeleid en de Europese regelgeving terzake.

Wat is de stand van zaken in dit dossier ? Wordt deze leeftijdsdiscriminatie concreet weggewerkt ?

Antwoord

De in de wet van 1 juli 1963 opgenomen leeftijdsgrens van veertig jaar was inderdaad in tegenpraak met het huidige beleid van de Vlaamse regering inzake levenslang leren.

Ingevolge het op 24 april 2002 door het Vlaams Parlement goedgekeurde decreet houdende evenredige participatie op de arbeidsmarkt, is deze leeftijdsdiscriminatie evenwel weggewerkt. Artikel 22 van dit decreet bepaalt met name dat "in de artikelen 1 en 2 van de wet van 1 juli 1963 houdende toekenning van een vergoeding voor sociale promotie, de woorden "onder de veertig jaar" worden geschrapt".

Vanaf de inwerkingtreding van voornoemd decreet valt de leeftijdsgrens van veertig jaar in het kader van de vergoeding voor sociale promotie derhalve weg.

Vraag nr. 69 van 8 mei 2002 van de heer BOUDEWIJN LALOO

Visserij – Europese steun

In oktober 2000 ging de minister bij de Rederscentrale in Oostende polsen naar de noden van de Vlaamse visserij, vooral de kustvisserij.

Hij kondigde toen aan dat er 25 miljoen euro extra Europese steun ter beschikking was voor de visserij.

Hij had informele gesprekken met belangengroepen en organiseerde op 31 januari 2001 in Oostende zelfs een staten-generaal voor de visserij.

1. Hoeveel van de 25 miljoen euro extra Europese steun werd reeds aangewend ?
2. Voor welke projecten ?

Antwoord

1. De 25 miljoen euro waarnaar ik verwezen heb, heeft betrekking op het Europees Programma Doelstelling 2, waarbij de kustzone voor de periode 2000 tot 2006 erkend is als gebied in reconversie. Dit fonds dient om op een structurele en efficiënte manier te investeren in meer economische welvaart, welzijn voor de inwoners en de structurele revitalisatie van de kust.

Naast dit budget sprak ik ook over een specifiek budget via het Fonds voor Investerings- en Opleidingen in de Visserij (afgekort FIOV) ten belope van 31.770.000 euro.

2. Er werden binnen het Europees Programma Doelstelling 2 nog geen projecten voor de visserij goedgekeurd. Het is de taak van de betrokken actoren om een projectvoorstel in te dienen.

Op een vraag om uitleg van Vlaams volksvertegenwoordiger Gilbert Vanleenhove van 10 april 2002 stelde mijn collega minister Dua reeds dat voor de FIOV-aanvragen de dossiers voor 2001 volgens de gangbare regels beslist zullen worden op basis van het administratief onderzoek dat aan afronding toe is. Dit antwoord is nog steeds actueel (*Handelingen Commissievergadering nr. 209 van 30 april, blz. 14-17 – red.*).

Vraag nr. 70 van 16 mei 2002 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Social-profitsector – VDAB-opleidingen

De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding organiseert zelf of samen met partners verschillende opleidingen ter ondersteuning van de social-profitsector. Zo is er de opleiding onderhoud, gericht op voorzieningen, de opleiding begeleidster buitenschoolse kinderopvang, de opleiding logistieke hulp en de opleiding (rusthuis) animator.

Eigen aan deze opleidingen is dat ze niet in het regulier onderwijscircuit bestaan. Nochtans zijn personen met deze kwalificaties nodig conform de bestaande welzijns/gezondheidswetgeving.

Al deze afgestudeerden kunnen tot nu toe alleen in een nepstatuut werken, en dit ondanks de regeringsverklaring, waarin staat dat in de social-profitsector veel nieuwe zinvolle en reguliere jobs tot stand brengen een topprioriteit is.

1. Hoeveel personen (m/v) volgden sinds 2000 een van de bovenvermelde opleidingen in de verschillende provincies ?

Hoeveel van hen werden tewerkgesteld in een project gericht op de zorgsector ?

2. Welke stappen werden door de minister reeds ondernomen om deze zinvolle opleidingen in het regulier onderwijsaanbod op te nemen ?

3. Welke inspanningen gebeurden reeds om van de tewerkstellingsinitiatieven die samenhangen met de vermelde opleidingen een reguliere job te maken ?

Antwoord

1. Aantal personen dat een opleiding social profit volgt en tewerkstellingsresultaten

Algemene situering van het VDAB-opleidingsaanbod social profit

De VDAB heeft sinds 1994 systematisch een opleidingsaanbod social profit voor werkzoekenden uitgebouwd. Hierbij werd rekening gehouden zowel met de arbeidsvraag van de sector, onder meer de knelpuntvacatures, als met het VDAB-doelgroepenbeleid.

Het opleidingsaanbod is functiegericht : het aanbod sluit aan bij de functievereisten en functieinhouden ; bij de toeleiding van de cursisten wordt onder meer rekening gehouden met de functievereisten per beroep (diplomavooraarden, arbeidsomstandigheden, ...). Voor subsidieerbare functies wordt de opleiding tevens gevalideerd met een officieel getuigschrift.

De VDAB besteedt alle opleiding social profit uit aan gespecialiseerde derden (bv. scholen voor verpleegkunde, erkende opleidingsdiensten voor gezinszorg). Deze samenwerking met gespecialiseerde derden is trouwens nodig met het oog op de validering van de meeste opleidingen social profit.

Realisaties van de finaliteitsopleidingen social profit (per opleiding : aantal gestarte cursisten in 2001) en tewerkstellingsresultaten in de social-profitsector (de

tewerkstellingsresultaten van de finaliteitsopleidingen die beëindigd zijn in 2000 : meting 6 maanden na einde van de opleiding)

Gediplomeerde/gegradueerde verpleegkunde

– Daar het beroep van verpleegkundige een knelpuntberoep is, kunnen uitkeringsgerechtigde werkzoekenden de kwalificerende opleiding tot verpleegkunde volgen in het dagonderwijs. Deeltijds werkenden/deeltijds werkzoekenden kunnen tevens de opleiding verpleegkunde volgen.

– De werkzoekenden volgen het normale lessenspakket (les- en stage-uren) van het dagonderwijs. De opleiding duurt drie schooljaren.

– Deeltijds uitkeringsgerechtigde werkzoekenden kunnen dezelfde opleiding als in het voltijds dagonderwijs volgen, maar met een aangepast lessensrooster of gespreid over vijf à zes schooljaren.

– De opleiding verpleegkunde leidt tot een officieel erkend diploma van gediplomeerde/gegradueerde verpleegkundige.

– Realisaties 2001 : 423 werkzoekenden zijn in 2001 gestart met de opleiding tot gediplomeerd verpleegkundige en 197 werkzoekenden met de opleiding tot gegraduateerd verpleegkundige.

– Tewerkstellingsresultaten

gediplomeerd verpleegkundige : 95 %,
gegraduateerd verpleegkundige : 98 %.

Gekwalificeerd verzorgende

Polyvalent verzorgende (voltijdse opleiding)

Daar het beroep van verzorgende in Vlaanderen een knelpuntberoep is, kunnen werkzoekenden een opleiding tot polyvalent verzorgende volgen in de erkende opleidingscentra van de diensten voor gezinszorg. Deze opleiding leidt tot een officieel brevet, erkend door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Welzijnzorg. Dit bekwaamheidsattest is vereist bij een tewerkstelling als verzorgende in de gezinszorg of in de rusthuizen en RVT's (*rust- en verzorgingstehuizen – red.*).

De opleiding bestaat uit 600 uur theorie en 600 uur stage (evenredig verdeeld in een dienst voor gezinszorg en in een rusthuis).

De opleiding wordt georganiseerd door een erkende opleidingsdienst van de diensten voor gezinszorg.

Polyvalent verzorgende (deeltijdse opleiding)

Deeltijds werkzoekenden kunnen de deeltijdse opleiding polyvalent verzorgende volgen bij vijf centra voor volwassenenonderwijs. De opleiding loopt over vier semesters ; de opleiding VSPW is erkend door de Vlaamse Gemeenschap (*VSPW : Vormingsleergang voor Sociaal en Pedagogisch Werk – red.*).

In 2001 zijn de erkende opleidingscentra van de diensten voor gezinszorg eveneens met een deeltijdse opleiding voor polyvalent verzorgende gestart. Deze opleiding richt zich in eerste instantie naar deeltijds werkenden van de gezinszorg en de rusthuizen, dit in kader van de jobpromotieprojecten. Deze opleiding bestaat uit 600 uur theorie en 600 uur stage (gespreid over twee jaar).

Realisaties 2001 : aantal gestarte cursisten :

voltijdse opleiding : 1.219 cursisten,

deeltijdse opleiding in de centra voor volwassenenonderwijs : 106 cursisten,

deeltijdse opleidingen in de opleidingsdiensten gezinszorg : 48 cursisten.

Tewerkstellingsresultaten in de sector : 85 %.

Begeleider buitenschoolse kinderopvang

De VDAB organiseert in het kader van de vacatures in de erkende initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang (IBO's) de opleiding "begeleider buitenschoolse kinderopvang". De opleiding bestaat uit 115 uur theorie en 90 uur stage.

De opleidingen die de VDAB uitbesteedt aan gespecialiseerde derden zijn erkend door Kind en Gezin, dit in het kader van een tewerkstelling (als Weerwerkgesco) in de initiatieven buitenschoolse kinderopvang (*gesco : gesubsidieerde contractueel – red.*).

Realisaties 2001 : 529 cursisten.

Tewerkstellingsresultaten : 73 %.

Opvoeder klasse 2A, opvoeder klasse 1

Werkzoekenden kunnen bij de vormingscentra voor sociaal en pedagogisch werk de (deeltijdse)

opleiding tot opvoeder volgen. De opleiding tot opvoeder B1 (A1 opvoeder) duurt vier jaar ; de opleiding tot opvoeder B2 (A2 opvoeder) duurt drie jaar. De opleiding leidt tot een officiële kwalificatie (begeleider jeugd- en gehandicaptensector : opvoeder klasse 2A ; gegraduateerde in de orthopedagogie : opvoeder klasse 1).

Realisaties 2001

opvoeder klasse 2A : 482 cursisten,
opvoeder klasse 1 : 308 cursisten.

Tewerkstellingsresultaten

opvoeder klasse 2A : 73 %,

opvoeder klasse 1 : 81 %.

Logistiek assistent

Conform het ministerieel besluit van 17 juni 1997 (invulling van de Sociale Maribel 1 in de ziekenhuizen) organiseert de VDAB volgende opleidingen logistiek assistent :

een opleiding van 500 uur (250 uur theorie en 250 uur stage) voor werkzoekenden met minimum diploma lager secundair onderwijs ;

een opleiding van 80 uur (48 uur theorie en 32 uur stage) voor werkzoekenden met getuigschrift HSB kinderverzorging, gezins- en sanitaire hulp, persoonlijke verzorging ; HST verpleegassistent, bijzondere jeugdzorg, leefgroepwerking ; werkzoekenden in het bezit van het brevet gezins- en bejaardenhulp (*HSB : hoger secundair beroeps ; HST : hoger secundair technisch – red.*).

De opleiding leidt tot een VDAB-getuigschrift, dat vereist wordt bij de tewerkstelling van logistiek assistent in de ziekenhuizen in het kader van de Sociale Maribel.

Realisaties 2001

opleiding van 500 uur : 363 cursisten,
opleiding van 80 uur : 133 cursisten.

Tewerkstellingsresultaten

na de opleiding van 500 uur : 79,5 %,

na de opleiding van 80 uur : 95,5 %.

Poetshulp

Deze opleiding wil laaggeschoolde werkzoekenden voorbereiden op een job als poetshulp in de voor-

zeningen van de social profit. De opleiding bestaat uit negen weken theorie en een stage van drie weken.

Realisaties 2001 : 192 cursisten.

Tewerkstellingsresultaat : 66 %.

ADL/PAB-assistent

Deze opleiding wil werkzoekenden de nodige basiskennis en -vaardigheden bijbrengen om te gaan werken als ADL-assistent in een dienst voor begeleid zelfstandig wonen voor personen met een handicap of als persoonlijk assistent, ter ondersteuning van een persoon met een handicap in zijn thuissituatie (*ADL : activiteiten van het dagelijks leven ; PAB : persoonlijk assistentiebudget – red.*). De opleiding duurt vijf maanden en bestaat uit 240 uur theorie en 240 uur stage.

De opleiding werd uitgewerkt in overleg met het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

Realisaties 2001 : 44 cursisten.

Tewerkstellingsresultaten : de twee opleidingen zijn beëindigd eind 2001 ; de tewerkstellingsresultaten zijn nog niet gemeten.

2. Opleidingen in het regulier onderwijsaanbod

De VDAB besteedt de opleidingen uit aan gespecialiseerde opleidingsderden.

Bij deze uitbesteding wordt rekening gehouden met de subsidiëringsvereisten (bv. getuigschriften, diploma's) per sector en per functie. Als het getuigschrift enkel kan worden behaald via een opleiding in het regulier onderwijs, volgen de werkzoekenden de opleiding in het regulier onderwijs. De andere opleidingen worden uitbesteed aan gespecialiseerde opleidingsderden, conform de respectieve subsidiëringsregelgeving. De minister van Werkgelegenheid heeft dus geen stappen moeten ondernemen om deze opleidingen in het regulier opleidingsaanbod op te nemen.

3. Tewerkstellingsinitiatieven en omschakeling naar reguliere jobs

In het kader van de beslissingen en de beleidsopties van de Vlaamse regering werd op 1 januari 2001 gestart met de regularisatie van de tewerkstellingsprogramma's DAC (Derde Arbeidscircuit) en PBW (Programma ter Bevordering van de Werkge-

legenheid, ex-IBF) (*IBF : Interdepartementaal Begrotingsfonds – red.*). De eerste sector waarmee werd gestart, was Welzijn. Dit hield onder andere in dat de projecten met zorgfuncties, logistieke assistenten en poetshulpen werden geregulariseerd. Wat de in punt 1 vermelde opleidingen betreft, betekent dit dat alle tewerkstellingsinitiatieven die samenhangen met vermelde initiatieven en zijn gesitueerd binnen het DAC of het PBW, regulier werden gemaakt.

Wat de in punt 1 vermelde opleiding "begeleider buitenschoolse kinderopvang" betreft, is er nog geen regularisatie, vermits de projecten buitenschoolse kinderopvang uitgevoerd door de initiatieven voor buitenschoolse opvang binnen het gesco-stelsel passen. Wat dit stelsel betreft, rijst met betrekking tot de regularisatie immers het probleem van het behoud van de RSZ-vrijstelling (*Rijksdienst voor Sociale Zekerheid – red.*).

Vraag nr. 71 van 24 mei 2002 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Zennebekken – Toerisme

Een nieuwe VZW Sennezenne richt haar inspanningen, met op de achtergrond de loop van de rivier die Vlaams-Brabant, Waals-Brabant en het Brusselse gewest doorkruist, op het aanwenden van de rivier voor het verbeteren van de levenskwaliteit en het stimuleren van urbanistische, toeristische of culturele projecten in het gebied dat zij bespoelt.

De vereniging beoogt ook de vele pittoreske hoekjes van de streek te laten ontdekken door de fietsers en wandelaars, van aan de bron noordwaarts en zover dit mogelijk is. Over een vrij grote afstand heeft de overvelving tussen 1896 en 1955 de rivier aan het gezicht onttrokken.

Dit project kan reeds rekenen op de steun van het Brussels Gewest en van de stad Brussel.

Bijrivieren van de Zenne, zoals de Pede, de Woluwe of de Maalbeek, doorkruisen het landschap van Vlaams-Brabant en zouden wellicht ook, na sanering, een belangrijke troef kunnen zijn voor het toerisme en de vrijetijdsbesteding.

Met de bouw van de rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) ten noorden van Brussel, aan de rand van het Vlaams randgebied, lijkt het mogelijk een be-

langrijke plaats toe te wijzen aan het toerisme langs bovenvermelde bijrivieren.

1. Geniet de VZW Sennezenne ook financiële steun van het Vlaams Gewest ?
2. Bestaat er reeds overleg met de toeristische diensten van het Brussels Gewest voor de revalorisatie van het bekken van de Zenne, dat trouwens enige tijd geleden het voorwerp was van een reportage op Ring TV, de regionale zender voor het arrondissement Halle-Vilvoorde ?

Antwoord

1. De VZW Sennezenne geniet geen financiële steun van Toerisme Vlaanderen.
2. Van een overleg met de toeristische diensten van het Brussels Gewest voor de revalorisatie van het bekken van de Zenne heeft Toerisme Vlaanderen geen weet.

Vraag nr. 72 van 6 juni 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vacatures – Engels

Hoe langer hoe meer personeelsadvertenties van in Vlaanderen gevestigde bedrijven stellen als voorwaarde dat kandidaat-werknemers zogenaamde "native English speakers" zouden zijn.

Dit lijkt mij een discriminatie in te houden ten aanzien van de lokale bevolking. Bovendien kan men zich afvragen in hoeverre het Septemberdecreet in dergelijke bedrijven wordt toegepast.

1. Hoe reageert de minister op deze gang van zaken ?

Beschikt hij over middelen om ertegen in te gaan, zo hij dat al wenst ?
2. Worden dergelijke bedrijven extra in het oog gehouden m.b.t. de naleving van het Septemberdecreet ?

Antwoord

1. Uit persberichten blijkt dat bedrijven meermaals de moedertaal als aanwervingsvoorwaar-

de stellen. Hier dient te worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van discriminatie.

Met betrekking tot het eerste punt van de vraag moet rekening gehouden worden met de Europese, de Belgische en de Vlaamse wetgeving terzake. De Europese regelgeving stelt duidelijk in het EG-verdrag dat het verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap vrij is. Dit sluit elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten uit.

Met betrekking tot het non-discriminatiebeginsel moet men aandacht besteden aan artikel 3 van de verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Deze verordening voorziet in een uitzondering in verband met taal. Zo kan talenkennis worden vereist voor de toegang tot een betrekking wanneer dit verantwoord is wegens de aard van de te verrichten arbeid. Wanneer dit werkelijk relevant is voor de functie, kan in het desbetreffende geval ook de moedertaal vereist worden.

Ook artikel 4 van het decreet van 19 juli 1973, zoals gewijzigd door het decreet van 1 juni 1994, bepaalt dat de werkgever meertaligheid kan eisen van de sollicitant en de kennis van andere talen kan toetsen bij sollicitanten tijdens de selectieperiode.

Om te bepalen of er in de verschillende personeelsadvertenties sprake is van discriminatie, moeten de inhoud en de vereisten steeds onderzocht worden.

Overtredingen met betrekking tot het taaldecree vallen onder de bevoegdheid van de afdeling Inspectie Werkgelegenheid van de administratie Werkgelegenheid van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

2. Inzake het tweede punt van de vraag meld ik dat vanuit de afdeling Inspectie Werkgelegenheid reeds verscheidene malen is opgetreden tegen bedrijven die in overtreding waren met het Septemberdecreet.

Deze materie wordt van nabij gevolgd. In de mate dat men kennis heeft van overtredingen van het taaldecree, wordt er steeds een onderzoek ingesteld.

Vraag nr. 73
van 6 juni 2002
van de heer MARC VAN DEN ABEELLEN

Werkzoekenden – Mobiliteitsmaatregelen

Daar mobiliteit vaak een (financieel) probleem vormt voor werklozen om een opleiding te volgen of in te gaan op een sollicitatie, heeft de minister een aantal lovenswaardige initiatieven op dit vlak genomen.

Zo werd in de VDAB-dotatie 625.000 euro ingeschreven voor de aanschaf en het ter beschikking stellen van 450 snorfietsen en 300 fietsen aan werkzoekenden die niet beschikken over voldoende mobiliteitsmogelijkheden. Gedurende drie maanden kunnen ze gratis gebruikmaken van dit aanbod om tijdens deze periode een solide oplossing te zoeken.

Eenzelfde bedrag is vrijgemaakt om het gebruik van het openbaar vervoer toegankelijker te maken voor werkzoekenden. Mits betaling van een remgeld van 12,40 euro kan een werkzoekende een pas krijgen die toegang verleent tot het hele net.

Ten slotte werd 275.000 euro uitgetrokken om werkzoekenden de kans te bieden rijlessen te volgen en een rijbewijs te behalen.

1. Wordt er voldoende gebruikgemaakt van deze faciliteiten door de werkzoekenden? En zo ja, wordt eraan gedacht de maatregelen hieromtrent uit te breiden?
2. Zijn er maatregelen die minder succes hebben? Zo ja, wat is de reden hiervoor?
3. Wat is de financiële weerslag van deze maatregelen op de VDAB-dotatie?

Antwoord

De beleidsnota Werkgelegenheid 1999- 2004 bevat de doelstellingen met betrekking tot het bevorderen van de werkgelegenheidsgraad en de vermindering van de werkloosheid (*Stuk 155 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*).

In de werkgelegenheidsaanpak van de Vlaamse regering wordt de nadruk gelegd op de verhoging van de inzetbaarheid van werklozen. Gebrek aan mobiliteit betekent voor werkzoekenden een rem op de kwalitatieve ontwikkeling van hun loopbaan,

daarom werden acties ondernomen om de mobiliteit van de werkzoekenden te verhogen.

1. Project "(snor)fietsen"

Dit project startte in mei 2001. Er werden 300 fietsen en 450 snorfietsen aangekocht. Ze worden gratis voor de duur van drie maanden ter beschikking gesteld aan werkzoekenden in trajectbegeleiding. In de startfase (tot maart 2002) hebben 101 werkzoekenden gebruikgemaakt van het aanbod voor het gebruik van een fiets, 683 hebben een snorfiets gebruikt.

De meeste uitleningen gebeurden aan werkzoekenden met een diploma lager of buitenlands onderwijs tussen 20 en 35 jaar en minder dan één jaar werkloos. We bereiken hiermee de doelgroep die we voor ogen hadden met dit project.

Het materieel is op objectieve gronden (aantal werkzoekenden) verdeeld over de verschillende lokale klantencentra. De snorfietsen spreken overal veel beter aan dan de fietsen. Slechts in twee regio's overschrijdt de benuttingsgraad 20 % (Oostende en Sint-Niklaas). De benutting van de snorfietsen benadert reeds bij aanvang de 60 %. Ook hier is er een beduidend verschil tussen de regio's, met een permanent gebruik (Gent, Hasselt) of een gering succes van amper 20 % in de regio's Mechelen, Vilvoorde en Leuven.

Netabonnementen

In november 2001 startte dan het netabonnementenproject met De Lijn.

Een werkzoekende in trajectbegeleiding kan tegen een prijs van 12,40 euro een netabonnement krijgen. Voor werkzoekenden die een opleiding volgen, is het netabonnement gratis. De werkzoekende kan zich met dit netabonnement gedurende twaalf maanden verplaatsen in heel Vlaanderen.

Van januari tot en met mei werden reeds 7.281 netabonnementen afgeleverd.

Rijbewijs behalen, is voor sommige werkzoekenden onbetaalbaar geworden. Daarom heeft de VDAB in de mogelijkheid voorzien om het behalen van een rijbewijs B te financieren voor niet-werkende werkzoekenden in trajectbegeleiding die niet over een rijbewijs B beschikken en die ingeschreven zijn in een hoofdberoep

waarvoor in minstens 50 % van de vacatures een rijbewijs B vereist is. Ook werkzoekenden die aan de hand van een bewijs afgeleverd door de werkgever kunnen staven dat zij een rijbewijs B nodig hebben vooraleer kan worden overgegaan tot aanwerving, komen in aanmerking.

Dit rijbewijs kan worden behaald in een erkende rijkschool op kosten van de VDAB.

Sinds 2002 wordt er een budget ter beschikking gesteld aan de lokale klantencentra om het project "rijbewijs B" naargelang de noden en behoeften in de regio verder uit te werken.

Ieder lokaal klantencentrum beslist zelf hoeveel rijbewijzen er gefinancierd worden. Hiervoor wordt een budget gedelegeerd vanuit de centrale dienst. Het (snor)fietsenproject wordt verlengd maar niet uitgebreid.

Het netabonnementsproject wordt eerstdaags geëvalueerd. Deze twee projecten zijn nog betrekkelijk nieuw en beginnen stilaan op kruissnelheid te komen. Het subsidiëren van de rijbewijzen B wordt toevertrouwd aan de lokale klantencentra, die afhankelijk van de plaatselijke individuele noden in een budget voorzien.

2. Er zal een diepgaande evaluatie gemaakt worden waarbij een kwalitatief onderzoek moet duidelijk maken wat de kritieke succesfactoren zijn voor het project.

In eerste instantie lijkt het fiets-gedeelte van het project niet echt aan te spreken. Wellicht zijn fietsen voldoende verspreid onder de werkzoekenden of biedt het openbaar vervoer een geldig alternatief voor de groep die niet beschikt over een fiets.

Voor de snorfietsen wordt onderzocht welke randvoorwaarden een rol spelen in het bepalen van de succesfactor. De evaluatie kan aanleiding geven tot een aantal randacties of een herverdeling van het materieel. Met de interim-sector heb ik een convenant van samenwerking afgesloten waarin opgenomen is dat de sector wenst samen te werken om het bestaande project uit te breiden en in meer materieel te voorzien, dat ook en vooral door de klanten van de interim-kantoren kan worden gebruikt.

3. (Snor)fietsenproject

Voor de diverse kosten aan taksen, verzekering, onderhoud, dagelijks beheer, dispatching en vervanging van het materieel is een jaarlijkse bijzondere dotatie aan de VDAB ingeschreven van 619.734 euro.

Netabonnementen

De samenwerkingsovereenkomst met De Lijn voorziet in een forfaitair bedrag van 1.239.467,62 euro. Hiermee kan voor een periode van één jaar elke werkzoekende inschrijven op het aanbod. De eerste periode van de samenwerkingsovereenkomst loopt van 1 november 2001 tot en met 31 oktober 2002.

De financiering van de netabonnementen gebeurt door enerzijds een terugverdieneffect van niet-betaalde vervoerkosten van werkzoekenden in opleiding voor de som van 619.734 euro, en anderzijds een bijzondere dotatie aan de VDAB.

Rijbewijs B

In 2002 werd op de begroting van de VDAB een budget van 275.000 euro ingeschreven voor dit project. Het bedrag werd verdeeld over de verschillende regio's naar rato van het aantal niet-werkende werkzoekenden per lokaal klantencentrum.

**Vraag nr. 74
van 14 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Rand – Naleving Septemberdecreet

Aangezien vroeger reeds bleek dat er bij heel wat bedrijven in de Vlaamse Rand onwetendheid over de correcte toepassing van het zogenaamde Septemberdecreet bestaat, heeft minister Anciaux, bevoegd voor Brussel en de Vlaamse Rand, reeds eerder gesteld dat er een initiatief diende te komen om een doelgerichte informatieverspreiding naar het bedrijfsleven uit de regio op te starten (*schriftelijke vraag nr. 58 van 27 april 2001 aan Bert Anciaux ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14-15-16 van juni/juli 2001, blz. 1927 – red.*).

Werden er terzake al concrete initiatieven genomen ?

Antwoord

Om de reële nood aan informatie over de taalwetgeving te lenigen, is de Taalwetwijzer opgericht, die als taalklachtendienst zal functioneren.

Deze Taalwetwijzer kan worden geraadpleegd via de Vlaamse Infolijn, of rechtstreeks via telefoon of via volgend e-mailadres : taalwetwijzer@vlaanderen.be.

Tevens is een brochure in de maak die bedrijven en particulieren de nodige informatie moet verschaffen.

Door de afdeling Inspectie Werkgelegenheid wordt momenteel nagegaan of er nog nood is aan verdere initiatieven binnen de reeds genomen maatregelen met betrekking tot de kennis van het Septemberdecreet.

Zoals reeds in andere antwoorden gesteld, treedt de afdeling Inspectie Werkgelegenheid op indien er zich inbreuken voordoen. Daarbij geeft zij tevens informatie omtrent de toepassing van de decretale bepalingen.

**Vraag nr. 75
van 14 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Lokale werkwinkels – Toegankelijkheid

Lokale werkwinkels zijn op het groot publiek gerichte diensten en worden dus best aangepast aan rolstoelpatiënten, slechtzienden, ... Nu de tewerkstelling van personen met een handicap overgeheveld is van Welzijn naar Werkgelegenheid, zullen meer en meer personen met een handicap bezoekers worden van de lokale werkwinkels.

Voor elk overheidsgebouw zou automatisch met de toegankelijkheid voor alle personen met een handicap rekening gehouden moeten worden. Dit houdt in dat er een alternatief is voor trappen, dat onder andere liften en deurbel vanuit een rolstoel kunnen worden bediend, dat de draaicirkels voor (elektrische) rolstoelen ruim genoeg zijn in alle ruimten, dat aanwijzingen waarneembaar zijn voor blinden en slechtzienden, dat rekening gehouden wordt met doven.

De voorbeeldfunctie van de overheid in de lokale werkwinkels is dus erg belangrijk.

1. Zijn alle lokale werkwinkels in Vlaanderen toegankelijk voor alle personen met een handicap (motorisch/auditief/visueel beperkte personen met een handicap) ?

Is de toegang voor hen gewaarborgd in alle publieke ruimten van deze lokale werkwinkels ?

Staan onder andere bellen, parlofoons, ontvangstbalies, ... op rolstoelhoogte ?

Zijn er aanduidingen voor andere dan motorisch gehandicapten ?

2. Zijn er parkeerplaatsen met aangepaste aanduiding voor personen met een handicap in de omgeving, zodat de persoon met een handicap alleen in de lokale werkwinkel binnen kan ?

Kunnen personen met een handicap, zonder hinder van opstapjes, zonder te hoge trottoirband, zonder hinder van geparkeerde wagens voor de deur, ... van de straat op het voetpad en het gebouw binnen ? Is het voetpad aan het gebouw rolstoelvriendelijk ?

3. Zijn er specifieke maatregelen genomen voor het onthaal van personen met een handicap ?

4. Heeft de minister zelf reeds opmerkingen gemaakt over de toegankelijkheid van bepaalde lokale werkwinkels ? Over welke werkwinkels ging het ?

Antwoord

Van bij de opstart van de eerste werkwinkel werd rekening gehouden met de toegankelijkheid voor personen met een handicap. Door de inbedding van de medewerkers van de arbeidstrajectbegeleidingsdiensten (ATB) in de lokale werkwinkels wordt aan de toegankelijkheid nog meer aandacht besteed.

Zo werd er ondertussen een apart budget vrijgemaakt dat er onder andere toe dient de reeds eerder opgestarte werkwinkels toe te laten de nodige infrastructuurwerken uit te voeren om hun gebouw toegankelijk te maken voor personen met een handicap.

Het verlagen van de toegankelijkheidsdrempel voor deze doelgroep is evenwel een vrij complexe

materie, omdat er diverse vormen van handicaps voorkomen, die allemaal een eigen aanpak vergen. Elke werkwinkel moet als het ware een lokaal leerproces doormaken vooraleer passende oplossingen gevonden worden om een volledige toegankelijkheid te kunnen waarborgen.

1. 90 % van de werkwinkels zijn inderdaad toegankelijk voor alle personen met een handicap. Er is minder doorstroming naar de niet-centrale ruimtes binnen de werkwinkels: in 70 % van de werkwinkels is er nochtans toegang tot alle publieke ruimtes. In 43 % van de gevallen is de plaatsing van bellen, parlofoons en ontvangtbalies aangepast aan de rolstoelhoogte.

Vrijwel nergens zijn er specifieke aanduidingen voor andere dan motorisch gehandicapten; dit is niet verwonderlijk, want behoudens voor de slechtzienden zijn de aanduidingen voor alle bezoekers vlot zichtbaar.

2. In één op twee werkwinkels zijn er parkeerplaatsen met aangepaste signalisatie beschikbaar. Toch is op dit vlak een inhaalbeweging nodig omdat, vooral in stedelijke gebieden, het blijkbaar aan passende oplossingen ontbreekt.

M.b.t. de feitelijke toegang tot de werkwinkels, dit wil zeggen : geraken de personen met een handicap comfortabel en zonder noemenswaardige hindernissen vanuit hun voertuig in de werkwinkelruimte, is de situatie positiever. In drie op vier werkwinkels is dit inderdaad zo.

3. In één op twee werkwinkels zijn er expliciete maatregelen genomen voor ontvangst van personen met een handicap.

Dit belet niet dat personen met een handicap in elke werkwinkel kunnen rekenen op de actieve zorg van de werkwinkelconsulenten om hun bezoek zo comfortabel en doeltreffend mogelijk te maken.

4. Elke werkwinkel doet ernstige inspanningen om de toegankelijkheid te verhogen, maar er blijven nog een aantal knelpunten op te lossen. Door de werkwinkels aan te moedigen pragmatische oplossingen uit te wisselen en door de actieve inbreng van de knowhow van partnerorganisaties zoals ATB, zullen deze knelpunten op termijn steeds vaker een definitieve oplossing krijgen. Hiervoor heb ik reeds op 30 mei 2000 een samenwerkingsakkoord afgesloten met minister Vanderpoorten inzake de bevordering van de werkgelegenheid van personen met een

handicap via de uitbouw van de lokale werkwinkels.

Bovendien werd onlangs een fonds opgericht van 495.787,05 euro dat onder andere kan worden gebruikt voor de aanpassing van de toegang voor gehandicapten in de lokale werkwinkels.

**Vraag nr. 76
van 14 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Wisselbanenplan – Stand van zaken

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 73 van 13 juni 2001 over carrièreopbouw in de socialprofitsector verwees de minister naar het wisselbanenplan (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 19 oktober 2001, blz. 305). In dit wisselbanenplan worden bestaande maatregelen gebundeld zoals de individuele beroepsopleiding, de invoegafdeling en de invoeginterim, aangevuld met nieuwe instrumenten zoals de opleidingscheques. Dit alles zou gelden in alle ondernemingen, dus ook in de socialprofitsector.

De minister verwees eveneens naar een ruime sensibiliserings- en informatiecampagne om dit plan bij de ondernemingen bekend te maken.

Ik zou de minister enkele vragen willen stellen over de concrete uitvoering van dit wisselbanenplan.

1. Welk soort bedrijven deed sinds de start een beroep op dit wisselbanenplan ?

Gaat het om ondernemingen uit het reguliere economische circuit of uit de socialprofitsector ?

2. Gelden alle maatregelen zowel voor de economische sector als voor de socialprofitsector ? Zo nee, waarom niet ?

3. Hoeveel werknemers (m/v) uit de economische sector en de socialprofitsector kregen door deze maatregelen de kans om door te groeien binnen het eigen bedrijf ?

Antwoord

Het wisselbanenplan wil jobrotatie in ondernemingen aanmoedigen en is gesteund op bestaande of deels geheroriënteerde instrumenten.

In het kader van het wisselbanenplan wordt geopteerd voor een enkelvoudig of dubbel opleidingsspoor : de "zittende" werknemer wordt via een opleiding gebracht tot de functie die bij zijn of haar competenties aansluit : dit spoor wordt aangemoedigd door diverse opleidingsmaatregelen zoals de opleidingscheques, het opleidingskrediet en het hefboomkrediet. De "inschuivende" werkzoekende wordt via opleiding op de werkvloer geschoold in de nieuwe functie die vrijkomt : dit spoor wordt aangemoedigd door maatregelen zoals de inschuifopleiding, individuele beroepsopleiding (IBO), invoegafdeling, invoegafdeling door taakafsplitsing, invoeginterim en WEP-plus (*WEP : Werkervaringsplan – red.*).

1. Aangezien het wisselbanenplan gesteund is op bestaande of deels geheroriënteerde instrumenten, is het soort bedrijf dat hierop een beroep doet afhankelijk van welk instrument gebruikt wordt.

De individuele beroepsopleiding wordt verstrekt in een onderneming, een VZW of een administratieve overheid. Na de individuele beroepsopleiding is de werkgever verplicht met de cursist een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur af te sluiten. De werkgever mag aan deze arbeidsovereenkomst slechts een einde maken, behoudens om een dringende reden, op zijn vroegst na verloop van de tijd die overeenstemt met de duur van de opleiding.

Ondernemingen die de rechtsvorm van een handelsvereniging of burgerlijke vereniging met handelsmerk hebben, economische samenwerkingsverbanden tussen twee of meer ondernemingen die de rechtsvorm van een handelsvereniging of burgerlijke vereniging met een handelskenmerk hebben en verenigingen zonder winst oogmerk, met uitzondering van sociale werkplaatsen, gemeenten, openbare centra voor maatschappelijk welzijn en intercommunales wanneer het gaat om kringloopactiviteiten, activiteiten op het vlak van natuurbehoud en onderhoud van openbare domeinen of MINA-activiteiten (= activiteiten die passen in hoofdstuk V, afdeling 5.1, artikel 5.1.1.8. van de samenwerkingsovereenkomst tussen het Vlaams Gewest en de gemeenten inzake het milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling), kunnen bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Tewerkstelling, een aanvraag indienen tot het opstarten van een invoegafdeling (*MINA : milieu en natuur – red.*).

Gemeenten, verenigingen van gemeenten met uitzondering van die met economische finaliteit, OCMW's, verenigingen van OCMW's met uitzondering van die met economische finaliteit, intercommunale centra voor maatschappelijk welzijn met uitzondering van die met economische finaliteit, provincies, verenigingen van provincies met uitzondering van die met economische finaliteit, diensten van de Vlaamse regering en instellingen van openbaar nut die afhangen van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaams Gewest, door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen, polders en wateringen, kerkfabrieken, instellingen van openbaar nut en VZW's die een sociaal, cultureel of humanitair doel nastreven en plaatselijke maatschappijen voor sociale woningen, kunnen bepaalde werkzoekenden tewerkstellen in het kader van WEP-plus.

Dus zowel profit als non-profitbedrijven maken gebruik van deze instrumenten. Voornamelijk de acties om IBO's aantrekkelijk te maken voor kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's) zijn merkbaar : 92,7 % van de bedrijven waar een IBO plaatsvindt, zijn KMO's.

2. Een inschuifopleiding en een individuele beroepsopleiding kunnen worden georganiseerd in de economische sector, de social-profitsector en bij administratieve overheden.

Invoegafdelingen en -bedrijven kunnen worden opgestart door de profitsector en in bepaalde gevallen ook door de social profit of administratieve overheden.

WEP-plusprojecten worden niet toegekend in de profitsector.

3. Het wisselbanenplan is een totaalconcept van in- en doorschuiven. Er worden geen aparte statistische gegevens bijgehouden van de afzonderlijke facetten. Wel kunnen we stellen dat het aantal gestarte IBO's stijgt in 2001 ten opzichte van 2000 met 37,7 %, tot 7.193 cursisten.

Hierdoor vinden bepaalde kansengroepen zoals jongeren, laaggeschoolden en niet-EU'ers hun weg naar de arbeidsmarkt (*EU : Europese Unie – red.*). Ook langdurig werklozen (+ 1 jaar) vinden meer dan hun aandeel in de werkloosheid via IBO werk.

Vraag nr. 77
van 21 juni 2002
van de heer JOHAN SAUWENS

Regularisering nepstatuten – Stand van zaken

Het Vlaams regeerakkoord bepaalt dat de bestaande werkgelegenheidsprogramma's worden onderzocht op hun doelmatigheid en dat structurele arbeidsplaatsen moeten worden omgezet in reguliere werkgelegenheid.

Wat is de stand van zaken m.b.t. de regularisatie van respectievelijk DAC'ers, PWB'ers en gesco's (Derde Arbeidscircuit ; Programma ter bevordering van de Werkgelegenheid ; gesubsidieerde contractueel) ?

Antwoord

De Vlaamse regering besliste op 26 november 1999 tot de fasegewijze regularisatie van de traditionele tewerkstellingsprogramma's.

In uitvoering van deze beslissing werd op 1 januari 2001 het volledige Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid in de niet-commerciële sector (ex-IBF) geregulariseerd (*IBF : Interdepartementaal Begrotingsfonds – red.*). Gelijktijdig gebeurde de regularisatie van een belangrijk gedeelte van de DAC-projecten uit de sectoren Welzijn en Gezondheid.

Op 1 januari 2002 werd tevens gestart met de DAC-projecten van de sectoren Cultuur en Ontwikkelingssamenwerking : op 1 januari betrof het de projecten van door de Vlaamse Gemeenschap erkende landelijke initiatieven en/of hun regionale en lokale afdelingen, op 1 juli werden de projecten binnen het lokale jeugdwerkbeleid en de werking inzake kansarme jeugd geregulariseerd, evenals de DAC-ers bij de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Ook andere sectoren starten in 2002 met de effectieve regularisatie of met het onderzoek hieromtrent. Het betreft hier de sectoren Leefmilieu, Monumentenzorg en Toerisme.

Uitgedrukt in voltijdse equivalenten (VTE) zijn op dit ogenblik reeds 73 % van de DAC-betrekkingen geregulariseerd.

Wat de gesco's betreft, werden op 1 januari 2002 reeds 967 VTE-betrekkingen geregulariseerd voor

de sector Onderwijs. Bijkomend worden voor deze sector nog 52 VTE gepland op 1 januari 2003.

Wat de gesco's bij de plaatselijke besturen betreft, werd op 26 november 1999 door de Vlaamse regering beslist dat de Vlaamse minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden een werkgroep zou oprichten die de regularisatie bij de plaatselijke besturen voorbereidt. Deze werkgroep werd belast met een resultaatsrapportering aan de Vlaamse regering. Tot op heden heeft deze rapportering nog niet plaatsgevonden.

Vraag nr. 78
van 9 juli 2002
van mevrouw VEERLE DECLERCQ

Vaartdijkstraat St.-Michiels-Brugge – Toeristische functie

De Vaartdijkstraat loopt langs het domein Lappersfort. Het is een verbindingsweg langs het Kanaal Gent-Brugge, tussen de Brugse Ring (R30) en de brug van Steenbrugge. De straat loopt parallel met de Baron Ruzettelaan aan de andere kant van het kanaal.

De Vaartdijkstraat wordt nu voornamelijk gebruikt als alternatieve weg om de drukke Baron Ruzettelaan te vermijden. Dit gaat gepaard met hoge snelheden, die de verkeersveiligheid en de leefbaarheid van de straat hypothekeren, zowel voor de bewoners als voor de fietsers die deze weg gebruiken als verbindingsweg tussen het station van Brugge en Oostkamp.

De stad heeft nu plannen om tussen Steenbrugge en het station de oorspronkelijke Vaartdijkstraat in te richten als fietspad en ernaast een nieuwe weg aan te leggen. Deze nieuwe weg zou voor extra milieubelasting zorgen en een bedreiging vormen voor de natuurelementen in de omgeving. Onder meer het domein Lappersfort is gelegen langs de Vaartdijkstraat, en de fauna en flora ervan zouden enorme schade lijden.

1. Werd naar aanleiding van deze beslissing het probleem van de Vaartdijkstraat reeds onderzocht uit het oogpunt van haar toeristische functie ?

Wat zijn de conclusies daaromtrent ?

2. Welk beleid wordt er gevoerd m.b.t. het betrokken fietsroutenetwerk ?

3. Was er overleg met het betrokken gemeentebestuur ?

Antwoord

Het betreft hier een lokaal dossier dat niet tot de bevoegdheid van het Vlaams niveau behoort.

Mocht door de lokale overheid terzake een dossier aanhangig worden gemaakt, dan zal dat door mijn diensten terdege worden onderzocht.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 204
van 25 april 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Groene Rand – Coördinatie

In de Randkrant lees ik dat er een stuurgroep is opgericht ingevolge een samenwerkingsovereenkomst tussen de provincie Vlaams-Brabant en een aantal gemeenten en die erop gericht is de nog bestaande groene structuren en verbindingen ten noordwesten van Vlaams-Brabant te handhaven en zelfs uit te breiden.

Blijkens dat artikel zou dit project perfect aansluiten bij het Breughelproject dat de Vlaamse regering enige tijd geleden opstartte.

1. Is er enig voorafgaand overleg geweest met de Vlaamse regering of met het Breughelproject en de initiatiefnemers van het project "Groene Corridor van Noordwest-Vlaams-Brabant" ?
2. Wordt er enige vorm van samenwerking in het vooruitzicht gesteld ?
3. Bestaat het gevaar niet voor versnippering van middelen en energie ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Anciaux (vraag nr. 92).

Gecoördineerd antwoord

1. Er is inderdaad voorafgaand overleg geweest tussen de verantwoordelijke ambtenaren van

het Breughelproject en de provincie Vlaams-Brabant, die het project "groene corridors" coördineert.

2. Er wordt op geregelde basis overleg gepleegd op het terrein tussen de provincie, de betrokken gemeenten en de verantwoordelijken van het Breughelproject.
3. Er bestaat geen gevaar voor versnippering van middelen of energie, integendeel.

Door de gestructureerde coördinatie en de participatie van de verschillende bestuursniveaus ontstaat er een breed maatschappelijk draagvlak voor het behoud en de ontwikkeling van de groene rand rond Brussel.

Vraag nr. 205
van 25 april 2002
van de heer CARL DECALUWE

Loden waterleidingen – Stand van zaken

De Europese richtlijn inzake drinkwater maakt een vermindering van het loodgehalte in drinkwater verplicht tegen eind 2013. De norm voor het loodgehalte zal dan slechts 10 microgram/liter mogen bedragen.

Aangezien het verwijderen van de loden huisaansluitingen aanleiding zal geven tot een groot aantal aanpassingswerken, wordt de kostprijs van deze operatie op ettelijke miljoenen euro geraamd. Deze kosten zullen worden gespreid in de tijd, omdat de budgettaire impact gigantisch is. Sommige drinkwatermaatschappijen, waaronder de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW), hebben een stappenplan uitgewerkt waarin een kostenspreiding en een gradueel vervangen van de loden huisaansluitingen is opgenomen.

Om te voldoen aan de drinkwaternorm zullen ook in alle woningen de binnenhuisinstallaties op termijn vervangen worden. De VMW zal hieromtrent een informatiecampagne voor haar klanten opstarten.

1. Hoeveel loden leidingen werden door de verschillende drinkwatermaatschappijen tot nu toe vervangen, opgesplitst naar provincie ?
2. Aan de hand van een stappenplan is het mogelijk om in te schatten welke logistieke en financiële implicaties een vervanging van de loden leidingen zal hebben.

Hebben alle drinkwatermaatschappijen een dergelijk stappenplan opgesteld of zullen zij dit in de toekomst doen ?

Wordt dit opgevolgd door het Vlaams Gewest ?

3. Zijn er al ramingen over de totale kostprijs van de vervanging van de loden leidingen in het Vlaams Gewest ?

4. De VMW zal een informatiecampagne inzake de vervanging van loden binnenhuisinstallaties opstarten voor haar klanten.

Wordt een dergelijke informatiecampagne ook door andere drinkwatermaatschappijen opgestart ?

Komt er nog een algemene informatiecampagne van het Vlaams Gewest ?

5. Wordt er een systeem van tegemoetkomingen uitgewerkt voor huisgezinnen die dergelijke aanpassingswerken uitvoeren ?

Antwoord

1. In het antwoord op de schriftelijke parlementaire vraag nr. 143 van 30 maart 2001 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger werd onder punt 2 gesteld dat loden distributieleidingen volgens de beschikbare informatie niet meer aanwezig zijn (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 25 mei 2001, blz. 1774 – red.*). Er zijn geen nieuwe elementen om aan te nemen dat er hier iets is veranderd.

Wat de vervanging van de loden aansluitingen betreft, zijn bij de administratie geen cijfers beschikbaar, met uitzondering van deze van de VMW. Er zal een bevraging bij de verschillende maatschappijen worden georganiseerd. Volgens de VMW zijn er binnen haar ambtsgebied op 22 jaar ± 47.000 loden aansluitingen vervangen (West-Vlaanderen : 16.000 ; Oost-Vlaanderen : 8.000 ; Limburg 5.000).

2. De meeste drinkwatermaatschappijen zijn momenteel reeds bezig met het opstellen van dergelijke plannen.

De drinkwatermaatschappijen zullen trouwens een plan moeten indienen bij de administratie nadat het besluit inzake kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water in werking zal zijn getreden. Zo wil de VMW in een perio-

de van tien jaar de naar schatting 83.000 resterende loden aansluitingen vervangen.

3. Een raming werd opgemaakt voor de vervanging van de loden huisaansluitingen.

De kostprijs voor de vervanging van één aansluiting kan gemiddeld op 620 euro worden geraamd.

Aangezien er (zie cijfers in antwoord op schriftelijke vraag nr. 143 uit 2001) ongeveer 320.000 loden aansluitingen zijn, komt dit neer op 198,4 miljoen euro (of 8 miljard frank).

4. Het opstarten van een informatiecampagne wordt eveneens opgenomen in het toekomstige besluit inzake kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water.

Er wordt geen algemene informatiecampagne van het Vlaams Gewest gepland, omdat deze informatie beter rechtstreeks vanuit de verschillende maatschappijen naar hun respectieve klanten kan worden verspreid.

5. Dit wordt momenteel niet gepland.

Vraag nr. 207 van 25 april 2002 van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Spoorwegbermbeheer – Bevoegdheid en overleg

Volgens een jareoude wetgeving is de NMBS heer en meester over de spoorwegbermen en kan ze omwille van "de veiligheid" alle beplantingen laten afkappen langs de spoorwegbermen.

Dit heeft soms tot gevolg dat het esthetisch uitzicht wordt vernietigd en dat het natuurlijke groenscherm geen geluidsscherm meer vormt. Op sommige plaatsen worden er zelfs geluidsmuren geplaatst om de omwonenden te beschermen, terwijl de verwijderde natuurlijke begroeiing zowel een esthetische als een geluidswerende oplossing bood.

De NMBS dient voor dergelijke ingrepen geen vergunning aan te vragen.

1. Bestaat er, vanuit de bevoegdheden van de minister, geen enkele mogelijkheid om dergelijke ingrepen zo nodig te beletten ?

2. Is er terzake eventueel al overleg geweest met de bevoegde federale minister of met de NMBS ?

Antwoord

1. NMBS

De NMBS is als publiekrechtelijk rechtspersoon verplicht de reglementering van het Vlaams Gewest integraal na te leven. Zo valt de NMBS onder het toepassingsgebied van het bermbesluit en het vegetatiebesluit.

Het vegetatiebesluit van 23 juli 1998 voorziet in bepaalde gebieden in een natuurvergunningplicht voor het rooien of verwijderen van houtachtige beplantingen op spoorwegbermen. Een publiekrechtelijke rechtspersoon met publiekrechtelijk karakter zoals de NMBS, moet hiervoor een vergunning aanvragen aan de bestedige deputatie van de provincie waarbinnen de werken worden uitgevoerd. Hetzelfde besluit legt ook een vergunningplicht op voor het "vernietigen, beschadigen of doen afsterven van vegetatie met chemische middelen", voorzover deze handeling niet tot de normale onderhoudswerken behoort.

De NMBS is dus geenszins "heer en meester" over de natuurlijke vegetatie langs en op spoorwegbermen.

Ook het recentelijk goedgekeurde decreet van 21 december 2001 over de vermindering van het gebruik van bestrijdingsmiddelen door openbare besturen in het Vlaamse gewest is van toepassing op de federale overheidsbedrijven zoals de NMBS. Voornoemd decreet legt niet enkel een pesticidenreductieprogramma op voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen op de spoorwegbermen, maar ook op rangeerterreinen, op de spoorbielzen zelf (houtverduurzamingsmiddelen), in stations, op perrons en op de gronden die de NMBS toebehoren.

Daarnaast moet de NMBS de zorgplicht opgenomen in het natuurdecreet respecteren.

In september 2001 heeft de NMBS, onder impuls van de federale minister bevoegd voor Mobiliteit en Vervoer, mevrouw Isabelle Durant, de brochure "Trein & Milieu" uitgegeven, waarin beknopt aandacht wordt besteed aan natuur en landschap en in het bijzonder het onderhoud van de spoorwegbermen. De NMBS is zich dus

wel degelijk bewust van de natuurwaarden van de bermen en tracht daarom steeds oplossingen te zoeken die passen in de politiek van duurzame ontwikkeling.

Bermbeheer

De cel Natuurtechnische Milieubouw van de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid propageert reeds jaren (in samenspraak met de afdeling Natuur en de afdeling Bos en Groen) het uitwerken van bermbeheersplannen. Via dergelijke plannen is het mogelijk om bermbeheerders, binnen de bepalingen van het bermbesluit van 1984, een ecologisch verantwoord bermbeheer te laten combineren met een technisch en financieel haalbaar plan.

Binnen het eigen Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zijn de administratie Wegen en Verkeer en de administratie Waterwegen en Zeewezen op dit ogenblik volop bezig om dergelijke plannen uit te werken, de bepalingen ervan in de onderhoudsbestekken op te nemen en de eerste evaluaties van deze aanpak te maken. Ik refereer hierbij aan de informatiecampagne (met borden) die rond het bermbeheersplan voor de Ring rond Brussel (R0) is gevoerd. In dat bermbeheersplan is ook aandacht besteed aan het onderhoud van heel wat houtige aanplantingen, waarvoor een jarenlang achterstallig onderhoud noodzakelijk blijkt.

Ik zal de cel Natuurtechnische Milieubouw de opdracht geven om in contact te treden met de NMBS om rond het beheer van hun bermen een planmatig natuurtechnisch initiatief te willen overwegen. In een dergelijk natuurtechnisch bermbeheersplan zal natuurlijk rekening gehouden worden met de technische (zoals bijvoorbeeld veiligheid), de ecologische (zoals bijvoorbeeld aanwezige of toekomstige natuurwaarden) en de sociale (zoals de belevingswaarde van de omwonenden) randvoorwaarden. Ik wil er trouwens op wijzen dat door een groenscherm in een spoorwegberm (dus met erg beperkte breedte) slechts een eerder subjectieve vermindering van de geluidsoverlast wordt gerealiseerd. Uiteraard is de medewerking van de NMBS aan een dergelijke project van primordiaal belang en blijft die medewerking van vrijwillige aard.

2. Rechtstreekse contacten in verband met bermbeheer zijn er vanuit de cel Natuurtechnische Milieubouw met de NMBS tot nu toe nooit geweest.

Wel is dit probleem (samen met ontsnippering) door mijn kabinet ingebracht in het protocolakkoord tussen de drie gewestelijke Leefmilieu-ministers. Daarbij werden de nodige contacten gelegd met de NMBS, maar bleef een formele reactie of een engagement van de NMBS uit. Mijn kabinet zal dit alvast opnieuw inbrengen in de besprekingen met mijn collega-ministers.

Vraag nr. 208
van 25 april 2002
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Het Zwin – Steun voor moderniseringsprojecten

Het natuurreservaat Het Zwin in Knokke-Zoute viert dit jaar de vijftigste verjaardag van zijn oprichting. Het wordt terecht beschouwd als één van de typevoorbeelden voor de bescherming van de fauna en de flora in Europa. Toch beseffen de bestuurders dat een fundamentele modernisering noodzakelijk is.

Hoewel de projecten voor het oprichten van een centrum met natuurdidactische doeleinden op positieve reacties kunnen rekenen bij de Vlaamse overheid, werd nog geen financiële tegemoetkoming in het vooruitzicht gesteld om de realisatie mogelijk te maken.

1. Konden gelijkaardige projecten in Vlaanderen, misschien wat kleinschaliger, reeds op een dergelijke steun rekenen ?
2. Voor Het Zwin werden reeds plannen aangekondigd voor de bouw van een centrum voor de studie van de insecten, de aanleg van vijvers en kweekvijvers en de oprichting van een centrum voor de behandeling van vogelslachtoffers van de olieerontreiniging ter hoogte van de kust.

Werd reeds beslist of deze initiatieven in aanmerking komen voor het toekennen van diverse subsidies ?

Antwoord

1. Geen enkel project in Vlaanderen kon op een dergelijke tegemoetkoming rekenen.
2. Totnogtoe werden ons enkel vrij summiere ontwerpen van herinrichting van het vogelpark van Het Zwin voorgelegd.

Het bestaande vogelpark van Het Zwin is gelegen in een in uitvoering van de internationale conventie van Ramsar afgebakend "gebied van internationaal belang voor de vogels", een in uitvoering van de Europese Vogelrichtlijn aangewezen speciale beschermingszone, een in uitvoering van de Europese Habitatrichtlijn voorgedragen habitatgebied en in een door het gewestplan Brugge-Oostkust vastgelegd "R : natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat" (*Ramsar : The Ramsar Convention on Wetlands, Ramsar 1971 – red.*). Bijgevolg zal de herinrichting van dat vogelpark als sensibiliserend bezoekersonthaal moeten passen in de natuurbehoudsdoelstellingen van de bovenvermelde juridische beschermingsstatuten van het gebied.

Optimaal ware geweest dat de particuliere eigenaars van Het Zwin voor hun gebied het juridisch statuut van "erkend natuurreservaat", overeenkomstig artikel 33 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, zouden aanvragen.

De voorwaarde opdat Het Zwin vanuit de begroting van Leefmilieu subsidies zou kunnen ontvangen voor de herinrichting van zijn vogelpark, is dat de natuureducatieve en passief-recreatieve uitbouw van Het Zwin, inclusief het vogelpark, zou worden geïntegreerd in het op te maken en bij ministerieel besluit goed te keuren globaal beheersplan.

Vraag nr. 210
van 3 mei 2002
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Dioxine – Meetmethodes

Tijdens de commissievergadering van donderdag 25 april laatstleden bespraken we het verzoekschrift over de verplichting voor het plaatsen van een schouwfilter bij gebruik van hout- of allesbranders of van een open haard.

Uit de documenten die bij het verzoekschrift waren gevoegd, bleek dat één van de onderzoekende labo's meedeelt dat het geen analyse kan maken van de aanwezigheid van dioxine in het bloed. Tevens vermelden ze dat hun geen laboratorium bekend is dat deze analyse zou uitvoeren.

De minister deelde mee dat de dioxine-emissie van de verwarming van gebouwen nog steeds toeneemt. Gelet op het verslag van het verzoekschrift,

is dit een zeer verontrustend gegeven en een reëel probleem (Stuk 1363 (2002-2003) -Nr. 1).

1. Waarop baseert de minister haar mededeling dat de dioxine-emissie van gebouwen is gestegen ?
2. Wat is de kostprijs van de campagne die hiervoor zal worden opgestart ?

Wordt de kostprijs op federaal of op Vlaams niveau gefinancierd ?

3. Is het juist dat geen enkel labo in Vlaanderen dioxine meet in het menselijk lichaam ?

Welke meetmethodes worden er dan gebruikt om dioxine in het menselijk lichaam te meten ?

4. Welke meetmethodes worden er gebruikt om de dioxines in de lucht te meten ?

Antwoord

1. Tijdens de commissievergadering van donderdag 25 april heb ik meegedeeld dat uit de emissiegegevens van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) en het Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen (MIRA-T 2000) blijkt dat het *aandeel* van de sector "gebouwenverwarming" in de totale dioxine-inventaris in Vlaanderen toeneemt. Die toename van het *aandeel* van de gebouwenverwarming is te verklaren door de aanpak en sanering van andere belangrijke puntbronnen, zoals bijvoorbeeld de huisvuilverbrandingsinstallaties en de metaalsector. Met *aandeel* wordt hier dus het *relatieve aandeel* in de totale emissie-inventaris bedoeld.

Wat het *absolute aandeel* van de sector "gebouwenverwarming" betreft, kan ik verwijzen naar een studie die door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) werd uitgevoerd in opdracht van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal). De gegevens uit het Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen werden overgenomen uit deze studie "Emissies van dioxines en PAK's door gebouwenverwarming met vaste brandstoffen". In de periode 1985-2002 is het absolute aandeel van deze sector zelfs afgenomen dankzij een dalend hout- en kolenverbruik in Vlaanderen.

2. Er worden door de administratie twee sensibiliseringscampagnes uitgewerkt met betrekking tot deze problematiek. In eerste instantie wordt

een campagne met betrekking tot het verbranden van afvalstoffen in open lucht voorbereid. Deze campagne wordt gepland voor de zomer 2002. Voor deze campagne is een totaalbudget uitgetrokken van 305.000 euro. De financiering zal worden gedragen door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM), VMM en Aminal.

In tweede instantie is een campagne met betrekking tot het goed gebruik van individuele verwarmingstoestellen op vaste brandstoffen in voorbereiding tegen het najaar 2002. De kostprijs van deze campagne is nog niet bekend, maar wordt voorlopig geraamd op maximaal 10.000 euro. De financiering is geregeld op Vlaams niveau.

3. Dioxines en dioxineachtige verbindingen kunnen in het menselijk lichaam gemeten worden. Meestal gebeurt dit in bloed- of serumstalen, moedermelkstalen of stalen van vetweefsel. Eerst wordt de vetfractie, die de dioxines bevat, uit het lichaamsmateriaal geïsoleerd, vervolgens worden storende bestanddelen uit dit extract verwijderd en ten slotte wordt de eigenlijke meting uitgevoerd op het gezuiverde preparaat.

Verschillende meetmethodes zijn hiervoor beschikbaar, ook in Vlaanderen.

De chemisch-analytische methode

Dioxines komen, ook in het lichaam, steeds als een mengsel van verschillende chemische verbindingen voor. Bij een typische chemische dioxineanalyse worden de zeventien internationaal als meest belangrijk beschouwde gechlorerde dibenzodioxines en dibenzofuranen gemeten. Daarenboven kan een reeks polychloor bifenylen (PCB's) met dioxineachtige activiteit worden gemeten.

De chemische meting van dioxines in lichaamsmateriaal vereist een intensieve zuivering van de extracten en het gebruik van complexe en dure apparatuur, namelijk gaschromatografie gekoppeld aan hogeresolutiemassaspectrometrie. Om de kwaliteit te waarborgen, wordt onder meer gebruikgemaakt van een chemisch analoog maar gemerkt product voor elke te bepalen verbinding. Bij de chemische analyse verkrijgt men een gehalte voor elke afzonderlijke gemeten verbinding, waarbij men vervolgens de gemeten concentratie van de verbinding vermenigvuldigt met een internationaal overeengekomen toxiciteitsfactor. De aldus verkregen waar-

den worden opgeteld om een eindresultaat te verkrijgen uitgedrukt als picogram dioxinetoxiciteitsequivalenten (TEQ) per gram vet.

De chemische bepaling heeft een grote nauwkeurigheid, maar is vrij omslachtig en duur. Ze vereist tot ongeveer 50 milliliter bloed, afhankelijk van de gehanteerde analysemethode.

De biologische screeningsmethode (Calux)

Deze meetmethode kan ook worden toegepast op menselijke stalen. Nadat de vetfractie met de dioxines geëxtraheerd is, volstaat een korte opzuiveringsmethode om de meting mogelijk te maken. De aanwezigheid van dioxineachtige stoffen in het verkregen extract wordt gemeten met behulp van een biologisch testsysteem. Hierbij meet men de dioxine-activiteit die in het extract aanwezig is in vergelijking met de activiteit van het 2, 3, 7, 8-gechloroerde dioxinecongeener. Ook in dit geval verkrijgt men dus een waarde uitgedrukt in picogram TEQ per gram vet.

Deze meetmethode heeft het voordeel dat ze rechtstreeks de toxicologische activiteit (binding aan de dioxinereceptor) van de aanwezige dioxineachtige stoffen weergeeft. Verder is slechts een beperkt volume bloed nodig (ongeveer 10 ml bloed is ruim voldoende) en is de methode sneller en goedkoper. Nadeel is echter dat ze minder specifiek is, omdat andere componenten met een dioxineactiviteit (bijvoorbeeld gebromeerde verbindingen) in bepaalde mate kunnen worden meegemeten. Ze vertoont ook een grotere variabiliteit vergeleken met de chemische meetmethode en de mate van overeenstemming tussen resultaten van verschillende laboratoria is nog minder goed bekend.

Beide methodes worden door de laboratoria van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (Mol) uitgevoerd. Wat de toepassing van de chemische methode op menselijke stalen betreft, heeft ook het laboratorium CART (Luik) ervaring. Verder voert ook het laboratorium SGS (Antwerpen) chemische dioxineanalyses uit, voornamelijk op milieu- en voedingsstalen. De laboratoria van het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid – Louis Pasteur (WIV) (Brussel) hebben ervaring met de biologische screeningsmethode, doch voornamelijk op voedingsstalen.

4. Er bestaan twee methodes om dioxines in de lucht te meten. Het onderscheid wordt bepaald

door de manier waarop men dioxines bemonstert.

Bij de meting van dioxineconcentraties gaat men met een pomp omgevingslucht door een filter leiden zodat dioxines die gebonden zitten op stofdeeltjes op de filter achterblijven. Achter de filter bevindt zich een polyurethaanschuimpatroon (PUF) voor de adsorptie van gasvormige dioxines die door de eerste filter niet worden tegengehouden. Nadien wordt in het labo de hoeveelheid dioxines bepaald die door de filters werden opgevangen.

Bij dioxinedepositiemetingen wordt neervallend stof in een kruik opgevangen. Aangezien de kruik uit glas bestaat, kan ze vooraf zeer grondig gereinigd worden om lage blancowaarden te verkrijgen, die nodig zijn voor bepalingen op immissieniveau. Na de bemonsteringsperiode van ongeveer een maand wordt in het labo de inhoud van de kruik op dioxines geanalyseerd.

Dioxines worden voornamelijk opgenomen via de voeding en slechts in geringe mate via de ademhaling. Doordat dioxines op weilanden terecht komen, worden ze door het vee opgenomen en komen zo in de voedselketen van de mens terecht. De VMM voert momenteel dioxinedepositiemetingen uit omdat deze meetmethodes beter de blootstelling van dioxines in kaart brengt.

Momenteel meet de VMM op een zeventigtal meetplaatsen in Vlaanderen. De meetresultaten kan men steeds vinden op de website van de VMM (www.vmm.be).

Vraag nr. 211 van 3 mei 2002 van de heer JOHAN DE ROO

Milieu-inspectie Oost-Vlaanderen – Telefonische bereikbaarheid

Naar aanleiding van milieuklachten trachtten diverse inwoners van de Gentse Kanaalzone onlangs de Milieu-inspectie Oost-Vlaanderen telefonisch te bereiken. Ofwel kregen zij op de opgeroepen nummers te horen dat het nummer niet was goedgekeurd, ofwel werd er niet opgenomen.

Een telefoon naar de Hoofdinspectie in Brussel bracht aan het licht dat de telefoonnummers van de Milieu-inspectie Oost-Vlaanderen gewijzigd

waren. De betrokken klagers waren daarvan niet op de hoogte.

1. Op welke manier werd de wijziging van de telefoonnummers aangekondigd bij de bevolking en bij de bedrijven?
2. Werde er met de telefoonmaatschappij een regeling getroffen opdat op de oude nummers de nieuwe nummers zouden worden meegedeeld?
3. Wanneer is de telefoon van de Milieu-inspectie bemand?
4. Wat zijn de alternatieven wanneer dit telefoonnummer niet bemand is?
5. Bestaan er concrete plannen voor een permanent meldpunt inzake milieuhinder?

Antwoord

1. De wijziging van de telefoonnummers werd gemeld aan alle gemeentebesturen van Oost-Vlaanderen, alsook aan alle officiële instanties waarmee geregeld wordt gecorrespondeerd. De wijziging van de telefoonnummers werd ook gemeld aan alle bedrijven die onder de Seveso-richtlijn vallen.

Een aantal andere bedrijven (o.a. in de Gentse Kanaalzone) werden op initiatief van de toezichthoudende ambtenaren ingelicht.

Tot op heden wordt alle uitgaande briefwisseling voorzien van een zelfklever met vermelding van het nieuwe telefoonnummer.

2. Er werd met Belgacom een regeling getroffen om gedurende drie maanden middels een bandje het nieuwe telefoonnummer te vermelden in geval van een oproep op het oude telefoonnummer.
3. De afdeling Milieu-inspectie is telefonisch bereikbaar tijdens de diensturen van 08 uur tot 17 uur.
4. Buiten de diensturen is de afdeling Milieu-inspectie niet telefonisch bereikbaar. Uiteraard kunnen milieuklachten wel per fax of e-mail ingediend worden.

Inwoners met klachten kunnen buiten de diensturen terecht bij plaatselijke of federale politiediensten.

5. In de schoot van de afdeling Milieu-inspectie bestaan er, bij gebrek aan voldoende personeel, geen concrete plannen tot het oprichten van een permanent meldpunt inzake milieuhinder.

De oprichting van een klachtenmeldpunt voor de Gentse Kanaalzone op initiatief van de lokale besturen is momenteel ter bespreking in de ROM-werkgroep "milieu" (*ROM : ruimtelijke ordening en milieu – red.*).

Vraag nr. 212 van 3 mei 2002 van de heer JOHAN DE ROO

Hervorming polders en wateringen – Stand van zaken

In november 2001 kondigde de minister een grondige hervorming aan van de polders en wateringen. Volgens de minister beantwoordt hun taak niet meer aan de principes van integraal waterbeheer en is hun bestuur onvoldoende democratisch samengesteld. Na intens overleg met de verschillende bestuursniveaus en sectoren werd een compromis uitgewerkt.

Over de samenstelling en de verkiesbaarheid van het bestuur zou er nog overleg plaatsvinden.

1. Heeft dit overleg reeds plaatsgevonden?
2. Zo ja, werd een compromis bereikt en wat is de concrete inhoud ervan?
3. Voor wanneer plant de minister de effectieve inwerkingtreding van deze nieuwe polders en wateringen?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger geeft reeds aan dat met de verschillende bestuursniveaus en sectoren een voorstel voor hervorming van de polders en wateringen werd overlegd.

Vooraf de organisatorische en bestuurskundige samenwerking met de lokale besturen kwam tijdens het overleg aan bod. Voorgesteld werd om per deelbekken een interbestuurlijke samenwerking te creëren die de naam "waterschap" zou krijgen. Dit samenwerkingsverband moet voornamelijk instaan voor een gezamenlijke visievorming over het waterbeleid en -beheer in het deelbekken.

Er zou ook de mogelijkheid zijn om bepaalde beheerstaken te laten uitvoeren door dit waterschap. In dat geval moet het waterschap over rechtspersoonlijkheid beschikken. Het is de bedoeling dat de bestaande polders en wateringen evolueren tot een dergelijk bestuur.

1. Er heeft overleg plaatsgevonden in de werkgroep "leefmilieu" in het kader van het kerntakendebat. Die gesprekken zijn nog niet afgerond.
2. Het overleg heeft voorlopig niet geleid tot een volledig compromis met slechts één voorstel dat voor alle facetten eenieder goedkeuring heeft.

Er is nog onduidelijkheid over de wenselijkheid van het verlenen van rechtspersoonlijkheid aan de waterschappen. Sommige gesprekspartners verkiezen de uitvoering van het waterbeleid op deelbekeniveau te laten gebeuren door lokale agentschappen.

3. De decretale bepalingen waarbij deze wijzigingen doorgevoerd worden, zullen worden ingeschreven in het ontwerpdecreet inzake integraal waterbeleid dat binnenkort ter principiële goedkeuring aan de Vlaamse regering zal worden voorgelegd.

De politieke besprekingen hierover zijn volop aan de gang.

Vraag nr. 213
van 3 mei 2002
van de heer JOHAN MALCORPS

NV Noordvlees- Van Gool Kalmthout – Milieuvergunning

Aan de NV Noordvlees-Van Gool in Kalmthout werd voor een gemengd slachthuis voor varkens en runderen destijds een ARAB-vergunning verleend tot 1 augustus 1991 (ARAB: Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming).

Op het einde van de vergunningstermijn werden er plannen gemaakt (en werd met de uitvoering begonnen) om deze slachterij volledig te vernieuwen, in de zin dat het een moderne en grotere slachterij zou worden, maar dan uitsluitend voor varkens.

Door toedoen van de exploitant kon voor deze vernieuwde varkensslachterij (gedeeltelijk in woonzone) de ARAB-vergunning niet tijdig vernieuwd worden, zodat op 19 maart 1992 een mi-

lieuvergunning moest worden aangevraagd nadat het bedrijf reeds zeven maanden in exploitatie was zonder vergunning.

Gelet op het feit dat Vlarem II (met verbods- en afstandsregels) op het ogenblik van de vergunningsaanvraag reeds was goedgekeurd door de Vlaamse regering, werd de vergunningverlening erg precair, daar het bedrijf in feite diende te worden beschouwd als een nieuw bedrijf.

Voor alle zekerheid werd dan de volgende "spitsvondigheid" toegepast.

Op 15 oktober 1992 werd een (basis)milieuvergunning gevraagd en verleend voor de toen nog in bedrijf zijnde runderslachtlijn, en die werd dan meteen uitgebreid voor het slachten van varkens in de vernieuwde varkensslachterij. Eens de vergunning "in de wacht gesleept", werd de runderslachterij afgebouwd, zoals gepland. Deze vergunning van de bestendige deputatie werd in laatste aanleg bij ministerieel besluit (MB) van 27 april 1995 bevestigd.

Ingevolge een arrest van de Raad van State werd op 21 maart jongstleden echter voornoemd MB vernietigd. Aldus moet nu de minister in laatste aanleg opnieuw beslissen over de vergunningsaanvraag van 19 maart 1992 betreffende een basisvergunning voor een rundveeslachterij en de uitbreiding ervan in woonzone.

Voornoemde "spitsvondigheid" heeft nu echter tot gevolg dat de vergunningsaanvraag waarover moet worden beslist intussen zonder voorwerp is, want de zogenaamde basisinrichting waarvoor een vergunning werd gevraagd, bestaat intussen niet meer.

Volgens berichtgeving in de pers kan Noordvlees-Van Gool echter "zonder problemen verder werken", want intussen is de omstreden vergunning vernieuwd "zodat het arrest van de Raad van State zonder gevolg blijft", aldus de exploitant.

1. Blijft het arrest van de Raad van State van 21 maart 2002 al dan niet zonder gevolg ?
2. Wat gebeurt er intussen : is het normaal dat het betrokken bedrijf zijn activiteiten ongestoord kan voortzetten ?

Antwoord

1. Door het arrest van de Raad van State nr. 104.985 van 21 maart 2002 werd het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse rege-

ring en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 27 april 1995 vernietigd.

Ingevolge dit vernietigingsarrest moeten de vroegere beroepen van de exploitant en de NV Noordvlees-Van Gool, die waren ingediend tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 15 oktober 1992, aan een nieuw onderzoek worden onderworpen.

Vermits voormeld arrest op 9 april 2002 werd ontvangen, startte de behandelingstermijn van dit nieuw onderzoek op 9 april 2002. De uiterste datum van beslissing door mijn ambt op basis van dit nieuw onderzoek is bijgevolg 9 september 2002, termijn die eenmalig verlengbaar is met één maand.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger zal begrijpen dat, aangezien een heronderzoek van de beroepen bij mijn ambt aanhangig is gemaakt, ik op dit ogenblik terzake geen standpunt ten gronde kan innemen.

- Ingevolge voormeld vernietigingsarrest herleeft in dit geval op dit ogenblik en tot wanneer er opnieuw uitspraak over de niet-schorsende beroepen is gedaan, de aangevochten beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 15 oktober 1992.

Met deze beslissing werd aan de NV Noordvlees-Van Gool in eerste aanleg een milieuvergunning verleend om een aan de Bloemstraat in Kalmthout gelegen slachthuis verder uit te baten en uit te breiden. Deze vergunning werd daarbij verleend voor een termijn van tien jaar eindigend op 15 oktober 2002.

Vraag nr. 214
van 3 mei 2002
van de heer ANDRE MOREAU

Mestopslag en milieuhinder – Toezicht

Geregeld zijn er milieuproblemen m.b.t. de mestopslag (al dan niet vergund).

Naar verluidt maakt de afdeling Milieu-inspectie er zich nogal gemakkelijk vanaf door te stellen dat de gemeenten toezichthoudende instantie zijn. De afdeling Milieu-inspectie blijft bij de stelling pas te kunnen optreden indien de gemeentelijke overheid stilzit of te kennen geeft niet op te treden.

- In hoeveel gevallen van mestproblematiek hebben gemeenten uitdrukkelijk gesteld "niet op te treden" ?

Wat is er dan nadien gebeurd ?

- Hoeveel gevallen van mestproblematiek werden er totnogtoe voor een burgerlijke rechtbank beslecht ?

In hoeveel rechterlijke uitspraken kreeg de vergunninghouder van de mestopslagplaats gelijk ?

In hoeveel gevallen werden de indieners van een klacht tegen die milieuhinder in het gelijk gesteld ?

Antwoord

In verband met de milieuproblemen met betrekking tot de mestopslag kan ik het volgende melden.

- Bij de afdeling Milieu-inspectie zijn geen gevallen bekend waarbij gemeenten uitdrukkelijk hebben gesteld "niet op te treden".

De VLM Mestbank stelt soms problemen vast in verband met mestopslag (*VLM : Vlaamse Landmaatschappij – red.*).

- De Mestbank is echter niet bevoegd om op te treden in verband met inbreuken op de Vlarem-reglementering.
- Bij vaststelling van inbreuken op de Vlarem-reglementering (zonder inbreuken tegen het mestdecreet) wordt de verkregen informatie doorgegeven aan de milieudienst van de betrokken gemeente. De gemeenten beloven dan de nodige opvolging te verrichten.

Wanneer er een proces-verbaal wordt opgemaakt door de Mestbank wegens inbreuken op het mestdecreet, dan worden overtredingen op de Vlarem-reglementering doorgaans vermeld als bijkomende inlichting.

Vraag nr. 215
van 3 mei 2002
van de heer JOHAN DE ROO

Aquafin – Collectoren in buitengebied

Onlangs verscheen in een krantenartikel een uiteenzetting van een stedenbouwkundige en plano-

loog waarin ervoor wordt gewaarschuwd dat de plannen van Aquafin voor een grootschalig, fijnmazig netwerk van riolen en collectoren in gemeenten met veel buitengebied veel te duur en veel te inefficiënt zullen zijn (*Het Belang van Limburg van 6 april 2002 – red.*).

1. Is het inderdaad zo dat Aquafin steeds kleinere woonkernen zal voorzien van collectoren ?
2. Wordt hierdoor de kostprijs van collectoren per inwoner niet gevoelig verhoogd ?
3. Wordt, zoals in andere Europese landen, gedacht aan een soort "rioolrecht" bij het realiseren van grote rioleringswerken ?

Antwoord

1 en 2. Naar aanleiding van mijn opdracht heeft de NV Aquafin de opdracht gekregen een methodologie voor de statische afbakening van de zuiveringszones te ontwerpen : de zogenaamde "zonerings".

Deze methodologie heeft in de eerste plaats als doel de planmatige onduidelijkheid (zogenaamde A-, B-, C-zonerings) omtrent de verantwoordelijkheid van de particulier inzake zelfzuivering of het aansluiten op een collectief stelsel weg te werken. Hierbij worden verschillende uitgangspunten gehanteerd. Een belangrijk punt hierbij is de kostprijs versus de ecologische winst. *Zo moet tegen de geringste algemene kostprijs voor de belastingbetaler (gemeentelijk – gewestelijk) een oplossing geboden worden voor de sanering van elke nog resterende lozing van huishoudelijk afvalwater in Vlaanderen. Deze aspecten dienen ook te worden afgewogen tegen een aantal ecologische randvoorwaarden.*

Voor de sanering is er bijgevolg een keuze uit volgende mogelijkheden : aansluiting op het openbaar grootschalig systeem (collector – RWZI), aansluiting op een openbaar kleinschalig systeem (riolering – KWZI) of individuele zuivering via de zogenaamde IBA (individuele behandeling van afvalwater) (*RWZI : rioolwaterzuiveringsinstallatie ; KWZI : kleinschalige waterzuiveringsinstallatie – red.*).

De ontwikkelde methodologie werd reeds op een 32-tal proefgebieden toegepast en zal worden onderworpen aan het kritische oordeel van een expertenbureau, teneinde na te gaan of deze werkwijze kan worden veralgemeend.

Het moet duidelijk zijn dat de "infrastructuur" en saneringsaanpak die uit deze oefening voortvloeien enkel als een ontwerp – een waardevolle insteek – kunnen worden beschouwd om een oplossing te geven aan de sanering van de nog bestaande lozingen van huishoudelijk afvalwater. Het is vervolgens de bedoeling dat de bevoegde administratie, namelijk de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM), deze ontwerpplannen aan de gemeenten zal voorleggen en in overleg met hen zal bijsturen indien nodig. Zo kunnen in het kader van lokale factoren (ecologisch, maatschappelijk, ...) wijzigingen ingebracht worden in de voorgestelde zonerings.

Aan de taakverdeling en bevoegdheden tussen gewest en gemeenten verandert echter niets. Dat betekent dat de aanleg van infrastructuur in het buitengebied voornamelijk door de gemeente zelf geïnitieerd zal blijven.

Om de scheidingslijn tussen de twee niveaus (gemeentelijk – bovengemeentelijk) scherp te stellen, zijn er besprekingen lopende tussen het Vlaams Gewest en de VVSG, waarin ook de financiële implicaties zullen worden meegenomen (*VVSG : Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten – red.*).

De ontwerpzoneringsplannen opgesteld door de NV Aquafin in opdracht van het Vlaams Gewest, hebben enkel tot doel als discussiebasis (nl. de goedkoopste totaaloplossing) te dienen bij de bespreking tussen de hogere overheid en de lokale besturen om de sanering van alle nog resterende lozingen van huishoudelijk afvalwater in Vlaanderen kordaat aan te pakken.

3. Aan deze optie wordt, naast tal van andere varianten, gedacht om de financiering van de resterende projecten mogelijk te maken.

De verschillende mogelijkheden worden onderzocht en de voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen.

**Vraag nr. 216
van 8 mei 2002
van de heer JAN LAURYS**

Natuurreservaten – Erkenningen

De voorbije jaren werden grote inspanningen geleverd om bijkomende natuurreservaten te erkennen. In de procedure voor de erkenning en subsi-

diëring van natuurreservaten wordt onder meer advies gevraagd aan de Vlaamse Hoge Bosraad.

Vanuit de bosbouwsector bestaat er weinig of geen respect voor de bosbouwkundige aspecten van veel natuurterreinen. De recente discussie in de pers over de hetze tegen allochtone boomsoorten illustreert deze spanning.

Om beide aspecten bij de beslissing tot erkenning van natuurreservaten mee in overweging te nemen, heeft de wetgever een verplicht advies van de Hoge Bosraad in de procedure opgenomen.

1. Hoeveel dossiers voor de erkenning van natuurreservaten werden ingediend in 2001, en voor welke oppervlakte ?
2. Hoeveel dossiers voor de erkenning van natuurreservaten werden afgehandeld in 2001, en voor welke oppervlakte ?
3. Wat is de gemiddelde en de maximale doorstroomtijd van een dossier ?
4. Hoeveel natuurreservaten werden effectief erkend in 2001, en voor welke oppervlakte ?
5. In hoeveel van de in 2001 afgehandelde dossiers werd door de Hoge Bosraad een negatief advies verstrekt, en voor welke oppervlakte ?
6. Hoeveel dossiers en voor welke oppervlakte, met een negatief advies van de Hoge Bosraad, werden geweigerd in 2001 ?
7. Hoeveel dossiers en voor welke oppervlakte, met een negatief advies van de Hoge Bosraad, werden erkend in 2001 ?
8. Op welke manier wordt feedback gegeven aan de Hoge Bosraad over de adviezen en het gevolg dat men eraan geeft ?

Antwoord

1. In 2001 werden in totaal 94 dossiers (1.170,1949 ha) ingediend voor erkenning als natuurreservaat.

Het betrof 32 aanvragen voor een eerste erkenning (376,6079 ha) en 62 aanvragen voor uitbreiding van een reeds erkend natuurreservaat (793,5870 ha).

2. In 2001 werden 98 dossiers voor erkenning als natuurreservaat afgehandeld (1.533,8291 ha), waaronder 47 aanvragen voor een eerste erkenning (773,7906 ha) en 51 aanvragen voor uitbreiding van een reeds erkend natuurreservaat (760,0385 ha).

3. De gemiddelde doorstroomtijd voor de afhandeling van een aanvraag voor erkenning was voor de 98 in 2001 afgehandelde dossiers 17,8 maanden (termijn tussen indiening dossier en datum ministerieel besluit. Voor de publicatie in het Belgisch Staatsblad komen hier nogmaals één tot drie maanden bij.

De langste doorstroomtijd in 2001 voor de afhandeling van een dossier bedroeg 48,1 maanden. Deze termijn is echter met representatief voor alle dossiers. De aanvraag, na het verzamelen van de benodigde adviezen, van een aanpassing van het beheersplan en het uitblijven van een antwoord hierop, waren de voornaamste oorzaken van deze lange termijn.

4. In 2001 werden 83 aanvragen voor erkenning effectief goedgekeurd (1.214,2572 ha).

Hieronder 40 aanvragen voor een eerste erkenning als natuurreservaat (740,9086 ha) en 43 aanvragen voor uitbreiding van een reeds erkend natuurreservaat (473,3486 ha).

5. Van de 98 afgehandelde dossiers in 2001 werd voor 47 dossiers het advies van de Hoge Bosraad aangevraagd.

In volgende tabel kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van de afgeleverde adviezen vinden :

Advies Hoge Bosraad	Dossiers	Opp (ha)
Gunstig	11	105,9263
Gunstig mits aanpassing	7	97,4320
Voorwaardelijk gunstig	7	71,9493
Deels gunstig	1	9,3269
Stilzwijgend gunstig	1	20,1694
Laattijdig advies	8	238,8262
Erkenning uitstellen	2	7,5929
Ongunstig	10	151,6829

- 6 en 7. Op de 35 door de Hoge Bosraad geformuleerde negatieve of deels negatieve adviezen werd in 34% (12 dossiers) het advies van de

Hoge Bosraad niet gevolgd. Hiervoor werd telkens een motivatie opgegeven.

In de andere gevallen (66%) werd een aanpassing van het beheersplan gevraagd (8 dossiers), het dossier niet erkend (1 dossier) of deels erkend (3 dossiers), het dossier goedgekeurd na aanpassing van het beheersplan (7 dossiers) of voorwaardelijk goedgekeurd (4 dossiers). Een

gedetailleerd overzicht van deze cijfers is terug te vinden in de **tabel** hierna.

8. Het is nog steeds de bedoeling alle adviesverleners (dus ook de Hoge Bosraad) een overzichtsrapport te bezorgen met de afgehandelde dossiers en het geformuleerde eindadvies.

Wegens het bepalen van prioriteiten is dit tot op heden nog niet gebeurd.

Opp. (ha) (aantal dossiers)	Nog in procedure				Afgehandelde dossiers			
	Aanpassing beheersplan	Niet- erkend	Gunstig	Goedgekeurd na aanpassing beheersplan	Deels erkend	Voorwaardelijk goedgekeurd (voorwaarden in MB)		
Advies Hoge Bosraad (dossiers)								
Deels gunstig advies (1)					9,3269 ha (1)			
Erkenning uitstellen (2)	0,5403 ha (1)				7,0526 ha (1)			
Gunstig mits aanpassing (7)	10,5210 ha (1)		29,7623 ha (1)	15,1040 ha (3)		42,0447 ha (2)		
Laattijdig advies (8)	95,7114 ha (3)		128,4814 ha (4)	14,6334 ha (1)				
Ongunstig advies (10)	14,5559 ha (1)	1,6868 ha (1)	70,0438 ha (4)	21,5131 ha (3)		43,8833 ha (1)		
Voorwaardelijk gunstig (7)	16,4765 ha (2)		43,4761 ha (3)		2,9531 ha (1)	9,0436 ha (1)		
Totaal (35)	137,8051 ha (8)	1,6868 ha (1)	291,9330 ha (12)	51,2505 ha (7)	19,3326 ha (3)	94,9716 ha (4)		

Vraag nr. 217
van 8 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE

Waterzuivering – West-Vlaanderen

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 146 van 28 februari 2002 weerlegde de minister de stelling als zou de provincie West-Vlaanderen in mindere mate aan bod komen in het subsidieprogramma voor gemeentelijke rioleringen dan andere provincies (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 12 juli 2002, blz. 1896).

In het waterzuiveringsbeleid vormen de gemeentelijke rioleringen slechts één element uit de volledige zuiveringsketen. De uitbouw van een bovengemeentelijke infrastructuur is even belangrijk.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal uitgevoerde bovengemeentelijke waterzuiveringsprojecten per provincie sinds 1996 tot nu, met een onderscheid naar collectoren en rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI) ?
2. Hoeveel bedroeg het totale investeringsbedrag per jaar (sinds 1996) per provincie ?

3. Zijn er significante verschillen per provincie ? Zo ja, wat is hiervoor de verklaring ?
4. Indien blijkt dat er in de provincie West-Vlaanderen procentueel minder projecten of investeringen uitgevoerd werden de voorbije vijf jaar, wat is hiervoor dan de verklaring ?

Antwoord

1. Tabel 1 geeft per provincie een overzicht van het aantal bovengemeentelijke waterzuiveringsprojecten, opgesplitst in RWZI- en leidingenprojecten, dat per kalenderjaar aan het Vlaams Gewest werd opgeleverd sedert 1996. Voor de provincie West-Vlaanderen is tevens aangegeven welk percentage dit aantal vertegenwoordigt ten opzichte van het totaal aantal uitgevoerde projecten.

Tabel 1 : Overzicht van het aantal projecten dat per provincie werd uitgevoerd in de periode 1996-2001

Uitvoeringsjaar	Aard	Antwerpen	Limburg	Oost-Vlaanderen	Vlaams-Brabant	West-Vlaanderen	
1996	Leidingen	22	27	29	27	24 (19 %)	25
	RWZI	1	1	4	2	1 (11 %)	
1997	Leidingen	12	24	39	21	23 (19 %)	27
	RWZI	3	2	3	2	4 (29 %)	
1998	Leidingen	18	17	29	24	22 (20 %)	23
	RWZI	6	5	3	2	1 (6 %)	
1999	Leidingen	12	12	30	21	17 (18 %)	21
	RWZI	2	5	4	2	4 (24 %)	
2000	Leidingen	16	15	40	28	21 (18 %)	25
	RWZI	9	6	5	3	4 (15 %)	
2001	Leidingen	13	10	37	29	9 (9 %)	10
	RWZI	1	2	9	5	1 (6 %)	

2. Tabel 2 geeft dan weer een overzicht van de bijbehorende investeringen per provincie.

Tabel 2 : Overzicht van de totale kostprijs (in euro) van de projecten die per provincie en per kalenderjaar werden uitgevoerd in de periode 1996-2001

Uitvoeringsjaar	Antwerpen	Limburg	Oost-Vlaanderen	Vlaams-Brabant	West-Vlaanderen
1996	28.091.623	30.362.834	50.598.125	39.357.954	40.033.791 (21 %)
1997	28.423.806	30.341.513	59.736.398	33.189.426	33.796.923 (18 %)
1998	45.287.248	31.378.631	34.968.786	25.212.353	20.780.421 (13 %)
1999	12.658.670	21.537.088	56.997.450	33.578.715	32.308.930 (21 %)
2000	31.444.980	28.414.571	66.359.547	47.917.315	27.656.441 (14 %)
2001	20.142.865	17.302.547	87.170.575	54.720.490	11.045.296 (6 %)

3. Afgezien van het feit dat sedert 1996 jaarlijks telkens het grootste aantal projecten werd uitgevoerd in de provincie Oost-Vlaanderen, kan niet worden gesteld dat er significante verschillen bestaan tussen de verschillende provincies. Bij het opstellen van de rollende meerjarenprogramma's worden de verschillende projecten jaarlijks geëvalueerd op hun economisch en ecologisch rendement. Op basis hiervan en in het kader van de voortschrijdende uitbouw van het bovengemeentelijk netwerk per zuiveringsgebied, worden de diverse projecten vervolgens geprogrammeerd binnen het investeringsprogramma.

Eventuele verschillen per provincie zijn hierbij dan ook louter toevallig en enkel toe te schrijven aan objectieve verschillen in bevolkingsdichtheid, in geo- en hydrografische kenmerken van het gebied, ... Ook de uitbouw van het gemeentelijke en bovengemeentelijke rioleringsstelsel op het ogenblik van de oprichting van de NV Aquafin, kan lokale verschillen verklaren.

4. Wat de provincie West-Vlaanderen betreft, kan, in tegenstelling tot wat soms wordt geopperd, zeker niet gesproken worden van een achterstelling op het vlak van de uitbouw van bovengemeentelijke waterzuiveringsinfrastructuur. Wel is het zo dat het de jongste jaren niet meer zo eenvoudig is om in deze provincie nog rendabele projecten te definiëren en op te dragen aan de NV Aquafin.

Hiervoor bestaan er verschillende redenen. In de meer stedelijke kuststreek waren sinds de oprichting van de WZK reeds heel wat investe-

ringen van bovengemeentelijke aard gebeurd vóór de oprichting van de NV Aquafin (*WZK : Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken – red.*). Op dit vlak bestond er dus een voorsprong ten opzichte van sommige andere stedelijke gebieden in Vlaanderen.

Daarnaast is een groot deel van West-Vlaanderen zeer landelijk, met een zeer verspreide bebouwing, waardoor vaak lange transportleidingen zouden moeten worden aangelegd om nog bijkomende vuilvrachten aan te sluiten op de, vaak reeds verdunde, zuiveringsinstallaties. Voor de sanering van de nog resterende gebieden lijkt een kleinschalige aanpak dan ook de aangewezen weg. In dit verband wil ik verwijzen naar de opdracht die vanuit het Vlaams Gewest werd gegeven aan de NV Aquafin tot het ontwikkelen van een methodiek ter sanering van het buitengebied.

Ten slotte wil ik er ook nog op wijzen dat de kleinschalige aanpak de jongste jaren meermaals in conflict is gekomen met de stedenbouwkundige bestemmingen in het veelal "agrarische" West-Vlaanderen, wat in dergelijke gevallen steeds tot een vertraging in de realisatie van het betrokken project heeft geleid.

Vraag nr. 218
van 8 mei 2002
van de heer JOHAN MALCORPS

Inktpatronen – Terugname en hergebruik

Inktpatronen van printers dreigen een nieuw soort van probleemafval te worden. Anderzijds worden door firma's al de nodige inspanningen gedaan om inktpatronen terug te nemen van de consument.

1. Heeft de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) zicht op de grootte van de afvalstroom aan inktpatronen van diverse oorsprong (printers, faxtoestellen, kopieermachines) ?
2. Komen inktpatronen in stromen huisvuil of klein gevaarlijk afval (KGA) terecht ? Zo ja, is er zicht op de hoeveelheid en de mogelijke gevolgen voor de verwerking van het afval ?
3. Hoeveel van deze inktpatronen worden teruggenomen door de fabrikant ?
4. Hoeveel daarvan worden effectief gerecycleerd ? Zijn daarvan grootte-orde of benaderende percentages bekend ?

Zo neen, worden deze cijfers opgevraagd bij de producenten ?

5. In welke mate wordt er al werk gemaakt van het effectief hergebruiken (bijvullen) van inktpatronen ?

Worden terzake afspraken gemaakt met de sector ?

6. Wordt er eventueel gestreefd naar een milieu-beleidsovereenkomst (MBO) waarbij het gebruik van meermalige patronen en navulinkten of het creëren van een afzetmarkt voor nagevulde patronen kan worden aangemoedigd ?
7. Heeft de minister weet van inzamelacties van lege inktpatronen op scholen, georganiseerd door bepaalde firma's ?
8. Is er geen nood aan controle op dit soort van acties, om na te gaan of men beloftes inzake recycling of hergebruik effectief waarmaakt in de praktijk ?

Antwoord

De relatief dure en technisch complexe inktpatronen van inktjet- en laserprinters, die in aanmerking komen voor reconditionering (= technisch nazicht en hervulling) en waarvan de eindgebruiker enkel vaststelt dat ze "leeg" zijn, maar die overigens in-

tact zijn, moeten niet worden beschouwd als afvalstoffen, maar als tweedehandsgoederen.

Het is de bedoeling deze patronen zoveel mogelijk uit het afvalstoffencircuit te houden.

In overeenstemming met dat standpunt is een inktpatroon uit een laserprinter of inkjetprinter waarvan de gebruiker zich ontdoet louter omdat de patroon leeg is en die verder geen zichtbare defecten vertoont, dus geen afvalstof, maar een tweedehandsproduct.

In overeenstemming met dat standpunt valt de ophaling van lege patronen niet onder de afvalstoffenwetgeving, maar gaat het om een tweedehands circuit op voorwaarde dat :

- de inzameling enkel gebeurt bij bedrijven waar een degelijke selectieve inzameling van bedoelde patronen is uitgewerkt ;
- de ophaling ervan ordentelijk verloopt, zodat er geen noemenswaardig risico bestaat op breuk of beschadiging tijdens het transport ;
- er daarbij geen andere (gevaarlijke) afvalstoffen meegenomen worden ;
- de opgehaalde inktpatronen rechtstreeks worden overgebracht naar een vergunde inrichting voor de reconditionering ervan ;
- de gereconditioneerde patronen in een specifiek circuit op de markt gebracht worden.

Anderzijds is de definitie van "afvalstof" wel van toepassing wanneer niet voldaan is aan bovenvermelde voorwaarden. Uit de controleacties van de OVAM blijkt trouwens het volgende :

- bij tal van inzamelaars werd vastgesteld dat er ook relatief veel niet-reconditioneerbare inktpatronen en aanverwante zaken werden meegenomen die aanwezig bleken in de inzamelendozen ; daar gaat het duidelijk om afvalstoffen ;
- enkele inzamelaars hebben de OVAM geïnformeerd dat het in de praktijk bijna onmogelijk is om enkel reconditioneerbare patronen in te zamelen.

In de nieuwe Europese Afvalstoffenlijst (Eural), die via het besluit van de Vlaamse regering van 22 februari 2002 tot wijziging van Vlarea (BS van 2 april 2002) ook in de Vlaamse afvalstoffenwetgeving werd geïmplementeerd, is er een duidelijke

verwijzing naar "gevaarlijke" toners, namelijk rubriek 08.03.17* (tonerafval dat gevaarlijke stoffen bevat) (*Vlarea : Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer – red.*).

Twee aanvragen om erkend te worden als ophaler van gevaarlijke inktpatronen zijn op dit ogenblik ingediend. De andere (kandidaat-)inzamelaars van "lege" tonercartridges werd gewezen op deze verplichting.

1. Aangezien er geen specifieke afvalstoffencode (AKO) bestaat voor inktpatronen, kan hiervoor geen betrouwbaar cijfermateriaal uit de jaarlijkse melding van bedrijfsafvalstoffen worden afgeleid.

Uit de informatie waarover de OVAM beschikt, kan wel worden afgeleid dat er in Vlaanderen jaarlijks circa 500 ton "lege" inktpatronen ontstaan.

2. In overeenstemming met onderafdeling 5.5.2 van Vlarea, waar bij artikel 5.5.2.2. 1°, e genoemd worden : kleurstoffen, toner, inkten, drukinken, stempelkussens, en bij artikel 5.5.2.2.10° : verpakkingen met of zonder restanten van de gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen genoemd sub 1, behoren "lege" tonercartridges van huishoudelijke oorsprong tot het KGA.

Uit de gegevens verstrekt door de gemeenten voor de KGA-inzameling tijdens het jaar 2000 blijkt dat er in Vlaanderen bijna 8.000 kilogram KGA van rubriek 1, e (kleurstoffen, toner, inkten, ...) werd ingezameld. We mogen ervan uitgaan dat het grootste deel hiervan inderdaad inktpatronen zullen zijn.

De inzameling gebeurt selectief (in apart recipiënt) ; de ophaling gebeurt door een erkend ophaler die weet dat vele patroonmodellen in aanmerking komen voor hergebruik. Deze zullen in de bokalen van de ophaler worden uitgesorteerd ; de rest moet worden verwerkt als gevaarlijk afval.

3. Er werd aan de OVAM meegedeeld dat reeds op heel wat verkooppunten van inktpatronen recipiënten staan voor de inzameling van de lege cartridges. De eindverkopers aanvaarden reeds de lege patronen, zonder dat er een aanvaardingsplicht voor bestaat. Het is evenwel niet waarschijnlijk dat de fabrikant de patronen terugneemt. Ze gaan wellicht via inzamel- en

sorteerbedrijven naar reconditioneringsfirma's, meestal in het buitenland.

Gereconditioneerde inktpatronen worden onder een apart label op de markt gebracht tegen een beduidend lagere prijs dan nieuwe merkproducten.

4. Bij de OVAM zijn hierover geen cijfers bekend.

De BKK (Belgische Kamer van Kantoormachines) werd hierover aangeschreven, maar heeft niet gereageerd. Ter voorbereiding van de onderhandelingen die moeten leiden tot het afsluiten van een milieubeleidsvereenkomst in het kader van de geplande aanvaardingsplicht voor inktpatronen, wordt momenteel de markt onderzocht.

5. Ook hierover zijn bij de OVAM geen exacte cijfergegevens bekend.

Dat er vrij intensief reconditionering gebeurt, valt af te leiden uit de talrijke vragen om informatie door (kandidaat-)inzamelaars.

Afspraken terzake zullen worden vastgelegd in de reeds vermelde milieubeleidsvereenkomst.

6. De reeds afgesloten MBO inzake afgedankte elektrische en elektronische apparatuur stelt duidelijk dat verbruiksgoederen (zoals toners en inktpatronen) niet onder haar toepassingsgebied vallen. In de memorie van toelichting bij deze MBO wordt wel de mogelijkheid voor een aparte MBO voor deze verbruiksgoederen vermeld. In de laatste ontwerpversie van de Europese richtlijn betreffende afgedankte elektrische en elektronische apparatuur, zijn inktpatronen niet opgenomen.

Hergebruik van gebruiksvoorwerpen (tweede-handmarkt) wordt reeds lang aangemoedigd. Het feit dat deze zaken beduidend goedkoper zijn dan nieuwe, is op zich reeds een ideale stimulans. Inzake de "kwaliteit" van gereconditioneerde cartridges moeten in de MBO bindende afspraken worden gemaakt.

7. De OVAM werd hiervan op de hoogte gebracht door onder meer de milieuambtenaren van enkele gemeenten. De directies van de scholen die werden benaderd om mee te werken (met de mogelijkheid tot het behalen van een prijs), hadden hen hierover gecontacteerd.

Scholen zijn enkel gerechtigd tot selectieve inzameling van de inktpatronen die ontstaan door hun eigen activiteiten. Voor de opslag van lege inktpatronen van derden, door de leerlingen van thuis meegebracht en – naar verluidt – ook afkomstig van het werk van de ouders, is immers een milieuvergunning klasse 1 nodig (opslag van afvalstoffen niet aan de verwerking van afvalstoffen verbonden). Bovendien zal het gros van de aldus ingezamelde patronen van huishoudelijke oorsprong zijn. Het bedrijf dat deze patronen komt ophalen, dient te beschikken over een erkenning als ophaler van gevaarlijke afvalstoffen (KGA).

8. Een afdoende controle op de inzameling en de verwerking van alle afvalstoffen is onontbeerlijk.

Een erkenning als ophaler van afvalstoffen en een vergunning voor de verwerking, geven concrete aanknopingspunten om met het toezicht te beginnen.

Bovendien kunnen in het kader van de aanvaardingsplicht en een MBO inzake inktpatronen voorwaarden met betrekking tot hergebruik worden gesteld. Bovendien kan dan de controle op de naleving van de afspraken uit de MBO veel gericht en efficiënter worden uitgevoerd.

**Vraag nr. 219
van 8 mei 2002
van mevrouw ISABEL VERTRIEEST**

Natuurproject Bourgoyen-Ossemeersen – Stand van zaken

Het natuurinrichtingsproject (NIP) Bourgoyen-Ossemeersen heeft reeds een hele chronologie achter de rug :

- haalbaarheidsrapport 19/03/99 ;
- protocol verkorte procedure, gesloten met de eigenaars stad Gent, Actiegroep Bourgoyen-Ossemeersen (ABO), Instituut voor Natuurbehoud (IN) en VZW Natuureservaten (NR) 15/04/99 ;
- ministerieel besluit (MB) instelling NIP 29/06/99 ;
- besluit Vlaamse minister oprichting projectcomité 22/12/99 ;
- eerste vergadering projectcomité 04/02/00 ;

- openbaar onderzoek ontwerp-NIP 27/03 – 26/04/00 (slechts 5 bezwaarschriften, waaronder 2 irrelevante en 3 relevante die bovendien deels als "steunschrift" kunnen beschouwd worden) ;
- tweede vergadering projectcomité (behandeling bezwaarschriften ; advies aan minister) 27/06/00 ;
- sedert oktober 2001 kan de stad Gent binnen de perimeter van het NIP overgaan tot dringende onteigening. Tot nu toe gebeurden er geen onteigeningen;
- eind 2001 kwam er het onrustwekkende bericht dat de Inspecteur van Financiën verzet had aangekend ;
- in januari gaf de Inspecteur van Financiën zijn verzet op en kon de minister het projectrapport eindelijk goedkeuren;
- momenteel zou het bureau "Fris in het Landschap" bezig zijn met de opmaak van het projectuitvoeringsplan (PUP);
- dit ontwerp-PUP zou voor de zomer in openbaar onderzoek moeten gaan, als de Inspecteur van Financiën tenminste niet opnieuw bezwaar maakt ;
- na het openbaar onderzoek kunnen de technische plannen opgemaakt en de vergunningen aangevraagd worden ; dan kan de aanbesteding voor de uitvoering volgen en als dat allemaal lukt, ook de uitvoering. Misschien kan de afdeling Natuur wel een aantal zaken met eigen personeel uitvoeren.

De totale kostprijs bedraagt naar verluidt 287.830.618 frank, waarvan 58.779.000 frank voor de grondwerken.

Een van de verdragende factoren is het bezwaar van de Inspecteur van Financiën. Dit bezwaar betreft de grondnam en wie die moet betalen, Verkeer of Leefmilieu. Een grondnam zou namelijk veeleer op de begroting voor Verkeer moeten worden gefinancierd.

Deze redenering kan aanleiding geven tot het schrappen van de allerbelangrijkste maatregel van het NIP, namelijk het afgraven van een opgespoten terrein (nog opgespoten ten tijde van de aanleg van de Ringvaart) en het nuttig gebruik van die grond voor de aanleg van een grondnam. Hiermee vangt men liefst vier vliegen in één klap :

- door de afgraving doet men daadwerkelijk aan natuurherstel ;
- achter de gronddam (kant Bourgoyen-Ossemeersen) komt er een afgeschermd wandelpad (hierdoor hoeft een deel van het wandeltracé rond het gebied niet langer langs de R4 te lopen) ;
- de gronddam zorgt voor een visuele afscherming van de R4, maar ook – en vooral – van de woonwijk en het industrieterrein aan de overkant van de Ringvaart;
- diezelfde gronddam zorgt voor geluidswering ten opzichte van het verkeer van de R4.

Het hergebruik van de grond heeft trouwens een besparend effect.

Het maatschappelijk draagvlak is in Bourgoyen en Ossemeersen al vele jaren heel breed. Er is in elk geval geen tegenkanting van welke sector dan ook. Vandaar deze vragen, omdat de voorwaarden voor een NIP hier vrij gunstig liggen.

1. Kan men nog spreken van een "verkorte procedure" voor een dossier dat al bijna drie jaar aansleept, en waarvan de eerste concrete uitvoering nog minstens een jaar op zich zal laten wachten ?

Op welke manier kan deze procedure ingekort worden ?

2. Hoewel de stad Gent nu dus dringend kan ont-eigenen, wordt daar nog steeds geen werk van gemaakt.

Naar verluidt is er binnen de dienst Leefmilieu en Natuurontwikkeling discussie over de be-staande schattingsverslagen. Die zouden vol-gens sommigen binnen de dienst te hoge prijzen bevatten. Indien alles moet worden herschat, zou dit een aanzienlijke vertraging betekenen.

In elk geval : indien de resterende privé-gronden niet allemaal verworven worden door de stad, houdt dit in dat het NEP op belangrijke onderdelen niet kan worden uitgevoerd. Een ramp uiteraard, want van bij de aanvang ging men ervan uit dat tegen de uitvoering alles stadseigendom zou zijn; uiteraard met uitzonde-ring van de gronden van NR, ABO (nu respec-tievelijk Natuurpunt en Natuurpunt Gent) en IN, die het protocol ondertekend hebben.

Wordt er bij de stad Gent aangedrongen op enige spoed terzake ?

3. Klopt het dat het bezwaar van de Inspecteur van Financiën gaat over de financiering van de gronddam langs de R4 ?

Dit kan volgens hem niet uit het budget van Leefmilieu komen. Aangezien het gaat om ge-luidswering, zou dit moeten komen uit het bud-get van Verkeer.

Als dat zo is, werd er dan al afgesproken met Verkeer dat zij bijpassen ?

4. Bestaat inderdaad het gevaar dat de gronddam geschrapt wordt ?

Antwoord

1. De verkorte procedure heeft te maken met het aantal procedurestappen en minder met de con-crete timing. De timing is afhankelijk van de complexiteit van het dossier (o.m. de vergunnin-gen die moeten worden verkregen, aantal MER-procedures, enz.) (*MER : milieueffectrap-port – red.*).

Toch ben ik van oordeel dat het nieuwe natuur-inrichtingsinstrument aan performantie moet winnen.

Intussen heb ik opdracht gegeven om te starten met de opmaak van deelprojectuitvoeringsplan-nen, zodat inrichtingsmaatregelen die sneller kunnen worden uitgevoerd, niet afhankelijk zijn van de timing van meer ingewikkelde inrich-tingsmaatregelen.

De voorbereiding van het NIP-project in de Bourgoyen-Ossemeersen is intussen zo ver ge-vorderd dat het gehele project van één project-uitvoeringsplan wordt gerealiseerd.

2. Met betrekking tot de verwerving van de reste-rende privé-gronden door de stad Gent kan het volgende gemeld worden.

De Vlaamse minister van Financiën en Begro-ting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening verleende op 3 oktober 2001 machtiging aan de stad Gent tot onteigening via de toepassing van de rechtspleging bij urgente omstandigheden in-zake onteigeningen ten algemenen nutte voor het bijzonder plan van aanleg (BPA) Bourgoy-en, deel D.

Dit BPA heeft betrekking op de perimeter van het natuurreservaat. Door de realisatie van de geplande grondinnames via de spoedprocedure tot onteigening, zal de voortgang van het natuurinrichtingsproject Bourgoyen-Ossemeersen niet in het gedrang komen en zullen zoals gepland, na het verkrijgen van de nodige vergunningen, alle door de minister goedgekeurde inrichtingsmaatregelen kunnen worden uitgevoerd. Naar verluidt zou de onteigening dit jaar afgerond worden, maar voor de exacte stand van zaken omtrent de reeds ingenomen en de nog in te nemen gronden dient het stadsbestuur van Gent te worden gecontacteerd.

3. Met betrekking tot de medefinanciering van de gronddam en het geluidswerend scherm : in mei laatstleden was er een overleg tussen mijn medewerker en de kabinetsmedewerker van minister Stevaert in aanwezigheid van de betrokken administratie.

Er is afgesproken dat de kosten voor het grondplan en het geluidsscherm zullen worden verdeeld tussen de bevoegdheden Leefmilieu en Mobiliteit.

4. Dit betekent dat met betrekking tot de vereiste Vlaamse medefinanciering de beloften zijn gemaakt en er normaliter kan worden verwacht dat alles zal worden uitgevoerd zoals gepland, dus inclusief de aanleg van de gronddam, rekening houdende met de inbreng en het advies van het projectcomité en de resultaten van het nog uit te voeren openbaar onderzoek in het kader van de procedure voor de vaststelling van het projectuitvoeringsplan.

De gronddam is in elk geval een cruciaal onderdeel van dit belangrijk natuurherstelproject.

Vraag nr. 220
van 16 mei 2002
van de heer JOHAN DE ROO

Landbouw – Emigratie

Nederland is steevast de lidstaat die de beschikbaarheid van landbouwgrond bij nieuwe toetreders tot de Europese Unie (EU) hoog op de agenda zet.

1. Is de Vlaamse regering betrokken bij de onderhandelingen tussen de EU en onder andere Slowakije, Hongarije en Polen met het oog op het verlenen van onmiddellijke toegang door deze landen aan investeerders uit de agrarische sec-

tor komende uit Vlaanderen ? Zo ja, welk standpunt werd daarbij ingenomen ?

2. Wat zijn de modaliteiten om in deze voormalige Oostbloklanden effectief een uitbating op te starten ? Worden die door de Vlaamse overheid opgevolgd en meegedeeld aan geïnteresseerden ?
3. Welke ondersteunende maatregelen worden genomen ter integratie van Vlaamse investeerders uit de agrarische sector in bovenvermelde landen ?
4. Op welke vergoeding – voor landbouwgronden, woonst en opgebouwde handelsactiviteit – kunnen Vlaamse landbouwers rekenen als zij inderdaad beslissen hun bedrijfsactiviteit in Vlaanderen stop te zetten en opnieuw op te starten in één van bovenvermelde landen ?

Antwoord

1. De EU-lidstaten zijn nauw betrokken bij de onderhandelingen met de toetredingslanden. De gewesten zijn daarbij geconsulteerd. De toegang aan investeerders uit de agrarische sector maakt deel uit van de onderhandelingen. Daarin is de verkoop van landbouwgrond een zeer heikel thema in de Midden- en Oost-Europese landen (MOEL). Verkoop wordt gezien als een uitverkoop van nationale soevereiniteit. In Polen bijvoorbeeld wordt dit beschouwd als een (her-) bezetting door de rijkere Duitse boeren.

Bovendien werd in de toetredingsonderhandelingen dit thema "vrij verkeer van kapitaal en goederen" gekoppeld aan het dossier "vrij verkeer van personen en diensten". Concreet betekent dit dat toezeggingen op het vlak van emigratiemogelijkheden naar de toetredingslanden werden afgewogen tegenover faciliteiten voor emigratie van (goedkope) arbeidskrachten uit de MOEL naar de EU. Er werd een gemeenschappelijke positie vastgelegd, waarbij overgangstermijnen werden bepaald.

2. De MOEL werken nu een wetgeving uit die de verkoop van landbouwgrond aan niet-ingezetenen reglementeert, waarbij voorwaarden worden gesteld zoals gedurende enkele jaren ter plaatse wonen en werken en beschikken over technische kwalificaties. De kandidaat-landen kunnen overgangstermijnen inlassen van zeven jaar voor landbouwgrond en bossen.

Op dit ogenblik bestudeert de Europese Commissie deze wetgevingen in het licht van de voorwaarden voor toetreding. Zolang de vestigingsmogelijkheden en de mogelijkheden voor de aankoop en huur van gronden juridisch niet volledig opgeklaard en vastgesteld zijn, blijft de emigratie een avontuurlijke onderneming.

Vermoed wordt dat bij de toetreding de grondmarkt, die nu nog vrijwel onbestaande is, tot ontwikkeling zal komen. Kandidaat-verkopers, meestal nieuwe eigenaars na de privatisering, zitten hierop te wachten. Zeer veel grond is echter nog in onverdeeldheid.

Geïnteresseerden informeren zich ter plaatse, waarbij ze dan contact opnemen met de Belgische ambassade of met de VLEV, waar ze worden bijgestaan (*VLEV : Vlaamse economische vertegenwoordiger – red.*).

3. Het bevorderen of begeleiden van emigratie is niet opgenomen in de beleidsnota over landbouw.

Een van de strategische doelstellingen daarin is het ondersteunen van de economische leefbaarheid van de Vlaamse land- en tuinbouw- en visserijondernemingen. Met deze doelstelling wordt onder meer getracht een duurzaam tewerkstellingsniveau te bereiken in Vlaanderen, de overname van bedrijven vlot te laten verlopen en het aantal starters in de sector op het huidige peil te houden (*Beleidsnota Landbouw 1999-2000 ; Stuk 142 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*).

4. Uit navraag bij de afdeling Land- en Tuinbouwondersteuningsbeleid blijkt dat op de vraag : "op welke vergoeding – voor landbouwgronden, woonst en opgebouwde handelsactiviteit – kunnen Vlaamse landbouwers rekenen als zij inderdaad beslissen hun bedrijfsactiviteit in Vlaanderen stop te zetten en opnieuw op te starten in één van bovenvermelde landen ?" in negatieve zin dient te worden geantwoord.

Om als Vlaamse landbouwer steun te kunnen verkrijgen van de Vlaamse overheid dient men aan een aantal voorwaarden te voldoen. Deze voorwaarden impliceren onder meer : beroepsbekwaamheid, het bedrijf moet economisch levensvatbaar zijn, er dient een bedrijfseconomische boekhouding te worden bijgehouden, de aanvrager moet in het bezit zijn van de nodige vergunningen en dergelijke meer.

Bijkomend stelt omzendbrief nr. 28a (over het verkrijgen van VLIF-steun door de land- en tuinbouwproducenten in het kader van de gewijzigde regelgeving) uitdrukkelijk : "de hoofdzetel van de exploitatie en, in voorkomend geval, de *maatschappelijke zetel* van de rechtspersoon moet *steeds in België gelegen zijn*" (*VLIF : Vlaams Landbouwinvesteringsfonds – red.*).

Bijkomend moeten de landbouwers of behurende vennoten, zaakvoerders, bestuurders of afgevaardigde bestuurders van de rechtspersoon *in België gedomicilieerd* zijn.

Tot slot kan ik wel vermelden dat de heer Piet Daemen, landbouwattaché in Wenen (met de MOEL tot zijn bevoegdheid), mij heeft gemeld dat er slechts zeer weinig Vlaamse landbouwers naar de MOEL emigreren, maar dat zij dezelfde mogelijkheden krijgen als de oorspronkelijke inwoners, indien zij aan de voorwaarden en de wetgeving van het land zelf voldoen.

Vraag nr. 221
van 16 mei 2002
van mevrouw ISABEL VERTRIEST

Grondbank – Stand van zaken

Een van de instrumenten die de overheid kan gebruiken om bos- en natuuruitbreiding te realiseren, is het uitruilen van gronden. Vooral voor de landbouwsector is het belangrijk dat een landbouwer die voor een groot deel in toekomstig bos- of natuurgebied zit, de kans krijgt om op een andere plaats zijn bedrijf voort te zetten. Daartoe wordt een grondbank opgebouwd.

Uit verschillende streken krijg ik daarover echter zeer verschillende signalen. In het Gentse is men bijvoorbeeld in het kader van het stadsbos reeds aankopen aan het realiseren. In de Kempen zou er nog niets gebeurd zijn.

1. In hoeverre zijn de grondbanken reeds operationeel ?

Als ze al operationeel zijn, hoeveel is dan al aangekocht, waar en voor welke projecten ? En klopt het dat de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) in Herentals nog niet in actie gekomen is ?

2. Op welke manier zal de opbouw van de grondbank gestimuleerd worden ?

Antwoord

Op 7 december 2001 keurde de Vlaamse regering een lijst van projecten voor bos en natuur goed waarvoor een gericht en versneld aankoopbeleid zal worden gevoerd met het oog op de realisatie binnen enkele jaren. In de lijst zijn volgende projecten opgenomen: stadsbos Gent, stadsbos Kortrijk, stadsbos Oostende, Markegemse bossen, Meerdaalwoud, Oostvoorduinen en Blankaert.

Enkel wat het stadsbos Gent betreft, zijn reeds afspraken gemaakt over een samenwerking tussen de afdeling Bos en Groen (Aminal) en de Vlaamse Landmaatschappij. Voor de verwerving van onroerende goederen voor dit project wordt een projectgebonden grondbank opgestart die zal worden beheerd door de VLM. De VLM zal naast de grondverwerving in het kader van bosuitbreiding onder meer ook landbouwgronden ter beschikking kunnen stellen in gebruik of in eigendom, aan landbouwers die op een andere plaats actief willen blijven. Nadat door de partners, afdeling Bos en Groen en VLM, een operationeel inrichtingsplan is opgesteld en nadat een landbouweconomisch onderzoek door de VLM is uitgevoerd, kunnen de omvang en het belang van deze projectgebonden grondbank bepaald worden.

Rond de kolonies Wortel en Merksplas (Noorderkempen) heeft de VLM in het kader van een duurzame bescherming van deze kolonies reeds een belangrijke rol gespeeld en nog te spelen. Zo werden door de VLM reeds belangrijke oppervlaktes verworven die kunnen worden ingezet enerzijds voor natuur en bosuitbreiding en anderzijds voor uitruiling van landbouwers, onder meer in het licht van natuur in de omgeving. De uitbouw van een grondbank in Vlaanderen om op een dynamische, minder tijdrovende en sociaal aanvaardbare manier gronden ter beschikking te stellen voor realisaties kan verder gestimuleerd worden door :

- een decretaal kader met transparante en efficiënte procedures voor verwerving, verruiling en terbeschikkingstelling van gronden ;
- een "rollend" fonds waarmee aankopen kunnen worden gerealiseerd en, eventueel na ruiling, aan de juiste partner ter beschikking kunnen worden gesteld ;
- een ondersteunend informatiesysteem voor administratieve afhandeling en een gronddata-bank als informatiebasis.

**Vraag nr. 222
van 16 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE**

Sanering bedrijventerreinen – Studieopdracht

De sanering van bedrijventerreinen zal een cruciaal onderdeel worden om de bindende bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen te halen.

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) heeft naar verluidt opdracht gegeven aan de Gentse universiteit om de financieringsmogelijkheden voor de sanering van vervuilde terreinen na te gaan.

1. Op welke manier werd de betrokken studie uitbesteed ?
2. Wat zijn de conclusies van de studie ?

Antwoord

In de regeringsverklaring werd onder meer volgend principe opgenomen: "Er moet zo snel mogelijk een alternatieve financiering uitgewerkt worden via het oprichten van collectieve bodemsaneringfondsen, gespijsd door de privé-sector en voorwaardelijk gespijsd door de overheid".

Bij de uitvoering van het bodemsaneringsdecreet waren namelijk enkele knelpunten gebleken. Enerzijds werd vastgesteld dat voor enkele sectoren de bodemsanering soms zeer duur kan zijn in vergelijking tot de middelen van de bedrijven. Anderzijds stelden we vast dat de saneringsplicht zoals ze vandaag geformuleerd is in het bodemsaneringsdecreet, in een aantal gevallen leidt tot onbillijke situaties, waarbij het inderdaad niet altijd billijk is de financiële last van een sanering volledig bij de huidige eigenaar/beheerder van een grond te leggen indien blijkt dat de verontreiniging in het verleden door een vroegere eigenaar is veroorzaakt.

Ik heb dan ook de opdracht gegeven aan de OVAM om enerzijds de behoeften voor sanering van de historische bodemverontreiniging in kaart te brengen, en anderzijds alternatieven te zoeken voor de financiering van de sanering. Deze opdracht paste ook in het strategisch project "financiering van het milieubeleid".

1. Gelet op de specificiteit van het te leveren studiewerk, opteerde de OVAM ervoor de Vlaamse universiteiten met een afdeling "milieu-economie" te contacteren en ze een voorstel te laten doen. De opdracht zou via onderhandelingsprocedure gegund worden. Al vlug bleek dat enkel de Universiteit Gent voldoende capaciteit vrij kon maken op korte termijn om de studie uit te voeren.

De opdracht omvatte in eerste instantie het breed in kaart brengen van instrumenten ter financiering van de bodemsanering, waarbij zowel ingegaan werd op de (co)financiering van historische bodemverontreiniging, op de problemen in bepaalde sectoren als specifiek op de stimulering van brownfieldontwikkeling. De voorgestelde middelen werden getoetst op hun haalbaarheid op korte termijn en een selectie werd verder uitgewerkt.

2. De resultaten van deze studie en enkele nieuwe systemen die werden ontwikkeld in Nederland werden voorgesteld op een studiesessie in De Schelp van het Vlaams Parlement, waarbij naast de Vlaamse volksvertegenwoordigers ook vertegenwoordigers van de diverse actoren werden uitgenodigd, teneinde een discussie tussen de diverse betrokkenen op gang te brengen over de voorgestelde middelen.

De conclusies van de studie en van de discussiesessie zijn kort samengevat de volgende.

Er was een consensus rond de noodzaak van sectorale fondsen voor probleemsectoren. Deze fondsen dienen in eerste instantie ter financiering van de bestaande saneringsplicht voor bedrijven uit deze sectoren. Bijdrage aan het fonds is verplicht voor alle bedrijven uit de betrokken sector.

Er was een consensus rond de noodzaak van een algemeen bodemsaneringsfonds. Dit saneringsfonds dient in eerste instantie ter (co)financiering van een sanering waarbij de huidige beheerder niet de veroorzaker is en/of niet volledig aansprakelijk is (cfr. bedrijvenregeling in Nederland). Anderzijds kan dit fonds dienen ter financiering van een deel van het overheidsingrijpen (sanering op gronden van niet-saneringsplichtigen, bv. woonzones).

Mogelijke voeding van het fonds :

- alle potentieel verontreinigende bedrijven ;

- iedereen, aangezien de "morele" verantwoordelijkheid voor (een deel van) een aantal problemen bij "de maatschappij" ligt, die op een bepaald ogenblik zelf geen idee had van risico's (en dus vergunningen verstrekte zonder rekening te houden met risico's van producten en stoffen) en die gedurende een bepaalde periode onvoldoende gehandhaafd heeft, waardoor problemen ontstaan zijn die vandaag nog bestaan en waarbij de veroorzakers al lang "verdwenen" zijn.

Mogelijke inningsmechanismen voor een algemeen fonds zijn :

- onroerende voorheffing ;
- greenfieldtaks ;
- "premie" gekoppeld aan milieuvergunning.

Ook vanuit navolgende discussies met de diverse actoren werd aan de OVAM gevraagd om zo spoedig mogelijk verder te werken aan de principes voor implementatie van volgende instrumenten :

- algemeen bodemsaneringsfonds (met bedrijvenregeling) ;
- randvoorwaarden sectorale fondsen (en aandacht specifiek voor droogkuis) ;
- specifieke regeling voor de stimulans van brownfieldontwikkeling ;
- een draagkrachtregeling voor bedrijven die in financiële moeilijkheden kunnen komen door hun saneringslast (en waarvoor geen sectoraal fonds bestaat) ;
- een beheersorganisatie voor overname van langetermijnverbintenissen en financiële zekerheden.

In het kader hiervan werden intussen reeds twee werksessies georganiseerd met actieve deelname van de diverse maatschappelijke actoren (SERV, MINA-raad, VEV, Unizo, de vakbonden, vereniging van banken, vereniging van verzekeraars, bodemsaneerders, erkende deskundigen).

(SERV : Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen ; MINA-raad : Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen ; VEV : Vlaams Economisch Ver-

bond ; Unizo : Unie van Zelfstandige Ondernemers – red.)

Vraag nr. 223
van 16 mei 2002
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Milieu-decreten – Voorbereidend onderzoek

Om ontwerpen van decreet stevig te onderbouwen, kan de minister het nodige studiewerk en onderzoek laten uitvoeren. Zo is vooral de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) in Mol gespecialiseerd in onderzoekswerk m.b.t. een aantal milieuthema's.

1. Welke studies worden momenteel voorbereid in het kader van het milieubeleid naar aanleiding van ontwerpen van decreet ?
2. Wat is de kostprijs per onderzoeksopdracht ?
3. Wanneer worden deze onderzoeksopdrachten afgerond ?

Antwoord

Administratie Milieu-, Land- en Waterbeheer

Afdeling Europa en Milieu

In de Beleidsnota Leefmilieu 1999-2004 werd de wetenschappelijke onderbouwing van de normen als een van de krachtlijnen van het wetgevingsbeleid naar voor gebracht (*Stuk 141 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*). Bij het uitwerken van nieuwe ontwerpen van regelgeving moeten dus in de meeste gevallen voorbereidende studies opgestart worden.

In de Beleidsbrief Leefmilieu 2001-2002 (punt 11.2, blz. 31) wordt aangegeven welke acties werden ondernomen om de regelgeving op decretaal niveau meer doeltreffend en doelmatig te maken (*Stuk 882 (2001-2002) – Nr. 1 – red.*).

Onder meer werd in 2001 (en 2002) voortgewerkt aan volgende projecten :

- het voorontwerp van decreet tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel be-

treffende milieueffect- en veiligheidsrapportage (voorontwerp van decreet MER/VR) ;

- een voorstel tot herziening van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur ;
- het project "meet- en registratieverplichtingen en informatieplichten" ;
- het project "hinderlijke activiteiten en inrichtingen" ;
- het project "integratie decretale basis heffingsregelingen afvalwater, grondwater, afval, mest" ;
- het project "nieuw decreet handhaving milieurecht (milieuhygiëne, milieubeheer)" ;
- het project "integratie milieubeheersrecht in een nieuw decreet" ;
- het project "integraal waterbeleid" ;
- het project "inventaris huidige milieubevoegdheden van gemeenten en huidige taken terzake".

Niet alle projecten hebben tot het uitbesteden van een externe studieopdracht geleid. De projecten waarbij dit wel het geval was, worden in onderstaande tabel opgenomen met vermelding van volgende gegevens :

- het voorwerp van de studie,
- de projectleider of uitvoerder van de studie,
- het gunningsbedrag,
- de aanrekening van de prijs van de opdracht op de administratieve begroting of op het MINA-fonds,
- de stand van de uitvoering, waarbij moet opgemerkt worden dat bepaalde projecten reeds werden afgerond.

(MINA-fonds : Fonds voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur – red.)

Strategisch project 4 : regelgeving meer doeltreffend en doelmatig maken

Nr.	Voorwerp	Projectleiding	Bedrag in euro	Aanrekening	Uitvoeringstermijn
1	Meet-en registratieverplichtingen en informatieplichten	Environmental Resources Management (ERM NV)	108.469,78 + 53.240,00 = 161.709,78	BA 12.63	Fase 1 is uitgevoerd – fase 2 loopt tot augustus 2002
2	Hinderlijke activiteiten inrichtingen : opstellen van een voorontwerp decreet, met inbegrip van een decretale basis voor een systeem van integrale voorwaarden	CM Billiet, advocaat + Universtiteit Gent	131.581,88	BA 12.63	Uitvoering loopt tot juli 2002
3.	Een geïntegreerde erkenningsprocedure voor deskundigen en labo's	Environmental Resources Management (ERM NV)	99.793,75	MINA-fonds 2.28	Uitvoering loopt tot augustus 2002
4.	Integratie decretale basis heffingsregelingen afvalwater, grondwater afval, mest	S. Libeer, advocaat	89.241,67	BA 12.63	Project is uitgevoerd
5a	Nieuw decreet handhaving milieurecht (milieuhygiëne milieubeheer) - administratiefrechtelijk luik	C.M. Billiet, advocaat	131.383,57	BA 12.63	Uitvoering loopt tot oktober 2002
5b	Nieuw decreet handhaving milieurecht (milieuhygiëne, milieubeheer) - strafrechtelijk luik	Metro (Univ. Maastricht) + KULeuven	143.422,49	BA 12.63	Uitvoering loop tot juli 2002
6	Integratie milieubeheersrecht in nieuw decreet	Universiteit Gent	613.536,47	MINA-fonds 2.28	Uitvoering loopt tot januari 2004
7	Inventaris huidige milieubevoegdheden van gemeenten en huidige taken terzake	Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten	55.267,89	MINA-fonds 2.28	Project is uitgevoerd
8	Nieuw decreet integraal waterbeleid	Universiteit Gent	395.390,17	MINA-fonds 2.28	Project loopt tot oktober 2003

Afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid

Bij de sectie Lucht is momenteel een ontwerp van decreet in voorbereiding dat zal worden voorgelegd aan het Vlaams Parlement, met name het decreet tot instemming met de protocols van Aarhus en Göteborg bij het verdrag ter bestrijding van de grensoverschrijdende luchtverontreiniging. Het gaat over :

- de protocols van Aarhus van 1998 inzake de bestrijding van de luchtverontreiniging door zware metalen en persistente organische polluenten ;

- het protocol van Göteborg van 1999 inzake de bestrijding van de verzuring, de eutrofiëring en ozon in de omgevingslucht.

Dit laatste protocol impliceert zeer ambitieuze reducties voor de polluenten SO₂, NO_x, VOS en NH₃. Om hierover reductieprogramma's te kunnen opstellen, werden per sector studies opgezet om het reductiepotentieel in kaart te brengen en mogelijke bestrijdingsmaatregelen te onderbouwen.

Een lijst van deze studies met kostprijs en timing volgt hieronder.

Nr.	Korte titel	Status	Effectieve startdatum	Effectieve einddatum	Bedrag (euro)
OL199900127	Reductiepotentieel voor de elektriciteitsproductie in Vlaanderen	lopend	16/04/01	april 2002	133.166,32
OL200000478	Chemie : emissiereductieprogramma SO _x , NO _x , VOS, dioxines, fijn stof zware metalen en CO ₂ : deel I	lopend	15/06/02	15/08/02	257.298,11
OL200000479	Reductiepotentieel voor de ferro in Vlaanderen	lopend	2001	2002	88.485,59
OL200000480	Verfsector (productie, industrie) : emissiereductieprogramma VOS	lopend	2002	2003	170.561,00
OL200000481	Diverse industriële sectoren : emissiereductieprogramma VOS	lopend	04/02/02	2003	170.792,00
OL200000482	Automobielassemblage : emissiereductieprogramma VOS	lopend	2001	2003	140.499,26
OL200000677	Grafische sector : emissiereductieprogramma VOS	lopend	15/01/01	15/09/02	212.417,93
OL200000678	Oppervlaktereiniging en metaalontvetting : emissiereductieprogramma VOS	lopend	15/02/01	15/10/02	224.963,37
OL200100012	Emissiereductiepotentieel raffinaderijen	lopend	15/01/01	juni 2002	259.547,74
OL200100586	Reductiepotentieel voor de non-ferro in Vlaanderen	lopend	2001	2002	153.339,67
OL200100004	Chemie : emissiereductieprogramma SO _x , NO _x , VOS, dioxines, fijn stof, zware metalen en CO ₂ : deel II	aangevraagd	midden 2002	eind 2003	259.547,74
OL200100005	Chemie : emissiereductieprogramma SO _x , NO _x , VOS, dioxines, fijn stof, zware metalen en CO ₂ : deel III	aangevraagd	midden 2002	eind 2003	259.547,74
OL200000697	Onderbouwende studie voor het emissiereductiebeleid van luchtverontreinigende stoffen voor huishoudelijke stookinstallaties	beëindigd	28.04.00	15/12/00	31.245,91

(SO_2 : zwaveldioxide, NO_x : stikstofoxiden ; VOS : vluchtige organische stoffen ; NH_3 : ammoniak ; SO_x : zwaveloxiden ; CO_2 : koolstofdioxide – red.)

Afdeling Water

Integraal waterbeheer

- Invulling van thema's voor de uitvoering van de omgevingsanalyse in het kader van de opmaak van waterhuishoudingsplannen en bekkenbeheersplannen in de rivierbekkens van de Demer, Bovenschelde en Nete.

Duur : 4 januari 2002 – 6 mei 2002

Perceel 1

Thema : begrenzing studiegebied/situering/topografie/ecodistricten/natuurkwaliteit/cultuur- en natuurhistorische aspecten

Gebied : bekken : Demer – deelbekken van de Velp

Prijs : 50.079,89 euro

Perceel 2

Thema : begrenzing studiegebied/situering/topografie/ecodistricten/natuurkwaliteit/cultuur- en natuurhistorische aspecten

Gebied : bekken : Nete – deelbekken van de Grote Nete

Prijs : 59.247,87 euro

Perceel 3

Thema : begrenzing studiegebied/situering/topografie/ecodistricten/natuurkwaliteit/cultuur- en natuurhistorische aspecten

Gebied : bekken : Bovenschelde – deelbekken van de Zwalm

Prijs : 79.545,39 euro

Perceel 4

Thema : hydrologie-oppervlaktewater/modellering van het deelbekken/watersysteembenadering/valleigebieden, infiltratie- en kwelgebieden/waterbalans hydrologie/klimaat

Gebied : bekken : Demer – deelbekken van de Velp

Prijs : 49.742,71 euro

Perceel 5

Thema : hydrologie-oppervlaktewater/modellering van het deelbekken/watersysteembenadering/valleigebieden, infiltratie- en kwelgebieden/waterbalans hydrologie/klimaat

Gebied : bekken : Nete – deelbekken van de Grote Nete

Prijs : 49.742,71 euro

Perceel 6

Thema : hydrologie-oppervlaktewater/modellering van het deelbekken/watersysteembenadering/valleigebieden, infiltratie- en kwelgebieden/waterbalans hydrologie/klimaat

Gebied : bekken : Bovenschelde – deelbekken van de Zwalm

Prijs : 119.160,81 euro

Perceel 7

Thema : sedimenttransport

Gebied : bekken : Demer

Prijs : 77.987,30 euro

Perceel 8

Thema : sedimenttransport

Gebied : bekken : Nete

Prijs : 53.808,83 euro

Perceel 9

Thema : sedimenttransport en bodem/reliëf/bodemgebruik/landschap

Gebied : voor sedimenttransport : bekken van de Bovenschelde – voor bodem : bekken van de Bovenschelde en deelbekken van de Zwalm – voor reliëf/bodemgebruik/ landschap : bekken van de Bovenschelde en alle deelbekkens van de Bovenschelde

Prijs : 158.393,40 euro

- Uitvoering van de sectorale analyse voor het opmaken van het bekkenbeheersplan van de Nete en het waterhuishoudingsplan van het deelbekken van de Grote Nete.

Duur : 15 februari 2002 – 15 augustus 2002-05-28

Prijs : 1.963.612,91 euro

- Opmaak van concept en methodiek voor analyse en visieontwikkeling bekkenbeheersplan en toepassing van methodiek voor bekkenbeheersplan van de Nete

Duur : 18 april 2002 – 18 april 2003

Prijs : 235.037,05 euro

Grondwater

Hier is een studie lopende met het oog op de uitwerking van de technische inhoudelijke elementen voor een erkenningsregeling voor boorders. Dit project is inmiddels gekoppeld aan het lopende strategisch project "erkenningen" van het kabinet. Hierin heeft men de bedoeling een decreet voor erkenningen op te maken.

Voor boorders is de decretale basis reeds aanwezig. Het project was de aanloop tot een uitvoeringsbesluit in het kader van het grondwaterdecreet.

Kostprijs : 27.764,07 euro, excl. BTW.

Afdeling Natuur

Nr.	Korte titel	Bedrag (fr)	Status
OL199900025	Evaluatie van de naleving van de wet- en regelgeving m.b.t. de zorgplicht	1.000.000	beëindigd
OL199900027	Het opstellen van een afwegingskader ter bevordering van de integratie tussen de verschillende wetten en reglementeringen die het gebruik van het buitengebied regelen	2.000.000	beëindigd
OL199900014	Vlina 9908 : Beleidsgerichte analyse en voorstellen tot het optimaliseren van juridische en maatschappelijke instrumenten	13.178.000	beëindigd

(Vlina : Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling – red.)

OVAM

Er wordt inderdaad door VITO gespecialiseerd onderzoekswerk uitgevoerd in opdracht van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) ter onderbouwing van de wetgeving inzake afvalstoffen en bodemsanering.

Dit onderzoek is opgenomen in het jaarcontract dat jaarlijks afgesloten wordt en dat past in het raamcontract 2001-2005.

De onderzoeken voor 2001 zijn de volgende :

Normering secundaire grondstoffen :

- implementatie van de verkorte uitloogproeven voor de beoordeling van secundaire grondstoffen (1.023.000 fr. – afronding 2002) ;

- ondersteuning bij beoordeling uitloogbaarheid en bij specifieke aanvraagdossiers voor een gebruikscertificaat (1.785.000 fr. – voorjaar 2002).

Bodemsaneringsnormen en risicobeoordeling van bodemverontreiniging :

- opstellen van aanvullende bodemsaneringsnormen (5.780.000 fr. – afronding voorjaar 2002) ;

- evaluatie toepassing "basisinformatie voor risico-evaluaties" (686.000 fr. – afronding najaar 2002).

De onderzoeken voor 2002 zijn de volgende :

Normering secundaire grondstoffen (48.000 euro – afronding eind 2002) met als subtitels :

- impact van secundaire grondstoffen op grondwater-pH ;
- vergelijkende evaluatie van de verschillende benaderingswijzen voor normering secundaire grondstoffen en uitgegraven grond.

(pH : zuurtegraad – red.)

Ondersteuning bodemnormering en risicobeoordeling (224.000 euro – afronding eind 2002) met als subtitels :

- opstellen van bodemsaneringsnormen voor fenolen ;
- uitwerken van een systematiek voor normen van pesticiden ;
- herziening van parameterwaarden bij bodemsaneringsnormen voor zware metalen ;
- begrenzing van bodemsaneringsnormen buiten toxicologie ;
- urgentie van sanering.

Specifiek in het kader van de nieuwe Europese verordening tot vaststelling van de gezondheids-

voorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten wordt een aparte studie uitgevoerd door het Instituut voor Milieu- en Energierecht van de KU Leuven onder leiding van prof. Kurt De Ketelaere.

De titel is : Juridische analyse van de verschillende aspecten van dierlijk afval in regionaal, federaal en Europees perspectief (37.060 euro – afronding juli 2002).

VLM

Momenteel zijn er geen officiële onderzoeken lopende ter onderbouwing van ontwerpen van decreet die direct betrekking hebben op de opdrachten van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM).

De krachtlijnen voor een decreet inzake de werking van een groundbank en voor een decreet met betrekking tot de inrichting van de open ruimte worden voorbereid in werkgroepen met diverse experts. Hierbij wordt ook een beroep gedaan op externe experts voor inhoudelijke en juridische onderbouwing.

Hieronder volgt een overzicht van het beleidsvoorbereidend onderzoek in het kader van de mestwetgeving in opdracht van de Vlaamse Landmaatschappij – afdeling Mestbank, dat recentelijk beëindigd werd, nog lopend is en gepland wordt voor de (nabije) toekomst. Deze onderzoeken kunnen immers elementen bevatten ter onderbouwing van eventuele aanpassingen van de mestwetgeving.

Titel onderzoek	Periode	Kostprijs	Status
Ontwikkeling van meetopstelling voor emissiearme aanwendingsapparatuur	1 november 2000 – 31 augustus 2001	6.000.000 fr.	beëindigd
Wetenschappelijke onderbouwing van een derogatieverzoek voor Vlaanderen in het kader van de Europese nitraatrichtlijn	10 december 2001 – 28 februari 2002	1.920.621 fr. 47.610,94 EUR	beëindigd
Emissiepreventie in de landbouw door middel van nutriëntenbalansen	1 mei 1999 – 31 mei 2001	8.000.000 fr.	beëindigd
Emissiepreventie in de landbouw door middel van nutriëntenbalansen (vervolgproject)	1 juni 2001 – 30 juni 2002	4.000.000 fr.	lopend
Bepaling van de hoeveelheid minerale stikstof in de bodem als beleidsinstrument	1 juli 2000 – 30 juni 2002	50.000.000 fr.	lopend
Evaluatie emissiearme aanwendingstechnieken	1 november 2001 – 30 oktober 2002	10.000.000 fr.	lopend
Onderzoeksprogramma voor milieu- en dierverantwoorde (ammoniakarme) stalsystemen	1 januari 2002 – 30 september 2004	22.839.220 fr.	lopend
Actualisatie van de mestuitscheidingscijfers en mestsamenstellingscijfers voor rundvee, pluimvee en varkens		5.000.000 fr. 123.946,76 EUR	gepland
Literatuurstudie m.b.t. het rendement van verschillende mestscheidingstechnieken en de samenstelling van de eindproducten		500.000 fr. 12.394,68 EUR	gepland
Onderzoeksopdracht m.b.t. de valorisatie in de landbouw van niet-loosbare effluenten afkomstig van de mestverwerking		5.000.000 fr. 123.946,76 EUR	gepland

Vraag nr. 224
van 16 mei 2002
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

VZW Kint – Subsidiëring

1. Klopt het dat de Vlaamse regering niet langer een dotatie toekent aan de VZW Koninklijk Instituut voor het Duurzaam Beheer van Natuurlijke Rijkdommen en de Bevordering van Schone Technologie (KINT) ?
2. Klopt het dat indertijd werd afgesproken dat de gewesten elk hun bijdrage zouden leveren aan de werking van de VZW KINT ?

Wat is de totale bijdrage die Vlaanderen geleverd heeft en welke bijdrage hebben de andere gewesten geleverd ?

Antwoord

1. Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger medelen dat de Vlaamse regering geen einde heeft gemaakt aan de overeenkomst van 6 juni 1994 tussen de VZW Koninklijk Instituut voor het Duurzaam Beheer van Natuurlijke Rijkdommen en de Bevordering van Schone Technologie en het Vlaams, het Waals en het Brussel Hoofdstedelijk Gewest.

De Vlaamse regering besliste op 14 december 2001 – naar aanleiding van de toekenning van de subsidie 2001 – dat een beheersovereenkomst in overleg met de raad van bestuur van de VZW zal worden opgesteld.

2. Op 6 juli 1994 hechtte de Vlaamse regering haar goedkeuring aan een overeenkomst tussen de VZW KINT en het Vlaams, het Waals en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Artikel 5 van de overeenkomst bepaalt dat de gewestministers aan de VZW KINT een jaarlijkse dotatie verlenen, als volgt verdeeld :

- Vlaams Gewest : 6,0 miljoen frank of 148.736 euro,
- Waals Gewest : 4,5 miljoen frank of 111.552 euro,
- Brussels Hoofdstedelijk Gewest : 2,5 miljoen frank of 61.973 euro.

De overeenkomst werd gesloten voor een looptijd van tien jaar en zal stilzwijgend verlengd worden voor opeenvolgende periodes met dezelfde duur tussen die partijen die de overeenkomst niet hebben opgezegd uiterlijk drie maanden voor het verstrijken van de lopende periode.

Overeenkomstig artikel 5, vierde lid, in fine ("De dotatie kan ieder jaar worden geëvalueerd met het oog op een eventuele aanpassing") hebben de drie bevoegde gewestministers besloten om de bedragen met ingang van 1 januari 1999 te verhogen met respectievelijk :

- Vlaams Gewest : 1,2 miljoen frank of 29.747 euro ,
- Waals Gewest : 1,0 miljoen frank of 24.789 euro,
- Brussels Hoofdstedelijk Gewest : 450.000 frank of 11.155 euro.

Daartoe werd een addendum bij de basisovereenkomst gevoegd, dat op 65 april 2000 door alle gewesten werd ondertekend.

De huidige bijdragen van de drie gewesten bedragen dus :

- Vlaams Gewest : 7,2 miljoen frank of 178.483 euro ,
- Waals Gewest : 5,5 miljoen frank of 136.341 euro,
- Brussels Hoofdstedelijk Gewest : 2,95 miljoen frank of 73.128 euro.

**Vraag nr. 225
van 16 mei 2002
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Afvalverwerking – Vlaams-Brabant

Na het opgeven van de verbrandingsoven in Drogenbos, die er gebouwd zou worden door de intercommunale Vlabraver, heeft de minister haar zegen gegeven voor de constructie van een nieuw model van afvalverwerkingsinstallatie. Dit zou het afvalvolume aanzienlijk terugdringen en zelfs tot de helft herleiden.

1. Toch zou men kunnen verwachten dat deze nieuwe optie het voorwerp uitmaakt van een degelijke informatiecampagne naar de betrokken gemeenten, die thans via hun intercommunale hun afvalprobleem aanpakken op een manier die blijkbaar niet strookt met de opvattingen verwoord in de regeringsverklaring van juli 1999 (Stuk 31 (1999) – Nr. 1). Wanneer worden de gemeenten daarover geïnformeerd ?
2. Is deze nieuwe methode voor afvalverwerking het resultaat van de BBT-studie aangekondigd in de voornoemde verklaring (BBT : beste beschikbare techniek) ?
3. Toch zal er, zoals ook wordt vermeld in de regeringsverklaring, een fractie overblijven die verbrand moet worden of als secundaire brandstof gecommmercialiseerd.

Kan dat gebeuren in de bestaande verbrandingsinstallaties, of moet er worden overgegaan tot de ombouw ervan ?

De regeringsverklaring maakt er trouwens melding van dat geen nieuwe locaties in aanmerking zullen komen.

4. Waar zullen de intercommunales voor huisvuilophaling uit Vlaams-Brabant in de toekomst kunnen overgaan tot het verwerken van het huisvuil in het nieuw model van installatie ?

Antwoord

1. Om het beleid inzake eindverwerking van huishoudelijke afvalstoffen en daarmee vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen in Vlaanderen te coördineren en alle betrokken actoren, waaronder de

lokale besturen, te informeren, bestaan er diverse overlegstructuren.

De planning van verwerkingscapaciteiten gebeurt steeds op Vlaams niveau binnen het kader van het vigerende Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen. Het huidige plan loopt tot eind 2002. Een ontwerpplan voor de periode 2003-2007 staat in de steigers en zal deze zomer in openbare procedure gaan.

Ter begeleiding van de uitvoering van dergelijk uitvoeringsplan is in een gewestelijke en vijf provinciale overlegplatformen voorzien, waarin alle intercommunales en ook de provincies vertegenwoordigd zijn via hun respectieve afvaardigingen. Het is de bedoeling dat deze vertegenwoordigers hun leden, zijnde onder andere de lokale besturen, informeren over de voortgang van de uitvoering, van het van kracht zijnde plan en over de planning naar de toekomst, ook inzake te verkiezen verwerkingstechnieken. Zowel de VVP, de VVSG als Interafval zijn hierin vertegenwoordigd (*VVP : Vereniging van Vlaamse Provincies ; VVSG : Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten – red.*).

Op niveau van de provincie Vlaams-Brabant is tot op heden nog geen provinciaal overlegplatform actief. Vlabraver werd ten onrechte als dergelijk overlegplatform beschouwd. Midden 2002 wordt ook in de provincie Vlaams-Brabant gestart met een provinciaal overlegplatform, wat de informatieoverdracht naar de lokale besturen zal verbeteren.

Binnen Vlabaver werd beslist om geen nieuwe verbrandingsinstallatie te bouwen in Drogenbos. Vlabaver heeft verder beslist om in vereffening te gaan. Ondertussen is de provincie Vlaams-Brabant samen met de onderscheiden afvalintercommunales op zoek naar een nieuwe oplossing voor het afval van de Vlaams-Brabantse gemeenten. Ik veronderstel dat deze partners hun vennootgemeenten op de hoogte houden van alle initiatieven die ze hiertoe nemen, ook inzake verwerkingstechnieken.

Vanuit het Vlaams niveau zijn geen specifieke informatiecampagnes gepland naar de Vlaams-Brabantse gemeenten. Wel zal vanaf eind juli 2002 naar alle Vlaamse gemeenten en intercommunales intensief gecommuniceerd worden rond het ontwerp-Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007, dat in principe op 5 augustus 2002 in openbare procedure zal gaan. In dit ontwerpplan wordt de strategie rond eind-

verwerking en technologiekeuzes volledig beschreven.

- In 2001 werd door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) een BBT-studie uitgevoerd naar technieken voor de verwerking van te verwijderen huishoudelijke afvalstoffen en niet-specifieke categorie 2-bedrijvenafvalstoffen. Diverse verwerkingsscenario's werden geanalyseerd op hun milieu-impact, energiebalans, materiaalrecuperatie, kostprijs en procesvoering. Zowel verbranding in een roosteroven met katalytische NO_x-reductie, als mechanisch-biologische voorbehandeling gecombineerd met wervelbedverbranding, worden gunstig geëvalueerd (*NO_x : stikstofoxiden – red.*).

Het is inderdaad deze studie die in de regeringsverklaring van juli 1999 werd aangekondigd.

- Uit de mechanisch-biologische voorbehandelingsinstallaties komt naast recycleerbare fracties ook een hoogcalorische fractie, RDF genaamd, vrij die niet in de bestaande huisvuilinstallaties kan worden ingezet. Daartoe moet in specifieke installaties zoals bijvoorbeeld wervelbedverbrandingsinstallaties worden voorzien. Dergelijke hoogcalorische afvalfracties kunnen ook via meeverbranding in industriële of energetische processen worden ingezet. Daardoor kan een hoog energetisch rendement worden verkregen. (*RDF : Refuse Derived Fuel – brandstof uit afval – red.*)

De planning en bouw van dergelijke specifieke verbrandingscapaciteiten vallen buiten het domein van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen en buiten het sinds 1998 ingestelde moratorium. Het moratorium geldt immers enkel voor huisvuilverbrandingsinstallaties op basis van roosteroventechnologie. Recentelijk werd reeds een milieuvergunning afgeleverd voor de bouw van een nieuwe wervelbedoven in Beveren met een capaciteit van in totaal 466.000 ton, waarvan 233.000 ton hoogcalorische afvalstromen (onder andere voormeld RDF kan er verwerkt worden).

De ombouw van bestaande huisvuilverbrandingsinstallaties voor het verwerken van hoogcalorische afvalstromen, zoals RDF, komt momenteel niet in aanmerking. Deze piste werd immers niet onderzocht in de voormelde BBT-studie en is aldus nog geen BBT. In een toekomstige BBT-studie zal dit mee onderzocht worden.

Op basis van de voormelde BBT-studie blijkt dat de bestaande huisvuilverbrandingsinstallaties verder aan de wettelijke eisen kunnen blijven voldoen, mits zij voorzien in een reductiesysteem voor NO_x. Zo blijven ze voldoen aan de nieuwe Europese richtlijn verbranden. Afbouw van de bestaande verbrandingscapaciteit kan slechts indien een verbrandingsinstallatie niet meer voldoet aan de gestelde nonnen, of indien vrijwillig door de uitbaters besloten wordt de installatie te sluiten (bv. omdat men geen bijkomende investeringen wenst in een volledig afgeschreven installatie).

In Vlaanderen ontbreekt momenteel nuttige verwerkingscapaciteit voor grijs afval. Het opzetten van een capaciteit voor eindverwerking op basis van verschillende verwerkingstechnieken biedt de grootste flexibiliteit en kans op verdere evolutie. Hierbij moeten enerzijds de bestaande roosterovens geactualiseerd blijven m.b.t. de BBT. Anderzijds kan de ontbrekende capaciteit ingevuld worden met voorbehandelingsinstallaties gevolgd door specifieke verwerkingsinstallaties voor hoogcalorisch afval. Deze routes bieden verbeterde mogelijkheden op het vlak van materiaalrecuperatie en energiebenutting.

4. Het Vlaams Gewest blijft uitgaan van een zelfvoorzieningsprincipe voor de eindverwerking van huishoudelijke afvalstoffen. Dit zal zowel gebeuren in de bestaande huisvuilverbrandingsinstallaties aangevuld met BBT-technieken, als in voormelde voorbehandelingsinstallaties gevolgd door een verbranding van onder andere RDF. Dit betekent dat het Vlaams-Brabantse huisvuil, grofvuil en gemeentevuil, zijnde het te verwijderen huishoudelijk afval, in deze diverse installaties terecht kan.

Er worden in Vlaanderen reeds vier grote installaties plus een kleiner proefproject (Igelan) gepland met een totale voorbehandelingscapaciteit van 600.000 ton. Het ontwerp-Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen zal hiervoor een duidelijk kader creëren. De Vlaams-Brabantse intercommunales kunnen vrij kiezen welke vrije capaciteiten in Vlaanderen ze zullen invullen, in de bestaande roosterovens of in de nieuwe voorbehandelingsinstallaties.

Vraag nr. 226
van 16 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE

Sanering industriële sites – Stand van zaken

Zie :

Vlaams minister van Financiën, Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening
Vraag nr. 127
van 16 mei 2002
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 207

Antwoord

Met betrekking tot deze vraag wordt verwezen naar het antwoord op de schriftelijke parlementaire vraag nr. 127 die aan minister Van Mechelen werd gesteld. De wetgeving inzake leegstand behoort tot zijn bevoegdheid.

Vraag nr. 227
van 16 mei 2002
van mevrouw ISABEL VERTRIEST

EU-exportsubsidies – Verdeling

Al jaren horen we de klacht dat 80 % van de landbouwsubsidies op Europees niveau naar 20 % van de bedrijven gaat.

Een vierde van het EU-landbouwbudget gaat naar exportsubsidies.

Wij als groenen hebben daar veel vragen bij, te meer daar exportsubsidies meer dan andere subsidies de grote bedrijven bevoordelen.

1. Wat is de verdeling binnen België van de verschillende subsidies vanuit Europa ? En voor Vlaanderen ?

Hoeveel gaat naar exportlandbouw ; hoeveel naar plattelandsontwikkeling ; hoeveel naar inkomenssteun ?

2. Hoe worden de exportsubsidies momenteel verdeeld over de sectoren ? In 1990 – 1995 – 2000 ?
3. Welke bedrijven kunnen een beroep doen op deze exportsubsidies ?

Zijn dat zelfstandige landbouwbedrijven ?

Welke niet-land- of tuinbouwbedrijven krijgen ook subsidies en hoeveel ?

4. Hoe gebeurt de verdeling van de exportsubsidies naargelang de grootte van de bedrijven ?

Welk percentage van de bedrijven krijgt export-subsidies ?

Antwoord

1. De verdeling van de door de vier Belgische EOGFL-garantiebetaalorganen (BIRB voor de uitvoerrestituties en interventies aan uitvoer- en verwerkingsbedrijven ; DG 3 voor de directe steun aan de landbouwers en voor de federale uitgaven inzake plattelandontwikkeling ; de administratie Land- en Tuinbouw van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Direction Générale de l'Agriculture van het Ministerie van het Waals Gewest voor de regionale uitgaven inzake plattelandontwikkeling) in het EOGFL-garantiebegrotingsjaar 2001 (16.10.2000 – 15.10.2001) uitbetaalde EOGFL-garantie-steun (in miljoen fr.) wordt hierna weergegeven :

Uitvoeringsrestituties (BIRB)	16.894,9	(44,6 %)
Rechtstreekse steun aan de landbouwers (DG 3)	12.834	(33,9 %)
Overige marktinterventies zoals opslag, verwerking (BIRB)	6.675,4	(17,6 %)
Veterinaire en fytosanitaire uitgaven (rechtstreekse EU-vergoeding aan DG 5)	160,5	(0,4 %)
Plattelandontwikkelingsuitgaven (DG 3 en gewesten)	1.300,9	(3,5 %)
Totaal	37.865,7	

(EOGFL : Europees Oriëntatie- en Garantie-fonds voor de Landbouw ; BIRB : Belgisch Interventie- en Restitutiebureau ; DG : directoraat-generaal – red.)

Op EU 15-vlak bedroeg de verdeling van de globale EOGFL-garantiesteen over deze steun-regimes (in miljoen euro) in 2000 :

Uitvoerrestituties	5.646,2	(13,95 %)
Rechtstreekse steun landbouwers	25.529,2	(63,09 %)
Overige marktinterventies	5.010,7	(13,38 %)
Veterinaire en fytosanitaire steun	102,5	(0,25 %)
Plattelandontwikkeling	4.176,4	(10,32 %)
Totaal	40.465	

Het aandeel van de exportrestituties in de totale EOGFL-garantieuitgaven op EU-vlak is terug-

gelopen tot circa 14 %. Het aandeel van de door de BIRB in 2001 uitbetaalde uitvoerrestituties in de totale Belgische EOGFL-garantieuitgaven ligt hoger (44,6 %) door de aanwezigheid in België van belangrijke uitvoerhavens en van belangrijke uitvoer- en verwerkingsbedrijven.

De verdeling over de landsgedeelten van de directe EOGFL-garantiesteen aan de landbouwers en van de plattelandontwikkelingsuitgaven in 2001 is de volgende :

	Vlaanderen	Wallonië
Rechtstreekse steun landbouwers	44,8 %	55,2 %
Plattelandontwikkeling (DG 3 + gewesten)	56,2 %	43,8 %

M.b.t. de uitvoerrestituties uitbetaald door het BIRB in het kalenderjaar 2001 kan de volgende uitsplitsing gemaakt worden naargelang de lokalisatie van de hoofdzetel van het begunstigde bedrijf :

	Bedrag (miljoen fr.)	Aantal firma's
Brussels Gewest	2.893,3	20
Vlaams Gewest	3.006,0	237
Waals Gewest	1.862,4	51
Buitenland	7.549,1	46
Totaal	15.310,8	354

2. De verdeling over de sectoren van de uitbetaalde restituties voor de jaren 1990, 1995 en 2000 op EU- en Belgisch vlak is in de hiernavolgende tabel weergegeven :

Tabel : Verdeling over de sectoren van de uitbetaalde uitvoerrestituties op EU- en Belgisch niveau in 1990, 1995 en 2000 (in miljoen ecu of euro)

	1990		1995		2000	
	EU	België	EU	België	EU	België
Granen en rijst	2.473,6	103,5	1.141,2	106,7	862	49,1
Suiker	925,9	26,6	1.312,1	589,6	1.438,8	307,5
Olijfolie	134,9	-	38,2	0,8	0,2	-
Fruit en groenten	80,6	0,4	239,4	3	46,1	2
Wijn	54,7	-	36,7	0,3	21,5	-
Tabak	61,9	2,4	35,1	348	-	-
Zuivelprod.	1.930,8	26,1	2.267,1	77,5	1.671	120,8
Rundsvlees	1.110,0	15,6	1.761,0	13,7	661,3	4,9
Varkensvlees, eieren en pluimvee	352,5	11,5	318,7	47,9	348,2	10,3
Verwerkte prod.	511,5	20,6	574,3	21,4	572,2	36,4
Rest. voedselhulp	85,6	15	78,3	-	24,9	4,7
Monetaire compenserende bedragen	270,9	8,1	-	-	-	-
Totaal	7.992,8	229,8	7.802,2	1.208,9	5.646,2	535,7

3. De begunstigden van deze EOGFL-garantie-uitvoerrestituties zijn firma's uit de agro-alimentaire sector en geen landbouwbedrijven. Het aantal firma's dat in het kalenderjaar 2001 EOGFL-garantie-uitvoerrestituties van het BIRB toegekend kreeg, bedroeg 354, waarvan 46 in het buitenland gevestigd waren.

De landbouwbedrijven zijn wel de onrechtstreekse begunstigden van deze uitvoersteun omdat deze de interne marktprijzen van de basislandbouwproducten ondersteunt.

De toewijzing van de uitbetaalde uitvoerrestituties aan een bepaalde lidstaat of gewest dient met voorzichtigheid benaderd te worden vanwege het vrije verkeer van landbouwproducten in de Europese Unie, de concentratie van de steun in landen met belangrijke uitvoerhavens en verwerkende landbouwindustrieën en agrimonetaire redenen vóór de invoering van de gemeenschappelijke munt, zoals blijkt uit de analyse als bijlage van november 1998 betreffende de landbouwrestituties ten laste van het EOGFL die aan België toegewezen worden.

4. Op het BIRB zijn geen gegevens beschikbaar over de verdeling van de uitvoersubsidies van landbouwproducten naargelang de grootte van de uitvoerende firma's.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 228
van 16 mei 2002
van mevrouw VEERLE DECLERCQ**

Zwinbosjes Knokke-Heist – Aankoop

Op 15 mei 2001 werd een met redenen omklede motie goedgekeurd in verband met het bijzonder plan van aanleg (BPA) Finis Terrae en de aankoop van de Zwinbosjes. In deze motie vragen we aan de regering om bij hoogste prioriteit te onderhandelen over een zo groot mogelijke verwerving van dit gebied en aldus de internationaal belangrijke natuurwaarden veilig te stellen. Bovendien wordt gevraagd om het geëigende natuurbeheer op te starten met het oog op de instandhouding van de belangrijke natuurwaarden.

We vragen ook iedere beslissing betreffende ruimtelijke ordening, met inbegrip van het ontwerp-BPA Finis Terrae, uit te stellen tot na de effectieve eigendomsoverdracht bij authentieke akte van de Zwinbosjes aan het Vlaams Gewest (Stuk 685 (2000-2001) – Nr. 2).

We vernemen via de pers aan de kust dat er een oplossing is.

Het is echter niet duidelijk welke afspraken er gemaakt zijn in verband met de aankoop van de Zwinbosjes en hoe de juridische regeling is.

1. Wat is de stand van zaken ?
2. Is er nu de garantie dat de Zwinbosjes worden aangekocht ?

Antwoord

1. De Compagnie Het Zoute heeft mij reeds op 19 juli 2001 meegedeeld principieel bereid te zijn de Zwinbosjes te verkopen aan het Vlaams Gewest.

Tijdens de daaropvolgende onderhandelingen tussen de Compagnie Het Zoute, het Aankoopcomité Brugge van het federaal Ministerie van Financiën en de Aminor – afdeling Natuur, werd ook een principieel akkoord bereikt omtrent een redelijke grondprijs voor de aankoop in der minne door het Vlaams Gewest van de Zwinbosjes met een oppervlakte van ruim 222 hectare (*Aminor : administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer – red.*).

De voor de aankoop in der minne van de Zwinbosjes vereiste kredieten zijn beschikbaar op de herziene begroting 2002 van de Vlaamse regering.

2. Ik stel me garant dat de middelen ter beschikking zijn conform de eerder gemaakte afspraken. Het dossier werd volledig voorbereid door de administratie en het Aankoopcomité.

Aangezien het een aankoop in der minne betreft, ligt de sleutel in handen van de Compagnie.

Vraag nr. 229 van 24 mei 2002 van de heer JAN VERFAILLIE

Afvalheffing – Verhoging

De Vlaamse regering overweegt de Vlaamse milieuheffing op de afvalverwerking te verhogen. Dit zou de gemeenten verplichten om deze belastingverhoging door te rekenen aan de burger.

Nu al blijkt dat de financiering van het milieubeleid op Vlaams niveau een uitdaging wordt in 2003. Deze financiering gebeurt deels op basis van alge-

mene middelen en deels via milieuheffingen. De inkomsten zijn de jongste jaren gedaald. Op zich is dat goed nieuws : de milieuheffing is een regulerende belasting die de burgers en bedrijven ertoe aanzet om minder te vervuilen. Minder inkomsten uit milieuheffingen betekent dat de doelstellingen van het beleid gerealiseerd worden en dat bijvoorbeeld gemeenten en burgers inspanningen doen om minder afval te produceren.

Is er reeds duidelijkheid over de eventuele verhoging van de heffing op afvalverwerking ?

Zo ja, welke zijn de gevolgen voor de gemeenten ?

Antwoord

De Vlaamse regering huldigt het principe "de vervuiler betaalt". De milieuheffingen op afvalstoffen zijn dan ook regulerend bedoeld.

Overeenkomstig het Vlaamse afvalstoffenbeleid wordt er prioriteit gegeven aan preventie en recycling. In laatste instantie is het de bedoeling dat afvalstoffen verbrand en gestort worden. Op deze activiteiten zijn dan ook heffingen verschuldigd.

Het is juist dat de inkomsten uit de milieuheffingen op afval de laatste jaren gedaald zijn. Dit is een bewijs van de realisatie van de afvalbeleidsdoelstellingen.

Op dit ogenblik wordt er gewerkt aan een discussienota over de toekomstige financiering van het milieubeleid. Daarin zal de regulerende functie van de milieuheffingen op afvalstoffen behouden blijven. Hierbij zal worden gestuurd met het oog op nieuwe verwerkingstechnieken, afvaltransporten over water en spoor en dergelijke.

De discussie over de toekomstige financiering van het milieubeleid zal binnenkort gefinaliseerd worden. Als basis van deze discussie zal onder meer mijn nota "Financiering van het milieubeleid en milieuheffingen" van 23 maart 2001 gebruikt worden, aangevuld met recentelijk uitgewerkte prognoses, analyses en beleidsopties.

Vraag nr. 230 van 24 mei 2002 van de heer ANDRE MOREAU

Aanpassing Vlarebo – Stand van zaken

In het najaar 2001 werd een wijziging van het Vlaams Reglement op de Bodemsanering (Vlarebo) gepland, samen met de voorbereiding van een evaluatie van het bodemsaneringsdecreet.

1. Wat is op dit ogenblik de stand van zaken in dit dossier ?
2. Tegen wanneer denkt de minister de reglementaire aanpassingen en verfijningen m.b.t. de bodemsanering door te voeren ?

Antwoord

1. Bij besluit van de Vlaamse regering van 12 oktober 2001 werd het Vlaams Reglement op de Bodemsanering ingrijpend gewijzigd. Dit wijzigingsbesluit werd op 2 februari 2002 in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt.

In uitvoering van voormeld wijzigingsbesluit werden intussen verschillende besluiten genomen, waarvan ik een overzicht aan de Commissie kan bezorgen :

- besluit van 17 december 2001 van de administrateur-generaal van de OVAM houdende vaststelling van het model van aanvraagformulier voor bodemattest (BS 2 februari 2002) ;
- besluit van 17 december 2001 van de administrateur-generaal van de OVAM houdende vaststelling van het model van aanvraagformulier voor erkenning als bodemsaneringsdeskundige (BS 2 februari 2002) ;
- besluit van 17 december 2001 van de administrateur-generaal van de OVAM houdende vaststelling van het model van aanvraagformulier voor uittreksel uit gemeentelijke inventaris (BS 2 februari 2002) ;
- besluit van 6 februari 2002 van de administrateur-generaal van de OVAM houdende vaststelling van het model van meldingsformulier voor sluiting van een inrichting of stopzetting van een activiteit (BS 8 maart 2002) ;
- besluit van 6 februari 2002 van de administrateur-generaal van de OVAM houdende vaststelling van het model van meldingsformulier voor overdracht (BS 8 maart 2002) ;

- ministerieel besluit van 12 maart 2002 tot bepaling van de werkingsregels van de Adviescommissie Bodemsanering en van de vergoeding van sommige van haar leden ;
- ministerieel besluit van 12 maart 2002 tot aanwijzing van de leden van de Adviescommissie Bodemsanering.

(OVAM : *Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest – red.*)

Verder werd het Vlarebo bij besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2001 aangepast aan de invoering van de euro. Dit wijzigingsbesluit werd op 8 februari 2002 in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt.

Aangezien intussen een aantal relevante wetenschappelijke studies (bodemsaneringsnormen, achtergrondwaarden, analysemethodes, ...) werden afgerond en er ook nieuwe wetgevende initiatieven in aanverwante beleidsmateries (inde-lingslijst Vlarem 1) werden genomen, is een verdere aanpassing van Vlarebo noodzakelijk teneinde een verdere efficiënte uitvoering van het bodemsanerings- en bodembeschermingsbeleid te kunnen waarborgen. Een nieuw ontwerpbesluit tot wijziging van **Vlarebo** werd op 12 oktober 2001 principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering. Op 19 maart 2002 gaf de afdeling Wetgeving van de Raad van State hieromtrent haar advies. Intussen werd het wijzigingsbesluit aangepast aan de opmerkingen van de Raad van State. Het aangepaste wijzigingsbesluit zal eerstdaags worden geagendeerd voor definitieve goedkeuring door de Vlaamse regering.

Met het oog op de bijsturing van het bodemsaneringsbeleid werden in mijn opdracht in het voorjaar 2001 door de OVAM vier strategische projecten opgestart : ontwikkeling van de aanpak van brownfields en verontreinigde woonzones ; onderzoek naar alternatieve financiering van de kosten van bodemsanering ; versnelling van ambtshalve bodemsanering ; verfijning van de bodemsaneringsregeling.

De eerste drie projecten zullen uiteraard hun neerslag moeten krijgen in dit vierde strategische project. Met de wijziging van Vlarebo en het decreet van 18 mei 2001 tot wijziging van het bodemsaneringsdecreet (het zogenaamde "sitedecreet") werd reeds een eerste belangrijke stap gedaan in de verfijning van de bodemsaneringsregeling. Het sitedecreet moet een belang-

rijk instrument worden voor een efficiëntere aanpak van onder meer brownfields en verontreinigde woonzones.

Met het oog op de voorbereiding van de verdere wijziging van het **bodemsaneringsdecreet** werd begin 2001 aan de OVAM de opdracht gegeven om op basis van een kritische evaluatie van de huidige bodemsaneringsregeling een inventaris op te maken van de belangrijkste pijnpunten en onbillijkheden die werden vastgesteld in de toepassing van het decreet.

De inventaris van beleidsmatige en juridisch-technische pijnpunten werd begin juli 2001 door de OVAM gefinaliseerd. De knelpuntenlijst is het resultaat van een omstandige bevraging van de diverse actoren die met de bodemsaneringsregeling te maken hebben (onder meer andere milieuadministraties zoals de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm), de SERV, de Minaraad, de VVSG, de Vereniging van Erkende Bodemsaneringsdeskundigen, de federatie van notarissen, de bank- en verzekeringssector, curatoren, de vereniging van syndici, ...) en is tevens een neerslag van de eigen ervaringen met het toezicht op de uitvoering van de bodemsaneringsregeling sedert de inwerkingtreding ervan in oktober 1995 (*SERV : Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen ; MINA-raad : Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen ; VVSG : Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten – red.*). Voor elk van de knelpunten werden tevens een aantal voorstellen tot oplossing aangereikt die erop gericht zijn een billijkere en efficiëntere uitvoering van het bodemsaneringsbeleid mogelijk te maken.

Deze knelpuntenlijst met voorstellen van oplossing diende als uitgangspunt voor de gedachtewisseling die op 18 oktober 2001 in de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening werd gehouden over de voorbereiding van de wijziging van het bodemsaneringsdecreet. In de Commissie werd afgesproken om een themadag te organiseren met diverse deskundigen, zodat de verschillende invalshoeken van de problematiek aan bod zouden kunnen komen (Stuk 892 (2001-2002) – Nr. 1).

Deze themadag werd op 31 januari 2002 in de Commissie gehouden. In het kader van deze themadag werden de diverse betrokken actoren en deskundigen gehoord over de knelpunten en de wijziging van het bodemsaneringsdecreet.

Op deze hoorzitting werden door betrokkenen nog bijkomende knelpunten en noodzakelijke aanpassingen van het bodemsaneringsdecreet gesignaleerd en gesuggereerd met het oog op een globale bespreking ervan door de commissieleden (Stuk 1065 (2001-2002) – Nr. 1).

Aangezien het luik "financiering" in de discussie omtrent de aanpassing van het bodemsaneringsdecreet een belangrijke plaats inneemt, werd op 6 maart 2002 specifiek rond de problematiek van de alternatieve financiering van de kosten van bodemsanering in het Vlaams Parlement een bijkomende themadag georganiseerd. Op deze themadag werd een overzicht gegeven van alternatieve financieringsinstrumenten en mechanismen die in aanmerking kunnen worden genomen om samen met de bijsturing van het bodemsaneringsdecreet een verdere stimulans te geven aan de uitvoering van het bodemsaneringsbeleid.

Op basis van de gevoerde besprekingen en de gekozen oplossingsrichtingen worden momenteel door de OVAM, in overleg met betrokken actoren, tekstvoorstellen uitgewerkt. Een eerste draftversie zal begin juli 2002 klaar zijn. Na bespreking ervan zullen de teksten gefinaliseerd worden. In de loop van 2003 zou het nieuwe decreet definitief moeten worden.

Vraag nr. 231
van 24 mei 2002
van de heer JOHAN MALCORPS

Uitvoer autowrakken – OVAM-controle

Recentelijk woedde een felle brand in het auto-schip Silver Ray op kaai 406 aan het Churchilldok in de Antwerpse haven. Fase twee van het rampenplan moest worden afgekondigd ; de temperatuur in het schip liep op tot 1.200 graden Celsius, met groot gevaar voor de brandweerlui. Door de hevige rookontwikkeling moest de Antwerpse burgemeester de bewoners van Ekeren, Leugenberg, Hoevenen, Stabroek, Kapellen en Brasschaat verzoeken om een tijdlang ramen en deuren gesloten te houden.

Het schip was geladen met tweedehandswagens bestemd voor Afrika, met name Luanda in Angola, Cotonou in Benin en Lomé in Togo. Eén van de oorzaken van de felle vuurontwikkeling was naar verluidt het feit dat een groot aantal wagens volgepropt zat met zetels, huisraad, ijskasten, afgedragen kleding en zelfs takkenbossen.

Alvorens tot uitklaring van dergelijke ladingen over te gaan, zou er door de douanediens ten toch minimaal steekproefsgewijze een controle moeten plaatsvinden om vast te stellen of het wel degelijk om tweedehandswagens gaat, en niet om auto-wrakken (cf. ook mijn vraag om uitleg nr. 2-412 ; Handelingen Senaat van 29 maart 2001), en of de tweedehandswagens niet volgestouwd zitten met andere goederen en/of afvalstoffen. Ik heb minister Reynders terzake om meer uitleg gevraagd.

Meer inzonderheid omwille van de veiligheid van de havenarbeiders en - bij ongelukken - van de hulpdiensten, is het toch een minimumvereiste dat men in grote lijnen weet heeft van de reële aard van de ladingen die doorgevoerd of uitgevoerd worden.

Ook de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM), die bevoegd is voor het toezicht op de uitvoer van afvalstoffen, heeft hier een belangrijke opdracht. Tweedehandswagens die niet langer als voertuig, maar als wrak beschouwd worden, vallen onder de regels die gelden bij de uitvoer van afvalstoffen. Vele van deze wrakken worden in ontwikkelingslanden echter opnieuw als tweedehandswagen verkocht, met alle gevolgen van dien. Omgekeerd kan het gebeuren dat autowrakken bij uitklaring niet als autowrakken, maar als personenwagens worden aangegeven om verdere controles te ontlopen. Ook dit moet normaal gezien door de bevoegde gewestelijke instanties mee gecontroleerd worden. De hamvraag is natuurlijk of de export van tweedehandswagens of autowrakken niet gebruikt wordt om grote ladingen tweedehandsproducten of regelrechte afvalproducten te verschepen.

1. Op welke wijze neemt de OVAM terzake haar opdracht waar ?
2. Is het niet nodig bijkomende instructies terzake te geven ?
3. Op welke wijze wordt voor de controles structureel samengewerkt met de douanediens ten ?
4. Werden reeds processen-verbaal opgemaakt voor ladingen van tweedehandswagens die niet conform de bijbehorende documenten waren ? Of voor ladingen van autowrakken ?

Zo neen, betekent dit in wezen dat dergelijke ladingen niet of nauwelijks gecontroleerd worden ?

Antwoord

1. De OVAM is op de hoogte van de uitvoer van tweedehandswagens/wrakken, al dan niet geladen met tweedehandsgoederen en/of afval. Het toezicht op de in- en uitvoer van afvalstoffen behoort immers tot haar bevoegdheden.

Voertuigwrakken en voertuigen die geladen zijn met afvalstoffen mogen in principe, overeenkomstig de bepalingen van EG-verordening 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 inzake de controle en het toezicht op de overbrenging van afvalstoffen naar, door en in de Europese Gemeenschap, niet uitgevoerd worden naar niet-OESO landen (*OESO : Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling – red.*). Op dat algemeen verbod zijn er uitzonderingen voor afvalstoffen van de B-lijst van de Conventie van Bazel.

Om het uitvoerverbod in de praktijk ook te doen naleven, zijn uitgebreide controles nodig. Zoals uit het antwoord op de vierde vraag zal blijken, vinden die ook plaats. In het antwoord op de derde vraag wordt ingegaan op de samenwerking met andere toezichthoudende diensten, zoals de douane.

Het doen naleven van het uitvoerverbod behelst meer dan het geregeld controleren van de voertuigen en het nemen van administratieve maatregelen of inleiden van strafrechtelijke vervolging. Om het afschrikkingseffect dat van de controleacties en hun nasleep uitgaat maximaal te laten renderen, worden de resultaten van de acties besproken met de havenbedrijven die betrokken zijn bij de trafiek. De handhavingsinitiatieven van de OVAM op dat vlak worden trouwens geapprecieerd door deze bedrijven. Zij onderkennen eveneens het afvalprobleem én het veiligheidsprobleem van de vaak overladen voertuigen, waarvan de lading niet bekend is en vaak niet op een eenvoudige manier kan worden gecontroleerd. Veel voertuigen zijn namelijk geblindeerd en dichtgelast om diefstal te voorkomen, zodat bij elke controle speciaal materiaal moet worden ingezet.

Nog met het oog op het voorkomen van overtredingen op het uitvoerverbod overlegt de OVAM sinds begin vorig jaar met de federale politie, het Gemeentelijk Havenbedrijf van Antwerpen, de douane Antwerpen en verschillende bedrijfssectoren uit de haven van Antwerpen

(waarvan de meeste verenigd in AGHA, de Antwerpse Gemeenschap voor de Haven), om alle betrokkenen bekend te maken met de vigerende regelgeving. In gezamenlijk overleg wordt er op dit ogenblik een schrijven opgesteld in verschillende talen om de uitvoerverboden bekend te maken bij de exporteurs, tussenpersonen, verscheperen, stouwerijen,...

Een bijzonder probleem dat hier opduikt, is het onderscheid tussen afvalstof en tweedehandsproduct, dat uiteraard van doorslaggevend belang is bij het toepassen van het uitvoerverbod. De exporteurs kunnen niet begrijpen waarom een voertuig of een product dat zij willen hergebruiken en dat in het land van bestemming ontegensprekelijk een positieve economische waarde heeft, door de OVAM wordt beschouwd als waardeloze rommel of afvalstof.

De aanvoer van wrakken met problematische ladingen vindt zijn oorsprong niet alleen vanuit het Vlaamse gewest, maar ook in grote mate vanuit het Brusselse Hoofdstedelijke gewest, en vooral vanuit onze buurlanden. Buitenlandse voertuigen/wrakken worden soms afgeleid naar bedrijven in Vlaanderen en Brussel, waar zij worden geladen met afvalstoffen of tweedehandsgoederen vooraleer ze worden afgevoerd naar de Antwerpse haven. Opvallend is ook dat controleacties in Nederlandse of Duitse havens vrij snel voelbaar zijn in Antwerpen.

2. De OVAM investeert in veel menskracht voor de handhaving van het uitvoerverbod. Daarbij wordt bijzondere aandacht besteed aan netwerkvorming met de andere toezichthoudende diensten in de havens, met de parketten en met andere betrokkenen. De OVAM verwacht via de samenwerking een maximaal effect op het terrein te kunnen behalen met een minimale inzet aan eigen personele middelen.

Die aanpak ligt volledig in de lijn van wat over de handhaving van de Milieuwetgeving in het Vlaams regeerakkoord is gesteld, waarbij het accent ligt op een betere samenwerking en coördinatie en het optimaal doen renderen van de kennis en expertise bij de verschillende diensten.

3. Uit het antwoord op de vorige vraag blijkt dat de OVAM de strategische keuze heeft gemaakt een handhavingsnetwerk uit te bouwen met de verschillende bevoegde diensten, zoals de douane.

Het samenwerkingsakkoord van 26 oktober 1994 tussen de federale regering en de drie gewestregeringen tot de coördinatie van het beleid inzake de grensoverschrijdende overbrenging van afvalstoffen, voorziet in een actieve rol van de rijkswacht en de douane. Met de rijkswacht, momenteel de federale politie, en voor de haven met de scheepvaartpolitie wordt reeds jaren intensief en planmatig samengewerkt. Met de douane moet nog overlegd worden om de samenwerking op een hoger niveau dan het huidige te tillen. Steekproefcontroles door de ambtenaren van de douane in de haven en een daadwerkelijke ondersteuning met mankracht tijdens de grootschalige controleacties, zouden een welkome aanvulling zijn op de initiatieven van de OVAM en de federale politie.

De OVAM investeert middelen, mankracht en expertise in opleidingssessies over de afvalstoffenwetgeving voor de politie en de douane en in het operationeel houden van een telefonisch permanentiesysteem waar de andere toezichthoudende diensten terecht kunnen met vragen over afvalstoffen. Geregeld vinden ook gezamenlijke controles plaats. Voor grootschalige acties wordt eerst met alle partners van het handhavingsnetwerk in de havens en met de parketten overlegd.

Het feit dat wrakken en containers niet alleen afkomstig zijn vanuit Vlaanderen maar ook vanuit de buurlanden, schept voor de OVAM een bevoegdheidsprobleem : de controle op de doorvoer van afvalstoffen behoort tot de bevoegdheid van de dienst Risicobeheersing van het federale Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu.

In de praktijk wordt het probleem opgelost door de controles door ambtenaren van beide diensten te laten uitvoeren.

De OVAM pleegt in dat verband trouwens overleg via het Europese TFS-netwerk met zijn Nederlandse tegenhanger, de Inspectie Milieuhygiëne van het Ministerie van VROM, en met andere buitenlandse bevoegde diensten in de lidstaten van de EU (*TFS : Transfrontier Shipments of Waste ; VROM : Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer ; EU : Europese Unie – red.*). Gestructureerde samenwerking met toezichthoudende diensten buiten Europa bestaat voorlopig enkel met Hong Kong. Momenteel wordt via het TFS-netwerk getracht die samenwerking verder uit

te bouwen en uit te breiden naar andere landen in het Verre Oosten.

4. In de loop van december 2000 heeft een groot-schalige controleactie op de uitvoer van voertuigen en hun lading vanuit de Antwerpse haven plaatsgevonden. Nadien werden nog verschillende opvolgingsacties georganiseerd. Voorafgaandelijk aan de controleacties heeft de OVAM uitvoerig overlegd met de verschillende bevoegde controlediensten.

Ook na de acties zijn de nodige evaluaties gebeurd en wordt er verder samengewerkt tussen de bevoegde diensten. Het zijn vooral de federale politie, de OVAM en de douane die de situatie opvolgen, overleg plegen en een beleidslijn uitstippelen. Het overleg en de controleacties worden zeer nadrukkelijk gesteund door de procureur des konings van Antwerpen, er wordt actief meegewerkt en meegedacht.

De actie van december 2000

Meerdere honderden voertuigen werden gecontroleerd tijdens de grootschalige controleactie. In totaal zijn 218 voertuigen opgehouden – 218 inventarissen betreffende de inhoud van de gecontroleerde voertuigen werden opgemaakt :

kaai 702 : 79 voertuigen opgehouden,

kaai 408 : 77 voertuigen opgehouden,

kaai 338 : 62 voertuigen opgehouden.

De federale politie – SPNA maakte 218 aanvankelijke processen-verbaal (PV) op. Deze aanvankelijke PV's werden verder opgevolgd door de OVAM. Dit houdt in dat de nodige afvoerbewijzen voor de opgehouden afvalstoffen werden opgevraagd en dat navolgende PV's werden opgemaakt. (*SPNA : scheepvaartpolitie van Antwerpen – red.*)

Een voertuig of lading kon enkel vrijgegeven worden indien de verantwoordelijke/houder aan de voorschriften voldoet. Aan de voorschriften voldoen betekent : er werd telkenmale geëist van de natie, scheepsagent, rederij, tussenpersoon of eigenaar om ijskasten en/of afvalstoffen uit te laden en af te voeren naar een vergunde verwerker of terug mee te nemen, steeds gestaafd met schriftelijke verklaringen met vermelding van het chassisnummer, de hoeveel-

heid afgevoerde ijskasten/afval en de bestemming.

De communicatie met de eigenaars-handelaars en tussenpersonen buiten de EU verliep echter zeer traag en moeizaam. De betrokkenen begrepen niet waar de actie toe diende en waarom de goederen, waaraan zij een positieve economische waarde hechtten, door de controleurs werden beschouwd als afvalstoffen. Er werd weinig tot geen gevolg gegeven aan gemaakte afspraken of opgelegde maatregelen.

Op dit moment zijn er van de oorspronkelijke 218 voertuigen daarom nog 31 opgehouden.

In mei 2001 werd er een beperkte vervolgactie gehouden op initiatief van de scheepvaartpolitie van Antwerpen in samenwerking met de OVAM.

De aanvankelijke PV's werden door federale politie – haven opgemaakt, de OVAM volgt de opgehouden voertuigen verder schriftelijk op en maakt de navolgende PV's op.

Ook dit jaar zullen nog controleacties worden georganiseerd.

Vraag nr. 232 van 24 mei 2002 van de heer JOS DE MEYER

Vlaams Landbouwinvesteringsfonds – Evaluatie

De investeringen van vandaag bepalen mee de slagkracht van een sector morgen. Hetzelfde geldt in de land- en tuinbouwsector.

Via het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds (VLIF) steunt de Vlaamse overheid de land- en tuinbouwsector met rentesubsidies, investeringspremies en leningwaarborgen. De mate waarin jonge bedrijfsleiders een beroep doen op het VLIF, is een indicator van het vertrouwen in de toekomst van de sector.

Bovendien is het VLIF één van de belangrijkste instrumenten van de overheid om het land- en tuinbouwbeleid te sturen en klemtonen te leggen.

1. Welke klemtonen legt de minister met het VLIF ? Welke evolutie is er daarin eventueel ? Staant er nog wijzigingen op stapel ?

2. Indien de minister wenst dat de veehouderij (runderen, varkens, pluimvee, ...) overleeft in Vlaanderen, is het dan niet wenselijk om VLIF-steun ook toe te kennen voor projecten van mestbewerking en -verwerking? Voor mestopslag? Binnen welke termijn acht de minister dit realiseerbaar?
3. Hoe is de evolutie van de dossiers (in aantallen en in bedragen, per provincie) van eerste installatie (overnames voor de jaren 1998-1999-2000-2001)? Welke beleidsconclusies worden daaraan verbonden?
4. Graag ook de gegevens (in aantallen en in bedragen, per provincie) voor de jaren 1998-1999-2000-2001 voor:
 - de aankopen hoeve en woning;
 - bouw en verbetering landbouwbedrijfsgebouwen;
 - andere bedrijfsverbeteringen;
 - diversificatie en verbreding van land- en tuinbouw;
 - aankoop materiaal en vee; milieu en dierenwelzijn;
 - landbouwers- en tuinderscoöperaties.

Welke was in deze onderscheiden categorieën de gemiddelde jaarlijkse investering? Welke beleidsconclusies trekt de minister uit deze investeringen?

5. Kan zowel de land- als de tuinbouwer in hoofd- en nevenberoep een beroep doen op het VLIF? Zijn hiervoor minimumvoorwaarden en zo ja, welke?

Antwoord

1. Voor het VLIF zijn de klemtonen van het beleid weergegeven in mijn Beleidsnota Landbouw 1999-2004 (*Stuk 142 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*).

Kort samengevat heb ik het VLIF willen heroriënteren, zowel inzake het verlenen van vestigingssteun als inzake investeringssteun. Bij het verlenen van vestigingssteun wordt maximaal gebruikgemaakt van de subsidiemogelijkheden die de EU toelaat en is er een verruiming naar

landbouwers in bijberoep gerealiseerd (*EU : Europese Unie – red.*). De regeling op het vlak van investeringssteun werd bijgestuurd teneinde de land- en tuinbouwers in staat te stellen de landbouwbedrijfsstructuren versneld aan te passen aan de wijzigende economische en maatschappelijke omstandigheden, waarbij:

- de economische leefbaarheid van de Vlaamse land- en tuinbouw blijvend verzekerd en ondersteund wordt door steunverlening bij diversificatie en risicospreiding;
- kwaliteitsvolle productiemethodes die milieu-, natuur- en diervriendelijk zijn, bevorderd worden binnen een sociaal verantwoorde context;
- de multifunctionaliteit van de landbouw vooropgezet wordt met een versnelde ontwikkeling van de verbreding van de activiteiten, biologische landbouw, beheerslandbouw en markt van hoeveproducten.

Ik ben van oordeel dat de recentelijk verlegde klemtonen als kader voldoende ruimte bieden voor een vernieuwde werking van het VLIF, maar onderzoek momenteel niettemin om op het vlak van leefmilieu (reductie ammoniakemissie) en dierenwelzijn (groepshuisvesting) nog aan bijsturing te doen.

2. Ik wens evenzeer dat de veehouderij in Vlaanderen overleeft. Ik ga er samen met de Vlaamse volksvertegenwoordiger van uit dat de overlevingskansen mee zullen worden bepaald door de mate waarin een duurzame oplossing gegeven wordt aan het mestprobleem. Voldoende mestopslag, mestbewerking en mestverwerking kunnen bijdragen tot de realisatie van deze doelstelling.

Dit neemt niet weg dat op de bedrijven, ingevolge het MAP, voldoende mestopslagcapaciteit beschikbaar dient te zijn (*MAP : Mestactieplan – red.*). Aan veehouders die vandaag aan de minimumvereisten op dit vlak niet voldoen, kan geen steun meer verleend worden, overeenkomstig de EU-plattelandsverordening, aangezien bedrijven in orde moeten zijn met de bestaande regels op het vlak van leefmilieu.

Wat mestbe- en verwerking betreft, is de afwijzende houding van de EU voor het verlenen van steun nog steeds een hindernis. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de EU haar standpunt gewijzigd heeft en steunverlening terzake

niet meer zou afwijzen. In de mate dat mest op niveau van het bedrijf niet kan worden aangevend op een milieuvriendelijke manier, is het een afvalstof en moet de bedrijfsleider de noodzakelijke maatregelen nemen en bekostigen om de mest op een verantwoorde manier van het bedrijf te verwijderen, overeenkomstig het principe "de vervuiler betaalt".

Investerings daarentegen gericht op het duurzaam omgaan met mest (mestinjectie, investeringen gericht op het snel verwijderen van de mest uit de veestallen teneinde de ammoniakemissie te reduceren, potstallen) kunnen wel steun genieten en er wordt onderzocht om de grondgebondenheid in deze omstandigheden niet langer als voorwaarde te hanteren.

3. De evolutie van het aantal aanvragen om steun voor een overname en de bedragen (in euro) voor de periode 1998-2001 worden hierna weergegeven.

De cijfers voor de periode 1998-2000 komen uit de activiteitenverslagen van het VLIF. Ze hebben betrekking op aanvragen om steun voor een overname in zowel de eerste als mogelijk de tweede fase. Voor 2001 werden de cijfers op dezelfde basis verzameld en betreffen voor 86 % eerste overnames.

Jaar 1998

Provincie	Aantal	Totaal overname- bedrag	Gemiddeld overname- bedrag
Antwerpen	52	7.979.118	153.445
Limburg	30	6.766.150	225.538
Oost-Vlaanderen	90	14.358.782	159.542
Vlaams-Brabant	23	2.582.779	112.295
West-Vlaanderen	128	23.352.303	182.440
Vlaanderen	323	55.039.132	170.400

Jaar 1999

Provincie	Aantal	Totaal overname- bedrag	Gemiddeld overname- bedrag
Antwerpen	67	11.269.981	168.029
Limburg	57	8.088.956	141.912
Oost-Vlaanderen	125	20.965.853	167.727
Vlaams-Brabant	33	4.623.793	140.115
West-Vlaanderen	219	39.638.435	180.997
Vlaanderen	501	84.587.018	168.836

Jaar 2000

Provincie	Aantal	Totaal overname- bedrag	Gemiddeld overname- bedrag
Antwerpen	17	2.489.869	146.463
Limburg	16	2.597.968	162.373
Oost-Vlaanderen	45	6.957.080	154.602
Vlaams-Brabant	10	1.278.106	127.811
West-Vlaanderen	67	10.339.393	154.319
Vlaanderen	155	23.662.416	152.661

Jaar 2001

Provincie	Aantal	Totaal overname- bedrag	Gemiddeld overname- bedrag
Antwerpen	51	9.038.169	177.219
Limburg	26	3.646.185	140.238
Oost-Vlaanderen	66	8.659.228	131.200
Vlaams-Brabant	17	2.030.842	119.461
West-Vlaanderen	149	24.309.632	163.152
Vlaanderen	309	47.684.056	154.317

Uit de cijfers blijkt dat het aanvragen van steun geen continu proces is en mee bepaald wordt door wijzigingen in de steunverlening voor overnames (sterke terugval van het aantal aanvragen in 2000) ten gevolge van de wijziging in de reglementering.

Ik stel eveneens vast dat de substantiële verhoging van de steun, de verruiming van de doelgroep naar landbouwers in bijberoep, het verlenen van steun bij vestiging met eigen middelen en het verlenen van steun op overname van aandelen, vooralsnog niet zorgen voor een toename van het aantal aanvragen.

Er moet worden vastgesteld dat de vestiging als landbouwer niet louter afhankelijk is van opportuniteiten op het vlak van vestigingssteun, maar in eerste instantie bepaald wordt door de algemene toestand van de sector en de toekomstperspectieven op economisch vlak.

4. De evolutie van het aantal aanvragen naargelang de aard van de investeringen en de bedragen (in euro) voor de periode 1998-2001 wordt hierna weergegeven. De cijfers hebben, overeenkomstig de vraag, uitsluitend betrekking op landbouwbedrijven en lopen vooruit op de cijfers 2001 in het jaarlijks VLIF-activiteitenverslag. Voor de periode 1998-2000 zijn gedetailleerde gegevens beschikbaar via de activiteitenverslagen, ook voor de tuinbouw.

Bij de cijfers moet in acht genomen worden dat in 1999 sterk geanticipeerd werd op de aankondiging van een nieuwe regelgeving.

Aankopen hoeve, woning en grond

Jaar	Prov.	Aantal	Totaal investeringsbedrag	Gemiddeld investeringsbedrag
1998	Ant.	42	6.665.693	158.469
	Lim.	54	7.794.302	144.339
	O-VI	78	6.570.147	84.233
	Bra.	13	1.714.284	131.868
	W-VL	246	12.330.603	50.124
	Tot.	433	35.065.029	80.982
1999	Ant.	96	6.772.983	70.552
	Lim.	58	3.932.159	67.796
	O-VI	117	8.790.066	75.129
	Bra.	27	1.579.732	58.509
	W-VL	225	16.380.542	72.802
	Tot.	523	37.455.482	71.617
2000	Ant.	13	1.342.343	103.257
	Lim.	5	720.957	144.191
	O-VI	45	3.113.690	69.193
	Bra.	10	967.123	96.712
	W-VL	74	5.727.752	77.402
	Tot.	147	11.871.865	80.761
2001	Ant.	66	7.019.524	106.356
	Lim.	29	1.104.911	38.100
	O-VI	93	7.187.335	77.283
	Bra.	23	1.370.752	59.598
	W-VL	196	13.901.624	70.927
	Tot.	407	30.584.146	75.145

Er moet worden opgemerkt dat het aantal slaat op het aantal verrichtingen waarvoor het VLIF een investeringscode gebruikt. Een aankoop bestaande uit bedrijfsgebouwen, een woning en grond komt zodoende als drie investeringen in de VLIF-databank voor.

Ik stel vast dat er weinig evolutie zit in het aantal investeringen en het gemiddeld bedrag. De aankoop van bedrijven is, zoals de overname, een verrichting die op een bepaald moment haar beslag krijgt en niet louter afhankelijk is van opportuiniteiten op het vlak van steunverlening.

Bouw en verbetering landbouwbedrijfsgebouwen (veestallen)

Jaar	Prov.	Aantal	Totaal investeringsbedrag	Gemiddeld investeringsbedrag
1998	Ant.	75	7.851.704	104.689
	Lim.	41	3.806.508	92.842
	O-VI	147	9.514.945	64.728
	Bra.	25	3.005.862	120.234
	W-VL	217	15.684.693	72.280
	Tot.	505	39.863.712	78.938
1999	Ant.	96	6.772.983	70.552
	Lim.	58	3.932.159	67.796
	O-VI	174	11.091.218	63.743
	Bra.	48	3.502.606	72.971
	W-VL	174	16.043.060	92.201
	Tot.	550	41.342.027	75.167
2000	Ant.	46	5.614.859	122.062
	Lim.	38	2.382.431	62.696
	O-VI	81	5.143.931	63.505
	Bra.	21	1.429.806	68.086
	W-VL	83	5.980.809	72.058
	Tot.	269	20.551.836	76.401
2001	Ant.	103	4.641.193	45.060
	Lim.	53	2.559.885	48.300
	O-VI	139	4.897.478	35.234
	Bra.	35	1.787.106	51.060
	W-VL	190	9.233.771	48.599
	Tot.	520	23.119.433	44.460

Ik stel vast dat er een duidelijke daling is van het gemiddeld bedrag van de investering, wat samenhangt met de mogelijkheid om voor investeringen die gefinancierd worden met eigen middelen, steun te vragen. Deze aanvragen niet meegerekend, zou het gemiddeld investeringsbedrag minder sterk dalen. De beperkte mogelijkheden voor VLIF-steun voor de intensieve veehouderij en de andere beperkende randvoorwaarden (vergunningen, nutriëntenhalte, stop op uitbreiding) zijn niet vreemd aan de conclusies terzake.

Andere bedrijfsverbeteringen (landbouw)

Jaar	Prov.	Aantal	Totaal investeringsbedrag	Gemiddeld investeringsbedrag
1998	Ant.	29	1.135.688	39.162
	Lim.	43	1.999.425	46.498
	O-VI	94	3.772.373	40.131
	Bra.	29	1.235.653	42.609
	W-VL	197	9.368.636	47.557
	Tot.	392	17.511.775	44.673
1999	Ant.	54	2.191.506	40.583
	Lim.	66	4.451.102	67.441
	O-VI	165	7.457.665	45.168
	Bra.	36	2.964.189	82.339
	W-VL	230	9.739.360	42.345
	Tot.	551	26.803.822	48.646
2000	Ant.	23	772.891	33.604
	Lim.	12	159.798	13.316
	O-VI	57	2.348.975	41.210
	Bra.	34	1.106.146	32.534
	W-VL	111	5.076.593	45.735
	Tot.	237	9.464.403	39.934
2001	Ant.	95	2.555.547	26.900
	Lim.	62	1.339.650	21.607
	O-VI	145	3.812.855	26.296
	Bra.	69	1.976.677	28.647
	W-VL	285	7.868.167	27.608
	Tot.	656	17.552.895	26.757

De tegenstelling tot de veestallen blijft het volume investeringen in andere landbouwbedrijfsgebouwen (vnl. loodsen) en infrastructuur (silo's, erfverharding, ...) op peil. Om dezelfde redenen als bij de veestallen daalt het gemiddeld investeringsbedrag. Voor deze investeringen zijn de randvoorwaarden waarbinnen de landbouw algemeen en de veehouderij in het bijzonder moeten evolueren, minder beperkend.

Diversificatie en verbreding van land- en tuinbouw

Jaar	Prov.	Aantal	Totaal investeringsbedrag	Gemiddeld investeringsbedrag
2000	Ant.	2	238.430	119.215
	Lim.	-	-	-
	O-VI	11	173.289	15.753
	Bra.	1	49.578	49.578
	W-VL	19	670.081	35.267
	Tot.	33	1.131.378	34.284
2001	Ant.	13	280.999	26.615
	Lim.	14	344.818	24.630
	O-VI	52	764.125	14.695
	Bra.	17	262.506	15.441
	W-VL	60	2.436.147	40.602
	Tot.	156	4.088.595	26.209

Vóór 2000 werden aanvragen om steun voor investeringen in diversificatie en verbreding niet afzonderlijk geregistreerd. Zij gingen op in een rubriek "overige". Alhoewel de diversificatie ook nu nog in het geheel van de VLIF-steunverlening vrij beperkt is, beschouw ik de evolutie in

de laatste paar jaren toch als bemoedigend. Het aantal projecten waarvoor de steun gevraagd wordt, is sterk toegenomen. De mogelijkheid om voor investeringen met eigen middelen steun te verkrijgen en de steunintensiteit (40 %) van de steun spelen hierbij zeker een rol.

Aankoop materieel en vee

Jaar	Prov.	Aantal	Totaal investeringsbedrag	Gemiddeld investeringsbedrag
1998	Ant.	153	6.214.501	40.618
	Lim.	147	5.791.380	39.397
	O-VI	299	10.104.118	33.793
	Bra.	139	5.708.260	41.067
	W-VL	426	14.354.885	33.697
	Tot.	1.164	42.173.144	36.231
1999	Ant.	199	6.979.864	35.075
	Lim.	144	4.865.849	33.791
	O-VI	261	8.985.648	34.428
	Bra.	119	7.499.882	63.024
	W-VL	380	13.923.196	36.640
	Tot.	1.103	42.254.439	38.309
2000	Ant.	91	3.344.899	36.757
	Lim.	81	2.870.795	35.442
	O-VI	205	7.200.694	35.125
	Bra.	85	3.702.723	43.561
	W-VL	245	8.316.092	33.943
	Tot.	707	25.435.203	35.976
2001	Ant.	282	8.605.039	30.514
	Lim.	170	4.834.746	28.440
	O-VI	352	9.475.626	26.919
	Bra.	142	3.945.688	27.787
	W-VL	627	18.229.404	29.074
	Tot.	1.573	45.089.796	28.665

De sterke toename van het aantal aanvragen is logisch bij de verlaging van de investeringsdrempel naar 6.250 euro en de mogelijkheid tot steun voor investeringen gefinancierd met eigen

middelen. Het wegvallen van de steun voor tweedehandsmaterieel temperde dan weer het aantal steunvragen.

Leefmilieu en dierenwelzijn

Jaar	Prov.	Aantal	Totaal investeringsbedrag	Gemiddeld investeringsbedrag
1998	Ant.	53	2.828.522	53.368
	Lim.	45	2.276.894	50.598
	O-Vl	22	3.280.991	149.136
	Bra.	16	454.919	28.432
	W-VL	131	3.365.240	25.689
	Tot.	267	12.206.566	45.717
1999	Ant.	75	3.298.933	43.986
	Lim.	42	2.206.480	52.535
	O-Vl	104	3.382.686	32.525
	Bra.	14	461.154	32.940
	W-VL	93	2.657.303	28.573
	Tot.	328	12.006.555	36.605
2000	Ant.	23	2.117.680	92.073
	Lim.	15	525.028	35.002
	O-Vl	26	321.799	12.377
	Bra.	5	85.108	17.022
	W-VL	29	931.042	32.105
	Tot.	98	3.980.657	40.619
2001	Ant.	116	4.375.673	37.721
	Lim.	52	1.217.359	23.411
	O-Vl	96	1.750.470	18.234
	Bra.	52	1.139.326	21.910
	W-VL	210	4.351.121	20.720
	Tot.	526	12.833.949	24.399

De daling van de gemiddelde investering in leefmilieu en dierenwelzijn houdt ook hier verband met de mogelijkheid tot steun voor met eigen middelen gefinancierde investering en een verlaging van de investeringsdrempel. Globaal is het investeringsbedrag op peil gebleven. De verminderde aanvragen om steun in de varkenshouderij (algemene grondgebondenheid) worden gecompenseerd door een toename van een zeer diverse groep van investeringen in leefmilieu en dierenwelzijn. Het is in deze rubriek dat via een versoepeling van de voorwaarde van grondgebondenheid voor een aantal investeringen een gevoelige toename zou kunnen worden gerealiseerd van het aantal aanvragen en het volume investeringen.

Landbouw- en tuinderscoöperaties

Jaar	Prov.	Aantal	Totaal investeringsbedrag	Gemiddeld investeringsbedrag
1998	Ant.	-	-	-
	Lim.	4	875.436	218.859
	O-VI	2	1.581.660	790.830
	Bra.	-	-	-
	W-VL	1	17.972	17.972
	Tot.	7	2.475.068	353.581
1999	Ant.	-	-	-
	Lim.	7	11.492.790	1.641.827
	O-VI	5	1.173.949	234.790
	Bra.	1	106.495	106.495
	W-VL	3	2.121.721	707.240
	Tot.	16	14.894.955	930.935
2000	Ant.	-	-	-
	Lim.	4	265.246	66.312
	O-VI	2	62.618	31.309
	Bra.	1	49.579	49.579
	W-VL	1	123.947	123.947
	Tot.	8	501.390	62.674
2001	Ant.	2	6.681.568	3.340.784
	Lim.	4	9.793.267	2.448.317
	O-VI	5	24.579.659	4.915.932
	Bra.	3	154.207	51.402
	W-VL	1	46.163	46.163
	Tot.	15	41.254.864	2.750.324

De cijfers moeten omzichtig geïnterpreteerd worden. Het is een mengeling van zeer grote projecten (veilingen, melkerijen) en zeer kleine projecten (machinecoöperaties). Het aantal projecten en de gemiddelden zijn zodoende niet zeer relevant.

5. Zowel land- en tuinbouwers in hoofdberoep als land- en tuinbouwers in bijberoep kunnen VLIF-steun verkrijgen.

Voor beide categorieën gelden dezelfde algemene en bijzondere voorwaarden.

De vier algemene voorwaarden zijn :

- landbouwer zijn (in hoofd- of in bijberoep) ;
- beroepsbekwaam zijn ;
- een levensvatbaar bedrijf exploiteren, dit wil zeggen een arbeidsinkomen per volle arbeidskracht behalen van 23.000 euro ;

- de bestaande regelgeving op het vlak van leefmilieu, hygiëne en dierenwelzijn respecteren.

Daarnaast zijn er voorwaarden die bepaald worden door de aard van de investering of de sector waarin de aanvrager actief is. Voor de veehouderij gelden bijzondere sectorale voorwaarden zoals grondgebondenheid, verbod op uitbreiding, voldoende productiequota en andere.

Vraag nr. 233
van 24 mei 2002
van de heer JOS DE MEYER

Agrarische bedrijfshulp – Subsidiëring

De bedrijfsverzorgingsdiensten, de vroegere zogenaamde "onderlinge bedrijfshulp", leveren in de land- en tuinbouwsector ongetwijfeld zeer verdienstelijk werk. Bij ziekte van een collega, overlijden, ongeval, bevalling en andere sociale omstandighe-

den wordt er in het kader van georganiseerde solidariteit hulp geboden door bedrijfsverzorgers en/of collega's land- en tuinbouwers.

Deze agrarische bedrijfshulp heeft zeker een groot sociaal en economisch nut. In een samenleving is, naast spontane solidariteit, een goed georganiseerde structuur onmisbaar om de sociaal kwetsbare land- en tuinbouwers in probleemsituaties bij te staan.

De regionalisering van de landbouw is een kans voor de landbouwminister om hier een sterk beleid te voeren en de subsidiëring van deze diensten te verhogen.

1. Onderkent de minister de economische en sociale betekenis van de agrarische bedrijfshulp en hoe omschrijft ze die ?
2. Welke organisaties bieden deze hulp aan ? Hoeveel leden zijn er aangesloten ? Hoeveel uren worden er per jaar gepresteerd ?
3. Hoeveel bedroeg de financiële ondersteuning in de voorbije jaren en welke financiële ondersteuning stelt de minister in het vooruitzicht ?

Antwoord

1. Ik onderken helemaal de economische en sociale betekenis van de agrarische bedrijfshulp.

De onderlinge bedrijfshulp en bedrijfsverzorging biedt gezinsbedrijven in nood een opvangnet waardoor bedrijfszekerheid wordt geboden.

2. In Vlaanderen wordt met deze hulp aangeboden door Agro Bedrijfshulp VZW.

Op 1 januari 2001 waren er 7.884 aangesloten leden. In de loop van het dienstjaar 2000 heeft die dienst in het totaal 70.577,25 sociale uren gepresteerd via tewerkgestelde bedrijfsverzorgers.

3. Vanaf 1998 heeft de federale overheid een krediet op de begroting ingeschreven van 495.787,05 euro voor de subsidiëring van de bedrijfsverzorgingsdiensten die reeds gedurende vijf jaar de startsteun hadden genoten. De verdeling tussen de federaties die de steun konden genieten (één Vlaamse en één Waalse), gebeurde op basis van de gepresteerde uren door de tewerkgestelde bedrijfsverzorgers. Tussen 1998 en 2000 bedroeg de betaalde steun voor de

Vlaamse federatie iets meer dan 250.000 euro. Voor 2001 is reeds een voorschot van 173.525,47 euro uitbetaald op de begroting van het Landbouwfonds. De uitbetaling van het saldo 2001 is gepland voor augustus 2002. Ongeveer terzelfder tijd zal het voorschot 2002 betaald worden. Het resterend saldo 2002 komt ten laste van de begroting van het Vlaams Gewest en dient te worden opgenomen in de begroting van 2003.

Voor de komende jaren is het de bedoeling deze subsidie te evalueren in het kader van de globale evaluatie van het Landbouwfonds. Op basis van die evaluatie zal dan blijken of het toekennen van werkingssubsidies aan bedrijfsverzorgingsdiensten kan worden ingepast naast andere begeleidende maatregelen die genomen worden in het kader van de verbetering van de landbouwstructuur.

Vraag nr. 234 van 30 mei 2002 van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Watervoorziening – Dubbele circuits

De NV Antwerpse Waterwerken (AWW) heeft bij de gemeenten-aandeelhouders toelichting gegeven over haar werking. Daarbij werd onder meer het gebruik van drinkwater voor niet-menselijke aanwending ter discussie gesteld.

Er werd gesteld dat het in aparte circuits brengen van water voor menselijke en water voor niet-menselijke aanwending zware inspanningen zou kosten. De prijs daarvan zou zodanig hoog liggen, dat er geen kostenefficiëntie kan worden behaald.

Volgens de drinkwatermaatschappij zou er ook een gevaar schuilen in het creëren van dubbele circuits, omdat de kans op menselijk gebruik van ongezuiverd water daarbij reëel is.

In welke mate is de invoering van dubbele circuits reeds een concrete beleids optie ? Zijn daarover reeds gesprekken geweest met de sector ?

Zo ja, zijn daarbij ook de risico's van dubbele circuits aan de orde geweest ?

Antwoord

Het invoeren van dubbele circuits (d.w.z. voor levering van water dat niet geschikt is voor menselijke consumptie) is een heel concrete beleids optie. Het

decreet betreffende water bestemd voor menselijke aanwending bepaalt expliciet dat de Vlaamse regering hier regulerend kan optreden en bevat reeds een aantal bepalingen die het risico voor de volksgezondheid moeten vermijden, zoals het verbod om een koppeling te realiseren met circuits van water bestemd voor menselijke consumptie.

Tijdens gesprekken en overleg met de sector onder andere naar aanleiding van de redactie van het decreet is de kwestie van het tweedecircuitwater aan bod gekomen, waarbij de sector zowel de risico's inzake volksgezondheid als de economische aspecten heeft toegelicht. De sector was evenwel in zijn geheel niet a priori tegen het principe, op voorwaarde van een goede controle. De AWW levert nu reeds onder andere tweedecircuitwater aan de industrie.

Vraag nr. 235
van 30 mei 2002
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Watermaatschappijen – Bijkomende taken

De NV Antwerpse Waterwerken heeft naar verluidt een tekort van 9,3 miljard frank voor pensioenvoorzieningen. Er wordt gezocht naar oplossingen.

Zo wil de maatschappij nieuwe diensten aanbieden, zoals het beheer van de rioleringen.

In hoeverre gaat het hier reeds over een concrete mogelijkheid in het kader van het gevoerde beleid? Zijn daarover reeds gesprekken geweest met de sector?

Antwoord

De meeste waterbedrijven worden geconfronteerd met een stagnerende of licht krimpende vraag. Aangezien de kostprijs voor waterproductie in grote mate bestaat uit onsamendrukbare kosten (investeringen in productie en distributiemiddelen), komt de financiële stabiliteit van de bedrijven onder druk en onderzoeken de meeste bedrijven, waaronder de AWW, groeimogelijkheden inzake schaalvergroting en productuitbreiding. Dit gebeurt ook deels op vraag van hun klanten of gemeentevennoten.

De aanleg en het beheer van gemeentelijke rioleringsnetten is zo een van de mogelijke productuitbreidingen die de AWW overweegt. Tijdens infor-

mele gesprekken met de waterbedrijven over hun mogelijke toekomstige rol in het waterketenbeheer kwam ook het rioleringsbeleid aan bod. Dit heeft zich tot nu toe nog niet geconcretiseerd in vaste afspraken. Het staat de AWW natuurlijk vrij om binnen haar statutaire opdrachten activiteiten te ontwikkelen die passen binnen haar oprichtingsdoel.

Ook andere maatschappijen onderzoeken de mogelijkheden voor de uitbreiding van het takenpakket. De TMVW heeft reeds een voorstudie van businessplan opgesteld. De TMVW wil met haar initiatief haar werkingsgebied uitbreiden en de dienstverlening verruimen met de inzameling en de zuivering van afvalwater (*TMVW: Tussengemeentelijke Maatschappij der Vlaanderen voor Waterbedeling – red.*).

Vraag nr. 236
van 30 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE

Aquafin – Rio-Totaal

In het recente informatieblad van Aquafin (01/2002) wordt uiteengezet hoe deze maatschappij de gemeenten kan begeleiden in het kader van de uitbouw van het gemeentelijk fijnmazig rioleringsnet. Aquafin prijst in het artikel het dienstverleningspakket Rio-Totaal aan.

Dit pakket vormt een technisch en conceptueel instrument waarmee een toekomstvisie inzake gemeentelijk integraal waterbeleid uitgewerkt wordt. Rio-Totaal is opgevat als een modulair pakket, waarbij gemeenten, naargelang de behoefte, in elke afzonderlijke module kunnen instappen. Rio-Totaal bevat twee grote onderdelen: een aantal modules rond de uitbouw van een fijnmazig net en een aantal modules rond het beheer ervan.

Voor de uitbouw van het fijnmazig net wordt vertrokken van een zoneringsplan op basis van woondichtheid voor gebieden en woningen waar nog geen waterzuivering is. Er is ook een module "masterplan", waarin nagegaan wordt op welke manier alle te plannen investeringen in waterzuivering bepaald worden, evenals hun kostprijs en de volgorde waarin ze uitgevoerd worden, voor een ecologisch en economisch optimaal rendement.

Aquafin kreeg eerder dit jaar de opdracht van de minister om een zoneringsplan en een masterplan op Vlaams niveau uit te werken.

1. Hoe werd deze opdracht toegewezen aan Aquafin ?
2. Rekent Aquafin deze kostprijs door aan de Vlaamse regering ? Zo ja, wat was die kostprijs ?
3. Als de methodiek van het masterplan goedgekeurd wordt, dan zullen ontwerpzoneringssplannen opgesteld worden door Aquafin.

In welke mate zijn dit zoneringsplan en het masterplan bindend voor de gemeente ?

Worden deze plannen ook openbaar gemaakt, zodat de partner waarmee de gemeente wil samenwerken ook toegang heeft tot deze plannen ?

4. Aquafin bevindt zich in een bevoorrechte positie en kan dit studiewerk in opdracht van de Vlaamse regering integreren in een totaalconcept. De gemeenten zullen betalen voor dit dienstenpakket.

In welke mate werden met de Vlaamse regering concrete afspraken gemaakt m.b.t. het exclusieve gebruik van deze masterplannen en zoneringsplannen door Aquafin ?

Antwoord

1. De opdrachten zonering en masterplan maken deel uit van de tien technische opdrachten die in het kader van het nieuwe beleid inzake waterzuivering opgestart werden. Opdracht 1 "afbakening zones voor waterzuivering" werd als hoofdfactor toegewezen aan Aquafin, alsmede opdracht 8 "masterplan infrastructuur".

Initieel werd onderzocht om de opdracht tot het ontwikkelen van een methodiek voor de opmaak van de zoneringsplannen toe te wijzen aan de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM). Bij brief van 12 januari 2001 deelde ik aan de VMM mee dat de opdracht voor het ontwikkelen van de methodiek inzake opmaak van zoneringsplannen aan Aquafin werd toegewezen. Ondertussen werd dit uitgevoerd voor proefzones.

De definitieve opdracht voor de opmaak van de 308 ontwerpzoneringssplannen van de gemeenten moeten nog gegeven worden. Dit zal gebeuren nadat de methodiek die door Aquafin ontwikkeld werd, getoetst is door een extern bu-

reau. Deze opdracht heb ik recentelijk toegewezen aan het Deense studiebureau COWI.

Het is evenwel verkeerd te veronderstellen dat het zou gaan om een nieuwe opdracht die toegewezen werd aan de NV Aquafin. Deze past immers in een duidelijke afbakening van de verantwoordelijkheden van Aquafin in de operationele planning. Immers, de masterplanning heeft als doel een optimale planning te bereiken voor de realisatie van de investeringsprogramma's in het kader van de te bereiken resultaten tegen de laagste kosten.

2. De bijzonder gevolmachtigde moet oordelen over de redelijkheid van de kosten die door Aquafin worden gemaakt in het kader van de overeenkomst Vlaams Gewest – Aquafin, en erop toezien dat geen kosten gemaakt buiten de overeenkomst, aan het gewest worden aangerekend. Tot nu toe werden de voorlopig gemaakte kosten door hem als redelijk aanvaard.

Sinds 31 december 2001 geldt er evenwel een strikt moratorium op het personeelsbestand (in voltijdse equivalenten) bij de NV Aquafin. Dit impliceert dat de gebudgetteerde manjaren inzake masterplanning op andere activiteiten (technisch plan, ...) gecompenseerd worden. De budgettaire voorziening voor deze opdrachten betreft dus middelen die vrijgemaakt worden op andere activiteiten en uitgaven.

Deze vraagstelling naar meer efficiënte besteding van middelen en activiteiten werd in het advies van de bijzonder gevolmachtigde bij het herfstbudget 2002 opgevangen door een globale efficiëntieverbetering op te leggen op het totaal van beheersbare kosten. Het budgetoverleg van 7 maart 2002 heeft deze besparingsdoelstelling in aanmerking genomen. Het is aan Aquafin om deze efficiëntieverbeteringen te realiseren en toe te wijzen naar activiteiten.

Bijgevolg kan worden besloten dat de ontwikkeling van de zonering en masterplanning geen extra budgettaire inschrijving betreft ten aanzien van de NV Aquafin.

3. Er dient een duidelijk onderscheid gemaakt te worden tussen zoneringsplan en masterplan.

De *zonering* beoogt de zones vast te leggen die voor individuele dan wel voor kleinschalige of grootschalige openbare waterzuivering worden afgebakend, met als eerste doel de rechtsonzekerheid voor de individuele burger met betrek-

king tot zijn plicht om in een individuele waterzuivering te voorzien, voor eens en voor altijd uit te klaren. De zonering doet geen uitspraak over wie de verantwoordelijkheid draagt voor het realiseren van de infrastructuur.

Het *masterplan* daarentegen beoogt modelmatig op het niveau van een zuiveringsgebied en op het niveau van Vlaanderen aan te geven, zonder onderscheid te maken tot wiens bevoegdheid een opdracht behoort, via welke weg (welk project eerst, enzovoort) het snelst en het meest economisch de emissie van vuilvracht naar de oppervlaktewateren kan worden gereduceerd. Het is dus een prioriteringsmethode. De zonering levert projecten gelegen in het buitengebied als onderdeel van het masterplan, dat zich uitsprekt over alle nog nodige projecten in een bepaald gebied en ook de zuiveringsgebieden ten opzichte van elkaar afweegt.

Na het verkrijgen van de "second opinion" over de door Aquafin voorgestelde methodiek en een eventuele bijsturing van de zoneringmethodiek, zal aan Aquafin de opdracht geven worden om voor alle Vlaamse gemeenten een ontwerpzoneringsplan op te maken. De VMM heb ik ermee belast deze ontwerpzoneringsplannen met de gemeenten te bespreken, waarna de gemeenten in de mogelijkheid zullen zijn om binnen vastgestelde domeinen en marges bepaalde bijstellingen te vragen en wijzigingen aan te brengen aan deze voorlopige plannen, afhankelijk van lokale omstandigheden en eigen beleidskeuzes.

Binnen een periode van één jaar moet in consensus met de gemeente een goedgekeurd zoneringsplan vastgesteld worden. Een concrete procedure om van een voorlopig zoneringsplan tot een definitief zoneringsplan te komen, wordt nog uitgeschreven.

Het is de bedoeling dat deze goedgekeurde zoneringsplannen een status krijgen vergelijkbaar met het vroegere TRP (totaalrioleringsplan), waarop zij een aanvulling vormen en als instrument zullen fungeren om onder meer riolerings-subsidies en tegemoetkomingen voor IBA's (individuele behandeling van afvalwater) vast te stellen. De opmaak, invulling en consequenties verbonden aan de zoneringsplannen zullen dus, zoals bij het TRP, bij middel van ministeriële omzendbrieven van toepassing gesteld moeten worden.

Doordat de voorlopige zoneringsplannen met de gemeente besproken zullen worden, zal de gemeente uiteraard over deze plannen kunnen beschikken en eventueel hierover met een eigen partner kunnen overleggen.

4. Deze masterplannen en zoneringsplannen zijn helemaal niet exclusief voor Aquafin, integendeel. Aquafin zal ze in opdracht van het Vlaams Gewest opstellen en dan worden zij aan de gemeenten voorgelegd.

Het is daarbij evident dat lokale besturen voor de zoneringsplannen en masterplannen niet hoeven te betalen. Vermits ze niet exclusief voor Aquafin zijn, kunnen ze dan ook niet tot een bevoorrechte positie leiden voor Aquafin.

Vraag nr. 237
van 30 mei 2002
van de heer PAUL VAN MALDEREN

Alvat Buggenhout – Stand van zaken

De firma NV Alvat kent reeds een hele geschiedenis op het vlak van vergunningen.

In een brief aan de bestendige deputatie van 19 december 1996 kondigde men de overname van de vergunning aan op naam van NV Alvat. De einddatum van deze vergunning is 13 februari 1997. Het bedrijf doet een eerste milieuvergunningaanvraag op 13 maart 1996, die wordt geweigerd. Een tweede aanvraag, die op een aantal rubrieken verschilt van de eerste, wordt eveneens geweigerd door de bestendige deputatie op 28 augustus 1997. Een beslissing in beroep van de minister wordt eerstdaags verwacht.

Ondertussen zijn er reeds verschillende processen-verbaal (PV) opgemaakt door de inspectie van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal). Zo onder andere het PV van 12 februari 1996 voor het uitbaten van een hinderlijke inrichting zonder vergunning. Door Aminal wordt gevraagd om in het kader van artikel 65 van Vlaam I alle passende maatregelen te nemen.

Dan is er het besluit tot verzegeling van de verfspuitinstallatie van 22 februari 1996. De vordering van de tegenpartij om de verzegeling teniet te doen, wordt ongegrond verklaard. Bij de inspectie van Aminal blijkt op 22 augustus 1996 dat er nog steeds geëxploiteerd wordt zonder vergunning. En er wordt op het bedrijf opnieuw geleverd met een mobiele verfspuitinstallatie.

Vanuit het gemeentebestuur schrijft men de BVBA IVR aan met de vraag tot naleving van de verzegeling en meldt men dat er verdere maatregelen zullen genomen worden indien hieraan geen gevolg wordt gegeven. Op 15 november 1996 komt het besluit tot verzegeling van de verfspuitinstallatie er. Uiteindelijk besluit men op 19 februari 1997 over te gaan tot verzegeling van de bedrijfsgebouwen, nadat is vastgesteld dat men toch verder blijft spuiten.

Op 18 april 1997 wordt dan overgegaan tot de verzegeling van het bedrijf, omdat het geen gevolg heeft gegeven aan de schriftelijke aanmaningen van het gemeentebestuur dat geen enkele productie is toegestaan zolang het niet in het bezit is van de nodige vergunningen. Afvoer van vaten naar een andere productie-eenheid onder politiecontrole wordt toegelaten. Dit wordt ten slotte op 28 mei 1997 ook geweigerd, omdat het bedrijf volhardt in de boosheid en de gemeentelijke diensten hebben vastgesteld dat er nieuwe vaten werden aangevoerd.

Ondertussen staan er nog steeds grote hoeveelheden gevaarlijke afvalstoffen opgeslagen op het terrein, die daar door de vorige eigenaar zijn achtergelaten. Uit de resultaten van een beschrijvend bodemonderzoek blijkt een historische verontreiniging die een ernstige bedreiging vormt.

Op 26 augustus 2000 verscheen in het Belgisch Staatsblad het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 2000 waarbij de Openbare Afvalstoffemnaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) een beschrijvend onderzoek diende uit te voeren. Wij veronderstellen dat op dit ogenblik de resultaten van het onderzoek bekend zijn.

1. Wat is de stand van zaken in dit dossier ?
2. Het terrein was eigendom van de BVBA IVR, waarvan de verantwoordelijken spoorloos zouden zijn.

Wie is nu de eigenaar of wie zal het worden ?

3. Indien de resultaten van het onderzoek en de toestand van het terrein bekend zijn, zal er moeten worden overgegaan tot ambtshalve saneringswerken.

Wat zijn de verschillende mogelijkheden ?

Wie betaalt ervoor ?

Wanneer worden de nog resterende gevaarlijke afvalstoffen weggehaald ?

4. Wat is de verdere timing voor de uitvoering van de werken ?
5. Welke bestemming krijgt het terrein : wordt de KMO-zone behouden of zijn er andere mogelijkheden ?

Antwoord

1. Op 12 december 2000 werd de opdracht gegeven aan Ecorem om het beschrijvend bodemonderzoek verder ambtshalve uit te voeren.

Het beschrijvend bodemonderzoek is in een finale fase. Langs de kant van de spoorweg is de verontreiniging volledig ingeperkt en langs de kant van de Schelde dient de horizontale afperking enkel nog voor de gechloreerde solventen afgerond te worden.

2. Op 11 oktober 1999 ontving de OVAM een schrijven van de curator waarin werd gesteld "dat het faillissement zeer binnenkort afgesloten worden zonder dat er zal kunnen overgegaan worden tot de verkoop van de goederen toebehorende tot het faillissement. De goederen blijken onverkoopbaar daar het om een verontreinigde grond gaat. Er werd tot op heden ook nog geen melding van overdracht aan de OVAM gericht".

Volgens onze gegevens is de BVBA IVR echter nooit eigenaar van het terrein geweest, enkel gebruiker gedurende een korte periode.

3. Indien de resultaten van het onderzoek en de toestand van het terrein bekend zijn, zal er moeten worden overgegaan tot ambtshalve saneringswerken. Daar het beschrijvend bodemonderzoek nog niet volledig afgerond is, kan er momenteel nog geen uitspraak worden gedaan over de saneringstechniek. In het bodemsaneringsproject zullen alle relevante technische mogelijkheden om de bodemverontreiniging te saneren via het BATNEEC-principe (Best Available Technology Not Entailing Excessive Costs) worden vergeleken.

Wat de terugvordering bij de aansprakelijken betreft, worden de invorderingsmogelijkheden onderzocht.

De ambtshalve verwijdering van afvalstoffen werd reeds in mei 1999 afgerond.

4. Het eindverslag van het beschrijvend bodemonderzoek wordt eind augustus 2002 verwacht.
5. Het gewest heeft momenteel geen zicht op de toekomstige bestemming van deze terreinen. Het is aan de gemeenten om zich hierover uit te spreken.

Best wordt dit door de gemeenten spoedig vastgelegd, zodat eventueel al bij het opstellen van het saneringsproject rekening gehouden kan worden met wat er op het terrein zal komen.

Vraag nr. 238
van 30 mei 2002
van de heer ERIK MATTHIJS

Erkenningsbesluit VLIF-kredietinstellingen – Retroactiviteit

Het ministerieel besluit tot erkenning van kredietinstellingen voor het toekennen van kredieten die in aanmerking komen voor steun van het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds (VLIF) van 15 april 2002, gepubliceerd op 16 mei 2002, gaat in vanaf 1 mei 2001.

In dit ministerieel besluit wordt aan bepaalde instellingen slechts een erkenning verleend voor de vóór 1 april 1996 ingediende dossiers en wordt de samenwerking met verschillende kredietinstellingen beëindigd.

Het besluit heeft uitwerking vanaf 1 mei 2001 – dit is met terugwerkende kracht.

1. Welke invloed heeft dit voor dossiers lopende bij banken waarmee de samenwerking wordt stopgezet vanaf 1 mei vorig jaar ?
2. Welke invloed heeft dit voor dossiers lopende bij banken die slechts erkend zijn voor dossiers die vóór 1 april 1996 werden ingediend volgens de richtlijnen die toen golden ?

Antwoord

Vanwege de verschillende fusies en naamswijzigingen in de banksector was een nieuw VLIF-erkenningbesluit noodzakelijk geworden. Tevens werd het gelijknamige ministerieel besluit van 14 februari 1997 opgeheven. De continuïteit in de relaties tussen het VLIF en de erkende kredietinstellingen is bijgevolg verzekerd.

Bij de redactie van dit besluit werd 1 mei 2001 gekozen als datum van inwerkingtreding, omdat toen de indiening was aangekondigd van aanvragen door een voordien nog niet erkende instelling. Hierdoor zijn deze aanvragen rechtsgeldig ingediend, maar konden pas afgehandeld worden nu het ministerieel besluit effectief is uitgevaardigd.

1. Dit nieuwe erkenningsbesluit heeft geen invloed op dossiers van instellingen waarvoor de VLIF-erkenning wordt beëindigd.

- Ofwel betreft het banken die uitsluitend erkend waren voor dossiers ingediend vóór 1 april 1996, maar geen dossiers meer hebben met praktische uitwerking, omdat er geen VLIF-steun werd toegekend voor de betreffende aanvragen of omdat de VLIF-steunverlening ten einde was, hetzij na de normale looptijd van de steun, hetzij door kredietopzegging zonder dat er VLIF-waarborg was toegekend.

Deze instellingen worden niet meer vermeld in het nieuwe erkenningsbesluit.

- Ofwel gaat het over instellingen die door een fusie opgenomen zijn in een nieuwe instelling die erkend is krachtens dit nieuwe erkenningsbesluit.

De betrokken dossiers worden in dit geval verder beheerd door de fusiebank als rechtsopvolger, ook inzake de VLIF-steunverlening.

2. Voor dossiers ingediend vóór 1 april 1996 door banken die slechts erkend waren voor deze categorie dossiers, laat dit nieuwe erkenningsbesluit eveneens alles bij het oude.

Het gaat hier nog over twee instellingen die voordien erkend waren en nu nog steeds erkend zijn zolang de VLIF-steun voor hun dossiers loopt. Willen zij nog nieuwe dossiers indienen, dan zullen zij een nieuwe erkenning moeten aanvragen.

Vraag nr. 239
van 30 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Kouterwijk St.-Amands – Sanering (2)

Op mijn schriftelijke vraag nr. 152 van 7 maart 2002 in verband met de bodemsanering in de Kouterwijk in Sint-Amands, antwoordde de minister

dat er momenteel via de Inspecteur van Financiën een voorstel van regeling voor tegemoetkoming in de heraanleg van de tuinen ter principiële goedkeuring was voorgelegd.

Werd er terzake intussen reeds uitsluitsel gegeven ?

Antwoord

In antwoord op de vraag of reeds uitsluitsel werd gegeven inzake de regeling omtrent de heraanleg van de tuinen na de ambtshalve sanering van de Kouterwijk in Sint-Amands, kan worden gesteld dat na de nota van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) van 5 maart 2002 aan de Inspecteur van Financiën (referentie IVS-SI\99009-7\NG-02\0008) een eerste advies werd ontvangen op 14 maart 2002. Hierin werd verzocht om een aantal bijkomende inlichtingen met betrekking tot de inschatting van de kosten en de uitvoeringswijze over te zenden.

Ter verduidelijking werd op 18 april 2002 een bijkomende verklarende nota aan de Inspecteur van Financiën overgezonden (referentie IVS-SI\99009-7\NG-02\0016), op basis waarvan een advies werd ontvangen op 3 mei 2002.

Naar aanleiding van dit advies werd een bespreking gehouden met de OVAM en de Inspecteur van Financiën op 30 mei 2002, waarna op 5 juni 2002 door de OVAM een aanvullende nota werd overgezonden (referentie IVS-SI\99009-7\NG-02\0034). In deze laatste nota wordt onder meer voorgesteld om de casus "Kouterwijk in Sint-Amands" te beschouwen als een proefproject wat de herinrichting van de percelen betreft, vermits hieromtrent momenteel weinig eerdere ervaringen werden opgedaan. Na evaluatie van dit proefproject is het vervolgens mogelijk een globale regeling voor alle onschuldige eigenaars uit te werken.

Momenteel wordt het advies van de Inspecteur van Financiën op deze laatste nota afgewacht.

Verwacht wordt dat dit advies eerstdaags wordt overgezonden.

**Vraag nr. 240
van 30 mei 2002
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Wijk Kesseldal (Kessel) – Bodemonderzoek

De minister beveelt een beschrijvend bodemonderzoek aan voor de eigenaars van de gronden gelegen in de wijk Kesseldal in Kessel. Deze wijk werd gebouwd op een oud huishoudelijk stort. In de bodem zouden kankerverwekkende polyaromatische koolwaterstoffen (PAK's) zijn aangetroffen.

De minister wil nu duidelijkheid voor de hele verontreinigde site.

1. Welke werkwijze wordt gehanteerd voor het uitvoeren van deze bodemonderzoeken ?
2. Wie wordt verantwoordelijk gesteld voor de kosten van het bodemonderzoek en de eventuele saneringskosten ?
3. Heeft de minister zicht op het aantal woonwijken dat op huishoudelijke stortten werd gebouwd ? Bestaat daar een inventaris van ? Zo ja, kan de minister die meedelen ?
4. Wordt ook in die woonwijken een onderzoek uitgevoerd ?

Antwoord

In de regeringsverklaring werd onder meer opgenomen dat de problemen in potentieel verontreinigde woonzones accuraat moeten worden gesaneerd. Ik heb dan ook de opdracht gegeven aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) om binnen het strategisch project "Bodemsanering" een deelproject "geïntegreerde aanpak brownfields en woonzones" uit te voeren, waarbinnen de integrale aanpak van potentieel verontreinigde woonzones een deelproject vormt.

Een van de bekende potentieel verontreinigde woonzones is de wijk Kesseldal in Kessel-Lo (Leuven). Binnen deze woonzone werden al enkele beperkte oriënterende bodemonderzoeken uitgevoerd. De conclusie van de oriënterende bodemonderzoeken was doorgaans dat er verhoogde concentraties worden teruggevonden van een aantal verontreinigende stoffen. Voor het beperkte aantal terreinen dat tot op heden onderzocht is, zijn de indicaties momenteel dat deze verhoogde concentraties geen ernstige bedreiging vormen.

Ik heb de opdracht gegeven aan de OVAM om het vroegere stort in kaart te brengen, om zo de zone af te bakenen binnen de woonwijk waar mogelijk bodemverontreiniging aangetroffen kan worden. Dit is intussen uitgevoerd.

In aansluiting hierop heeft de OVAM opdracht gegeven om alle huidige gegevens samen te brengen, om zo een integrale aanpak van het dossier voor te bereiden. In deze fase zullen alle bestaande onderzoeksgegevens geïntegreerd worden in een rapport en wordt informatie ingewonnen omtrent eigenaars en gebruikers van de gronden op de vroegere stortzone, zodat we de betrokken bewoners adequaat kunnen informeren zodra het totaalproject op de zone start.

1. De aanpak die gevolgd zal worden, is die welke de OVAM uitgewerkt heeft in het strategisch project en momenteel al toegepast wordt in een proefproject.

Hierbij neemt OVAM het initiatief in handen om een bodemonderzoek uit te voeren op het volledige terrein.

Hierbij zullen oriënterend en beschrijvend bodemonderzoek gecombineerd worden in één grote onderzoeksfase, zodat ineens duidelijkheid kan worden gegeven aan alle bewoners omtrent het feit of hun grond verontreinigd is of niet, en of deze verontreiniging een ernstige bedreiging vormt.

2. Aangezien de OVAM het initiatief zal nemen om het onderzoek uit te voeren, zal zij dit onderzoek prefinancieren.

Het bodemsaneringsdecreet stelt dat de kosten dan verhaald kunnen worden op de aansprakelijke. We zullen pogen te achterhalen wie aansprakelijk zou kunnen zijn en dan pogen de kosten op deze partij te verhalen.

3. Tot op heden blijft de lijst van 900 potentieel verontreinigde woonzones geldig.

Uiteraard zijn deze niet allemaal verontreinigd. Het is de bundeling van alle woonzones waarvan bekend is dat er vroeger een activiteit is geweest die mogelijk tot bodemverontreiniging heeft geleid.

In de gevallen waar bodemverontreiniging wordt gevonden, zullen er ook heel wat zijn waarbij deze verontreiniging miniem is of geen probleem oplevert naar mens en omgeving.

4. De Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) heeft terzake een voorstel van prioriteitsbepaling uitgewerkt.

Op basis van deze prioriteitsbepaling is de OVAM momenteel bezig met de selectie van enkele potentieel verontreinigde woonzones waar ze in de loop van dit jaar een project zal opstarten.

**Vraag nr. 241
van 6 juni 2002
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

NV Prayon Rupel (Ruisbroek) – Gipsstort

Toen begin jaren '90 de NV Prayon Rupel uit Ruisbroek een vergunning aanvraag voor het storten van gips in de kleiputten van Rumst, werd er door het gemeentebestuur negatief geadviseerd. Daarop weigerde de toenmalige milieuminister Norbert De Batselier de vergunning. Het bedrijf zette zijn gipsproductie stop en stapte naar de Raad van State (RVS).

Na uitspraak van de RVS kan het bedrijf opnieuw aanspraak maken op het gebruik van de kleiputten als gipsstort.

1. Zijn er al gesprekken geweest met de betrokkenen over de toekomstplannen van het bedrijf op het vlak van gipsproductie ?
2. Welke beslissingen zijn er eventueel genomen m.b.t. het gebruik van de kleiputten die bestemd waren als gipsstort ?
3. Wordt er alsnog een gedetailleerd advies m.b.t. de stortweigerig bezorgd, zoals de Raad van State vraagt ?
4. Is er al een eis tot schadevergoeding ingediend door Prayon Rupel ?

Zo ja, is terzake al een beslissing genomen ?

Antwoord

1. De bevoegde afdeling Milieuvergunningen zijn geen gesprekken terzake bekend.

Bedoelde stortplaats voor gipsafval gelegen in Boom/Rumst, Groenenberg, werd volgens de toenmalige "afvalstoffenprocedure" in eerste aanleg vergund bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen. Bij ministerieel besluit BMV/00002402/200 van 1 mei 1992 werd deze vergunning evenwel in beroep geweigerd.

Ingevolge het arrest van de Raad van State nr. 103.703 van 18 februari 2002 werd dit ministerieel besluit vernietigd. Deze vernietiging heeft tot gevolg dat mijn ambt conform de oude afvalstoffenprocedure opnieuw uitspraak moet doen over de beroepen die destijds werden aangekend tegen voormelde vergunningsbeslissingen van de bestendige deputatie.

2 en 3. De Vlaamse volksvertegenwoordiger zal begrijpen dat ik in deze fase van het heronderzoek van de beroepen geen standpunt terzake kan innemen.

In het kader van dit heronderzoek worden op dit ogenblik de verschillende adviezen ingewacht. Vervolgens zal een nieuwe beslissing worden genomen.

4. Een eis tot schadevergoeding is mij niet bekend.

**Vraag nr. 242
van 6 juni 2002
van de heer ERIK MATTHIJS**

Leopoldkanaal – Afwatering

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie

Vraag nr. 312

van de heer Erik Matthijs

Blz. 28

Antwoord

Het Leopoldkanaal en het Afleidingskanaal in Zeebrugge is een bevaarbare waterloop en bijgevolg valt deze onder de bevoegdheid van collega Steve Stevaert. Ik verwijs dan ook naar het antwoord op de vraag die de Vlaamse volksvertegenwoordiger heeft gesteld aan Steve Stevaert.

**Vraag nr. 243
van 6 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Erosiesubsidies Leemstreek – Limburg

De Vlaamse regering heeft financiële middelen vrijgemaakt om de erosie in de Leemstreek tegen te gaan. Er werd onderzocht welke gebieden in de gemeenten gelegen in de Leemstreek hiervoor in

aanmerking komen. De betrokken landbouwers krijgen hiervoor een vergoeding.

Het is aan de gemeente om de werken uit te voeren.

1. Welke gemeenten gelegen in de Limburgse Leemstreek dienden reeds een aanvraag in voor een concreet project ?

Welke gebieden in deze gemeenten werden geselecteerd ?

2. Welke projecten werden in aanmerking genomen ?

3. Hoeveel middelen zijn er nodig voor elk van deze gebieden (werken – vergoeding landbouwers) ?

4. Welke timing wordt gehanteerd voor de uitvoering van de geselecteerde projecten ?

Antwoord

1. Volgende dossiers werden reeds ingediend :

– Sint-Truiden : Gelinden (definitieve aanvraag werken, dossier volledig), Aalst-Bevingen (definitieve aanvraag werken, dossier onvolledig) en Velm (definitieve aanvraag werken, dossier onvolledig) ;

– Heers (principeaanvraag plan) ;

– Tongeren (principeaanvraag werken) ;

– Nieuwerkerken : Manis Bosch, Helmen Bosch en Kasseloren Bosch (definitieve aanvraag werken, dossier onvolledig).

2. Het dossier Gelinden werd op 6 juni 2002 goedgekeurd. Het dossier Aalst-Bevingen is in behandeling en zal vermoedelijk als tweede dossier goedgekeurd worden.

Ook de andere bovenvermelde projecten komen in aanmerking voor subsidiëring, zodra een volledig dossier wordt ingediend.

3. Voor het dossier Gelinden is in een subsidie voorzien van 324.463,80 euro (75 % van de kosten van de werken en vergoedingen). Het afstromingsgebied is 219 hectare.

4. Na een positieve beslissing over het verlenen van de subsidie (binnen 60 dagen na ontvangst van de definitieve vraag) wordt het bedrag onmiddellijk vastgelegd ten laste van de begroting. Na ontvangst van een afschrift van de vereiste vergunningen wordt de subsidie aan de gemeenten schriftelijk toegezegd. Zodra de gemeente op de hoogte is gebracht, kan zij overgaan tot de vergunningsprocedure van de werken.

De timing voor de uitvoering van de werken wordt bepaald door de betrokken steden en gemeenten. De uitvoering kan normalerwijze snel gebeuren, omdat het om kleinschalige werken gaat en de overeenkomsten met de betrokken eigenaars en gebruikers getekend wordt voor het verlenen van de subsidie.

**Vraag nr. 244
van 6 juni 2002
van de heer JOS GEYSELS**

PIDPA – Waterwinning Westerlo

Er werden problemen gesignaleerd m.b.t. de waterwinning van de Pidpa, de Provinciale en Intercommunale Drinkwatermaatschappij der Provincie Antwerpen, in Westerlo.

Kan de minister informatie verschaffen over de omvang van deze problemen in dit waterwinningsgebied?

1. Wat is de oorzaak van deze problemen?
2. Heeft de Pidpa de waterwinning in het betrokken gebied gedeeltelijk of geheel stilgelegd?
3. Zijn er gegevens bekend over de financiële verliezen?
4. Welke oplossing wordt vooropgesteld?

Antwoord

1. De problemen met de grondwaterwinning in Westerlo zijn niet nieuw en dateren al van het einde van de jaren tachtig. De winning in Westerlo wordt immers bedreigd door de kwaliteit van de Laak en de Nete. Aandachtsparements zijn, Cl, Pb, Hg, Cr, Zn, As, Ni en 1,2-dichloorethaan. Deze verontreinigingsparameters zijn te wijten aan industriële lozingen.

(Cl : chloor ; Pb : lood ; Hg : kwik ; Cd : cadmium ; Cr : chroom ; Zn : zink ; As : arseen ; Ni : nikkel – red.)

Op het einde van de jaren negentig is ook een ander probleem opgedoken, namelijk de bedreiging van vervuiling afkomstig van een tankstation net buiten het drinkwatergebied gelegen. De saneringsoperatie is hier lopende. In het kader van het onderzoek voor deze sanering werd vastgesteld dat de bestaande vervuilingpluim van het tankstation zich begeeft richting waterwingebied. Het werd dan ook opportuun geacht deze winning verder voorlopig zo veel als mogelijk te beperken, om ervoor te zorgen dat de vervuiling niet in het waterwingebied zou terechtkomen.

Voordat het probleem met het tankstation bekend was, werd er eigenlijk een "scherm" aangelegd tussen de Nete en de putten die voor drinkwaterproductie werden gebruikt (sinds 1986), door het grondwater uit de putten die het dichtst bij de Nete zijn gelegen opnieuw in de Nete te lozen en zodoende te verhinderen dat de vervuiling in de eigenlijke drinkwaterputten terechtkwam.

2. De bestaande waterwinning in Westerlo is fel afgebouwd en onder meer daarom werd reeds in 1992 de waterwinning Herselt in gebruik genomen.

De Pidpa beschikt in het waterwingebied van Westerlo over negentien putten. Momenteel is slechts één put in werking.

3. De drinkwatermaatschappij beschikt sinds lang over alternatieven (zie onder meer vraag 2).
4. Na de sanering van het tankstation zou de waterwinning opnieuw kunnen worden opgedreven.

Hierbij zijn twee kanttekeningen te plaatsen. Enerzijds is het zo dat de winning (vergund tot 2005 voor een debiet van 22.000 m³ per dag) gedeeltelijk gelegen is in Habitatrictlijngebied en dat het opvoeren van de winning mogelijk problemen voor dit gebied zou kunnen geven. Anderzijds is het ook zo dat de winning stroomafwaarts van de monding van de Laak in de Nete gelegen is. De vervuiling van de Laak is de voorbije maanden al meermaals aan bod gekomen, ik denk hier onder meer aan de aanwezigheid van een zoutpluim in de ondergrond.

Vraag nr. 245
van 6 juni 2002
van mevrouw SONJA BECQ

Waterzuiveringsstation Merchtem – Stand van zaken

Sinds lang wordt overwogen om in Merchtem een waterzuiveringsstation aan te leggen. Hierbij zou gebruikgemaakt worden van een modern procédé, al dan niet overdekt, ter voorkoming van lawaai en geur.

Daarbij zou worden voorzien in een centrale rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) met een capaciteit van 18.000 inwonersequivalenten (IE), met mogelijk een andere, kleinschalige optie voor de buitengebieden.

Wat is de stand van zaken van dit dossier inzake :

1. de vestigingsplaats en de opmaak van het bijzonder plan van aanleg ;
2. de keuze van de centrale installatie ? Werd hier reeds een beslissing genomen en zo neen, wanneer dan wel ? Welke afwegingen worden hierbij gemaakt ;
3. de keuze van waterzuivering voor de buitengebieden ;
4. de geraamde kostprijs voor de centrale RWZI ;
5. de geraamde kostprijs voor de buitengebieden ;
6. in voorkomend geval, de kostprijs voor de bewoners, zowel voor aansluiting op de centrale waterzuivering, als voor individuele of kleinschalige waterzuivering ?

Antwoord

1. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger wellicht weet, heeft de RWZI Merchtem een hele voorgeschiedenis.

Op 16 mei 2000 werd op mijn kabinet, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de gemeente Merchtem, onder andere beslist de locatie van de RWZI Merchtem te situeren nabij het industriegebied Dooren. De gemeente Merchtem zorgt hierbij voor de noodzakelijke herziening van het bijzonder plan van aanleg (BPA), waarin de grenzen van het industriegebied

Dooren worden aangepast en in een locatie voor de RWZI wordt voorzien.

Momenteel is dit BPA in opmaak en wordt het besproken met de diverse adviserende instanties.

2. Op 8 mei 2002 werd op mijn kabinet in aanwezigheid van alle betrokken partijen, waaronder een uitgebreide delegatie van het Merchtemse gemeentebestuur, beslist om over te gaan tot de bouw van een klassiek systeem, zijnde een laagbelaste omloopreactor met nabezinking, zonder overdekking.

Extra maatregelen tegen geur- of geluidshinder worden dus in eerste instantie niet genomen. De noodzakelijkheid van dergelijke maatregelen wordt steeds via een model geëvalueerd, maar totnogtoe is, rekening houdende met de laagbelaste systemen die Aquafin technologisch toepast, een volledig overdekt station nooit noodzakelijk gebleken. Wel worden soms bepaalde onderdelen van een RWZI overdekt. Het Vlaamse Gewest is het ermee eens dat geur- en geluidsmilderende maatregelen worden genomen, op voorwaarde dat er sterke en objectieve aanwijzingen zijn dat er ook problemen zullen optreden.

Inzake geluidshinder is ten aanzien van Aquafin duidelijk gesteld dat de emissienormen voor de omliggende gebieden (onder andere een woongebied) dienen te worden gerespecteerd. Er is dan ook afgesproken dat voor de RWZI Merchtem een meetprogramma zal worden opgesteld waarin normen, meetfrequentie en dergelijke meer zullen worden vastgelegd. In geval van objectieve hinder zullen welbepaalde delen worden afgedekt of zullen specifieke maatregelen genomen worden. Tevens zal een communicatieplan worden opgesteld om de genomen beslissingen en de maatregelen die zullen worden genomen, naar de inwoners van Merchtem over te brengen.

3. Voor de regio Mazenzele werd in vier kleinschalige zuiveringsstations voorzien (capaciteit 400 à 800 IE, modulaire biorotor met wortelzonerietveld) waarvan de ligging is gesitueerd in agrarisch gebied. Op basis van een studie uitgevoerd door de gemeente Opwijk werd evenwel in twee KWZI's voorzien (*KWZI : kleinschalige waterzuiveringsinstallatie – red.*). Hierover wordt nog verder overleg gevoerd.

Asse zal samen met de regio rond de Bollebeek worden gezuiverd in een RWZI ter hoogte van het industrieterrein (grootteorde capaciteit 8.000 IE). Oppem en Wolvertem zullen gezamenlijk worden gezuiverd (grootteorde RWZI 2.500 IE). Peizegem (grootteorde 2.000 IE) zal plaatselijk worden gezuiverd.

4. De investeringskosten voor de RWZI Merchtem worden geraamd op 2.932.717 euro.
5. Voor de RWZI's opgesomd onder punt 3 dient nog een technisch plan te worden opgemaakt, zodat momenteel nog geen raming hiervoor beschikbaar is.

De grootteorde van de investeringskosten varieert van 595 euro/IE voor een installatie van 450 IE, tot 268 euro/IE voor een installatie van 10.000 IE.

6. Wat de kostprijs voor de bewoners betreft, dient een onderscheid gemaakt te worden tussen zij die via het rioleringsstelsel (verplicht) kunnen aansluiten op een centrale zuivering (hetzij een RWZI, hetzij een KWZI) en zij die zelf voor de zuivering van hun afvalwater zullen moeten instaan.

Voorzover zij nog niet aangesloten zijn op het rioleringsstelsel, bestaat de kostprijs voor de eerste groep uit :

- eventuele aansluitingskosten, die variëren van gemeente tot gemeente ;
- de kosten voor de op het privé-domein uit te voeren werken om deze aansluiting te realiseren.

Daarnaast dienen zij ook jaarlijks een afvalwaterheffing te betalen.

Voor degenen waarvoor niet in een aansluiting op het rioleringsnet voorzien is, geldt dat zij zelf voor de zuivering van hun afvalwater moeten instaan.

Voor bestaande woningen volstaan septische putten, voor nieuwe woningen moet worden geïnvesteerd in een individuele behandelingsinstallatie, maar daartegenover staat een vrijstelling van de afvalwaterheffing.

Vraag nr. 246
van 6 juni 2002
van de heer JACKY MAES

Aquafin – VMM-terbeschikkinggestelden

Momenteel loopt er een grote reorganisatie binnen de NV Aquafin, waarbij de structuur van deze maatschappij wordt hertekend. Uiteraard zal dit ook gevolgen hebben voor het personeel.

Er heerst vooral onduidelijkheid over het TBG-personeel (terbeschikkinggestelden). Op een ondernemingsraad is door de gedelegeerd bestuurder verklaard dat hij niet verder wil met personeel met een verschillend statuut. Vandaag is een gedeelte van de structuur ingevuld en daaruit blijkt dat er voor de TBG's van de Vlaamse Milieu maatschappij (VMM) geen plaats meer is in leidinggevende functies binnen Aquafin. Momenteel zijn er nog ongeveer een 120 TBG's bij Aquafin.

De ambtenaren binnen NV Aquafin weten niet wat de toekomst gaat brengen.

Daarbij komt nog dat binnen de Vlaamse administratie een reorganisatie van overheidsinstellingen bezig is, waarbij ook de VMM is betrokken (samen met de afdeling Water van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) . Zo zouden er plannen zijn om een structuur op te richten waarin alles omtrent "Water" wordt samengevoegd, en dat onder het beleidsdomein Leefmilieu en Natuur. Het zou dan ook niet onlogisch zijn dat de mensen die nu ter beschikking zijn gesteld van Aquafin, de kans krijgen om binnen deze nieuwe structuur een functie op te nemen, gezien hun ervaring in deze materie.

1. Wat gebeurt er met het TBG-personeel binnen Aquafin in de nabije toekomst ?
2. Welke plannen heeft de minister inzake een nieuwe structuur waarin alles wordt opgenomen wat met "Water" te maken heeft ?
3. Welke mogelijkheden worden er gecreëerd voor de ambtenaren binnen Aquafin om in die nieuwe structuur een functie op te nemen ?

Antwoord

1. De huidige regeling van terbeschikkingstelling is gebaseerd op de overeenkomst Vlaams Ge-

west/Aquafin van 10 november 1993 en de overeenkomst VMM Aquafin van 24 februari 1993, die de modaliteiten regelen en met name bepalen dat de statutaire bevoegdheid over deze personeelsleden wordt uitgeoefend door de VMM en de functionele bevoegdheid door de NV Aquafin. Het systeem voor terbeschikkingstelling kan dus enkel worden opgeheven of gewijzigd bij beëindiging of wijziging van de overeenkomst, waarvan de hernegotiatie voor het najaar 2002 is gepland.

Zolang de huidige overeenkomst van kracht is, zal de VMM in uitvoering ervan haar statutaire bevoegdheid uitoefenen en de statutaire rechten van de ambtenaren vrijwaren.

- In dit verband verwijs ik naar de sectorale invulling voor het beleidsdomein Milieu en Natuur in het kader van beter bestuurlijk beleid, goedgekeurd door de Vlaamse regering op 8 februari 2002.

In het kader van de hervormingen van de administraties voor het beleidsdomein Water, zal de problematiek van de terbeschikkinggestelden meegenomen worden, waarbij uiteraard het behoud van de statutaire rechten gegarandeerd moet worden.

- Deze mogelijkheden zullen worden bepaald door de resultaten van enerzijds bovenvermelde hernegotiatie en anderzijds de sectorale invulling van beter bestuurlijk beleid in het beleidsdomein.

Momenteel beschikt de VMM over weinig functies die door de personeelsleden die ter beschikking gesteld zijn, kunnen worden ingevuld. Door de omvorming tot één wateragentschap komen er in dat agentschap echter ook die taken bij welke momenteel door de afdeling Water van Aminal worden uitgevoerd. Deze afdeling is ook waterbeheerder voor de onbevaarbare waterlopen categorie 1.

Waarschijnlijk biedt dit de mogelijkheid om een aantal mensen die dat wensen, te integreren.

Vraag nr. 247
van 6 juni 2002
van de heer JAN LOONES

Vlaremwijzigingen – Bundeling

De gemeenten, en in het bijzonder hun milieuambtenaren, kijken positief terug op tien jaar Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (Vlarem), zij het niet onverdeeld gelukkig (De Gemeente – maandblad van de VVSG -mei 2002 – nr. 543).

Ze waarderen dat ze met het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning beschikken over een handige, gestructureerde reglementering die hun de mogelijkheid biedt bepaalde vormen van milieuhinder effectief aan te pakken. Minder tevreden zijn ze echter over de voorlichting bij een (om de haverklap) wijziging van Vlarem. De klacht luidt onder meer dat de Vlaamse overheid de Europese richtlijnen vaak veel te lang laat liggen en vervolgens de uitvoering ervan – onder de noemer "hoogdringend" – op een draffe afhandelt.

Vooraf kleine milieudiensten raken gefrustreerd wanneer ze eens te meer denken de wetgeving een beetje in de vingers te hebben, en vervolgens op snelheid gepakt worden wanneer blijkt dat een of andere instantie een bijkomend regeltje in de wetgeving heeft gesluisd, soms door een achterpoortje. Het probleem rijst zelfs bij de experts van centrale overheden, die er soms ook niet meer wijs uit raken.

Dit staat uiteraard de goede toepassing van de wetgeving in de weg.

De gemeenten stellen dan ook voor dat de Vlaamse overheid de Vlaremwijzigingen zou bundelen tot maximum één moment per jaar, met een behoorlijke termijn van inwerkingtreding (bijvoorbeeld twee maanden).

Het zou ook een hele stap vooruit zijn indien de gemeenten de goedgekeurde teksten ontvangen nog voor deze in het Staatsblad worden gepubliceerd.

Verder zijn de gemeenten vragende partij voor een snelle oprichting van een gemeenschappelijke milieudatabank, teneinde de administratieve rompslomp te verminderen.

Ten slotte is er nood aan permanente opleiding van de gemeentelijke milieuambtenaren, die geacht worden met betrekking tot milieu geniale geesten te zijn, alles te kennen en veel te kunnen.

In tegenstelling tot zijn gewestelijke en provinciale collega's, is het voor de gemeentelijke milieuambtenaar onmogelijk zich te specialiseren in een deel-

domein. Daar ligt zeker een taak weggelegd voor de Vlaamse overheid.

Ook een vraag-en-antwoordforum op het internet vanwege de Vlaamse overheid wordt door de gemeenten gesuggereerd.

1. Kan de minister begrip opbrengen voor de gemeenten, in het bijzonder de gemeentelijke milieuambtenaren, die vaak worstelen met de voortdurende wijzigingen in het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning ?
2. De diverse voorstellen van de gemeenten lijken voor de hand liggende verbeterpunten. Wellicht heeft ook de minister zelf er een aantal.

Welke maatregelen neemt de minister om de vermelde problemen te verhelpen ?

Antwoord

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger meteen antwoorden dat de verzuchtingen van de gemeenten en de gemeentelijke milieuambtenaren terecht zijn.

In het begin van deze legislatuur werd het probleem reeds erkend en op de twee fronten aangepakt.

Ten eerste werd – ook met het Belgisch EU-voorzitterschap in het vooruitzicht – werk gemaakt van de verdere omzetting van de Europese richtlijnen. Daartoe werden clusters gevormd telkens rond een bepaald milieuthema, bijvoorbeeld lucht, en voor deze thema's werden de administratie en de VOI's samengezet met het oog op dringende uitvoering (*VOI : Vlaamse openbare instelling – red.*). Voorzover er van urgentie sprake was of is, kan natuurlijk niet gewacht worden op een globale herziening, maar anderzijds is het de bedoeling met die clusters dergelijke noodsituaties te voorkomen in de toekomst.

Een tweede actie werd ingezet op grond van een advies van het in mijn opdracht opgerichte "Technisch Overleg Milieureglementering", afgekort TOM, waarvan onder meer de VVSG deel uitmaakt. Het advies houdt in dat de Vlaremwijzigingen jaarlijks worden gebundeld, beslist en gepubliceerd. In concreto werden sinds het advies de geplande Vlaremwijzigingen gebundeld in twee reeksen. De eerste reeks bevat de meest dringende aanpassingen en hierover zal, als alles verder vlot verloopt, in het najaar door de Vlaamse regering kun-

nen worden beslist. Het aspect van een redelijke termijn voor de inwerkingtreding werd in de ontwerptekst opgenomen. (*VVSG : Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten – red.*)

De tweede, uitgebreidere reeks omvat minder dringende aanpassingen, met daarbij ook een aantal verbeterpunten die gesuggereerd werden door diverse instanties, onder meer ook tijdens het symposium "10 jaar Vlarem" dat in december 2001 werd georganiseerd.

Het aantal opgenomen voorstellen voor deze reeks is groot en de coördinator van dit project is, na een eerste overleg met de administraties, bezig de ontwerp teksten op te stellen.

De verschillende actoren, waaronder de gemeenten, krijgen de kans om kennis te nemen van de ontwerp teksten en opmerkingen te formuleren. Een datum hiervoor kan ik nog niet geven.

Dit sluit niet uit dat er in de tussentijd nog dringende Vlaremherzieningen kunnen gebeuren. Ik wens dat evenwel zo beperkt mogelijk te houden.

Vraag nr. 248 van 6 juni 2002 van de heer JOHAN MALCORPS

Milieubeleidsvereenkomst elektro – Toepassing

Op 26 januari 2001 werd de milieubeleidsvereenkomst (MBO) voor afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) afgesloten tussen het Vlaams Gewest, de federaties van producten en importeurs en de Koepel van Vlaamse Kringloopcentra VZW (KVK).

Artikel 6, § 1 van de MBO bepaalt het volgende:

"Al de in toepassing van de aanvaardingsplicht in ontvangst genomen afgedankte elektrische en elektronische apparatuur wordt overeenkomstig artikel 3.5.2, § 1, van het Vlarea gescheiden in herbruikbare en niet-herbruikbare apparatuur. Voor deze scheiding kan een beroep worden gedaan op de door de OVAM erkende kringloopcentra. Indien deze scheiding wordt uitgevoerd door andere bedrijven dan erkende kringloopcentra, dient te worden aangetoond dat de herbruikbare elektrische en elektronische apparaten daadwerkelijk werden hergebruikt. De resultaten inzake hergebruik zullen worden geëvalueerd en worden vergeleken met de resultaten in de andere gewesten en het buitenland. Met het oog op de concrete uitvoering van

deze paragraaf kan een modelovereenkomst worden opgesteld. Dit model dient ter goedkeuring de OVAM te worden voorgelegd" (Vlarea : Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer).

1. Financiering van de selectie op hergebruik

De kringloopcentra hebben geen nood aan een vergoeding voor de hergebruikactiviteiten zelf (testen, herstellen, schoonmaken, verkopen), want deze activiteiten verdienen de kringloopcentra terug via verkoop van herbruikbare toestellen in de kringloopwinkels. Maar het zou anderzijds wel logisch zijn dat de activiteiten die door Vlarea en de MBO worden opgelegd, met name het scheiden van al de ingezamelde toestellen in herbruikbare en niet-herbruikbare toestellen, uit de milieubijdrage zouden worden gefinancierd.

De memorie van toelichting bij artikel 8 van de MBO (Financiering) bepaalt immers : "De activiteiten die in het kader van deze overeenkomst zullen worden uitgevoerd, dienen te worden gefinancierd via een milieubijdrage". Een goedkeuringsprocedure van de milieubijdrage door de overheid is opgenomen. De milieubijdrage kan immers uitsluitend dienen voor de uitvoering van de overeenkomst. Het is tevens de bedoeling dat de bijdrage geregeld wordt herzien uit het oogpunt van de werkelijke kosten.

Onderschrijft de minister het principe dat de scheiding in herbruikbare en niet-herbruikbare apparatuur door kringloopcentra een activiteit is die in het kader van deze overeenkomst gefinancierd dient te worden via de milieubijdrage ? Zo neen, op welke wijze dienen de scheiding en de daarbij behorende faciliteiten en activiteiten (inzamelmiddelen, registratie en rapportage) van de in ontvangst genomen apparatuur dan gefinancierd te worden ?

2. Andere bedrijven dan erkende kringloopcentra

De bepaling dat al de ingezamelde toestellen een scheiding moeten ondergaan, wordt momenteel amper nageleefd. Kringloopcentra krijgen slechts tot een beperkt aantal toestellen toegang om de scheiding uit te voeren, maar officieel zijn er zo goed als geen andere bedrijven die de selectie op hergebruik doen. Een groot aantal toestellen verdwijnt in informele circuits, zonder registratie, op weg naar het buitenland.

Alleen controle op de huidige praktijken, het dichttimmeren van exportkanalen én het ver-

plichten van alle actoren (eindverkopers, distributeurs, producenten en gemeenten) om de MBO correct na te leven, kunnen hieraan een einde maken. Vlarea-artikel 3.5.2, § 2 bepaalt dat de eindverkopers, tussenhandelaars, producenten en invoerders, alsook de gemeenten voor de in § 1 genoemde scheiding een beroep kunnen doen op erkende kringloopcentra. Vlarea regelt ook de erkenningscriteria waaraan het kringloopcentrum moet voldoen voor die verwerking. De MBO (artikel 6, § 1) bepaalt dat voor de scheiding ook op andere bedrijven dan op erkende kringloopcentra een beroep kan worden gedaan. In dat geval wordt de scheiding gekoppeld aan een voorwaarde : er moet worden aangetoond dat de apparaten daadwerkelijk worden hergebruikt.

In de praktijk blijkt dat bijna geen eindverkopers en niet alle gemeenten een beroep doen op de erkende kringloopcentra voor de scheiding in herbruikbare en niet-herbruikbare apparaten.

- a) Kan worden aangetoond dat de eindverkopers en gemeenten die voor de scheiding geen beroep doen op erkende kringloopcentra, deze scheiding laten uitvoeren door andere bedrijven ?
- b) Zo ja, zijn deze bedrijven dan bekend ?
- c) Wordt voldaan aan de meldingsplicht terzake zoals vastgelegd in artikel 6, § 6 ?
- d) Tonen deze bedrijven aan dat de apparaten daadwerkelijk worden hergebruikt ? Wat zijn daarvan de resultaten ?
- e) Indien het antwoord op deze vragen negatief is, op welke manier wordt deze verplichting van de MBO dan gehandhaafd en op welke wijze is de door de MBO bepaalde evaluatie van de resultaten inzake hergebruik dan volledig ?

3. Evaluatie en vergelijking van de resultaten inzake hergebruik

Hergebruik is een prioriteit in de MBO. Om de voortgang van de hergebruiksresultaten te kunnen evalueren en te vergelijken met resultaten in andere gewesten en in het buitenland, zijn een goede registratie en rapportage vereist.

Behalve wat kringloopcentra momenteel registreren, houdt niemand gegevens inzake herge-

bruik bij. Op deze manier is het onmogelijk om correcte cijfers te verkrijgen over het percentage van de op de markt gebrachte toestellen en van de ingezamelde toestellen die herbruikbaar zijn, en te weten hoe groot de verhouding is tussen herbruikbare en niet-herbruikbare toestellen. Op die manier is het ook onmogelijk om in de toekomst hergebruiksdoelstellingen vast te stellen.

Artikel 10, § 1 verplicht het beheersorganisme jaarlijks een aantal gegevens aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) mee te delen. Zo dient onder meer gerapporteerd te worden :

"2° de totale hoeveelheid afgedankte elektrische en elektronische apparatuur en onderdelen, uitgedrukt in kilogram, soorten en aantallen per inzamelkanaal (eindverkopers, gemeenten, ...) die werd hergebruikt, en de bestemming".

De memorie van toelichting bij artikel 10, § 1, 2° stelt dat deze gegevens noodzakelijk zijn voor de evaluatie inzake hergebruik. Daarenboven kunnen de resultaten inzake hergebruik mee verrekend worden in het bereiken van de recyclingdoelstellingen (memorie van toelichting bij artikel 6).

Moet inderdaad de volgende werkwijze gehanteerd worden om de verplichtingen van de MBO na te komen:

- inzameling door eindverkoper, gemeente, distributeur, producent of kringloopcentrum ;
- scheiding in herbruikbare en niet-herbruikbare apparatuur van al de ingezamelde apparatuur door een erkend kringloopcentrum of een ander bedrijf;
- registratie per inzamelkanaal van de hoeveelheid in kilogram soorten en aantal van 1) deze scheiding, 2) daadwerkelijk hergebruik en 3) de bestemming ?

4. Modelovereenkomst

De MBO spreekt over een modelovereenkomst m.b.t. de toepassing van artikel 6, § 1. Recupel heeft nog geen initiatief genomen en de vraag van KVK terzake niet beantwoord. Dat is vervelend, want de onderhandelingen tussen gemeenten en Recupel zitten in een eindstadium zonder dat Recupel geïnstrueerd is over de

wijze waarop artikel 6, § 1 precies moet worden toegepast en zonder dat Recupel en kringloopcentra hierover een overeenkomst hebben afgesloten. Dat laat vermoeden dat de toepassing van artikel 6, § 1 in de praktijk te wensen zal overlaten.

Voor de concrete uitvoering van artikel 6, § 1 kan een modelovereenkomst opgesteld worden. De scheiding in herbruikbare en niet-herbruikbare apparatuur heeft effecten op de logistieke organisatie van de inzameling, de centralisatie en de verwerking van AEEA. Er lopen momenteel gesprekken tussen de rechtspersonen van publiek recht en het beheersorganisme met betrekking tot de uitvoering van de MBO.

Is het niet raadzaam dat het opstellen van de bedoelde modelovereenkomst samenspoort met gesprekken tussen de rechtspersonen van publiek recht en het beheersorganisme, zodat een wederzijdse afstemming bereikt wordt ?

Wie dient hiertoe het initiatief te nemen ?

Antwoord

1. Financiering van de selectie op hergebruik

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de vergoeding voor het opnieuw in circulatie brengen van de toestellen en de vergoeding voor de uitsortering van herbruikbare apparaten uit de ingezamelde afgedankte toestellen. De kringloopcentra hebben zelf gevraagd om geen verwijderingsbijdrage te moeten doorrekenen bij de verkoop van hun herstelde toestellen, zodat zij ook niet als verkooppunt kunnen worden beschouwd. Daarom kan er geen sprake zijn van een vergoeding voor het herstellen en vermarkten van afgedankte herbruikbare apparaten.

Voorzover de uitsortering van herbruikbare toestellen en eventueel daaraan verbonden activiteiten inzake inzameling en opslag kosten met zich meebrengen, zal dit moeten worden vergoed uit de milieubijdrage. Indien deze vergoeding niet kan worden betaald uit het huidige systeem van milieubijdragen per verkocht nieuw toestel, dienen er binnen de termijnen die in de MBO zijn vastgelegd een evaluatie en eventueel een verhoging van de milieubijdragen te gebeuren.

De onderhandelingen tussen Recupel, de kringlooporganisaties of andere potentiële partners en de intercommunales rond de financiering van de activiteiten met betrekking tot de selectie op herbruikbaarheid en inzameling/opslag zijn momenteel nog niet afgerond, maar er wordt verwacht dat dit op korte termijn zal gebeuren.

2. Andere bedrijven dan erkende kringloopcentra

Naast de kringloopcentra zijn er in Vlaanderen vier vergunde inrichtingen die afgedankte elektrische en elektronische apparaten herstellen en op de markt brengen. Recupel is hierop reeds meermaals door de OVAM attent gemaakt, met de vraag om ook deze in te passen in hun systeem. In de rapportering over 2001 is hierover echter niets vermeld. Hergebruik door deze bedrijven zou moeten worden gestimuleerd door Recupel, aangezien de hoeveelheden die zij verwerken eveneens in de doelstellingen mogen worden verrekend.

Er is echter ook nog een derde categorie van "hergebruiker", meer bepaald de handelaars in tweedehandstoestellen buiten het reguliere economische circuit. In tegenstelling tot voornoemde bedrijven, staat de OVAM niet achter dit circuit, waarin al dan niet herbruikbare toestellen worden verhandeld voornamelijk met het oog op export naar arme landen. Dit is ook expliciet als standpunt meegedeeld aan Recupel.

Dit laatste circuit is tot nu toe zeer moeilijk te monitoren. Indien alle betrokken actoren door het Recupelsysteem degelijk worden opgevolgd en de inzamel- en sorteeractiviteiten nauwgezet worden geregistreerd en gerapporteerd op de wijze zoals de MBO dat voorschrijft, is een inschatting van de omvang van de buiten het reguliere economische circuit verhandelde toestellen mogelijk. Een goed uitgewerkt registratiesysteem vergt uiteraard een financiering die via een contract dient te worden vastgelegd door alle betrokken actoren.

Uit de resultaten van de controleacties van de OVAM in de haven van Antwerpen blijkt dat er vrij grote hoeveelheden tweedehandse elektrische en elektronische apparaten worden uitgevoerd naar Afrikaanse landen.

3. Evaluatie en vergelijking van de resultaten inzake hergebruik

Voorzover het hergebruik wordt gerealiseerd bij kringloopcentra of andere bedrijven zoals genoemd in de MBO en voorzover dit geregistreerd en gemonitord wordt, mag Recupel ze meenemen voor de berekening van haar doelstellingen. De rapportering in deze zal inderdaad moeten gebeuren overeenkomstig artikel 10, § 1, 2°, dat wil zeggen in kilogram, soorten, aantallen en per inzamelkanaal.

Voor de andere actoren actief in hergebruik, met name de handelaars met het oog op export, heb ik reeds aangegeven dat zij, vermits ze vaak buiten het reguliere economische circuit werken, op dit moment zeer moeilijk zijn te monitoren. Ook hier geldt dat als de actoren die door het Recupelsysteem wel reeds gemonitord worden, correct en nauwgezet registreren en rapporteren zoals in de MBO bepaald, een inschatting kan worden gemaakt van de omvang van de hergebruiksmarkt buiten het reguliere economische circuit.

4. Modelovereenkomst

Er is een testperiode geweest om na te gaan hoe de logistiek van inzameling bij de lokale besturen moet plaatsvinden. Op basis daarvan worden de modelcontracten opgesteld.

De uitsortering van herbruikbare apparaten moet zo snel mogelijk een volwaardig onderdeel van het door Recupel beheerde systeem worden. In dat kader dient er zo snel mogelijk een modelovereenkomst tussen Recupel en de kringloopsector en/of de gemeenten/intercommunales ter beoordeling aan de OVAM te worden voorgelegd.

Het overleg tussen deze actoren hierover loopt. De OVAM volgt dit op en zal erop toezien dat de belangen van alle betrokkenen worden gerespecteerd.

Vraag nr. 249 van 14 juni 2002 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Visserij – Vlootbeleid – Viskweek

De Europese Commissie wil het visbestand in de wateren die onder haar toezicht staan, veilig stellen door een aantal vissersvaartuigen aan de ketting te leggen.

Een aantal grote lidstaten, waaronder Frankrijk en Spanje met de grootste vissersvloot binnen Europese Unie (EU) lijkt de maatregelen van de Commissie echter weinig genegen te zijn.

Hoewel de Belgische vissersvloot vergeleken met deze van voornoemde lidstaten lang niet dezelfde omvang bereikt, kan men zich vragen stellen over de impact van de door de Commissie gesuggereerde maatregelen.

1. Beschikt de Vlaamse regering over gegevens die toelaten de gevolgen voor onze vissers in te schatten ?
2. Meer en meer worden in sommige landen bepaalde vissoorten op grote schaal gekweekt.

Worden dergelijke initiatieven ook in ons land aangemoedigd ?

Antwoord

1. Op dit ogenblik beschikt de Vlaamse regering nog niet over alle gegevens die toelaten de gevolgen voor onze vissers en reders in te schatten.

Tijdens de laatste visserijraad op 11 juni in Luxemburg heb ik wel reeds gepleit voor het behoud van het zogenoemde minimum vitale voor onze vissersvloot.

Gedurende de volgende maanden zal duidelijk worden wat de gevolgen van het voorstel van de Commissie voor onze visserij zijn en zal ik mijn standpunt dienaangaande bepalen.

2. De aquicultuursector wordt op dezelfde wijze gesteund als de zeevisserijsector door het FIVA (Financieringsinstrument voor de Vlaamse Visserij- en Aquicultuursector).

De belangstelling is tot nu toe beperkt, maar neemt toe.

**Vraag nr. 250
van 14 juni 2002
van de heer JAN LOONES**

Roofvogeldemonstraties – Natuurbescherming

De Vogelbescherming Vlaanderen maakt zich zorgen over de steeds toenemende demonstraties met

roofvogels (Mens & Vogel – jan.-febr.-maart 2002 – nr. 1).

Personen die zich uitgeven voor valkeniers, bieden her en der hun diensten aan om roofvogelshows te geven. Daarbij worden vooral scholen, verenigingen en feestcomités aangezocht.

De Vogelbescherming Vlaanderen klaagt aan dat deze "pseudo-valkeniers", onder het mom van natuureducatie, op deze wijze hun brood willen verdienen. Daarbij wordt misbruik gemaakt van het gebrek aan de nodige achtergrondinformatie bij de aangezochte doelgroepen.

Het tonen van deze roofvogels in gevangenschap – waarvoor ze trouwens door hun aard en levenswijze ongeschikt zijn – zou echter alleen bedoeld zijn als publiekstrekker en niets te maken hebben met het geven van informatie over roofvogels of goede voorlichting over dieren in de natuur.

Dergelijke majestueuze vogels op die manier beperken in hun bewegingsvrijheid, wordt door de vereniging trouwens als een ernstige vorm van dieren mishandeling beschouwd.

Om echt aan educatie te doen, moet men met een roofvogelkenner op stap gaan in de natuur. Daar kunnen de vogels in hun natuurlijke doen geobserveerd worden.

1. Is de minister op de hoogte van bovengenoemde praktijken met roofvogels ?
2. Zijn er binnen haar bevoegdheden al initiatieven genomen om daaraan paal en perk te stellen ?

Zijn er bijvoorbeeld al informatie-initiatieven genomen vanuit natuurbescherming naar de bovenvermelde doelgroepen van deze valkeniers ?

Antwoord

Het houden van gekweekte roofvogels is mogelijk sinds eind 1998, toen de Vlaamse vogelbeschermingsreglementering werd aangepast aan een arrest van het Europees Hof van Justitie dat bepaalde dat gekweekte vogels niet onder de toepassing van de Vogelrichtlijn vallen.

Het aantal valkeniers die roofvogels gebruiken voor de jachtbeoefening, is sindsdien vrijwel stabiel gebleven. Sinds voornoemde wijziging van de reglementering hebben zich evenwel een aantal per-

sonen toegelegd op het houden van roofvogels om er onder andere demonstraties mee te geven in dierenparken, scholen en dergelijke. De vogelbeschermingsreglementering biedt geen rechtsgrond om dergelijke handelingen te verbieden of in te perken.

Discussies met betrekking tot dierenwelzijnsaspecten (bv. het gebruik van te kleine kooien) behoren tot de bevoegdheid van de federale overheid.

Ik ben het wel volstrekt met de Vlaamse volksvertegenwoordiger eens dat goede natuureducatie over roofvogels in de vrije natuur dient te gebeuren via het observeren van in het wild levende vogels. Verschillende verenigingen krijgen ondersteuning van de overheid om dit mogelijk te maken. Recentelijk heeft de Vlaamse regering haar principiële goedkeuring gegeven aan een voorstel om de bezoekerscentra van de terreinbeherende verenigingen financieel te ondersteunen. Voorwaarde is dat een aantal natuureducatieve activiteiten worden georganiseerd die toegankelijk zijn voor een breed publiek.

Ongetwijfeld komt het observeren van in het wild levende roofvogels hierbij ook aan bod.

Vraag nr. 251
van 14 juni 2002
van de heer JOHAN DE ROO

Bos Bassevelde (Assenede) – Kapvergunning

Eind mei 2002 verleende men toestemming voor het kappen van populieren in een bos in Bassevelde (Berkstraat – Kraaigemstraat – Bekputstraat) om veiligheidsredenen.

Diverse inwoners klaagden dit plotse kappen van populieren aan en betreurden de verleende toestemming gezien de ecologische waarde van dit bos.

1. Ligt dit bos in een agrarische zone ?
2. Kan een kapvergunning verleend worden tijdens de broedperiode van vogels ?
3. Wie moest zich uitspreken over deze kapvergunning ? Welke adviezen werden geformuleerd ?
4. Wie staat in voor het beheer van bovenvermeld bos ?

Antwoord

1. Het bos van Bassevelde ligt op het gewestplan in agrarische zone.
 2. In bepaalde gevallen, veeleer uitzonderlijk, wordt een afwijking van de schoontijd toegestaan.
 3. Een aanvraag tot het verkrijgen van een kapmachtiging voor het vellen van bomen in een privé-bos wordt na advies van de aangestelde van het bosbeheer verder onderzocht door de ambtenaren. Het is de woudmeester die in naam van het bosbeheer de kapmachtiging aflevert.
- Voor dit dossier van aanvraag voor het kappen van een kaprijp en geïsoleerd populierenbos met veeleer geringe ecologische waarde werd een standaardkapvergunning afgeleverd met een afwijking op de schoontijd. Bij hoogproductieve populierenbossen is dat een standaardprocedure. Tevens werd de aanvrager verplicht om de gekapte oppervlakte te herbebossen met standplaatseigen loofhout of populier uiterlijk tijdens het plantseizoen volgend op de velling. Normaliter moet de beplanting in het najaar gebeuren.
4. Het bos van Bassevelde is een privé-bos. De eigenaar is tevens de beheerder van het bos.

Vraag nr. 252
van 14 juni 2002
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlabraver – Schadeclaim

Na het arrest van de Raad van State, die besliste dat de intercommunale Vlabraver niet langer geschikt over een uitvoerbare milieuvergunning voor de bouw van een afvalverbrandingsinstallatie in Drogenbos, hebben de vennoten besloten geen nieuwe kosten te maken voor de verdere realisatie van dit project.

Wel worden stappen gedaan om de gemaakte voorbereidingskosten te verhalen op het Vlaams Gewest, wegens de volgens Vlabraver onherstelbare schade die haar wordt berokkend door het niet correct omzetten van de Europese richtlijn betreffende het milieueffectrapport (MER). Deze is trouwens nog steeds niet op correcte wijze omgezet in de Vlaamse wetgeving, wordt nog gesteld.

De bij het Vlaams Gewest ingediende eis tot schadevergoeding belooft maar liefst 12,5 miljoen euro (500 miljoen fr.).

1. Is de intercommunale Vlabraver gerechtigd om een dergelijke schade-eis te stellen ten opzichte van het Vlaams Gewest ?
2. Hoever staat het momenteel met de omzetting van bedoelde Europese MER-richtlijn in de Vlaamse wetgeving ? Zou het overnemen van die richtlijn enige wijziging hebben kunnen brengen in het standpunt dat door de Raad van State werd ingenomen ?
3. Is het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 nog toepasselijk op een verbrandingsoven in Drogenbos ?
4. Welke keuze rest er nu voor Vlabraver en inzake de verwerking van het huishoudelijk afval ingezameld door de diverse intercommunales die zouden instaan voor de nodige investeringen ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan minister Van Grembergen (vraag nr. 108).

Antwoord

1. De coöperatieve vennootschap (CV) Vlabraver heeft een vordering tot schadevergoeding tegen het Vlaams Gewest ingediend via een dagvaarding voor de rechtbank van eerste aanleg van Brussel.

De CVBA Vlabraver is een rechtspersoon die alle aan een CVBA toebehorende rechten heeft en kan optreden als eiser en als verweerder (*CVBA : coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid – red.*). Van daaruit beschikt Vlabraver over een autonomie om andere rechtspersonen zoals het Vlaams Gewest aan te spreken of een schade-eis te formuleren.

De rechtbank zal in zijn uitspraak de drie klassieke voorwaarden van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek moeten toetsen, met name : het bestaan van een fout bij de gedagvaarde partij, het bestaan van schade bij de persoon die de vordering instelt en het causaal verband tussen de vastgestelde fout en de schade.

Het kan niet de bedoeling zijn de positie van het Vlaams Gewest hier volledig uit de doeken te doen.

Wat de eerste voorwaarde betreft, kan wel reeds gewezen worden op een aantal belangrijke feitelijke vaststellingen. Na een lange reeks van procedures heeft het hof van beroep van Brussel beslist dat de verleende milieuvergunning vervallen is. Het Hof van Cassatie heeft dit bevestigd. Hierdoor zal de Raad van State zonder twijfel de hangende annulatieberoepen tegen deze milieuvergunning, wegens onuitvoerbaarheid van deze vergunning, binnenkort afsluiten. Het verval van de milieuvergunning is het gevolg van de afstand door de CV Vlabraver zelf (in de loop van het schorsingsgeding voor de Raad van State) van de op 18 november 1998 verleende bouwvergunning.

Het Vlaams Gewest zal, in het licht van deze nieuwe gerechtelijke procedure, niet nalaten te onderzoeken of bepaalde handelingen gesteld door CV Vlabraver zelf in de hele reeks procedures, hebben bijgedragen tot de uiteindelijke wending in het dossier.

In ieder geval stond, ingevolge dit verval van de milieuvergunning, de CV Vlabraver voor de keuze om ofwel een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in te dienen, ofwel het project op te doeken. Uit de keuze voor de schrapping van het project van een verbrandingsoven in Drogenbos meen ik te mogen afleiden dat Vlabraver en haar vennoten (publieke overheden en instellingen) intussen hebben ingezien dat er alternatieven voor het afvalbeleid moeten en kunnen worden ontwikkeld.

2. De richtlijn 85/337/EEG, zoals gewijzigd door richtlijn 97/11/EG, is inderdaad nog niet volledig omgezet.

Het ontwerp-MER-decreet werd principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering en voor advies voorgelegd aan de Raad van State. Zeer recentelijk heeft de Raad van State zijn opmerkingen geformuleerd. Ondertussen werd het ontwerp-MER-decreet aangepast aan deze opmerkingen en werd ook rekening gehouden met het arrest van de Raad van State in verband met het Vlabraverdossier. Het ontwerp-MER-decreet zal nog in 2002 aan het Vlaams Parlement ter goedkeuring worden voorgelegd.

Het huidige ontwerp-MER-decreet betekent een omzetting van de Europese richtlijn en zal een volledige wettelijke basis vormen voor de MER-plicht. We kunnen ons niet in de plaats stellen van de Raad van State, wel werd met alle

opmerkingen van de Raad van State rekening gehouden in het voorliggende ontwerp-MER-decreet.

Echter, in het dossier van de verbrandingsoven van Vlabraver draait de kwestie rond de omzetting en toepassing van artikel 8 van richtlijn 85/337/EEG (deze bepaling is niet wezenlijk gewijzigd door richtlijn 97/11/EG). De Commissie heeft deze kwestie niet onder de procedure C-319/01 behandeld. Aangaande niet-correcte omzetting van artikel 8 heeft de Commissie op 28 juli 2000 wel een met redenen omkleed advies uitgebracht. Dit is het laatste stadium voor een dagvaarding voor het Hof van Justitie. Het gaat om het aspect van de doorwerking van de informatie verkregen uit de milieueffectenbeoordeling naar de verschillende vergunningen, in casu de toevoeging van het MER aan de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning, alsook de adviesverlening door de milieu-instanties naar aanleiding van deze aanvraag.

Het spreekt voor zich dat het Vlaams Gewest in het komende geding voor het Hof van Justitie de stelling van de Commissie zal bestrijden.

3. Vermits het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 tot eind 2002 verlengd werd, is het nog toepasselijk op een verbrandingsinstallatie in Drogenbos.

Evenwel wordt momenteel een ontwerp-Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 gefinaliseerd, waarin ook de eindverwerking in het Vlaamse gewest opnieuw aan bod komt.

4. Vlabraver had geen andere keuze dan in vereffening gaan. In het ontwerp-Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 wordt een oplossing binnen het Vlaamse gewest geboden voor alle afvalstoffen van de intercommunales die zouden participeren in Vlabraver.

Vraag nr. 253
van 14 juni 2002
van de heer ANDRE MOREAU

Premaz-proefproject Bierbeek – Klachten

Ik ontving klachten m.b.t. het Premaz-proefproject voor stookolietanks in Bierbeek (Premaz : Preventie Mazout). Burgers uit deze gemeente klagden dat

ze door de overheid in het ootje worden genomen en nodeloos op kosten worden gejaagd.

1. Is het juist dat in Bierbeek goedgekeurde stookolietanks worden opgegraven ?

Sommige inwoners van Bierbeek spreken zelfs over vriendjespolitiek. Klopt dit ?

2. Heeft de minister reeds een evaluatie laten maken betreffende de Premaz-controle of met andere woorden van de gebruikte testmethode ?

3. Er zou ook discussie en betwisting zijn omtrent de betrouwbaarheid van de toegepaste onderzoeksmethode.

Hoe zit het met de inspraak en participatie van alle relevante actoren (exploitanten, particulieren, enz.) in deze problematiek ?

4. Hoever staat het met de controle in het kader van de milieubeleidsvereenkomst (MBO) en de hieruitvolgende attestering van de stookolietanks ?

5. Verscheidene inwoners van Bierbeek spreken over ontoelaatbare praktijken, omdat onder druk gezette burgers moeten overgaan tot het plaatsen van nieuwe stookolietanks aan de hand van niet-meegedeelde testresultaten.

Heeft de betrokken bevolking dan geen recht op informatie inzake de tanktests ?

6. M.b.t. de reclamecampagne van de firma Tank Shop Verbeek (onder het motto: "speciale aanbiedingen stookolietanks voor proefproject Bierbeek") werd een klacht ingediend wegens schending van de privacy bij de Commissie voor Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer.

Wat zijn de bevindingen terzake ?

Antwoord

Premaz heeft als uitgangspunt op een neutrale en wetenschappelijke manier zoveel mogelijk resultaten samen te brengen in een proefproject.

Premaz was een proefproject dat tot doel had te evalueren of een systematische controle van tanks haalbaar was op grote schaal en te onderzoeken hoe de kwaliteit van de tanks zo goed mogelijk ingeschat kon worden en de sanering van lekkende

tanks zo optimaal mogelijk aangepakt kon worden, om ernstige milieurisico's zoveel mogelijk te vermijden.

Het is opgestart door een zo breed mogelijke groep van relevante actoren uit de drie gewesten : overheden, drinkwatermaatschappijen, stookolie-sector, verzekeringssector. In het proefproject kregen mensen het aanbod om volledig gratis hun tank te laten testen. Indien uit deze test zou blijken dat hun tank niet dicht werd bevonden, bood Premaz aan om alle kosten op zich te nemen verbonden aan het wegnemen van het milieurisico, met name het zo vlug mogelijk reinigen van de tank om bodemverontreiniging te voorkomen, het voorzien van een tijdelijke opslagtank zodat de betrokkenen hun woning konden blijven verwarmen, het opvullen met inert materiaal of het wegnemen van de tank én een eventuele bodemsanering indien deze noodzakelijk zou blijken te zijn.

De investering van Premaz voor de betrokkenen in ruil voor hun deelname aan dit proefproject varieerde tussen een 100 à 150 euro voor de tanktest tot ongeveer 1.000 euro voor het neutraliseren van de tank indien noodzakelijk, of zelfs boven de 25.000 euro indien een bodemsanering noodzakelijk was.

Men kan dus bezwaarlijk stellen dat burgers nodeeloos op kosten werden gejaagd. De enige kosten die Premaz niet kon dragen (en dit werd op voorhand ook duidelijk aan de deelnemende mensen verteld), waren deze voor de heraanleg na uitgraving (de put werd natuurlijk wel opnieuw aangevuld) en voor een nieuwe stookolietank.

Het verbaast mij ook dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger spreekt over klachten van burgers. Mij is momenteel slechts de klacht bekend van één persoon die stelt onheus behandeld te zijn (op een totaal van 1.402 tanks die werden getest), omdat er een ernstige betwisting bestaat over het feit of zijn tank al dan niet dicht is. Premaz heeft hem al talrijke malen voorgesteld de tank uit te graven, om zo onomstotelijk vast te stellen of zij dicht is of niet en zo een definitieve regeling te kunnen treffen, maar deze persoon weigert dat categoriek. De afhandeling van dit dossier is dan ook doorgegeven aan de verzekeraar van Premaz en van haar operatoren, van wie Premaz geëist had dat ze verzekerd waren ter dekking van hun beroepsaansprakelijkheid.

1. Het is juist dat er goedgekeurde tanks werden opgegraven.

Aangezien een klassieke lekttest enkel een momentopname geeft (is de tank dicht of niet dicht), was het opzet ook om na te kijken of er technieken bestonden die konden aangeven wat de kwaliteit was van een tank die nog niet lekte. Hiertoe werd op de tank een corrosiviteitsonderzoek uitgevoerd ; de resultaten van dit onderzoek werden ingevoerd in een nieuw expertsysteem, dat een indicatie moest geven van de resterende levensduur van de tank.

Om nu na te gaan of de tanks correct werden ingeschaald ("dicht of niet dicht" en "resterende levensduur"), heeft Premaz in een tweede fase ad random 30 tanks ontgraven uit de risicovolle corrosieklassen ; dit waren tanks waarvan geoordeeld werd dat ze maximaal nog vijf of tien jaar konden meegaan zonder te lekken. Deze ad random bepaling was gebaseerd op de volledige steekproef van tanks die in die risicovolle klassen vielen. De particulier bleef natuurlijk vrij om al dan niet mee te doen in deze fase van het onderzoek.

Door de resultaten van deze tweede fase werd het Premaz duidelijk dat de huidige gebruikte dichtheidstest niet voldoende was om de particulieren gerust te stellen. Er werden ook enkele tanks uitgegraven waarvan de dichtheidstest had aangegeven dat ze dicht waren (maar waarvan het corrosiviteitsonderzoek had aangegeven dat ze in een risicovolle klasse zaten).

Bijkomend had Premaz het engagement aangegaan om alle tanks die lek zouden worden bevonden binnen twee jaar na de eerste controle, te saneren. Hiervoor had Premaz zich laten verzekeren. Vandaar heeft Premaz een derde fase opgestart : aanschrijven van alle particulieren met een tank waarvan de risicoclassificatie had aangegeven dat het risico zeer groot was dat ze binnen de waarborgperiode zouden lekken. De betrokken particulieren waren natuurlijk vrij om al dan niet aan deze fase deel te nemen. Hier nam de verzekeraar van Premaz alle kosten ten laste verbonden aan het hertesten van de tanks en aan het wegnemen van het milieurisico.

Dit alles betekent cijfermatig (samengevat, de volledige beschrijving vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger op de website : www.premaz.be) het volgende.

In fase 2 (een jaar na de eerste fase) : 30 tanks ad random ontgraven uit de meest risicovolle klassen :

- bij hercontrole op dichtheid : drie tanks niet dicht ;
- na ontgraving en ontcoating van de tanks : nog eens twaalf niet dicht (deze waren eerder dicht verklaard).

In fase 3 (twee jaar na de eerste fase) : 96 particulieren verwittigd dat het corrosiviteitsonderzoek aangaf dat hun tank in zeer slechte toestand was en dat Premaz deze nog wou saneren. 61 particulieren hebben deelgenomen aan deze laatste saneringsfase :

- bij hercontrole op dichtheid : zeventien niet dicht ;
- na ontgraving en/of ontcoating werden nog eens elf tanks gevonden die niet dicht bleken te zijn.

2. De eindresultaten werden doorgegeven aan de betrokken instanties : de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM), de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), het kabinet en de drinkwaterwinningsmaatschappijen. Ze werden ook reeds besproken in een technische werkgroep die werd opgericht door het federale Ministerie van Economische Zaken, mede op initiatief van Premaz. Deze werkgroep had tot doel om te bespreken hoe stookolie op een veilige manier kon worden opgeslagen.

Er is een ontwerp in de maak om Vlarem aan te passen, zodat er rekening wordt gehouden met de verkregen testresultaten. Ook in Wallonië is een regelgeving in de maak die rekening houdt met de onderzoeksresultaten.

3. Alle resultaten van Premaz zijn toegankelijk op de website : www.premaz.be.

In Premaz zelf zetelden de belangrijkste betrokken sectoren van de drie gewesten : waterwinningsmaatschappijen, overheid, stookoliesector en verzekeringssector. De andere betrokken instanties werden geregeld op de hoogte gehouden van de resultaten van dit proefproject. Premaz heeft zelfs Lloyd's ingeschakeld om de kwaliteitscontrole te doen op de uitgevoerde testen en om een betrouwbaarheidsinschatting te maken van de gebruikte technologieën. Voor de controle op de uitgegraven tanks werd bovendien een beroep gedaan op AIB Vinçotte.

Er werden onder leiding van het Ministerie van Economische Zaken enkele werkgroepen opgericht : tankbouw, tank plaatsen, toezicht, wetgeving en fondsvorming. In deze werkgroepen werden alle mogelijke sectoren die met deze problematiek iets te maken hebben, betrokken.

In de media werd er geregeld aandacht gegeven aan de testresultaten en de website van Premaz.

De praktische uitwerking van het proefproject gebeurde telkens in overleg met de gemeenten (voor Vlaanderen de gemeente Bierbeek). Om ook de particulieren zo goed mogelijk te informeren, werd samen met de gemeente een informatiebundel uitgewerkt die opgenomen is in een nummer van het gemeentelijk informatieblad en werd een infoavond gegeven.

4. In uitvoering van de milieubeleidsvereenkomst "gasolietanks voor de verwarming van gebouwen" werd door de sector meegedeeld dat eind 2001 ongeveer 50 % van de circa 450.000 ondergrondse tanks waren onderzocht. Conform artikel 6.5.5.3 van titel II van Vlarem moeten de niet-ingedeelde tanks die in slechte staat werden bevonden en een rode merkplaat krijgen, worden gemeld aan de afdeling Water van Aminal.

Dat er nu op het terrein wel degelijk onderzoeken gebeuren, wordt geïllustreerd door het feit dat er tot mei 2002 reeds 133 "rode merkplaten" bij de afdeling Water waren gemeld.

5. De inwoners die vrijwillig hebben meegedaan aan dit proefproject kregen bij de eerste controle een attest van de dichtheidstest, waarop de wettelijke voorgeschreven informatie werd weergegeven (onder andere of de tank dicht was of niet).

Om alles verder in goede banen te leiden en de communicatie zo maximaal mogelijk te houden met de inwoners, werd een telefoonnummer (groen nummer, gratis) ter beschikking gesteld en gaf Premaz enkele infoavonden in de betrokken gemeenten.

Na de tweede fase kon Premaz met grote zekerheid de verkregen resultaten van de corrosietest (levensduur-inschatting) meedelen aan de particulieren, en dit werd dan ook per brief aan iedere inwoner individueel meegedeeld. De inwoners waarbij de tank zeer ernstig was gecorrodeerd (waarschijnlijk lek binnen de voorziene

waarborgperiode), werden telefonisch en indien nodig per aangetekend schrijven benaderd.

Bij Premaz zijn er geen openstaande vragen meer, enkel één schadedossier dat nog ter discussie staat maar waar de particulier volledig werd geïnformeerd.

6. Zodra Premaz op de hoogte was van deze actie, heeft zij aangetekend geprotesteerd bij de firma Tank Shop Verbeek en alle onderaannemers nog eens gewezen op hun verplichtingen. Na deze herinnering werden geen verdere incidenten op dit vlak vastgesteld.

Concluderend kunnen we dus stellen dat door Premaz een proefproject werd opgestart met een zo breed mogelijke groep van relevante actoren, dat tot doel had te evalueren of een systematische controle van tanks haalbaar was op grote schaal en te onderzoeken hoe de kwaliteit van de tanks zo goed mogelijk ingeschat kon worden en de sanering van lekkende tanks zo optimaal mogelijk kon worden aangepakt, zodat ernstige milieurisico's zoveel mogelijk vermeden konden worden.

In het proefproject kregen mensen het aanbod om volledig gratis hun tank te laten testen, waarbij Premaz alle kosten verbonden met de testen en het wegnemen van de milieurisico's zou dragen.

Men kan dus bezwaarlijk stellen dat burgers nodeloos op kosten werden gejaagd. De enige kosten die Premaz niet kon dragen (en dit werd op voorhand ook duidelijk aan de deelnemende mensen verteld), waren deze voor de heraanleg na uitgraving (de put werd natuurlijk wel opnieuw aangevuld) en voor een nieuwe stookoli-tank. Bij dit alles werd gepoogd zoveel mogelijk te communiceren, via informatiebladen, een groene telefoonlijn, infosessies en brieven. Alle resultaten van het onderzoek kunnen worden bekeken op de website van Premaz, werden besproken in technische werkgroepen en geven voeding aan een optimalisatie van de regelgeving.

**Vraag nr. 254
van 14 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Kalmthoutse Heide – Wegenonderhoud

Een tweetal jaar geleden stelde ik een schriftelijke vraag aan de minister over de slechte staat van de wegen en zandpaden in de Kalmthoutse Heide ten gevolge van hoge waterstanden en de toenmalig uitgevoerde natuurherstellingswerken.

De minister antwoorde toen dat de aannemer van de werken verantwoordelijk was voor van de schade aan de wegen ten gevolge van de uitgevoerde werken. Wegens de grote regenhoeveelheden kon de aannemer toen niet overgaan tot het herstel van de zandwegen. Dit zou gebeuren vanaf juli 2001 (vraag nr. 54 van 21 december 2000 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 16 maart 2001, blz. 1150).

Ondertussen zijn we juni 2002 en de staat van de zand- en wandelpaden is nog steeds dramatisch : slijk en water maken bepaalde wegen nog steeds ontoegankelijk.

Aan de wandelpaden aangeduid met het symbool schaap en libel moeten de meeste herstellingen gebeuren : putten vullen en zandwegen gelijkmaken. De weg aan de brandtoren bijvoorbeeld staat momenteel volledig onder water ; het wandelpad is daar met aangepaste bebording tijdelijk omgelegd via een palet over een gracht door de schapenweide en terug over het veeraster.

1. Wanneer zal de aannemer van de bovenvermelde werken nu eindelijk het herstel van de schade – ten gevolge van de destijds uitgevoerde natuurherstellingswerken – aan de wegen uitvoeren ?
2. Aangezien de Vlaamse Gemeenschap als huurder zich verbonden heeft tot regulier onderhoud van de recreatieve routes, waardoor de paden toegankelijk blijven voor recreanten, rijst de vraag wanneer de Vlaamse Gemeenschap eindelijk haar verantwoordelijkheid tot regulier onderhoud zal vervullen.

Wanneer richt de Vlaamse Gemeenschap de zand- en wandelwegen zodanig in dat ze toegankelijk zijn voor de recreanten ?

Wanneer wordt overgegaan tot het dempen van putten en het afwateren van de wegen ?

Antwoord

1. De spoorvorming ten gevolge van de werken die volledig afgerond zijn, is hersteld, deze van de werken die momenteel nog lopen (afvoer

deel plagsel), wordt hersteld zodra de werken uitgevoerd zijn.

Afhankelijk van de weersomstandigheden is dit op zijn vroegst einde juli eerstkomende.

2. Alle zand- en wandelwegen zijn toegankelijk voor recreanten, zij het dat voor bepaalde trajecten laarzen aangewezen zijn. Water is het sleutelement dat de ecologische waarde van het gebied in belangrijke mate bepaalt : het is één van de weinige gebieden in Vlaanderen die als waterrijk gebied in het kader van de conventie van Ramsar aangewezen is (*Ramsar : The Ramsar Convention on Wetlands, Ramsar 1971 – red.*).

Bovendien moet men er rekening mee houden dat vooral vanaf september 2001 er opnieuw recordhoeveelheden neerslag gevallen zijn en de waterstanden in het natuurreservaat een historisch record hebben bereikt.

Deze zeer hoge waterstanden handhaven zich nog steeds op dit ogenblik (einde juni '02). In die omstandigheden is het in een natuurgebied, waar nu eenmaal geen afwatering voorhanden is en deze ook niet toegelaten is, onvermijdelijk dat bepaalde terreingedeelten onder water komen staan. Dit is onder meer het geval van de vermelde weg aan de brandtoren : het nabijgelegen Van Gansenvan was dermate aangegroeid dat de wandelweg gewoon in het ven lag. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger zelf aangeeft, heeft de beheerder daar dan in een omlegging voorzien zodat er voor de wandelaar geen probleem rees.

Voor alle duidelijkheid : het gevraagde "regulier onderhoud van wandelwegen" in het natuurreservaat Kalmthoutse Heide, waarin veel vennen en natte heidegedeelten voorkomen (die in belangrijke mate de natuurwaarde van het natuurreservaat uitmaken), kan niet en hoeft niet te garanderen dat alle wandelwegen te allen tijde droog blijven. Dit is niet alleen technisch onmogelijk (tenzij gebruik wordt gemaakt van ingrepen als ontwatering of wegverharding, die niet passen en niet toegelaten zijn in een natuurreservaat), maar zou ook schaden aan de eigenheid en de belevingswaarde van het natuurgebied. Wandelaars, en dat is het eigenlijke doelpubliek van een natuurreservaat, weten dat laarzen aanbevolen zijn en maken daar ook geen probleem van. Op gedeelten waar de waterstanden dit toelieten, zijn wandelwegen en dienstwegen ondertussen met natuurlijke mid-

delen (gelijkschaven van de zandwegen) verbeterd.

3. Het blijft de bedoeling om de belangrijkste grote zandwegen met het aanbrengen van zandig materiaal (afkomstig van uitgevoerde plagwerkzaamheden) over grote gedeelten gelijk te laten schaven en te profileren. Dit soort wegenonderhoud werd overigens in het verleden ook geregeld uitgevoerd door de beheerders.

In dit opzicht heeft de Vlaamse Gemeenschap wel degelijk, binnen de randvoorwaarden geldend in een natuurreservaat, haar verantwoordelijkheid opgenomen. Dergelijk wegenonderhoud heeft echter slechts zin wanneer dit in droge omstandigheden kan worden uitgevoerd.

Indien de zomermaanden voldoende droge periodes meebrengen, zal dat dit jaar zeker mogelijk zijn.

**Vraag nr. 255
van 14 juni 2002
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Slibverwerking – Stand van zaken

Slib afkomstig van bedrijven, rioleringen, ruiming van beken en dergelijke meer, is een grote bron van afval in Vlaanderen.

Volgens mijn informatie wordt het slib sinds enige tijd niet meer verwerkt, maar geëxporteerd naar buurlanden, waaronder Duitsland.

1. Hoeveel slib werd er de voorbije jaren afgevoerd naar verwerkingsinstallaties of stortten, en werd er meer verwerkt dan gestort ?
2. Tot wanneer zijn de eventuele verwerkingsinstallaties voor slib vergund ?
3. Klopt het dat sinds kort het slib geëxporteerd wordt naar het buitenland, en wat is daarvan de reden ?

Welk beleid wordt gevoerd inzake export, dan wel verwerking in eigen land ?

Antwoord

Inzake de vraag hoeveel slib er werd afgevoerd naar verwerkingsinstallaties of gestort, verwijs ik naar het Uitvoeringsplan Slib dat momenteel voor

advies bij de Inspecteur van Financiën ligt, met het oog op agendering bij de Vlaamse regering. Dit uitvoeringsplan geeft een beeld van de productie, verwerking en afzet van slib zoals RWZI-slib, drinkwaterslib, gemeentelijk riool- en rioolkolkenlib en slib afkomstig van de voedings-, papier- en textielindustrie (*RWZI : rioolwaterzuiveringsinstallatie – red.*).

Ongeveer 198.623 ton slib werd in 2000 verwerkt. Volgens dit document werd in het jaar 2000 het grootste gedeelte van het slib, namelijk 44 %, verbrand, ongeveer 40 % gerecycleerd en een klein gedeelte, namelijk 16 %, gestort.

Betreffende de vergunningstermijn van de verwerkingsinstallaties voor slib wil ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger doorverwijzen naar de OVAM-website (*OVAM : Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest – red.*). Op deze site is een lijst opgenomen "bewerken van slib". Deze lijst geeft een overzicht van de slibverwerkingsbedrijven, de aard van het slib dat zij mogen verwerken en de termijn tot wanneer ze vergund zijn.

Het is inderdaad zo dat er slib vanuit Vlaanderen naar Duitsland wordt uitgevoerd om daar verbrand te worden, voornamelijk in bruinkoolcentrales. Ik wil bovendien opmerken dat sommige slibstromen reeds vijf jaar naar deze verwerkingsinstallaties worden afgevoerd overeenkomstig de EU-verordening op de in- en uitvoer van afvalstoffen.

De reden is enerzijds de beperkte verbrandingscapaciteit in Vlaanderen en anderzijds de lage kosten voor verbranding in Duitsland. Het is wel de bedoeling om op middellange termijn minder afhankelijk te worden van de capaciteit en prijszetting buiten Vlaanderen. Onder andere de nieuwe werfbedcentrale van Indaver Watco in Beveren biedt hiervoor een oplossing.

Vraag nr. 257
van 14 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Kouterwijk St.-Amands – Sanering (3)

Inzake de sanering van de Kouterwijk in Sint-Amands blijkt dat de gronden die aan de gemeente toebehoren op kosten van de gemeente gesaneerd moeten worden. De kosten voor de bodemsanering zouden zowat 3.000.000 euro bedra-

gen, terwijl de sanering van het grondwater nogmaals 2.500.000 euro zou opslorpen.

De gemeente diende hierover protest in, maar blijkbaar verklaarde de minister de vraag ongegrond.

1. Op basis van welke overwegingen dient de gemeente Sint-Amands de sanering van haar terreinen zelf te bekostigen ?
2. Is het realistisch om een dergelijke kleine gemeente op te zadelen met een kostprijs van om en bij de 5.500.000 euro ?

Antwoord

1. Hierbij de overwegingen op basis waarvan de gemeente Sint-Amands de sanering van haar terreinen zelf dient te bekostigen.

Vermits de gemeente eigenaar is van een aantal percelen in de Kouterwijk in Sint-Amands, en de motivatie voor het uitoefenen van de saneringsplicht specifiek is voor elk perceel, wordt voor het antwoord op deze vraag verwezen naar de brief van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) aan de gemeente Sint-Amands van 30 juni 2000 betreffende de uitspraak in verband met artikel 31, §§2 en 3, van het bodemsaneringsdecreet (OVAM-referentie : BOA-S/O-WVD-2000/404609).

Ter verduidelijking wordt gespecificeerd dat de regeling overeenkomstig de artikelen 31, §§ 2 en 3, het statuut van "onschuldig eigenaar" betreft.

2. Wat de kosten van de sanering betreft, dient te worden vermeld dat de OVAM de gemeente reeds heeft gewezen op de mogelijkheden die geboden worden door artikel 48 van het bodemsaneringsdecreet, doch dat zijzelf hiertoe de nodige stappen dient te ondernemen.

Vraag nr. 258
van 14 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Park van Tervuren – Overname

Het Park van Tervuren, dat op dit ogenblik nog onder federale bevoegdheid valt, ligt er erbarmelijk bij. Het onderhoud blijkt beneden alle peil te

zijn. Een artikel hierover verscheen recentelijk in het juni-nummer van de Randkrant.

Worden er op dit ogenblik nog onderhandelingen gevoerd over de mogelijke overname van het park door het Vlaams Gewest ?

Antwoord

Op dit ogenblik bevindt de overdracht van het Zoniënwoud en een deel van het Park van Tervuren zich in een laatste fase. De publicatie van deze overdracht in het Belgisch Staatsblad wordt ieder ogenblik verwacht.

Deze overdracht omvat niet de Franse tuin en de spiegelvijver.

Vraag nr. 260 van 21 juni 2002 van de heer JOHAN DE ROO

Riolerings- en zuiveringsgraad – Gent-Eeklo

Inzake de riolerings- en zuiveringsgraad in de regio Gent-Eeklo zou ik de minister volgende vragen willen stellen.

1. Kan een overzicht worden gegeven van het percentage inwoners dat aangesloten is op een rioleringsnet en/of op een waterzuiveringsinstallatie, en van de zuiveringsgraad die in de betrokken gemeenten is bereikt ?
2. Wat is de stand van zaken m.b.t. de zuiveringsgraad van het Afleidingskanaal van de Leie (Schipdonkkanaal) ?

Antwoord

1. Voor het weergeven van riolerings- en zuiveringsgraden voor de regio Gent-Eeklo werden volgende gemeenten geselecteerd : Assenede, Deinze, Eeklo, Evergem, Gent, Kaprijke, Knesselare, Lovendegem, Maldegem, Nevele, Sint-Laureins, Waarschoot, Zelzate, Zomergem.

De huidige rioleringsgraad binnen dit gebied bedraagt gemiddeld genomen 83 % (variërend van 37 % voor Sint-Laureins tot 97 % voor Zelzate). De huidige zuiveringsgraad is gemiddeld 57 % (variërend van 0 % voor Knesselare tot 96 % voor Zelzate).

Uiteraard kunnen zowel de rioleringsgraad als de zuiveringsgraad nog toenemen door de aanleg van gemeentelijke of bovengemeentelijke infrastructuur. Specifiek wat Knesselare betreft, kan ik nog opmerken dat deze gemeente zal aansluiten op het zuiveringsgebied van Aalter. De collectoren die moeten zorgen voor deze aansluiting zijn opgenomen op het investeringsprogramma voor de volgende jaren.

Gebaseerd op gegevens uit de gemeentelijke TRP's en de goedgekeurde bovengemeentelijke investeringsprogramma's kan de rioleringsgraad voor dit gebied nog toenemen tot gemiddeld 91 % en de zuiveringsgraad tot gemiddeld 86 % (TRP : *totaalrioleringsplan – red.*).

Voor de cijfergegevens per gemeente verwijs ik naar **tabel 1** hierna.

2. Wat de stand van zaken voor het Afleidingskanaal van de Leie betreft, vermeldt de rioleringsdatabank van de Vlaamse Milieumaatschappij een aantal gegevens voor de betrokken zuiveringsgebieden. Deze zijn terug te vinden in **tabel 2** hierna.

De verschillen in de cijfergegevens van tabel 1 en tabel 2 zijn terug te voeren op het gegeven dat een zuiveringsgebied niet overeenkomt met gemeentegrenzen. Hierdoor is het mogelijk dat één zuiveringsgebied verschillende gemeenten beslaat, of omgekeerd dat in één gemeente verschillende zuiveringsgebieden liggen.

Op basis van de gegevens van tabel 2 kan worden besloten dat gemiddeld genomen de huidige rioleringsgraad voor deze zuiveringsgebieden 73 % bedraagt. Deze kan nog toenemen tot ongeveer 89 %.

De zuiveringsgraad bedraagt momenteel gemiddeld 57 % en kan nog toenemen tot ongeveer 81 %. Specifiek voor Zomergem en Hansbeke kan worden gesteld dat de RWZI nog niet in werking is, maar dat de oplevering van de werken respectievelijk gepland is voor 17 maart 2003 en 22 september 2003 (RWZI : *rioolwaterzuiveringsinstallatie – red.*). Voor het zuiveringsgebied Gottem en Wontergem is de RWZI nog niet gebouwd, maar opgenomen op het investeringsprogramma.

NIS-nr	Fusiegemeente	Totaal inwoners	Inwoners op riool	Inwoners op RWZI	Huidige rioleringsgraad	Toekomstige rioleringsgraad	Huidige zuiveringsgraad	Toekomstige zuiveringsgraad
43002	Assenede	13.624	6.753	3.377	49,6	73,6	24,8	62,7
44011	Deinze	27.193	19.876	10.553	73,1	88,2	38,8	70,7
43005	Eeklo	19.043	17.881	17.650	93,9	98,4	92,7	95,5
44019	Evergem	30.456	25.863	23.987	84,9	96,3	78,8	92,5
44021	Gent	227.640	204.760	126.575	89,9	92,2	55,6	88,9
43007	Kaprijke	6.188	3.174	2.816	51,3	80,4	45,5	76,6
44029	Knesselare	8.187	3.929	0	48,0	84,0	0,0	74,6
44036	Lovendegem	9.107	7.801	6.584	85,7	96,7	72,3	90,2
43010	Maldegem	21.805	15.085	14.424	69,2	89,9	66,1	85,1
44049	Nevele	10.779	6.771	4.883	62,8	81,2	45,3	78,9
43014	Sint-Laureins	6.562	2.437	1.307	37,1	59,4	19,9	47,7
44072	Waarschoot	7.886	7.310	6.960	92,7	95,7	88,3	91,2
43018	Zelzate	12.271	11.859	11.784	96,6	98,9	96,0	98,8
44080	Zomergem	8.097	5.167	398	63,8	87,8	4,9	77,9
Totaal		408.838	338.666	231.298	82,8 %	90,9 %	56,6 %	85,9 %

(NIS : Nationaal Instituut voor de Statistiek – red.)

Zuiveringsgebied	Inwoners	Inwoners op riool	Inwoners op RWZI	Huidige rioleringsgraad	Toekomstige rioleringsgraad	Huidige zuiveringsgraad	Toekomstige zuiveringsgraad
Deinze	23.732	18.326	10.553	77,2	92,1	44,5	73,5
Eeklo	44.698	33.837	32.489	75,7	90,3	72,7	86,2
Gottem	1.324	646	0	48,8	64,1	0,0	29,4
Hansbeke	2.842	1.411	0	49,6	86,1	0,0	73,5
Maldegem	15.561	11.213	11.066	72,1	89,2	71,1	86,8
Nevele	10.981	6.580	6.132	59,9	79,5	55,8	76,8
Wontergem	879	472	0	53,7	78,5	0,0	59,0
Zomergem	6.096	4.747	0	77,9	95,3	0,0	87,0
Totaal	106.113	77.232	60.240	72,8 %	89,2 %	56,8 %	81,3 %

**Vraag nr. 265
van 27 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesorganen – Man-vrouwsamenstelling

Het decreet van 15 juli 1997 bepaalt een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

Onder bepaalde voorwaarden wordt een uitzondering toegestaan. Zo werd op 14 februari 2002 een

afwijking toegestaan aan de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie (GMVC).

1. Waarom werd deze afwijking toegestaan ?
2. Wat ondernam de minister om de evenwichtige vertegenwoordiging in de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie toch te kunnen garanderen ?
3. Zijn er nog andere commissies/adviesorganen die een afwijking hebben verkregen ? Om welke reden(en) ?

Welke initiatieven worden genomen om de evenwichtige vertegenwoordiging toch nog te garanderen ?

4. Lopen er nog aanvragen voor een afwijking ?

Welke commissies/adviesorganen ?

Waarom ?

Welke initiatieven worden genomen om alsnog een evenwichtige vertegenwoordiging te garanderen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Vogels (vraag nr. 208).

Antwoord

1 en 2. Op 14 februari 2002 werd een afwijking toegestaan op het decreet van 15 juli 1997 tot meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen voor de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie.

De GMVC is een adviesorgaan dat, wat functie en samenstelling betreft, afwijkt van de andere adviesraden die onder dit besluit ressorteren. Zij geeft geen advies in beleidszaken, maar in concrete beroepsdossiers en heeft bovendien geen vaste samenstelling. De verschillende suborganen van de GMVC hebben immers niet voor alle behandelde dossiers een adviesbevoegdheid en ook de afvaardiging varieert afhankelijk van het dossier. Dit maakt dat voor ieder van de dossiers die per zitdag behandeld worden, de samenstelling (aantal en afgevaardigden) verandert. In sommige gevallen zullen (meer dan) voldoende vrouwen aanwezig zijn, in andere niet.

Het gebrek aan impact hierop heeft tot de eenjarige afwijking aanleiding gegeven, niet het feit dat er geen deskundige vrouwen te vinden zijn in de onderscheiden administraties. De afwijking beoogt dus niet het vereiste aantal aanwezige vrouwen te verminderen, maar wel de geldigheid van een advies niet te laten afhangen van toevalligheden.

Theoretisch kan de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie aan het decreet voldoen.

De praktijk echter maakt het voldoen aan deze vereiste moeilijk tot onuitvoerbaar.

– Een kleine vaste kern leden wordt door de regelgeving opgelegd : 5 (6) leden, namelijk :

1° het afdelingshoofd van de afdeling Milieuvergunningen (AMV) of zijn afgevaardigde,

2° a) een ambtenaar van AMV,

b) het afdelingshoofd van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) of zijn afgevaardigde,

4° 2 deskundigen,

6° de secretaris of zijn vervanger, niet stemgerechtigd.

– Zoals voorgeschreven, wordt de commissie samengesteld afhankelijk van het dossier : het aantal en de deelnemende adviesverleners verschillen dus steeds ; een vaste samenstelling, zoals voor de doorsnee adviesraden, bestaat dus niet.

– Voor de leden buiten de vaste kern spreekt het BVR van afdelingshoofden of administrateurs-generaal of hun afgevaardigden (*BVR : besluit van de Vlaamse regering – red.*).

De aanstellingen van de afgevaardigden gebeuren door de respectieve zes administraties-adviesverleners, afhankelijk van de specialisatie die het dossier verwacht (water, mest, lucht, bodem, ...) en de verdeling van het aantal dossiers dat voor de volgende zitting van de GMVC voorbereid moet worden door de specialisten binnen iedere administratie (gezien het grote aantal dossiers zal niet steeds dezelfde specialist op de commissie verschijnen) ; het is dus niet mogelijk voor een organisatie-lid om één vaste afgevaardigde te laten benoemen.

De werking laat een vaste samenstelling en vaste leden niet toe.

Er kan dan nog enkel worden gewerkt met ad hoc samenstellingen.

– Er zouden, om aan het decreet te voldoen, per dossier, vanaf de ontvangst van een dossier (weken voor de zitdag), op voorhand afspraken moeten worden gemaakt tussen al deze betrokken administraties over wie welk

dossier voorbereidt teneinde op de zitting aan de juiste man-vrouwverhouding te komen ; ziekten en verloven mogen deze verhouding in extremis niet verstoren.

- De regelgeving inzake milieuvergunningen legt de administratie een hoog werktempo op ; per veertiendaagse zitting worden gemiddeld twintig dossiers behandeld.
- Dat kan dus ook inhouden dat voor twee gelijkaardige dossiers (bv. mest) waarvoor een administratie voor die ene zitting eenzelfde persoon zou kunnen zenden, zij misschien toch een tweede persoon moet zenden aangezien één van de andere leden in het tweede dossier een vertegenwoordiger van het ander geslacht inzet dan voor het eerste.
- Bovendien zal bij ieder dossier de samenstelling van de commissie uitdrukkelijk genoemd moeten worden.

Met veel tijdverlies door alle voorafgaande afspraken en mogelijk situaties waarin een onvoorbereide vertegenwoordiger zal moeten inspringen, is aan deze vereiste te voldoen ; maar het zal de inhoud en de snelheid van de werking niet ten goede komen.

De samenstelling van de niet-vaste kern is dus zeer wisselvallig en bevat (op dit ogenblik, dit is zonder afspraken) nu eens voldoende vrouwen, dan weer niet. Zelfs indien, ongeacht de tijdsdruk en de talrijke leden, het zou lukken regelmatig afspraken te maken en die te kunnen honoreren, zullen er toch dossiers zijn waarin ongelukjes of overmacht optreden en het vereiste quotum niet gehaald wordt. Het zou onverstandig zijn de rechtsgeldigheid van de adviezen van dergelijke omstandigheden te laten afhangen.

Daarom wordt nog steeds gepleit voor een permanente afwijking op dit decreet.

Bovendien is deze adviesraad er een die geen beleid mee uitstippelt, maar adviseert in concrete dossiers.

Waar mogelijk wil de commissie echter aan het decreet tegemoetkomen : daarom stel ik voor om in de vaste kern, naast de twee mannelijke leden (voorzitter en secretaris) en de twee niet nader gespecificeerde afgevaardigden van de afdelingen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en Arohm, vrouwen aan te wijzen in de plaats van de twee

deskundigen (naast competentie is de enige vereiste de bereidheid zonder vergoeding 25 volle dagen te zetelen). Op die manier zal het quotum daar dan steeds verzekerd zijn of overschreden worden.

3 en 4. Er zijn geen andere afwijkingen verleend en er lopen geen aanvragen meer tot afwijking.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN EN BEGROTING,
INNOVATIE, MEDIA
EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 124
van 16 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE

Leefbaarheid televisiezenders – Studieopdracht

Via de pers vernam ik dat er een studie komt over de financiering van de openbare omroep VRT en de leefbaarheid van televisiezenders.

1. Wat zijn de doelstellingen van deze studie ?
2. Volgens welke procedure werd deze studie aanbesteed ?

Welke instanties werden aangeschreven ?

Wie zal uiteindelijk de studie uitvoeren ?
3. Wat is de kostprijs van deze studie ?
4. Welke timing werd naar voren geschoven voor de conclusies van deze studie ?

Antwoord

1. De Vlaamse Gemeenschap heeft een onderzoekopdracht uitgeschreven naar de financiering van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroepen in Vlaanderen.

Deze opdracht heeft tot doel vast te stellen of de huidige mogelijkheden waarover de VRT-televisie (hierin begrepen de omroepprogramma's van TV1, Ketnet en Canvas) beschikt enerzijds, en de financiële mogelijkheden uit de markt anderzijds, voldoende waarborgen bieden voor

een eerlijke concurrentie tussen de VRT-televisie, de particuliere televisieomroepen (VTM, Kanaal 2, JIM TV, VT4, Vitaya, Event TV, Kanaal Z) en de regionale televisieomroepen.

Bij het onderzoek wordt rekening gehouden met de specifieke opdrachten van deze televisieomroepen en hoe deze concreet worden ingevuld.

- Deze onderzoeksopdracht vormt een overheidsopdracht voor aanneming van diensten met een gunningswijze volgens de onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking.

De volgende bureaus werden aangeschreven :

Arthur Andersen;
Deloitte & Touche;
Ernst & Young;
McKinsey & Company Inc. Belgium;
Pricewaterhouse Coopers.

De studie zal worden uitgevoerd door McKinsey & Company Inc. Belgium.

- De kostprijs van de studie bedraagt 81.070,00 euro (incl.BTW).
- De opdracht dient te zijn uitgevoerd uiterlijk op 15 augustus 2002.

Vraag nr. 125
van 16 mei 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Media en allochtonen – Beleid

De Vlaamse regering heeft de verdere ontwikkeling en uitbouw van een Vlaams beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden als optie genomen.

In het kader van dit beleid hebben de media een specifieke rol te vervullen. Volwaardige deelname van etnisch-culturele minderheden aan de samenleving houdt immers ook in dat de Vlaamse media in het algemeen en de VRT als openbare omroep in het bijzonder toegankelijk zijn en oog hebben voor deze bevolkingsgroep. Een evaluatie van de VRT – de zender waarop de Vlaamse Gemeenschap het meeste impact heeft – vanuit dit oogpunt moet dus aan eventuele andere plannen – zoals het voorstel van een aparte zender – voorafgaan.

Wat de media in het algemeen betreft, werd door de algemene vergadering van de Vereniging van Beroepsjournalisten een reeks aanbevelingen gedaan. In 1999 werd bij de VRT een positieve-actieplan opgemaakt, gericht op een tweesporenbeleid. Al te vaak blijft het hierover stil en worden integendeel vooral negatieve ervaringen beklemtoond.

Zo stelt men inderdaad vast dat er weinig allochtonen/migranten in beeld gebracht worden over algemene problemen. Zo stelt men ook vast dat er vaak een eenzijdig beeld van deze groep gegeven wordt en dat er weinig migranten/allochtonen een opleiding volgen die voorbereidt op de media, en weet men allicht nog weinig over het mediagebruik en de interesse van allochtonen/migranten.

- Hoe wordt de toegankelijkheid van de media voor allochtonen/migranten en hun aanwezigheid erin opgevolgd ?
- Werd het positieve-actieplan 1999 van de VRT geëvalueerd ?

Wat zijn de concrete resultaten van deze evaluatie ?

- Welke bijsturingen/stimuli worden gegeven aan de media in het algemeen en de VRT in het bijzonder om de regeringsoptie uit te voeren ?
- Beschikt men door deze evaluatie over statistische gegevens van de verschillende zenders in verband met het aantal allochtonen/migranten (m/v) dat in beeld gebracht wordt ? Over het aantal allochtonen/migranten (m/v) dat aan bod komt bij de VRT over algemene problemen ?
- Werd in verband met het actieplan 1999 en de eventuele evaluatie daarvan het mediagebruik en de interesse van allochtonen/migranten voor de media onderzocht ? Met welk resultaat ?
- Weet men hoeveel allochtonen/migranten (m/v) sinds 2000 een opleiding volg(d)en die hen voorbereidt op werk in de media ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Vogels (nr. 170).

Gecoördineerd antwoord

- Vanuit het minderhedenbeleid worden ondersteunende, stimulerende initiatieven opgezet om de kloof tussen media en allochtonen te helpen dichten. Dit gebeurt zowel via de categorië-

le sector en via de gemeenschappen zelf (via het Forum van Organisaties van Etnisch-Culturele Minderheden, in uitvoering van artikel 9 van het minderhedendecreet in augustus 2000 erkend), eventueel in een ruimer samenwerkingsverband, als via specifieke projectsubsidies.

De aanwezigheid van allochtonen op radio en televisie is een permanente bekommernis van de VRT, Commissie Positieve Acties. Vast agendapunt op de vergaderingen van deze commissie is daarom de beeldvorming op het scherm en in de ether.

Leden van de commissie wisselen van gedachten over de manier waarop etnisch-culturele minderheden aan bod komen en maken opmerkingen over hun afwezigheid of doen suggesties aan producers, netmanagement en nieuwsredacties om die aanwezigheid te verhogen.

De klemtoon ligt daarbij op suggesties voor de aanwezigheid in "gewone" situaties en programma's, dus niet alleen bij conflictueuze gebeurtenissen, in actualiteitsmagazines of in het nieuws.

Verder wordt aan de departementen Opleiding en Training van de verschillende divisies gevraagd om dit punt ook aan te kaarten in trainingen en opleiding van radio- en televisiemedewerkers. Zo wordt het probleem – de afwezigheid van allochtonen op het scherm – stil aan een permanent aandachtspunt voor programmamedewerkers. Uit het verleden – de acties inzake de beeldvorming van vrouwen – heeft de VRT geleerd dat er maar iets kan veranderen wanneer vasthoudend aan de bewustwording van de programmamakers wordt gewerkt.

2. Elk jaar wordt het positieve-actieplan geëvalueerd in de Commissie Positieve Acties. Vermits de VRT in het kader van het Vesoc-akkoord een positieve-actieplan indiende bij de Vlaamse overheid, werd ook het vereiste rapportageverslag, na een interne evaluatie, doorgestuurd naar het BNCTO en de Vlaamse administratie (*Vesoc : Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité ; BNCTO : Brussels Nederlandstalig Comité voor Tewerkstelling en Opleiding – red.*).

Wat de tewerkstelling betreft, werd vastgesteld dat de instroom van allochtone medewerkers moeizaam verloopt. Een belangrijke hinderpaal is ongetwijfeld de gevraagde taalbeheersing voor scherm- en radiomedewerkers en de ver-

eiste hogere opleiding voor het grootste deel van de VRT-functies.

Bovendien is er geen verplichte registratie van de herkomst van nieuwe medewerkers; dat zou veeleer als discriminerend kunnen aangevoeld worden. Het is dus niet uitgesloten dat eerste- of tweedegeneratie-immigranten met een niet vreemd klinkende naam aangeworven zijn. Maar dan zal het alleszins maar om een klein aantal gaan.

Het "Open Atelier – Meer kleur in de Media" voor VRT-medewerkers en het rondetafelgesprek van de leden van het directiecomité met de vertegenwoordigers van de allochtone verenigingen waren de eerste aanzetten tot een nauwere samenwerking tussen VRT, ICCM, Steunpunt Allochtone Vrouwen en Meisjes, VMC, Forum van Organisaties van Etnisch-Culturele Minderheden en Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding (*ICCM : Intercultureel Centrum voor Migranten ; VMC : Vlaams Minderhedencentrum – red.*).

Tijdens deze ontmoetingen werd vooral gewerkt aan een bewustmaking van het probleem van de beeldvorming van allochtonen op radio en televisie aan VRT-kant, en aan een bewustmaking van het belang van beide massamedia aan de kant van de allochtone verenigingen.

3. A.

Open-Forumbijeenkomsten – georganiseerd door het Forum van Organisaties van Etnisch-Culturele Minderheden (verder Forum genoemd) – hebben tot doel de voltallige Vlaamse regering te sensibiliseren voor de breed maatschappelijke thema's van het minderhedenbeleid en te betrekken bij de inbreng van etnisch-culturele minderheden op alle bevoegdheidsdomeinen van de Vlaamse overheid. Op die manier krijgt het Forum een actieve rol in de besluitvorming van het beleid.

De eerste tweejaarlijkse Open-Forumbijeenkomst vond plaats op zaterdag 20 oktober 2001 in het Vlaams Parlement. Het hoofdthema was "de participatie van etnisch-culturele minderheden aan het gemeenschapsleven in Vlaanderen en Brussel". Vanuit werkgroepen werden een aantal stellingen ter discussie voorgelegd. "Media" was één van die werkgroepen (naast "onderwijs" en "jeugd"). Een uitgebreid verslagboek zal rapporteren over het verloop en de besluiten van de discussies.

Wat specifiek "media" betreft, werden volgende stellingen besproken.

- Media geven een gezicht en een stem aan de minderheden, maar kunnen ook de Vlaamse samenleving aanklagen als die niet open staat voor de minderheidsgroepen.
- Veel allochtonen (zelfs de jongeren) vinden geen herkenningpunten/referenties in het aanbod van de Vlaamse zenders en kijken daardoor satelliettelevisie. Specifieke informatiedoorstroming over de Vlaamse samenleving naar een grote groep etnisch-culturele minderheden ontbreekt hierdoor.
- Er wordt alleen over etnisch-culturele minderheden bericht als het om criminaliteit, moord, drugs en rellen gaat.
- Het is belangrijk een opleiding te organiseren, al dan niet binnen de omroepen, waardoor etnisch-culturele minderheden effectieve kansen krijgen. Een pool van symbolische figuren is onontbeerlijk voor de beeldvorming en het in beeld brengen van de verschillende gemeenschappen.

Het spreekt voor zich dat het op gang brengen van een debat binnen de eigen gemeenschappen over de kloof tussen media en allochtonen een noodzakelijke, zij het uiteraard onvoldoende, voorwaarde is om deze kloof te dichten.

B.

Gegeven de positieve evaluatie van het ontmoetingsmoment met VRT op 15 februari 2001, is afgesproken om met dezelfde partners, uitgebreid met het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding en ICEM, een aantal gelijkaardige ontmoetingen in verschillende Vlaamse provincies te organiseren (*ICEM : Interdepartementale Commissie voor Etnisch-Culturele Minderheden – red.*).

De opzet is driedelig : ontmoeting tussen allochtonen en media-actoren, discussie over de problematiek van beeldvorming over allochtonen, en aanzetten tot concrete acties om op het terrein vooruitgang te boeken in de relaties tussen media en allochtonen.

Zowel ikzelf, bevoegd voor Media, als Vlaams minister Vogels bevoegd voor het minderhedenbeleid, financieren dit initiatief voor een bedrag van 5.000 euro.

De eerste – druk bijgewoone – ontmoetingsdag vond plaats in Antwerpen op 27 april 2002. In het najaar 2002 en begin 2003 volgen er nog andere ontmoetingsdagen.

C.

De ruimte die het minderhedendecreet biedt voor experimentele projecten, werd benut voor de ondersteuning van "Multipop mundial", een concreet initiatief van Radio Multipop, een vrije zender die werkt in de regio Antwerpen en die tot doel heeft bruggen te slaan tussen verschillende gemeenschappen.

Radio Multipop richt zich op de brede massa jongeren, autochtonen en allochtonen. 's Avonds bieden zij meer doelgroepgerichte programma's aan die ook door die doelgroep gemaakt worden. "Multipop mundial" wordt elke zondagavond uitgezonden en is opgedeeld in vier blokken van verschillende doelgroepen (Marokkaanse, Turkse, Afrikaanse en Spaanssprekende gemeenschap). Tijdens de uitzending wordt ook informatie verstrekt over activiteiten en evenementen.

De experimentele projectsubsidies werden verder ook aangewend voor het ondersteunen van het project "Briefschrijversnetwerk" van VZW Kerkwerk Multicultureel Samenleven.

Het betreft hier een project dat inzoomt op de beeldvorming omtrent allochtonen en een methodiek probeert te ontwikkelen om effectief om te gaan met geschreven discriminerende of racistische boodschappen in de pers of op internet. De bevindingen van dit project werden op 30 mei jongstleden op een studiedag aan een ruimer publiek voorgesteld. Dit project en de studiedag geven vernieuwde inzichten en nieuwe impulsen om stil te staan bij de vraag hoe de berichtgeving van de meerderheid over de minderheid kan worden bijgestuurd en de rol van de diverse actoren (media, eigen gemeenschappen, middenveld, publiek, overheid, ...) hierbij.

D.

Bij de opvolging en de evaluatie van de beheersovereenkomst van de VRT zal extra aandacht besteed worden aan de uitwerking van haar opdracht zoals geformuleerd in artikel 1, § 3 : "De VRT heeft een belangrijke rol te vervullen bij het verder ontwikkelen van de identiteit en de diversiteit van de Vlaamse cultuur en van een democratische en verdraagzame samenle-

ving, conform artikel 8, § 3 van de gecoördineerde mediadecreten".

Concreet werd hieromtrent reeds een gesprek met de VRT gevoerd. Tijdens dit gesprek werd onder meer de problematiek van de beeldvorming en de personeelsaanwerving aangekaart. In samenwerking met minister Vogels, bevoegd voor het minderhedenbeleid, met minister Vanderpoorten, bevoegd voor Onderwijs, en met minister Landuyt, bevoegd voor Werkgelegenheid, zal hieromtrent naar mogelijkheden worden gezocht in het kader van bijkomende opleiding en vorming. Daarnaast zal minister Vogels met het oog op de participatie van allochtonen aan programma's, in samenwerking met het Forum van Organisaties van Etnisch-Culturele Minderheden een vademecum maken van allochtone deskundigen op de verschillende maatschappelijke terreinen. Met het oog op de evaluatie van de beheersovereenkomst met de VRT 2002-2006, zal de VRT alvast een stappenplan ontwikkelen.

4. De VRT houdt geen statistische gegevens bij van het aantal allochtonen dat in beeld wordt gebracht of aan bod komt over algemene onderwerpen. Dat zou onbegonnen werk zijn.

Vroeger werden wel, steekproefsgewijs of gebonden aan één programma, onderzoeken over de vertegenwoordiging man-vrouw op het scherm gedaan door verschillende Vlaamse universiteiten, maar ons lijkt dit laatste gegeven veel makkelijker objectief registreerbaar en meetbaar dan de aanwezigheid van allochtonen.

5. De VRT heeft geen onderzoek gevoerd naar het mediagebruik en de interesse van allochtonen voor VRT-programma's.

Etniciteit is geen criterium bij het permanent kijk- en luisteronderzoek.

6. Ik beschik niet over deze gegevens.

**Vraag nr. 126
van 16 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE**

Verkavelingen van voor 1970 – Vermoeden van verval

In de praktijk is er m.b.t. de toepassing van artikel 192 van het decreet op de ruimtelijke ordening (DRO) onduidelijkheid gezeten.

Het artikel bepaalt dat, zolang geen vergunningenregister werd opgesteld, er een vermoeden bestaat dat een verkavelingsvergunning voor een niet-bebouwd deel van een verkaveling die dateert van voor 22 december 1970, vervallen is. Eigenaars kunnen vermijden dat de verkavelingsvergunning definitief vervalt door binnen de wettelijke termijn de kavels aan te melden bij het schepencollege.

In naslagwerken inzake het decreet op de ruimtelijke ordening wordt aan dit artikel volgende interpretatie gegeven: tot zolang het vergunningenregister niet goedgekeurd is, worden ook de aangemelde percelen als vervallen beschouwd. Dit zou impliceren dat de stedenbouwkundige aanvragen in die tussenperiode niet afgeleverd kunnen worden op basis van de verkavelingsvoorschriften, maar wel op basis van het gewestplan, bijzonder plan van aanleg (BPA) of algemeen plan van aanleg (APA), indien de ligging het tenminste toelaat.

In de praktijk ervaren eigenaars die zich in een dergelijke situatie bevinden nu problemen om een stedenbouwkundige vergunning te krijgen. De administratie zou bovengeschetste interpretatie niet volgen. Met het gevolg dat eigenaars, zolang het vergunningenregister niet werd goedgekeurd, in feite geblokkeerd zitten met hun bouwplannen.

1. Werden er naar of binnen de administratie richtlijnen verstrekt inzake de toepassing van artikel 192 DRO ? Zo ja, wat houden die richtlijnen concreet in ?
2. Is de interpretatie inzake de toepassing van artikel 192, zoals terug te vinden in verscheidene naslagwerken en vertolkt door verscheidene auteurs, correct ?

Zo ja, kan een gemeentebestuur dan een stedenbouwkundige vergunning weigeren indien blijkt dat het afleveren van een vergunning mogelijk is conform de ligging op het gewestplan ?

3. Er bestaat ook onduidelijkheid over de impact van het opnieuw van kracht worden van "tijdelijk vervallen verkavelingsvergunningen".

Welke richtlijn hanteert de administratie voor woningen die in deze tussenperiode vergund waren op basis van het gewestplan en waarvan de uitvoering achteraf opnieuw strijdig is met de "nieuwe" verkavelingsvergunningen ?

4. Werden de gemeentebesturen op de hoogte gebracht van de wijze waarop artikel 192 DRO in de praktijk toegepast moet worden ?

5. In het DRO is bepaald dat gemeenten eigen fiscale instrumenten krijgen om een flankerend grondbeleid te voeren, waaronder de belasting "op niet-bebouwde percelen in een niet-vervallen verkaveling". Bepaalde gemeentebesturen heffen ook een belasting op dergelijke percelen wanneer nog geen vergunningenregister opgesteld werd en er dus een vermoeden bestaat dat het perceel vervallen is.

Is dit niet strijdig met de bepalingen uit het DRO ?

Zo ja, wordt er tegen deze gemeenten vanuit de Vlaamse overheid opgetreden ?

Antwoord

1. Ik kan citeren uit de tekst die terug te vinden is op de internetsite van mijn administratie (www.ruimtelijkeordening.be). (klik op : "Informatie voor gemeenten", dan op "Vragen en Antwoorden" en dan op "Vermoeden van verval van verkavelingen ..." – red.)

"Vraag : Mag de gemeente, in een verkaveling van voor 1970, nog een bouwvergunning afleveren in toepassing van artikel 44 (oud decreet – zonder advies gemachtigde ambtenaar) of dient dit volgens de procedure artikel 43 (met advies gemachtigde ambtenaar) te gebeuren ?

Antwoord : Vanaf 1 mei 2000 geldt een vermoeden van verval van de verkaveling (ongeacht of men zich gemeld heeft of niet). Er is (minstens tijdelijk) op de onbebouwde loten geen verkaveling meer, dus is artikel 43 van toepassing.

Opgelet: stel dat het gaat over een woning kleiner dan 1.000 m³ in woongebied (volledig rood), dan mag de gemeente uiteraard zelf beslissen.

Indien de woning groter is dan 1.000 m³ dan kan ze enkel vergund worden na advies van de gemachtigde ambtenaar.

Bepaalde gebieden, bv. woongebieden met landelijk karakter of woongebieden met culturele, esthetische of historische waarde, vergen thans nog steeds het advies van de gemachtigd ambtenaar.

Deze vereiste zal nogmaals versoepeld worden na de inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, dat het besluit wijzigt van de werken vrijgesteld van het

eensluitend advies van de gemachtigde ambtenaar.

Weigering is noodzakelijk indien de aanvraag volgens het gewestplan zonevreemd is. Deze blokkering duurt zolang dat deel van het vergunningenregister niet is goedgekeurd door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Aan de gemeenten werd ook steeds de raad gegeven dat deel van de vergunningenregisters (dus enkel verkavelingen) reeds voor te leggen aan de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar en stuksgewijze te laten goedkeuren."

2. Mijn administratie hanteert derhalve dezelfde interpretatie als terug te vinden in verscheidene naslagwerken. De vergunningsaanvragen worden getoetst aan gewestplan, BPA of APA, en niet aan de verkaveling.
3. De Vlaamse volksvertegenwoordiger merkt terecht op dat het opnieuw van kracht worden van "tijdelijk vervallen verkavelingsvergunningen" problematisch kan zijn.

Ik citeer eens te meer:

"Vraag : Dient men bij een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning rekening te houden met de verkavelingsvoorschriften als er een vermoeden van verval van de verkaveling geldt ?

Antwoord : Neen. Het is wel zo dat men rekening moet houden met de goede ruimtelijke ordening en die ligt meestal vast in de verkavelingsvoorschriften. Men moet dus gebouwen weren die niet harmoniëren met de rest van de omgeving.

Logischerwijze is het veelal aangewezen impliciet rekening te houden met de verkavelingsvoorschriften wanneer men weet dat de melding voor de betrokken kavel of andere kavels deel uitmakend van kwestieuze verkaveling, gebeurd is. De kans is immers reëel dat de verkavelingsvoorschriften enige tijd later immers terug zullen gelden".

Als in de "tussenperiode" toch een vergunning werd verleend die afwijkt van de tijdelijk vervallen verkavelingsvoorschriften, dan is dit uiteraard een wettige vergunning. Eens gebouwd, betreft het een bestaande vergunde woning. Problemen kunnen er wel rijzen als men later vraagt om deze woning te verbouwen, wanneer dit afwijkt van de dan opnieuw geldende verkavelingsvoorschriften.

4. De gemeentebesturen zijn op de hoogte gebracht :

- via de internetsite,
- op toelichtingsdagen ten behoeve van de gemeentebesturen (mei 2000),
- in een schrijver gericht aan alle gemeenten op 1 september 2000.

Op mijn uitdrukkelijke vraag is er recentelijk binnen de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen een werkgroep opgericht om knelpunten te detecteren en op te lossen. Tevens was de afspraak dat er per provincie infosessies zouden worden georganiseerd voor de betrokken gemeentebesturen (bv. Antwerpen : deze week, maandag).

5. Artikel 143, §1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening luidt :

"§1. De gemeenten kunnen buiten de opcentiemen op de onroerende heffingen :

1° een jaarlijkse belasting heffing op de niet bebouwde percelen, gelegen in een niet vervallen verkaveling ;

2° een jaarlijkse belasting heffen op de niet bebouwde gronden, gelegen in gebieden bestemd voor wonen en industrie volgens het plannenregister en palend aan een openbare weg die voldoende is uitgerust zoals bepaald in artikel 100".

Ik deel de mening van de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat zolang het deel van het vergunningenregister niet is goedgekeurd, voor de verkaveling een vermoeden van verval bestaat. Dit betekent dat niet voldaan is aan de bepaling vervat in artikel 143, §1, 1°. Er is met andere woorden geen decretale basis voor het heffen van betrokken belasting.

Op de meeste van deze gronden kan evenwel een belasting worden geheven met toepassing van artikel 145, §2, 2°. Het betreft in casu gronden gelegen in woongebied.

Het toezicht inzake de naleving van deze bepalingen in gemeenteraadsbesluiten valt niet onder mijn bevoegdheid.

**Vraag nr. 127
van 16 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE**

Sanering industriële sites – Stand van zaken

In de stad Kortrijk lopen momenteel een aantal projecten waarbij leegstaande en verkrotte industriële panden gesaneerd worden tot woongelegenheden.

De voormalige textiel fabrieken zijn echte stadskankers, maar ze zullen in de loop van 2003 gerenoveerd worden. Dergelijke saneringsprojecten zijn echt noodzakelijk om bepaalde buurten opnieuw leefbaar te maken.

Wanneer er sprake is van bodemvervuiling lopen de kosten voor sanering enorm op. Bovendien is het niet steeds duidelijk wie precies de kosten moet dragen. De sanering van dergelijke projecten loopt daardoor soms grote vertraging op. De Vlaamse overheid ondersteunt reeds enkele jaren dergelijke saneringsprojecten in het kader van de wetgeving inzake leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten. Lokale besturen, socialehuisvestingsmaatschappijen en gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen kunnen een subsidie ontvangen voor het saneren van de site en het herbestemen van de locatie.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal projecten per provincie dat goedgekeurd werd door de Vlaamse overheid sinds 1998 ?

Welk bedrag werd hiervoor toegekend ?

2. Hoe verloopt de evolutie door de jaren heen ?

3. Werd dit instrument recentelijk geëvalueerd ? Zo ja, wat waren de bevindingen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Dua (vraag nr. 226).

Gecoördineerd antwoord

Hierbij kan ik meedelen dat de overheid niet enkel projecten in het kader van bestrijding van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten ondersteunt ten behoeve van lokale besturen, socialehuisvestingsmaatschappijen en gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen, maar dat eveneens intercommunales, openbare centra voor maatschappelijk welzijn en het Vlaams Woningenfonds als

openbare diensten in aanmerking komen voor subsidiëring.

Daarnaast kan ieder privaatrechtelijk rechtspersoon eveneens een subsidie genieten in het kader van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten, meermaals gewijzigd, en het besluit van de Vlaamse regering van 1 juli 1997 tot uitvoering van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing, meermaals gewijzigd.

Graag wil ik de aandacht van de Vlaamse volksvertegenwoordiger vestigen op het feit dat de subsidie enkel betrekking heeft op de sanering, en helemaal niet op de herbestemmingswerken, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger in zijn vraag laat blijken.

1. Hierna vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van het aantal projecten dat sedert 1998 werd goedgekeurd.

2. Sedert de inwerkingtreding van het decreet en het uitvoeringsbesluit kan worden gesteld dat jaarlijks aan iedere aanvraag tot subsidiëring kon worden voldaan, zodat jaarlijks de beschikbare kredieten maximaal konden worden benut ; bij een tekort aan kredieten kon, dankzij het herschikken van de kredieten op het einde van het jaar, voldaan worden aan iedere vraag.
3. Recentelijk werd het instrument geëvalueerd. Bij de administratie Economie werd in het kader van de voorstudie van het Strategisch Plan Ruimtelijk Economie overgegaan tot een studieopdracht "Verlaten en verwaarloosde bedrijventerreinen", waarin een relatie werd gelegd met de inventaris van de leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten.

Deze studie werd tot op dit ogenblik nog niet bezorgd aan mijn administratie, zodat deze tot op heden niet over het definitieve eindrapport beschikt.

Overzicht sedert 1998

Aantal goedkeuringen

Begrotingsjaar	Provincie	Verwerving	Sanering	Totaal euro
1998	Antwerpen	2	0	41.646
	Vlaams-Brabant	0	2	116.673
	West-Vlaanderen	0	2	71.462
	Oost-Vlaanderen	3	5	1.773.472
	Limburg	1	2	432.217
1999	Antwerpen	2	1	413.283
	Vlaams-Brabant	2	7	1.014.251
	West-Vlaanderen	2	3	1.349.253
	Oost-Vlaanderen	2	8	5.842.453
	Limburg	0	1	288.375
2000	Antwerpen	3	8	2.894.112
	Vlaams-Brabant	1	5	1.507.252
	West-Vlaanderen	1	3	1.060.618
	Oost-Vlaanderen	1	1	718.720
	Limburg	0	1	27.269

Begrotingsjaar	Provincie	Verwerving	Sanering	Totaal euro
2001	Antwerpen	2	15	2.466.443
	Vlaams-Brabant	1	2	342.047
	West-Vlaanderen	1	6	881.224
	Oost-Vlaanderen	5	7	1.314.062
	Limburg	0	1	1.939.231
2002	Antwerpen	0	3	496.701
	Vlaams-Brabant	0	0	0
	West-Vlaanderen	0	1	0
	Oost-Vlaanderen	0	1	1.347.567
	Limburg	0	0	55.457

Subsidiedossiers verwerving en sanering 1998

Gemeente	Projectnaam	Subsidie
Meerhout	Molenstraat	24.541,46
Puurs	Philips	17.104,65
Sint-Niklaas	Nobels-Pelman	111.552,08
Gent	Van Crombrughe	6.844,84
Lokeren	IJzerengetouwkens	63.212,85
Peer	Eurocamping	28.259,86
Vilvoorde	Hanlet	38.436,39
Tervuren	Lindenhof	78.236,66
Ingelmunster	Jovanca	43.462,92
Lo-Reninge	Brabanthoek 4	27.999,57
Zottegem	Sanitary Underwear	94.286,82
Eeklo	Krugercomplex	688.744,44
Destelbergen	Royal Axminster	96.633,73
Gent	Van Crombrughe	670.665,49
Gent	Uco-complex	141.531,31
Hasselt	Trioscoop	381.023,58
Peer	Esmeralda	22.885,51

Eerste 6 dossiers (**in vet**) betreffen verwervingsdossiers – de rest zijn saneringsdossiers.

Subsidiedossiers verwerving en sanering 1999

Gemeente	Projectnaam	Subsidie
Kalmthout	Draka Polva	312.345,84
Merksplas	Markpants	66.931,25
Tienen	Gallic	7.436,80
Leuven	VEL	200.576,22
Hooglede	Veevoeders Dewulf	59.494,45
Brugge	De Nieuwe Molens	304.909,03
Eeklo	Stassano	59.494,45
Aalter	Socother	260.288,20
Antwerpen	Pakhuis Museumstraat	34.005,54
Beersel	Zenneveld	93.043,39
Sint-Pieters-Leeuw	Zavot	118.104,88
Halle	PCB-site	88.287,68
Vilvoorde	Europaint	85.943,99
Kortenberg	Hertog Jan II-laan	37.925,75
Leuven	VEL	193.698,05
Leuven	Hotel Metropole	189.234,73
Brugge	Kustlaan 61	28.334,23
Kortrijk	Vetex	934.418,16
Wingene	Seyntex	22.097,25
Waasmunster	Ex-Manta	2.006.366,23
Eeklo	Stassano deel 1	107.387,67
Eeklo	Stassano deel 2	285.065,53
Eeklo	Uneklo	400.761,38
Gent	Trefil-Arbed extra 1	980.812,40
Gent	Trefil-Arbed extra 2 + 3	1.690.005,18
Moerbeke-Waas	Maalderij en drogerij Opperstraat	28.914,30
Sint-Niklaas	Ex-Cordeel	23.357,89
Maasmechelen	Steenbakkerij Eyben	288.375,40

Eerste 8 dossiers (**in vet**) betreffen verwervingsdossiers – de rest zijn saneringsdossiers.

Subsidiedossiers verwerving en sanering 2000

Gemeente	Projectnaam	Subsidie
Mechelen	Winketkaai	89.799,43
Antwerpen	De Drukkerij	29.747,22
Mechelen	Lamot	193.356,98
Halle	Suzy-fabriek	416.461,11
Waregem	Sint-Hubert	245.414,58
Ronse	Containerpark	196.331,67
Antwerpen	Jules Moretuslei	24.697,63
Antwerpen	Muggenberglei	58.136,49
Kalmthout	Draka Polva	112.343,31
Zwijndrecht	Westpoort	586.671,81
Lier	Bloemmolens	588.898,49
Mechelen	Lamot fase 1	47.512,26
Mechelen	Lamot	818.262,59
Mechelen	Bonduelle eerste fase	344.686,30
Meise	Breekwerf	39.683,54
Vilvoorde	Rollewagenstraat	175.979,04
Vilvoorde	City Park	687.507,80
Tienen	Gallic	160.223,18
Tienen	Utsenakenweg	27.397,19
Beernem	Oude melkerij	42.470,80
Wielsbeke	Superspan	276.754,73
Gent	Bomapark	522.388,50
Peer	Eurocamping	27.268,68
Brugge	Mouterij Huys	495.978,60

Eerste 6 dossiers (**in vet**) betreffen verwervingsdossiers – de rest zijn saneringsdossiers.

Subsidiedossiers verwerving en sanering 2001

Gemeente	Projectnaam	Subsidie
Hoogstraten	Wasserij Het Groenewoud	81.804,86
Merksplas	Schrijnwerkerij Rik De Keyser	371.840,28
Vilvoorde	Peeters-Buelens	111.552,09
Waregem	Bakkerij Devreese	74.368,05
Zulte	Anglo Belge	260.288,20
Herzele	L'Ouate	90.729,03
Herzele	De Groote	70.649,65
Ronse	Dumoulin	27.888,02
Geraardsbergen	Waterinckx	59.494,45
Antwerpen	Imea	128.636,68
Antwerpen	Begijnenvest	106.639,06
Antwerpen	Twee Netenstraat	30.737,53
Antwerpen	Vlaamse Kaai	240.779,60
Boechout	Heuvelstraat	103.631,89
Boom	Maalderij Rypens	230.829,77
Hemiksem	Herbekerstraat	530.087,98
Mechelen	Guldenstraat	100.686,91
Mechelen	Vrouwvliet	204.386,85
Geel	Alma	167.826,35
Puurs	Philips	21.500,50
Herentals	Nieuwstraat	57.974,86
Meerhout	Molenstraat	25.746,22
Merksplas	Markpans	9.020,28
Westerlo	Zoerledorp	34.313,42
Vilvoorde	De Schapulier	194.726,26
Leuven	Interleuvenlaan	35.769,18
Poperinge	De Werkende Bie	166.770,37
Wervik	Arvic	64.326,63
Kortrijk	Overleiestraat	71.279,20
Izegem	Gentsestraat	81.639,39
Roeselare	Beversesteenweg	64.720,56
Roeselare	Snauwaert	358.488,02
Zottegem	Hoek Kapellestraat-L. De Metsstraat	110.672,06
Zottegem	Hoek L. De Metsstraat-Grensstraat	62.803,82
Eeklo	Gentsesteenweg	109.202,55
Aalter	Socother	198.840,25
Gent	Drongensesteenweg	177.586,78
Sint-Gillis-Waas	Loeverstraat 32	28.512,71
Sint-Niklaas	Nobels-Peelman	117.394,39
Hasselt	Twee-Torenwijk ontmanteling torens	1.939.230,84

Eerste 9 dossiers (**in vet**) betreffen verwervingsdossiers – de rest zijn saneringsdossiers.

Subsidiedossiers verwerving en sanering 2002

Gemeente	Projectnaam	Subsidie
Antwerpen	Globe	55.348,45
Duffel	Stocletlaan 202	297.510,38
Turnhout	Voormalige Unic	143.842,20
Brugge	Snaggaardstraat	55.456,90
Gent	Trefil-Arbed fase 4	1.347.567,50

Enkel saneringsdossiers.

Vraag nr. 128
van 16 mei 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Aquafin-werken Scherpenheuvel – Bouwvergunning

Het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening van 31 mei 1999 tot gedeeltelijke goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg (BPA) "Schuttersveld" en het besluit van de gemeenteraad van 22 september 1998 van de stad Scherpenheuvel tot aanvaarding van dit BPA, werd bij arrest van de Raad van State van 26 april 2000 vernietigd.

Het betrof hier de omzetting van een landbouwzone naar een bedrijvzone van 9 hectare gelegen naast de N10 in Messelbroek, als uitbreiding van een bestaande ambachtelijke zone.

Begin april 2002 leverde de stad Scherpenheuvel een bouwvergunning af aan Aquafin om dwars door het Schuttersveld een collector aan te leggen, met als motivering het aansluiten van de negen woningen op het grondgebied van Scherpenheuvel.

In de aanvraag wordt ook verwezen naar wacht-aansluitingen voor het toekomstige bedrijventerrein.

Deze toegestane bouwaanvraag lijkt in strijd te zijn met het arrest van de Raad van State met betrekking tot het BPA Schuttersveld.

Welke beslissingen heeft de minister terzake genomen ?

Antwoord

Inzake dit dossier werd door Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschap

pen (ROHM) Vlaams-Brabant op 2 april 2002 een rechtstreekse stedenbouwkundige vergunning afgeleverd aan Aquafin NV volgens artikel 127 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (267/TW300232/01, projectnummers Aquafin 20.253B en 98.260).

In het kader van dit project werd een openbaar onderzoek georganiseerd door de gemeente Scherpenheuvel-Zichem, waarop acht bezwaarschriften werden ingediend. Drie bezwaarschriften betreffen hierbij het vernietigde BPA Schuttersveld. Hierin werd door mij het volgende standpunt ingenomen :

"De riolering zal de bestaande woningen aansluiten ; de collector wordt in de wegenis aangelegd ; dit project kan niet de bestaande bestemmingen wijzigen of beïnvloeden ; de collector loopt via Haverweide omdat het huishoudelijk afval van de Tieltsebaan, een deel van Haverweide en Zoot wordt opgevangen en zo afgevoerd wordt naar de toekomstige RWZI van Messelbroek (...) Op basis van de voorbereidende studies werden de hier te vergunnen trajecten gekozen als de minst schadelijke ; het project past in de planning van Aquafin voor zuivering van afvalwaters."

Het in de vraag vermelde arrest van de Raad van State van 26 april 2000 betreft arrest nr. 86.922, waarin schorsing wordt bevolen van de uitvoering van het besluit van 31 mei 1999 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening tot gedeeltelijke uitvoering van het bijzonder plan van aanleg Schuttersveld van de stad Scherpenheuvel-Zichem, evenals van het besluit van 22 september 1998 van de gemeenteraad van de stad Scherpenheuvel-Zichem waarbij het bijzonder plan van aanleg Schuttersveld definitief wordt aanvaard. In dit arrest wordt voornamelijk verwezen naar artikel 14, vierde lid, van het decreet van 22 oktober 1996, waarin bepaald wordt : "Wanneer een streek-, gewest- of algemeen plan bestaat, richt het bijzonder plan zich naar de aan-

wijzingen en bepalingen ervan, en vult ze aan. Het kan er desnoods van afwijken."

Het arrest stelt dat :

"Het bijzonder plan van aanleg niet is opgemaakt met de bedoeling om zich naar de bestemming van het gewestplan te richten en haar aan te vullen, naar aanleiding waarvan eventueel een afwijking noodzakelijk kan zijn, maar integendeel is opgesteld met de bedoeling van die bestemming af te wijken omdat deze niet voldoet."

Volgens het arrest volgt uit het vermelde artikel :

"dat het gewestplan een richtsnoer is voor het bijzonder plan van aanleg dat essentieel dient gericht te zijn op de nadere uitvoering en de aanvulling van het gewestplan, weze het dat zich bij die nadere uitvoering en aanvulling uitzonderlijk de noodzaak van een afwijking kan voordoen ; dat het bijzonder plan van aanleg bijgevolg niet in de eerste plaats tot doel mag hebben van het gewestplan af te wijken of voor zijn beheersingsgebied een bestemming vast te leggen die zich in geen dele richt naar de aanwijzingen en bepalingen van het gewestplan en deze geenszins aanvult."

De afgeleverde stedenbouwkundige vergunning is niet in strijd met dit arrest, omdat duidelijk gesteld wordt dat zij "*niet de bestaande bestemmingen kan wijzigen of beïnvloeden*". De aanleg van een collector in de zate van de weg met herstel of slechts beperkte uitbreiding van de bestaande wegprofielen met het oog op de toegankelijkheid van de bestaande bebouwing heeft enkel tot doel de verdere afwerking te bewerkstelligen van het geplande rioeringsnetwerk volgens de regels van de goede praktijk inzake afvalwaterbeheer.

Het arrest van de Raad van State nr. 101.552 van 6 december 2001 vernietigt de genoemde besluiten en maakt gebruik van twee middelen. Een eerste middel betreft de onterechte betwisting van het belang van de verzoekende partij. Het tweede middel maakt gebruik van dezelfde argumentatie in verband met artikel 14 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening ... zoals in het schorsingsbesluit.

Op dezelfde wijze kan worden aangetoond dat de afgeleverde stedenbouwkundige vergunning niet in strijd is met dit vernietigingsarrest, maar zich juist richt naar de bepalingen van het gewestplan.

Vraag nr. 129
van 24 mei 2002
van de heer JULIEN DEMEULENAERE

Windturbines – Vergunningen

Recentelijk besliste de federale regering een aantal windmolenparken voor de Belgische kust te plaatsen. Hiertegen ontstond bijzonder veel verzet. Een mogelijk alternatief om onze internationale verplichtingen inzake de productie van hernieuwbare energie te realiseren, is het plaatsen van windmolens op het land.

Het kan hierbij gaan om individuele molens die worden geplaatst door burgers of bedrijven, evenals om grotere windmolenparken met verschillende molens. In het verleden is gebleken dat het bijzonder moeilijk is om een vergunning voor het plaatsen van windmolens of windmolenparken te verkrijgen.

1. Hoeveel aanvragen voor het plaatsen van windmolens werden reeds positief beantwoord en over hoeveel windmolens met welke totale capaciteit gaat het ?
2. Hoeveel vergunningsaanvragen heeft de minister reeds ontvangen waarvoor nog geen beslissing is genomen ?

Over hoeveel molens gaat het en wat is de totale capaciteit ?

3. Wat zijn de voornaamste redenen voor weigering van een vergunning voor het plaatsen van windmolens en hoeveel vergunningsaanvragen werden sinds 1 januari 2000 geweigerd ?

Over welke totaalcapaciteit gaat het ?

4. Wat is de verhouding tussen de aanvragen voor alleenstaande windmolens enerzijds en windmolenparken anderzijds ?

Antwoord

Wat de windturbineproblematiek in het algemeen betreft, kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger in eerste instantie verwijzen naar het antwoord op de recente vraag nr. 121 van 3 mei 2002 van de heer Jan Verfaillie, Vlaams volksvertegenwoordiger (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 20 september 2002, blz. 2040 – red.*).

Het is correct dat de verwezenlijking van windturbineprojecten niet verloopt zoals menigeeen bij de totstandkoming van de omzendbrief EME/2000.01 eigenlijk had verhoopt. Het is even correct dat in veel gevallen projecten stuiten op bezwaren vanuit ruimtelijkordeningsoogpunt. Windturbines hebben inderdaad op de ruimte een dermate grote impact, dat geschikte locaties ervoor vinden niet evident is.

Vandaar ook dat de omzendbrief als uitgangspunt stelt dat mogelijke locaties voor grootschalige projecten zoveel mogelijk planmatig moeten worden onderzocht, terwijl locaties voor één of enkele turbines vooral binnen industriegebieden, gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen of bij grote, ruimtebepalende inrichtingen dienden te worden gezocht.

Liever dan her en der verspreide installaties zonder structuur toe te staan, wordt vanuit ruimtelijkordeningsoogpunt vooral gepleit voor geconcentreerde, planmatig onderzochte installaties op locaties die ook vanuit het Windplan Vlaanderen als gunstig worden aangeduid.

Om terug te komen op de concrete vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger.

1. Een vijftigtal turbines, verspreid over een twintigtal aanvragen, is reeds vergund en opgericht op het Vlaamse grondgebied, het merendeel in West-Vlaanderen, de meest windgunstige provincie. De 54 turbines vertegenwoordigen, volgens gegevens verstrekt door ODE-Vlaanderen, een capaciteit van 24,5 MW (*ODE : Organisatie voor Duurzame Energie ; MW : megawatt – red.*).
- 2 en 3. Tientallen aanvragen voor in totaal meer dan 250 turbines werden ingediend. Een aantal ervan is reeds geweigerd, andere zijn nog in behandeling.

Zoals in de inleiding gesteld, zijn veel van die aanvragen uit ruimtelijk oogpunt niet verantwoord, of vergen ze wegens de huidige gebiedsbestemming een ruimtelijk uitvoeringsplan. Een aantal van dergelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen, voor locaties langs grootschalige infrastructuur, is momenteel in voorbereiding.

Het vermogen van die aangevraagde turbines wordt niet statistisch bijgehouden, maar wetende dat per turbine het vermogen schommelt tussen 0,6 MW en 2 MW, impliceert dit een veelvoud van het thans vergunde vermogen.

4. Meestal gaat het over locaties waar meerdere turbines ineens worden geplaatst.

Slechts in enkele gevallen gaat het om solitaire inplantingen, zoals bij een grootschalige recreatieve infrastructuur of als ruimtelijk bakken.

**Vraag nr. 130
van 24 mei 2002
van de heer JOHAN DE ROO**

Bouwvergunningen – Gemeentelijke archivering

Er zijn gemeenten die de administratieve stukken betreffende afgeleverde vergunningen voor bouwen of verkavelen slechts tien jaar bijhouden en ze daarna laten vernietigen, aangezien hun archiefruimte dikwijls beperkt is.

1. Is de minister daarvan op de hoogte ? Is dit wellicht een algemeen gebruik ?
2. Bestaat er een wettelijke verplichting voor gemeenten en voor burgers om bovenvermelde administratieve stukken meer dan tien jaar bij te houden ?
3. Heeft deze handelwijze geen consequenties voor het vergunningenregister dat gemeenten moeten opmaken ? Zo ja, werden terzake reeds stappen ondernomen ?

Antwoord

- 1 en 2. Verplichtingen en bevoegdheden met betrekking tot het gemeentearchief zijn vastgelegd in federale regelgeving.

Overeenkomstig artikel 132 van de Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1999 zorgt het college van burgemeester en schepenen voor de bewaring van het archief. De gemeente draagt dus zelf de gehele verantwoordelijkheid voor het aanleggen en het bewaren van het gemeentearchief.

Verder zijn nog steeds de Archiefwet van 24 juni 1955 en het koninklijk besluit betreffende de uitvoering ervan van 12 december 1997 van toepassing. De gemeente heeft de mogelijkheid tot overbrenging van archiefbescheiden van meer dan 100 jaar oud, of zelfs van jongere datum, naar het Rijksarchief. Artikel 5 van het vermeld koninklijk besluit bepaalt dat de gemeenten contracten (voor een duur van ten

minste 25 jaar met een mogelijkheid tot vernieuwing) kunnen sluiten met de algemene rijksarchivaris met het oog op de neerlegging en overbrenging van bescheiden.

Een beperking in tijd voor het bijhouden van administratieve stukken is wettelijk dus niet bepaald. In principe moeten de gemeentearchieven dus voor onbepaalde duur bewaard worden; de rechtsleer is hieromtrent unaniem.

Indien een gemeente beslist tot vernietiging na een bepaalde duur, dan valt dit zoals reeds gesteld onder de volle verantwoordelijkheid van het college van burgemeester en schepenen; artikel 132 van de Nieuwe Gemeentewet is duidelijk op dit punt.

3. Een gemeente die haar stukken dus slechts bijhoudt voor een periode van 10 jaar, zal duidelijk een probleem hebben bij de opmaak van haar vergunningenregister, waarin alle bouwvergunningen en verkavelingsvergunningen moeten worden opgenomen.

In een aantal gevallen waarbij er geen vergunning meer kan worden voorgelegd, wordt het bestaande gebouw vergund geacht en kan het in die zin ook opgenomen worden in het vergunningenregister.

- a) Het betreft een gebouw waarvoor geen vergunning kan worden voorgelegd, dat werd opgericht voor 1962 en waarvan noch de gemeente, noch de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) kan aantonen dat het vanaf 1962 werd verbouwd of de bestemming werd gewijzigd in strijd met de regelgevingen en dit op basis van stukken, zoals :

- een uitdrukkelijke weigeringsbeslissing,
- een goedgekeurd verbouwingsplan van de bestaande toestand,
- een goedkeuring m.b.t. een andere bestemming dan de bestaande,
- een van voor de indiening van het nieuw dossier daterend proces-verbaal of niet-aniemische klacht, of
- een opgave van een wijziging in de kadastrale gegevens daterend van na de goedkeuring van het gewestplan (artikel 191, §1 van het decreet van 18 mei 1999 hou-

dende de organisatie van de ruimtelijke ordening : vermoeden van vergund zijn).

- b) Het betreft een gebouw waarvoor geen vergunning kan worden voorgelegd, dat werd opgericht tussen 1962 en de goedkeuring van het definitief gewestplan en waarvan noch de gemeente, noch Arohm op basis van stukken kan aantonen dat het werd opgericht en/of verbouwd of de bestemming ervan werd gewijzigd in strijd met de regelgeving.
- c) Het betreft een gebouw waarvoor geen vergunning kan worden voorgelegd, dat werd opgericht na de goedkeuring van het gewestplan en dat niet in strijd is met de bestemming, op voorwaarde dat zowel de gemeente als Arohm niet meer blijken te beschikken over vergunningsdossiers uit de betrokken periode.

Ik kan nog vermelden dat, zoals omschreven staat in de memorie van toelichting, in het vergunningenregister gebouwen en constructies worden opgenomen waarvoor geen informatie werd teruggevonden. Deze opname heeft in principe echter geen directe invloed op de stedenbouwkundige status van de gebouwen.

Ten slotte moet nog vermeld worden dat de gemeenten uiteraard bij de ROHM-afdeling navraag kunnen doen of men daar nog over documenten beschikt. Vooral inzake verkavelingsvergunningen beschikt men daar immers over nog veel informatie.

**Vraag nr. 131
van 30 mei 2002
van de heer JOHAN DE ROO**

Zonevreemde woningen – Regularisatiecampagne

In een campagne van de Vlaamse overheid staat vermeld dat burgers herinnerd worden aan de ultieme datum van 31 januari 2003 om een regularisatievergunning aan te vragen voor bouwovertrekkingen met betrekking tot zonevreemde woningen.

De belangrijkste zin in dit verband luidt : " Als de werken voldoen aan de nieuwe regels voor zonevreemde woningen, worden ze alsnog vergund".

Er wordt echter niet vermeld wat er zal gebeuren indien men niet voldoet aan de nieuwe regels voor zonevreemde woningen. Op die manier zal de administratie Ruimtelijke Ordening immers op de

hoogte zijn van een bouwovertreding die niet voldoet aan de nieuwe regels voor zonevreemde woningen.

Welke opdracht heeft de betrokken administratie indien een regularisatieaanvraag niet voldoet aan de nieuwe regels voor zonevreemde woningen? Stelt de burger zich in dit geval bloot aan een strafrechtelijke vervolging?

Antwoord

De mededeling inzake de regularisatiemogelijkheid voor zonevreemde woningen roept de eigenaars uitdrukkelijk op om zich eerst goed te informeren, alvorens een aanvraag in te dienen.

Het geplaatste bericht zegt onder meer: "Stap naar de dienst Ruimtelijke Ordening van uw gemeente en informeer eerst of de in het verleden onvergund uitgevoerde werken in aanmerking komen voor de regularisatie. Zo ja, dien dan een regularisatieaanvraag in. Als de werken voldoen aan de nieuwe regels voor zonevreemde woningen, worden ze alsnog vergund", en herhaalt de verwijzing naar de gemeente nog eens na de vraag: "Weet u niet zeker of uw woning zonevremd is? Of aan welke voorwaarden uw aanvraag moet voldoen?".

Naar aanleiding van de geplaatste mededeling werd ook een klacht ingediend bij de Jury voor Praktijken inzake Reclame (JEP) om dezelfde reden die de Vlaamse volksvertegenwoordiger ertoe beweegt deze schriftelijke vraag te stellen. De JEP oordeelde op 15 maart 2002 "dat de burger door middel van de inhoud van de advertentie op een voldoende manier geïnformeerd wordt", en de klacht wegens misleidende informatie werd afgevoerd.

Het risico van vervolging ontstaat niet door het bericht, maar door de onwettelijke toestand waarin sommige eigenaars zich bevinden. Indien hun aandacht niet wordt gevestigd op de tijdelijke regularisatiemogelijkheid of indien zij zich niet informeren, blijft het risico van vervolging ongewijzigd bestaan. Daarmee bewijst de overheid de burger geen dienst. De overheid kan de burger er overigens bezwaarlijk toe aanzetten om langer in de onwettelijke toestand te blijven verkeren.

Er is (alleszins op gewestelijk niveau) een scheiding van de inspectiediensten enerzijds en de vergunningverlenende of adviserende instanties anderzijds; nu de regularisatievergunningsprocedure en de vergelijkprocedure bij het (wijzigend) de-

creet van 8 maart 2002 uitdrukkelijk werden losgekoppeld, is er geen systematische melding meer vanuit de vergunningverlenende en adviserende instanties naar de inspectiediensten wanneer een negatief advies werd versterkt of een stedenbouwkundige vergunning werd geweigerd.

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger dan ook geruststellen dat de burger zich niet blootstelt aan een strafrechtelijke vervolging door een regularisatieaanvraag in te dienen. Overigens, in de praktijk wordt een regularisatieaanvraag meestal slechts ingediend nadat er al een proces-verbaal is opgemaakt.

Ten slotte wil ik er wel de aandacht op vestigen dat de afwezigheid van een dergelijke melding door de adviserende of vergunningverlenende instanties dan uiteraard later niet mag worden ingeroepen door de overtreders om een zogenaamd te lang stilzitten van de inspectiediensten te bekritisieren en als argument mag worden gebruikt om niet meer vervolgd te kunnen worden wegens het overschrijden van zogenaamde redelijke termijnen, verwijzende naar de kennis die de "overheid" van de feiten had.

Vraag nr. 132 van 6 juni 2002

van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VRT – Overlegmateries

In haar antwoord op de vragen om uitleg van collega's Filip Dewinter en André Denys van 2 mei 2002 aangaande het voorstel over een eigen televisiezender voor allochtonen, stelde minister Vogels dat er door de openbare omroep te weinig aandacht aan allochtonen besteed wordt (Handelingen Commissievergadering nr. 214 van 2 mei 2002, blz. 8-15).

In dat verband stelde zij dat er binnenkort gesprekken tussen de VRT enerzijds en haarzelf en de minister anderzijds gevoerd zouden worden om na te gaan hoe de VRT de passus over communicatie met allochtonen in de beheersovereenkomst zal concretiseren.

In dat verband herinner ik mij dat de minister, wanneer hij over het naleven van de objectiviteitsregels door de VRT ondervraagd wordt, steeds verwijst naar de autonomie van de instelling.

Aangezien die autonomie gesprekken en overleg met de VRT blijkbaar toch niet in de weg staat, en

er in de beheersovereenkomst met de VRT ook sprake is van regels van objectiviteit, zou ik de minister willen vragen of er ook over deze materie overleg met de VRT is gepland.

Antwoord

In de beheersovereenkomst is gestipuleerd dat de informatieprogramma's, de mededelingen en de programma's met een algemeen informatieve inslag en alle informatieve programmaonderdelen "onpartijdig en waarheidsgetrouw" dienen te zijn.

Er werden externe instanties opgericht om daarover te waken, met name de Vlaamse Geschillenraad voor Radio en Televisie, overeenkomstig artikel 116octies decies van de gecoördineerde decreten betreffende de radio-omroep en de televisie van 25 januari 1995.

Vraag nr. 133 van 6 juni 2002 van de heer CARL DECALUWE

Aquafin – BTW-tarief

In het najaar van 2001 werd bekend dat de federale overheid het verlaagde BTW-tarief (6 %) betwist dat Aquafin op haar facturen aan de Vlaamse overheid heeft aangerekend. De Belgische staat eist dat in de toekomst een tarief van 21 % BTW toegepast wordt. Ook voor de periode 1996-2001 zou dit tarief betaald moeten worden op de reeds uitgereikte facturen.

Dit zou een zeer zware hypotheek leggen op de Vlaamse begroting voor de volgende jaren en het failliet van het waterzuiveringsbeleid in Vlaanderen kunnen betekenen.

De Vlaamse regering weet zich gesteund door een aanbeveling van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV).

Aquafin heeft recentelijk een rechtsgeding ingeleid tegen de Belgische staat. Hierdoor is de terugvordering van meer dan 200 miljoen euro geschorst.

1. Wat is de stand van zaken in dit dossier ?
2. Is de zaak reeds voorgekomen ? Wanneer wordt een uitspraak ten gronde verwacht ?

Antwoord

Op 6 november 2001 deelden de Centrale Diensten van de Administratie van de Ondernemings- en Inkomensfiscaliteit aan Aquafin NV hun standpunt mee dat de handelingen van Aquafin NV ten aanzien van het Vlaams Gewest zijn onderworpen aan het BTW-tarief van 21 %.

Voor de handelingen van september 1996 tot september 2001 werd door de Administratie van de Invordering, sector BTW, een navordering ingesteld, middels een dwangbevel uitgevaardigd op 8 januari 2002, voor een bedrag van 189.772.305 euro + 18.977.216 euro boete + interesten ten belope van 0,80 % per maand op verschuldigde BTW vanaf 21 oktober 2001.

Het Vlaams Gewest en Aquafin NV betwisten de toepassing van het BTW-tarief van 21 % en elke navordering van een vermeend tekort aan aangerekende BTW.

Bij brief van 12 februari 2002 hebben de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw en de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening het advocatenkantoor Dauginet & Co aangesteld om het Vlaams Gewest bij te staan en te vertegenwoordigen in alle zaken die verband houden met de beslissingen en vorderingen uitgaande van de federale BTW-administraties en om hiertoe alle nodige initiatieven te nemen voor bevoegde rechtbanken en de bevoegde federale kabinetten en administraties.

Met dagvaarding en verzoekschrift van 15 februari 2002 verzette Aquafin NV zich tegen het uitgevaardigde dwangbevel en vorderde middels haar dagvaarding en verzoekschrift de terugbetaling van het door haar aan het Vlaams Gewest aangerekende en aan de bevoegde federale administratie afgedragen verschil van 15 % BTW sedert 8 november 2001, op 15 februari 2002 bepaald op 13.496.077,00 euro, alsmede van alle bedragen die zij nog zal aanrekenen en afdragen uit hoofde van de toepassing van het BTW-tarief van 21 % in plaats van 6 %.

De zaak werd op de inleidingszitting zoals gebruikelijk "naar de rol" verzonden, d.w.z. voor onbepaalde tijd uitgesteld. Alle partijen krijgen daarmee de mogelijkheid om hun standpunten schriftelijk te formuleren in de vorm van conclusies.

Op 15 april 2002 werd opdracht gegeven aan bovenvermeld advocatenkantoor om een alternatieve

structuur uit te werken voor het doorrekenen van de kosten voor waterzuivering middels de factuur van het waterverbruik. Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan een voorstel hieromtrent.

Op basis hiervan zal in eerste orde met de federale instanties onderhandeld worden teneinde een compromis of dading af te sluiten, met het oog op het maximaal reduceren van vermelde navordering en op het vermijden van het van dan af geldende BTW-tarief van 21 %.

De vraag wanneer een uitspraak ten gronde kan worden verwacht, kan dan ook op dit moment niet beantwoord worden.

Het is immers nog steeds de bedoeling dit dossier minnelijk te regelen met de federale overheid, zodat een finale gerechtelijke beslissing overbodig wordt.

**Vraag nr. 134
van 6 juni 2002
van de heer CHRIS VANDENBROEKE**

Bestemmingswijzigingen – Belendende percelen

Het is de evidentie zelf dat bestemmingswijzigingen van bepaalde percelen grond belangrijke repercussies kunnen hebben voor de waardebepaling van aanpalende stukken grond.

Bovendien is het zo dat de aanvragen tot bestemmingswijziging niet steeds openbaar of kenbaar worden gemaakt, en dit met soms erg zware gevolgen voor de eigenaars van belendende percelen.

1. Waarom worden bestemmingswijzigingen niet telkens aan de eigenaars van belendende stukken grond zelf gemeld ?
2. Zijn de beschikbare regelingen voldoende om ook de eigenaars van die belendende percelen te compenseren voor de soms manifeste waardevermindering ? Zo niet, is dat geen lancune ?

Antwoord

De bestemmingswijzigingen in de ruimtelijke ordening gebeuren bij ruimtelijk uitvoeringsplan, vroeger gewestplan, of bij bijzonder plan van aanleg. Elke planningsprocedure bevat een openbaar onderzoek dat kenbaar gemaakt wordt volgens strikte regels, om te voorkomen dat een wijziging zou plaatsvinden zonder dat een eigenaar van een be-

lendend perceel of een geïnteresseerde er weet van zou hebben. Iedereen kan zijn opmerkingen of bezwaren kenbaar maken in het openbaar onderzoek. Er bestaan dus geen bestemmingswijzigingen die gebeuren zonder openbaar onderzoek.

Ter illustratie.

Voor een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan is de bekendmaking minimaal als volgt :

Artikel 42 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening:

- aanplakking in de gemeente waarvan het grondgebied door het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geheel of ten dele wordt bestreken;
- een bericht in het Belgisch Staatsblad (dat trouwens op internet consulteerbaar is);
- een bericht in ten minste drie dagbladen die in het Vlaamse gewest worden verspreid;
- een bericht dat driemaal door de openbare radio en televisie wordt uitgezonden.

Voor een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan is de bekendmaking minimaal als volgt:

- aanplakking in elke gemeente waarvan het grondgebied door het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan geheel of ten dele wordt bestreken ;
- een bericht in het Belgisch Staatsblad (dat trouwens op internet consulteerbaar is) ;
- een bericht in ten minste drie dagbladen die in de provincie worden verspreid.

Voor een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan is de bekendmaking minimaal als volgt :

- aanplakking in de gemeente ;
- een bericht in het Belgisch Staatsblad (dat trouwens op internet consulteerbaar is) ;
- een bericht in ten minste drie dagbladen die in de provincie worden verspreid.

Deze aankondiging van het openbaar onderzoek moet minstens volgende zaken vermelden:

- de gemeenten waarop het ontwerp van plan betrekking heeft ;

- waar het ontwerp ter inzage ligt ;
- de begin- en einddatum van het openbaar onderzoek ;
- het adres waar opmerkingen en bezwaren kunnen worden ingediend en hoe dit moet gebeuren.

De garanties om op de hoogte te kunnen zijn van een bestemmingswijziging zijn dan ook heel groot, via een ruime bekendmaking. Het zijn immers niet uitsluitend de eigenaars van aanpalende percelen die zich betrokken kunnen voelen bij bestemmingswijzigingen. Deze vormen van bekendmaking via een openbaar onderzoek zijn trouwens reeds lang ingeburgerd. Het parlement heeft bij de behandeling van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening in 1999 geoordeeld dat deze bekendmaking voldoende is.

Een aanvraag voor bestemmingswijziging op zich wordt niet bekendgemaakt zolang de gemeente, de provincie of het gewest, naargelang het niveau dat het plan maakt, niet beslist om het ontwerp van plan goed te keuren en bijgevolg het openbaar onderzoek te laten plaatsvinden.

Wat waardeverminderingen betreft, voorziet het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening in een planschaderegeling. Planschade kan worden gevorderd in bepaalde gevallen zoals omschreven in artikel 84 van het decreet.

Hierbij verwijs ik opnieuw naar de behandeling van het decreet in het parlement, waarbij geoordeeld werd dat de planschaderegeling afdoende geregeld is zoals opgenomen in het decreet.

**Vraag nr. 135
van 6 juni 2002
van de heer CARL DECALUWE**

Transportcentrum LAR Rekkem – Uitbreiding

De uitbreiding van de transportzone LAR is reeds lang een probleem. Het streekplatform opteert voor een zuidelijke en westelijke uitbreiding van in totaal 30 hectare.

Bij de afbakening van het stedelijk gebied Kortrijk, die tot op vandaag nog niet afgerond is, dient deze geplande uitbreiding van de LAR opgenomen te worden.

Momenteel kan men vanuit de administratie niet meedelen of de LAR al dan niet opgenomen is.

1. In welke mate maakt de uitbreiding van de LAR deel uit van het stedelijk gebied Kortrijk ?
2. Indien deze uitbreiding opgenomen is, welke locatie werd daartoe bestemd ?
3. Indien deze uitbreiding niet opgenomen is, betekent dit dat ze pas kan gebeuren na de definitieve goedkeuring van de afbakening van het stedelijk gebied Kortrijk ?
4. Wanneer wordt terzake een concrete beslissing genomen en welke stappen moeten daartoe nog worden gedaan ?

Antwoord

1 en 2. In het afbakeningsproces is de mogelijke uitbreiding van de LAR inderdaad aan bod gekomen. In het einddocument is een tweeledige afspraak opgenomen. Enerzijds wordt een pakket van 30 hectare als reserve "opzij" gehouden uit de taakstelling voor bedrijvigheid. Anderzijds wordt geen definitieve uitspraak gedaan over de locatiekeuze voor deze activiteit.

Concreet is een uitbreiding van de LAR in het einddocument van het afbakeningsproces niet opgenomen als een onderdeel van het regionaalstedelijk gebied. De bestaande LAR is wel opgenomen, met name vanwege de ruimtelijk-economische betekenis voor het stedelijk gebied, hoewel het ruimtelijk als een perifere fragment van het stedelijk gebied moet worden beschouwd.

Omdat de problematiek van geschikte locaties voor logistieke activiteiten het kader van één specifiek afbakeningsproces van een stedelijk gebied overstijgt, is een onderzoek uitgevoerd naar de "ruimtelijk-economische aspecten van de ontwikkelingen in transport, distributie en logistiek in Vlaanderen". Op basis van die studie zijn er nu voldoende argumenten om de logistieke rol van het Kortrijkse in Vlaanderen te versterken. Het is nu zaak om verschillende mogelijke locaties tegen elkaar af te wegen.

3 en 4. Het vastleggen van een specifiek bedrijventerrein voor logistieke activiteiten behoort – wat de regionaalstedelijke gebieden betreft – tot de taken van de Vlaamse overheid en dient

dus te geschieden in een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

In het lopende proces kunnen de alternatieve locaties verder onderzocht worden.

**Vraag nr. 136
van 6 juni 2002
van de heer JOHAN SAUWENS**

Begrotingsaldo – Normen

1. Het saldo in 2001 op de begroting vanuit HRF-benadering bedroeg 1.325 miljoen euro (HRF : Hoge Raad voor Financiën).

Zijn in dit veel grotere overschot dan geraamd, de in 2001 geplande, maar pas in 2002 afgerekende afcentiemen op de personenbelasting (Vlaamse belastingverlaging) begrepen ?

2. Op bladzijde 64 van de algemene toelichting bij de begrotingscontrole 2002 (30 april 2002) wordt het saldo in 2001 volgens de HRF-norm en de ESR-norm vermeld (ESR : Europees Stelsel van Nationale en Regionale Rekeningen).

Kan de minister omstandig aangeven wat het verschil is tussen die normen ?

Antwoord

1. Ik bevestig de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat de betaling van 9,6 miljard frank, ingeschreven door de Vlaamse regering als kosten van de maatregel inzake afcentiemen, heeft plaatsgevonden eind 2001, op basis van een overeenkomst die ik heb afgesloten met de federale minister van Begroting en Financiën.

Gezien deze overeenkomst heeft er een transactie plaatsgevonden tussen de twee entiteiten – het gewest en de federale overheid – en werd deze transactie, conform de HRF-methodologie, verrekend op het jaar 2001. Er is met andere woorden krediet vastgelegd en geordonnanceerd ; dus conform de HRF-methodologie werd er aangerekend.

Het saldo van 2001 is dus wel degelijk bezwaard met deze storting.

2. Ik dien de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop te wijzen dat de bedoelde toelichting

slechts een eerste aanzet is, met het oog op voorlichting aan het parlement van de consequenties die een normering in ESR-saldo heeft.

Zoals hij weet, was de norm van de Hoge Raad van Financiën, die totstandgekomen is lang voor het stabiliteitsverdrag, gebaseerd op begrotingsoperaties (inzonderheid ordonnanceringen) zoals zij in de traditionele kas-boekhouding van de overheid worden geregistreerd. Vanaf 1993-94 heeft de Hoge Raad van Financiën – zich bewust van de tekortkomingen in deze benadering – de zogenaamde beleidsverruimende operaties toegevoegd aan haar benadering. Bij gebrek aan een referentiekader heeft de Hoge Raad zelf op pragmatische wijze gepoogd invulling te geven aan de definitie van "beleidsverruimende operaties". Zo werd de nettoleningsopname van de NV Aquafin beschouwd als een beleidsverruimende operatie, voor rekening van het Vlaams Gewest.

Met de inwerkingtreding van het stabiliteitspact hebben de diverse lidstaten die behoren tot de EMU zich verbonden tot het voorleggen en aanhouden van sluitende begrotingen (*EMU : Economische en Monetaire Unie – red.*). Om dit te meten, is er echter een gemeenschappelijk meetkader nodig. Dit is het Europees Stelsel van Nationale en Regionale Rekeningen (in vervanging van het Europees Stelsel van Economische rekeningen). Dit Europees Stelsel van Nationale en Regionale Rekeningen, meer bekend onder de benaming ESR95, werd bij verordening 2223/96 opgelegd aan de lidstaten. Verordening 475/2000 van de Europese Raad heeft bijkomende verduidelijkingen ingevoerd. Hierbij wordt het handboek uitgebracht door Eurostat m.b.t. ESR95, sinds februari 2000 als referentiewerk gehanteerd. Dit uitgebreid handboek kan immers door eenieder worden aangekocht bij de NBB (*Nationale Bank van België – red.*).

Omdat de Hoge Raad van Financiën zich ervan bewust was dat het moeilijk is om globaal te werken in ESR-termen en voor de gewesten en gemeenschappen te werken volgens zijn eigen inzichten, heeft hij geleidelijk aan zijn norm gaan afstellen afhankelijk van de ESR-resultaten. Toch bleef hierdoor een bizarre situatie bestaan, wat vooral te maken heeft met het moment van aanrekening. Zo is in HRF-termen de betaling van de afcentiemen, gezien het bestaan van een overeenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en de federale overheid, aanrekenbaar op 2001. In ESR-termen is dit daarentegen

onduidelijk. Het aanrekeningmoment dat door de Europese autoriteiten wordt nagegaan, is hier immers het ogenblik dat het geld transfereert van de institutionele sector "overheid" naar de sector "gezinnen", wat plaatsvindt in 2002 en mogelijk zelfs 2003.

Het is evident dat de gewesten en gemeenschappen op deze manier gelijktijdig rekening moeten houden met twee normen, wat ik, samen met de Waalse, Franstalige, Duitstalige en Brusselse collega's geweigerd heb nog te aanvaarden vanaf dit jaar. De interministeriële Conferentie voor Financiën en Begroting heeft dit aanvaard, door de Hoge Raad van Financiën te vragen zijn methodologie eenduidig af te stellen op de ESR-definities. Wanneer trouwens tegelijk met verschillende normen rekening moet worden gehouden, ontstaat de facto een normverstrenging. Dit kon ik niet langer aanvaarden.

Dat afstellen op ESR95 heeft echter wel een reeks consequenties, die ik hierbij kort samenvat.

- De afbakening van de sector "overheid" is eenduidiger, wat onder meer betekent datop basis van deze definitie Aquafin niet tot de sector "overheid" behoort en dus de Aquafinschuldopbouw evenmin een Vlaamse schuld is.

Omgekeerd moet de Vlaamse overheid binnen haar begrotingsnormering wél de andere entiteiten opnemen die behoren tot de sector Vlaamse "overheid". In casu betekent dit dat de normering op een hoger geconsolideerd niveau moet plaatsvinden. Zo is een dotatie naar bijvoorbeeld het MINA-fonds geen uitgave meer, vermits zij wordt tegengeboekt door éénzelfde inkomst van het MINA-fonds (*Fonds voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur – red.*). Enkel als het MINA-fonds een uitgave doet die buiten de sector (Vlaamse) "overheid" gaat, wordt zij aangerekend als uitgave.

- Het aanrekeningsmoment wijzigt : vooral voor de ontvangsten, die wettelijk thans moeten worden aangerekend op het moment van ontvangst, maar volgens ESR daarentegen op het ogenblik van de opeisbaarheid moeten worden aangerekend, kan dit behoorlijke verschuivingen teweegbrengen.
- Kredietverleningen en participaties worden in ESR niet verrekend in het begrotingssaldo, vermits zij in principe enkel een verschui-

ving teweegbrengen op de balans van de Vlaamse overheid (van liquiditeiten naar participaties).

Omgekeerd worden in ESR echter ook niet de ontvangsten aangerekend die voorkomen uit de verkoop van participaties. Deze ontvangsten verhogen immers niet de balans van de Vlaamse Gemeenschap : er treedt enkel een verschuiving op.

- ESR, en het verklarend handboek dat Eurostat heeft uitgebracht, bevat verder een reeks verfijningen noodzakelijk om te vermijden dat diverse regeringen met divergerende technieken op verschillende wijze zouden worden benaderd. In het verleden heeft ook de federale Belgische regering zich enkele malen moeten aanpassen, omdat de Europese toezichthouders gestoten waren op technieken die misschien niet volgens de letter, maar wel volgens de geest het begrotingssaldo negatief beïnvloeden.

Zo bevat het ESR-handboek thans uitgebreide beschrijvingen van de wijze waarop bijvoorbeeld leasecontracten, vergunningen, concessies, sale and lease back en dergelijke operaties al dan niet moeten worden aangerekend.

**Vraag nr. 137
van 6 juni 2002
van de heer JOHAN SAUWENS**

Registratierechten – Verwachte ontvangsten

1. Wat waren de verwachte ontvangsten uit de registratierechten in de aanvankelijke begroting 2002 (oktober 2001) en in de begroting 2002 na budgetcontrole ?
2. Kan precies worden opgegeven waarom deze verwachtingen verschillen ?
3. Kan een vergelijkbaar bedrag inzake registratierechten voor 2001 en 2001 na budgetcontrole worden bezorgd ?

Antwoord

1. Onderstaande tabel (in duizend euro) geeft een overzicht van de cijfers zoals die in de betrokken begrotingen voor de registratierechten werden opgenomen.

BGO 2002	Oorspronkelijk	Middelenartikel	Additioneel	Middelenartikel
Basisbedrag	409.432	PR 83.3 ART 36.01	638.428	PR 83.3 ART 36.02
Nalatigheidsintresten	10	PR 83.3 ART 26.02	0	PR 83.3 ART 26.02
Boetes	757	PR 83.3 ART 36.02	0	PR 83.3 ART 36.02
Totaal	410.199		638.428	
BGC 2002				
Basisbedrag	409.432	PR 83.3 ART 36.06	570.353	PR 83.3 ART 36.06
Nalatigheidsintresten	10	PR 83.3 ART 36.06	0	PR 83.3 ART 36.06
Boetes	694	PR 83.3 ART 36.06	0	PR 83.3 ART 36.06
Totaal	410.136		570.353	

BGO : begrotingsopmaak ; BGC : begrotingscontrole – red.

De kolom "Oorspronkelijk" verwijst naar de gewestbelastingen zoals die vóór de inwerking-treding van het Lambermontakkoord aan de gewesten werden toegewezen. De kolom "Additioneel" geeft het bedrag aan dat door de inwerking-treding van het Lambermontakkoord als bijkomend ten opzichte van het oorspronkelijk bedrag in de middelenbegroting kon worden ingeschreven.

Uit de tabel kan ook afgeleid worden dat vanaf de begrotingscontrole 2002 ervoor geopteerd werd om voor elke gewestbelasting een afzonderlijk middelenartikel te gebruiken waarop zowel het basisbedrag als de betrokken boetes en de intresten ingeschreven worden.

2. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger terecht opmerkt, verschilt de raming van de gewestbelastingen ter gelegenheid van de begrotingsopmaak 2002 aanzienlijk van de raming ter gelegenheid van de begrotingscontrole 2002.

De reden hiervoor is vrij duidelijk en staat, zoals gesteld, reeds verwoord in de algemene toelichting en in de verantwoording bij het middelen-decreet begrotingscontrole 2002.

Zo werden de registratierechten herraamd, rekening houdende met de op dat ogenblik bekende parameters. Bovendien werd pas bij de begrotingscontrole 2002 duidelijk dat de zogenaamde 11/12-regel voor de additionele gewestbelastingen effectief zou worden toegepast. De 11/12-regel houdt in dat de additionele gewestbelastingen door de werking van artikel 54, §1, tweede lid, van de bijzondere financieringswet in 2002 slechts voor 11/12 zullen worden geïnd – lees : door de federale overheid doorgestort worden (Stuk 17 (2001-2002) – Nr. 1A, blz. 28).

3. Onderstaande tabel (in duizend euro) geeft het gevraagde overzicht met betrekking tot de registratierechten.

BGO 2001	Voor Lambermont	Middelenartikel
Basisbedrag	443.546	PR 83.3 ART 36.01
Nalatigheidsintresten	12	PR 83.3 ART 26.02
Boetes	0	
Totaal	443.558	
BGO 2001		
Basisbedrag	434.260	PR 83.3 ART 36.01
Nalatigheidsintresten	12	PR 83.3 ART 26.02
Boetes	0	
Totaal	434.772	

De geraamde weerslag van de verlaging van de registratierechten vanaf 1 januari 2002 weerspiegelt zich in de vergelijking van het cijfer van de begrotingsopmaak 2002 met dit van de begrotingscontrole 2001.

**Vraag nr. 138
van 14 juni 2002
van mevrouw SONJA BECQ**

Bedrijventerrein Westrode – Stand van zaken

In mijn schriftelijke vraag nr. 118, "Bedrijventerreinen Vlaams-Brabant – Stand van zaken", vroeg ik naar de stand van zaken aangaande projecten uit Vlaams-Brabant die behoorden tot de "knelpunt-bedrijventerreinen" (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 20 september 2002, blz. 2037).

Graag kreeg ik informatie met betrekking tot het industrieterrein Westrode.

1. Wat is de stand van zaken van dit dossier ?
2. Wat zijn de knelpunten en wat zijn de voorgestelde uitwegen ?

Antwoord

In antwoord op schriftelijke vraag nr. 118 heb ik de context van het urgentieproject gegeven, alsmede de Vlaams-Brabantse terreinen die opgenomen zijn in het urgentieproject.

In het antwoord op de vragen nr. 120 van 7 juni 2001 en nr. 78 van 8 februari 2002 van Vlaams volksvertegenwoordiger Francis Vermeiren werd de problematiek van het bedrijventerrein Westrode uitvoerig uiteengezet. In mijn antwoorden werd reeds gesteld dat heel wat aspecten een rol spelen in deze complexe problematiek : de ontsluiting naar de A12, het financiële, de ontwikkelingsperspectieven van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, enzovoort (*resp. Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 5 oktober 2001, blz. 128 ; en BVA nr. 15 van 28 juni 2002, blz. 1732 – red.*).

1. In het kader van het urgentieproject van het SPRE voor knelpuntterreinen werd ook Meise-Westrode onderzocht (*SPRE : Strategisch Plan Ruimtelijke Economie – red.*). Dit bedrijventerrein van circa 75 hectare is deels bestemd als in-

dustriegebied, deels als reservegebied voor industriële uitbreiding.

Het verder onderzoek door de GOM Vlaams-Brabant beperkt zich tot de vaststellingen dat zowat alle gegevens bekend zijn (*GOM : Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij – red.*).

2. De al dan niet prioritaire ontwikkeling van het bedrijventerrein blijft weinig evident gezien een aantal grote vraagstukken. Het geheel van argumenten waarom de ontwikkeling van het bedrijventerrein Westrode in Meise niet evident is, werd reeds herhaaldelijk geschetst.

In de eerste plaats is er de ontsluitingsproblematiek naar de A12.

Naar verluidt heeft de afdeling Wegen en Verkeer (AWV) Vlaams-Brabant de opmaak van een streefbeeld voor de A12 opgestart. Dit streefbeeld zal de ontwikkeling van Westrode als één der ontsluitingsscenario's bekijken. Het is zonder meer duidelijk dat een kwaliteitsvolle ontsluitingsoplossing een grote investering vraagt.

Wanneer de resultaten van voormelde studie bekend zijn, zal ik onder leiding van mijn kabinet een overlegvergadering beleggen met alle betrokken actoren, waaronder de GOM Vlaams-Brabant en AWV Vlaams-Brabant en mijn administratie, teneinde een oplossing te vinden voor dit complexe probleem. In dit opzicht blijft het zinvol dat alternatieve locaties worden onderzocht.

Ten tweede is er de juridische problematiek van de ontwikkeling van Westrode op de huidige locatie, in het bijzonder voor het reservegebied voor industrie.

Ten derde mag ook de kwaliteit en het type van ontwikkeling niet uit het oog verloren worden.

Bij de ontwikkeling van een bedrijventerrein langs de A12 (Westrode of een alternatieve locatie) kan het niet de bedoeling zijn opnieuw "baanwinkels", toonzalen of andere activiteiten met ongewenste effecten toe te laten. Het bereikbaarheidsprofiel van een dergelijke locatie geeft aanleiding om het terrein te bestemmen voor grote ruimtebehoevende bedrijfsactiviteiten die een rechtstreekse aansluiting naar het primaire wegenstelsel nodig hebben.

Vraag nr. 139
van 14 juni 2002
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Q-Music – Frequentie

In november 2001 heeft de Vlaamse Gemeenschap een frequentie aan Q-Music gegeven zonder dat deze toekenning, zo lijkt het, het voorwerp heeft uitgemaakt van een overleg met de Franse Gemeenschap.

Sinds Q-Music in de ether is, kunnen de luisteraars France Culture, dat uitgezonden wordt vanuit Rijsel, niet meer ontvangen. De vereniging van luisteraars van France Culture heeft meer dan 1.500 handtekeningen verzameld, waaronder de handtekeningen van artiesten, volksvertegenwoordigers, universiteitsprofessoren, ...

1. Heeft de toekenning van de frequentie aan Q-Music het voorwerp uitgemaakt van een overleg met de federale overheid en/of Franse Gemeenschap ?
2. Zijn de problemen van de luisteraars van France Culture bekend en zo ja, welke oplossing wordt er voorgesteld ?

Antwoord

1. De frequentie Brussel 98.1 MHz werd door de Vlaamse Gemeenschap, samen met 66 andere frequenties, ter coördinatie aangeboden bij het BIPT op 17 november 2000. Deze zender heeft een directief vermogen van 10 kW (*MHz : Megahertz ; BIPT : Belgisch Instituut voor Post en Telecommunicatie ; kW : kilowatt – red*).

Op 22 mei 2001 ontving de administratie een brief van het BIPT met als bijlage onder andere het akkoord van de Franse administratie betreffende Brussel 98.1 MHz.

Ook met de Franse Gemeenschap werd over deze frequentie tijdens de besprekingen van begin 2001 een akkoord bereikt. Op basis van dit technisch akkoord werd in november 2001 een vergunning voor Brussel 98.1 MHz uitgeschreven.

2. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de coördinatie van Brussel 98.1 MHz met de Franse administratie volledig conform de internationale afspraken (cf. Akkoord van Genève van 1984) positief werd afgerond.

De problemen van de luisteraars van France Culture zijn bekend. Het betreft hier een signaal van France Culture dat vanuit Rijsel op de frequentie 98.0 MHz uitgezonden wordt met een groot vermogen, met als doel Rijsel en onmiddellijke omgeving te kunnen bedienen. Door een optimalere invulling van de spectrale ruimte in Vlaanderen/Brussel en door de ingebruikname van Brussel 98.1 MHz, en dit conform de geldende internationale afspraken, wordt het signaal van France Culture teruggedrongen tot buiten Brussel.

In navolging van alle buurlanden en van de Franse Gemeenschap is de Vlaamse Gemeenschap als allerlaatste tot een maximale invulling van de frequentieband 87.5-102.1 MHz overgegaan.

3. Oplossingen zijn dat France Culture via AM uitzendt en/of dat de kabelmaatschappijen France Culture doorgeven.

Vraag nr. 140
van 14 juni 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Overheidsgebouwen – Leegstand

Vandaag zou Vlaanderen – dat leid ik tenminste af uit vroegere vraagstellingen – over een accuraat gegevensbestand beschikken van gebouwen die eigendom zijn van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

1. Welke gebouwen zijn gecatalogeerd als leegstaande gebouwen die eigendom zijn van Vlaanderen ? Wat is de waardebepaling van deze gebouwen ?
2. Welke van deze gebouwen staan leeg in afwachting van eventuele renovatie of een nieuwe bestemming ?

Wat is hun nieuwe bestemming ?

Sinds wanneer staan deze gebouwen leeg ?

3. Welke gebouwen zonder bestemming staan leeg ? Om welke reden ?

Wat gebeurt er met deze leegstaande gebouwen ?

4. Wordt voor deze leegstaande gebouwen leegstandsbelasting betaald aan de Vlaamse overheid? Aan de gemeente?

Welk bedrag wordt aan elk van beide uitgegeven?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Van Grembergen (nr. 109).

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken, Buitenlands Beleid en Cultuur.

**Vraag nr. 142
van 21 juni 2002
van de heer ANDRE-EMIEL BOGAERT**

Brownfields – Beleidscoördinatie

Ik verwijs naar de respectieve antwoorden van de ministers Jaak Gabriels (Handelingen Commissievergadering nr. 206 van 25 april 2002, blz. 17-19), Dirk Van Mechelen en Vera Dua (Handelingen Commissievergadering nr. 182 van 28 maart 2002, blz. 2-5) op mijn vragen om uitleg inzake de aanpak van de zogenaamde brownfields.

Door de verregaande maatschappelijke gevolgen van de brownfieldproblematiek – denk maar aan de devaluatie van buurten, verontreiniging van gronden, verkrotting van panden – is de ontwikkeling van een beleid terzake eigenlijk een opdracht van de Vlaamse regering in het algemeen en van de rechtstreeks betrokken ministers in het bijzonder.

1. In het kader van het strategisch project brownfieldontwikkeling ging de Vlaamse regering op 13 december 2000 over tot de oprichting van de Stuurgroep Brownfieldontwikkeling, samengesteld als volgt :
 - vertegenwoordigers van de verschillende administraties, overheidsinstellingen en gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM) onder leiding van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) ;

- vier werkgroepen : inventarisatie/databanken ; subsidiëring en financieringsmiddelen ; actoren ; proefprojecten.

Stand van zaken : besluiten van de respectieve werkgroepen werden nog niet meegedeeld.

Kwam de stuurgroep inmiddels tot duidelijke afspraken en welke zijn de terzake genomen beslissingen ?

2. Subsidiebesluit houdende bedrijventerreinen en gebouwen :

- minister Van Mechelen : dit besluit werd in 2001 geschreven. "Dit subsidiebesluit, dat in een ontwerpfase klaar was, werd dan doorgeschoven naar de nieuwe bevoegde minister Gabriels" ;

- minister Gabriels geeft dit toe en stelt : "Ontwerp is aan herziening toe".

Stand van zaken : wat beleidsmatig primordiaal was onder de vorige minister, is dit blijkbaar onder de huidige minister niet meer ; ontwerp blijft ontwerp blijft ontwerp blijft ontwerp ...

Hoever staat het met de herziening van het ontwerp van subsidiebesluit en wat is het tijdpad voor indiening bij het parlement ?

3. Subsidiebesluit houdende vernieuwingsprojecten voor leegstaande en/of verwaarloosde bedrijven terreinen :

- minister Van Mechelen :

moet worden herbekeken, maar dit doen we zelf (Ruimtelijke Ordening) ;

bestaande regelgeving wordt momenteel door de administratie Economie (via studie-bureau Gedas) doorgelicht en moet normaliter tegen eind april 2002 gefinaliseerd worden. Nadien gaan deze gegevens naar de administratie Ruimtelijke Ordening om ze te vertalen in nieuw subsidiebesluit ;

- minister Gabriels : zegt niets over de aan de gang zijnde doorlichting die tegen eind april 2002 gefinaliseerd had moeten zijn. Wel stelt de minister dat minister Van Mechelen met de herziening van het subsidiebesluit bezig is.

Stand van zaken : of de doorlichting tegen eind april 2002 gefinaliseerd werd, is niet bekend. Idem wat de herziening van het subsidiebesluit betreft.

Werd de aangekondigde doorlichting eind april 2002 gefinaliseerd ?

Zo ja, wat is het resultaat hiervan ?

Zo neen, waarom niet ?

Dezelfde vragen wat de herziening van het subsidiebesluit betreft.

4. Studie "Omschakeling van bestemde naar bouwrijpe bedrijventerreinen en de economische knooppunten in Vlaanderen van het strategisch plan" :

- werd in maart 2001 in het kader van het Strategisch Plan voor Ruimtelijke Economie (SPRE) door minister Van Mechelen opgestart met als doelstellingen :

overzicht van de bedrijventerreinen die zijn opgenomen in de bestemmingsplannen, maar nog niet ontwikkeld werden ;

de aldus verkregen inventarisatie moet het uitgangspunt zijn voor het zoeken naar oplossingen ;

- na voormelde opstart werd minister Gabriëls verantwoordelijk (via taskforce in samenwerking met de administratie Ruimtelijke Ordening) ;
- vastgesteld wordt dat er heel wat (62) knelpunten terreinen zijn, waarvoor een oplossing noodzakelijk is :

minister Gabriëls : deze knelpunten moeten worden opgelost door een versnelde ontwikkeling van de betrokken terreinen ;

minister Van Mechelen : een oplossing kan er bijvoorbeeld in bestaan dat bepaalde bedrijventerreinen worden geschrapt, en dit wegens de ontoegankelijkheid ervan en/of om publiekrechtelijke redenen.

Stand van zaken : overzicht van de bedrijventerreinen opgenomen in bestemmingsplannen en nog niet ontwikkeld, dient nog te worden verspreid. Beleid ten aanzien van de 62 knelpunt-

terreinen is dubbelzinnig: én versneld ontwikkelen én deels schrappen.

Kan de lijst van nog niet ontwikkelde bedrijventerreinen opgenomen in bestemmingsplan, worden meegedeeld ? Wordt ervoor geopteerd om de 62 knelpunten terreinen versneld aan te pakken, dan wel deels te schrappen ?

5. Voor de financiële en juridische structuur wordt gedacht aan een op te richten Amortisatiefonds onder de vleugels van de Participatiemaatschappij Vlaanderen (de nieuwe GIMV met 100 % overheidskapitaal) :

- minister Van Mechelen : Fonds liefst zo vlug mogelijk definitieve vorm geven door decreetale verankering.

Stand van zaken : het beleid staat of valt met het reeds lang aangekondigde Amortisatiefonds, dat echter maar geen definitieve vorm krijgt.

Hoever staat het met de oprichting van het Amortisatiefonds en wat is het tijdpad voor indiening bij het parlement ?

6. PPS-constructie (publiek-private samenwerking) :

- minister Van Mechelen : PPS is een soort toverwoord, maar wil deze vorm van samenwerking slagen, dan dienen nog vele problemen te worden uitgeklaard (binnen de werkgroep "subsiëring en financieringsmiddelen") ;

- minister Dua : binnen de Stuurgroep Brownfieldontwikkeling werd beslist om voorlopig geen brownfieldprojecten via PPS-constructie te realiseren (enkel één proefproject, namelijk in Tessenderlo). Als uiteindelijk zou worden beslist om brownfieldprojecten via PPS-constructie te financieren, dan moet eerst het Kenniscentrum PPS worden ingeschakeld.

Stand van zaken : ook hier is er een dubbelzinnig beleid : én versneld problemen oplossen om deze vorm van samenwerking zo vlug mogelijk in te voeren, én beslissen om voorlopig geen projecten via PPS te realiseren.

Is het een beleids optie om de PPS-constructie zo snel mogelijk decretaal of anderszins in te voeren ?

Zo ja, gebeurt dit dan via de NV PMV ?

Zo neen, ziet het beleid dan voorlopig af van het realiseren van projecten via PPS ?

7. Woonzones (enkel door minister Dua aangehaald) :

prioriteit moet worden gegeven aan de sanering van bestaande woongebieden.

In dit kader werd een studie uitbesteed voor het uitwerken van een draaiboek voor een geïntegreerde aanpak van de woonzones die primordiaal voor sanering in aanmerking komen. De lijst van 900 potentieel verontreinigde woonzones blijft behouden en de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) heeft terzake een prioriteitenlijst uitgewerkt, op basis waarvan OVAM nog in de loop van 2002 een project zal opstarten.

Stand van zaken : het is wachten op de definitieve prioriteitenlijst én op de projectkeuze van OVAM.

Werden inmiddels wijzigingen aangebracht aan de voorlopige prioriteitenlijst van verontreinigde woonzones ?

Heeft OVAM inmiddels reeds een projectkeuze voor 2002 gemaakt ?

- N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister Dua (vraag nr. 259).

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 143 van 21 juni 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Distributie Télé-Liège

In de gemeente Voeren is de kabeldistributie in handen van de maatschappij Interмосane. Ondanks het feit dat decretaal bepaald is dat er per gemeente slechts één regionale zender via de kabel mag worden gedistribueerd, worden in Voeren nu

al jaren zowel TV Limburg als Télé-Liège door de kabelmaatschappij verspreid.

Reeds in 1997 zegde de toen bevoegde minister mij toe dat hij de betrokken kabelmaatschappij zou meedelen dat hij erop rekende dat de Vlaamse regelgeving integraal zou worden toegepast.

Voorzover mij bekend, is dat nog steeds niet het geval.

Werden er tijdens deze regeerperiode al contacten met Interмосane gelegd, teneinde de Vlaamse decreetgeving op een correcte wijze te doen naleven ?

Antwoord

Ik heb met de kabelmaatschappij Interмосane geen contact gehad.

Ik vestig er de aandacht op dat het toezicht op de mediaregelgeving door het Vlaams Parlement aan een volledig autonoom orgaan, namelijk het Vlaams Commissariaat voor de Media, is toevertrouwd.

Vraag nr. 144 van 21 juni 2002 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Flanders Technology en Technopolis – Investeringen

De technologiebeurs Flanders Technology, later Technoland geworden, behoort tot het verleden. Het slachtoffer als het ware van de ultrasnelle technologische ontwikkelingen van de jaren negentig, die ook voor vele bedrijven niet meer bij te houden waren.

Uit die vroegere periode van de snelle telecommunicatie dateert nochtans het in Mechelen gevestigde Technopolis, dat duidelijk nog op aanzienlijke interesse kan rekenen, vermits deze instelling op twee jaar tijd liefst 600.000 bezoekers wist te lokken.

De overheid heeft intussen belangrijke financiële steun verleend om Flanders Technology als boegbeeld van de Vlaamse technologie aan de wereld te tonen en aldus interesse te wekken voor werkgelegenheidsbevorderende, vernieuwende industriële initiatieven. Voor de jongere generaties werd meteen de deur geopend naar toekomstgerichte jobs.

1. Hoeveel werd door de overheid geïnvesteerd in de technologiebeurs Flanders Technology ?

In welke mate heeft het bedrijfsleven deze beurs helpen financieren ?

2. Hoe evolueerde in de loop der jaren het aantal bezoekers ?

Hoe groot was de belangstelling vanuit het buitenland ?

3. Wat was de bijdrage van de Vlaamse overheid bij het tot stand brengen en instandhouden van Technopolis in Mechelen ?

Heeft het bedrijfsleven aan dit project geparticipeerd ?

4. Hoeveel personeelsleden zijn momenteel verbonden aan Technopolis ?

Door wie worden de werkingskosten gedragen ?

Door welke instantie wordt het personeel van Technopolis betaald ?

Antwoord

1. De overheid investeerde in de technologiebeurs Flanders Technology International (FTI) op twee manieren :

- via de subsidiëring van de Stichting Flanders Technology International VZW, wier taak het was de beurs te organiseren ;
- via deelname aan de beurs in de vorm van stands of andere activiteiten passend in het evenement.

De jaarlijkse subsidie aan Stichting FTI bedraagt sinds 1998 768.469,93 euro.

De totale kosten voor de deelname aan de beurs in de vorm van stands en dergelijke bedroegen voor het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap in 1996 675.112,06 euro (budgetten administraties Kanselarij en Voorlichting en Buitenlands Beleid) en in 1999 915.795,08 euro (budgetten administraties Kanselarij en Voorlichting, Wetenschap en Innovatie en Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer).

De beurs werd in hoofdzaak gefinancierd door de inkomsten vanwege exposanten (bedrijfsleven en instellingen) en bezoekers.

2. Het aantal bezoekers van Flanders Technology International varieerde uiteraard tussen de verschillende edities. De drukst bezochte editie was deze van 1989, met iets meer dan 200.000 bezoekers, de editie waarop het kleinste aantal bezoekers werd geteld was deze van het jaar 1993, met circa 85.000 bezoekers.

Het aantal buitenlandse bezoekers varieerde eveneens van de ene editie naar de andere. Het aantal buitenlandse bezoekers schommelde per editie rond 10 %.

3. De Vlaamse regering richtte in 1997 Technopolis NV op met een maatschappelijk kapitaal van 7.436.805 euro, dat werd ingebracht via de PMV (*Participatiemaatschappij Vlaanderen – red.*). Tegelijk besliste de regering om de coördinatie van de oprichting en de uitbating van Technopolis toe te vertrouwen aan Stichting FTI VZW.

Jaarlijks voorziet de Vlaamse Gemeenschap hiertoe in een subsidie bedoeld voor de werking en uitbating van Technopolis ten bedrage van 1.363.414,40 euro.

Het bedrijfsleven heeft op verschillende manieren aan dit project geparticipeerd (en participeert nog) :

- een aantal bedrijven hebben bij het uitbouwen van het doecentrum een bijdrage geleverd door middel van sponsoring ;
- een aantal bedrijven hebben een partnerovereenkomst met Technopolis afgesloten ;
- bedrijven en bedrijfsgroeperingen hebben individuele opstellingen in Technopolis (mede) uitgewerkt en gefinancierd.

4. Het aantal voltijdse equivalenten dat aan het Technopolisproject werkt, bedraagt circa 40. In personen uitgedrukt : 48.

De werkingskosten van het Technopolisproject worden deels gedragen door Technopolis NV, waarvan het Vlaams Gewest de enige aandeelhouder is, en deels door Stichting FTI.

Alle personen die aan het Technopolisproject werken, worden betaald door Stichting FTI. Technopolis NV heeft geen personeelsleden.

Vraag nr. 145
van 21 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Must-carryzenders

Kan de minister bevestigen dat in de gemeente Voeren alle zogenaamde Vlaamse must-carryzenders via de kabel verspreid worden ?

Antwoord

1. Uit de gegevens die door de kabelmaatschappij Intermosane op 17 juli 2002 aan mijn administratie werden bezorgd, blijkt dat de volgende Vlaamse omroepprogramma's die onder de must carry-regel ressorteren, in de gemeente Voeren worden doorgegeven :

TV1
 Ketnet/Canvas
 VTM
 Kanaal 2
 TV Limburg

Hieruit volgt dat de volgende Vlaamse must-carry-omroepprogramma's op deze lijst ontbreken :

Jim TV
 Event TV
 Kanaal Z
 Vitaya
 VT4.

2. Sedert juli 1998 houdt het Vlaams Commissariaat voor de Media, een instelling met rechtspersoonlijkheid, toezicht op de naleving van de mediaregeling.

Vraag nr. 146
van 27 juni 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER

NV Galvacoat Diest – Bijzonder plan van aanleg

De milieuvergunningaanvraag voor het bedrijf Galvacoat zorgt al enkele jaren voor commotie in de buurt. Het bedrijf zal poederverf, propaan, zoutzuur en chemicaliën stockeren. Het plant de bouw van zes verbrandingsinstallaties en vijftien metaalbehandelingsbaden en zorgt voor de aan- en afvoer van 86.000 ton staal per jaar. Gemiddeld zijn dit een 70-tal vrachtwagens per dag.

Niettegenstaande het massaal protest, besliste de bestendige deputatie van Vlaams-Brabant onlangs om een milieuvergunning af te leveren voor de vestiging van de NV Galvacoat in de Engelbeekstraat in Schaffen-Vleugt. Tegen deze beslissing werd zowel door het actiecomité als door het Diestse college van burgemeester en schepenen beroep aangetekend.

Niet alleen op het vlak van milieu, maar ook op het gebied van ruimtelijke ordening kunnen er bij dit bedrijf een aantal vraagtekens geplaatst worden.

Galvacoat is een derde vestiging van de bedrijfsleider die er in het verleden ook de firma's Alcoat en Metalix oprichtte. Oorspronkelijk waren deze laatste bedrijven gelegen in landbouwzone. Op vraag van de bedrijfsleiding werd in 1985 door de stad Diest een bijzonder plan van aanleg (BPA) (bestaande uit plan en voorschriften) opgemaakt om de terreinen van de bestaande bedrijven om te zetten in industriezone.

Tijdens het openbaar onderzoek werden door talrijke buurtbewoners bezwaren geuit. Het college van burgemeester en schepenen verwees naar de voorschriften van het BPA om deze bezwaren te verwerpen. Later brachten ook de streekcommissie de bestendig deputatie en de provinciale administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL) een negatief advies uit m.b.t. dit dossier. Na dit laatste advies, dat dateert van 23 december 1985, is het ruim twee jaar wachten tot 15 april 1987, datum waarop de toenmalige directeur-generaal een nota ter goedkeuring van dit BPA toestuurt aan de toen bevoegde minister Pede. Om de bezwaren van de adviesraden te ontkrachten, stelt de administratie voor om "alle" voorschriften te schrappen.

De wetgeving inzake BPA's, artikelen 16 en 17 van de wet van 29 maart 1962, onderscheidt twee types van BPA's. Enerzijds de gangbare BPA's volgens artikel 16 waarvoor nauwkeurige voorschriften vereist zijn, en anderzijds deze voor industriezones volgens artikel 17 waarvoor geen voorschriften vereist zijn. In artikel 21 en 22 van dezelfde wet staat ook dat het initiatiefrecht voor de opmaak van het BPA enkel en alleen berust bij de gemeenteraad. Het weglaten van de voorschriften kon dus enkel door de procedure opnieuw op te starten en na goedkeuring door de gemeenteraad. Dit is bij dit BPA niet gebeurd, waardoor de rechten van de burgers werden miskend.

In dit dossier kan dus nu vastgesteld worden dat er een milieuvergunning voor een klasse I-bedrijf af-

geleverd wordt voor een nieuwe vestiging gelegen in een gebied dat onrechtmatig als industriezone wordt beschouwd.

1. Heeft de minister onderzocht of de toepassing van het BPA rechtsgeldig is ?
2. Indien blijkt dat er duidelijke administratieve fouten aan het licht komen, is het dan enkel de burger die via de Raad van State de toepassing van een BPA conform artikel 159 van de grondwet onmogelijk kan maken, of kan de administratie in deze zaak eveneens haar verantwoordelijkheid opnemen, en gebeurt dit alsnog ?

Antwoord

Het is mij bekend dat het bijzonder plan van aanleg "Kelbergen", goedgekeurd bij ministerieel besluit van 1 juni 1987, en de totstandkomingsprocedure ervan betwist worden. Er is echter nog geen beroep bij de Raad van State ingesteld. De betwisting wordt geuit in een lopende aanvraag.

Momenteel onderzoekt mijn administratie die zaak – onder meer te berde gebracht naar aanleiding van de aanvragen (bouw-en milieuvergunning) van het bedrijf NV Galvacoat. De bouwaanvraag voor de uitbreiding van NV Galvacoat werd door het college van burgemeester en schepenen geweigerd. Beroep bij de bestendige deputatie staat nog open.

Uit dat onderzoek zal moeten blijken of – zoveel jaren na goedkeuring – het nog mogelijk is de goedkeuringsbeslissing van het bijzonder plan van aanleg in te trekken, gelet op het niet bestaan van een procedure bij de Raad van State.

Deze aangelegenheid zal nauwgezet worden opgevolgd.

Vraag nr. 148 van 27 juni 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Interrosane (2)

Zoals de minister weet, wordt de gemeente Voeren door de Luikse maatschappij Interrosane bediend wat kabeldistributie betreft.

Herhaaldelijk wordt mij gemeld dat mensen met klachten of vragen bij Nederlandsonkundige werknemers van Interrosane terechtkomen. Tevens blijkt dat de techniekers die ter plaatse afstappen

om een euvel te verhelpen, evenmin het Nederlands machtig zijn.

Daarmee wordt telkens de taalwetgeving flagrant overtreden.

1. Is de minister op de hoogte van deze situatie ?
2. Werden er tijdens deze legislatuur al stappen ondernomen om deze toestand te verhelpen ?
3. Is het vandaag nog steeds onmogelijk om een andere kabeldistributiemaatschappij Voeren te laten bedienen ?

Antwoord

1. Het taalgebruik van de werknemers van kabelmaatschappijen in hun contacten met het publiek ressorteert onder de bevoegdheid van de minister die bevoegd is voor Binnenlandse Aangelegenheden.
2. Op dit ogenblik is het nog steeds technisch onmogelijk om Voeren door een andere kabelmaatschappij te laten bedienen, gelet op de ligging van Voeren en op het feit dat er geen verbinding is tussen de kabelnetten van Limburg en Luik.

Vraag nr. 150 van 9 juli 2002 van de heer JOS DE MEYER

Ruimtelijk structuurplan Oost-Vlaanderen – Stand van zaken

De algemene principes voor de afbakening van de stedelijke gebieden, de verdeling van het aantal woningen en het aantal hectare industriezone liggen vast in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV). Momenteel wordt het RSV verder geïmplementeerd en de verschillende stedelijke gebieden afgebakend.

Volgens de taakstelling moeten de provincies verdere invulling en verdeling geven aan de gebieden voor wonen of bijkomende woongelegenheden voor de gemeenten in het buitengebied, de selectie van de hoofddorpen en woonkernen, de afbakening van de regionale bedrijventerreinen, de selectie van de secundaire wegen en de gebieden voor groen- en bosgebied binnen hun grondgebied.

De vastlegging van al deze principes voor het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas gebeurt in het provinciaal structuurplan van Oost-Vlaanderen.

De gemeenten zijn gestart met het opmaken van hun structuurplannen. Daarbij is het voor hen belangrijk om te weten hoeveel bijkomend woongebied en industrieterreinen ze eventueel krijgen toegewezen.

Daarom de volgende vragen.

1. Wat is de stand van zaken m.b.t. het structuurplan van de provincie Oost-Vlaanderen ?
2. Heeft de provincie voor de zeventien gemeenten van het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas reeds invulling gegeven aan deze principes ?

In hoeveel hectare voor wonen, bedrijventerreinen en bos- en groengebieden is er bijkomend voorzien voor elke gemeente van dit arrondissement ?

3. Het regionaalstedelijk gebied Sint-Niklaas wordt door het Vlaams Gewest afgebakend. De kleinstedelijke gebieden Beveren, Temse, Wette- ren en Dendermonde worden op provinciaal niveau afgebakend.

Hoever staat deze procedure en wat houdt de afbakening en taakstelling voor deze vier steden en gemeenten in ?

Antwoord

1. Wat de stand van zaken van het ruimtelijk structuurplan Oost-Vlaanderen betreft, heeft mijn administratie een structureel overleg gevoerd in het najaar van 2001 over de eerste versie van een voorontwerp op datum van 20 juli 2001. De opmerkingen van dit overleg zijn nadien schriftelijk bevestigd.

In oktober 2001 heeft nog technisch overleg over bedrijvigheid en landbouw op ambtelijk niveau plaatsgevonden. Sindsdien werd er geen nieuw document opgemaakt en heeft geen overleg meer plaatsgevonden.

2. In het voorontwerpdocument van 20 juli 2001 zijn deelruimtes aangeduid waarvoor algemene ontwikkelingsperspectieven inzake woning-

bouw en bedrijvigheid werden aangegeven. Betrokken document voorzag niet in een concrete invulling van de principes inzake wonen en industrie naar de zeventien gemeenten van het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas.

Noch in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, noch in het provinciaal ruimtelijk structuurplan Oost-Vlaanderen wordt een kwantitatieve verdeling inzake wonen, bedrijvigheid en bos- en groengebieden naar de verschillende gemeenten van een arrondissement gemaakt.

3. De provincie heeft mijn administratie gemeld dat de afbakeningsprocessen voor de kleinstedelijke gebieden Beveren en Lokeren in het najaar zouden opstarten. Voor de overige kleinstedelijke gebieden is nog geen procedure bekend. Welke taakstelling de provincie zal inbrengen in de afbakeningsprocessen, zal slechts bekend zijn nadat een nieuw, meer uitgewerkt voorontwerp van provinciaal structuurplan is opgemaakt.

Tot op heden werd nog geen nieuw voorontwerp voor structureel overleg bezorgd.

Vraag nr. 154 van 9 juli 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Taalgebruik in bestuurszaken – VCT-adviezen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering
Vraag nr. 36
van 7 juli 2002
van de heer Luk Van Nieuwenhuysen
Blz. 2

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 155 van 9 juli 2002 van de heer FILIP DEWINTER

Dienstwagens – Processen-verbaal

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking

Vraag nr. 220

van 9 juli 2002

van de heer Filip Dewinter

Blz. 74

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering.

Vraag nr. 156

van 9 juli 2002

van de heer DIRK DE COCK

Ruimtelijk structuurplan Lebbeke – Zonevreemde woningen

Het ruimtelijk structuurplan van de gemeente Lebbeke was na een lange en zinvolle aanlooptijd als een van de eerste klaar in Vlaanderen (bij de eerste tien). Het kwam in het jaar 2000 tot stand, nadat de hele bevolking werd bevroegd, via tal van geledingen, en het werd begeleid door een competente stuurgroep en door Studiegroep Omgeving uit Mortsel. Het traject duurde een hele legislatuur.

Pas nadat het ruimtelijk structuurplan Lebbeke was goedgekeurd in de gemeenteraad, kwam de problematiek van de zonevreemde woningen stringent ter sprake.

Volgens Stedenbouw Gent moet de gemeente Lebbeke haar ruimtelijk structuurplan Lebbeke aanpassen, met het oog op de visie van de gemeente omtrent zonevreemde woningen. De administratie Ruimtelijke Ordening zegt dat de gemeente niet moet overgaan tot een dergelijke aanpassing. Een dergelijke aanpassing zou een heel ingrijpende en langdurige oefening tot gevolg hebben. Evenwel zijn de gevolgen zoals door Stedenbouw Gent aangekondigd, ook niet min. Stedenbouw Gent zou formeel niet in staat zijn om een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) goed te keuren voor de gemeente Lebbeke zonder voornoemde aanpassing.

Het komt bij het gemeentebestuur van Lebbeke over alsof voorbeeldige studenten een herexamen krijgen, terwijl het hele procédé goed en naar regelgeving strikt werd doorlopen. De regelgeving m.b.t. zonevreemde woningen, waarvoor Stedenbouw Gent een aanpassing vraagt, werd achteraf

(na de goedkeuring van het ruimtelijke structuurplan in de gemeenteraad van Lebbeke) ingevoerd.

Moet de gemeente Lebbeke nu wel of niet overgaan tot aanpassing van haar ruimtelijk structuurplan ? Zo niet, wat met de gevolgen zoals gesteld door Stedenbouw Gent ?

Antwoord

Conform artikel 48, § 2 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, kan de gemeente gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen (GRUP) opmaken "ter uitvoering" van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet wordt toegelicht wat het betekent dat ruimtelijke uitvoeringsplannen opgemaakt worden ter uitvoering van het betrokken structuurplan. Over de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen zegt de memorie van toelichting het volgende :

"de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen worden opgemaakt in uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hierna RSV). Dit is uiteraard duidelijk wanneer het RSV in de bindende bepalingen taakstellingen en krijtlijnen bevat voor de opmaak van uitvoeringsplannen. Het richtinggevend gedeelte bevat echter evenzeer opdrachten en zeker principes inzake de opmaak van uitvoeringsplannen. Voor een aantal met gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen te regelen materies zal men niet zozeer kunnen spraken van een "opdracht" in het RSV. In dit laatste geval houdt de hier besproken bepaling in dat het uitvoeringsplan minstens conform is met de principes die ontwikkeld werden in het RSV."

In de memorie wordt voor de gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen naar analogie verwezen naar deze passage.

Aangezien de problematiek van de zonevreemde woningen nog niet als acuut werd ervaren op het moment van de politieke besluitvorming rond het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan Lebbeke, bevatten zowel het richtinggevende gedeelte als het bindende gedeelte geen expliciete verwijzingen.

In dit geval kan een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan worden opgemaakt onder de volgende voorwaarden.

- Het GRUP geeft voldoende inzicht in de volledige problematiek van de zonevreemde woningen. De basisgegevens die idealiter in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan zouden zijn uitgewerkt, worden nu verzameld in het kader van het GRUP.

Voor meer gedetailleerde informatie wordt verwezen naar de brochure "Gebiedsgericht beleid voor zonevreemd wonen – handleiding voor de gemeente", uitgegeven door de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) in april 2001 (blz. 21-25).

- In de toelichtingsnota wordt aangetoond op welke manier de ruimtelijke principes van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan doorwerken in het GRUP en op welke manier de duurzame ruimtelijke ontwikkeling, de ruimtelijke draagkracht en de ruimtelijke kwaliteit in het GRUP zullen worden gevrijwaard.
- De toelichtingsnota geeft een verantwoording waarom de problematiek van de zonevreemde woningen in een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan moet worden geregeld, terwijl het ruimtelijk structuurplan niet expliciet op de problematiek ingaat.
- Het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan kan nooit strijdig zijn met de bindende bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

Indien elementen van het richtinggevende gedeelte, bijvoorbeeld in het kader van de deelruimtenbenadering of in relatie tot de gewenste nederzettingsstructuur, strijdig zouden zijn met het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, moet worden aangegeven welke dringende sociale, economische of budgettaire redenen of onvoorziene ontwikkelingen van de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten hiervoor de basis vormen.

Indien deze elementen niet kunnen worden aangegeven in het GRUP, dient het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan te worden aangepast en moeten in het richtinggevende gedeelte en/of het bindende gedeelte van het structuurplan expliciete verwijzingen naar de problematiek van de zonevreemde woningen worden opgenomen.

**Vraag nr. 157
van 9 juli 2002
van de heer FRANS DE COCK**

VRT Studio Brussel – Internetpoll

Korte tijd geleden, met name op 23 juni 2002, werden de resultaten bekendgemaakt van een internetpoll die door het programma "Ultimatum" van de VRT-radiozender Studio Brussel werd georganiseerd. Bedoeling was blijkbaar dat de deelnemers punten zouden toekennen aan de regeringsleden, dit op basis van lijsten met namen van regeringsleden.

Deze resultaten werden eveneens besproken in een aantal kranten. In één van de kranten wordt professor Marc Swyngedouw geciteerd, die stelt dat "zo'n onderzoek geen enkele wetenschappelijke waarde heeft" (De Morgen, 24 juni 2002).

In De Standaard van 29 juni 2002 werd zelfs geschreven dat kabinetsmedewerkers van de sp.a de betrokken peiling zouden hebben gemanipuleerd.

Dit bericht roept ernstige vragen op m.b.t. de neutraliteit van de instelling. Volgens de gecoördineerde mediadecreten dienen de informatieprogramma's, de mededelingen en de programma's met een algemeen informatieve inslag, en alle informatieve programmaonderdelen immers onpartijdig en waarheidsgetrouw te zijn. Daarnaast moeten de regels inzake journalistieke deontologie worden nageleefd.

1. Kan de minister meer concrete gegevens over deze internetpoll verstrekken? Hoe werd deze actie geconcretiseerd en uitgevoerd?
2. In hoeverre acht de VRT zich nog gebonden aan de deontologische voorschriften en regels inzake onpartijdigheid en waarheidsgetrouwheid, zoals die zijn omschreven in de gecoördineerde decreten betreffende de radio-omroep en de televisie van 25 januari 1995?
3. Is de organisatie van een internetpoll als deze in overeenstemming met de opdracht van de VRT als openbare omroep?

Antwoord

1. De VRT stelt dat elke "stubru.be"-bezoeker in de periode van 10 juni 2002 tot 20 juni 2002 de

gelegenheid kreeg om zijn score te geven aan de leden van de federale, de Vlaamse en de Brusselse regering.

Tijdens die perioden liepen er spots op Studio Brussel waarin werd opgeroepen om deel te nemen: "Zondag 23 juni in de ultieme Ultimatum: het rapport van onze regeringen. Hoe goed of slecht doen onze ministers het? Geef jouw score aan de leden van de federale, de Vlaamse en de Brusselse regering op stubru.be. Het eindrapport hoor je in de ultieme Ultimatum, zondagochtend 23 juni om 10u."

Op de homepage van stubru.be werd in die periode een link gelegd naar de Ultimatumpagina, waarop met een klik op één van de regeringen een formulier verkregen werd met de mogelijkheid om een score van 1 tot en met 10 te geven aan elk regeringslid. Elke afzender kon maar één formulier per regering verzenden. De internetredactie van Studio Brussel berekende het gemiddelde van de scores.

Na het succes van de internetpoll over de federale regering, behandeld in "Ultimatum" van 10 februari 2002, met veel aandacht in kranten en journaals, werd beslist om voor de laatste "Ultimatum" van het seizoen de luisteraars de gelegenheid te geven het rapport van zowel de federale, de Vlaamse als de Brusselse regering te laten maken. De poll geeft een indicatie van de waardering van Studio Brussel-luisteraars en stubru.be-bezoekers voor de leden van de regeringen.

De VRT stelt dat manipulatie bij internetpolls en andere votings nooit is uit te sluiten. Door maar één formulier per regering van eenzelfde afzender te registreren en door de verplichte invulling van de persoonlijke velden heeft de VRT de kans op manipulatie zo klein mogelijk gehouden. Van manipulatie door sp.a-kabinetsmedewerkers, zoals De Standaard meldt, heeft de VRT geen enkel bewijs.

De VRT voegt eraan toe dat met deze poll nooit wetenschappelijke waarde werd geclaimd en dat dit tijdens de uitzending uitdrukkelijk werd gecommuniceerd.

- Deze internetpoll past in het concept van het programma "Ultimatum": de Studio Brussel-luisteraars een opiniërend, actualiteitsgebonden, kritisch, interactief en verhelderend bieden. De VRT rekent het immers tot haar op-

dracht om ook de Studio Brussel-luisteraars te betrekken bij het democratisch proces.

Een internetpoll leek de meest voor de hand liggende keuze om deze luisteraars de kans te geven kennis te maken met het bestaan, de samenstelling en het werk van de diverse regeringen en zich in te schrijven in het publieke debat.

**Vraag nr. 158
van 18 juli 2002
van mevrouw ISABEL VERTRIEST**

Regularisatievergunningen – BPA-afwijking

Uit het antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 145 van 23 augustus 2001 kan worden geconcludeerd dat het huidige artikel 159, iuncto artikel 158, een vergelijk en regularisatie van de bouwovertreiding op grond van een afwijkingsregeling, zoals onder meer vervat in artikel 49 van het coördinatiedecreet, uitsluit. Een afwijking vooronderstelt immers noodzakelijk een inbreuk op de plannen, verordeningen of voorschriften (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 6 november 2001, blz. 532).

De afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (ROHM) Vlaams-Brabant betwist het antwoord van de minister op de bovenvermelde parlementaire vraag.

In een brief gericht aan de Vlaamse Ombudsman meldt de afdeling ROHM Vlaams-Brabant dat de mogelijkheid om een misdrijf te regulariseren na een wijziging van de plannen van aanleg, bepaald in artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de transactiesom, tegenstrijdig is met het standpunt ingenomen in het antwoord van de minister.

De afdeling gaat ervan uit dat een afwijking met toepassing van artikel 49 van het coördinatiedecreet in het kader van een regularisatie te beschouwen is als een wijziging van de plannen van aanleg en dat de transactiesom moet worden berekend op grond van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000.

Artikel 3 van voornoemd besluit bepaalt de berekening van de transactiesom wanneer het misdrijf ophoudt te bestaan als gevolg van de wijziging van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, de plannen van aanleg, de krachtens het decreet vastgestelde verordeningen of de voorschriften van een verkavelingsvergunning, of na de invoering bij decreet van een afwijkingsregeling op de normale bestemming.

Vandaar volgende vragen aan de minister.

1. Blijft het antwoord van de minister op de parlementaire vraag nr. 145 van 23 augustus 2001 gehandhaafd ?
2. Kan het verlenen van afwijkingen in toepassing van artikel 49 van het coördinatiedecreet, in het kader van een regularisatie van bouwovertredingen, worden beschouwd als een handeling die de toepassing van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de transactiesom mogelijk maakt ?

Antwoord

1. Artikel 158, zowel vóór als na de wijziging door het decreet van 8 maart 2002, sluit een vergelijk uit wanneer er een inbreuk wordt gepleegd op de ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg, of op de uitvoering van de krachtens het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening vastgestelde verordeningen, of op voorschriften van een verkavelingsvergunning.

De individuele afwijkingen op de voorschriften van een bijzonder plan van aanleg of verkavelingsvergunning op basis van artikel 49 van het coördinatiedecreet konden vóór het wijzigingsdecreet van 8 maart 2002 enkel worden toegestaan voor werken, handelingen of wijzigingen waarvoor een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd en verkregen.

Van dit artikel kon geen gebruik worden gemaakt voor de afgifte van regularisatievergunningen, gelet op de onmogelijkheid tot het aanbieden van een voorafgaand vergelijk wegens strijdigheid met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg of de verkavelingsvergunning.

Na de wijziging van artikel 158 kan eventueel wel een regularisatievergunning worden afgegeven met toepassing van artikel 49 van het coördinatiedecreet.

2. Artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de transactiesom inzake ruimtelijke ordening heeft enkel betrekking op een decretale regeling die gelijktijdig een afwijking op de vergunningsvoorwaarden én de voorwaarden voor het aangaan van een vergelijk omvat.

Artikel 49 van het coördinatiedecreet beantwoordt niet aan deze vereisten.

Vraag nr. 159 van 18 juli 2002 van de heer CARL DECALUWE

Afbraakvonnissen – Stand van zaken

Conform artikel 160 van het decreet inzake ruimtelijke ordening van 1999, kan een openbaar bestuur of kunnen derden gedwongen zijn een vonnis uit te voeren wegens het in gebreke blijven van de veroordeelde.

Daartoe kunnen zij een wettelijke hypotheek op het gebouw inschrijven teneinde alle kosten verbonden aan een ambtshalve uitvoering te dekken.

1. Hoeveel vonnissen m.b.t. de afbraak van illegale gebouwen werden er tot op heden uitgesproken ?

Hoeveel van deze gebouwen moeten nog afgebroken worden ?

2. Op hoeveel eigendommen werd een wettelijke hypotheek ingeschreven ?

Hoeveel bedraagt een gemiddelde wettelijke hypotheek in deze gevallen ?

Wie bepaalt de hoogte van deze wettelijke hypotheek ?

Hoe verloopt de procedure ?

3. Indien een vonnis tot herstel uitgesproken werd in 1995, valt het dossier dan onder de oude regeling of onder het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening van mei 1999 ?

Antwoord

1. Het is niet bekend hoeveel vonnissen en arresten sedert de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw werden uitgesproken.

Wel kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger mededeelen dat er op 17 juni 2002, 2.255 gerechtelijke uitspraken bekend waren op de afdeling Bouwinspectie van mijn administratie. Van deze

2.155 vonnissen en arresten hebben er 2.511 kracht van gewijsde, waarvan er 1.869 uitvoerbaar zijn. Van de uitvoerbare vonnissen zijn er, volgens de gegevens waarover mijn administratie beschikt, 939 effectief uitgevoerd.

Met betrekking tot 457 uitvoerbare, doch niet uitgevoerde vonnissen wordt een dwangsom geïnd. Een belangrijk aantal in deze categorie is nog niet uitgevoerd omdat de termijn waarvoor de dwangsommen worden verbeurd, nog te kort is.

- Op 23 juli 2002 waren 203 wettelijke hypotheek ingeschreven op de onroerende eigendommen van de veroordeelden voor een bouwonderneming. De hypotheek wordt systematisch gelegd sedert januari 2001.

De wettelijke hypotheek wordt gelegd krachtens artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en volgens de procedure van de hypotheekwet, dit wil zeggen : na een onderzoek van het onroerende vermogen van de veroordeelde via de registratiekantoren en een bevestiging van de persoonsgegevens door de gemeentelijke bevolkingsdiensten, wordt een inschrijving van een wettelijke hypotheek gevraagd bij de hypotheekbewaarder. De stedenbouwkundig inspecteur legt de hypotheek op basis van een raming van de kosten voor een ambtshalve uitvoering. Die raming is onder meer gebaseerd op de kosten die werden betaald in gelijkaardige dossiers in het verleden. De hypotheek wordt ingeschreven op het goed in overtreding en eventuele andere goederen naargelang de waarde en de hypothecaire staat van de betrokken goederen.

- Ook vóór het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening kon al een wettelijke hypotheek worden ingeschreven.

De regeling inzake het uitvoeren van gerechtelijke uitspraken is nauwelijks gewijzigd. De belangrijkste wijziging is de plicht tot het melden van de uitvoering die artikel 152 oplegt aan de veroordeelde. Die meldingsplicht geldt voor elke veroordeelde die nog niet tot uitvoering is overgegaan, ongeacht de datum van de gerechtelijke uitspraak.

PAUL VAN GREMBERGEN

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN
BUITENLANDS BELEID

Vraag nr. 94
van 25 april 2002
van mevrouw SONJA BECQ

Toegankelijkheid – Vlaamse Bouwmeester

Niet enkel de gebouwen die via het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) worden gebouwd, maar ook andere overheidsgebouwen zouden moeten beantwoorden aan de normen inzake toegankelijkheid.

De Vlaamse Bouwmeester zou hierin een belangrijke bijdrage kunnen leveren.

- Werd met de Vlaamse Bouwmeester reeds structureel overleg tot stand gebracht om de toegankelijkheid als essentiële factor mee te nemen ?
- Wat zijn de resultaten van dit overleg ? Zijn er vast afspraken gemaakt ?

NB. Deze vraag werd eveneens gesteld aan ministers Vogels (vraag nr. 156).

Antwoord

Wat de eerste vraag betreft.

Ten eerste is tussen de Vlaamse Bouwmeester en het VIPA structureel vastgelegd dat de thematiek van de toegankelijkheid van gebouwen mee wordt verankerd in de projectdefinitie. De projectdefinitie is de nota waarin de bouwheer voor een bouwproject vastlegt wat zijn missie is, de betekenis van zijn missie voor de maatschappij, de locatie, de gebruiker en de burger, zijn specifieke ambitie voor het project, de uitgangspunten en de verwachtingen met betrekking tot het project, het eisenprogramma, enzovoort. De projectdefinitie vormt tevens het kader waarbinnen de beoordeling van projectvoorstellen wordt afgetoetst.

De Vlaamse Bouwmeester treedt voor de bouwheer terzake zowel adviserend als ondersteunend op. De bouwheer wordt gewezen op het belang en

de betekenis van de projectdefinitie ; anderzijds worden deze begeleid in de opmaak van de projectdefinitie.

Ten tweede wordt bij de presentatie en beoordeling van projectvoorstellen, waar bouwheer en Vlaamse bouwmeester betrokken partij zijn, op basis van de projectdefinitie bijzondere aandacht besteed aan een projectgebonden toegankelijkheid in enge en brede zin.

De Vlaamse Bouwmeester heeft niet tot opdracht de verdere uitwerking van het voorontwerp op te volgen. Alleen wanneer het gaat om bouwprojecten waarvan de vloeroppervlakte groter is dan 10.000 m² wordt het definitief ontwerp ook door de Vlaamse Bouwmeester geverifieerd (cfr. besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot regeling van (onder meer) het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester – Belgisch Staatsblad 19/5/2000).

Wat de tweede vraag betreft.

Er is overleg gepland met het kabinet van minister Vogels omtrent de uitwerking van globale criteria betreffende culturele duurzaamheid, waarvan toegankelijkheid een essentieel element uitmaakt. Dit overleg moet nog plaatshebben.

In deze fase zijn de concrete resultaten inzake toegankelijkheid dus projectgebonden, in een latere fase moeten de thematiek en de aanpak structureel gemaakt worden op basis van het geplande overleg met minister Vogels.

(Antwoord Mieke Vogels : blz. 284 – red.)

**Vraag nr. 95
van 3 mei 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER**

*Tewerkstelling gehandicapten – Lokale besturen
(2)*

In schriftelijke vraag nr. 47 van 22 januari 2002 vroeg ik de minister in welke mate het koninklijk besluit van 23 december 1977 tot vaststelling van het aantal personen met een handicap dat tewerkgesteld moet worden in provincies, gemeenten, verenigingen en/of agglomeraties van gemeenten, opgevolgd wordt. Uit het gecoördineerd antwoord, verstrekt door minister Vogels, kon ik opmaken dat men niet beschikte over recente cijfers. Via een schrijven van 28 februari 2002 van het Ministerie

van de Vlaamse Gemeenschap werd naar de betrokken actoren een vragenlijst verzonden met betrekking tot deze cijfergegevens (Schriftelijke vraag nr. 68 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 14 juni 2002, blz. 1526).

Heeft de minister deze gegevens reeds ontvangen ?

Kan hij de gegevens meedelen die werden verkregen na het verwerken van het enquêteformulier ?

Antwoord

Ik heb inderdaad mijn administratie de opdracht gegeven een grondige bevraging (voorbeeld van het enquêteformulier zie **bijlage**) met betrekking tot de tewerkstelling van gehandicapten bij de lokale en regionale besturen uit te voeren.

Uiteraard zijn het opstellen van het enquêteformulier, de eigenlijke ondervraging van de 308 gemeenten, de 308 OCMW's en de vijf provinciebesturen en de verwerking van de verzamelde gegevens zeer arbeidsintensief en tijdrovend. Momenteel zijn de provinciale afdelingen van mijn administratie gestart met de bevraging van de lokale besturen. Nadien zal de centrale administratie de ingezamelde gegevens verwerken en schematisch voorstellen.

Zodra ik de beschikking heb over de geanalyseerde gegevens zal ik onverwijld de Vlaamse volksvertegenwoordiger op de hoogte stellen van de resultaten terzake.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Aanvullend antwoord

Ik liet de Vlaamse volksvertegenwoordiger reeds weten dat de centrale administratie Binnenlandse Aangelegenheden en de vijf provinciale afdelingen gestart waren met de bevraging van de lokale besturen in verband met de tewerkstelling van gehandicapten bij deze besturen.

Met dit aanvullend antwoord deel ik als **bijlage** de beschikbare gegevens mee van de gemeenten in de provincies Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen en Limburg. De resultaten van de enquête in de overige provincies zullen op een later tijdstip worden meegedeeld.

Hieronder worden de resultaten per provincie kort samengevat :

A. Gemeenten

Provincie	Aantal gemeenten	Aantal personen met een handicap tewerkgesteld bij de gemeenten	Bepaling KB 23-12-1977 en/of sectoraal akkoord 1997-1998 ingeschreven in statuut	Aantal gemeenten waar geen enkele gehandicapte wordt tewerkgesteld	Geen antwoord op de enquête	Gemeenten die de enquête hebben ingevuld maar nagelaten hebben in te vullen of de bepaling in het statuut is ingeschreven
Oost-Vlaanderen	65	88,8	34	26	7	1
West-Vlaanderen	64	169,8	40	26	0	4
Limburg	44	42,17	19	10	18	0

B. OCMW's

Provincie	Aantal gemeenten	Aantal personen met een handicap tewerkgesteld bij de gemeenten	Bepaling KB 23-12-1977 en/of sectoraal akkoord 1997-1998 ingeschreven in statuut	Aantal gemeenten waar geen enkele gehandicapte wordt tewerkgesteld	Geen antwoord op de enquête	Gemeenten die de enquête hebben ingevuld maar nagelaten hebben in te vullen of de bepaling in het statuut is ingeschreven
Oost-Vlaanderen	65	57,32	30	37	6	4
West-Vlaanderen	64	38,7	32	38	2	1
Limburg	43	5,0	13	21	17	2

Uit de bijgevoegde tabellen blijkt dat de meeste gemeenten en OCMW's de norm gesteld in het KB en het sectoraal akkoord 1997-1998 niet halen. De redenen die hiervoor door de besturen worden aangehaald, zijn onder meer :

1. te klein personeelsbestand – minder dan 55 personeelsleden (wettelijke bepaling) ;
2. geen geschikte functies ;
3. norm moeilijk te realiseren binnen het verplegend en verzorgend kader ;
4. budgettaire redenen (geen subsidiëring vanuit het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap) ;
5. onvoldoende kandidaten met een handicap ;
6. geen aangepaste accommodatie.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 96
van 16 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE**

Landschapsinventarisatie – Heuvelland

In 1995 werd gestart met de landschapsinventarisatie.

Er werd vertrokken van wat mensen ervaren in het landschap : samenhang, gaafheid en herkenbaarheid. Voor de traditionele landschappen werden op basis van een vergelijking tussen oude kaartdocu-

menten en recentere orthofoto's de punt- en lijnrelicten in kaart gebracht. Verder werden ook de relictzones en ankerplaatsen aangeduid. Relictzones zijn gebieden met een grote dichtheid aan punt- en lijnrelicten, zichten en ankerplaatsen en zones waarin de samenhang tussen de waardevolle landschapselementen belangrijk is voor de gehele landschappelijke waardering. Ankerplaatsen zijn de meest landschappelijk waardevolle gebieden voor Vlaanderen. Ze vormen een geheel van verschillende maar samen voorkomende erfgoedelementen. Ze nemen ruimtelijk een plaats in die belangrijk is voor de zorg voor of het herstel van de landschappelijke omgeving.

Eén van de resultaten van de inventarisatie is dat 16,25 % van het Vlaamse grondgebied het statuut van ankerplaats heeft. De gebieden waar verschillende ankerplaatsen mekaar raken, worden clusters van ankerplaatsen genoemd. In Heuvelland wordt een cluster van 7.883 hectare aangeduid.

1. Wat is de stand van zaken hieromtrent ?
2. Is er ondertussen al overleg gepleegd ?
3. Wat zijn de gevolgen voor de betrokken gemeente ?
4. Wat zijn de gevolgen voor de betrokken gebruikers van de gronden ?

Antwoord

1. De landschapsatlas, als één van de onderdelen van de landschapsinventarisatie in het Vlaamse gewest, is afgewerkt in 2001.

De landschapsatlas bevat de relicten van de traditionele landschappen die vastgesteld zijn volgens de methodologie die de Vlaamse volksvertegenwoordiger in zijn vraag verwoordt.

Voor Heuvelland werd, zoals hij vermeldt, een cluster van ankerplaatsen afgebakend :

- A30039 – Vidaigneberg – Rodeberg met Hellegatbos – Douvevallei ;
- A30037 Dikkebusvijver – Kimmelberg – Scherpebergen – Zwarte Molenbeek;
- A30040 Heuvel van Wijtschate – Mesen ;
- Hierop sluit nog een ankerplaats A30038 Ieperse Vesting – Verdronken Weide aan.

2. Het gaat hier om een landschapsinventarisatie die op een wetenschappelijke basis en in een samenwerking tussen de Universiteit Gent en de afdeling Monumenten en Landschappen is samengesteld.

Er worden, volgens bepaalde criteria, landschappelijk intacte, gave en waardevolle landschappen afgebakend, waarbij de karakteristieke kenmerken en de waarden van het landschap en het landschap zelf worden beschreven. Er wordt met andere woorden op een uniforme wijze voor het hele Vlaamse gewest aangeduid en beschreven waar de relicten van de traditionele landschappen gelegen zijn en daarbij worden tegelijkertijd de gaafste en waardevolste landschappen aangeduid. Verder dan die vaststellingen gaat de inventaris niet.

Als minister bevoegd voor Landschappen is het mijn bedoeling de landschapsatlas als een beleidsdocument te gaan gebruiken, om het aspect landschappen te betrekken in het buitengebied. Het is tevens mijn bedoeling de landschapsatlas als uitgangspunt te kunnen gebruiken voor het gepaste beheer van die waardevolle landschappen. Om dit waar te kunnen maken, zal er te gepaste tijde overleg dienen te gebeuren met de verschillende overheden en gebruikers of actoren in het landschap.

3. Op dit moment zijn er geen juridische gevolgen verbonden aan de landschapsatlas, dus ook niet voor de betrokken gemeente.
4. Hetzelfde geldt voor de gebruikers van de gronden die gelegen zijn in de waardevolle landschappen.

Vraag nr. 97 van 16 mei 2002 van de heer PATRICK HOSTEKINT

Gemeentesecretaris – Vergoeding door gemeentelijke VZW

Uit het antwoord op mijn vraag om uitleg in de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid van 16 april laatstleden, over de verloning van een gemeentesecretaris door een gemeentelijke VZW, blijkt dat een gemeentesecretaris uit hoofde van zijn functie belast kan worden met een mandaat of opdracht in een gemeentelijke VZW. Maar in dat geval vallen zijn prestaties bij deze VZW onder artikel 34 van de Nieuwe Gemeentewet, waaruit blijkt dat de wedde

van de secretaris alle dienstverrichtingen dekt waartoe hij normaal kan worden gehouden (Handelingen Commissievergadering nr. 189 van 16 april 2002, blz. 12-13).

In de gemeente Meulebeke wordt de gemeentesecretaris nochtans onrechtstreeks vergoed voor de taak van secretaris die hij opneemt in de gemeentelijke VZW die de sportinfrastructuur beheert.

Waarom wordt er, ondanks het indienen van klachten, niet tegen deze onregelmatigheid opgetreden ?

Waar ligt het initiatief daartoe ?

Antwoord

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt, bepaalt artikel 34 van de Nieuwe Gemeentewet dat de wedde van de secretaris alle dienstverrichtingen dekt waartoe hij normaal gehouden kan worden.

Als een gemeente aan een VZW een subsidie verstrekt, is zij ertoe gehouden om de aanwending ervan te controleren in uitvoering van de wet van 14 november 1983 betreffende de controle op de toekenning en de aanwending van sommige subsidies. Gemeentelijke subsidies worden immers voor een welbepaald doel verstrekt en kunnen slechts worden gebruikt binnen de grenzen van wat door de wet is toegelaten.

Als bij deze controle ernstige onregelmatigheden bij de interne werking van de VZW zouden worden vastgesteld, kan de gemeente de daaraan eventueel verbonden uitgaven in vermindering brengen van de uit te betalen subsidie. Het gemeentebestuur kan dan eveneens aan haar vertegenwoordigers in de raad van bestuur opdragen om de onregelmatige besluitvorming ongedaan te maken.

In verband met de aangelegenheid die de Vlaamse volksvertegenwoordiger schetst, heeft de gouverneur, na ontvangst van een klacht, recentelijk informatie opgevraagd aan het gemeentebestuur. Er is nog geen antwoord ontvangen, zodat het voorbarig is vooruit te lopen op het onderzoek.

Ingeval de klacht gegrond blijkt, zal ik de gouverneur vragen om op te volgen welke maatregelen het bestuur zal nemen inzake de subsidie aan de betrokken VZW.

Vraag nr. 98 van 16 mei 2002 van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

Belgische ambassades – Vlaamse symbolen

De Belgische ambassades zijn niet alleen de steunpunten in het buitenland voor de Belgische federatie, maar ook voor de componenten van de federatie.

1. Op welke wijze manifesteren de Belgische ambassades zich duidelijk als vertegenwoordigers van Vlaanderen, bijvoorbeeld door het uithangen van de Vlaamse Leeuw, door vermeldingen op de gevelnaamplaten aan de gebouwen of op briefhoofden ?
2. Is er terzake overleg met de federale regering ?

Welke afspraken bestaan er inzake bevestiging op de Vlaamse feestdag ?

Antwoord

1. Op de Belgische ambassades in het buitenland staat op de gevelplaat de vermelding "Ambassade van België" meestal in het Nederlands en het Frans.

Andere vermeldingen kunnen enkel met het akkoord en onder de voorwaarden van het gastland.

2. Aan de gevel van de Belgische ambassades hangt de Belgische vlag. Andere vlaggen zijn niet toegelaten, behoudens met de toestemming en onder de voorwaarden van het gastland.

Ingevolge ministeriële instructies van 20 februari 1996 dient de vlag van de gemeenschap of het gewest daarbij toegevoegd te worden voorzover dit gewest of deze gemeenschap in de ambassade een manifestatie organiseert zoals :

- het feest van de gemeenschap,
- een bezoek van een lid van de regering van die gemeenschap,
- een culturele manifestatie of een receptie.

Voor manifestaties buiten de ambassade mag daar de vlag van de gemeenschappen gehesen worden mits toestemming van het gastland.

3. Door de ambassades wordt briefpapier gebruikt met het zegel van België.
4. Inzake de aanwezigheid van vertegenwoordigers van de gemeenschappen en/of gewesten in of buiten de ambassades werd in een samenwerkingsakkoord tussen de federale staat en de gemeenschappen en gewesten van 18 mei 1995 in artikel 5 een regeling uitgewerkt voor de vermelding van de vertegenwoordigers op een naambord aan de ingang en voor de aanwezigheid van de vlag van de gemeenschap of het gewest.

Zo staan in Washington, Brussel (EU, Permanente Vertegenwoordiging) en Berlijn de gemeenschappen en gewesten vermeld op de gevelplaten. Op 11 juli worden in Berlijn de Vlaamse en Belgische vlag gehesen (normaal de Belgische en Europese).

Vraag nr. 99
van 24 mei 2002
van mevrouw NIKI DE GRYZE

Prijs "Thuis in de Stad" – Projecten

Enige tijd geleden, namelijk op 21 december 2001, heeft de minister de prijs "Thuis in de Stad" ter waarde van 125.000 euro uitgereikt aan de stad Leuven.

De stad Gent had ook een stadsvernieuwingsproject ingediend, maar viel naast de prijzen.

1. Heeft de stad Gent één of meerdere projecten ingediend ?
2. Indien het er meerdere waren, welke werden niet in aanmerking genomen ?
3. Hoe was de Gentse selectiecommissie samengesteld ?

Antwoord

De stadbesturen van Antwerpen en Gent en de elf centrumsteden konden projecten indienen. Twaalf projecten uit zes steden (Antwerpen, Mechelen, Leuven, Sint-Niklaas, Kortrijk en Brugge) werden ingediend.

De stad Gent diende geen projecten in voor de "Thuis in de Stad"-prijs 2001.

De ingezonden projecten werden in het najaar 2001 beoordeeld door een externe multidisciplinair samengestelde jury :

- André Loeckx : hoogleraar Architectuur, departementsvoorzitter departement Architectuur, Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening, KU Leuven ;
- Filip De Rynck : hoogleraar Bestuurskunde, Hogeschool Gent en Universiteit Antwerpen ;
- Karel De Baere : algemeen directeur intercommunale Leiedal ;
- Anne Malliet : team Vlaamse Bouwmeester ;
- Willy Miermans : Hogeschool voor Verkeerskunde Diepenbeek, Provinciale Hogeschool Limburg-Architectuur en Katholieke Hogeschool Limburg-ABK ;
- Marc Trullemans : adjunct-directeur Gewestelijk Secretariaat Stedelijke Ontwikkeling, Brussels Hoofdstedelijk Gewest ;
- Eric Van Hooydonk : hoofddocent Universiteit Antwerpen ; advocaat Charles Vermeersch : ere-professor Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening.

(KU Leuven : Katholieke Universiteit Leuven ; Leiedal : Intercommunale Maatschappij voor Ruimtelijke Ordening, Economische Expansie en Reconversie voor het Gewest Kortrijk ; ABK : departement Audiovisuele en Beeldende Kunsten – red.)

De beoordeling gebeurde op basis van de volgende vier beoordelingscriteria.

- De positieve effecten op het vlak van huisvesting, plaatselijke economie, cultuur, inrichting van het publiek domein, mobiliteit, groene ruimten en leefmilieu.
- De mate van integratie van deze verschillende beleidsdomeinen in het project.
- De mate waarin de bevolking bij het concept en bij de realisatie van het project werd betrokken.
- De mate van partnerschap (horizontaal : publiek-publiek, publiek-privé, en verticaal : federale-regionale-lokale overheden).

Overzicht inzendingen voor de "Thuis in de Stad"-prijs

Mechelen : project Lamot

Vroeger brouwerijcomplex gelegen in de binnenstad. Overgrote deel wordt afgebroken, een drietal stukken blijven behouden en krijgen nieuwe bestemming. Doel is impuls voor revitalisering van de hele binnenstad als woon-, winkel- en werkstad. Maakt deel uit van een reeks plannen voor de binnenstad.

Deel stad Mechelen (met subsidie van Vlaamse Gemeenschap) : stedelijk museum, congrescentrum, café, heraanleg straten.

Deel privé : ondergrondse parking, hotelgebouw, voedingssupermarkt, kantoren, 42 woongelegenheden.

Totaalbedrag : 1,1 miljard frank.

Stand van de uitvoering : bodemsanering en afbraakwerken uitgevoerd, bouwwerken gestart mei 2001.

Antwerpen : heraanleg Leopold De Waelplaats

Heraanleg van een plein voor het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen (KMSKA). Gelegen in Antwerpen-centrum.

Doel is :

- het museum en omgeving opnieuw een plaats geven in een open gebruiksvriendelijk stedelijk weefsel ;
- verkeersstromen beter organiseren (auto-, bus-, tram-, fiets- en voetgangersverkeer).

Partners : stad Antwerpen, Vlaamse Gemeenschap, KMSKA, De Lijn.

Totaalbedrag : 119 miljoen frank.

Stand van de uitvoering : voltooid juni 1999.

Antwerpen : Ecohuis Antwerpen

Een interactief milieu-educatief centrum rond duurzaam wonen en leven in een stedelijke context. Gelegen in Oud-Borgerhout. Bestaat uit een gerenoveerde demonstratiewoning, hoofdgebouw (permanente tentoonstelling, auditorium, multime-

diale informatheek, cafetaria, kantoorroimte), voorplein en demonstratiestadstuin.

Partners : stad Antwerpen, (stedelijke) VZW Recyclant, VZW BOM (Buurtontwikkelingsmaatschappij), Vlaams Gewest, Europese Unie (Urban Antwerpen 1996-1999).

Totaalbedrag : 150 miljoen frank.

Stand van de uitvoering : werken gestart in 2000. Opening zomer/najaar 2002.

Antwerpen : veelkleurige stad : diversiteit in Antwerpen (DIA)

Gelijkwaardigheid realiseren voor elke Antwerpenaar in de stad met haar grote culturele diversiteit en voorwaarden scheppen voor een samenleving met respect voor elkaars eigenheid. Stimuleren van diversiteitsbeleid en -management in de diverse stedelijke bedrijfseenheden en het OCMW. DIA voerde verschillende gesprekken en deed al concrete stappen met bijvoorbeeld stedelijk onderwijs, sociale huisvesting, bestuurlijke districten, cel Diversiteit van de politie, informatie en districtwerking en personeelsmanagement (HRM-beleid risicogroepen) (HRM : human resources management – red.). De ingezette instrumenten zijn : cursussen interculturele vorming, sociale tolken, consulting van etnische ondernemers en tot slot communicatie over diversiteit.

Partners : stedelijke bedrijfseenheden, OCMW, bestuurlijke districten, diverse stedelijke diensten, allochtone koepelverenigingen, etnische ondernemers.

Totaalbedrag : 35 miljoen frank.

Stand van de uitvoering : gestart in 2000, is lopende.

Antwerpen : intergenerationeel samenwerkingsproject "senioren en schoolkinderen"

Het uitbouwen van een systematische samenwerking tussen het RVT Sint-Maria en de naburige scholen als voorbeeld van intergenerationele buurtontwikkeling (RVT : rust- en verzorgingstehuis – red.). Hefboom voor een betere buurt, een leefbare stad en een betere samenleving. Op een gestructureerde en planmatige wijze worden gezamenlijke activiteiten georganiseerd van ouderen (rusthuisbewoners) en jongeren (schoolkinderen).

Partners : stedelijke kleuterschool, Sint-Willebrord-college-kleuterafdeling en basisschool, rust- en verzorgingstehuis Sint-Maria (OCMW Antwerpen).

Totaalbedrag : 350.000 frank.

Stand van de uitvoering : het project liep over het schooljaar 1999-2000, na afloop van het project werd de samenwerking bestendig.

Antwerpen : herwaardering stationsomgeving Antwerpen-Noord

Heraanleg openbaar domein (meerdere straten en pleinen) en invulling leegstaande bedrijfspanden.

Doel : stedelijke uitstraling ; relatie met andere stadsdelen herstellen ; bovenlokale uitstraling ; saneren prostitutie ; herbestemming leegstaande bedrijfspanden ; economische ondersteuning (infrastructurele verbeteringen, oprichten sociale netwerken, k vorming en opleiding).

Partners : NV NOA, NV De Winkelhaak, stad Antwerpen, Europese Gemeenschap.

Coördinator : VZW SOMA, OB/Planningscel.

Totaalbedrag : 1,2 miljard frank.

Stand van de uitvoering : voltooiing in 2003.

(OB : dienst Openbare Werken – red.)

Sint-Niklaas : heraanleg Regentieplein

Renoveren en heraanleggen pleintje in stadskern. Het doel is een gezellig en rustig plein met meer groen, vertraagd verkeer, bescherming zwakke weggebruiker en minder parkeerplaatsen.

Partners : enkel de stad.

Totaalbedrag : 16 miljoen frank.

Stand van de uitvoering : voltooid in 2000.

Leuven : Omgevingsaanleg wijk Casablanca

Hernieuwing en herinrichting van een plein gelegen in de sociale woonwijk Casablanca in de deelgemeente Kessel-Lo. Maakt deel uit van een groter renovatieplan waarin zowel gebouwen, sociale woningen, wegen, infrastructuur als omgevingsaanleg en riolering zijn opgenomen. Doel : verhogen kwaliteit openbaar domein en verblijfskwaliteit.

Partners : stad Leuven, Dijledal, Vlaamse Gemeenschap.

Totaalbedrag : 143 miljoen frank.

Stand van de uitvoering : gestart in 2000, voltooiing in 2002.

Leuven : herwaardering Penitentienstraat en omgeving

Elf deeloperaties die uitgevoerd worden in één buurt. Saneren van vroegere fabrieksterreinen, de inbreng van circa 70 nieuwe woningen, de aanleg van vier openbare groenzones, de heraanleg van de Penitentienstraat, de creatie van bijkomende verbindingen voor fietsers en voetgangers.

Partners : Interleuven, OCMW, Woningfonds, BSK, Vlaamse Gemeenschap en privé.

Totaalbedrag : 660 miljoen frank.

Stand van de uitvoering : gestart in 1999, voltooiing in 2003.

Brugge : buurtontwikkelingsproject Pandereitje

Site van een voormalige gevangenis, volledig gesloopt behalve beschermd poortgebouw, gelegen in centrum Brugge. Buurtontwikkelingsproject voor stedelijk wonen met hoge verdichtingsgraad en grote diversiteit in typologieën.

Partners : stad Brugge, IBC Vastgoed.

Totaalbedrag : 526 miljoen frank.

Stand van de uitvoering : gestart in 2000, voltooiing in 2002.

Kortrijk : herbestemming industriële site Vetex

Voormalige textielfabriek gelegen in centrum Kortrijk. Fabrieksgebouwen zijn volledig gesloopt uitgezonderd het poortgebouw, de centraal gelegen betonnen constructie en de directiewoningen. Bouwen van twintig kwaliteitsvolle woningen gericht op traditionele stadsverlaters (gezinnen met kinderen), voorzieningen op stadsniveau en op wijkniveau in de behouden gebouwen, creatie van een park, leefbaarheid van de bestaande woningen verbeteren.

Partners : stad Kortrijk, autonoom gemeentebedrijf Woonregie Kortrijk, intercommunale Leiedal, projectontwikkelaar (privé-partner).

Totaalbedrag : 285 miljoen frank.

Stand van de uitvoering : gestart in 2000, voltooiing in 2003.

"Thuis in de Stad"-prijs 2002

Begin mei werd de oproep verstuurd aan de steden voor de "Thuis in de Stad"-prijs 2002.

Er werd geopteerd voor twee prijzen :

- prijs categorie 1 bekroont een geïntegreerd project dat ingrijpt op meerdere aspecten van stedelijkheid. Het is een project dat stoelt op een ruimtelijke-fysieke drager met infrastructurele ingrepen.
- prijs categorie 2 bekroont een niet-infrastructuureel project dat ingrijpt op één specifiek aspect of meerdere aspecten van stedelijkheid zoals welzijn, onderwijs, werkgelegenheid, milieu, communicatie, participatie, IT, huisvesting, beter besturen, enzovoort (*IT : informatietechnologie – red*). Het project is innovatief, experimenteel en heeft een voorbeeldfunctie.

Vraag nr. 100
van 24 mei 2002
van de heer MARINO KEULEN

Bovengrondse begraving – Stand van zaken

Sinds de federale voorstellen inzake het gebruik van de asse van overleden familieleden is de problematiek van het begraven of verassen van lijken meer en meer in de media gekomen en doen intussen ook andere voorstellen de ronde.

Het bovengronds begraven van overledenen is een dergelijk voorstel. Voorbeelden uit het buitenland (Nederland, Spanje of Verenigde Staten) tonen aan dat dit kan met respect voor milieunormen (geurhinder), met een sluitende veiligheid tegen vandalisme en/of diefstal en met de nodige garanties op het vlak van het continue onderhoud van de graven.

De wet op de begraafplaatsen van 20 juli 1971 stelt in artikel 18 echter duidelijk dat het aanleggen van graven boven de grond verboden is, behoudens verlot verleend door de provinciegouverneur en op eensluidend advies van de provinciale gezondheidsinspectie.

Sinds het Lambermontakkoord is het Vlaams Gewest nu bevoegd voor deze materie.

1. Werd de mogelijkheid reeds onderzocht van de invoering in Vlaanderen van een dergelijk systeem, uiteraard mits een sluitend decretaal geheel van regels op het vlak van milieu, veiligheid en onderhoud van de graven ?
2. Heeft de minister kennis van voorbeelden uit het buitenland inzake het bovengronds begraven van overledenen ?

In hoeveel landen van de Europese Unie is dit wettelijk geregeld en dus mogelijk ?

Om hoeveel dergelijke begraafplaatsen gaat het daarbij ?

Antwoord

De invoering in Vlaanderen van een systeem van bovengronds begraven vereist een grondige studie omtrent de implicaties ervan op het milieu (o.a. eventuele geurhinder), de veiligheid (bescherming tegen vandalisme en/of diefstal) en het onderhoud van de graven. Ook dient te worden nagegaan welke materialen voor de constructie van bovengrondse graven kunnen worden toegelaten, dit onder meer voor de stabiliteit van de bouwwerken. Het lijkt ook wenselijk te peilen naar de reactie van de bevolking tegenover deze nieuwe vorm van begraven.

Er zijn mij voorbeelden bekend van het bovengronds begraven van overledenen in Nederland, Portugal en Spanje.

Artikel 7, § 3, De wijze van begraven, van het Nederlands besluit van 3 mei 1991 houdende voorschriften ter uitvoering van de wet op de lijkbezorging, bekendgemaakt in het Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden, 1991, 252, handelt over de constructie van grafkelders. In de nota van toelichting bij dit besluit op de lijkbezorging wordt vermeld dat onder "grafkelders" niet alleen ondergrondse keldergraven, maar ook tomben en mausoleums dienen te worden begrepen.

Vraag nr. 101
van 30 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE

Pilkem Ridge (Ieper) – Stand van zaken

De voorbije drie maanden onderzocht de afdeling Monumenten en Landschappen de site van Pilkem Ridge met de bedoeling deze voormalige frontstreek op zijn waarde te schatten.

De minister is van oordeel (cf. antwoord van de minister in de Commissie voor Cultuur, Media en Sport van 14 maart 2002 op mijn vraag om uitleg omtrent de bescherming van de historische site van Pilkem Ridge in Ieper, Handelingen Commissievergadering nr. 164, blz. 1-3) dat de problematiek inzake een eventuele bescherming van Pilkem Ridge, of delen ervan, nog verder moet worden uitgediept door een aantal opgravingen en het aanstellen van een internationale onderzoekscommissie van militaire historici.

1. Wat is de stand van zaken m.b.t. de opgravingen op de site ?

Wanneer worden de opgravingswerken gestart ?

Hoelang zullen de werken duren ?

2. Werd de internationale onderzoekscommissie reeds aangesteld ?

Wanneer zal het verslag van de onderzoekscommissie klaar zijn ?

Antwoord

1. De opgravingen beginnen in september.

De werken zullen vermoedelijk enkele maanden duren. De duur is afhankelijk van de resultaten – die niet op voorhand met zekerheid kunnen worden vastgesteld.

2. De onderzoekscommissie werd reeds aangesteld. Ze zal vermoedelijk een eerste verslag kunnen uitbrengen eind september 2002.

Vraag nr. 102 van 6 juni 2002 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Linkebeek – Franstalige onderwijzers

De minister weet wellicht nog dat zijn voorganger, minister Sauwens, destijds de benoeming van een Franstalige onderwijzer geschorst heeft omdat die niet over het juiste attest Nederlands beschikte.

Thans blijkt dat in Linkebeek een Franstalige onderwijzer vast benoemd werd zonder rekening te houden met de voorwaarde van de basiskennis van het Nederlands.

1. Is de minister hiervan op de hoogte ?
2. Heeft hij maatregelen genomen die in dezelfde richting gaan als die van zijn voorganger ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan minister Vanderpoorten (vraag nr. 99).

Antwoord

Op 17 mei 2000 vernietigde mijn ambtsvoorganger Johan Sauwens de benoeming van drie leerkrachten in de Franstalige lagere gemeenteschool "Het Hoeveke" in de faciliteitengemeente Wezembeek-Oppem, omdat deze leerkrachten als gemeenteamtbenaren onderworpen zijn aan de bestuurs-taalwet en geen wettig bewijs van de kennis van het Nederlands konden voorleggen.

Sindsdien hebben zowel de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant als ikzelf er nauwlettend op toegezien dat de taalwetgeving gerespecteerd wordt bij de benoeming van leerkrachten aan Franstalige lagere gemeentescholen in de faciliteitengemeenten. Verschillende benoemingsbesluiten werden daarom geschorst en/of vernietigd. Op 11 juni 2002 nog vernietigde ik een besluit van de gemeenteraad van Sint Genesius-Rode van 29 januari 2002 waarbij een onderwijzeres die geen attest uitgereikt door SELOR over de kennis van het Nederlands kon voorleggen, benoemd werd voor 24 lestijden per week (*Selor : Selectiebureau van de Federale Overheid – red.*). Weliswaar zijn er momenteel verschillende procedures lopende waarbij deze vernietigingen aangevochten worden voor de Raad van State.

Ik ben inderdaad op de hoogte van het feit dat de gemeenteraad van Linkebeek op 18 februari 2002 een onderwijzeres benoemde aan de Franstalige gemeenteschool die geen officieel bewijs van basiskennis van het Nederlands kon voorleggen. Op 29 maart 2002 werd dit raadsbesluit door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant in zijn uitvoering geschorst. Het betwiste raadsbesluit van Linkebeek was binnengekomen op de Provinciale Afdeling Vlaams-Brabant op 27 februari. Overeenkomstig artikel 264 van de Nieuwe Gemeentewet schorste de gouverneur dit besluit binnen een ter-

mijn van 40 dagen nadat het was binnengekomen, dus volkomen wettelijk.

In zitting van 28 mei 2002 heeft het college van burgemeester en schepenen van Linkebeek echter een besluit genomen aangaande het schorsingsbesluit van de gouverneur. Het college stelt dat de gouverneur het betwiste raadsbesluit wel binnen de wettelijke toezichtstermijn geschorst heeft, maar dat het gemeentebestuur dit schorsingsbesluit pas na het verstrijken van de termijn ontvangen heeft. Het college concludeert dat de schorsing niet rechtsgeldig is en dat de benoemingsbeslissing van 18 februari 2002 bijgevolg van rechtswege uitvoerbaar is.

Het betwiste benoemingsbesluit kwam binnen op de Provinciale Afdeling Vlaams-Brabant op 27 februari 2002. De termijn van veertig dagen begon dus te lopen vanaf de volgende dag. De gouverneur schorste op 29 maart 2002. Het college voert echter aan dat het het schorsingsbesluit pas op 3 april per aangetekende zending met ontvangstbewijs ontvangen heeft. Een eenvoudige berekening leert dat de wettelijke schorsingstermijn van veertig dagen pas op 8 april 2002 verstreek. Er is dus geen discussie mogelijk: het schorsingsbesluit is wel degelijk rechtsgeldig.

Bovendien bepaalt artikel 264, tweede lid, van de Nieuwe Gemeentewet :

"Het schorsingsbesluit moet worden genomen binnen veertig dagen nadat: het besluit op het provinciaal gouvernement is ingekomen; van het schorsingsbesluit wordt dadelijk kennis gegeven aan de gemeenteoverheid die er onverwijld kennis van neemt en het geschorste besluit kan rechtvaardigen".

De wet dus zegt dus wel dat het schorsingsbesluit dadelijk moet worden genotificeerd aan het betrokken bestuur, maar vermeldt niet expliciet dat dit binnen de toezichtstermijn van veertig dagen moet gebeuren.

Bovendien wordt in het collegebesluit van Linkebeek van 28 mei 2002 aangevoerd dat het betwiste benoemingsbesluit van rechtswege uitvoerbaar is, omdat het niet binnen de wettelijke termijn van 40 dagen vernietigd werd, noch door de provinciegouverneur, noch door de bevoegde minister. Hierbij beroept het college zich op artikel 264, vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet: "Na het verstrijken van de termijn bepaald in artikel 265, §2, tweede lid, is de schorsing opgeheven". Dit artikel moet echter samengelezen worden met artikel 264, twee-

de lid, van de Nieuwe Gemeentewet: "(...) de gemeenteoverheid die er onverwijld kennis van neemt en het geschorste besluit kan rechtvaardigen". In concreto betekent dit dat de termijn van veertig dagen voor vernietiging, zoals bepaald in artikel 265, §2, tweede lid, van de Nieuwe Gemeentewet, pas begint te lopen op het ogenblik dat een rechtvaardigingsbesluit is toegekomen op de provinciale afdeling (zie hetzelfde artikel 265, §2, tweede lid, van de Nieuwe Gemeentewet). Er is nog geen rechtvaardigingsbesluit van de gemeenteraad van Linkebeek toegekomen op de Provinciale Afdeling Vlaams-Brabant, dus *kan* de vernietigingstermijn nog niet verstreken zijn: hij is nog niet eens beginnen te lopen.

Ik heb het college van burgemeester en schepenen van Linkebeek schriftelijk laten weten – met afschrift aan de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant – dat het raadsbesluit van 18 februari 2002 houdende benoeming in vast verband van een onderwijzeres aan de Franstalige gemeenteschool wel degelijk rechtsgeldig geschorst werd door de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant. Dit benoemingsbesluit is dus in geen geval uitvoerbaar. In overeenstemming met artikel 264, tweede lid, van de Nieuwe Gemeentewet beschikt de gemeenteraad van Linkebeek wel nog over de mogelijkheid om het geschorste besluit te rechtvaardigen.

De beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Linkebeek van 28 mei 2002 heeft geen rechtsgevolgen, omdat deze beslissing steunt op volkomen foutieve en onwettelijke veronderstellingen.

(Antwoord Marleen Vanderpoorten : blz. 309 – red.)

**Vraag nr. 103
van 6 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vacatures internationale organisaties – Engels

Hoe langer hoe meer internationale organisaties vragen dat hun kandidaat-medewerkers zogenaamde native English speakers zouden zijn. Daardoor worden anderstaligen bij de aanwerving gediscrimineerd.

1. Aan welke internationale organisaties worden door de Vlaamse regering middelen ter beschikking gesteld ?

2. Wordt bij de organisaties die een Vlaamse bijdrage ontvangen erop toegezien dat ze bij hun personeelsbeleid niet discrimineren op basis van moedertaal ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag kan niet worden verstrekt, aangezien de betrokken bevoegdheid aan een ander regeringslid werd overgedragen. Ik dien de Vlaamse volksvertegenwoordiger te verwijzen naar minister Jaak Gabriëls.

Vraag nr. 104 van 6 juni 2002 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Jaarrekeningen lokale besturen – Werkgroep ad hoc

Op 25 januari 2002 heeft de Vlaamse regering beslist een werkgroep ad hoc te gelasten een voorstel van aanpak uit te werken om de goedkeuring van de jaarrekening van de lokale besturen enerzijds te optimaliseren en anderzijds te garanderen door een wijziging van het decreet van 17 december 1997 houdende de organisatie van de OCMW's.

De resultaten van de werkzaamheden dienen rond te zijn vóór de begrotingscontrole 2002.

1. Op welke wijze is deze werkgroep ad hoc georganiseerd en wie is verantwoordelijk ?
2. Hoe is de werking ervan verlopen ?
3. Zijn er reeds definitieve resultaten bekend ? Zo ja, welke gevolgen zijn aan deze resultaten gegeven ?
4. Indien er nog geen resultaten zijn, wat is de oorzaak ervan en wanneer worden ze dan wel verwacht ?

Antwoord

Op 18 januari 2002 heeft de Vlaamse regering beslist om een werkgroep samen te roepen met als doel een voorstel van aanpak uit te werken om de goedkeuring van de jaarrekeningen van de lokale besturen te optimaliseren en daartoe tevens een wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn voor te bereiden.

Op mijn initiatief werd een interkabinettenwerkgroep samengeroepen met vertegenwoordigers van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken en van de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking. Deze werkgroep werd uitgebreid met ambtenaren verbonden aan de zogenaamde NGOB-cel, dat is de cel die werd opgericht om de besturen te ondersteunen bij de invoering van de Nieuwe OCMW-boekhouding en beleidsinstrumenten (*NGOB : Nieuwe Gemeente- en OCMW-boekhouding – red.*).

De werkgroep finaliseert momenteel zijn werkzaamheden.

Vraag nr. 105 van 6 juni 2002 van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

Europese ministerraad – Belgisch stemgedrag

Wanneer de gemeenschappen en gewesten inzake materies die tot hun exclusieve bevoegdheid behoren, onderling geen overeenstemming kunnen bereiken over het stemgedrag op een Europese ministerraad, is er geen Belgisch standpunt en moet België zich dus bij de stemming onthouden.

1. In welke dossiers gebeurde dit reeds ?
2. Werd het voorstel van een "split vote" in dergelijke situaties verdedigd door België tijdens de top van Nice of bij een andere gelegenheid in het kader van de Europese Unie ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag kan niet worden verstrekt, aangezien de betrokken bevoegdheid aan een ander regeringslid werd overgedragen. Ik dien de Vlaamse volksvertegenwoordiger te verwijzen naar minister Jaak Gabriëls.

Vraag nr. 106 van 14 juni 2002 van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

Uitbreiding EU – Criteria

Formeel is besloten dat de kandidaat-lidstaten pas tot de Europese Unie (EU) mogen toetreden wan-

neer ze aan een reeks strenge politieke, economische, wetgevende en bestuurlijke eisen voldoen.

Anderzijds kan men vaststellen dat erop aange-stuurd wordt om voor een grote groep landen (alle kandidaten, behalve Roemenië, Bulgarije en Turkije) de toetredingsbesprekingen volgend jaar reeds af te ronden. Overwegingen van politieke aard zouden de overhand krijgen op het feit dat verschillende kandidaat-lidstaten nog lang niet aan de gestelde voorwaarden voldoen.

Nochtans zou een te overhaaste toetreding van de kandidaat-lidstaten gelijkstaan met de import van grote problemen.

Wat is de houding van de Vlaamse regering tegenover de al dan niet strikte toepassing van de vooropgestelde criteria ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag kan niet worden verstrekt, aangezien de betrokken bevoegdheid aan een ander regeringslid werd overgedragen. Ik dien de Vlaamse volksvertegenwoordiger te verwijzen naar minister Jaak Gabriëls.

Vraag nr. 111
van 27 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Intercommunales – Taalgebruik

In een aantal faciliteitengemeenten rond Brussel blijken openbare nutsbedrijven nogal losjes met de taalwetgeving om te springen.

Zo blijkt uit een plaatselijk blad uit Sint-Genesius-Rode dat de waterdistributiemaatschappij, maar ook de intercommunale Iverlek, brieven – al dan niet zonder omslag – met voorrang voor het Frans rondsturen. De Intercommunale voor Waterbedeling in Vlaams-Brabant (IWVB) vermeldt overigens haar adres alleen in het Frans.

Natuurlijk kunnen de inwoners tegen deze gang van zaken een klacht indienen bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

Het lijkt me nochtans aangewezen dat ook vanuit de Vlaamse regering duidelijk gemaakt wordt dat dergelijke bedrijven onderhevig zijn aan de taalwetgeving.

Werd in dit verband reeds een initiatief genomen ?

Antwoord

Reeds verschillende malen heb ik bevestigd dat intercommunales onderworpen zijn aan de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT).

Een intercommunale wordt beschouwd als een gewestelijke dienst en is onderworpen aan de bepalingen van hoofdstuk IV SWT, in het licht van haar ambtsgebied. Wat Iverlek betreft, is dit reeds bevestigd in het antwoord op vraag nr. 131 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger van 25 maart 1998 (*Bulletin nr. 14 van 28 mei 1998, blz. 1979 – red.*).

Gelet op de vage omschrijving van de vraagstelling, kan ik evenwel niet vaststellen of er, wat de aangehaalde feiten betreft, inbreuken op de taalwetgeving gebeurd zijn. Indien de Vlaamse volksvertegenwoordiger mij meer concrete gegevens bezorgt, kan ik een onderzoek gelasten.

JAAK GABRIËLS

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, BUITENLANDSE HANDEL
EN HUISVESTING

Vraag nr. 86
van 3 mei 2002
van de heer ANDRE-EMIEL BOGAERT

Expansiesteun – Beleid – Hansen Transmission

Het dossier Hansen Transmission in Edegem en het hieruit voortvloeiende gehakketak tussen de gemeenten Lommel en Laakdal hebben eens te meer het dubbelzinnige beleid van de Vlaamse regering inzake economische expansiesteun blootgelegd.

Want had de voorganger van de minister, minister Dirk Van Mechelen, tot voor kort bevoegd voor Economie, namens de Vlaamse regering niet gesteld dat de met werkgelegenheid gerelateerde expansiesteun grotendeels zou worden vervangen door subsidies voor vorming en opleiding ? Daarenboven blijkt uit bovenvermeld dossier dat de Vlaamse regering zonder grondige motivering 300 miljoen frank of 7,5 miljoen euro aan een Britse holding toebedeelt.

Immers, het gaat hier niet om Europese steun als zodanig, maar om louter Vlaamse expansiesteun. Wel is het zo dat enkel bedrijven die in de zogenaamde doelstelling 2-gemeenten liggen, dergelijke steun mogen krijgen. De concrete discussie over de vestiging van een Brits expansiebedrijf in Lommel of Laakdal heeft echter de gebreken van de huidige regeling pijnlijk bewezen. Het gebeurt trouwens vaker dat een bedrijf expansiesteun krijgt als het zich in een gemeente van de aangeduide gebieden vestigt, terwijl het betrokken bedrijf zich toch al in Vlaanderen zou vestigen. Eigenlijk deelt de Vlaamse regering op die manier gemeenschapsgeld uit dat met expansie als zodanig en/of met een verhoging van werkgelegenheid weinig of niets te maken heeft.

De vraag rijst dan naar het beleid van de Vlaamse regering terzake. Met name of er automatisch overheidsgeld wordt verleend als het bedrijf en de locatie hiervoor in aanmerking komen, dan wel of het ook soms geweigerd wordt als het dossier niet aan bepaalde Vlaamse beleidscriteria voldoet (maar dan misschien wel aan de Europese).

In onderhavig geval had de directie van Hansen Transmission (in oorsprong Vlaams en thans onderdeel van de Britse multinational Invensys) zowel vóór als na de beslissing van de Vlaamse regering formeel bevestigd dat het bedrijf sowieso in Vlaanderen zou uitbreiden. Dit werd door de directie trouwens bevestigd in een artikel in De Standaard (2 april 2002). Het reuzencontract voor de levering van tandradkasten voor windmolens had het bedrijf reeds op zak. Het kwam er dan ook alleen maar op aan zo snel mogelijk een nieuwe productieruimte in Vlaanderen op te richten.

Uitbreiding in Edegem was totaal onmogelijk, aangezien de productiehal aldaar in een woonwijk gelegen is. Om snel operationeel te zijn, kon het management verkrijgen dat het expansiebedrijf in Vlaanderen blijft (ondanks druk van referentieaandeelhouders om ofwel naar lege fabriekshallen in Engeland, ofwel naar Oost-Europa te gaan). Om dezelfde reden, en ook om het personeel soepel te kunnen inzetten (switchen tussen 2 productieunits), opteerde het management ervoor om de nieuwe productieruimte niet ver van de reeds bestaande vestiging in Edegem op te richten. Laakdal voldeed volkomen aan de twee voormelde doelstellingen (gelegen vlakbij oprit autoweg en op 45 km van Edegem).

Achteraf was ook Lommel kandidaat, omdat het nog over een bijna leeg industrieterrein beschikt en de grond daar sterk onder de waarde te koop aan-

biedt. Bovendien ligt deze gemeente in een doelstelling 2-gebied (idem dito voor Laakdal, maar in fasing-out) en kan de Vlaamse regering dus expansiesteun verlenen. De bevoegde minister voor Economie en de minister-president waren er echter als de kippen bij met subsidiebeloftes voor Hansen Transmission, zodat deze groep eigenlijk niet anders meer kon dan te kiezen voor een vestiging in Lommel.

Eigenlijk krijgt dit bedrijf aldus 300 miljoen frank om zijn vestigingsplaats binnen Vlaanderen 40 kilometer op te schuiven ; geld dat eigenlijk finaal naar de Britse aandeelhouders gaat. Dat er tot op het hoogste niveau, en dit vooral binnen de grootste meerderheidsfracties, is gelobbyd (zelfs in overleg met Agoria), is een publiek geheim en had in het kader van een beter bestuurlijk beleid veel opener gemotiveerd moeten zijn. Eigenlijk waren er weinig of geen politieke en/of bestuurlijke argumenten om een expansiesteun voor een bedrag van 7,5 miljoen euro aan bedoeld bedrijf toe te staan, omdat de Britse groep voordien om louter commerciële en strategische redenen reeds duidelijk voor een vestiging in Vlaanderen had gekozen.

Had de Vlaamse regering de politieke beslissing tot subsidiëring niet genomen, dan had Hansen Transmission zich met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid in het veel beter gelegen Laakdal (met o.m. garanties van de Intercommunale Ontwikkelingsmaatschappij voor de Kempen (IOK) gevestigd.

Mocht Lommel om dezelfde redenen een betere locatie zijn geweest, dan had iedereen zich hierbij neergelegd, maar dan blijft de vraag of de Vlaamse regering 7,5 miljoen euro expansiesteun diende te verlenen, nog steeds onbeantwoord. Tijdens de begrotingscontrole werden er harde robbertjes uitgevochten voor veel kleinere uitgavenposten, voor overigens zeer nobele doelstellingen.

1. *Moet* de Vlaamse regering expansiesteun verlenen aan bedrijven die zich in deze doelstelling 2 gebieden vestigen, of *kan* de Vlaamse regering dit doen ?
2. Welke echte motivering ligt aan de basis van de beslissing van de Vlaamse regering om aan Hansen Transmission voor 7,5 miljoen euro expansiesteun te verlenen ?
3. Hebben leden van de Vlaamse regering bewust gelobbyd teneinde de nieuwe vestiging in Lommel te krijgen en de facultatieve expansiesteun te laten beslissen ?

4. Is Agoria rechtstreeks of onrechtstreeks bij de Vlaamse regering of bij leden ervan tussenbeide gekomen om de vestiging veeleer in Lommel dan in Laakdal te krijgen ?

5. Wat is eigenlijk het beleid van de Vlaamse regering inzake economische expansiesteun ?

Worden subsidies automatisch verleend als bedrijf en/of locatie hiervoor in aanmerking komen, of worden ze eventueel geweigerd als het dossier niet aan bepaalde Vlaamse beleids-criteria, maar misschien wel aan bepaalde Europese criteria voldoet ?

6. Wat blijft in 2002 over van het gewijzigde beleid inzake expansiesteun, namelijk geen steun gere-lateerd aan tewerkstelling als zodanig, maar ge-relateerd aan vorming en opleiding ?

Antwoord

Hansen Transmission is van oorsprong een Vlaams familiebedrijf dat sinds 1923 in Edegem op maat gemaakte tandwielkasten produceert.

De fabriek in Edegem is nu het centrum voor tand-wieltechnologie van de BTR Power Drives-groep, waartoe Brook Hansen behoort. De groep beschikt over een wereldwijd netwerk van productie-, ver-koop- en servicecentra. De fabriek in Edegem be-slaat een oppervlakte van 45.000 m² en heeft een machinepark ter waarde van 2 miljard frank.

Op 19 februari 2001 heeft deze onderneming een aanvraag om expansiesteun ingediend betreffende enerzijds uitbreidingsinvesteringen in de bestaande exploitatiezetel (Edegem) ad 660.985.000 frank, en anderzijds de oprichting van een nieuwe exploita-tiezetel in Beveren, Laakdal of Lommel ad 3.756.800.000 frank.

Op 21 december 2001 heeft de onderneming per e-mail aan de administratie Economie bijkomende informatie bezorgd waaruit blijkt dat werd geko-zen voor een vestiging in Lommel. De investerings-kosten werden geraamd op 90.840.000 euro.

De Vlaamse administratie heeft in januari 2002 een ontwerpnota voor de Vlaamse regering opgesteld waarin, in uitvoering van de economische expansie-wet van 30 december 1970, een subsidie van 8,13 % (7.383.600 euro) werd voorgesteld. Na gunstig ad-vies van de Inspectie van Financiën en na het ver-krijgen van het begrotingsakkoord, heeft de

Vlaamse regering op 29 maart 2002 aan dit voor-stel haar goedkeuring gehecht.

Antwoord op de gestelde vragen.

1. Wanneer een onderneming die zich in een doel-stelling 2-gebied vestigt een vraag om expan-siesteun indient, onderzoekt de administratie of voldaan wordt aan de voorwaarden gesteld in de economische expansiewet van 30 december 1970 en aan de richtlijnen MGB 3 tot uitvoering van deze wet. (*MGB : midden- en grootbedrijf – red.*)

Vervolgens maakt zij geen steunvoorstel op vol-gens de regels bepaald in deze richtlijnen.

Na advies van de Inspectie van Financiën en na het verkrijgen van het begrotingsakkoord wordt het steunvoorstel voorgelegd aan de Vlaamse regering. Deze keurt het in de regel goed zon-der hierbij andere overwegingen in aanmerking te nemen.

2. De redenen om de steun toe te kennen, waren enerzijds de geplande creatie van 300 nieuwe arbeidsplaatsen en anderzijds het strategisch be-lang van het project zoals omschreven in de richtlijnen MGB 3. De uitbetaling van de subsi-die is trouwens afhankelijk van het creëren van deze arbeidsplaatsen en van het voldoen aan de gestelde voorwaarden inzake omzet en toeleve-ringsactiviteiten.

3. Buiten de gebruikelijke vragen om inlichtingen over de vooruitgang van het dossier, waren er geen tussenkomsten van leden van de Vlaamse regering in het voordeel van de nieuwe vesti-ging in Lommel.

Deze beslissing werd door de onderneming zelf genomen na afweging van alle voor- en nadelen.

4. De tussenkomst van Agoria bestond uit de tech-nische begeleiding van de onderneming bij het opstellen van het dossier en het opvolgen van het vlotte verloop van de procedure.

Het was de betrachting van Agoria dat de inves-tering in het Vlaamse gewest, en niet in het bui-tenland zou gebeuren, zonder voorkeur in ver-band met de vestigingsplaats binnen het Vlaam-se gewest.

5. Als bedrijf en locatie hiervoor in aanmerking komen, worden subsidies verleend indien wordt voldaan aan de Vlaamse beleidscriteria zoals

die zijn vastgelegd in de richtlijnen MGB 3. Deze werden door de Europese Commissie onderzocht en volledig in overeenstemming gebracht met de Europese principes inzake regionale steun.

Op het vlak van expansiesteun zijn er dus geen verschillen meer tussen de Vlaamse beleidscriteria en de Europese.

6. Aangezien het dossier van Hansen Transmission werd ingediend in februari 2001, werd het beoordeeld op basis van de toenmalige beleidsprincipes, waarin de subsidiëring van nieuwe arbeidsplaatsen centraal stond.

Inmiddels werden deze principes grondig gewijzigd. In haar vergadering van 8 mei 2002 heeft de Vlaamse regering, na advies van de Raad van State, een ontwerpdecreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid goedgekeurd. Dit biedt de grondslag voor een vernieuwd economisch stimuleringsbeleid, met als pijlers investeringssteun aan kleine en middelgrote ondernemingen, investeringssteun in regionale ontwikkelingszones, steun voor advisering en opleiding en steun voor uitrusting van bedrijventerreinen en -gebouwen.

Hierbij wordt tegemoetgekomen aan drie fundamentele oogmerken: maximale aansluiting bij het Europees referentiekader, optimale transparantie en vereenvoudiging van de regelgeving en de procedures, en omvorming van het beleidsinstrument naar een modern stimuleringsinstrument voor de Vlaamse bedrijven.

Het ontwerpdecreet werd op 15 mei jongstleden ingediend bij het Vlaams Parlement. Inmiddels nadert ook de praktische uitwerking van de nieuwe steunsystemen binnen de administratie haar voltooiing.

Vraag nr. 87
van 3 mei 2002
van de heer JOS DE MEYER

Heffing leegstand – St.-Niklaas-Dendermonde

Graag kreeg ik antwoord van de minister op de volgende vragen inzake de heffing op leegstand in het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal woningen dat gewestelijk, respectievelijk gemeentelijk werd geïnventariseerd voor het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde ?

2. Hoeveel vrijstellingen en schorsingen werden in de vermelde gemeenten verleend ?

Wat zijn de voornaamste gronden voor deze vrijstellingen of schorsingen ?

3. Welke van de gemeenten uit dit arrondissement heffen zelf een bijkomende belasting voor leegstand ? Hoe groot zijn die opcentiemen ?
4. Welke gemeenten schaften naar aanleiding van de gewestbelastingen hun leegstandsheffingen af ?

Antwoord

1. In het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde zijn er dertien gemeenten waarvoor het gewest de inventaris beheert. Vijf gemeenten (Dendermonde, Kruibeke, Lokeren, Sint-Niklaas en Wetteren) sloten een convenant af met het Vlaams Gewest en beheren zelf de inventarislijsten.

Inzake de verstrekte gegevens dient er rekening te worden gehouden met het feit dat de inventaris geen statisch gegeven is. Geregeld worden panden opgenomen in de lijst, terwijl er andere uit geschrapt worden omdat ze – bijvoorbeeld – gerenoveerd of opnieuw bewoond worden.

In het totaal zijn er – momenteel – in het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde 1.569 gebouwen en/of woningen geïnventariseerd op de heffingslijst leegstand en 327 op de heffingslijst verwaarlozing. Inzake ongeschikt- en/of onbewoonbaarheid telt de inventaris 233 panden.

2. In verschillende stadia van de procedure kunnen vrijstellingen of schorsingen verleend worden. Voor dit arrondissement zijn er momenteel 1.340 schorsingen/vrijstellingen lopende.

De meest voorkomende redenen zijn het aanvatten van renovatiewerken en de overdracht van het zakelijk recht. Door het uitvoeren van renovatiewerken wordt het doel van de kwaliteitsbewaking bereikt, met name het oorspronkelijke probleem dat aan de basis ligt van de inventarisatie wordt verholpen.

3. Een gemeente kan besluiten om opcentiemen te heffen op de heffing van het Vlaams Gewest. De gemeente beslist zelf hoeveel opcentiemen ze heft, variërende van 10 tot en met 100. Indien de gemeente hiervoor opteert, kan ze geen

bijkomende belasting opleggen via een eigen gemeentelijk reglement.

De gemeente Wetteren beschikt over een eigen gemeentelijk reglement op leegstand en verkrotting.

De volgende gemeenten opteren op dit ogenblik voor het systeem van gemeentelijke opcentiemen (de cijfers tussen haakjes betreffen het percentage opcentiemen): Sint-Niklaas (50), Hamme (75), Lokeren (50), Waasmunster (60), Kruibeke (100), Beveren (40), Zele (100), Moerbeke (90), Stekene (50), Buggenhout (100) en Laarne (50).

4. Acht gemeenten binnen het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde beschikten voor het in werking treden van het heffingsdecreet. over een eigen reglementering inzake leegstand en/of verwaarlozing en schaften deze af naar aanleiding van de gewestbelasting.

Het gaat om de gemeenten Sint-Niklaas, Hamme, Lokeren, Temse, Sint-Gillis-Waas, Beveren, Zele en Buggenhout.

**Vraag nr. 88
van 8 mei 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER**

Sociale huisvesting – Bijkomend aanbod (2)

Via een schriftelijke vraag eind 2001 verkreeg ik informatie over het aantal gerealiseerde sociale woningen voor de periode van 1 juli 1999 tot en met 30 september 2001.

In zijn antwoord gaf de minister ook aan dat er voor de opvolging van de regeringsdoelstelling inzake de bijkomende 15.000 sociale woningen bij de afdeling Woonbeleid een afzonderlijke cel zou worden opgericht (vraag nr. 12 van 26 oktober 2001 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7-8-9 van februari-maart 2002, blz. 854).

1. Kan de minister een stand van zaken geven met betrekking tot de nieuw gerealiseerde sociale woningen voor de periode van 1 oktober 2001 tot en met 31 maart 2002, en dit opgesplitst per arrondissement, met onderscheid tussen huur- en koopwoningen ?
2. Welke werkplanning werd door de afzonderlijke cel bij de afdeling Woonbeleid opgemaakt en wat is de stand van zaken m.b.t. de uitvoering ?

Antwoord

1. Realisaties sociale koop- en huurwoningen in de periode oktober 2001 – maart 2002.

Tabel : realisaties sociale koop- en huurwoningen alle initiatiefnemers per arrondissement oktober 2001 – maart 2002

Arrondissement	Huur	Koop
Antwerpen	220	28
Mechelen	58	8
Turnhout	281	16
Halle-Vilvoorde	77	28
Leuven	54	12
Brugge	66	0
Diksmuide	14	5
Ieper	82	10
Kortrijk	44	33
Oostende	0	0
Roeselare	57	13
Tielt	10	0
Veurne	49	19
Aalst	42	22
Dendermonde	7	0
Eeklo	2	0
Gent	53	18
Oudenaarde	18	0
Sint-Niklaas	56	0
Hasselt	25	31
Maaseik	64	76
Tongeren	36	24
Totaal	1.315	343

2. Cel Programmatiecoördinatie : werkplanning en stand

Algemeen

De cel Programmatiecoördinatie werd eind 2001 opgericht ter uitvoering van één van de beleidsprioriteiten op het vlak van huisvesting, met name de realisatie van 15.000 bijkomende sociale huurwoningen. Het is haar voornaamste taak om de bouw en/of verwerving van deze 15.000 sociale woningen op te volgen.

De concrete werking van de cel kan globaal worden opgevat in drie deelopdrachten :

Opvolgen en rapporteren

De vorderingen die gemaakt worden bij de realisatie van de 15.000 bijkomende sociale woningen worden van nabij gevolgd.

Tussen de start van een initiatief en de bewoning kan heel wat tijd verlopen. Het is dan ook nodig om zicht te krijgen op de stand van zaken, zowel wat de projecten als geheel betreft, als inzake het aantal woningen, de in te zetten financiële middelen en de verschillende verrichtingen die nodig zijn. Het gaat immers niet alleen om bouwen, maar ook om verwerven, slopen, bouwrijp maken, renoveren, voor infrastructuur zorgen, tot aan gemeenschapsvoorzieningen toe.

Als onderdeel van de beleidsafdeling moet de cel deze beleidsinformatie snel en correct ter beschikking kunnen stellen.

Stimuleren en communiceren

De realisatie van 15.000 bijkomende sociale woningen is niet mogelijk zonder de initiatieven van de uitvoerders van het sociaal huisvestingsbeleid.

Op basis van duidelijke informatie moeten ze worden aangemoedigd om kwalitatief goede initiatieven te nemen. Bij de uitvoering van deze initiatieven dient via een taakgericht overleg op lokaal niveau de nodige afstemming tussen de verantwoordelijke overheden te worden gerealiseerd. Op die manier kunnen praktische en procedurele belemmeringen tot een minimum worden herleid.

Het lokaal woonoverleg is op heel wat plaatsen in Vlaanderen volop bezig. In verschillende formules komen de betrokkenen bij sociale woonprojecten bij elkaar om de stand van zaken op te nemen en knelpunten weg te werken. De cel ziet het als een essentiële taak om dit overleg te ondersteunen waar het reeds bestaat. Op plaatsen waar dit overleg niet of minder sterk is uitgebouwd, kan de cel meer stimulerend en proactief contacten leggen. Gezien de beperkte mankracht, moet dit gebeuren met het oog op een maximaal effect.

Knelpuntdetectie en aanbevelingen

De knelpunten die bij de dossieropvolging en de diverse overlegmomenten allicht naar voor zullen komen, moeten een opvolging krijgen.

In de mate dat er meerdere dossiers met dezelfde knelpunten zijn, en in de mate dat het Vlaams Woonbeleid over de nodige hefboomen beschikt, zal de cel ook initiatief nemen om tot beleidsaanbevelingen te komen.

Werkplanning

De cel concentreert zich in de aanvangsfase op het coördineren van de programma's SBR (projectsubsidie via de afdeling Woonbeleid en de afdeling Gesubsidieerde Infrastructuur) en het investeringsprogramma van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) (*SBR : subsidies voor bouw en renovatie – red.*). Het resultaat daarvan is dat er voor het eerst een gezamenlijk programma kan worden bekendgemaakt, waarop zowel de projecten van het investeringsprogramma als de projecten via SBR voorkomen.

Een belangrijk knelpunt daarbij is het gebrek aan eenvormige of uitwisselbare informatie op projectniveau tussen de maatschappijen, de VHM, de provinciale afdelingen Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm), de afdeling Woonbeleid en de afdeling Gesubsidieerde Infrastructuur, die alle bij (een deel van) de projecten betrokken zijn. Zelfs het tellen van de concrete realisaties verloopt daardoor moeizaam en weinig efficiënt.

De cel werkt aan voorstellen om tot meer uitwisselbare informatie te komen, zodat het beleid sneller de voortgang van de projecten van bij de conceptfase tot aan de realisatie kan volgen.

Vraag nr. 89 van 16 mei 2002 van mevrouw ANN DE MARTELAER

Huursubsidies en installatiepremies – Evaluatie

Het besluit van de Vlaamse regering van 11 december 1992 regelt de instelling van individuele huursubsidies en een installatiepremie bij het betrekken van een gezonde of aangepaste huurwoning.

In antwoord op de schriftelijke vraag nr. 121 van 30 maart 2001 stelde de toen bevoegde minister dat in de periode 1995-2000 er 12.293 aanvragen in aanmerking kwamen voor subsidiëring (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 25 mei 2001, blz. 1800).

1. Kan de minister de betrokken cijfers (huursubsidies enerzijds, installatiepremies anderzijds) geven per jaar (1995-2000) en daar ook die van 2001 aan toevoegen, zo mogelijk ook opgedeeld per arrondissement ?

2. Welk percentage betreft huursubsidies voor huurders van socialehuisvestingsmaatschappijen ?

Antwoord

1. In tabel 1 hierna (huursubsidie – provincie) wordt een overzicht gegeven van het aantal toezeggingen van huursubsidie per jaar (1995 tot 2001) volgens : provincie, installatiepremie/ installatiepremie en huursubsidie.
2. In tabel 2 hierna (huursubsidie – sector) wordt een overzicht gegeven van het aantal toezeggingen van huursubsidie per jaar (1995 tot 2001) volgens : sector (private sector, gemeenten en OCMW's, socialehuisvestingsmaatschappijen, Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM)), installatiepremie/installatiepremie en huursubsidie.

Het percentage huurders van socialehuisvestingsmaatschappijen bedraagt :

- 44 % van de toezeggingen (1995-2001) ;
- 33 % van de toezeggingen (1995-2001) met een huursubsidie.

Tabel 1 – Huursubsidie – Provincie

Toezeggingen 1995

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Antwerpen	131	396	527
Vlaams-Brabant	9	41	50
Limburg	54	81	135
Oost-Vlaanderen	154	206	360
West-Vlaanderen	51	208	259
Vlaams Gewest	399	932	1.331

Toezeggingen 1996

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Antwerpen	164	570	734
Vlaams-Brabant	21	85	106
Limburg	24	106	130
Oost-Vlaanderen	103	320	423
West-Vlaanderen	52	295	347
Vlaams Gewest	364	1.376	1.740

Toezeggingen 1997

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Antwerpen	188	649	837
Vlaams-Brabant	39	154	193
Limburg	34	185	219
Oost-Vlaanderen	140	420	560
West-Vlaanderen	58	330	388
Vlaams Gewest	459	1.738	2.197

Toezeggingen 1998

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Antwerpen	146	538	684
Vlaams-Brabant	56	248	304
Limburg	25	126	151
Oost-Vlaanderen	196	471	667
West-Vlaanderen	79	402	481
Vlaams Gewest	502	1.785	2.287

Toezeggingen 1999

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Antwerpen	125	533	658
Vlaams-Brabant	48	206	254
Limburg	24	158	182
Oost-Vlaanderen	195	458	653
West-Vlaanderen	57	377	434
Vlaams Gewest	449	1.732	2.181

Toezeggingen 2000

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Antwerpen	148	551	699
Vlaams-Brabant	74	263	337
Limburg	42	177	219
Oost-Vlaanderen	192	535	727
West-Vlaanderen	120	442	562
Vlaams Gewest	576	1.968	2.544

Toezeggingen 2001

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Antwerpen	107	498	605
Vlaams-Brabant	46	198	244
Limburg	49	140	189
Oost-Vlaanderen	122	375	497
West-Vlaanderen	71	403	474
Vlaams Gewest	395	1.614	2.009

Tabel 2 – Huursubsidie – Sector

Toezeggingen 1995

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Private sector	5	303	308
Gemeenten en OCMW's	94	361	455
Soc huisv maatsch (VHM)	300	268	568
Vlaams Gewest	399	932	1.331

Toezeggingen 1996

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Private sector	12	475	487
Gemeenten en OCMW's	55	475	530
Soc huisv maatsch (VHM)	297	426	723
Vlaams Gewest	364	1.376	1.740

Toezeggingen 1997

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Private sector	13	648	661
Gemeenten en OCMW's	76	495	571
Soc huisv maatsch (VHM)	370	595	965
Vlaams Gewest	459	1.738	2.197

Toezeggingen 1998

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Private sector	20	827	847
Gemeenten en OCMW's	49	347	396
Soc huisv maatsch (VHM)	433	611	1.044
Vlaams Gewest	502	1.785	2.287

Toezeggingen 1999

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Private sector	17	814	831
Gemeenten en OCMW's	81	371	452
Soc huisv maatsch (VHM)	351	547	898
Vlaams Gewest	449	1.732	2.181

Toezeggingen 2000

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Private sector	42	930	972
Gemeenten en OCMW's	42	380	422
Soc huisv maatsch (VHM)	492	658	1.150
Vlaams Gewest	576	1.968	2.544

Toezeggingen 2001

	Installatie- premie	Installatie- premie + huur- subsidie	Totaal
Private sector	25	720	745
Gemeenten en OCMW's	35	309	344
Soc huisv maatsch (VHM)	335	585	920
Vlaams Gewest	395	1.614	2.009

Vraag nr. 91
van 6 juni 2002
van de heer CARL DECALUWE

Sociale huurders – Inkomensvoorwaarde en schuldenlast

De mogelijkheid tot inschrijving op een wachtlijst voor sociale huurwoningen hangt af van de hoogte van het inkomen van de aanvrager. Het inkomen wordt gedefinieerd als de som van de aan de personenbelasting onderworpen inkomsten, alsook van de niet-belastbare vervangingsinkomsten van de kandidaat-huurder (rekening houdende met het aantal kinderen ten laste, e.a.). Er wordt geen rekening gehouden met eventuele schulden.

Als referentiejaar wordt genomen het derde jaar voorafgaand aan het jaar waarin de aanvraag ingediend wordt. Een inschrijving kan toch gebeuren indien blijkt dat het inkomen boven de inkomensgrens ligt in het referentiejaar, maar in het jaar van de aanvraag onder die inkomensgrens daalt. Dan wordt het inkomen geraamd op basis van de laatste drie maanden voorafgaand aan de inschrijving.

In het huurbesluit wordt voor de bepaling van het inkomen evenwel geen rekening gehouden met de schuldenlast. Voor iemand die onder een regime van collectieve schuldenregeling valt, blijven normaliter de inkomsten even hoog, alleen het beschikbare inkomen daalt naargelang de ernst van de schulden.

1. In welke mate wordt deze problematiek onderkend ?
2. Heeft de minister zicht op het aantal aanvragen tot inschrijving die geweigerd werden op basis van een te hoog inkomen, ondanks het feit dat de persoon valt onder een collectieve schuldenregeling ?
3. Wordt een aanpassing van de regelgeving terzake overwogen ?

Of zijn er nu ook al mogelijkheden om met dergelijke situaties rekening te houden ?

Antwoord

1. In het huidige sociaal huurbesluit van 20 oktober 2000 wordt bij het bepalen van het inkomen inderdaad geen rekening gehouden met de vraag of de kandidaat-huurder onder een collectieve schuldenregeling valt.

Dit is echter wel het geval bij het opzeggen van een zittende huurder wegens wanbetaling. In dat geval is er een bemiddeling van het OCMW noodzakelijk.

2. Er bestaan geen cijfers over het aantal geweigerde aanvragen tot inschrijving van personen die onder een collectieve schuldenregeling vallen.
3. In 2002 zal een uniform sociaal huurstelsel worden uitgewerkt voor alle verhuurders van sociale huurwoningen.

Onderzocht zal worden of er rekening kan worden gehouden met het besteedbaar inkomen van de (kandidaat-)huurder. Ook zal aandacht worden besteed aan het probleem dat ontstaat doordat een collectieve schuldenregeling een invloed heeft op het besteedbaar inkomen.

Vraag nr. 92
van 6 juni 2002
van de heer JOS DE MEYER

Franstalige leerovereenkomsten – Taalwetgeving

Nederlandstalige leersecretarissen erkend door het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen (VIZO), verantwoordelijk voor Vlaams-Brabant en Brussel, worden geconfronteerd met volgende situatie : Franstalige leersecretarissen sluiten Franstalige leerovereenkomsten af in zeer veel Nederlandstalige gemeenten in een zeer ruime kring rond Brussel. De afgesloten overeenkomsten ressorteren onder het IFPME (Institut de Formation pour les Indépendants et les Petites et Moyennes Entreprises).

Dit is een ernstige inbreuk op de taalwetgeving.

Door het VIZO werd hiertegen een klacht ingediend bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT). De Vaste Commissie voor Taaltoezicht, Nederlandse afdeling, is van oordeel dat de klacht ontvankelijk en gegrond is : "Leerovereenkomsten in het Frans afgesloten met ondernemingen gevestigd in het homogene Nederlandse taalgebied, zijn in strijd met de bepalingen van het decreet van 19 juli 1973. Volgens artikel 5 dienen alle wettelijk voorgeschreven akten en bescheiden van de werkgevers en alle documenten bestemd voor hun personeel in het Nederlands gesteld" (zitting 8 februari 2002).

1. Heeft de minister kennis van deze Franstalige leerovereenkomsten ?

Wat is de omvang ervan, in welke arrondissementen werden ze afgesloten en in welke aantallen ?

Staat of stond deze aangelegenheid op de agenda van de besprekingen inzake opleiding en tewerkstelling die gevoerd worden met de bevoegde ministers van het Franstalige werkgebied ?

Welke afspraken werden hierover gemaakt ?

2. Welke stappen onderneemt de minister om gevolg te geven aan het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht dat vermeldt dat leerovereenkomsten in het Frans gesloten met ondernemingen gevestigd in het homogene Nederlandse taalgebied, in strijd zijn met de bepalingen van het decreet van 19 juli 1973, om zo een einde te maken aan de systematische en aanhoudende schending van de Grondwet en de taalwetgeving ?

Antwoord

1. Kennis

Dit dossier is mij bekend. Het heeft reeds een lange voorgeschiedenis.

De eerste overtredingen waren veeleer marginaal. De problematiek kwam in een stroomversnelling in 1997. Op 17 april 1997 vaardigde het college van de Franse Gemeenschapscommissie een besluit uit "fixant le nombre et le ressort des services subrégionaux de l'Institut de formation permanente pour les classes moyennes et les petites et moyennes entreprises" (Belgisch Staatsblad, 4 juni 1997). Dit instituut, afgekort IFPME, is de Franstalige tegenhanger van het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen.

In uitvoering van dit besluit breidde een intern reglement van 26 juni 1997 de bevoegdheid van de Brusselse gewestelijke dienst van het IFPME uit tot leerlingen die of wonen in het werkgebied van deze dienst, of er theoretische lessen volgen in een centrum, of er een praktijkopleiding volgen in een onderneming. Door dit reglement kon elk ondernemingshoofd in Vlaanderen – waar dan ook gevestigd – een Franstalige leerovereenkomst sluiten op voorwaarde dat

de leerling bijvoorbeeld cursus liep in een Franstalig Brussels vormingscentrum.

Bij de implementatie van deze nieuwe maatregelen werd vrij agressief te werk gegaan. De lagere leervergoeding maakte dat heel wat Franstalige leerovereenkomsten werden gesloten in heel Vlaams-Brabant. Het VIZO tekende scherp protest aan bij het IFPME. Op 19 november 1997 kreeg het VIZO bericht dat het geviseerde reglement op 13 november 1997 was ingetrokken door de raad van bestuur van het IFPME.

In de loop van september 1998 werden opnieuw signalen opgevangen dat de Franstaligen leerovereenkomsten sluiten bij de ondernemingshoofden in Vlaams-Brabant. De afgesloten overeenkomsten ressorteren onder het IFPME. De leerlingen krijgen hun praktijkopleiding in ondernemingen in Vlaanderen en volgen de bijbehorende lessen in de Franstalige opleidingscentra in Brussel of Wallonië.

Op 24 februari 1999 verzocht de praktijkcommissie om een onderhoud met een afgevaardigde van de heer Eric Van Rompuy, toenmalig Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, en werd de Vaste Commissie voor Taaltoezicht aangeschreven. Van deze klacht is niets meer vernomen.

Op basis van nieuwe klachten van de vereniging van erkende leersecretarissen van Vlaams-Brabant en Brussel werd de VCT opnieuw aangeschreven op 16 mei 2001. De VCT gaf op 8 februari 2002 een positief advies en verklaarde de ingediende klacht ontvankelijk en gegrond.

Omvang

Het is tot op heden onmogelijk een concreet dossier van overtredingen op te maken, omdat de leersecretarissen, niettegenstaande zij kennis hebben van "een aanzienlijk aantal van dergelijke overeenkomsten, met bewijsstukken, afgesloten in het arrondissement Leuven", weigeren om die bewijsstukken over te zenden. Het dossier is trouwens niet beperkt tot Vlaams-Brabant alleen, maar doet zich ook voor in regio's zoals Mechelen of Antwerpen.

Het dossier ligt immers gevoelig. Het is een gegeven dat de geschetste praktijken, eigen aan de Franstalige leersecretarissen, indruisen tegen de Grondwet en de taalwetgeving. De gesloten leerovereenkomsten zijn nietig krachtens de be-

palingen van het decreet van 19 juli 1973, dat het gebruik van de talen regelt voor de sociale betrekkingen tussen werkgevers en werknemers. Zoals vermeld, is ook de Vaste Commissie voor Taaltoezicht deze mening toegedaan.

Het zijn echter vooral de leerjongeren die bij vernietiging van de leerovereenkomsten het grootste slachtoffer zijn. Door acties bij de ondernemingshoofden en de hele heisa daaromtrent, kan de hele leertijd in een negatief daglicht worden gesteld, met verlies aan leerlingen als direct gevolg.

Agendering en afspraken

Deze aangelegenheid stond nog niet op de agenda van voormelde besprekingen.

2. Het ondernemen van de nodige stappen vergt een sterk en concreet dossier. Het opmaken ervan wordt echter bemoeilijkt door het ontbreken van concrete bewijsstukken, die in bezit zijn van de leersecretarissen. Zo kan de Sociale Inspectie enkel optreden op basis van zeer concrete klachten, zijnde leerovereenkomsten die ter discussie staan.

Daarbij past een bijzondere aandacht voor de status en de gevoeligheid van partijen. Er valt wat te zeggen voor de vrees van de leersecretarissen m.b.t. een harde aanpak van het dossier en hun vraag voor een politieke aanpak ervan.

Een andere vraag is ook wie precies het werkelijke slachtoffer zal worden van een harde aanpak. Ten slotte kunnen op het vlak van de public relations evenzeer vragen gesteld worden.

In het licht van al het voorgaande zal ik de problematiek aankaarten bij de minister van het IFPME op basis van het advies van de VCT. Mochten hier geen concrete afspraken uit voortvloeien, zal ik de leersecretarissen vragen om een concreet dossier op te maken ten behoeve van de Sociale Inspectie.

Vraag nr. 94
van 21 juni 2002
van de heer ANDRE-EMIEL BOGAERT

Brownfields – Beleidscoördinatie

Zie :

Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 142

van 21 mei 2002

van de heer André-Emiel Bogaert

Blz. 226

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING

Vraag nr. 11
van 23 november 2001
van de heer JOHAN SAUWENS

Steunpunt Beter Bestuurlijk Beleid – Staatshervorming

Enige tijd geleden werd beslist om het beleidsgericht wetenschappelijk onderzoek in de toekomst te organiseren in zogenaamde steunpunten. Zo werd een steunpunt Beter Bestuurlijk Beleid opgericht.

Het Vlaams regeerakkoord voorziet in de "overheveling van het gezondheids- en gezinsbeleid naar de gemeenschappen". Tijdens de bespreking van het Lambermont-akkoord in het Vlaams Parlement hebben de Vlaamse meerderheidsfracties evenwel gevraagd om nog tijdens deze legislatuur bijkomende stappen in de staatshervorming te realiseren.

Het is daarom raadzaam de organisatie van het gezondheids- en gezinsbeleid op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap voor te bereiden.

Mogen wij aannemen dat deze opdracht aan het steunpunt Beter Bestuurlijk Beleid is toegewezen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Gecoördineerd antwoord

Op 1 december 2000 heeft de Vlaamse regering beslist haar goedkeuring te hechten aan de dertien geselecteerde en in de regeringsnota voorgestelde steunpunten. Een steunpunt is een universitaire onderzoeksgroep, of meerdere onderzoeksgroepen samen, die vanuit een multidisciplinaire aanpak gedurende een langere periode wetenschappelijk onderzoek over een vooraf geselecteerd beleidsonderwerp voor de Vlaamse regering uitvoert. Met deze beslissing wenste de Vlaamse regering het beleid inzake het beleidsgericht wetenschappelijk onderzoek over een andere boeg te gooien door een grotere kwaliteit en doelmatigheid na te streven.

Er werd meer bepaald gekozen voor een meer structurele en langetermijnfinanciering van het wetenschappelijk onderzoek rond beleidsonderwerpen die de Vlaamse regering als prioritair beschouwt. Hierbij moet tevens benadrukt worden dat het concept van beleidsrelevant onderzoek naadloos op de administratieve reorganisatie aansluit. Zo zullen de steunpunten de toekomstige departementen in hun taak van beleidsvoorbereiding en evaluatie met wetenschappelijk onderzoek en begeleiding moeten ondersteunen.

Het thema "bestuurlijke organisatie in Vlaanderen" is één van de dertien geselecteerde steunpunten. Op 1 december 2000, de selectiedatum, berustte de politieke verantwoordelijkheid hierbij bij de minister-president, de minister vice-president en de toenmalige Vlaamse minister bevoegd voor Ambtenarenzaken en Binnenlandse Aangelegenheden. Meer concreet moet het wetenschappelijk onderzoek van dit steunpunt zich richten op onder meer

het kerntakendebat, de fiscale politiek, PPS, deregulering, de privatisering van overheidsdiensten, de ontwikkeling en bijsturing van gespecialiseerde beleids- en beheersinstrumenten en de impact van de staatshervorming op de Vlaamse bestuurlijke organisatie (*PPS : publiek-private samenwerking – red.*).

Wat de concrete vraag betreft, is de voorbereiding van de organisatie van het gezondheids- en gezinsbeleid door de gemeenschappen niet als thema opgenomen in de beheersovereenkomst van het steunpunt Bestuurlijke Organisatie in Vlaanderen.

Vraag nr. 29 van 19 april 2002 van de heer JOHAN SAUWENS

Adviezen Raad van State – Termijn

In het Vlaams regeerakkoord wordt belang gehecht aan het primaat van de politiek. Dit politieke primaat is slechts werkzaam als alle overheidsdiensten correct functioneren. In dit opzicht heeft de Raad van State een voorbeeldfunctie te vervullen inzake het naleven van de wet-, decreet- en regelgeving.

Welke zijn de ontwerpen van decreet en ontwerpen van besluit door de Vlaamse regering voor advies aan de Raad van State overgezonden en waarvoor nog geen advies is uitgebracht ?

Wat is per decreet en besluit de datum van de verzending aan de Raad van State en van de termijn die voor het uitbrengen van dit advies door de Raad van State moest worden in acht genomen ?

Antwoord

Overzicht van voorontwerpen van decreet en voorontwerpen van besluit die voor advies werden overgezonden naar de Raad van State en die op 3 mei 2002 nog niet voor definitieve goedkeuring aan de Vlaamse regering werden voorgelegd

I. Voorontwerpen van decreet, op 3 mei 2002 nog niet goedgekeurd door de Vlaamse regering met het oog op indiening in het Vlaams Parlement

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift decreet	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Stevaert	Voorontwerp van decreet betreffende de oprichting van een eigen vermogen "Flanders Hydraulics" bij de administratie Waterwegen en Zeewezen	07.09.2001	25.09.2001	zonder termijn	03.05.2002
Stevaert	Voorontwerp van decreet houdende de oprichting van de naamloze vennootschap van publiekrecht Beheersmaatschappij Antwerpen Mobiel	11.01.2002	16.01.2002	een maand	–
Vogels	Voorontwerp van decreet betreffende de integrale jeugdhulp	22.06.2001	08.10.2001	een maand	22.01.2002
Vogels	Voorontwerp van decreet betreffende de armoedebestrijding	19.10.2001	08.01.2002	een maand	08.05.2002
Vogels	Voorontwerp van decreet houdende instemming met het facultatief protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, opgemaakt in New York op 25 mei 2000	19.04.2002	02.05.2002	zonder termijn	–
Vogels	Voorontwerp van decreet houdende instemming met : – het aanvullend protocol bij het Europees Sociaal Handvest en de bijlage, opgemaakt in Straatsburg op 5 mei 1988, – het aanvullend protocol bij het Europees Sociaal Handvest tot invoering van een systeem van collectieve klachten, opgemaakt in Straatsburg op 9 november 1995, – het herziene Europees Sociaal Handvest en de bijlage, opgemaakt in Straatsburg op 3 mei 1996	19.04.2002	26.04.2002	een maand	–

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift decreet	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Anciaux	Voorontwerp van decreet houdende instemming met het Europees Verdrag inzake Cinematografische Coproductie, ondertekend in Straatsburg op 19 februari 1998	27.04.2001	21.05.2001	zonder termijn	26.07.2001
Anciaux	Voorontwerp van decreet houdende bescherming van het roerend cultureel erfgoed van uitzonderlijk belang	13.07.2001	20.07.2001	een maand	19.03.2002
Anciaux	Voorontwerp van decreet houdende de regeling van de erkenning en de subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten, de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en het steunpunt voor de lokale en regionale sport- en recreatiesector	24.07.2001	27.07.2001	een maand	29.10.2001
Anciaux	Voorontwerp van decreet tot goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 inzake medisch verantwoord sportbeoefening, gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie	26.04.2002	03.05.2002	een maand	–
Anciaux	Voorontwerp van decreet houdende de ondersteuning en de stimulering van het gemeentelijk, het intergemeentelijk en het provinciaal jeugd- en jeugdwerkbeleid	26.04.2002	29.04.2002	een maand	28.06.2002
Vanderpoorten	Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tot herziening van de overeenkomst houdende oprichting van een Europees Universitair Instituut en de slotakte, ondertekend in Florence op 18 juni 1992 en 17 september 1992	22.02.2002	28.02.2002	een maand	14.03.2002
Vanderpoorten	Voorontwerp van decreet tot bekrachtiging van de eindtermen van het derde leerjaar van de derde graad van het gewoon beroepssecundair onderwijs	19.04.2002	23.04.2002	een maand	02.05.2002

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift decreet	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Vanderpoorten	Voorontwerp van decreet tot bekrachtiging van de ontwikkelingsdoelen algemene en sociale vorming in het buitengewoon secundair onderwijs van opleidingsvorm 3	19.04.2002	23.04.2002	drie dagen	24.04.2002
Landuyt	Voorontwerp van decreet betreffende toezicht en controle op de naleving van de reglementering betreffende het werkgelegenheidsbeleid en houdend het opleggen van administratieve geldboeten, verkort genoemd "het toezichtsdecreet werkgelegenheid"	09.03.2001	02.04.2001	zonder termijn	04.04.2001
Landuyt	Voorontwerp van decreet houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 7 december 2001 tussen de federale staat, de gewesten en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de ontwikkeling van buurtdiensten en -banen	08.03.2002	02.04.2002	drie dagen	09.04.2002
Landuyt	Voorontwerp van decreet houdende de vergunning van verblijven en de erkenning van organisaties die een werking uitoefenen in het kader van "Toerisme voor Allen"	29.03.2002	11.04.2002	een maand	–
Landuyt	Voorontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus en van het decreet van 5 maart 1985 houdende oprichting van een Vlaamse Adviesraad voor Toerisme	29.03.2002	11.04.2002	drie dagen	09.04.2002
Landuyt	Voorontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus	29.03.2002	04.04.2002	drie dagen	09.04.2002

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift decreet	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Dua	Preventie en beheer van verpakkingsafval A. Voorontwerp van samenwerkingsakkoord tot herziening van het samenwerkingsakkoord van 30 mei 1996 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval inzake de percentages van recycleage en nuttige toepassing B. Voorontwerp van decreet tot goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tot herziening van het samenwerkingsakkoord van 30 mei 1996 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval inzake de percentages van recycleage en nuttige toepassing	22.06.2001	28.06.2001	een maand	–
Dua	Voorontwerp van decreet tot goedkeuring van het samenwerkingsakkoord houdende invoering van de euro in het samenwerkingsakkoord van 30 mei 1996 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval	24.07.2001	27.07.2001	een maand	–
Dua	Voorontwerp van decreet tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende milieueffect- en veiligheidsrapportage	24.07.2001	27.07.2001	een maand	29.04.2002
Dua	Voorontwerp van decreet tot goedkeuring van het samenwerkingsakkoord betreffende de uitvoering en financiering van de bodemsanering van tankstations	28.09.2001	01.10.2001	een maand	29.11.2001
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) en de Federale Islamitische Republiek der Comoren inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Brussel op 18 mei 2001	14.12.2001	04.02.2002	een maand	21.02.2002

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift decreet	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) en de regering van Burkina Faso inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Brussel op 18 mei 2001	14.12.2001	04.02.2002	een maand	21.02.2002
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) en de republiek Benin inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Brussel op 18 mei 2001	14.12.2001	04.02.2002	een maand	21.02.2002
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) en de regering van de republiek Zambia inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Lusaka op 28 mei 2001	22.02.2002	06.03.2002	een maand	21.03.2002
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende instemming met : 1. de partnerschapsovereenkomst tussen de leden van de Groep van Staten in Afrika, het Caribische gebied en de Stille Oceaan, enerzijds, en de Europese Gemeenschap en haar lidstaten anderzijds, de bijlagen I tot VI, de protocollen 1 tot 3 en de slotakte, ondertekend in Cotonou op 23 juni 2000 en 2. het intern akkoord tussen de vertegenwoordigers van de regeringen van de lidstaten, in het kader van de Raad bijeen, inzake maatregelen en procedures voor de tenuitvoerlegging van de ACS-EG-partnerschapsovereenkomst en de bijlage, ondertekend in Brussel op 18 september 2000	22.02.2002	11.03.2002	zonder termijn	14.03.2002

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift decreet	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) en de regering van de republiek Jemen, de staat Koeweit en het koninkrijk Saudi-Arabië inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen	01.03.2002	14.03.2002	een maand	28.03.2002
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) en de republiek Kroatië inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Brussel op 31 oktober 2001	01.03.2002	15.03.2002	een maand	28.03.2002
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Unie (BLEU) en de regering van de republiek Libanon inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Brussel op 6 september 1999	15.03.2002	22.03.2002	een maand	18.04.2002
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse regering en de regering van de Tsjechische republiek, ondertekend in Praag op 12 februari 2002	15.02.2002	22.03.2002	een maand	–
Van Grembergen	Voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium	19.04.2002	25.04.2002	een maand	–
Gabriëls (Sauwens)	Voorontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode	02.05.2001	03.05.2002	drie dagen	08.05.2001

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift decreet	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Gabriëls	Voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, wat de invoering van de euro betreft	12.10.2001	18.10.2001	een maand	–
Gabriëls	Voorontwerp van decreet op de oppervlaktedelstoffen	08.02.2002	08.02.2002	een maand	–
Gabriëls	Voorontwerp van decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid	08.02.2002	08.02.2002	een maand	08.05.2002

II. Voorontwerpen van besluit, op 3 mei 2002 nog niet goedgekeurd door de Vlaamse regering voor definitieve goedkeuring

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Stevaert	Uitvoering havendecreet : uitbesteding sluizen Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de bepalingen inzake het vergoeden van prestaties aan de havenbedrijven ten behoeve van het in stand houden en het onderhoud van sluizen en hun aanhorigheden	15.12.2000	09.01.2001	een maand	29.05.2001
Stevaert	Uitvoering havendecreet : beheer kanaaldokken Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de bepalingen inzake het vergoeden van prestaties aan de havenbedrijven ten behoeve van de instandhouding, met inbegrip van het verwerken van de specie, en het onderhoud van de maritieme toegangswegen, haveninterne basisinfrastructuur uitgezonderd				
Stevaert	Elektriciteitsdecreet : uitvoeringsbesluiten reguleringsinstantie A. Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende bepaling van het administratief en geldelijk statuut van het personeel van de Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt B. Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de personeelsformatie van de Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt	15.12.2000	09.02.2001	een maand	29.05.2001
		13.07.2001	10.09.2001	een maand (bij brief dd. 26.03.2002 omgezet in adviesaanvraag zonder termijn)	-

Minister belast met adviesaanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Stevaert	Uitvoeringsbesluit decreet basismobiliteit Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende het geregeld vervoer, de bijzondere vormen van geregeld vervoer, het vervoer voor eigen rekening en het ongeregeld vervoer	15.03.2002	06.03.2002	een maand	30.04.2002
Stevaert	Uitvoering elektriciteitsdecreet : warmtekrachtcertificaten Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de openbare dienstverplichting ter bevordering van de elektriciteitsopwekking in kwalitatieve warmtekrachtinstallaties	19.04.2002	25.04.2002	een maand	–
Vogels	Vertrouwenscentra kindermishandeling Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende erkenning en subsidiëring van de vertrouwenscentra kindermishandeling	05.10.2001	19.10.2001	een maand	12.02.2002
Vogels	Invoering deeltijdse OCMW-ontvangers Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 maart 1977 betreffende de aanduiding van gewestelijke ontvangers voor de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en van het koninklijk besluit van 20 juli 1993 tot vaststelling van de algemene bepalingen inzake het administratief en geldelijk statuut van de secretarissen en de ontvangers van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn	07.12.2001	11.01.2002	een maand	–

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Anciaux	Overname van privaatrechtelijke openbare bibliotheken door de gemeenten : aanvraag tot overname Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 13 november 1991 houdende uitvoering van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk	04.05.2001	geen advies gevraagd (opgenomen in decreet lokaal cultuurbeleid)	een maand	-
Anciaux	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1994 tot regeling van de erkenning van ontwikkelingsfondsen en ontwikkelingsprojecten en de waarborgverlening aan erkende ontwikkelingsfondsen, wat de invoering van de euro betreft	05.10.2001	07.11.2001	een maand	05.03.2002
Anciaux	5 voorontwerpen van uitvoeringsbesluit inzake de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding	29.03.2002	04.04.2002	drie dagen	17.04.2002
Vanderpoorten	Buitengewoon onderwijs : administratief personeel (aanschaffing toepassing aanwendingspercentages) Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 66 van 20 juli 1982 tot vaststelling van de wijze waarop de ambten van het administratief personeel en het opvoedend hulppersoneel worden bepaald in de inrichtingen voor buitengewoon onderwijs met uitzondering van de internaten of semi-internaten	17.07.2000	07.01.2002	een maand	07.02.2002

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Vanderpoorten	Hogescholen : reglementering loopbaanonderbreking Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan van de personeelsleden van de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap	13.07.2001	27.07.2001	een maand	18.10.2001
Vanderpoorten	Hogescholen : vestigingen en opleidingen Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van bijlage II gevoegd bij het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap	13.07.2001	15.02.2002	een maand	07.03.2002
Vanderpoorten	Secundair onderwijs : verhoging aantal scholen onthaalonderwijs Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 september 1995 houdende de organisatie van een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers in het voltijds secundair onderwijs	24.07.2001	27.07.2001	een maand	11.10.2001
Vanderpoorten	Secundair onderwijs : aanpassing studietoelagen met het oog op de invoering van de euro Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 augustus 1972 tot vaststelling van de minvermogenheid van de kandidaten voor een studietoelage, wat de invoering van de euro betreft	31.08.2001	05.10.2001	een maand	22.11.2001
Vanderpoorten	Beroepssecundair onderwijs : eindtermen Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de eindtermen van het derde leerjaar van de derde graad van het gewoon beroepssecundair onderwijs	31.08.2001	23.04.2002	een maand	02.05.2002

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Vanderpoorten	<p>Toezicht op het huisonderwijs</p> <p>Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 16 september 1997 betreffende de controle op de inschrijvingen van leerlingen in het secundair onderwijs en van het besluit van de Vlaamse regering van 12 november 1997 betreffende de controle op de inschrijvingen van leerlingen in het basisonderwijs</p>	31.08.2001	24.09.2001	een maand	22.11.2001
Vanderpoorten	<p>Hogescholen : overdracht examencijfers</p> <p>Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 28 juli 1995 betreffende de organisatie van de examens in de hogescholen van de Vlaamse Gemeenschap</p>	7.09.2001	geen advies gevraagd	drie dagen	-
Vanderpoorten	<p>Hogere Zeevaartschool : salarisschalen</p> <p>Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de salarisschalen en de concordantie van de ambten van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel en houdende vaststelling van de loopbaanstructuur, de salarisschalen en de concordantie van het administratief en technisch personeel van de Hogere Zeevaartschool</p>	26.10.2001	12.11.2001	een maand	20.12.2001
Vanderpoorten	<p>Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de tewerkstelling buiten het hogescholenonderwijs van de personeelsleden van de optie kinesitherapie in afbouw</p>	14.12.2001	24.01.2002	een maand	21.02.2002

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Vanderpoorten	Secundair Onderwijs : gelijkwaardigheidstabel Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de gelijkwaardigheid van Vlaamse en Nederlandse studiebewijzen voor het voltijds secundair onderwijs	11.01.2002	29.01.2002	een maand	28.02.2002
Vanderpoorten	Vlaamse Hogescholen : ambtsgebieden commissarissen Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 4 november 1997 tot vaststelling van de ambtsgebieden van de commissaris-coördinator en van de commissarissen van de Vlaamse regering bij de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, zoals gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1999	08.02.2002	18.02.2002	een maand	07.03.2002
Vanderpoorten	Universiteiten en hogescholen (berekening procentnorm) A. Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 15 november 1995 betreffende de begroting en de personeelsformatie voor de hogescholen en de VZW's sociale voorzieningen in de Vlaamse Gemeenschap. B. Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de wijze van berekenen van de 80-85-procentnorm voor de vaststelling van de begroting en de personeelsformatie van de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.	22.02.2002	28.02.2002	een maand	14.03.2002
Vanderpoorten	Secundair onderwijs : verlenging project onderwijsvoorrang Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1999 betreffende het tijdelijke project onderwijsvoorrang in het secundair onderwijs	22.03.2002	13.06.2002	een maand	27.06.2002

Minister belast met advies-aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum advies-aanvraag	Termijn advies-aanvraag	Datum advies
Vanderpoorten	Examencommissie basisonderwijs Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1998 betreffende de regels voor het uitreiken van het getuigschrift van basisonderwijs en het vastleggen van de vorm ervan	29.03.2002	geen voortzetting	een maand	-
Landuyt	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de nadere voorwaarden en regels volgens welke subsidies worden verleend voor permanente vorming en opleiding voor werkkenden en bedrijven, Luik "hefboomkrediet – opleidingen"	08.03.2002	22.04.2002	een maand	-
Dua	Drie voorontwerpen van besluit inzake <ul style="list-style-type: none"> – de verkoop uit de hand van hout en andere bosproducten afkomstig uit openbare bossen, – de werkwijze en de voorwaarden inzake de openbare verkopen van hout afkomstig uit openbare bossen – de vorm van kapvergunning voor houtkavels in openbare bossen en de wijze waarop deze wordt afgeleverd 	01.06.2001	05.06.2001	zonder termijn	28.03.2002
Dua	Wijziging Vlarem I en II m.b.t. het gebruik van niet-vertreinte uitgedragen bodem Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 en van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995	12.10.2001	25.10.2001	een maand	29.04.2002

Minister belast met adviesaanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Dua	Onbevaarbare waterlopen : waterkeringen Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de nadere bepalingen van de regels van bevoegdhe- den voor de uitvoering van het decreet van 16 april 1996 betreffende de waterkeringen op de onbevaarbare waterlopen	19.10.2001	31.10.2001	zonder termijn	-
Dua	Provinciaal en gemeentelijk milieubeleid Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering be- treffende de provinciale en gemeentelijke milieuplanning, het milieujaarprogramma en de milieuraad, ter uitvoering van de artikelen 2.1.18, 2.1.24, 2.1.16 en 2.1.22 van het de- creet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid	14.12.2001	21.12.2001	een maand	14.05.2002
Dua	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering hou- dende de erkenning van kopers en exploitanten van hout overeenkomstig artikel 79 van het Bosdecreet van 13 juni 1990	25.01.2002	28.01.2002	een maand	-
Dua	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering be- treffende de steun voor de begeleiding van land- en tuin- bouwers in moeilijkheden of in reconversie	08.02.2002	15.02.2002	een maand	-
Dua	Presti 5-programma Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot in- stelling en organisatie van een vijfde preventiestimulerend programma (Presti)	08.03.2002	11.03.2002	een maand	-

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Dua	Commissie voor landinrichting : wijziging samenstelling Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 juni 1996 houdende nadere regelen betreffende de landinrichting	08.03.2002	11.03.2002	een maand	-
Dua	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 augustus 1989 tot vaststelling van aanvullende nationale maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden en voor controle op de visserijactiviteiten	19.04.2002	22.04.2002	drie dagen	30.04.2002
Dua	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 20 april 2001, tot regeling van de vrijwillige, volledige en definitieve stopzetting van de productie van alle dierlijke mest afkomstig van varkens	29.04.2002	02.05.2002	drie dagen	07.05.2002
Van Mechelen	Landelijke radio's Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de bepaling dat aan de frequentiepakketten die ter beschikking van de landelijke radio-omroepen worden gesteld, extra frequenties worden toegevoegd	13.07.2001	19.07.2001	een maand	afhandeling
Van Mechelen	IWT-Vlaanderen : pensioenregeling Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende machtiging van het Instituut voor de Aanmoediging van Innovatie door Wetenschap en Technologie in Vlaanderen (IWT-Vlaanderen) tot deelname aan de pensioenregeling ingesteld bij de wet van 28 april 1958 betreffende het pensioen van het personeel van zekere organismen van openbaar nut alsmede van hun rechthebbenden	13.07.2001	20.07.2001	een maand	08.10.2001

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Van Mechelen	Vlaamse innovatiesamenwerkingsverbanden Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot re- geling van de steun aan projecten van innovatiestimule- ring, technologisch advies en collectief onderzoek op ver- zoek van Vlaamse innovatiesamenwerkingsverbanden	14.12.2001	27.12.2001	een maand	28.02.2002
Van Mechelen	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houden- de aanpassing van artikel 10, §2 van het decreet betreffen- de de Vlaamse investeringsmaatschappijen, het Limburg- fonds en de permanente werkgroep Limburg	22.02.2002	06.03.2002	een maand	07.05.2002
Van Mechelen	Kansspelen : teruggaveregeling belastingen Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot be- paling van de nadere regels inzake teruggave van de belas- ting op de automatische ontspanningstoestellen	29.03.2002	14.04.2002	een maand	-
Van Grembergen (Sauwens)	Uitvoering sectoraal akkoord 1995-1996 : ondersteuning van de syndicale werking (vrijgestelden re- presentatieve vakorganisaties) Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot niet-terugvordering van de salarissen van sommige vaste afgevaardigden van der representatieve vakorganisaties die zitting hebben in de Sectorcomité XVIII Vlaamse Ge- meenschap en Vlaams Gewest	10.12.1999	19.01.2000	een maand	08.02.2000
Van Grembergen (Sauwens)	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de elementen en de referentiepunten die minimale rechten zijn voor de diensten van de Vlaamse regering	30.06.2000	-	een maand	teruggetrokken

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Van Grembergen (Sauwens)	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de elementen en de referentiepunten die minimale rechten zijn voor sommige Vlaamse openbare instellingen	30.06.2000	-	een maand	teruggetrokken
Van Grembergen	Ontwerp van gedereguleerd Vlaams Personeelsstatuut Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende organisatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel	24.07.2001	31.07.2001	een maand	26.03.2002
Van Grembergen	NV Zeekanaal : overdracht personeel Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de overdracht van personeel van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap naar de naamloze vennootschap Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen	05.10.2001	17.01.2002	een maand	09.04.2002
Van Grembergen	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de organisatie van de Vlaamse Monumentenprijs	14.12.2001	23.01.2002	een maand	-
Van Grembergen	Vlaamse openbare instellingen : raad van beroep Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende oprichting en samenstelling van een raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen	11.01.2002	28.02.2002	een maand	07.05.2002
Van Grembergen	Stadsvernieuwingprojecten : besluit selectie en goedkeuring projecten Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de ondersteuning van stadsvernieuwingprojecten	29.03.2002	03.04.2002	een maand	-

Minister belast met adviesaanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Gabriëls (Sauwens)	Vervanging van besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 naar aanleiding van een annulatieprocedure bij de Raad van State Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers	23.03.2001	13.04.2001	zonder termijn	28.05.2002
Gabriëls	Economische expansiesteun binnenvaart Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de steun voor de binnenvaart in de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering	14.12.2001	14.12.2001	een maand	15.05.2002
Gabriëls	Vlaamse exportbevordering : wijziging inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse regering van 11 februari 2000 Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot aanpassing van het besluit van de Vlaamse regering van 11 februari 2000 tot vaststelling van de criteria, de voorwaarden en de nadere regelen aangaande de terbeschikkingstelling van de Vlaamse uitrustingsgoederen ter bevordering van de export	01.02.2002	01.02.2002	een maand	–
Gabriëls	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de aanpassing aan de euro van sommige bepalingen inzake de vorming en begeleiding van de zelfstandigen en de kleine en middelgrote ondernemingen	08.03.2002	14.03.2002	drie dagen	19.03.2002

Minister belast met advies aanvraag	Opschrift besluit	Principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering	Datum adviesaanvraag	Termijn adviesaanvraag	Datum advies
Gabriëls	Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de functiebeschrijving van de directeur-afgevaardigd beheerder van een centrum voor vorming van zelfstandigen en kleine en middelgrote ondernemingen, beoogd bij het besluit van de Vlaamse regering van 14.12.2001 betreffende de erkenning en subsidiëring van de centra voor vorming van zelfstandigen en kleine en middelgrote ondernemingen	29.03.2002	05.04.2002	drie dagen	09.04.2002

Vraag nr. 32
van 24 mei 2002
van de heer BOUDEWIJN LALOO

Resolutie Schelde-estuarium – Windturbineparken in zee

Het Vlaams Parlement heeft in mei 2001 een langetermijnvisie voor een integrale ontwikkelingschets van het Schelde-estuarium goedgekeurd.

Hierin werd onder meer gesteld dat er een gezamenlijk beleid met Nederland moet worden ontwikkeld voor het Schelde-estuarium m.b.t. de toegankelijkheid, de veiligheid en de natuurlijkheid van het gebied. Verstoring van natuurgebieden moet worden voorkomen. In het verslag lezen wij verder : "de bijzondere en unieke milieuwaarde van het estuarien ecosysteem, één van de belangrijkste van Europa".

De secretaris van de Technische Scheldec commissie stelde dat "zij het mondingsgebied niet zullen versnipperen door aan de Vlakte van de Raan andere functies toe te kennen". Verder: "De Raan is een ecologisch waardevol gebied" en "Het deel afwaarts Vlissingen tot op de hoogte van Oostende maakt integraal deel uit van de Westerschelde". Dit gebied vertoont belangrijke morfologische veranderingen die een weerslag hebben op de geulenontwikkeling opwaarts Vlissingen.

Professor ir. Peters stelde : "Ik kreeg rillingen toen ik over een windmolenpark las, dat is nu precies wat men niet mag doen".

De directeur van het Vlaams Instituut voor de Zee (VLIZ) stelde : "We zullen de functie van de Schelde als kraamkamer van vissen en garnalen niet aantasten".

Ik zou zo kunnen doorgaan.

Heeft de Vlaamse regering in dit verband reeds stappen ondernomen bij de federale overheid, opdat deze rekening zou houden met de bovenvermelde resolutie van het Vlaams Parlement ?

Antwoord

Mijn administratie werd niet aangeproken m.b.t. een officiële adviesvraag van de federale overheid.

Overeenkomstig de bevoegdheidsverdeling tussen de federale en de gewestelijke overheden, zoals vastgelegd in artikel X-9° van de Bijzondere Wet

tot Hervorming van de Instellingen van 8 augustus 1988 heeft het Vlaams Gewest slechts een beperkte bevoegdheid in zee. Meer in het bijzonder betreft het de loodsdiens ten en de bebakeningsdiens ten van en naar de havens, evenals de reddings- en sleepdiens ten op zee. Verder bepaalt de wet: "De bevoegdheden bedoeld in 2° (waterwegen en aanhorigheden), 3° (de havens en hun aanhorigheden), 4° (de zeekering) en 9° houden het recht in om in de territoriale wateren en op het continentaal plat werken en activiteiten uit te voeren, met inbegrip van het baggeren, die noodzakelijk zijn voor de uitoefening van deze bevoegdheden.

Ook het ecologisch beheer van het Belgisch gedeelte van de Noordzee, waaronder een gedeelte van de Vlakte van de Raan valt, is een federale bevoegdheid die ressorteert onder de federale minister bevoegd voor Leefmilieu. Er is over het geplande windmolenpark in zee op de Vlakte van de Raan dan ook geen overleg gevoerd tussen de federale overheid en het Vlaams Gewest.

Tussen Vlaanderen en Nederland bestaat er een gestructureerd overleg inzake het nautisch beheer van het Scheldegebied, de zogenaamde Permanente Commissie van Toezicht op de Scheldevaart. In dit kader hebben de Vlaamse Permanente Commissarissen – ambtenaren van mijn administratie – en hun Nederlandse collega's hun bezorgdheid geuit omtrent de mogelijke nadelige invloed die windmolenparken in zee kunnen hebben op de veilige en vlotte doorstroming van de scheepvaart.

Met name het verstoren van de werking van de gezamenlijke Vlaams-Nederlandse Schelderadar keten (SRK) vormt hierbij het belangrijkste aandachtspunt. Het gezamenlijke Vlaams-Nederlandse Beheer- en Exploitatieteam dat met de exploitatie van de SRK is belast, voert momenteel een studie uit over de mogelijke gevolgen van een bouw op de Vlakte van de Raan. Deze studie zal eerstdaags worden afgerond.

De provincie Zeeland heeft, mede in naam van een aantal Nederlandse gemeenten, een formele bezwaarprocedure ingezet, onder meer op basis van de afspraken die in de Langetermijnvisie tussen Nederland en Vlaanderen werden gemaakt.

Rekening houdende met de Vlaams-Nederlandse aanpak rond het gemeenschappelijk nautisch, beheer van het Scheldegebied en de Langetermijnvisie, volgt mijn administratie de evolutie van de diverse acties van zeer nabij op.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 104
van 28 februari 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Leeftijdsgrenzen – Tewerkstellingsprogramma's

De minister bevoegd voor Gelijke Kansen maakte het afschaffen van leeftijdsgrenzen tot één van haar speerpunten.

De minister bevoegd voor Werkgelegenheid hanteert in verschillende tewerkstellingsprogramma's nog steeds bepaalde leeftijdsgrenzen. Logisch gezien kan dit alleen als de leeftijd zo bepalend is dat alle andere voorwaarden hieraan ondergeschikt worden. Deze zouden dus steeds gemotiveerd moeten zijn.

1. Welke leeftijdsgrenzen hanteert de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) nog steeds in tewerkstellingsprogramma's ?
2. Is de leeftijd hier meer dominant dan bijvoorbeeld de werkloosheidsduur, de scholingsgraad, de vooropleiding, ... ?
3. Heeft de minister bevoegd voor Gelijke Kansen reeds afspraken gemaakt met de minister van Werkgelegenheid om deze leeftijdsgrenzen af te schaffen of duidelijker te motiveren ?

NB. Deze vraag werd gesteld aan de ministers Vogels (vraag nr. 104) en Landuyt (nr. 48).

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal verstrekt worden door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 12 juli 2002, blz. 1806 – red.)

Vraag nr. 130
van 21 maart 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Subsidies Nationale Loterij – Welzijn

Door de goedkeuring van het Lambermontakkoord werd de verdeling van de middelen van de Nationale Loterij aan Vlaanderen toegewezen. Het is dus aan Vlaanderen om de criteria op te leggen.

2002 is een overgangsjaar, aldus de minister naar aanleiding van mijn vraag om uitleg van 25 oktober 2001. De betrokken welzijns- en gezondheidsvoorzieningen zouden nog een verduidelijkende brief ontvangen om hen te informeren over de werkwijze die de Vlaamse overheid zou hanteren.

Ondertussen zou de administratie de projecten en de aard van de subsidieposten inventariseren en criteria opstellen, aldus de minister (Handelingen Commissievergadering – Nr. 34 van 25 oktober 2001, blz. 3 e.v.).

1. Kregen de voorzieningen/organisaties reeds de brief met richtlijnen om subsidies aan te vragen ? Wat zijn de krachtlijnen ?
2. Welke criteria gelden voor 2002 ?
3. Is er reeds duidelijkheid voor de regeling vanaf 2003 ?

Antwoord

1. De koepels werden op 18 juni 2002 ontvangen door de kabinetschef van de minister-president en mijn adjunct-kabinetschef.

Op dit onderhoud werd toelichting gegeven met betrekking tot de globale technische moeilijkheden en de oplossingspistes. Op korte termijn zal een globale nota en een ontwerpbesluit aan de Vlaamse regering worden voorgelegd, zodat op deze basis technisch de middelen van de Nationale Loterij die zullen worden overgemaakt, door de verschillende betrokken vakministers, conform de huidige subsidiëeringscriteria, aan de voorzieningen kunnen worden gestort.

2. Zoals vroeger reeds gesteld, is 2002 een overgangsjaar, waarbij de geldende criteria van de Nationale Loterij zullen worden gevolgd.
3. Vanaf 2003 zal de verdeling gebeuren op basis van een aangepaste regelgeving.

Ter voorbereiding hiervan zullen op korte termijn consultaties met de koepels aangevat worden.

Vraag nr. 147
van 19 april 2002
van mevrouw SONJA BECQ

Toegankelijkheid – Expertisecentrum en provinciale steunpunten

In het verlengde van wat reeds vorige legislatuur werd ondernomen inzake toegankelijkheid, heeft de minister het initiatief genomen om een Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid te creëren, evenals verschillende provinciale steunpunten inzake toegankelijkheid.

Aan deze provinciale steunpunten wordt een ruim takenpakket toegewezen voor de integrale toegankelijkheid van onze samenleving, onder meer en met name op het vlak van publieke gebouwen.

Ten eerste moet er sprake zijn van sensibilisering, informatieverstrekking en vorming voor overheid, gebruikers en professionelen uit de bouwwereld. Ten tweede is er de adviesverlening in concrete dossiers inzake publieke gebouwen en het publieke domein. Ten derde is er het ondersteunen van het toegankelijkheidsbeleid dat wordt gevoerd door gemeenten, provinciebesturen en de Vlaamse overheid. Ten vierde is er het formuleren van beleidsadviezen. Ten vijfde is er de netwerkvorming tussen de provinciale steunpunten onderling, met het oog op deskundigheidsontwikkeling- en spreiding.

1. Wat is de stand van zaken van de uitbouw van het expertisecentrum ?

Waar en door hoeveel personen (en functies) wordt dit ontwikkeld ?

Hoeveel adviezen werden er reeds geformuleerd en met betrekking tot welk domein/welke doelgroep inzake toegankelijkheid ?

Werden er terzake reeds beleidsadviezen geformuleerd en waarop hadden deze betrekking ?

2. Wat is de stand van zaken in verband met de uitbouw van de provinciale steunpunten (graag per provinciaal steunpunt adres en bestaffing) ?

Hoe beantwoorden deze steunpunten momenteel reeds aan de vijf geformuleerde doelstellingen ?

Op welke wijze worden informatie, ondersteuning en netwerkvorming ontwikkeld ?

Hoeveel adviesdossiers werden er in de verschillende provinciale steunpunten reeds behandeld en rond welke deeldomeinen ?

Antwoord

1. De kernidee achter de installatie van de vijf provinciale steunpunten is de bundeling van de uitgebreide expertise inzake toegankelijkheid die Vlaanderen rijk is, maar die dringend nood heeft aan structurering, dialoog en afstemming.

De complexe toegankelijkheidsproblematiek dient vanuit verschillende invalshoeken te worden benaderd, monopolisering moet worden tegengegaan. Van één centraal expertisecentrum is aldus geen sprake, wel van een netwerk van provinciale steunpunten dat op Vlaams niveau vanuit het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid wordt gecoördineerd.

Rond ieder provinciaal steunpunt wordt een toegankelijkheidsplatform uitgebouwd, waarin de technische adviesbureaus, de gebruikers en doelgroepgerichte gehandicaptenorganisaties die actief zijn binnen de provincie, een plaats vinden. De globale architecturale toegankelijkheidsadviezen vinden doorgaans hun finaliteit binnen de technische adviesbureaus (Vlaanderen telt er momenteel 4). Terwijl het vroeger echter vaak ontbrak aan inbreng van zeer specifieke ervaringsdeskundigheid, zal deze nu via de provinciale platformwerking kunnen worden verzekerd.

2. Het convenant tussen de Vlaamse Gemeenschap en de provinciebesturen dat aan de basis ligt van de oprichting van de provinciale steunpunten, werd in het najaar 2001 ondertekend.

Aangezien het nieuwe structuren betreft, geeft het convenant aan iedere provincie de nodige ruimte voor de opstart. Tegen eind april 2002 dienden volgende acties te worden ondernomen : de werving of vrijstelling van één fulltime werknemer die instaat voor de uitbouw van het steunpunt, de samenstelling van de toegankelijkheidsplatforms, het uitstippelen van samenwerkingsverbanden en de opmaak van een eerste werkingsplan.

Deze stappen werden inmiddels binnen iedere provincie ondernomen. De werkingsplannen worden geëvalueerd en binnenkort besproken binnen het gezamenlijk netwerk dat georganiseerd wordt vanuit het Vlaams Steunpunt en dat tweemaandelijks samenkomt.

Hierbij de coördinaten van de verantwoordelijken van de verschillende provinciale steunpunten :

Provincie Antwerpen
Geertrui Declerck
Koningin Elisabethlei 22B
2018 Antwerpen

Provincie Vlaams-Brabant
Alexander Leysen
Diestsesteenweg 52
3010 Leuven

Provincie West-Vlaanderen
Gwendolien Sabbe
Provinciehuis Boeverbos
Koning Leopold III-laan 41
8200 Brugge (St.-Andries)

Provincie Limburg
Gerda Gielen
Universiteitslaan 1
3500 Hasselt

Provincie Oost-Vlaanderen
Petra Van Poucke
Gouvernementstraat 1
9000 Gent

De werking van het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid wordt waargenomen vanuit de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen :

Gelijke Kansen in Vlaanderen
Heidi Vander Poorten
Boudewijnlaan 30
1000 Brussel

Vraag nr. 152
van 19 april 2002
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

St.-Pietersziekenhuis Leuven – Bestemming (2)

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 56 omtrent het Sint-Pietersziekenhuis in Leuven stelt de minister in fine dat ze zich akkoord zou kunnen verklaren met een herbestemming tot een persoonsgebonden initiatief (bijvoorbeeld ziekenhuis, ouderenzorg, kinderdagverblijf, gehandicaptenzorg, algemeen welzijnswerk).

Ik leid hieruit af dat voor de afbraak van het gebouw, wat duidelijk geen herbestemming is, geen vrijstelling van terugbetaling van de verleende subsidies kan worden verkregen.

Verder zou er duidelijkheid moeten komen over de implicaties van de leegstand van het gebouw.

1. Is het correct dat voor de afbraak van het gebouw geen vrijstelling van terugbetaling van de subsidies kan worden verkregen ?
2. Is het correct dat indien het complex gebruikt was geweest en het dus over twintig jaar was afgeschreven, er vandaag geen openstaande schuld meer zou geweest zijn en de bestemming vrij zou zijn ?

Antwoord

1. Aangezien de afbraak geen herbestemming is voor een persoonsgebonden initiatief dat onder de toepassing van het VIPA-decreet valt, kan er geen vrijstelling verkregen worden van terugbetaling van de subsidies (*VIPA : Vlaams Fonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden – red.*).

Conform artikel 41, § 3 van het procedurebesluit kan er geen vervreemding worden toegestaan als de bestemming van het goed niet behouden blijft.

2. Het is inderdaad correct dat indien het gebouw gebruikt was geweest en over twintig jaar werd afgeschreven, de bestemming op dit ogenblik vrij zou zijn.

In de jaarrekening 2000 van het ziekenhuis staat echter in de rubriek 27 "Vaste activa in aanbouw en vooruitbetalingen" een bedrag geboekt van 614.485.966 frank. Dit betekent dat deze investeringen tot op heden niet werden afgeschreven.

Vraag nr. 156
van 25 april 2002
van mevrouw SONJA BECQ

Toegankelijkheid – Vlaamse Bouwmeester

Zie :

Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid

Vraag nr. 94
van 25 april 2002
van mevrouw Sonja Becq
Blz. 237

Antwoord

De Vlaamse overheid heeft inderdaad een voorbeeldfunctie te vervullen op het vlak van de toegankelijkheid van haar eigen infrastructuur.

Er werden informele contacten gelegd met de Vlaamse Bouwmeester, maar deze mondden nog niet uit in structurele projecten. Het is evenwel de bedoeling hieraan in de toekomst de nodige aandacht te besteden. Meer structureel overleg zit in de pijplijn.

**Vraag nr. 158
van 3 mei 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Inburgeringstrajecten – Stand van zaken

In het persbericht naar aanleiding van de goedkeuring van het inburgeringsdecreet door de Vlaamse regering in december 2001, stelde de minister dat er in de begroting 2002 80 miljoen frank extra werd ingeschreven om de wachtlijsten Nederlands Tweede Taal (NT2) weg te werken. Voor de financiering van de inburgeringstrajecten werd 2.478.935 euro (100 miljoen frank) extra ingeschreven, voor tewerkstellingstrajecten 2.974.220 euro (120 miljoen frank).

In de begroting vond ik voor NT2 slechts 60 miljoen frank en blijkbaar kreeg dit bedrag dan nog een andere bestemming (onthaalklassen).

De minister is coördinerend minister voor het migrantenbeleid.

1. Welke bijkomende bedragen werden in de begroting 2002 effectief ingeschreven voor inburgeringstrajecten in Welzijn-Onderwijs-Werkgelegenheid ?
2. Hoeveel trajecten voor nieuwkomers in maatschappelijke oriëntatie-NT2-tewerkstelling kunnen in 2002 extra georganiseerd worden met deze middelen ?
3. Gebeurde de verdeling van deze trajecten per gemeente, per regio, per onthaalbureau, per initiatiefnemer onderwijs, per subregionaal tewerkstellingscomité (STC), naargelang de vraag van de gemeente, ... ?

Hoe gebeurde de verdeling van deze trajecten concreet over de verschillende Vlaamse provincies ?

Antwoord

1. De subsidies voor inburgeringstrajecten in Welzijn zijn ingeschreven op basisallocatie 34.02 van programma 41.7 (subsidies specifiek voor impulsprogramma's in het kader van het onthaalbeleid voor nieuwkomers). Voor 2002 werd in een verhoging voorzien met 2.478.000 euro ten aanzien van 2001. Het totaalbedrag op de begroting 2002 bedraagt 9.791.000 euro.

Op 24 mei 2002 besliste de Vlaamse regering dit budget te verdelen over onthaalbureaus voor de realisatie van primaire inburgeringstrajecten, begeleidende maatregelen en proefprojecten voor minderjarigen.

Bovenop deze maatregelen is er bij het departement Onderwijs voor het onthaalonderwijs anderstalige minderjarige nieuwkomers in 2002 in 1.065.900 euro voorzien. Dit is hetzelfde bedrag als in 2001. Voor Nederlands Tweede Taal aan volwassenen is er, bovenop de reguliere budgetten die basiseducatie en onderwijs sociale promotie krijgen voor NT2, in 2002 in 4.659.000 euro extra voorzien. Bij dit laatste moet wel op gemerkt worden dat deze middelen ook aangewend worden voor taallessen aan anderstaligen die niet als nieuwkomer beschouwd worden in het kader van inburgering.

Bij werkgelegenheid kende de Vlaamse regering in 2002 een bijzondere dotatie van 2,97 miljoen euro toe aan de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) (bovenop de beschikbare enveloppe van 2,72 miljoen euro) voor een uitbreiding van de samenwerking met de erkende onthaalbureaus.

2. In 2001 werden 2.256 trajecten toegekend aan 26 onthaalbureaus. De middelenverhoging voor 2002 moet toelaten om het aantal nieuwkomers dat in een inburgeringsprogramma kan instappen verder te verhogen. De primaire inburgeringstrajecten 2002 zullen dit najaar aan de onthaalbureaus toegekend worden. Op dit ogenblik kan er nog geen exact cijfer gegeven worden over het aantal trajecten dat in 2002 zal worden toegekend, maar waarschijnlijk zal dit in de orde van grootte van 2.500 liggen.

In 2001 werden er door de VDAB 868 secundaire trajecten gerealiseerd. In 2002 zou de VDAB 1.950 secundaire trajecten moeten realiseren.

3. De eerste partner van de Vlaamse overheid bij de organisatie van het inburgeringsbeleid is de

gemeente waar de persoon van de doelgroep zich inschrijft. Voor Brussel is dit de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Het is de gemeente die de persoon van de doelgroep verwijst naar het onthaalbureau.

Een onthaalbureau kan inburgeringstrajecten realiseren als het wordt aangesteld door één of meerdere gemeenten. De aanvraag tot subsidiëring bij de Vlaamse overheid wordt ingeleid door één of meerdere gemeenten. Inburgerings-

trajecten worden op advies van de beoordelingscommissie toegewezen aan de onthaalbureaus. In de huidige beoordelingscommissie, die vergadert onder leiding van de coördinerende minister voor het minderhedenbeleid, hebben vertegenwoordigers van de administraties Gezin en Maatschappelijk Welzijn, Onderwijs, Werkgelegenheid, de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding en de administratie Binnenlandse Aangelegenheden, Coördinatie en Cultuur zitting.

Verdeling van het aantal trajecten met inburgeringsmiddelen 2001 over de provincies

26 onthaalbureaus	Aantal trajecten	Fr.	Euro
Brussel	200	25.570.720	633.882
Provincie Vlaams-Brabant, excl. Brussel	285	32.640.949	809.148
Onthaalbureau PINA-stad Antwerpen	520	67.118.292	1.663.819
Provincie Antwerpen, excl. Antwerpen	120	15.272.363	378.592
Provincie Limburg	410	40.846.450	1.012.557
Kom-Pas Gent – stad Gent	246	31.857.000	789.714
Provincie Oost-Vlaanderen, excl. Gent	155	17.039.000	422.388
Provincie West-Vlaanderen	320	43.055.138	1.067.309
	2.256	273.400.002	6.777.409

Vraag nr. 162
van 3 mei 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Gehandicaptenzorg – Allochtonen

In het Jaarverslag 2001 van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding wordt geconcludeerd dat de weg die allochtone ouders en hun gehandicapte kinderen vandaag moeten afleggen lang is en veel obstakels vertoont.

Onder meer dient het aanbod van de instellingen verbeterd te worden op aspecten van toegankelijkheid en herkenbaarheid.

1. Welke initiatieven worden genomen om de toegankelijkheid tot en de herkenbaarheid van de gehandicaptenzorg voor allochtonen te bevorderen ?

2. Heeft het beleid een zicht op de positie van de allochtone persoon met een handicap in de huidige zorg ?

Is hierover reeds onderzoek gevoerd ? Zo ja, welk ?

Antwoord

1 In september 2001 ging de Vlaamse Centrale Tolken dienst Ba-bel van start.

Deze dienst wil een verantwoorde communicatie tussen anderstaligen en maatschappelijke voorzieningen mogelijk maken door professionele tolken in te zetten. In een eerste fase wordt het tolken beperkt tot telefonisch tolken. Maatschappelijke voorzieningen rond personen met een handicap kunnen hierop een beroep doen.

Deze organisatie wordt gesubsidieerd door de Vlaamse overheid.

Via de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen kunnen eveneens subsidies worden toegekend aan initiatieven die de integratie van zowel gehandicapten als allochtonen in de maatschappij bevorderen. Tot hertoe werden nog geen subsidieaanvragen ingediend ter bevordering van de toegankelijkheid van gehandicaptenzorg voor allochtonen.

2. Momenteel hebben wij geen onderzoek ter beschikking over de positie van de allochtone persoon met een handicap.

**Vraag nr. 163
van 3 mei 2002
van mevrouw ANN DE MARTELAER**

Gehandicaptenzorg – Allochtone begeleiders

Het huidige gehandicaptenbeleid evolueert naar "een zorg op maat", dat wil zeggen: ieder individu die zorg geven welke nodig is, niets meer en niets minder.

De kijk op en de beleving van een "handicap" kan voor allochtonen en autochtonen verschillend zijn. Het lijkt me niet de bedoeling te zijn om speciale voorzieningen op te richten voor allochtonen. Een vraaggestuurd beleid zou perfect moeten kunnen aansluiten bij de behoeften van allochtonen.

Scholing in cultuurverschillen van begeleiders en het aantrekken van allochtoon personeel kunnen binnen dergelijke beleidsvisie passen.

1. Is er vanuit het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap of andere vormingsorganisaties aandacht voor vorming van begeleiders in het omgaan met cultuurverschillen van allochtone personen met een handicap in de zorg ?

Welke initiatieven werden er reeds genomen op dit vlak ?

2. Kan een overzicht gegeven worden van het aantal allochtone begeleiders in de zorg per deelsector ?
3. Worden er initiatieven genomen specifiek naar allochtonen om een opleiding te volgen in de zorg ?

Antwoord

1. Tot op heden zijn er geen specifieke initiatieven bekend waarin aandacht wordt besteed aan vorming van begeleiders in het omgaan met cultuurverschillen van allochtone personen met een handicap in de zorgsector.
2. Specifieke cijfers per deelsector zijn op dit moment niet beschikbaar. Echter, voor de non-profitsector in het algemeen is 1,5 % van de werknemers binnen deze sector in Vlaanderen van niet-Belgische nationaliteit (bron : Beroepsbevolking in België op 30/06/1999, MTA) (*MTA : Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid – red.*).
3. Via de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen kunnen subsidies worden toegekend aan initiatieven die de integratie van zowel gehandicapten als allochtonen in de maatschappij bevorderen.

In 2001 werden drie projecten gesubsidieerd die als bedoeling hebben de in-, door- en uitstroom van allochtone studenten in hogescholen te bevorderen. Opleiding in de zorgsector is één van de mogelijkheden.

Het gaat hier concreet over de volgende projecten :

- Gelijke kansen voor studenten in hogescholen (Arteveldehogeschool) ;
- Allochtone sociaal werkers in beeld (Karel de Grote-hogeschool) ;
- Aansluiting allochtone studenten in het sociaal-agogisch werk (Katholieke Hogeschool Limburg).

**Vraag nr. 165
van 8 mei 2002
van de heer CARL DECALUWE**

Kinderopvang – West-Vlaanderen

Voor het tweede jaar op rij gebeurt de toewijzing van de bijkomende plaatsen voor kinderopvang op basis van een planningsoefening van Kind en Gezin.

Daarbij worden een aantal criteria gehanteerd om op een objectieve manier een rangschikking op te maken van gemeenten waar bij prioriteit extra kinderopvang gecreëerd moet worden.

Op de website van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) werden het principe van witteplekkengemeenten en de toewijzing van nieuwe plaatsen toegelicht.

Het valt op dat dit jaar bijzonder weinig plaatsen toegewezen worden aan de provincie West-Vlaanderen (6 % of 36 in diensten voor opvanggezinnen en 24 in kinderdagverblijven). Dit is enigszins te begrijpen wanneer het aanbod 2001 afgewogen wordt tegen de feitelijke vraag : er is een surplus van 1.987 plaatsen. Anderzijds stel ik vast dat de provincie Antwerpen een veel groter surplus heeft, namelijk 2.563, en toch krijgt Antwerpen 13 % van de plaatsen toegewezen.

Wanneer de afweging gebeurt op basis van de potentiële vraag, dan scoort de provincie West-Vlaanderen bijzonder slecht (65,4 %). Dezelfde opmerking gaat op voor de vergelijking tussen het aanbod en de potentiële vraag in 2005.

Andere vaststelling is dat enkele gemeenten zoals Mesein en Spiere-Helkijn vorig jaar reeds een zeer sterke negatieve score kregen op de tekortindex. De tekortindex voor onder meer deze gemeenten is in een nog meer negatieve zin geëvolueerd dit jaar.

1. Kan de minister enige verduidelijking geven bij de bovenvermelde vaststellingen ?
2. Waarom worden er geen incentives gegeven (in de vorm van informatiecampagnes, ...) aan gemeenten met een bijzonder hoge negatieve tekortindex ?
3. In welke mate wordt er nog aan gedacht om de criteria bij te stellen, zodat de toewijzing van de extra plaatsen nog meer de werkelijke behoefte benadert ?

Antwoord

1. De cijfermatige vaststellingen die door de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar voor worden geschoven, sluiten aan bij de planningsoefening die Kind en Gezin houdt om op basis van de relatieve nood aan kinderopvang in de Vlaamse gemeenten 1.000 plaatsen in de gesubsidieerde kinderopvangsector toe te wijzen. Ik licht de planningsmethode globaal toe, om dan vanuit die context in te gaan op de concrete vaststellingen die met betrekking tot West-Vlaanderen worden bevestigd.

De berekening van de relatieve nood aan kinderopvang gebeurt in twee stappen. In een eerste fase legt een planningsoefening voor Vlaanderen en de verschillende provincies vast hoeveel kinderopvang er in de toekomst nodig zou kunnen zijn. Daarbij aansluitend wordt per provincie een rangschikking van de gemeenten gemaakt volgens het geraamde tekort aan kinderopvang. Omdat bepaalde cijfers niet beschikbaar zijn voor Brussel, heeft de oefening enkel betrekking op het Vlaamse gewest. Voorlopig is ze ook beperkt tot de opvang van baby's en peuters.

Voor de planningsoefening op het provinciale niveau vergelijkt Kind en Gezin de verwachte vraag naar kinderopvang met het verwachte aanbod in 2005. Deze termijn wordt voor een planningsoefening als realistisch beschouwd.

In de prognose wordt rekening gehouden met :

- het (dalend) aantal kinderen tussen 3 maanden en 3 jaar, beïnvloed door het verwachte (lagere) geboortecijfer ;
- de stijgende tewerkstelling, onder meer van vrouwen, bevorderd door overheidsmaatregelen die de werkloosheid willen doen afnemen ;
- het gebruik van kinderopvang, zowel in het formele (kinderdagverblijven, opvangouders, enz.) als in het informele (grootouders, enz.) circuit ;
- een verdere daling van de opvang door grootouders; een groter gebruik van kinderopvang in de overgangperiode naar de school door allochtonen en door gezinnen met een laag inkomen ;
- de reeds toegekende extra plaatsen in de erkende sector.

Voor een dergelijke planningsoefening zijn er verschillende mogelijkheden.

Men kan uitgaan van een minimaal scenario, waarbij enkel rekening wordt gehouden met het verwachte aantal kinderen en met de verwachte verdere inkrimping van de opvang door grootouders. Daarnaast kan een uitbreidingsbeleid worden uitgetekend dat rekening houdt met, naast de boven opgegeven elementen, de realisatie van een aantal concrete beleidsopties uit het beleidsplan.

Een derde en maximaal scenario richt zich volledig op de potentiële vraag van de gezinnen.

Het spreekt vanzelf dat deze scenario's een theoretische benadering blijven. Ze vormen wel een aanvaardbaar kader om de uitbreiding van

de gesubsidieerde opvangsector in Vlaanderen beslissend te sturen.

Het is in deze context dat men voor de toekenning in 2002 van 600 plaatsen in diensten voor opvanggezinnen en 400 plaatsen in kinderdagverblijven komt tot een volgende verdeling :

	Antwerpen	Vlaams-Brabant	West-Vlaanderen	Oost-Vlaanderen	Limburg
%	13	38	6	15	23
(600) DVO	78	228	36	90	138
(400) KDV	52	152	24	60	92

DVO : diensten voor opvanggezinnen ; KDV : kinderdagverblijven – red.

Het feit dat voor West-Vlaanderen hier een stijging met 6 % is opgenomen en voor Antwerpen met 13 %, heeft niet te maken met het surplus van de beide provincies van respectievelijk 1.987 plaatsen in West-Vlaanderen en 2.563 plaatsen in Antwerpen. Deze laatste plaatsen zijn immers het theoretische surplus in 2001 bij een vergelijking tussen het feitelijke aanbod en de feitelijke vraag in een minimaal scenario.

Het referentiecijfer dat is gehanteerd voor het verdelen van de in 2002 toe te kennen plaatsen, ligt in een vergelijking tussen de feitelijke vraag in 2005, gecorrigeerd op het niveau van de beleidsopties, ten opzichte van het verwachte aanbod. We zien dan in West-Vlaanderen een tekort van 400 plaatsen, in Antwerpen van 809 plaatsen. Dit verklaart de 13 % voor Antwerpen en de 6 % voor West-Vlaanderen. Ik voeg daaraan toe dat het totale tekort op niveau van het Vlaamse gewest (1.918 plaatsen) uiteraard niet de som is van de tekorten in de verschillende provincies. Op het niveau van het Vlaamse gewest is er een bijkomende weging gebeurd aan de hand van het provinciale cijfer inzake gebruik van kinderopvang. Het eindresultaat van 1.918 plaatsen tekort op het niveau van Vlaanderen is dan ook een gewogen eindresultaat.

Beide lijsten waaraan ik refereer vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger in de tabellen hierna.

2. Aangezien er op dit moment nog altijd minder middelen zijn dan aanvragen, is het bijzonder

moelijk om via informatiecampagnes aan te zetten tot het oprichten van kinderopvanginitiatieven.

In de erkende en gesubsidieerde sector is de kans dat er ook een erkenning en subsidiëring volgen, afhankelijk van het geobjectiveerde toekenningsstelsel van plaatsen.

In de particuliere sector kan een campagne uiteraard wel. Er komt dit jaar, weliswaar niet specifiek toegespitst op een paar gemeenten maar globaal, een nieuwe wervingscampagne voor kandidaat-initiatiefnemers van kleinere particuliere opvanginstellingen, de zogenaamde mini-crèches.

3. Het permanent actualiseren van de plannings- en programmatioefening is voor Kind en Gezin een prioritair aandachtspunt.

Vooreerst zijn er de parameters zelf die uiteraard voortdurend evolueren. Anderzijds zijn een kritische evaluatie en een bijsturing van de parameters op zich ook mogelijk. Er is wat dat betreft in het verleden reeds overleg geweest met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. Er is met hen opnieuw overleg gepland vanuit een streven om de reële noden zo goed als mogelijk in kaart te brengen en te incorporeren in het beslissingsproces.

Zo kan verder worden nagedacht over of en hoe de centrumfunctie van een aantal steden beter zou kunnen worden verrekend in het systeem.

Vergelijking vraag 2001 en opvangaanbod 2001

2001	Vlaams Gewest	Antwerpen	Vlaams-Brabant	West-Vlaanderen	Oost-Vlaanderen	Limburg
Tot. aantal opvangplaatsen (plaatsen op kindniveau)	90.249	23.815	18.902	17.316	20.344	10.045
Feitelijke vraag	84.186	21.252	19.011	15.329	19.085	9.663
Aanbod t.o.v. feitelijke vraag (%)	107,20	112,06	99,42	112,96	106,60	103,95
Surplus of tekort t.o.v. feitelijke vraag	6.063	2.563	-110	1.987	1.260	382
Potentiële vraag	129.279	34.347	23.846	26.479	30.209	14.557
Aanbod t.o.v. potentiële vraag (%)	69,81	69,34	79,26	65,40	67,35	69,00
Surplus of tekort t.o.v. potentiële vraag	-39.030	-10.532	-4.945	-9.163	-9.865	-4.512

Vergelijking vraag 2005 en opvangaanbod 2005 (bovengrens gebruik van kinderopvang)

2005 / basis plaatsen 2005	Vlaams Gewest	Antwerpen	Vlaams-Brabant	West-Vlaanderen	Oost-Vlaanderen	Limburg
Verwacht aanbod 2005 (aantal plaatsen op kindniveau)	86.052	22.572	18.096	16.415	19.642	9.547
Feitelijke vraag 2005 (alleen evolutie aantal kinderen)	83.927	22.086	19.617	16.207	19.722	10.396
Aanbod t.o.v. feitelijke vraag (%)	103	102	92	101	100	92
Surplus of tekort t.o.v. feitelijke vraag	2.125	486	-1.521	209	-80	-849
Feitelijke vraag 2005 (ook beleidsopties)	87.970	23.381	20.453	16.815	20.570	10.944
Aanbod t.o.v. feitelijke vraag (%)	98	97	88	98	95	87
Surplus of tekort t.o.v. feitelijke vraag (beleidsopties)	-1.918	-809	-2.357	-400	-927	-1.397
Potentiële vraag 2005	125.916	33.421	23.117	25.729	29.441	14.364
Aanbod t.o.v. potentiële vraag (%)	68	68	78	64	67	66
Surplus of tekort t.o.v. potentiële vraag	-39.863	-10.849	-5.021	-9.314	-9.799	-4.816

**Vraag nr. 166
van 8 mei 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Ouderenzorg – Behoefteprognoses

Momenteel worden de thuiszorg- en residentiële voorzieningen voor ouderen geprogrammeerd op basis van de ingeschatte zorgbehoeften, volgens leeftijdscategorieën en in het kader van de demografische evolutie.

Op basis van een Ufsia-bevraging onder de hoogbejaarden uit 1994 en een gezondheidsenquête van 1997 werd het aantal zorgbehoevenden in Vlaande-

ren voor vandaag geschat op 252.000, waarvan 78.000 zeer zwaar zorgbehoevend (Ufsia : Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen). Vanaf 2010 zou dit aantal kunnen oplopen tot 400.000, waarvan 91.000 zeer zwaar zorgbehoevend, aldus de prognose die nu reeds vijfjaar oud is.

Eén van de doelstellingen van bovenvermelde studies was het in kaart brengen van de belangrijkste regionale blinde vlekken inzake het aanbod van niet-medische zorg, namelijk het residentiële aanbod in rusthuizen en rust- en verzorgingstehuizen (RVT), het semi-residentiële aanbod van serviceflats en dagverzorgingscentra en het ambulante aanbod van gezinsdiensten.

1. Beschikt de minister over recentere cijfers in verband met de prognose inzake zorgbehoefte voor Vlaanderen en de verschillende Vlaamse provincies afzonderlijk ?
2. Limburg en Vlaams-Brabant golden als blinde vlekken in de residentiële en semi-residentiële opvang.

Is dit nog zo in de huidige situatie ? Hoe is de evolutie ?
3. Geldt "blinde vlek" voor de totaliteit van deze provincies, of betreft het hier specifiek bepaalde regio's ?
4. Is de minister op de hoogte van de bestaande wachtlijsten voor residentiële en semi-residentiële zorg in elke provincie ?

Worden er inspanningen gedaan om, naar analogie van de wachtlijsten voor gehandicapten, een provinciaal centraal registratiesysteem op te zetten ?

5. Heeft de minister zicht op de wachtlijsten van ouderen voor thuiszorg (poetsdienst, gezinsdienst, ...) in de verschillende regio ? Is ook hiervoor een centrale registratie niet zinvol ?
6. Hoeveel 80-plussers zijn er nu in Vlaanderen in elke provincie ? Hoeveel zullen er, naar schatting, over vijf jaar en over tien jaar zijn in elke provincie ?

Antwoord

1. Aansluitend op de bevindingen van onder andere de Ufsia-bevraging en diverse signalen vanuit de sector werd medio de jaren negentig de nood gedetecteerd tot het verfijnen van het toenmalig geldende instrument inzake programmering voor de ouderenvoorzieningen. Het bestaande systeem dat uitging van vastliggende percentages van het aantal 60-plussers berekend op de effectieve bevolkingscijfers van het jaar, werd immers als ontoereikend ervaren om de nood in te schatten aan ouderenvoorzieningen op middellange termijn.

Het vertrekpunt voor de nieuwe programmacyfers waren de Riziv-cijfers met betrekking tot het aantal bewoners in een rusthuis, verdeeld per leeftijds- en zorgcategorie (*Riziv : Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering – red.*). Deze werden gekoppeld aan de bevol-

kingsprojecties voor het vijfde jaar volgend op de aanvraag van een planningsvergunning.

Op basis van deze twee elementen – de ingeschatte zorgbehoefte op basis van de Riziv-cijfers en de bevolkingsprojecties in het kader van de demografische evolutie – werd op 1 april 1998 een vernieuwd programmacyfer voor de residentiële ouderenvoorzieningen geïntroduceerd.

Periodiek worden de cijfers van het Riziv opgevraagd teneinde evoluties in het zorgprofiel van de rusthuisbewoners te kunnen detecteren. Ook inzake de gebruikte bevolkingsprojecties wordt geregeld nagegaan of er recentere versies beschikbaar zijn.

In antwoord op de vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq van 28 maart 2002 (*Handelingen Commissievergadering – Nr. 181 van 28 maart 2002, blz. 7 e.v. – red.*) heb ik reeds gemeld dat de eerste analyse van de resultaten van het leefsituatieonderzoek bij ouderen door het CBGS in de loop van september van dit jaar bekend zullen zijn (*CBGS : Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudie – red.*). In dit onderzoek wordt onder andere gepeild naar de subjectieve inschatting van de nood aan thuiszorgvoorzieningen. Voorts zal ik vragen om op het beschikbaar databestand van de Gezondheidsenquête 2001 bijkomende analyses uit te voeren in verband met de zorgvraag van ouderen.

2. Bij de inwerkingtreding van de huidige programmacyfers werd vastgesteld dat, wat de rusthuizen betreft, de invulling van het programmacyfer op basis van het aantal bestaande rusthuiswoonegelegenheden voor de provincies Vlaams-Brabant en Limburg respectievelijk bepaald was op 81,74 % en 68,28 %, terwijl voor Vlaanderen de invulling 93,37 % bedroeg. Indien ook rekening werd gehouden met de geplande woonegelegenheden bedroeg de invulling van het programmacyfer voor de provincies Vlaams-Brabant en Limburg respectievelijk 101,18 % en 105,01 %, terwijl voor Vlaanderen de invulling 111,07 % bedroeg.

De gegevens op 1 januari 2002 inzake invulling van het programmacyfer geven, wat de rusthuizen betreft, op basis van het aantal bestaande rusthuiswoonegelegenheden voor de provincies Vlaams-Brabant en Limburg respectievelijk 74,51 % en 64,10 %, terwijl voor Vlaanderen de invulling 87,75 % bedraagt. Indien ook rekening werd gehouden met de geplande woonelegen-

heden bedraagt de invulling van het programmacijfer voor de provincies Vlaams-Brabant en Limburg respectievelijk 95,17 % en 81,90 %, terwijl voor Vlaanderen de invulling 100,65 % bedraagt.

Indien dit gegeven vertaald wordt naar concrete cijfers, dan zien we dat tussen 1998 en 2002 het aantal erkende woongelegenheden in Vlaams-Brabant toegenomen is met 165 woongelegenheden (8.507 eenheden op 1/4/98 ten opzichte van 8.672 eenheden op 1/1/2002), terwijl voor Limburg er een aangroei is met 444 woongelegenheden (4.236 eenheden op 1/4/98 ten opzichte van 4.680 eenheden op 1/1/2002). Voor Vlaanderen bedraagt de toename 2.768 woongelegenheden (56.980 eenheden op 1/4/98 ten opzichte van 59.748 eenheden op 1/1/2002). Daarnaast zijn er in Vlaanderen nog 8.825 woongelegenheden bijkomend gepland, waarvan 2.405 in Vlaams-Brabant en 1.300 in Limburg.

Een gelijkaardig verhaal kan ook voor de serviceflatgebouwen vastgesteld worden.

Uit deze cijfers kan worden geconcludeerd dat, alhoewel er over desbetreffende periode een aangroei is van het aantal effectieve opvangmogelijkheden voor beide provincies, deze stijging geen gelijke tred houdt met de aangroei van het programmacijfer. Deze vaststelling geldt trouwens voor alle provincies.

- Detailcijfers op het niveau van de gemeenten in Vlaanderen tonen aan dat de aanwezigheid van blinde vlekken – waarbij een "blinde vlek" gedefinieerd wordt als een gemeente met haar regio waarbij de invulling van het programmacijfer beneden de 100 % ligt – in alle provincies voorkomt. In de provincies Vlaams-Brabant en Limburg zijn deze evenwel iets meer uitgesproken.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een bundel met een aantal statistieken inzake de invulling van het programmacijfer zoals die bij de afdeling Welzijnzorg van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn kunnen worden verkregen. Ook de gegevens over voorgaande jaren zijn hier beschikbaar.

Het wegwerken van deze blinde vlekken is enerzijds afhankelijk van het zich aanbieden van initiatiefnemers om deze tekorten op te vullen, en anderzijds vaak van het beschikbaar zijn

van subsidiëring vanwege de Vlaamse overheid om de vereiste infrastructuur te bouwen.

- Als minister heb ik geen concreet zicht op de bestaande wachtlijsten voor residentiële en semi-residentiële zorg in elke provincie.

In het kader van het nieuwe ouderendecreet wordt momenteel onderzocht in hoeverre de bestaande informatiestroom tussen de overheid en de voorzieningen niet efficiënter kan worden georganiseerd, teneinde voor alle betrokken partijen een meerwaarde te creëren.

Voor de overheid zou dit impliceren dat een aantal voor het beleid belangrijke kerngetallen (zoals bijvoorbeeld wachtlijsten) op gestructureerde wijze kunnen worden ontsloten.

- Ook op de wachtlijsten die bij de poetsdiensten en de diensten voor gezinszorg bijgehouden worden, heb ik geen concreet zicht. Hierover is er nog geen onderzoek of bevraging geweest. Wel worden er door de diensten constant wachtlijsten bijgehouden.

Algemeen kan worden gezegd dat de wachtlijsten voor de poetsdiensten veel langer zijn dan die voor de diensten voor gezinszorg. De reden hiervoor dient te worden gezocht in het feit dat de vraag om gezinshulp meestal een acute vraag betreft, waarbij de hulpvrager wordt doorverwezen naar een andere dienst indien niet onmiddellijk hulp kan worden geboden door de dienst waarbij hulp werd aangevraagd.

In het kader van het onderzoek dat momenteel loopt rond de programmatie van de poetsdiensten werden door de Ufsia wachtlijsten opgevraagd, als een mogelijke indicator waarop een programmatie kan worden gebaseerd. Uit de gegevens blijkt dat er van dienst tot dienst een andere invulling wordt gegeven aan het begrip "wachtende", waardoor de gegevens van de wachtlijsten niet vergelijkbaar zijn.

Centrale registratie zou zinvol kunnen zijn indien dit gebeurt op regionaal niveau, waardoor door middel van samenwerking tussen de verschillende diensten een antwoord kan worden geboden op acute zorgvragen.

- Volgende gegevens zijn beschikbaar inzake het aantal 80-plussers in Vlaanderen in elke provincie :

Jaar	Antwerpen	Vlaams-Brabant	Limburg	Oost-Vlaanderen	West-Vlaanderen	Vlaamse gewest
2000	61.286	35.662	19.680	51.152	44.495	212.275
2007	78.867	48.051	29.117	65.737	57.194	278.965
2010	86.896	53.012	33.711	71.538	62.859	307.616

Voor 2000 zijn dit reële bevolkingsgegevens op 31 december 1999 zoals die beschikbaar zijn bij het NIS (*Nationaal Instituut voor de Statistiek – red.*). Voor de jaren 2007 en 2010 zijn dit de bevolkingsprojecties zoals vervat in de geactualiseerde versie van het tweede "Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen" (MIRA-S 2000) van de Vlaamse Milieumaatschappij. De hierin opgenomen projecties eindigen met het jaar 2010.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst *Schriftelijke Vragen – red.*)

**Vraag nr. 171
van 16 mei 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Centra voor geestelijke gezondheidszorg – Managementfunctie

In de sector van de centra voor geestelijke gezondheidszorg (CGG) werd naar aanleiding van het decreet van 1998 voor het eerst in de social-profitsector de verplichting opgelegd om in een managementfunctie te voorzien. Voor de selectie werden bepaalde eisen gesteld en er werd in een tegemoetkoming voorzien. Ook de functie zelf wordt verhoogd.

Nu ook in de meeste andere sectoren het managementdenken geformaliseerd werd, is het belangrijk om de bevindingen van de CGG-sector onder de loep te nemen en ze eventueel uit te breiden naar andere sectoren: overal voorziet de minister immers in middelen voor management.

1. Hoeveel managementfuncties worden nu ingevuld in de CGG's ?

Voor hoeveel personeelsleden (voltijds equivalenten én personen en vestigingsplaatsen) zijn elk van deze managers verantwoordelijk

2. Is er reeds een evaluatie gemaakt van de ideale verhouding tussen VTE-manager-personeelsleden-vestigingsplaatsen ?
3. Wanneer wordt er in elk van de sectoren waarvoor de minister bevoegd is, voor het management in bijkomende middelen voorzien ? Worden er specifieke voorwaarden naargelang de sector gesteld ?

Antwoord

Met het decreet van 18 mei 1999 werd in de centra voor geestelijke gezondheidszorg inderdaad de managementfunctie ingevoerd.

Eenzijds was dit een antwoord op een veel en lang gestelde vraag vanuit de sector. Anderzijds werd bij de realisatie van de schaalvergroting een leidinggevende functie als een essentiële functie gezien, en dit vanuit de uitdrukkelijke optie dat het bestuur en het dagelijks beheer professioneel en kwaliteitsvol gevoerd zouden kunnen worden.

Want met het decreet werd niet alleen de schaalvergroting een feit, maar werden ook een hele reeks nieuwe opdrachten en werkingsprincipes ingevoerd. Nieuw waren de beleidsplannen, kwaliteitshandboeken en plans, de enveloppefinanciering en een personeelsbeleid voor een sterk verruimende maar ook verspreide personeelsformatie.

Een managementfunctie leek hier dus wel aangegeven en werd als dusdanig een *verplichte* functie.

1. Er zijn dus evenveel managementfuncties in de CGG-sector als er erkende centra voor geestelijke gezondheidszorg zijn. Sinds 1 januari 2000 zijn er 21 erkende centra voor geestelijke gezondheidszorg.

Het decreet van 18 mei 1999 gaat uit van een zeer grote responsabilisering voor de voorzieningen. In het kader van deze keuze heeft men de optie genomen de voorzieningen te gaan afrekenen op basis van resultaten en prestaties, en

niet meer op basis van personeel en werkingsmiddelen. Het bereiken van deze resultaten en prestaties is de verantwoordelijkheid van het management van de centra en wordt onder andere getoetst via de beleidsplannen.

Een belangrijke implicatie van deze keuze is dat personeelsaangelegenheden de verantwoordelijkheid zijn van het management en de inrichtende machten. De overheid is niet langer betrokken partij bij personeelsaangelegenheden.

De overheid volgt dus niet meer dagdagelijks het aantal personeelsleden dat in de sector werkt. Bovendien zijn er, naast de tewerkstelling die gerealiseerd wordt met de middelen uit de enveloppe, ook nog personeel vanuit de Sociale Maribel, gedetacheerd personeel, personeel in het kader van gerechtelijke maatregelen, stagiairs en vrijwilligers.

2. Uit het voorgaande vloeit natuurlijk ook voort dat er tot nu toe geen evaluatie gemaakt werd van de ideale verhouding tussen het aantal voltijdse equivalenten – het aantal personeelsleden – het aantal vestigingsplaatsen per managementfunctie. Dat een bepaalde verhouding tussen deze elementen succesvoller zou zijn dan een andere verhouding, lijkt mij wat ver gezocht.

Het lijkt mij veeleer dat de slaagkansen van de manager bepaald worden door de eigen inzet en capaciteiten, de organisatie van de communicatie binnen het centrum en de positie en het mandaat van de manager tegenover de raad van bestuur. Kortom, de managementkwaliteiten van de directeur en de ondersteuning vanuit de raad van bestuur vormen volgens mij de voorwaarden voor een ideaal werkklimaat, ongeacht het aantal personeelsleden of het aantal vestigingen.

3. In uitvoering van het Vlaams Intersectoraal Akkoord voor de Social-profitsector werd vanaf 2001 in de sectoren bijzondere jeugdbijstand, gezinszorg, centra integrale gezinszorg, poetsdiensten, kraamcentra, kinderopvang, centra algemeen welzijnswerk, gehandicaptenzorg, centra geestelijke gezondheidszorg, opbouwwerk, centra voor kindercare en gezinsondersteuning, vertrouwenscentra kindermishandeling en integratiecentra voorzien in bijkomende subsidiëring voor ondersteuning van het management.

Het gaat hier over een recurrent bedrag van 115 euro per VTE, dat in 2004 zal worden bereikt.

**Vraag nr. 173
van 24 mei 2002
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN**

Toegankelijkheid – Openbare gebouwen

Openbare gebouwen dienen toegankelijk te zijn voor personen met een handicap en meer bepaald voor rolstoelgebruikers.

In de praktijk wordt echter vastgesteld dat dit niet altijd het geval is.

1. In hoeverre voldoen de gebouwen van de Vlaamse Gemeenschap aan deze verplichting ?

Binnen welke termijn worden eventuele aanpassingen uitgevoerd ?

2. In hoeverre voldoen de openbare gebouwen van de gemeenten aan deze verplichting ?

Welke gemeenten blijven hier in gebreke ?

Werden reeds stappen gedaan om deze gemeenten ertoe aan te zetten de nodige aanpassingen uit te voeren ?

3. In hoeverre voldoen de gebouwen van de federale overheid in het Vlaamse gewest aan deze verplichting ?

Werden reeds stappen gedaan om de federale overheid ertoe aan te zetten de nodige aanpassingen uit te voeren ?

4. In hoeverre voldoen de gebouwen van de federale en regionale openbare instellingen in het Vlaamse gewest aan deze verplichting ?

Werden reeds stappen gedaan om de instellingen die niet voldoen, ertoe aan te zetten de nodige aanpassingen uit te voeren ?

Antwoord

- 1, 2 en 4. Het antwoord op deze vragen behoort tot de bevoegdheid van de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid.

- 3 en 4. Deze vragen betreffen een federale materie, het antwoord behoort tot de bevoegdheid van de heer Luc Van den Bossche, federaal mi-

nister van Ambtenarenzaken en Modernisering van de Openbare Besturen.

**Vraag nr. 178
van 30 mei 2002
van de heer JACKY MAES**

Overdracht rusthuis Wingene – Erkenning

De overdracht van de OCMW-rusthuiserkenning van 27 juni 2001 (besluit van de raad van het OCMW) werd vernietigd door minister Van Grembergen. Tegen dit vernietigingsbesluit zal het privé-rusthuis Sint-Anna in Wingene in beroep gaan.

De erkenning voor het OCMW-rusthuis verliep evenwel reeds eind maart 2002. Het is de bevoegdheid van de minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen om een nieuwe erkenning af te leveren.

Mijn inziens kan deze erkenning niet worden afgeleverd aan het privé-rusthuis Sint-Anna nu de overdracht voor de tweede maal vernietigd werd.

1. Heeft het OCMW-rusthuis van Wingene een nieuwe erkenning gekregen ?
2. Zo ja, wat is de motivatie daartoe ?

Welk statuut krijgt de nieuwe erkenning en vanaf wanneer ?

Antwoord

1. Dienaangaande kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat ik bij ministerieel besluit van 25 juni 2002 de verlenging van de erkenning heb verleend van het rust- en verzorgingstehuis Sint-Anna (het vroegere OCMW-rusthuis Sint-Amands), Campus Hoogweg 16 in 8750 Wingene, zoals deze aangevraagd werd door de VZW Rust- en Verzorgingstehuis Sint-Anna - Wingene, Beernemstraat 14 in n 8750 Wingene.

Deze erkenning is geldig van 1 maart 2002 tot 1 maart 2004.

2. In uitvoering van de beslissingen van 28 november 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Wingene werden op 29 september 1997 en 5 december 1997 respectievelijk de overeenkomst overdracht OCMW RVT Sint-Amands Wingene aan VZW RVT

Sint-Anna Wingene en het addendum aan deze overeenkomst door beide partijen ondertekend.

Aansluitend op het onderzoek van de ingediende aanvraag tot overname werd bij ministerieel besluit van 8 januari 1998 de erkenning tot 1 september 1999 voor 55 woongelegenheden van voornoemd rusthuis met ingang van 1 januari 1998 overgenomen door de VZW Rust- en Verzorgingstehuis Sint-Anna - Wingene, Beernemstraat 14 in 8750 Wingene.

De tenuitvoerlegging van de voormelde besluiten van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Wingene van 28 november 1997 werd evenwel door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 75.542 van 31 juli 1998. Voormelde besluiten van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Wingene van 28 oktober 1997 werden eveneens vernietigd door de Raad van State, bij arrest nr. 89.802 van 26 september 2000.

Op het ogenblik van de instelling van het beroep bij de Raad van State waren bovenvermelde besluiten van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Wingene reeds in uitvoering. Zo had de overeenkomst tussen het OCMW Wingene en de VZW Rust- en Verzorgingstehuis Sint-Anna - Wingene inzake de overname, ondertussen uitwerking via een reeks nieuwe overeenkomsten die burgerrechtelijk, strafrechtelijk en sociaalrechtelijk afdwingbaar zijn (o.a. contracten met bewoners en personeel).

Het vernietigingsarrest van de Raad van State heeft geen rechtstreeks gevolg voor de bestaande overeenkomsten van overdracht tussen het OCMW Wingene en de VZW Rust- en Verzorgingstehuis Sint-Anna - Wingene. Deze overeenkomsten zijn nog steeds rechtsgeldig en kunnen enkel in onderling akkoord tussen de partijen of bij ontstentenis hiervan door de burgerlijke rechter ontbonden worden.

Aangezien bovendien de VZW Rust- en Verzorgingstehuis Sint-Anna - Wingene als verantwoordelijke beheersinstantie van het rusthuis op 4 mei 1999 een ontvankelijke erkenningsaanvraag indiende en er vastgesteld werd dat aan de geldende erkenningsnormen voldaan werd, werd bij ministerieel besluit van 15 maart 2001 de erkenning van het Rust- en Verzorgingstehuis Sint-Anna, Campus Hoogweg 16 in 8750 Wingene, verlengd van 1 september 1999 tot 1 maart 2002 voor 55 woongelegenheden.

Ondertussen besliste de raad voor maatschappelijk welzijn van Wingene op 27 juni 2001 tot goedkeuring van een nieuwe overeenkomst tot overdracht rusthuiskerkening. Deze werd evenwel bij beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 16 november 2001 geschorst. Gelet op het besluit van 20 februari 2002 waarbij de raad voor maatschappelijk welzijn van Wingene beslist heeft het raadsbesluit van 27 juni 2001 te handhaven, werd het dossier aan de toezichthoudende overheid toegezonden op 21 februari 2002. Bij ministerieel besluit van de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, van 13 april 2002 werd het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Wingene van 27 juni 2001 waarbij de overeenkomst tot overdracht van rusthuiskerkening werd goedgekeurd, vernietigd. Het OCMW van Wingene heeft op 14 juni 2002 tegen dit besluit een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State binnen de in de terzake geldende wetgeving vermelde termijnen.

Zowel het voormelde vernietigingsarrest van de Raad van State als de beslissingen genomen naar aanleiding van het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Wingene van 27 juni 2001, hebben geen rechtstreeks gevolg voor de bestaande overeenkomsten van overdracht tussen het OCMW Wingene en VZW Rust- en Verzorgingstehuis Sint-Anna - Wingene. Deze overeenkomsten zijn nog steeds rechtsgeldig en kunnen enkel in onderling akkoord tussen de partijen, of bij ontstentenis hiervan door de burgerlijke rechter, ontbonden worden.

Aangezien de overnameovereenkomsten van 29 september 1997 en 5 december 1997 nog steeds rechtsgeldig zijn, aangezien de VZW Rust- en Verzorgingstehuis Sint-Anna - Wingene als verantwoordelijke beheersinstantie van het rusthuis op 30 oktober 2001 een ontvankelijke aanvraag tot verlenging van de erkenning indiende, en aangezien er vastgesteld werd dat aan de geldende erkenningsnormen voldaan werd, werd zoals onder punt 1 vermeld de verdere erkenning verleend.

Met het belang van de bewoners voor ogen en om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren, en rekening houdende met de rechten van de huidige uitbater in het kader van de vigerende wetgeving, werd de verlenging van erkenning toegestaan aan de enige partij die zich momenteel kan aandienen als verantwoordelijk-

ke beheersinstantie voor de uitbating van het rusthuis. Hierbij werd evenwel de erkenningsperiode beperkt, gelet op de lopende procedure met betrekking tot het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Wingene van 27 juni 2001.

Het is thans aan het OCMW van Wingene en de hierop toezichthoudende overheid (de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen en de bevoegde Vlaamse minister) om de lopende procedure verder af te handelen.

**Vraag nr. 179
van 30 mei 2002
van mevrouw SONJA BECQ**

Kinderopvang – Extra plaatsen

In het persbericht van 21 april jongstleden "Kinderopvang : al tien procent meer plaatsen" deelde de minister mee dat reeds "6.000 plaatsen extra toegekend zijn, zelfs zonder rekening te houden met de verdere groei in de particuliere sector dit jaar. Wat een stijging betekent van het aanbod met tien procent".

Uit de persmededeling blijkt echter niet duidelijk wat effectief gerealiseerd werd. Immers, een kinderdagverblijf dat in 2001 mag uitbreiden, realiseert deze plaatsen slechts één of enkele jaren later.

Kan de minister een overzicht bezorgen per jaar van de toegewezen plaatsen (kinderdagverblijven, diensten voor opvanggezinnen, particuliere opvanginitiatieven, particuliere opvanggezinnen) én van de effectief gerealiseerde plaatsen ?

Deze gegevens graag op Vlaams niveau en ook op het niveau van Vlaams-Brabant, uitgesplitst naar Brussel-Halle-Vilvoorde enerzijds en naar Leuven anderzijds, met aanduiding van de initiatieven per gemeente.

Antwoord

De Vlaamse regering opteert ervoor de uitbreiding van de kinderdagopvang in Vlaanderen te realiseren zowel in de erkende als in de zelfstandige kinderopvangsector.

De procedure om bijkomende erkende kinderopvangplaatsen te realiseren, verloopt via de stappen principiële akkoord (een principiële toestemming

met erkennings- en subsidiëringsgarantie) en erkenning. Een principieel akkoord vergt veelal een realisatietijd, in de meeste gevallen kunnen de bijkomende plaatsen dus niet van meet af aan worden aangeboden.

Voor het realiseren van bijkomende zelfstandige opvangplaatsen is dergelijke procedure niet vereist. Iedere initiatiefnemer kan naar eigen keuze en op eigen ritme zelfstandige kinderopvangplaatsen realiseren. De Vlaamse overheid beoogt wel door wervingscampagnes en het invoeren van stimulerende maatregelen (zoals bijvoorbeeld de financiële ondersteuning van minicrèches ten bedrage van momenteel 380,98 euro per opvangplaats per jaar) mogelijke initiatiefnemers over de brug te halen. Wanneer een zelfstandig opvanginitiatief de deuren opent, moet dit minstens worden gemeld aan de Vlaamse overheid, in casu Kind en Gezin. In de meerderheid der gevallen vraagt de zelfstandige opvangvoorziening evenwel ook een attest van toezicht aan, wat kwaliteitscontrole en de mogelijkheid tot het afleveren van fiscale attesten aan de ouders voor inbreng van de opvangkosten bij de belastingen impliceert. In de telling van de bijkomende zelfstandige kinderopvangplaatsen wordt enkel met deze zelfstandige plaatsen onder toezicht rekening gehouden.

Het overzicht van de realisatie van de uitbreiding in zowel de erkende als de zelfstandige kinderopvang gaat als **bijlage**. Het betreft de periode 1999-2002.

Voor de erkende kinderopvang betreft het de stand van zaken zoals die reeds werd opgemaakt in maart 2002 en die verder geactualiseerd werd tot op vandaag.

Voor de zelfstandige kinderopvang betreft het een globaal overzicht van de evolutie van het aantal zelfstandige kinderopvangplaatsen in de vermelde periode, uitgesplitst naar zelfstandige opvanggezinnen en zelfstandige opvanginstellingen in Vlaanderen en het Brusselse Hoofdstedelijke gewest. Tevens is een overzicht gevoegd voor de arrondissementen Leuven en Halle-Vilvoorde, evenals voor het Brusselse gewest van de bijkomende zelfstandige opvangplaatsen vanaf 1999 tot op heden.

(Uit bovenvermelde bijlage wordt hierna het "Algemeen overzicht" afgedrukt. De volledige bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Algemeen overzicht uitbreiding erkende kinderopvang 1999-2002

Stand van zaken juni 2002

Principieel akkoord in	Gerealiseerde plaatsen	Verwachte plaatsen	Vervallen plaatsen
1999	690	342	101
2000	802	0	112
2001	435	693	152
2002	0	964	0
Subtotaal	1.927	1.999	
Algemeen totaal	3.926		

Nieuwe zelfstandige kinderopvangplaatsen in de periode 1999 – mei 2002

Het betreft steeds zelfstandige opvangplaatsen met attest van toezicht.

Het aantal zelfstandige opvangplaatsen in Vlaanderen en Brussel bij het jaareinde :

Jaar	POI	POG	Totaal
1998	9.425	7.995	17.420
1999	10.510	7.849	18.359
2000	11.449	7.453	18.902
2001	12.953	7.748*	20.701
2002**	13.450	7.542	20.992

* kleine POI met 6 of 7 plaatsen worden vanaf 2001 ook gerekend onder de POG

** situatie op datum van 20 mei 2002

(POI : particuliere opvanginstelling ; POG : particulier opvanggezin – red.)

**Vraag nr. 180
van 30 mei 2002
van mevrouw SONJA BECQ**

Kinderopvang – Rekrutering opvanggezinnen

Het huidige vrijwilligersstatuut van opvanggezinnen is verre van ideaal, en het is evenmin uitnodigend voor kandidaten die de afweging maken tussen een tewerkstelling als werknemer en als opvangouder.

Diverse diensten voor opvanggezinnen krijgen dan ook te kampen met rekruteringsmoeilijkheden.

Om tegemoet te komen aan de moeilijkheden van de diensten voor opvanggezinnen, heeft de minister een tijdelijke afwijking op de reglementering toegestaan.

1. Is terzake nu een evolutie vast te stellen ?

Hoeveel diensten voor opvanggezinnen maakten in 2001 gebruik van deze regeling en hoeveel in 2002 ?

Waren er in 2000 – of nog vroeger – reeds diensten voor opvanggezinnen die moeilijkheden hadden om het minimale aantal opvangge-

zinnen te vinden én die dus niet aan de vereiste normen beantwoordden ?

2. Zijn er regionale verschillen vast te stellen en wat is hiervoor de verklaring ? Graag een uitsplitsing van de gegevens per arrondissement, én voor Vlaams-Brabant een uitsplitsing per dienst.
3. De moeilijke rekrutering interfereert wellicht ook met aanvragen/toekenningen tot uitbreiding waaraan op grond van bezettingscijfers en de nood aan opvanggezinnen tegemoet werd gekomen.

Graag ook bij voormelde gegevens de aanduiding van mogelijke uitbreidingen in de loop van 1999, 2000, 2001 en 2002 die eventueel aanleiding gaven tot aanvragen voor afwijking van de norm.

Antwoord

1. Het tekort aan aangesloten opvanggezinnen werd zichtbaar vanaf het najaar 2000. Zonder ingrijpen zouden steeds meer diensten voor opvanggezinnen die het minimumaantal aan te sluiten opvanggezinnen niet haalden, geconfronteerd zijn geweest met een inkrimping of zelfs schorsing van subsidies. En dat op een ogenblik dat ze op maximale kracht moeten kunnen investeren in hun opvanggezinnen en in het rekruteren van nieuwe kandidaten.

In eerste instantie werd een oplossing geboden voor de jaren 2000 en 2001. Door de verruiming van het begrip "aangesloten opvanggezin" creëerde de raad van bestuur van Kind en Gezin de mogelijkheid om alle opvanggezinnen die binnen het kader van een dienst voor opvanggezinnen in 2000 of 2001 minimaal één opvangprestatie leverden, voor deze jaren mee te rekenen als "aangesloten opvanggezin".

Voor 2002 en 2003 trof de Vlaamse regering een wijzigingsbesluit dat de toepassing van de herleidings- en schorsingsregels voor diensten voor opvanggezinnen in het erkennings- en subsidiëringsbesluit van 23 februari 2001 opschort tijdens deze jaren. Tegelijk werd het begrip "aangesloten opvanggezin" door de raad van bestuur weer strikter gedefinieerd.

Deze voorafgaande toelichting is nodig om de hiernavolgende cijfers correct te kunnen begrijpen.

2000 en 2001

Wegens de verruiming van het begrip "aangesloten opvanggezin" is het zinvol voor de jaren 2000 en 2001 te refereren aan het aantal effectief werkende opvanggezinnen per dienst.

Ik verwijs naar de tabellen als **bijlage 1 en 2**.

Daarbij wordt beklemtoond, en dat geldt voor het totale antwoord, dat de notie "werkend opvanggezin" een (veel) strikter criterium is dan de notie "aangesloten opvanggezin" !

In het najaar van 2000 had een derde van de diensten voor opvanggezinnen een tekort aan minstens één werkend opvanggezin. Dit probleem was het grootst in de provincies Antwerpen, Limburg en West-Vlaanderen.

In het najaar van 2001 is het aantal diensten met minstens één werkend opvanggezin te kort, gestegen tot 42 %. Hierbij valt op dat het aantal diensten met dergelijk tekort in alle provincies gestegen is, behalve in Limburg, waar het tekort is gedaald. De stijging is het sterkst in Vlaams-Brabant en Brussel : van 29 % naar 45 %.

2002

Vanaf 2002 is de definitie van een aangesloten opvanggezin opnieuw strikter : als aangesloten gelden alle opvangpersonen die effectief aan het werk zijn, én alle opvangpersonen die tijdelijk niet aan het werk zijn maar (op termijn) beschikbaar blijven (cf. zwangerschapsverlof bijvoorbeeld). Een tijdelijke niet-werkende situatie mag maximaal drie aaneensluitende kwartalen duren, vanaf het vierde kwartaal vervalt de aansluiting. Het vervallen van de aansluiting geldt uiteraard onmiddellijk bij opvanggezinnen die stoppen en niet meer beschikbaar zijn (bv. omdat ze elders gaan werken).

Om een juiste vergelijkingsbasis te hebben met 2000 en 2001 wordt voor 2002 het aantal opvanggezinnen geteld dat in het eerste kwartaal 2002 effectief aan de slag was. Vermits in dit cijfer aangesloten opvanggezinnen die tijdelijk niet werken maar nog beschikbaar zijn, niet worden meegeteld, ligt het aantal formeel als aangesloten te beschouwen opvanggezinnen in het eerste kwartaal 2002 hoger !

Ik verwijs naar de tabel als **bijlage 3**. Daaruit blijkt dat het aantal diensten met minstens één werkend opvanggezin te kort in het eerste

kwartaal 2002 licht is teruggelopen tot het niveau van het najaar 2000, namelijk een ruim derde.

Het aantal diensten met minstens één werkend opvanggezin te kort is :

- in Antwerpen en Vlaams-Brabant nagenoeg gelijk aan het cijfer van 2000 ;
- in West-Vlaanderen in 2001 gestegen, maar in 2002 sterk verminderd : de situatie is nu beter dan in 2000 ;
- in Limburg sinds 2000 systematisch en duidelijk afgenomen ;
- in Oost-Vlaanderen ook na 2001 nog lichtjes toegenomen in 2002.

Als **bijlage 4** zijn gegevens per Vlaams-Brabantse dienst voor opvanggezinnen (DVO) over de jaren 1995, 1999 en 2000 gevoegd.

De situatie per dienst in het eerste kwartaal 2002 is opgenomen als **bijlage 5**.

2. Een duidelijk uitsplitsing van de gevraagde gegevens per arrondissement is niet mogelijk, vermits meerdere diensten over meerdere gemeenten werken die tot verscheidene arrondissementen kunnen behoren. In **bijlage 5** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger wel de gegevens van de diensten van Vlaams-Brabant en Brussel, situatie eerste kwartaal 2002.

De regionale verschillen zijn enerzijds zichtbaar in de verschillen per provincie (zie supra), anderzijds stellen we vast dat de tekorten meestal groter zijn in de meest verstedelijkte gebieden en de grootsteden. Wat niet wegneemt dat er in bepaalde landelijke gebieden ook diensten zijn met tekorten, net zoals er ook diensten zijn zonder tekorten in meer stedelijke gebieden.

Voor deze diversiteit is geen eenduidige oorzaak aan te geven. Vaak zijn de traditie, de bekendheid en de kwaliteit van de werking van een dienst elementen die maken dat een dienst geen tekorten heeft.

3. Bij de geprogrammeerde uitbreiding van de erkende kinderopvang in 2001 en 2002 was steeds het grootste aandeel voorbehouden voor uitbreiding van diensten voor opvanggezinnen. Op telkens 1.000 beschikbare plaatsen waren er in 2001 650 en in 2002 600 dienstenplaatsen.

De moeilijkheden van de diensten om voldoende opvanggezinnen te vinden, laten zich ook voelen in het aantal aanvragen voor uitbreiding.

Tegenover 650 beschikbare uitbreidingsplaatsen stonden in 2001 aanvragen van DVO's voor in totaal 1.372 plaatsen. Antwerpen had het grootste aandeel, Vlaams-Brabant en Limburg het kleinste. Brussel had geen aanvragen.

Antwerpen	504
Vlaams-Brabant	140
Brussel	0
Limburg	84
Oost-Vlaanderen	364
West-Vlaanderen	280
Totaal	1.372

Voor 2002 was deze verhouding 600 beschikbare plaatsen versus 900 gevraagde plaatsen.

Antwerpen	308
Vlaams-Brabant	112
Brussel	0
Limburg	140
Oost-Vlaanderen	172
West-Vlaanderen	168
Totaal	900

Bij de toekenning van nieuwe opvangplaatsen aan diensten voor opvanggezinnen werd in principe niet afgeweken van de norm. Enkel die diensten welke geen opvanggezinnen te kort hadden, konden in aanmerking komen voor een principieel akkoord voor verdere uitbreiding.

De diensten krijgen na het verlenen van het principieel akkoord voor uitbreiding maximaal twee jaar de tijd om voldoende bijkomende opvanggezinnen aan te sluiten. Om erkenning en subsidiëring voor de hogere, principieel toegezegde capaciteit te kunnen verkrijgen, is het aansluiten van het overeenstemmende minimumaantal opvanggezinnen een formele voorwaarde.

Een aantal diensten voor opvanggezinnen die een principieel akkoord verkregen, hebben dit inmiddels laten intrekken omdat ze onvoldoende opvanggezinnen vinden. De Vlaamse volksvertegenwoordiger vindt het overzicht van deze DVO's als **bijlage 6**.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 181
van 30 mei 2002
van de heer ANDRE MOREAU

Gehandicapten – Residentiële opvang

Er is een structurele nood in de residentiële opvang van gehandicapten. Er zouden bijkomende residentiële plaatsen moeten worden gecreëerd gezien de grote zorgvraag en de veel te lange wachtlijsten.

1. Hoeveel plaatsen zijn er momenteel te kort in de residentiële sector ?

Hoeveel bijkomende plaatsen worden er tijdens deze legislatuur gecreëerd, respectievelijk in 2002, 2003 en 2004 ?

2. Hoeveel PAB-plaatsen zijn er momenteel in de residentiële sector (PAB : persoonlijk assistentiebudget) ?

Hoe zal het huidige aantal PAB-plaatsen in de residentiële sector evolueren in 2003 en 2004 ?

Antwoord

1. Volgens de gegevens van de Centrale Wachtlijstwerking stonden in Vlaanderen op 30 juni 2001 3.700 personen met een handicap op de wachtlijst met een zorgvraag voor (semi-)residentiële opvang.

Voor 2002 is de meest pertinente vraag niet zozeer hoeveel plaatsen er te kort zijn, maar welke zorgvragen prioritair dienen te worden opgelost. Ik heb ervoor geopteerd om aan de meest zorgbehoevenden en meest urgente zorgnoden concrete oplossingen te bieden. In de begroting 2002 van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (kortweg het Vlaams Fonds) werd 19,83 miljoen euro (800 miljoen frank) extra ingeschreven ; de grootste stijging sinds het ontstaan van het Vlaams Fonds. Het overgrote deel (19,33 miljoen euro) wordt ingezet om de wachtlijsten te verminderen.

Het extra krediet werd gekoppeld aan de resultaatverbintenis dat aan de zwaarst zorgbeho-

vende zorgvragers in 2002 een concrete oplossing wordt geboden. Dit betekent dat een plaats wordt gerealiseerd voor wie dit het meest en het dringendst nodig heeft.

De laatste gegevens van de task force die ik heb opgericht, bevestigen dat er voor minstens 868 personen nog dit jaar een oplossing komt. Deze aanpak heeft ervoor gezorgd dat de nieuwe plaatsen nu met zekerheid worden toegewezen aan de personen met de zwaarste zorgbehoeften. Zo komt een einde aan een sinds jaren bestaand mechanisme waarbij de zwaarste situaties ook het langst op de wachtlijsten blijven staan, terwijl aan personen met een hogere zelfredzaamheid vrije plaatsen worden aangeboden.

Dit betekent dat de helft van de urgente zorgvragen zijn weggewerkt.

Voor volgend jaar zal eenzelfde budgettaire inspanning nodig zijn om alle dringende zorgvragen weg te werken. Daarna komt het erop aan om tijdig de noodzakelijke ondersteuning te plannen en te programmeren, waardoor er minder echt dringende zorgvragen zullen zijn.

2. De omschrijving "PAB-plaatsen binnen de residentiële sector" is niet relevant. Het PAB-decreet heeft precies tot doel een alternatief te bieden voor de traditionele residentiële opvang. Er is derhalve geen sprake van PAB-plaatsen, maar van persoonlijke assistentiebudgetten, waardoor iemand de financiële mogelijkheden krijgt om in een zelf gekozen omgeving te blijven wonen (in het gezin, zelfstandig, ...).

In 2002 is voor het PAB in een programmatie voorzien voor maximaal 500 budgetten. Dit betekent dat er bovenop de reeds toegekende budgetten, dit jaar een aangroei wordt gerealiseerd van 127 budgetten. Hiermee blijf ik binnen het budget dat hiervoor ingeschreven werd in de begroting.

Voor de komende jaren 2003 en 2004 is er nog geen zicht op de budgettaire ruimte.

Vraag nr. 184
van 30 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Delinquente jongeren – Gesloten instellingen

Vanuit de hoek van de jeugdrechters blijft er een vraag om meer plaatsen te creëren voor jongeren in gesloten instellingen.

1. Wat is de evolutie van het aantal plaatsen in gesloten instellingen voor minderjarige delinquenten, en dit sinds 1990 ?
2. Wat is de evolutie van de financiële middelen die in deze periode jaarlijks hiervoor werden vrijgemaakt ?
3. Wat is de gemiddelde verblijfsduur per jongere in een gesloten instelling, opgesplitst over de laatste vijf jaar ?
4. Er blijft een nijpend plaatsgebrek.

Wat is het gemiddelde aantal jongeren op de wachtlijst voor een gesloten instelling, dit eveneens opgesplitst voor de laatste vijf jaar ?

Antwoord

1. Evolutie van het aantal gesloten plaatsen in de gemeenschapsinstellingen voor bijzondere jeugdbijstand

Evolutie tijdens de periode 1992 tot heden :

- De Zande – Beernem (meisjes) : 60 plaatsen tot 1 juni 1992, daarna steeds 40 plaatsen ;
- De Zande – Ruiselede (jongens) : geen gesloten plaatsen tot 1 maart 2002, daarna 20 gesloten plaatsen door ombouw van 20 open plaatsen ;
- De Hutten – Mol (jongens) : 40 plaatsen tot 1 mei 1992, teruggebracht op 30 plaatsen tot 31 december 2001, weer 40 plaatsen vanaf 1 januari 2002.

Daarnaast kwamen in het federale centrum De Grubbe in Everberg vanaf 1 maart 2002 vijf plaatsen beschikbaar voor minderjarigen die door Nederlandstalige jeugdrechtbanken verwezen worden.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de gesloten plaatsen in de gemeenschapsinstellingen niet enkel gebruikt worden voor de opvang van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit zouden hebben gepleegd (wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming), maar tevens voor de begeleiding van jongeren in pro-

blematische opvoedingssituaties (gecoördineerde decreten inzake bijzondere jeugdbijstand 1990).

Tevens worden door de gemeenschapsinstellingen voor bijzondere jeugdbijstand nog een aantal open plaatsen aangeboden ; deze bedroegen op 1 januari 2002 :

- 62 plaatsen in De Markt in Mol,
- 76 plaatsen in De Zande in Ruiselede (56 vanaf 1 maart 2002).

2. Evolutie van de financiële middelen in deze periode

De middelen voor de werking van deze instellingen zijn begrotingstechnisch verspreid over drie verschillende allocaties.

1° De kosten voor personeel worden ten laste genomen van het interdepartementale begrotingsprogramma 99.1 en zijn daarin niet onmiddellijk te onderscheiden van de kosten voor de andere personeelsleden van het ministerie. Naar aanleiding van het parlementair debat over het samenwerkingsakkoord betreffende de instelling De Grubbe werd een simulatieoefening gedaan. Hieruit kan worden afgeleid dat voor 2002 deze kosten kunnen worden geraamd op 6.214.024 euro voor de gesloten capaciteit en 7.630.144 euro voor de open capaciteit van de gemeenschapsinstellingen.

3. De gemiddelde verblijfsduur – in dagen – per jongere in een gesloten instelling

Jaar	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001
De Hutten	150	107	116	80	76	77	83	91	114	107
De Zande	NB	NB	NB	81	70	78	80	79	80	81

(NB : niet bekend – red.)

Wat De Zande betreft, gaat het enkel over de instelling voor meisjes in Beernem, daar er voor jongens slechts gesloten capaciteit werd gecreëerd in 2002.

2° De werkingskosten van de instellingen worden beheerd door de diensten met afzonderlijk beheer De Kempen (Mol) en De Zande (Ruiselede, de campus in Beernem inbegrepen). De verbijzondering van deze kosten geschiedt op regionale basis, niet op het onderscheid open of gesloten.

3° De kosten voor de instandhouding en vernieuwing van de infrastructuur worden aangerekend op het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA). Ook hier is er geen onderscheid tussen open en gesloten.

Onderstaande tabel geeft de evolutie weer van de kredieten voor deze laatste twee kostensoorten over de periode 1992 tot 2001 en is daarom uitgedrukt in duizendtallen in Belgische frank.

	DAB De Kempen	DAB De Zande	VIPA
1992	32,0	30,6	
1993	36,1	34,2	
1994	38,6	38,6	57
1995	38,6	38,6	59
1996	36,0	36,0	52
1997	36,3	36,1	58
1998	36,8	36,5	198
1999	33,7	40,9	198
2000	33,9	40,9	198
2001	38,0	45,2	198

4. Wachtlijsten

Deze instellingen hanteren geen wachtlijsten.

Incidentieel wordt een volgorde van prioriteiten opgesteld wanneer verschillende minderjarigen tegelijkertijd aangemeld worden en er verhoudingsgewijs minder plaatsen beschikbaar zijn.

Vraag nr. 185
van 30 mei 2002
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Delinquente jongeren – Uitvoering gerechtelijke plaatsingen

Tijdens een recente bijeenkomst met jeugdrechters werd er opnieuw over geklaagd dat ze een gebrek aan medewerking vanuit de gemeenschappen ervaren.

Zo werd bijvoorbeeld duidelijk gesteld dat de gemeenschappen eenvoudigweg weigeren om plaatsingen uit te voeren die werden opgelegd door jeugdrechters voor minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd.

Volgens de verstrekte gegevens gaat het bijvoorbeeld voor de jeugdrechters van het gerechtelijk arrondissement Brussel over 28 gevallen in de periode 15 januari 2002 tot 18 maart 2002 waar de bevolen plaatsing niet werd of kon worden uitgevoerd, dit voor het hele land.

1. Hoeveel dossiers hiervan hebben betrekking op de Vlaamse Gemeenschap ?
2. Hoe is de situatie in de Vlaamse Gemeenschap sinds 1995 geëvolueerd ?
3. Worden er extra middelen vrijgemaakt om bijkomende plaatsen te creëren ?

Antwoord

1. Uit onderzoek blijkt dat in de periode van 15 januari 2002 tot 18 maart 2002 in de gesloten afdeling De Hutten 61 minderjarigen werden aangemeld, zeven onder hen waren afkomstig uit het Brusselse. Van deze laatsten werden er vijf geweigerd wegens volledige bezetting van de capaciteit.

Deze weigeringen tot opname sluiten niet uit dat deze jongeren aan andere maatregelen worden onderworpen. Zij kunnen worden geplaatst in een open instelling of onder ambulante begeleiding van een dienst gesteld worden. Evenzeer kan de jeugdrechter de minderjarige opnieuw toevertrouwen aan het opvoedingsmilieu en hem later opnieuw oproepen voor de rechtbank voor de behandeling ten gronde.

2. Tot op heden werden de weigeringen niet systematisch bijgehouden. Het is immers niet eenvoudig de vraag exact in kaart te brengen.

Vooreerst wordt er door verschillende betrokken diensten (parket, jeugdrechter, consulent van de sociale dienst) geïnformeerd of er een plaats beschikbaar is zonder dat altijd de identiteit van de minderjarige wordt vrijgegeven. Daarnaast wordt een minderjarige nogal eens bij verschillende voorzieningen tegelijkertijd aangemeld.

3. Inzake de evolutie in het aantal plaatsen en in de inzet van de middelen verwijs ik naar mijn antwoord op vraag nr. 184 van 30 mei 2002 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger (*zie blz. 301 – red.*).

Vraag nr. 186
van 30 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Brusselse ziekenhuizen – Toegang Kind en Gezin

Tot hoeveel bicommunautaire Brusselse ziekenhuizen heeft Kind en Gezin toegang ?

Welk initiatief heeft de minister reeds genomen opdat de diensten van Kind en Gezin tot al die ziekenhuizen toegang krijgen ?

Antwoord

Toegang Kind en Gezin tot de bicommunautaire Brusselse ziekenhuizen

Momenteel zijn er vier bicommunautaire ziekenhuizen waar kraambezoeken door Kind en Gezin gebracht worden, namelijk :

- Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter (Brussel),
- Sint-Jankliniek (Brussel),
- Europakliniek Sint-Michiels (Etterbeek),
- Europakliniek Sint-Elisabeth (Ukkel).

In Sint-Elisabeth in Ukkel is er ook een samenwerking van Kind en Gezin met de materniteit in het kader van de infoavonden voor zwangeren. De regioverpleegkundige geeft informatie omtrent sociale voorzieningen bij zwangerschap en bevalling.

In Sint-Etienne (St-Joost-ten-Node) zijn er onderhandelingen door de provinciale afdeling Vlaams-Brabant en Brussel rond de procedure van het doorgeven van geboortebereichten aan Kind en Gezin.

Genomen initiatieven tot toegang

De provinciale afdeling Vlaams-Brabant en Brussel van Kind en Gezin onderhandelt momenteel met het ONE over een samenwerkingsakkoord (*ONE : Office de la Naissance et de l'Enfance – red.*).

Vraag nr. 189
van 30 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Brussel – Welzijnsinitiatieven

Tijdens de gedachtewisseling die de minister in mei 2001 met de leden van de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand had, werd er vanuit verschillende hoeken op aangedrongen dat de minister actief stappen zou ondernemen om mogelijke initiatiefnemers te vinden die willen investeren in jeugdbijstand, ouderenbeleid en zorgverzekering in Brussel (Stuk 1089 (2001-2002) – Nr. 1-A).

Werden er terzake al initiatieven genomen ?

Antwoord

Met betrekking tot het stimuleren van initiatiefnemers voor voorzieningen in Brussel liggen de volgende evoluties voor.

Voor het ouderenbeleid

Ik heb alsnog geen stappen ondernomen om mogelijke initiatiefnemers te vinden die willen investeren in ouderenbeleid.

Het is noodzakelijk om eerst een goed overzicht te verwerven over het residentiële zorgaanbod dat momenteel in Brussel bestaat. Blijkens de besprekingen op de interkabinettenwerkgroep Ouderenbeleid, kampen een aantal rusthuizen in Brussel immers met leegstand. Inderdaad is het zo dat ook in Brussel het aantal hoogbejaarden (85-plussers) nog steeds stijgt. Het absolute aantal ouderen (65-plussers) is er evenwel, in tegenstelling met de andere gewesten, gedaald.

Momenteel zijn er bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een drietal aanvragen tot voorafgaande vergunning om een rusthuis te realiseren in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest in onderzoek.

Aan geen van deze aanvragen is evenwel een aanvraag gekoppeld om alternatieve zorgformules te realiseren, zoals : een goed uitgebouwd kortverblijf, dag-, nacht-, weekend- en crisisopvang, palliatieve zorg.

Voor de bijzondere jeugdbijstand – initiatieven 2000-2002

In de periode van januari 2000 tot januari 2002 verhoogde de capaciteit in de regio Brussel/Halle-Vilvoorde voor de bijzondere jeugdbijstand van 283 naar 309 eenheden.

	Januari 2000		Januari 2002	
	Brussel	Halle-Vilvoorde	Brussel	Halle-Vilvoorde
Categorie 1	29	65	30	65
Categorie 2	0	5	0	5
Categorie 3	11	11	11	11
Categorie 4	20	22	20	22
Categorie 5	26	74	17	83
Categorie 6	0	20	0	20
Totaal	86	197	78	231
Totaal	283		309	

Volgende nieuwe initiatieven werden ontwikkeld.

Boy-Kot (categorie Ibis)

Inrichtende macht : VZW Begeleidingscentrum Regio Brussel.

Begeleidingscentrum voor jongeren van 12-18 jaar ; capaciteit 15.

Op 31 juli 2000 werd een principiële toezegging tot erkenning van de voorziening verleend en werden de nodige subsidies geprovisioneerd. Op 8 mei 2002 werd de aankoopovereenkomst voor een pand in Brussel getekend, waarvoor de Vlaamse Gemeenschapscommissie in de subsidies voorziet. Momenteel worden de verbouwingen aan het pand voorbereid, en eerstdaags zal de voorziening principieel erkend worden. Boy-Kot onderzoekt op dit ogenblik of een projectvoorstel ingediend kan worden ter overbrugging van de verbouwingsperiode.

Minor-Ndako (categorie Ibis)

Begeleidingstehuis voor buitenlandse niet-begeleide minderjarigen ; capaciteit 15, inclusief 3 plaatsen voor begeleid zelfstandig wonen.

Pand gelegen aan de Bergensesteenweg 1421/Vogelzangstraat in Anderlecht wordt gerenoveerd met subsidies van het Sociaal Impulsfonds voor het Migrantenbeleid. De renovatie zal twee jaar in beslag nemen, ondertussen kan de werking van Minor-Ndako in de Priemstraat 1 in 1000 Brussel plaatsvinden.

De administratie heeft op 17 april 2002 een aanvraag tot erkenning ontvangen. Minor-Ndako zal eerstdaags principieel erkend worden.

Voor de zorgverzekering

Met betrekking tot de zorgverzekering zijn geen nieuwe elementen te melden.

**Vraag nr. 193
van 6 juni 2002
van mevrouw SONJA BECQ**

Persoonlijk assistentiebudget – Wachtlijst

Aanvragers van een persoonlijk assistentiebudget (PAB) die niet in aanmerking kwamen (bv. een aanvraag van 27 maart 2001), ontvingen een schrijven van de provinciale afdeling van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) waarin wordt gesteld: "De eerste groep aanvragen die door de deskundigencommissie onderzocht zal worden, is reeds gekend. U behoort helaas niet tot deze groep, maar wij brengen u op de hoogte indien de commissie een volgende groep aanvragen kan onderzoeken. Tot zolang u hierover van ons geen bericht heeft vernomen, is het niet nodig om naar een team te stappen voor een inschalingsverslag."

Dit bericht houdt deze mensen in grote onzekerheid. Zullen zij één, twee, vijf jaar of nog langer moeten wachten vooraleer zij zelfs maar ingeschaald worden, laat staan een toekenning zullen ontvangen ?

1. Wanneer worden deze mensen opnieuw verwtigd ?
2. Hoe wordt deze mensen enige zekerheid of enig perspectief geboden ?

3. Hoeveel aanvragen liggen er te wachten die nog niet zijn ingeschaald ? Graag met vermelding van het aantal aanvragers voor de periode vóór juli 2001, tussen juli en december 2001, sinds januari 2002. Wordt hieraan een "urgentiecode" gekoppeld ? Wanneer worden deze aanvragen ingeschaald ?

4. Hoeveel aanvragen zijn er ingeschaald ?

Uit welke periodes dateren deze aanvragen ?

Werd er van deze inschalingen een "urgentiecode" vastgelegd ? Zo ja, graag een overzicht hiervan.

Antwoord

1. Zodra de programmatie voor 2002 bij besluit wordt goedgekeurd door de Vlaamse regering, zullen wij deze mensen opnieuw informeren.
2. Daar de toekenningen van PAB-budgetten gekoppeld zijn aan de begroting en programmatie, kan geen volledige zekerheid worden gegeven.

Nadat ik met de task force een voorstel had uitgewerkt met betrekking tot de extra toekenningen binnen het PAB, informeerde het Vlaams Fonds alle PAB-aanvragers over mijn voorstel. Zodra het besluit tot wijziging van het vigerende PAB-besluit wordt goedgekeurd, zullen de aanvragers opnieuw geïnformeerd worden.

3. Het aantal aanvragers tussen januari 2001 en juli 2001 bedraagt 829 personen. Het aantal aanvragers tussen juli 2001 en december 2001 bedraagt 549 personen. Het aantal aanvragers vanaf januari 2002 bedraagt 256 personen. Het aantal aanvragers vóór januari 2001 bedraagt 1.010 personen.

Totaal zijn er dus 2.644 aanvragen voor de PAB.

De deskundigencommissie besprak tot op heden 664 dossiers. De urgentiecode wordt door de deskundigencommissie bepaald. Bijgevolg kunnen enkel deze 664 personen beschikken over een urgentiecode.

Er wordt geen onderscheid gemaakt binnen de groep van mensen die nog niet werden uitgenodigd om naar een PAB-MDT te gaan voor het opstellen van een inschalingsverslag (*MDT : multidisciplinair team – red.*). Het zijn allen mensen die op het ogenblik van hun aanvraag

niet in een Vlaams-Fondsvoorziening verbleven (die zij zouden verlaten bij toekenning van een PAB) en wier aanvraag gebeurde na 31 december 2000.

Wanneer deze personen zullen worden ingeschaald, is afhankelijk van de programmatie die bij besluit wordt geregeld.

4. Ongeveer 700 inschalingsverslagen werden opgesteld.

Deze inschalingsverslagen waren van :

- personen met prioriteit 1 (= personen van het experiment) ;
- personen met prioriteit 2 (= personen die een Vlaams-Fondsvoorziening verlaten) ;
- personen met prioriteit 3 (= personen die een PAB aanvragen vóór 01.01.01) ;
- personen zonder prioriteit wier aanvraag gebeurde vóór 1 februari 2001.

Deze laatste groep werd niet besproken door de deskundigencommissie, dit omdat de commissie eerst de dossiers met een prioriteit moest bekijken. Pas indien er nog budgetten waren na bespreking van de dossiers met een prioriteit, kon worden overgegaan naar deze laatste categorie. In 2001 was dit niet mogelijk.

De personen van wie de deskundigencommissie het dossier besprak (664), hebben een urgentiecode :

- 103 personen hebben urgentiecode 2 (urgentiecode 2 = zeer urgent),
- 511 personen hebben urgentiecode 1 (urgentiecode 1 = minder urgent),
- 21 personen ontvingen van de commissie een weigering,
- 29 personen overleden of zetten de aanvraag stop.

Vraag nr. 197
van 6 juni 2002
van mevrouw SONJA BECQ

Gehandicapten – Mobiliteitsprojecten

In het raam van de mobiliteit van personen met een handicap wordt gedurende vijf jaar op "experimentele basis" gewerkt (subsidiegids aangepast vervoer).

De diverse vervoersdiensten – actief in de verschillende provincies – dienden een projectaanvraag in volgens de bestaande richtlijnen.

De beschikbare middelen (34,6 miljoen) worden dan wellicht op grond van een aantal objectieve criteria onder de verscheidene vervoersdiensten verdeeld.

In 2001 waren er negen diensten die een aanvraag indienden (drie in Brussel en Vlaams-Brabant, één in Limburg, twee in Oost-Vlaanderen, drie in Antwerpen en geen in West-Vlaanderen). Wellicht zullen er dit jaar bijkomende aanvragen zijn om ook West-Vlaanderen te kunnen bedienen.

Vermits de programma's van de diensten van jaar tot jaar worden goedgekeurd, brengt dit telkens opnieuw onzekerheid voor de toekomstige werking met zich mee. Diensten stemmen hun werking af op de te ontvangen middelen.

1. Wanneer weten de diensten die een aanvraag indienden over hoeveel middelen ze zullen beschikken ?
2. Op grond van welke objectieve criteria gebeurt de verdeling onder de diensten ? Wordt er rekening gehouden met het gereden/geraamde aantal kilometers, of met de oppervlakte van de provincies, of met andere criteria ?
3. Wordt terzake een kosten-batenstudie gemaakt om na vijf jaar zicht te hebben op de reële kostprijs ?
4. Zijn er gegevens met betrekking tot rendabiliteit (hoe groot het grondgebied van een dienst minstens moet zijn en/of een minimaal aantal gereden kilometers) ?
5. In de subsidieregeling is bepaald dat 30 % van de inkomsten elders moet worden gezocht. Provincies en gemeenten zijn hierbij een mogelijkheid.

Wordt hiermee rekening gehouden bij de subsidiëring van het Gemeentefonds ?

Waarom gebeurt dit niet via voorafname en moeten diensten elk in de door hen bediende

gemeenten "bedelen" (eventueel gesteund door de provincie) ?

Wat indien sommige gemeenten wél en andere gemeenten niet op dergelijk verzoek ingaan ?

Antwoord

1. Begin juni gaf ik mijn principiële goedkeuring aan de evaluatie van de subsidieaanvragen die voor 2002 bij Gelijke Kansen in Vlaanderen werden ingediend. De deadline voor indiening was 25 maart 2002. Voor de sinds 2001 erkende diensten houdt deze beslissing in dat de basiswerking, tegenover het voorbije werkingsjaar, wordt gegarandeerd. De organisaties werden hiervan reeds op de hoogte gebracht.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger begrijpt dat aan een dergelijke beslissing een grondige en tijdrovende evaluatieprocedure voorafgaat, temeer daar het volledige vervoersdossier zich nog in een proeffase bevindt en de screening van de verschillende aanvragen dan ook dient te gebeuren in het licht van de globale doelstelling die we op termijn willen bereiken : de uitbouw van een coherent vervoerssysteem voor Vlaanderen.

De periode tot erkenning werd dit jaar reeds ingekort ten opzichte van het eerste proefjaar 2001. Het is mijn intentie om deze trend voort te zetten, zodanig dat de overbruggingsperiode stapsgewijs tot het minimum kan worden beperkt.

2. De subsidie wordt toegekend op basis van de criteria die vermeld staan in de subsidiegids. Iedere subsidieaanvraag dient een begroting te bevatten met een raming van alle inkomsten en uitgaven die betrekking hebben op het huidige werkingsjaar.

Uiteraard worden kosten gelieerd aan het aantal te rijden kilometers en dus aan het aantal klanten, maar ook de verschillende financieringsbronnen worden hierin meegenomen. Het totaal aan beschikbare krediet, dit is 858.000 euro voor het werkingsjaar 2002, wordt verdeeld over de – volgens de voorwaarden van het subsidiereglement – goedgekeurde aanvragen, en dit in verhouding tot het aangegeven begrotingstekort.

3. Het reglement goedgekeurd door de Vlaamse regering is een "voorlopige regeling". In het

kader van de bijsturing van dit reglement volgt mijn administratie nauwgezet de verschillende initiatieven op.

Om een zicht te krijgen op de reële kostprijs na vijf jaar moet er uiteraard rekening gehouden worden met de concrete behoefte aan aangepast vervoer en het potentieel aan klanten. Aangezien het aangepast vervoer supplementair werkt ten opzichte van het openbaar vervoer en de toegankelijkheid van dit reguliere aanbod nog stapsgewijs zal verbeteren, zal ook de behoefte aan aangepast vervoer variëren in tijd.

4. Hieromtrent beschik ik momenteel niet over wetenschappelijk onderbouwde gegevens, maar dergelijke gegevens zullen uiteraard mee in rekening genomen worden bij het opmaken van een definitief reglement.
5. Er werd een subsidiereglement uitgeschreven dat, als overgangsregeling, de mogelijkheid biedt om het reeds beschikbare budget op een efficiënte wijze te verdelen over een aantal bestaande organisaties rond aangepast vervoer. Er wordt ze mogelijkheid geboden om, mits extra financiële ondersteuning, de kwaliteit van hun werking te verbeteren en te werken binnen de door Gelijke Kansen in Vlaanderen opgestelde noodzakelijke normen qua infrastructuur en dienstverlening.

Via die weg kon, onafhankelijk van een eventuele co-financiering vanuit de onderliggende besturen, reeds een begin worden gemaakt met een gefaseerde, gestuctureerde uitbouw van een aangepast vervoerssysteem en van een coherent financieringssysteem.

Bij de opmaak van het reglement werd er rekening mee gehouden dat de opgelegde 30 % aan eigen inbreng grotendeels wordt ingevuld door de tarieven die rechtstreeks aan de klanten worden aangerekend. Strikt genomen is de noodzakelijke inbreng vanuit de onderliggende besturen dan ook beperkt. Met de reeds verkregen input kan alvast de basiswerking van de huidige gesubsidieerde initiatieven worden gegarandeerd.

Intussen wordt vanuit Gelijke Kansen in Vlaanderen en via de intermediaire bestuursfunctie van de provincies werk gemaakt van het overleg met lokale besturen rond een eventuele ruimere cofinanciering, en dit met het oog op de uitbreiding van het huidige aanbod. Deze besprekingen gaan alvast een gunstige richting uit.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD, SPORT,
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 72
van 21 maart 2002
van de heer CARL DECALUWE

Subsidies Nationale Loterij – Verdeelsleutel

Door het Lambermontakkoord komt er verandering in de subsidiëring van de Nationale Loterij en wordt een deel van de winst van de Nationale Loterij rechtstreeks doorgestort aan de Vlaamse Gemeenschap.

1. In welke mate werden er al afspraken gemaakt voor de toekomst over de verdeelsleutel van die inkomsten per departement ?

Welke middelen worden daarbij overgeheveld naar de departementen onder de bevoegdheid van de minister ?

2. Zijn de projecten en investeringen die in aanmerking komen voor een subsidieaanvraag binnen zijn/haar bevoegdheden al omschreven of opgesomd ? Zo ja, welke zijn het ?

3. Volgens welke criteria worden de subsidievoorwaarden en de beoordelingselementen opgesteld binnen de bevoegdheden van de minister ?

4. Kan de minister een overzicht geven van de toegekende subsidies binnen zijn/haar bevoegdheden voor het jaar 2001 ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers (vraagnummers : Dewael nr. 26, Stevaert nr. 250, Vogels nr. 129, Anciaux nr. 72, Vanderpoorten nr. 84, Landuyt nr. 56, Dua nr. 179, Van Mechelen nr. 106, Van Grembergen nr. 82, Gabriëls nr. 75).

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 20 september 2002, blz. 2076 – red.)

Vraag nr. 95
van 8 mei 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Linkebeek – Subsidiëring jeugdbewegingen

Uit de gemeenschapskrant Sjoenke van de sociaal-culturele raad van Linkebeek verneem ik dat de Franstalige scouts van het gemeentebestuur van Linkebeek elk 745 euro aan subsidies ontvangen, terwijl de Vlaamse chiro Sjoen naar verluidt slechts 250 euro ontvangt.

De reden die voor deze discriminatie wordt aangehaald, is dat de chiro ook subsidies van de Vlaamse Gemeenschap via het jeugdwerkbeleidsplan zou ontvangen.

1. Kan een dergelijke discriminatie wel ?

2. Bovendien blijken de scouts in 2000 een subsidie van 80.000 frank van de Franse Gemeenschap te hebben gekregen, naast een aantal kleinere subsidies vanuit Brusselse gemeenten.

Dit lijkt mij een overtreding te zijn van het territorialiteitsbeginsel.

Is de minister hiervan op de hoogte ?

Zo neen, wordt deze zaak onderzocht en worden er verdere stappen ondernomen ?

Antwoord

1. Het is inderdaad zo dat de Franstalige scouts vanwege het gemeentebestuur van Linkebeek meer subsidies ontvangen dan de Vlaamse chiro Sjoen. Men haalt hier als argument niet alleen de bijkomende subsidies aan vanwege de Vlaamse Gemeenschap op basis van het jeugdwerkbeleidsplan. Naar verluidt zouden de Franstalige verenigingen ook beduidend meer leden tellen.

Het inschrijven van deze subsidies in de begroting van de gemeente gebeurt nominatim en is niet gebaseerd op een reglement. Het betreft hier dan ook een duidelijke beleidsbeslissing vanwege het gemeentebestuur. Deze beslissing kan worden betreurd, doch ze houdt geen schending in van een of andere regelgeving, en de hogere overheid kan hier bijgevolg niet tegen optreden.

2. Wat de subsidie vanwege de Franse Gemeenschap betreft, is het zo dat de Vlaamse Gemeenschap steeds een beroep tot vernietiging bij het Arbitragehof heeft ingesteld tegen bepalingen in de begroting van de Franse Gemeenschap die erop waren gericht subsidies uit te keren aan verenigingen in de Vlaamse Rand en die inderdaad een schending van het territorialiteitsbeginsel inhouden. Het Arbitragehof heeft die bewuste bepalingen steeds geschorst. De Vlaamse Gemeenschap zal deze juridische weg consequent verder bewandelen.

Het tijdig opmerken van dergelijke overtredingen vanuit de Franse Gemeenschap is echter een gedeelde verantwoordelijkheid, die niet enkel bij de Vlaamse overheid kan worden gelegd. Alle informatie daarover die tijdig wordt gesignaleerd, zal steeds met de gepaste middelen worden behandeld. Ik zal op basis van deze informatie onderzoeken welke politieke en juridische stappen in deze kunnen worden genomen.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 90
van 4 april 2002
van de heer JOS DE MEYER

Mandaatvergoedingen HO – Pensioenberekening

In de Commissie voor de Sociale Zaken van de Kamer van Volksvertegenwoordigers verklaarde minister Vandenbroucke op 20 maart 2002 dat het ontwerp van koninklijk besluit dat ertoe strekt om de mandaatvergoedingen van bepaalde personeelsleden van het onderwijs op te nemen in de pensioenberekening, niet met terugwerkende kracht zal worden genomen wat de personeelsleden van het hoger onderwijs betreft (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Integraal Verslag Commissievergadering – Nr. 699 van 20 maart 2002, blz. 1 e.v.).

Hiermee komt hij terug op een vroeger gedane belofte. De terugwerkende kracht zou wel gelden voor de andere onderwijsniveaus.

1. Is bovenvermelde interpretatie van deze informatie correct ?

2. Heeft de minister een verklaring voor het feit dat minister Vandenbroucke deze terugwerkende kracht niet laat gelden voor de personeelsleden van het hoger onderwijs ?

3. Welke initiatieven neemt de minister om alsnog een grotere gelijkheid in de pensioenberekening van mandaathouders in het onderwijs te verkrijgen ?

Antwoord

1. De huidige tekst van het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde ontwerp van koninklijk besluit voorziet inzake inwerkingtreding voor de bedoelde mandaten in het hogescholenonderwijs, inderdaad niet in retroactiviteit.

2. Dit dient in nauw verband te worden gezien met de eigen aard van mandaatvergoedingen.

Zoals ik reeds heb gezegd in mijn antwoord op vraag nr. 81 van 21 maart 2002 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger (*Bulletin nr. 17 van 20 september 2002, blz. 2092 – red.*), worden de mandaten bij de hogescholen die uitbetaald worden in de vorm van een mandaatvergoeding, beschouwd als een vergoeding en niet als een bijwedge.

Op de mandaatvergoedingen worden momenteel geen sociale afhoudingen verricht. Ze zijn vergelijkbaar met de toelagen die worden verleend in het kader van het verlofstelsel TAO (tijdelijk andere opdracht) in de andere onderwijsniveaus.

3. Om de mandaatvergoedingen in aanmerking te laten komen voor het staatspensioen dienen de nodige sociale afhoudingen wel te worden verricht.

Door de datum van inwerkingtreding niet retroactief vast te leggen, zal daar op deze wijze rekening mee kunnen worden gehouden.

Vraag nr. 99
van 6 juni 2002
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Linkebeek – Franstalige onderwijzers

De schorsing destijds – door minister Sauwens – van de benoeming van een Nederlandsonkundige

onderwijzer in het Franstalig faciliteitenonderwijs kon niet op de instemming van de minister van Onderwijs rekenen. Evenwel werd beslist om terzake geen standpunt in te nemen tot de Raad van State een uitspraak zou doen.

Intussen blijkt dat onder meer in Linkebeek onderwijzers, ondanks het feit dat ze niet over het vereiste attest Nederlands beschikken, door de gemeenteraad benoemd worden.

1. Is de minister hiervan op de hoogte ?
2. Heeft zij reeds maatregelen genomen ?

N.B. Gelijkaardige vragen werden gesteld aan de ministers Vanderpoorten (vraag nr. 99) en Van Grembergen (nr. 102).

Antwoord

1. Ik ben ervan op de hoogte dat in de Franstalige gemeentelijke basisschool van Linkebeek met ingang van 1 januari 2002 een onderwijzeres werd benoemd.

Deze benoeming werd op 6 maart 2002 via de geëigende weg (formulier PERS 14) aan het departement Onderwijs meegedeeld. Via dezelfde weg werd het departement op de hoogte gebracht van de benoeming van nog twee andere onderwijzers, respectievelijk in de Franstalige gemeenteschool van Sint-Genesius-Rode en deze van Wommel.

2. Bij besluit van 29 maart 2002 heeft de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de uitvoering geschorst van het benoemingsbesluit van 18 februari 2002 van de gemeente Linkebeek. In een brief van 2 april 2002 werd het departement Onderwijs van deze schorsing op de hoogte gebracht. Reeds eerder had de gouverneur het departement in kennis gesteld van de schorsing van de benoeming in Sint-Genesius-Rode. De benoeming in Wommel werd niet geschorst, kennelijk omdat de betrokken onderwijzer de grondige kennis Nederlands niveau 2+ kan bewijzen.

Aangezien het departement aan een geschorste benoeming geen uitvoering kan geven, blijven de betrokken leerkrachten ten aanzien van de subsidiërende overheid tijdelijk aangestelde personeelsleden.

(Antwoord Paul Van Grembergen : blz. 246 – red.)

Vraag nr. 102 van 6 juni 2002 van de heer JOS DE MEYER

CAO VI – Plage-uren

De zesde Vlaamse onderwijs-CAO bepaalt dat in het secundair onderwijs het aantal plage-uren met de tijd zal worden verminderd (CAO : collectieve arbeidsovereenkomst). Zo zal bijvoorbeeld in elke scholengemeenschap het aantal plage-uren in het schooljaar 2002-2003 niet meer mogen bedragen dan 2,3 % van het totaal aantal georganiseerde uren.

1. Vermits de reductie van het aantal plage-uren per scholengemeenschap bekeken wordt, zal de scholengemeenschap dienaangaande een beleid moeten voeren.

Wat gebeurt er als de scholengemeenschap er niet in slaagt om deze reductie te bewerkstelligen ? Met andere woorden, als er nog scholen zijn die zo boven dat percentage zitten dat de globale norm voor de scholengemeenschap niet gehaald wordt ?

2. Wordt er gecontroleerd of deze norm gehaald wordt en zo ja, door wie ?

Bij welke instantie kunnen personeelsleden terecht als blijkt dat de scholengemeenschappen zich niet houden aan deze verplichting ?

Antwoord

1. In aansluiting op onderwijs-CAO VI zijn in het ontwerp van onderwijsdecreet XIV, dat eerlang in het Vlaams Parlement zal worden ingediend, bepalingen opgenomen met betrekking tot de beperking van het aantal organiseerbare plage-uren. Desbetreffend reductiescenario is ingegaan vanaf het schooljaar 2001-2002.

Sancties daarentegen zijn er niet. Indien een evaluatie van de reductiemaatregel evenwel zou uitwijzen dat dergelijke sancties opportuun zijn omdat bepaalde scholengemeenschappen of scholen die niet tot een scholengemeenschap behoren manifest het toegelaten aantal plage-uren overschrijden, dan zal een decretaal initiatief volgen.

2. Elke school zal op elektronische wijze (Edison) via een bestaand, maar aangepast document het departement Onderwijs informeren over het

aantal plage-uren waarmee een individueel personeelslid eventueel wordt belast. Daarnaast moet elke scholengemeenschap of school die niet tot een scholengemeenschap is toegetreden, een schriftelijke verklaring op een insturen, als onderdeel van het dossier jaarlijkse inlichtingen, met betrekking tot het globaal aantal georganiseerde plage-uren (al dan niet financierbaar of subsidieerbaar). Elektronische koppeling van een en ander biedt de departementale personeelsadministratie controlemogelijkheid.

Het is niet de bedoeling dat individuele personeelsleden het Onderwijsdepartement systematisch bevragen rond het al dan niet overschrijden van de toegelaten norm. In eerste instantie betreft dit immers de verhouding werkgever (inrichtende macht) / werknemer. Daarenboven zijn de scholengemeenschappen (scholen) ertoe gehouden de bevoegde onderhandelingsorganen te informeren over de verdeling én aanwending van de plage-uren, zodat de personeelsbelangen rechtstreeks en lokaal kunnen worden gevrijwaard. Overtredingen mogen uiteraard altijd worden gesignaleerd.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 180
van 28 maart 2002
van de heer JOHAN DE ROO

Bosgroepen – Stand van zaken

Het Bosdecreet laat toe dat bosgroepen worden opgericht. Bosgroepen zijn verenigingen van publieke en private boscigenaars die duurzaam bosbeheer willen stimuleren.

1. Hoeveel bosgroepen werden in Vlaanderen reeds opgericht en waar ?
2. Wat is de stand van zaken m.b.t. de erkennings- en subsidieregeling voor bosgroepen ?
3. Op welke manier worden de provincies ondersteund bij het oprichten van een bosgroep ?
4. Kan de bosgroep afspraken maken omtrent de inrichting van een "speelbos" ?

Antwoord

1. Momenteel zijn zes proefprojecten-bosgroepen in Vlaanderen opgericht en zijn er twee in oprichting :

Lopende projecten

Kempense Heuvelrug (Antwerpen)

Zuiderkempen (Antwerpen)

Noord-Hageland (VL. Brabant)

West-Limburg (Limburg)

Noordoost-Limburg (Limburg)

Zandrug Maldegem-Stekene (Oost-Vl.)

In oprichting

Noordwest-Vlaanderen (West-Vl.)

Vlaamse Ardennen (Oost-Vl.)

2. De ontwerptekst van het uitvoeringsbesluit is klaar en zal binnenkort aan de Vlaamse regering voorgelegd worden, waarna het advies aan de Raad van State kan worden gevraagd. Momenteel worden nog een aantal opmerkingen van de Inspectie van Financiën in het besluit verwerkt.
3. Bij het opstarten van een proefproject wordt een overeenkomst gesloten met een provinciebestuur of met een regionaal landschap. In deze overeenkomst worden afspraken omschreven en worden de doelstellingen van het proefproject opgesomd.

Het Vlaams Gewest verbindt zich ertoe de loonkosten te betalen van een voltijds coördinator (bij voorkeur landbouwingenieur Waters en Bossen of bio-ingenieur Land- en Bosbeheer) en een halftijds administratief medewerker. Daarnaast wordt een deel van de werkingskosten met een forfaitaire som gesubsidieerd.

Een stuurgroep wordt opgericht waarin alle betrokken partijen zijn opgenomen : de provincie, privé- en openbare boscigenaars, het bosbeheer (hoofdbestuur en buitendiensten), afdeling Natuur, lokale natuurverenigingen, ...

4. In het verleden heeft de Bosgroep Kempense Heuvelrug reeds een project "speelbossen" uitgewerkt. Ook bij het project Groene Ruimte werden de bosgroepen nauw betrokken. In het eindrapport van dit project worden de bosgroepen genoemd als belangrijke partner.

De bosgroepen kunnen met de gemeentelijke jeugdleden en -diensten communiceren en overleggen. Op die manier kan informatie worden verkregen over de bossen waarin gespeeld wordt en welke bosnaden er leven bij het lokale jeugdwerk. De bosgroep kan daar vervolgens op inspelen en de betrokkenen rond de tafel brengen. De bosgroep vormt het ideale platform voor zulk overleg tussen eigenaars (openbare en privé) en de bosgebruikers.

Bij de inrichting van een speelbos kunnen een aantal "speelvriendelijke" maatregelen genomen worden (aanwezigheid van omgevallen bomen, boom- en struiksoortenkeuze, ...). In de praktijk vergezelt de coördinator van de Bosgroep de eigenaar op het terrein en geeft een aantal nuttige tips voor een speelvriendelijk bos.

Vraag nr. 199
van 19 april 2002
van de heer JOS DE MEYER

VLIF-steun – Retroactiviteit

In maart 2002 werden de kredietinstellingen in kennis gesteld van een aantal preciseringen in de VLIF-reglementeringen, meer specifiek inzake investeringen op het vlak van leefmilieu en dierenwelzijn (VLIF : Vlaams Landbouwinvesteringsfonds).

Onder meer de steunintensiteit voor nieuwbouw en verbouwingen die voldoen aan de normen van biologische veehouderij, alsook voor het bouwen en verbouwen van stallen als potstal voor melkvee, wordt van 20 % naar 40 % gebracht, en dit met terugwerkende kracht voor de steunaanvragen tot 1 januari 2001.

De goedgekeurde steunaanvragen voor biologische veehouderij en potstallen onder de nieuwe VLIF-reglementering (retroactief tot 1 januari 2000) ingediend in het jaar 2000, komen voor de verhoogde steunregeling niet in aanmerking.

1. Is de bovenvermelde informatie en interpretatie van de aangepaste steunregeling correct ?
2. Zo ja, waarom is de retroactiviteit van de verhoogde steun beperkt tot januari 2001 ?

Hoeveel aanvragen van het jaar 2000 komen hierdoor niet in aanmerking voor verhoogde steun ?

3. Lijkt het om billijkheidsredenen niet gepast om alle aanvragen ingediend onder de VLIF-regeling die van kracht is sinds januari 2000, dezelfde steunintensiteit te geven ?

Antwoord

1. De bovenvermelde informatie en interpretatie van de aangepaste steunregeling is correct.
2. De retroactiviteit werd in eerste instantie beperkt tot januari 2001 omdat de administratieve en budgettaire gevolgen van een maatregel beheersbaar moeten zijn.

Op mijn vraag werd tegelijk met deze beslissing bekeken hoeveel dossiers in aanmerking komen voor verhoogde steun in verband met biologische veehouderij en potstallen. Het is immers logisch dat, indien er geen noemenswaardige problemen zijn op administratief en budgettair vlak, de pioniers ook verhoogde steun zouden ontvangen.

3. Toen bleek dat het hier gaat over een beperkt aantal dossiers, werd opdracht gegeven om de beslissingen terzake te herzien en de verhoogde steun ook toe te passen voor de dossiers van 2000.

Vraag nr. 200
van 19 april 2002
van mevrouw NIKI DE GRYZE

Vinderhoutse bossen (Lovendegem) – Bestemming

1. Wat zijn de precieze plannen m.b.t. de Vinderhoutse bossen, die gelegen zijn aan de grens van Drogen met Lovendegem: komt er een stadsrecreatiebos voor Gent, of wordt het een schermbos tegen de verkeersoverlast van het verkeer op de R4 ?

Welke timing wordt terzake gehanteerd ?

2. Welke oppervlakte beslaat het huidige gebied van de Vinderhoutse bossen ?

Wordt er een uitbreiding van het bos in het vooruitzicht gesteld ? Zo ja, met welke oppervlakte ?

3. Worden er onteigeningen gepland ?

Hoeveel landbouw wordt eventueel beheerslandbouw ?

4. Is er ook gedacht aan een recreatief element ?
5. Wat zijn de gevolgen voor de omgeving indien de Vinderhoutse bossen stadsrecreatiebos worden ?

Komt er dan een nieuwe infrastructuur voor Vinderhoutse ?

Antwoord

1. In de lokalisatiestudie (1997) voor een stadsbos voor Gent werden aan de hand van een multicriteria-analyse twee locaties als geschikt tot zeer geschikt aangewezen voor het ontwikkelen van een stadsbos, waaronder de site van de Vinderhoutse bossen.

In het structuurplan van de stad Gent werden de Vinderhoutse bossen aangewezen als een te ontwikkelen groenpool. Stadsbossen hebben een belangrijke rol te vervullen op het vlak van passieve recreatie, zoals wandelen, fietsen en eventueel paardrijden. Hierdoor kan de hoge recreatiedruk op andere waardevolle natuurterreinen verminderen. Een dergelijk bos vervult eveneens een zekere schermwerking ten aanzien van storend geluid, maar dit is niet de belangrijkste reden om bosuitbreiding te realiseren ter hoogte van de Vinderhoutse bossen.

Mijn bevoegde diensten hebben opdracht gekregen een ontwerp van inrichtingsplan uit te werken. Een concreet tijdsplan kan ik op dit ogenblik niet geven, omdat ik voor de implementatie van de plannen afhankelijk ben van procedures met betrekking tot de ruimtelijke ordening, waarover ik geen directe bevoegdheid heb. Voor de verdere timing zal overleg gepleegd worden met de minister en de diensten bevoegd voor Ruimtelijke Ordening.

2. Het bestaande boscomplex Vinderhoutse bossen beslaat 67 hectare. Wanneer een stadsbos op deze locatie verder als groenpool wordt ontwikkeld, is uitbreiding van het bestaande bos noodzakelijk. Het bestaande bos is gekenmerkt door een hoge ecologische waarde, onder meer als gevolg van de vochtige tot natte uitgangssituatie. In die zin komt het minder in aanmerking voor recreatieve ontwikkeling. Het leent zich veeleer voor natuurobservatie en -educatie. Om

als volwaardig stadsbos te fungeren, zal dus bosuitbreiding nodig zijn.

Op basis van binnen- en buitenlandse voorbeelden kunnen we stellen dat een bossite aan de rand van een stedelijke agglomeratie met beperkte gelijkaardige infrastructuren en in hoofdzaak bestemd voor passieve recreatie, een oppervlakte van minstens 200 hectare moet beslaan, wil men conflicten tussen de verschillende bosgebruikers vermijden.

3. Op dit ogenblik kan ik nog geen uitspraak doen over de vraag of er al dan niet onteigeningen zullen plaatsvinden. Ikzelf ben geen voorstander van onteigeningen. Mijn voorkeur gaat uit naar minnelijke verwervingen, overgangsregelingen in de vorm van tijdelijke gebruiksovereenkomsten met de grondgebruikers, uitruiling en dies meer. Soms zijn eigenaars en gebruikers vragende partij voor onteigening, wegens de bijkomende vergoedingen.

Beheerslandbouw kan uiteraard geen alternatief zijn voor bosaanleg, wel kan beheerslandbouw aangewezen zijn voor het beheer van open zones binnen of aan de rand van het bos. Daarbuiten moet mijn inziens volwaardige economische en duurzame landbouwbedrijvigheid kunnen plaatsvinden.

4. Bij het ontwikkelen van een inrichtingsplan voor het gebied zal uiteraard rekening gehouden worden met het recreatief gebruik.

Zo zullen wandel-, fiets- en ruitersporen moeten worden aangelegd en ingericht. Ook de inrichting van een speelzone in het aan te leggen bos behoort tot de mogelijkheden. Open zones zijn geschikt als picknick- of zonneweide.

5. Ik ben van oordeel dat de gevolgen vooral positief zullen zijn.

Een groene leefomgeving verhoogt de aantrekkelijkheid van een gebied en ook de milieucondities zullen erop verbeteren. Uiteraard zullen mensen het bosgebied willen bezoeken, wat ook het opzet van een dergelijk project is. Bossen beschikken, in vergelijking met andere openruimtegebieden, over een grote draagkracht om recreatie op te vangen zonder dat verstoring plaatsvindt. Door de toegangen tot het bos strategisch te kiezen, kan de verstoring ten aanzien van de omgeving tot het minimum beperkt worden. Nieuwe infrastructuur zal bestaan uit het aanleggen van boswegen ten behoeve van het

wandelen, fietsen en paardrijden, uit infopanelen en signalisatie op de boswegen en uit parkeergelegenheid.

Wanneer we erin slagen ook een duurzaam perspectief te bieden aan de huidige grondgebruikers, zullen er alleen maar positieve gevolgen zijn. Mijn diensten hebben dan ook de opdracht realistische voorstellen uit te werken, teneinde tot een consensus komen met de eigenaars en grondgebruikers.

De eigenaars en grondgebruikers zullen uiteraard van nabij betrokken worden bij de verdere fase van het project, wanneer er duidelijker zicht is op de voorstellen tot afbakening van het projectgebied en een eerste visie op de inrichting ontwikkeld is. Op dat ogenblik spreken we nog van een ontwerpfasen, waarbij bijsturingen, aanvullingen en dergelijke mogelijk zijn naar aanleiding van de consultatie van alle betrokkenen.

Vraag nr. 202
van 19 april 2002
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Resolutie GSM-masten – Uitvoering

Met terechte trots kondigden de ministers Vogels en Dua, zoals het Vlaams Parlement gevraagd had, de oprichting van een Steunpunt Milieu en Gezondheid aan. Er worden blijkens het persbericht verschillende concrete initiatieven genomen.

In dit kader is het bijna onbegrijpelijk dat de resolutie betreffende de oprichting van gsm-masten – problematiek die te maken heeft met milieu en gezondheid en waarover het Vlaams Parlement reeds een resolutie goedkeurde – niet uitgevoerd werd (Stuk 418 (2000-2001) – Nr. 4). Omwonenden maar ook gemeentebesturen blijven in onzekerheid.

De minister gaf in de commissie zelf toe dat de uitvoering van de resolutie onverantwoord lang duurde.

De minister is terzake coördinerend minister.

1. Welke concrete stappen werden recentelijk nog gedaan om de verschillende onderdelen van de resolutie uit te voeren?
2. Tegen wanneer wordt de effectieve uitvoering van de resolutie vooropgesteld ?

Antwoord

1. In mei vorig jaar heeft het Vlaams Parlement een resolutie ingediend betreffende de oprichting van gsm-atennes.

Zoals reeds meegedeeld in mijn antwoord aan de Vlaamse volksvertegenwoordiger van vier maanden geleden, werd bij het koninklijk besluit (KB) van 29 april 2001 houdende de normering van zendmasten voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz, een gezondheidsblootstellingsnorm vastgelegd voor radiofrequentieantennes die overeenkomt met een gemiddeld SAR (specifiek absorptievermogen) van 0,02 W/kg (watt per kilogram) (*vraag om uitleg over de opvolging van de resolutie betreffende de inplanting van gsm-masten ; Handelingen Commissievergadering – Nr. 95 van 24 januari 2002, blz. 9 e.v. – red.*). Deze norm biedt een viermaal hogere voorzorgfactor dan wat aanbevolen wordt door de Wereldgezondheidsorganisatie. Rond elke zendmast wordt daarmee een veiligheidszone gecreeërd die ontoegankelijk moet zijn voor het publiek. De zendmasten waarop het KB betrekking heeft, zijn naast de gsm- en UMTS-basisstations, ook de openbare radio- en tv-antennes, zenders voor CB en radio-amateurs, radarantennes, vrije radio's, het netwerk van de veiligheidsdiensten Astrid, enzovoort. (*UMTS : Universal Mobile Telecommunication System ; CB : Citizen Band ; Astrid : All-round Semi-cellular Trunking Radiocommunication Network with Integrated Dispatchings – red.*)

Dit KB werd nog gewijzigd bij koninklijk besluit van 21 december 2001. Als gevolg hiervan moet vóór de ingebruikname van een nieuwe antenne de eigenaar een technisch dossier samenstellen en bezorgen aan het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT). In dit technisch dossier zijn opgenomen : de gegevens die toelaten de blootstelling van personen aan de elektromagnetische straling te bepalen, een plan in horizontale projectie met de landschappelijke kenmerken en gebouwen die binnen een bepaalde blootstellingszone vallen, een verticale projectie met de theoretische veldstreken die bij maximaal vermogen zouden worden bereikt.

Indien uit deze gegevens blijkt dat het eigen SAR van de antenne een niveau van 0,001 W/kg kan overschrijden op een plaats buiten de veiligheidszone waar zich personen kunnen bevinden, dient bovendien een conformiteitsattest

voor de totale zendmast te worden aangevraagd aan het BIPT. De inhoud van het conformiteitsattest is als bijlage bij het KB nader bepaald. De technische inlichtingen over de antenne en de eventuele metingen zijn onderdeel van dit conformiteitsattest. De eigenaar bezorgt het conformiteitsattest aan alle bevoegde overheden.

Voor reeds bestaande antennes moet de eigenaar het technisch dossier opmaken tegen uiterlijk eind 2006. De timing voor het regulariseren van bestaande antennes dient te worden vastgesteld tegen 1 juli 2002.

Gevolg gevende aan mijn verzoek, heeft de administratie parallel hiermee voorbereidend werk geleverd in het kader van een bevredigende informatieverstrekking, een eventuele Vlarem-wijziging en het uitvoeren van wetenschappelijk onderzoek.

a) Informatieverstrekking

Alle nuttige technische informatie over een te plaatsen antenne of zendmast en de toetsing van de lokale situatie aan de federale blootstellingsnorm is vervat in het technisch dossier, eventueel aangevuld met het conformiteitsattest van het BIPT, dat is opgelegd in het KB van 21 december 2001 (zie hierboven). Belangrijk is deze informatie in begrijpelijke termen voor de omwonenden ter beschikking te stellen.

Hiervoor tekenen zich twee mogelijke pistes af, of een combinatie van beide :

- de informatie beschikbaar stellen binnen de Vlarem-procedure (zie verder), en/of
- via een herziening van de Telecomcode de informatiedoorstroming uitwerken.

Samen met mijn collega minister Van Mechelen heb ik in maart laatstleden de administratie verzocht om een actualisatie van de Telecomcode voor te bereiden. Tot op heden had deze code een duurzame ruimtelijke lokalisatie van draadloze telecominfrastructuur in Vlaanderen als doel. Wij willen dit concept uitbreiden met milieuhygiënische en informatieaspecten. Via de nieuwe Telecomcode dienen gemeentebesturen gesensibiliseerd te worden om de omwonenden op een proactieve manier te informeren over de oprichting van nieuwe masten en de gezondheidseffecten ervan.

b) Vlarem-aanpassing

In zijn resolutie vraagt het Vlaams Parlement om gsm- en andere zendantennes die op minder dan 300 meter van scholen en ziekenhuizen worden opgericht milieuvergunningplichtig klasse 2 te maken, en de andere meldingsplichtig (klasse 3).

Zoals reeds eerder meegedeeld, rijst met betrekking tot deze differentiatie op basis van afstand juridisch een probleem. Dergelijke indeling betekent dat een bestaande mast door externe factoren (bv. bouw van een nieuwe school) vergunningplichtig kan worden. Bovendien kan de invoering van een klasseverschil op zijn beurt bijkomende ongerustheid veroorzaken bij de bevolking.

Zo'n vergunningplicht legt ook grote bijkomende administratieve lasten op de gemeenten. Het gaat hier niet alleen om gsm-masten, maar eveneens om toekomstige UMTS-antennes en alle andere radiofrequentiezenders (zie hierboven). Volgens sommige bronnen spreekt men over enkele tienduizenden antennes. Welk aandeel daarvan binnen 300 meter van scholen en ziekenhuizen ligt, is niet bekend. Van de gsm-masten evenwel zou volgens de gegevens van de operatoren 80 % in klasse 2 vallen.

Ik heb daarom mijn administratie gevraagd een andere piste te onderzoeken : de antennes waarbij zich woonvertrekken bevinden in het horizontale vlak binnen een zekere straal rond de antenne (bv. 100 m) in de uitzendrichting van de antenne of net eronder (bv. tot 5 m eronder), indelen als klasse 2.

Hoewel deze indeling een betere differentiatie geeft in relatie met de blootstelling, rijzen ook met betrekking tot deze benadering problemen : het uitstraalpatroon (onder andere de hellingshoek) van de diverse zendantennes kan sterk verschillen. Bovendien kan een dergelijke regelgeving als neveneffect hebben dat antennes op hogere masten dan nodig worden gemonteerd, dat antennes niet tegen de gevel maar op een mast worden opgesteld, en in het algemeen dat antennes naar de open ruimte worden geduwd in plaats van binnen de bewoonde zones te functioneren, waar ze minder uitzendvermogen moeten ontwikkelen. Indien dit het geval zou zijn, zou de milieuregelgeving het omgekeerde effect kunnen hebben van wat men vanuit het

standpunt van ruimtelijke ordening wil bereiken.

c) Wetenschappelijk onderzoek

Het geplande onderzoek "Benaderende berekening van de blootstellingsniveaus voor de bevolking aan elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz over Vlaanderen, uitgaande van de emissiegegevens van de zendbronnen" was oorspronkelijk gepland voor 2002 maar dient te worden uitgesteld, omdat de nodige basisgegevens, die het BIPT momenteel verzamelt, nog niet beschikbaar zijn.

Volgens bovenvermelde KB's moet men bij het BIPT een technisch dossier indienen voor elke nieuwe zendmast en moeten eigenaars van zendmasten die er reeds stonden vóór 1 juli 2002, een planning indienen voor regularisatie (einddatum indienen regularisatiedossiers is eind 2006). Volgens inlichtingen ingewonnen bij het BIPT zou naar schatting nog maar één duizendste van het aantal brongegevens binnengebracht zijn.

Bij het vergaren van deze basisgegevens duiken volgende problemen op.

- Het KB verplicht niet om de geografische coördinaten op te geven (enkel adres en aanduiding op het kadasterplan). Het BIPT vraagt nu om toch de WGS84-coördinaten toe te voegen.
- WGS84-coördinaten laten niet toe om de bron exact (met een fout kleiner dan enkele meters) te lokaliseren, maar aangezien de veldsterkte van sommige bronnen laag is en de invloedssfeer klein, moet de bron zo exact mogelijk gelokaliseerd worden.
- Gegevens van zowel professionele uitbaters (operatoren) als kleine en private uitbaters (vrije radio's, politiecommissariaten), vertonen grote fouten (coördinaten afgelezen van stafkaart, verkeerde omzetting van Lambert- of ED50-coördinaten naar WGS84-coördinaten) en de doorgegeven data kunnen niet 100 % worden gecontroleerd door het BIPT.
- Sommige gegevens van grote bronnen kunnen niet of slechts met grote vertraging worden opgevraagd, zoals bijvoorbeeld gegevens van Belgocontrol (uitbating radars voor de nationale luchthaven) en gegevens van militaire bronnen.

(WGS84 : *World Geodetic System 1984* ; ED50 : *European Datum 1950* – red.)

In het meerjarenprogramma van het Steunpunt Milieu en Gezondheid, luik 1 "Beleidsondersteuning", werd ingeschreven dat zoveel mogelijk informatie ter beschikking zal worden gesteld inzake de blootstelling aan lage dosissen. In het bijzonder dient de nodige aandacht te gaan naar de niet-ioniserende elektromagnetische straling. Prof. dr. L. Hens (VUB, vakgroep Menselijke Ecologie) is verantwoordelijk voor dit luik (*VUB : Vrije Universiteit Brussel* – red.). Tot nu toe is er nog geen informatie beschikbaar.

2. Wegens de problemen die nog moeten worden uitgeklaard om te komen tot een milieuvergunningplicht in die gevallen waar ook de hoogste blootstelling mag worden verwacht, en aangezien ook overleg nodig is met de lokale besturen inzake de administratieve impact van het invoeren van een milieuvergunningplicht, kan ik nog geen limietdatum voorstellen waarop een ontwerp van Vlarew-wijziging zal worden voorgelegd aan de Vlaamse regering.

Ik heb mijn diensten gevraagd hieraan met bekwame spoed voort te werken.

**Vraag nr. 206
van 25 april 2002
van de heer CARL DECALUWE**

Alternatief proceswater – Stand van zaken

Enige weken geleden heb ik samen met andere collega's het probleem van het sokkelwater en het project inzake de omschakeling naar alternatieve waterbedelingssystemen in de textielsector aangekaart in de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening (Handelingen Commissievergadering 118 van 7 februari 2002, blz. 11 e.v.).

Ik was verheugd te vernemen dat de minister haar volle steun verleende aan het streekcharterproject dat in Waregem opgestart werd. De minister heeft er zich toen toe verbonden een aantal stappen te ondernemen om de bedrijven die willen omschakelen naar dit alternatief proceswater, op één of andere manier te ondersteunen.

De minister gaf de opdracht om na te gaan of het via het heffingsbeleid mogelijk zou zijn om een tegemoetkoming (een soort korting op de grondwa-

terheffing) toe te kennen aan de bedrijven die overschakelen naar dit alternatief proceswater. De minister zou ook laten onderzoeken hoe het zit met de kostenstructuur, omdat er nogal wat onduidelijkheid bestond over de kostprijs die Aquaplus voorstelde. Ten slotte zou de minister in contact treden met haar collega Gabriels, om samen te zoeken naar een oplossing en om elk vanuit de respectieve bevoegdheden de ondersteuning aan deze bedrijven op het niveau van de regering te verdedigen.

Dit zijn allemaal positieve elementen die het project op korte of middellange termijn vooruit kunnen helpen. Maar momenteel is de situatie voor de bedrijven kritiek wat de grondwatervergunning betreft : deze bedrijven verkeren geheel of toch bijna geheel in een situatie van illegaliteit, omdat de vergunningsaanvragen voor grondwater teruggeschroefd of geweigerd worden. Deze bedrijven vragen een overbruggingsperiode waarin vergunningen afgeleverd worden, totdat de omschakeling operationeel is.

1. Wat is de stand van zaken m.b.t. de door de minister voorgestelde initiatieven (heffingsbeleid, overleg met minister Gabriels, kostenstructuur) ?
2. Wat is de stand van zaken m.b.t. de vergunning om grondwater op te pompen ?

Wordt er een overbruggingsperiode ingelast ?

3. Wanneer wordt een vorm van tegemoetkoming voor deze bedrijven op de kabinetsraad voorgelegd ?

Antwoord

1. Een van de doelstellingen in het waterbeleid is de bescherming en het herstel van grondwatervoorraden en van overgeëxploiteerde lagen in het bijzonder. De bescherming van de Sokkel is daarbij een prioriteit.

Om het evenwicht inzake de watervoorraden in de Sokkel te herstellen, zijn drastische maatregelen noodzakelijk. Het is mijn betrachting om verder door te gaan op de ingeslagen sporen :

- verder verhogen van het niveau van de heffing op de winning van grondwater uit bedreigde watervoerende lagen en in bedreigde gebieden, tot een dergelijk niveau dat bedrijven aangespoord worden over te schakelen op goedkopere alternatieve bronnen. Be-

drijven in de regio rond Waregem bereiden zich daar trouwens nu al op voor ;

- beperken van het afleveren van vergunningen voor het verder winnen van grondwater uit de Sokkel, zowel in capaciteit als in de tijd : momenteel worden aanvragen voor nieuwe grondwaterwinnings of voor uitbreiding van bestaande winningen uit de Sokkel restrictief behandeld ;
- sensibiliseren van de bedrijven tot waterbesparing en tot het gebruik van alternatief proceswater ;
- ondersteunen van projecten tot bedeling van alternatief proceswater.

Mijn administratie heeft overleg gepleegd met de diensten van collega Jaak Gabriels. Die hebben te kennen gegeven dat bedrijven voor expansiesteun op basis van het milieucriterium of de zogeheten ecologiesteun momenteel enkel in aanmerking komen wanneer ze daadwerkelijk waterbesparende maatregelen realiseren ; het enkel overschakelen van de ene waterbron op een andere, zonder dat er bespaard wordt op water als grondstof, zou daar dus niet onder vallen.

Ook zou een geplande hogere heffing voor het gebruik van Sokkelwater in mindering moeten worden gebracht van eventuele expansiesteun bij gebruik van alternatief proceswater, waardoor de piste van de ecologiesteun aan bedrijven minder interessant wordt.

Anderzijds moeten in het kader van het ontwerpdecreet inzake expansiesteun nog uitvoeringsbesluiten genomen worden om de concrete invulling van de ecologiesteun nader te bepalen. Ik zal bij collega Gabriels aandringen om dit aspect mee op te nemen.

Ondertussen heeft mijn administratie verdere stappen gedaan in de onderbouwing van het te voeren beleid :

- als voorlopige conclusie van een wetenschappelijk onderbouwde scenarioberekening (de studie is nog niet afgerond) is gebleken dat voor de Sokkel 75 % van het huidige vergunde debiet van ongeveer 12 miljoen m³ per jaar onmiddellijk moet worden afgebouwd om binnen vijf jaar een begin te maken met het herstel van de Sokkel.

Het is duidelijk dat het hier gaat om een zeer drastische impact op het huidige watergebruik in de regio, waarbij bedrijfeconomisch zal moeten worden gezocht naar een overgangperiode ;

- een voorstel tot aanpassing van de factoren voor de berekening van de heffing op het winnen van grondwater uit de Sokkel is in voorbereiding ;
 - er werden een aantal studieopdrachten opgestart met als doel aan de hand van voorbeeldprojecten het toepassen van wateraudits bij bedrijven te promoten, waarbij gezocht wordt naar alle mogelijke waterbesparende maatregelen op bedrijfsniveau ;
 - er wordt nagegaan op welke wijze de aanleg van alternatieve waterbedelingscircuits kan worden ondersteund. De vergelijking van de kostenstructuur van de verschillende projectvoorstellen (Aquaplus, VMW, ...) is nog aan de gang (*VMW : Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening – red.*).
2. Zoals gezegd, zullen in de toekomst verdere beperkingen op het winnen van grondwater uit de Sokkel worden opgelegd. Uitbreidingen van bestaande winningen en de aanleg van nieuwe winningen worden in principe geweigerd, verlengingen van bestaande winningen worden beperkt in de tijd en eventueel in volume via gefaseerde afbouw. Op die wijze wordt aan de bedrijven nog een overbruggingsperiode toegekend.

Ik ben geen voorstander van een gedoogbeleid bij illegale situaties, omdat bedrijven daardoor geneigd zullen zijn om noodzakelijke investeringen voor omschakeling naar andere waterbronnen nog langer uit te stellen.

3. Zoals hierboven vermeld, is een rechtstreekse tegemoetkoming aan individuele bedrijven blijkbaar niet haalbaar.

Gelet op het hoge noodzakelijke afbouwpercentage voor de Sokkel en de grote watervraag in die regio, zonder dat alternatieve waterbronnen ter plaatse rechtstreeks door de bedrijven kunnen worden aangesproken, zie ik de uitbouw van collectieve bedeling van "grijs water" in gebieden met grote watervraag via een nutsbedrijf als alternatief haalbaar. Ik ben van mening dat de drinkwatermaatschappijen in Vlaanderen het best geplaatst zijn om alternatieve waterbede-

lingscircuits aan te leggen. Zij leveren nu reeds water aan bedrijven ; in dit geval zou het gaan om de aanleg van nieuwe circuits voor de bedeling van zogeheten "grijs water", dat niet hoeft te voldoen aan de normen voor drinkwaterkwaliteit.

In dit kader kan worden onderzocht in hoeverre aan drinkwatermaatschappijen subsidies kunnen worden verleend voor de aanleg van productie-infrastructuur voor leidingen voor de bedeling van "grijs water".

Ik zal dit voorstel aan de orde stellen naar aanleiding van de begrotingsbesprekingen voor het najaar 2003. De verhoging van de grondwaterheffing, die voor extra inkomsten zorgt in het MINA-fonds, kan op die wijze gebruikt worden voor investeringen in een grijswatercircuit, waardoor de kosten voor de bedrijven aanvaardbaar worden (*MINA-fonds : Fonds voor Preventie en Sanering Inzake Milieu en Natuur – red.*).

JAAK GABRIELS

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, BUITENLANDSE HANDEL
EN HUISVESTING

Vraag nr. 90
van 24 mei 2002
van de heer JAN VERFAILLIE

Bouw- en renovatiepremies – Gebiedsafbakening

Sinds 1 maart 2001 kunnen de Vlaamse gezinnen onder bepaalde voorwaarden een bouw- of renovatiepremie van 7.500 euro aanvragen. Aan deze regeling komt op 30 september 2002 een einde.

Een van de voorwaarden is dat de woningen gelegen moeten zijn in de woningbouw- of woonvernieuwingsgebieden. In grote lijnen komen deze gebieden overeen met de bestaande woonkernen. Deze gebieden zijn afgebakend en cartografisch voorgesteld op schaal 1:25.000. De afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (ROHM) of de gemeente kunnen hieromtrent verdere inlichtingen verschaffen aan de kandidaat-bouwer of -verbouwer.

Wanneer een huisvestingsmaatschappij een verkaveling aanlegt, kan het gebeuren dat deze deels gelegen is in het woningbouwgebied en deels erbui-

ten. Dit geeft in de praktijk blijkbaar aanleiding tot uiteenlopende interpretaties m.b.t. het toekennen van een bouw- of renovatiepremie.

1. Wanneer blijkt dat meerdere loten van een gerealiseerde verkaveling voor de ene helft in het woningbouwgebied liggen en voor de andere helft erbuiten, hoe wordt dit dan geïnterpreteerd ?

Komen deze percelen in aanmerking (althans wat deze ene voorwaarde betreft) als zijnde gelegen in woningbouwgebied ?

2. Het gebeurt dat de afdeling ROHM een dossier weigert omdat het bouwperceel buiten het woningbouwgebied valt, terwijl de gemeente vooraf schriftelijk aan de kandidaat-bouwer heeft laten weten dat zijn perceel in aanmerking komt voor de premie.

Hoe komt het dat er niet meer eenduidigheid is ? Welk verhaal heeft de bouwheer ?

3. Doordat de kaarten van de woonvernieuwingsgebieden en woningbouwgebieden in Vlaanderen opgemaakt zijn op schaal 1:25.000, valt de grens op het terrein op ware grootte vaak moeilijk te bepalen. Volgens de ene instantie komt het perceel net in aanmerking, volgens de andere instantie net niet.

Is de minister op de hoogte van deze problematiek ?

Welke criteria worden in dit geval dan gehanteerd ?

4. Hoe kan de kandidaat-bouwer of -verbouwer op een vlotte en juiste manier weten of zijn woning of bouwperceel in een woonvernieuwingsgebied of woningbouwgebied ligt ?

Antwoord

1. Een gedeeltelijke ligging van de premiewoning in een woningbouw- of woningvernieuwingsgebied wordt aanvaard.

Deze percelen komen dus op basis van hun ligging in aanmerking voor een nieuwbouwpremie.

2. De provinciale afdelingen ROHM kunnen aan de hand van lijsten nagaan of een woning bin-

nen een woonvernieuwings- of woningbouwgebied valt.

Nieuwe straten zijn echter niet altijd opgenomen op deze lijsten. In dergelijke gevallen wordt de ligging van het perceel via het ingediende bouwplan vergeleken met de kaarten van de woningbouw- en woonvernieuwingsgebieden waarover de provinciale afdelingen ROHM beschikken.

De gemeenten beschikken over dezelfde gegevens, dus in principe dienen zowel gemeente als afdeling ROHM tot eenzelfde oordeel te komen. Enkele gemeenten blijken echter niet altijd het onderscheid te hebben gemaakt tussen de woonvernieuwings- en woningbouwgebieden zoals gedefinieerd in de Vlaamse Wooncode, en de woongebieden en woonuitbreidingsgebieden zoals bepaald in de regelgeving inzake Ruimtelijke Ordening. Ik meen evenwel dat dit inmiddels is bijgestuurd.

3. Wanneer de bouwheer het niet eens is met de beslissing tot weigering van de nieuwbouwpremie, dan kan hij met een gemotiveerd verzoekschrift beroep instellen. Er wordt dan nagegaan of het beroep ontvankelijk is, en een nieuwe, definitieve beslissing wordt binnen twee maanden na het indienen van het beroep megedeeld.

Wat de beroepen omtrent de woonvernieuwings- en woningbouwgebieden betreft, werd de aanvankelijke beslissing van de provinciale afdelingen ROHM slechts in een zeer beperkt aantal gevallen gewijzigd. Dat toont aan dat er binnen de administratie Huisvesting wel degelijk grote eenduidigheid bestaat.

4. De problematiek is mij bekend. De regelgeving is echter heel duidelijk : enkel de beslissing van de administratieve eenheid binnen de Vlaamse Gemeenschap belast met de uitvoering van het Vlaams woonbeleid, is van tel.

De provinciale afdelingen ROHM hanteren daarbij ruime criteria, zoals ook al bleek uit het antwoord op de eerste vraag. Er wordt in de mate van het mogelijke rekening gehouden met standpunten van andere instanties, doch wanneer de provinciale afdelingen ROHM tot een andersluidende conclusie komen, dan heeft deze voorrang, teneinde de beoordeling van alle aanvragen voor een nieuwbouwpremie eenduidig te houden.

5. De lijst van de woningbouw- en woonvernieuwingsgebieden is door iedereen in te kijken op de website van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (<http://www.vhm.be/Professioneel/Prof-frame.htm>).

De geïnteresseerde kan op basis van gemeente en straatnaam onmiddellijk te weten komen of de woning zich in een woonvernieuwings- of woningbouwgebied bevindt. Het is moeilijk om nieuwe straatnamen onmiddellijk op te nemen in deze lijst. Daarom ontwikkelde de afdeling Woonbeleid per provincie een planmatig overzicht van de woonvernieuwings- en woningbouwgebieden. Deze plannen werden verspreid naar de Vlaamse gemeenten, waar geïnteresseerden ze steeds kunnen raadplegen.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81, 6)**

Nihil.

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

* datum van afsluiting : 4/10

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering				
△ 11	24.11.2001	J. Sauwens	<i>Steunpunt Beter Bestuurlijk Beleid – Staats hervorming</i>	259
29	19.04.2002	J. Sauwens	<i>Adviezen Raad van State – Termijn</i>	260
31	24.05.2002	S. Becq	<i>Zorgverzekering – Uitgaven</i>	1
32	24.05.2002	B. Laloo	<i>Resolutie Schelde-estuarium – Windturbineparken in zee</i>	281
35	09.07.2002	A.-E. Bogaert	<i>Begroting – Inflatiegraad</i>	1
36	09.07.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Taalgebruik in bestuurszaken – VCT-adviezen</i>	2
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
274	25.04.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>N16 Bornem – Snelheidsbeperking en inhaalverbod</i>	2
275	25.04.2002	D. Ramoudt	<i>N34 Kust – Mobiliteit</i>	2
282	03.05.2002	M. Van den Eynde	<i>N116 Ranst – Verkeersveiligheid</i>	4
283	08.05.2002	A. De Martelaer	<i>Autosnelwegvoorzieningen – Rolstoelgebruikers</i>	4
284	16.05.2002	C. Decaluwe	<i>Borden langs gewestwegen – Verbaliseringsbeleid</i>	5
285	16.05.2002	C. Decaluwe	<i>R8 Kortrijk – Wateroverlast</i>	5
286	16.05.2002	C. Decaluwe	<i>Basismobiliteit – Prioriteitenlijst</i>	6
287	16.05.2002	J. Verfaillie	<i>Kruispunt N8-N319 Alvergingem – Heraanleg</i>	6
288	16.05.2002	J. Verfaillie	<i>Europalaan Veurne – Heraanleg</i>	7
289	16.05.2002	J. Verfaillie	<i>Campagne spoorvorming – West-Vlaanderen</i>	7
290	16.05.2002	J. Verfaillie	<i>Ring Oostende – Aanpassingswerken</i>	7
291	16.05.2002	J. Loones	<i>Wetswijziging beloodsing zeevaartuigen – Financiële gevolgen</i>	9
292	16.05.2002	E. Matthijs	<i>N49 Meetjesland – Op- en afritten</i>	10
293	16.05.2002	F. Vermeiren	<i>N5 St.-Genesius-Rode – Wegdek</i>	10
294	16.05.2002	L. Caluwé	<i>N16 Scheldebrug Temse – Files</i>	11
295	16.05.2002	E. Glorieux	<i>Vrije tram- en busbanen – Ongevallen</i>	11
296	24.05.2002	M. Dillen	<i>Kruispunt N12 Wijnegem – Verkeersveiligheid</i>	12
297	24.05.2002	M. Dillen	<i>N121 Schilde-'s Gravenwezel – Fietspaden</i>	13
298	24.05.2002	J. Penris	<i>Waaslandtunnel Antwerpen – Signalisatie tijdelijke aansluitingen</i>	14
299	24.05.2002	J. Penris	<i>Alternatieve energie – Getijdenwerking</i>	15
300	24.05.2002	J. Verfaillie	<i>N8 Koksijde-Ieper – Verkeersdrukte</i>	16

301	24.05.2002	M. Van den Eynde	<i>E313 Ranst – Dienstuitgang</i>	16
302	24.05.2002	J. Penris	<i>Buslijn 33 Antwerpen – Frequentie</i>	17
303	24.05.2002	F. Vermeiren	<i>Kruispunt A12 Londerzeel – Heraanleg</i>	18
304	24.05.2002	J. Verfaillie	<i>Ringwegen Middelkerke en Slijpe – Stand van zaken</i>	18
305	24.05.2002	J. Malcorps	<i>Werkplaatsboten – Controle</i>	19
306	30.05.2002	J. Verfaillie	<i>Fietssuggestiestroken – Vorm en kleur</i>	20
307	30.05.2002	L. Caluwé	<i>Nachtbus – Noorderkempen</i>	21
308	30.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Personenvervoer te water – Project Schelde</i>	21
309	06.06.2002	A. De Martelaer	<i>Gratis openbaar vervoer – Gehandicapten</i>	22
310	06.06.2002	A.-E. Bogaert	<i>Maritieme toegangswegen – Onderhoud</i>	23
311	06.06.2002	C. Decaluwe	<i>N43-N8 Kortrijk – Verkeerslichten</i>	27
312	06.06.2002	E. Matthijs	<i>Leopoldkanaal – Afwatering</i>	28
313	06.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Meerjarenprogramma gewestwegen – Tongeren</i>	28
314	06.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Voeren – Wegwijzers</i>	29
315	06.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kruispunt N79/N618 Tongeren – Heraanleg</i>	29
316	06.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>N108 Lierse Ring – Verkeersveiligheid</i>	30
317	06.06.2002	J. De Meyer	<i>E17 Beervelde – Signalisatie wegenwerken</i>	30
318	06.06.2002	J. De Roo	<i>N60 Gent-Oudenaarde – Signalisatie wegenwerken</i>	31
319	06.06.2002	N. De Gryze	<i>Toeristische borden – Gent</i>	32
320	14.06.2002	F. Vermeiren	<i>Buslijnen Vlaams-Brabant – Doorstroming</i>	33
321	14.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse statistieken – Allochtonen</i>	33
322	14.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>NV Zeekanaal – Fort Sint-Margriet Bornem</i>	35
323	14.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>A12 Puurs – Sluipverkeer</i>	36
325	21.06.2002	A. Moreau	<i>Veiligheid schoolomgevingen – Stand van zaken</i>	36

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

104	28.02.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leeftijdsgrenzen – Tewerkstellingsprogramma's</i>	282
130	21.03.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Subsidies Nationale Loterij – Welzijn</i>	282
147	19.04.2002	S. Becq	<i>Toegankelijkheid – Expertisecentrum en provinciale steunpunten</i>	283
152	19.04.2002	P. Ceysens	<i>St.-Pietersziekenhuis Leuven – Bestemming (2)</i>	284
156	25.04.2002	S. Becq	<i>Toegankelijkheid – Vlaamse Bouwmeester</i>	284
158	03.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Inburgeringstrajecten – Stand van zaken</i>	285
159	03.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kind en Gezin – Vaccinatiedatabank</i>	38
162	03.05.2002	A. De Martelaer	<i>Gehandicaptenzorg – Allochtonen</i>	286
163	03.05.2002	A. De Martelaer	<i>Gehandicaptenzorg – Allochtone begeleiders</i>	287
164	08.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Onthaalbeleid allochtonen – Hogergeschoolden</i>	39

165	08.05.2002	C. Decaluwe	<i>Kinderopvang – West-Vlaanderen</i>	287
166	08.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ouderenzorg – Behoefteprognoses</i>	290
167	08.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderopvang – Gezinsondersteunende functie</i>	40
168	16.05.2002	D. Ramoudt	<i>Rookgedrag – Preventiecampagnes</i>	41
△ 169	16.05.2002	A. De Martelaer	<i>Toegankelijkheid – Zwembaden</i>	43
170	16.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Media en allochtonen – Beleid</i>	46
171	16.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Centra voor geestelijke gezondheidszorg – Managementfunctie</i>	293
173	24.05.2002	C. Van Eyken	<i>Toegankelijkheid – Openbare gebouwen</i>	294
174	24.05.2002	M. Dillen	<i>Kinderen met overgewicht – Preventiebeleid</i>	46
175	24.05.2002	M. Dillen	<i>Kinderen met overgewicht – Multidisciplinaire interventies</i>	49
△ 176	24.05.2002	S. Becq	<i>Zorgverzekering – Uitgaven</i>	50
177	24.05.2002	J. Sauwens	<i>Drugpreventiewerkers – Stand van zaken</i>	51
178	30.05.2002	J. Maes	<i>Overdracht rusthuis Wingene – Erkenning</i>	295
179	30.05.2002	S. Becq	<i>Kinderopvang – Extra plaatsen</i>	296
180	30.05.2002	S. Becq	<i>Kinderopvang – Rekrutering opvanggezinnen</i>	298
181	30.05.2002	A. Moreau	<i>Gehandicapten – Residentiële opvang</i>	300
182	30.05.2002	M. Dillen	<i>Drugpreventieproject Voetbalbond – Betrokkenheid</i>	52
183	30.05.2002	J. Maes	<i>Dagcentrum Mozaïek (Ieper) – Capaciteitsuitbreiding</i>	52
184	30.05.2002	M. Dillen	<i>Delinquente jongeren – Gesloten instellingen</i>	301
185	30.05.2002	M. Dillen	<i>Delinquente jongeren – Uitvoering gerechtelijke plaatsingen</i>	303
186	30.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Brusselse ziekenhuizen – Toegang Kind en Gezin</i>	303
187	30.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Gesubsidieerde kinderopvang</i>	54
188	30.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Inburgering – NT2-erkenningen Brussel</i>	55
189	30.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Brussel – Welzijnsinitiatieven</i>	304
190	30.05.2002	P. Ceysens	<i>Vlaams Fonds – Gehandicapte zelfstandigen</i>	55
191	06.06.2002	M. Dillen	<i>Delinquente jongeren – Vervolgopvang</i>	56
192	06.06.2002	M. Dillen	<i>Dag van het Gezin – Initiatieven</i>	58
193	06.06.2002	S. Becq	<i>Persoonlijk assistentiebudget – Wachtlijst</i>	305
194	06.06.2002	M. Dillen	<i>Armoedebeleid – Samenwerkingsakkoord</i>	58
195	06.06.2002	M. Dillen	<i>Consultatiebureaus voor het jonge kind – Kwaliteitscontrole</i>	60
196	06.06.2002	S. Becq	<i>Dagcentrum Mozaïek (Ieper) – Capaciteitsuitbreiding</i>	62
197	06.06.2002	S. Becq	<i>Gehandicapten – Mobiliteitsprojecten</i>	306
198	14.06.2002	N. De Gryze	<i>Yaba – Preventie</i>	64
199	14.06.2002	N. De Gryze	<i>Special K – Preventie</i>	65
200	14.06.2002	C. De Schepper	<i>Thuisverpleegkundigen – Gezondheidsrisico's</i>	67
201	14.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Begeleid wonen – Proefregio's</i>	68
202	14.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Strategisch plan gedetineerden – Proefregio's (2)</i>	70

210	27.06.2002	S. Gatz	<i>Kinderdagverblijven – Financiering</i>	70
211	27.06.2002	C. Van Eyken	<i>Zorgkassen – Rand- en faciliteitengemeenten</i>	71
213	27.06.2002	I. van Kessel	<i>Thuisverpleging – Kwaliteitszorg</i>	72
214	27.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Zorgverzekering – Genderevenwicht</i>	73

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking

219	09.07.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Taalgebruik in bestuurszaken – VCT-adviezen</i>	74
220	09.07.2002	F. Dewinter	<i>Dienstwagens – Processen-verbaal</i>	74
223	09.07.2002	W. Vandenbossche	<i>Kinderdagverblijven – Financiële consequenties ouderbijdrageregeling</i>	75
224	09.07.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Actieplan Vlaamse Rand – Ouderenzorg</i>	76
225	09.07.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Brussel en Rand – Taalgebruik ziekenhuizen en urgentiediensten</i>	76

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

72	21.03.2002	C. Decaluwe	<i>Subsidies Nationale Loterij – Verdeelsleutel</i>	308
93	03.05.2002	C. Van Eyken	<i>Actieplan Vlaamse Rand – Stand van zaken</i>	77
94	03.05.2002	C. Van Eyken	<i>Breughelprojecten 2002 – Stand van zaken</i>	77
95	08.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Linkebeek – Subsidiëring jeugdbewegingen</i>	308
96	08.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Zuid-Afrika-project – Subsidiëring</i>	78
97	08.05.2002	J. Sauwens	<i>700 jaar Gulden Sporenslag – VZW Vlaanderen die Leu</i>	79
98	16.05.2002	A. De Martelaer	<i>Toegankelijkheid – Zwembaden</i>	80
99	16.05.2002	K. Van Overmeire	<i>VZW Cultuur voor Bijzondere Doelgroepen – Werking</i>	80
△ 100	30.05.2002	M. Dillen	<i>Drugpreventieproject Voetbalbond – Betrokkenheid</i>	81
101	30.05.2002	M. Dillen	<i>Nederlandstalige literatuur – Franstalige markt</i>	82
102	30.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Franstalige verenigingen – Subsidiëring via Frankrijk</i>	83
103	30.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VZW De Stadskrant – Beheersovereenkomst</i>	84
104	06.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Samenwerkingsverband Brusselse kunstencentra – Subsidiëring</i>	85

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

90	04.04.2002	J. De Meyer	<i>Mandaatvergoedingen HO – Pensioenberekening</i>	309
91	19.04.2002	L. Caluwé	<i>"Master" en "bachelor" – Alternatieven</i>	85
92	16.05.2002	J. De Meyer	<i>Schoolsanitair – Normen en middelen</i>	86
93	16.05.2002	K. Van Overmeire	<i>Lager onderwijs Ronse – Vreemdelingen</i>	87
94	16.05.2002	V. Heeren	<i>Leerlingenvervoer – Organisatie</i>	88
95	24.05.2002	M. Dillen	<i>Kinderen met overgewicht – Preventie op school</i>	90
96	24.05.2002	M. Dillen	<i>Kinderen met overgewicht – Medisch schooltoezicht</i>	92

97	24.05.2002	L. Caluwé	<i>VUB-vacatures – Engels</i>	93
99	06.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Linkebeek – Franstalige onderwijzers</i>	309
100	06.06.2002	M. Dillen	<i>Ondersteuning leerkrachten – Initiatieven</i>	94
101	06.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VUB-vacatures – Engels</i>	96
102	06.06.2002	J. De Meyer	<i>CAO VI – Plage-uren</i>	310
103	06.06.2002	B. Grouwels	<i>Hogescholen – Financiering</i>	97
104	14.06.2002	J. Penris	<i>Maritiem onderwijs – Promotie</i>	106
105	14.06.2002	A. Van Nieuwerkerke	<i>Opvoeders – Anciënniteit</i>	106
106	14.06.2002	D. De Cock	<i>Ministerie van Onderwijs – Centrale Bibliotheek</i>	107
107	21.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Scholenquête kinderrechten – Vragen</i>	108

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

65	03.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Brugge 2002 – Nederlandstalige informatie</i>	109
66	03.05.2002	J. Loones	<i>Motorhomes – Standplaatsen</i>	110
67	03.05.2002	A. Moreau	<i>Vergoeding voor sociale promotie – Leeftijdsgrens</i>	111
69	08.05.2002	B. Laloo	<i>Visserij – Europese steun</i>	112
70	16.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Social-profitsector – VDAB-opleidingen</i>	112
71	24.05.2002	F. Vermeiren	<i>Zennebekken – Toerisme</i>	115
72	06.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vacatures – Engels</i>	116
73	06.06.2002	M. van den Abeelen	<i>Werkzoekenden – Mobiliteitsmaatregelen</i>	117
74	14.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Naleving Septemberdecreet</i>	118
75	14.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Lokale werkwinkels – Toegankelijkheid</i>	119
76	14.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Wisselbanenplan – Stand van zaken</i>	120
77	21.06.2002	J. Sauwens	<i>Regularisering nepstatuten – Stand van zaken</i>	122
78	09.07.2002	V. Declercq	<i>Vaardijkstraat St.-Michiels-Brugge – Toeristische functie</i>	122

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

180	28.03.2002	J. De Roo	<i>Bosgroepen – Stand van zaken</i>	311
199	19.04.2002	J. De Meyer	<i>VLIF-steun – Retroactiviteit</i>	312
200	19.04.2002	J. De Gryze	<i>Vinderhoutse bossen (Lovendegem) – Bestemming</i>	312
202	19.04.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Resolutie GSM-masten – Uitvoering</i>	314
△ 204	25.04.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Groene Rand – Coördinatie</i>	123
205	25.04.2002	C. Decaluwe	<i>Loden waterleidingen – Stand van zaken</i>	123
206	25.04.2002	C. Decaluwe	<i>Alternatief proceswater – Stand van zaken</i>	316
207	25.04.2002	C. Van Eyken	<i>Spoorwegbermbeheer – Bevoegdheid en overleg</i>	124
208	25.04.2002	F. Vermeiren	<i>Het Zwin – Steun voor moderniseringsprojecten</i>	126

210	03.05.2002	M. Van den Eynde	<i>Dioxine – Meetmethodes</i>	126
211	03.05.2002	J. De Roo	<i>Milieu-inspectie Oost-Vlaanderen – Telefonische bereikbaarheid</i>	128
212	03.05.2002	J. De Roo	<i>Hervorming polders en wateringen – Stand van zaken</i>	129
213	03.05.2002	J. Malcorps	<i>NV Noordvlees-Van Gool Kalmthout – Milieuvergunning</i>	130
214	03.05.2002	A. Moreau	<i>Mestopslag en milieuhinder – Toezicht</i>	131
215	03.05.2002	J. De Roo	<i>Aquafin – Collectoren in buitengebied</i>	131
216	08.05.2002	J. Laurys	<i>Natuurreservaten – Erkenningen</i>	132
217	08.05.2002	C. Decaluwe	<i>Waterzuivering – West-Vlaanderen</i>	136
218	08.05.2002	J. Malcorps	<i>Inktpatronen – Terugname en hergebruik</i>	137
219	08.05.2002	I. Vertriest	<i>Natuurproject Bourgoyen-Ossemeersen – Stand van zaken</i>	140
220	16.05.2002	J. De Roo	<i>Landbouw – Emigratie</i>	142
221	16.05.2002	I. Vertriest	<i>Grondbank – Stand van zaken</i>	143
222	16.05.2002	C. Decaluwe	<i>Sanering bedrijventerreinen – Studieopdracht</i>	144
223	16.05.2002	M. Van den Eynde	<i>Milieudecreten – Voorbereidend onderzoek</i>	146
224	16.05.2002	K. Van Overmeire	<i>VZW Kint – Subsidiëring</i>	152
225	16.05.2002	F. Vermeiren	<i>Afvalverwerking – Vlaams-Brabant</i>	153
226	16.05.2002	C. Decaluwe	<i>Sanering industriële sites – Stand van zaken</i>	155
227	16.05.2002	I. Vertriest	<i>EU-exportsubsidies – Verdeling</i>	155
228	16.05.2002	V. Declercq	<i>Zwinbosjes Knokke-Heist – Aankoop</i>	157
229	24.05.2002	J. Verfaillie	<i>Afvalheffing – Verhoging</i>	158
230	24.05.2002	A. Moreau	<i>Aanpassing Vlarebo – Stand van zaken</i>	158
231	24.05.2002	J. Malcorps	<i>Uitvoer autowrakken – OVAM-controle</i>	160
232	24.05.2002	J. De Meyer	<i>Vlaams Landbouwinvesteringsfonds – Evaluatie</i>	163
233	24.05.2002	J. De Meyer	<i>Agrarische bedrijfshulp – Subsidiëring</i>	171
234	30.05.2002	M. Van den Eynde	<i>Watervoorziening – Dubbele circuits</i>	172
235	30.05.2002	M. Van den Eynde	<i>Watermaatschappijen – Bijkomende taken</i>	173
236	30.05.2002	C. Decaluwe	<i>Aquafin – Rio-Totaal</i>	173
237	30.05.2002	P. Van Malderen	<i>Alvat Buggenhout – Stand van zaken</i>	175
238	30.05.2002	E. Matthijs	<i>Erkenningsbesluit VLIF-kredietinstellingen – Retroactiviteit</i>	177
239	30.05.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kouterwijk St.-Amands – Sanering (2)</i>	177
240	30.05.2002	M. Van den Eynde	<i>Wijk Kesseldal (Kessel) – Bodemonderzoek</i>	178
241	06.06.2002	M. Van den Eynde	<i>NV Prayon Rupel (Ruisbroek) – Gipsstort</i>	179
242	06.06.2002	E. Matthijs	<i>Leopoldkanaal – Afwatering</i>	180
243	06.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Erosiesubsidies Leemstreek – Limburg</i>	180
244	06.06.2002	J. Geysens	<i>PIDPA – Waterwinning Westerlo</i>	181
245	06.06.2002	S. Becq	<i>Waterzuiveringsstation Merchtem – Stand van zaken</i>	182
246	06.06.2002	J. Maes	<i>Aquafin – VMM-terbeschikkinggestelden</i>	183

247	06.06.2002	J. Loones	<i>Vlaremwijzigingen – Bundeling</i>	184
248	06.06.2002	J. Malcorps	<i>Milieubeleidsvereenkomst elektro – Toepassing</i>	185
249	14.06.2002	F. Vermeiren	<i>Visserij – Vlootbeleid – Viskweek</i>	188
250	14.06.2002	J. Loones	<i>Roofvogeldemonstraties – Natuurbescherming</i>	189
251	14.06.2002	J. De Roo	<i>Bos Bassevelde (Assenede) – Kapvergunning</i>	190
252	14.06.2002	F. Vermeiren	<i>Vlabraver – Schadeclaim</i>	190
253	14.06.2002	A. Moreau	<i>Premaz-proefproject Bierbeek – Klachten</i>	192
254	14.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kalmthoutse Heide – Wegenonderhoud</i>	195
255	14.06.2002	M. Van den Eynde	<i>Slibverwerking – Stand van zaken</i>	196
257	14.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kouterwijk St.-Amands – Sanering (3)</i>	197
258	14.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Park van Tervuren – Overname</i>	197
260	21.06.2002	J. De Roo	<i>Riolerings- en zuiveringsgraad – Gent-Eeklo</i>	198
265	27.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesorganen – Man-vrouwsamenstelling</i>	199

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening

124	16.05.2002	C. Decaluwe	<i>Leefbaarheid televisiezenders – Studieopdracht</i>	201
△ 125	16.05.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Media en allochtonen – Beleid</i>	202
126	16.05.2002	C. Decaluwe	<i>Verkavelingen van voor 1970 – Vermoeden van verval</i>	205
△ 127	16.05.2002	C. Decaluwe	<i>Sanering industriële sites – Stand van zaken</i>	207
128	16.05.2002	A. De Martelaer	<i>Aquafin-werken Scherpenheuvel – Bouwvergunning</i>	213
129	24.05.2002	J. Demeulenaere	<i>Windturbines – Vergunningen</i>	214
130	24.05.2002	J. De Roo	<i>Bouwvergunningen – Gemeentelijke archivering</i>	215
131	30.05.2002	J. De Roo	<i>Zonevreemde woningen – Regularisatiecampagne</i>	216
132	06.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VRT – Overlegmateries</i>	217
133	06.06.2002	C. Decaluwe	<i>Aquafin – BTW-tarief</i>	218
134	06.06.2002	C. Vandembroeke	<i>Bestemmingswijzigingen – Belendende percelen</i>	219
135	06.06.2002	C. Decaluwe	<i>Transportcentrum LAR Rekkem – Uitbreiding</i>	220
136	06.06.2002	J. Sauwens	<i>Begrotingssaldo – Normen</i>	221
137	06.06.2002	J. Sauwens	<i>Registratierechten – Verwachte ontvangsten</i>	222
138	14.06.2002	S. Becq	<i>Bedrijventerrein Westrode – Stand van zaken</i>	224
139	14.06.2002	C. Van Eyken	<i>Q-Music – Frequentie</i>	225
140	14.06.2002	R. Van Cleuvenbergen	<i>Overheidsgebouwen – Leegstand</i>	225
142	21.06.2002	A.-E. Bogaert	<i>Brownfields – Beleidscoördinatie</i>	226
143	21.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Distributie Tél-Liège</i>	228
144	21.06.2002	F. Vermeiren	<i>Flanders Technology en Technopolis – Investerings</i>	228
145	21.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Must-carryzenders</i>	230

146	27.06.2002	A. De Martelaer	<i>NV Galvacoat Diest – Bijzonder plan van aanleg</i>	230
148	27.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Interrosane (2)</i>	231
150	09.07.2002	J. De Meyer	<i>Ruimtelijk structuurplan Oost-Vlaanderen – Stand van zaken</i>	231
154	09.07.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Taalgebruik in bestuurszaken – VCT-adviezen</i>	232
155	09.07.2002	F. Dewinter	<i>Dienstwagens – Processen-verbaal</i>	232
156	09.07.2002	D. De Cock	<i>Ruimtelijk structuurplan Lebbeke – Zonevreemde woningen</i>	233
157	09.07.2002	F. De Cock	<i>VRT Studio Brussel – Internetpoll</i>	234
158	18.07.2002	I. Vertriest	<i>Regularisatievergunningen – BPA-afwijking</i>	235
159	18.07.2002	C. Decaluwe	<i>Afbraakvonnissen – Stand van zaken</i>	236

P. VAN GREMBERGEN, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid

94	25.04.2002	S. Becq	<i>Toegankelijkheid – Vlaamse Bouwmeester</i>	237
95	03.05.2002	A. De Martelaer	<i>Tewerkstelling gehandicapten – Lokale besturen (2)</i>	238
96	16.05.2002	J. Verfaillie	<i>Landschapsinventarisatie – Heuvelland</i>	239
97	16.05.2002	P. Hostekint	<i>Gemeentesecretaris – Vergoeding door gemeentelijke VZW</i>	240
98	16.05.2002	K. Van Overmeire	<i>Belgische ambassades – Vlaamse symbolen</i>	241
99	24.05.2002	N. De Gryze	<i>Prijs "Thuis in de Stad" – Projecten</i>	242
100	24.05.2002	M. Keulen	<i>Bovengrondse begraving – Stand van zaken</i>	245
101	30.05.2002	J. Verfaillie	<i>Pilkem Ridge (Ieper) – Stand van zaken</i>	245
102	06.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Linkebeek – Franstalige onderwijzers</i>	246
103	06.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vacatures internationale organisaties – Engels</i>	247
104	06.06.2002	M. Dillen	<i>Jaarrekeningen lokale besturen – Werkgroep ad hoc</i>	248
105	06.06.2002	K. Van Overmeire	<i>Europese ministerraad – Belgisch stemgedrag</i>	248
106	14.06.2002	K. Van Overmeire	<i>Uitbreiding EU – Criteria</i>	248
111	27.06.2002	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Intercommunales – Taalgebruik</i>	249

J. GABRIELS, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting

86	03.05.2002	A.-E. Bogaert	<i>Expansiesteun – Beleid – Hansen Transmission</i>	249
87	03.05.2002	J. De Meyer	<i>Heffing leegstand – St.-Niklaas-Dendermonde</i>	252
88	08.05.2002	A. De Martelaer	<i>Sociale huisvesting – Bijkomend aanbod (2)</i>	253
89	16.05.2002	A. De Martelaer	<i>Huursubsidies en installatiepremies – Evaluatie</i>	254
90	24.05.2002	J. Verfaillie	<i>Bouw- en renovatiepremies – Gebiedsafbakening</i>	318
91	06.06.2002	C. Decaluwe	<i>Sociale huurders – Inkomensvoorwaarde en schuldenlast</i>	257
92	06.06.2002	J. De Meyer	<i>Franstalige leerovereenkomsten – Taalwetgeving</i>	257
94	21.06.2002	A.-E. Bogaert	<i>Brownfields – Beleidscoördinatie</i>	259